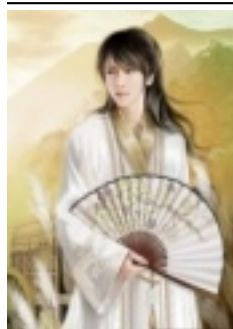

Thánh Thủ Thần Thâu

Contents

Thánh Thủ Thần Thâu	1
1. Chương 1: Bi Thiên Động Lý Đắc Chí Bảo	2
2. Chương 2: Tuyệt Tình Tự Nội Biểu Ân Sư	20
3. Chương 3: Đầu Hoài Tống Bảo Tiểu Kiều Oa	37
4. Chương 4: Lan Lộ Hành Hung Cuồng Bạo Hán	52
5. Chương 5: Bá Thiên Kiều Nữ Xuân Tình Động	78
6. Chương 6: Phấn Diện Sắc Kiet Dâm Hứng Sinh	99
7. Chương 7: Biển Tình Lai Lãng Sóng Dâng	116
8. Chương 8: Dục Hạc Nan Điền Biến Địa Thi	139
9. Chương 9: Thần Bí Lão Nhân Ủy Trọng Nhiệm	159
10. Chương 10: Sưu Xuân Tiên Tử Thi Mỹ Hương	180
11. Chương 11: Lăng Đăng Thần Cơ Mê Tuấn Khí	203
12. Chương 12: Yêu Nga Tham Hoan Bỏ Xiêm Y	227
13. Chương 13: Y Nhân Dĩ Thê Phương Trần Viễn	249
14. Chương 14: Tổ Liên Sư Thái	286
15. Chương 15: Thư Hùng Giáo Diễn Đấu Tiên Chức	296
16. Chương 16: Ân Cừ Chung Tiên Thuyết Ân Cừ	317
17. Chương 17: Lạt Thủ Đồ Trang Nường Thảm Họa	339
18. Chương 18: Ai Lệ Tế Linh Khí Hồng Trần	362

Thánh Thủ Thần Thâu

Giới thiệu

Truyện bắt đầu với cảnh gió thét gào trên ngọn Hằng Doanh sơn quanh năm tuyết phủ, thối tung nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-thu-than-thau>

1. Chương 1: Bi Thiên Động Lý Đặc Chí Bảo

Gió thét gào trên ngọn Hằng Doanh sơn quanh năm tuyết phủ, thổi tung những bông tuyết trắng tựa lông thiên nga bay vào không trung. Xa xa những ngọn núi nhấp nhô, tuyết đã phủ đầy, tạo thành một dãy mênh mông, lấp lánh tựa hồ đang được dát ngọc. Chỉ những vật rừng thông đại thụ trên những ngọn núi cao nhất mới có thể tạo được vài đốm loang lổ trên nền tuyết trắng xóa.

Sừng sững trong gió tuyết là đỉnh Vu Thần được vô số những ngọn núi nhỏ vây quanh, khí thế hùng vĩ cao tận chân mây.

Trên đỉnh núi, tuyết bay mờ mịt trong tiếng rít chói tay của từng cơn gió lốc. Cả đỉnh núi bị bao trùm trong trận cuồng phong, sắc trời u ám, cách xa vài trượng cũng khó mà thấy rõ mặt người.

Trong một vạt rừng thông rộng lớn hiện ra ba tòa điện nguy nga, quanh năm tuyết phủ.

Xung quanh còn có vô số cây đại thụ mọc rải rác, vóc dáng hiên ngang, cao tít chân mây tựa như những cột băng chống trời, tạo nên cảnh kỳ quan hiếm thấy. Vách đá phía nam dựng đứng sừng sững, thỉnh thoảng lại có một vài mỏm đá nhô ra, địa thế vô cùng hiểm trở.

Tại một phiến đá mọc xiên xiên trên tuyết bích, rộng khoảng vài trượng, có một chàng thiếu niên khoảng mười tám, mười chín tuổi, đang hiên ngang đứng đấy. Chàng thiếu niên mày thanh mục tú đẹp tựa Phan An, nét thông minh hiện rõ qua đôi mắt sáng như sao đêm.

Trông dáng chàng vừa có vẻ hiền lương, vừa đượm màu uy dũng. Thiếu niên vận bộ y phục màu sáng bạc, đầu đội khăn võ sinh, vai khoác chiếc áo choàng bằng vải nhung màu vàng nhạt. Sau lưng giắt một thanh kiếm hình thù kỳ lạ. Những tua màu đỏ nơi đốc kiếm phất phơ trong gió vô cùng đẹp mắt.

Thiếu niên dang chân chống nạnh, chau đôi mày kiếm ngẩng mặt nhìn lên bầu trời u ám. Nét mặt chàng lộ vẻ trầm tư, mặc cho gió tuyết quất vào da thịt phát ra những tiếng kêu xào xạc.

Lâu lâu từ đôi môi đỏ thắm của chàng lại thốt ra một tiếng thở dài làm xuất hiện một luồng hơi ấm màu trắng đục. Nhưng luồng hơi ấy lập tức lại bị gió lạnh cuốn đi. Chẳng hiểu vì sao mà chàng thanh niên này lại đứng nơi vách đá cheo leo trong thời tiết bất lợi như vậy.

Nhưng ai cũng có thể thấy rằng chàng đang suy tư một chuyện gì đó vô cùng hệ trọng.

Chàng ta ngược mặt nhìn tựa như đang cầu nguyện, cũng có vẻ chàng đang độc thoại. Đột nhiên đôi mắt chàng lóe lên một tia sáng, gương mặt ngọc lộ vẻ quyết tâm, cương định.

Dường như chàng đã có một sự quyết định rất lớn đối với vấn đề đang bận tâm, lại giống như chàng đã giải tỏa được vướng mắc trong lòng. Chàng đưa ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía ngọn núi phía xa xa bị tuyết che phủ. Lúc ấy từ nơi xa xa cùng với tiếng tuyết bay, gió thổi vẳng lại tiếng gọi lạnh lạnh như tiếng chuông bạc đầy vẻ lo lắng:

- Cường ca ca ... a! Cường ca ca ... a ...!

Nghe thấy tiếng gọi đầy vẻ hốt hoảng chàng thiếu niên tim bỗng đập mạnh quay lại nói to:

- Mẫn muội, huynh ở đây.

Tiếng chàng vừa dứt thì nơi xa xa bỗng hiện ra một bóng trắng như cánh bướm khổng lồ lướt trong bão tuyết bay đến. Chàng thiếu niên thân hình khẽ động, lập tức vút đi như mũi tên bắn lao đến đón đầu bóng trắng đang bay đến, đồng thời lo lắng cất tiếng can ngăn:

- Mẫn muội, đừng đến, ở đây gió lớn nguy hiểm.

Nhưng bóng người bay đến không hề giảm bớt tốc độ, vẫn bay nhanh như chớp. Bóng trắng bay đến là một thiếu nữ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, mặt hoa da ngọc, môi thắm má hồng, dài mi như nguyệt, mặt mũi đoan trang, tóc mây quán quýt. Vẻ đẹp của nàng thanh cao, thoát tục xuất trần. Thiếu nữ trang phục toàn thân bằng loại vải nhung trắng, mình khoác chiếc áo chên ngắn bằng lông chồn bạch, nghênh gió lướt tới thể tựa như bay, làm phát ra những tiếng kêu lách tách. Chàng thiếu niên trông thấy vẻ lo lắng của

nàng thì biết ngay đã có chuyện xảy ra. Thế là chỉ trong chớp mắt, hai người đã dừng lại đối diện nhau trên một mỏm đá.

Bạch y thiếu nữ mặt hoa nhợt nhạt, thần sắc lo âu cất giọng gấp gáp nói:

- Cường ca ca! Mọi người nói hôm nay sẽ có nhiều cao thủ xuất hiện bản tự. Đứng vào quá ngọ ba khắc họ sẽ tập trung ở Bi Thiên động sau núi. Vì lúc đó là đã mãn ba năm kể từ khi Lục Dã Khôn Long Thánh Thủ Thần Thâu lão tiên bối nhốt vào trong động. Họ sẽ đến mưu toan hại người.

Chàng thiếu niên nghe nói vậy liền chấn động toàn thân, sắc mặt biến đổi, bèn nghiêm giọng nói:

- Tin này là do ai nói?

Bạch y thiếu nữ bị vẻ nghiêm trọng trong lời nói của chàng làm cho kinh sợ, nàng đáp:

- Tin này là do sư phụ nói với sư thúc, sư tỷ ...

Câu nói của bạch y thiếu nữ chưa kịp chấm dứt. Chàng thiếu niên đã ngửa mặt nhìn trời và cất lên một tràng cười cuồng nộ. Tiếng cười nghe lạnh lẽo, vang động núi rừng, khiến người nghe cảm thấy e dè. Chàng bỗng im bặt tiếng cười, nhướng cao đôi mày, xoay người hú lên một tiếng nghe như hổ hực long ngâm. Tiếng hú chưa dứt, xung quanh chàng bỗng xuất hiện một vòng hào quang màu đỏ rực. Sắc đỏ khiến người ta nhìn hoa cả mắt. Nhìn kỹ lại thì thấy tay chàng đang múa tít cây Xích Hồng bảo kiếm sáng loáng hào quang dài độ ba thước.

Những đám tuyết rơi chạm vào vùng kiếm khí lập tức tan nhanh và bị cuốn đi theo cơn gió tuyết. Lúc này khoảng không gian bao quanh chàng vài trượng đã biến thành một vòm ráng đỏ của ánh tà dương.

Bạch y thiếu nữ kinh ngạc kêu lên một tiếng và lùi lại hơn hai trượng. Chàng thiếu niên vẫn múa tít cây bảo kiếm đồng thời cất lên một tràng cười man dại và nói với bạch y thiếu nữ:

- Có ta Cường Trung Cường ở đây, lẽ nào lại để cho bọn họ đến Hoảng Doanh sơn làm chuyện hung tàn hay sao?

Nói đoạn chàng thuận tay lia thanh bảo kiếm về phía các tảng băng nhấp nhô gần đó quét qua một lượt. Chỉ nghe một tiếng va chạm lớn, lập tức băng tuyết bốn phía đổ xuống ầm ầm.

Bạch y thiếu nữ lại một lần nữa thét lên ngạc nhiên, lùi thêm mấy bước tròn đôi mắt phượng chỉ vào cây Xích Hồng bảo kiếm kích động hỏi chàng:

- Cường ca ca! Đây ... đây có phải là thanh Đồng Phong kiếm của Lục Dã Khôn Long Thánh Thủ Thần Thâu lão tiên bối treo tại khung cửa sắt trong Bi Thiên động phải không?

Cường Trung Cường cười to và nghiêm giọng đáp:

- Không sai! Đây chính là thanh Thượng Cổ Bảo Nhẫn đó.

Nói đoạn chàng phất tay ra sau lưng cho thanh kỳ kiếm vào trong bao. Ánh hào quang lập tức biến mất.

Bạch y thiếu nữ đứng sững nhìn chăm chăm vào Cường Trung Cường. Dường như nàng đã bị động tác dị thường của Trung Cường lấy đi tâm trí. Đúng lúc ấy, từ ngọn núi phía trước bỗng có một tiếng hú dài vọng đến.

Tiếng hú âm chất hùng hậu, âm vọng cả quần phong. Trong bão tuyết thét gào mà vẫn truyền đi nghe rõ mồn một, đủ thấy rằng người đang đến là một cao thủ có nội công thâm hậu.

Cường Trung Cường nói với vẻ phấn nộ:

- Để ta đến đó xem tên đao phủ mới đến này là ai.

Tiếng nói vừa dứt thì thân hình chàng đã như một làn khói trắng bay về phía vừa phát ra tiếng hú.

Bạch y thiếu nữ mặt hoa thất sắc, tim như muốn vọt ra ngoài, cất tiếng gọi thiết tha mang vẻ sợ hãi:

- Cường ca ca quay lại ...

Tiếng lại vừa nói dứt, bỗng thân hình nàng đổ nhào trên tuyết lạnh.

Cường Trung Cường nghe tiếng gọi, quay đầu nhìn lại thấy được cảnh ấy, giật mình lo lắng bèn lộn vòng mấy lượt theo thể Hoàn Thân Hồi Phi trở lại bên nàng.

Cường Trung Cường biết rõ sư muội Khang Trí Mẫn của chàng tính tình ôn hòa, thể chất yếu đuối, không ưa tranh đoạt, dễ bị kích động quá độ mà ngất xỉu. Lúc này chàng đã quay lại, lập tức bồng Khang Trí Mẫn từ dưới đất lên ôm vào trong lòng. Qua một lúc, Khang Trí Mẫn đã khê khàng chớp chớp đôi mắt phụng, hai hàng lệ ngọc tuôn xuống thành dòng.

Khang Trí Mẫn ngửa mặt nhìn Cường Trung Cường lo âu thổn thức:

- Cường ca ca, huynh không nên đi. Sư phụ bảo họ toàn là những võ lâm cao thủ có tiếng trên giang hồ.

Cường Trung Cường tức tối nói:

- Cho dù họ là võ công cái thể hay là cao nhân ngoài quan ngoại, thì Cường Trung Cường này cũng phải thử một lần cho biết.

Khang Trí Mẫn giật mình kinh sợ, nước mắt lưng tròng e dè nhìn lên đôi mày kiếm của Cường Trung Cường đang phi đảo liên hồi, cất tiếng lo lắng van nài:

- Cường ca ca! Huynh không thể đi ... Huynh không thể đi ...

Cường Trung Cường vẫn biết là sư muội đã yêu mình sâu đậm, sự an nguy của bản thân chàng đối với nàng rất là quan trọng. Nếu lúc này chàng lại muốn ra đi, nàng nhất định sẽ thêm một lần ngất xỉu. Thế là chàng phải đành dần cơn nóng giận, gật đầu liên tiếp cho nàng yên tâm. Nhưng đôi mắt chàng không lúc nào rời khỏi nơi vừa phát ra tiếng hú.

Tiếng hú tuy đã im bật nhưng dư âm của nó vẫn còn bay trong gió, vang mãi về phía chân trời xa.

Khang Trí Mẫn thấy Cường Trung Cường đã gật đầu ưng thuận, lập tức nàng rời khỏi vòng tay ấm áp của chàng, nhẹ nhàng đứng dậy.

Lúc ấy bỗng nghe thấy tiếng phân phật của tiếng áo quần bay trong gió càng lúc càng gần vọng đến từ ngọn núi đối diện. Cường Trung Cường, Khang Trí Mẫn lập tức ngưng thần quan sát.

Chỉ thấy bầy bóng người mờ mờ ảo ảo bay trong gió tuyết như bước trên mây bay đến nhanh như ánh chớp.

Cường Trung Cường vừa trông thấy cảnh này, đôi mày kiếm của chàng lại nhướng lên, mắt phát ra những tia lạnh lẽo. Không còn kiên nhẫn được, chàng bay người vút đi. Khang Trí Mẫn giơ tay nắm vai Cường Trung Cường định cất lời ngăn cản.

Bỗng nhiên từ ngôi chùa trong rừng thông vọng lại tiếng Đại Hồng chung vang động cả núi rừng. Tiếng chuông vang tận chân mây, làm cho những bông tuyết trên cây và tuyết bám trên vách đá đều lắc lư dao động.

Trung Cường, Trí Mẫn hai người cũng bị tiếng chuông làm chấn động tâm linh. Họ dường như một lúc thốt lên:

- A! Cảnh Chung!

Cùng tiếng hô, thân hình cả hai cùng lao như tên bắn về phía cánh rừng thông đại thụ.

Trong khi bay đi Cường Trung Cường vẫn luôn đưa mắt dõi tìm bầy chiếc bóng lúc này vừa bay về phía tự viện.

Khi bay vào rừng thông gió và tuyết đã giảm hẳn, hai người vẫn phi thân một cách điên cuồng, thấp thoáng qua kẽ lá. Bức tường đỏ của Lãnh Vân tự đã ở trước mặt, hai người chạy đến gần bức tường, nhẹ nhàng lần theo cửa hông mà vào.

Hai người vừa bước vào cửa đã nghe vô số tiếng cười điên loạn từ ngoài truyền vào.

Khang Trí Mẫn thân liễu rung rung, cất giọng lo lắng nói:

- Cường ca ca. Họ đã đến rồi.

Cường Trung Cường mặt lạnh như tiền, hai môi mím chặt nơi ẩn đường xuất hiện một vài nếp nhăn, không nói một lời lặng lẽ tiến về nơi chính điện. Chỉ thấy vô số tăng lữ y phục màu xám, ai nấy đều lộ vẻ hốt hoảng, cùng nhau chạy về chính điện.

Trung Cường, Trí Mẫn cả hai chỉ vài cái lắc người đã đến một góc của đại điện. Đưa mắt quan sát xong lập tức cả hai đều ẩn thân vào một góc bên cạnh chính điện.

Lúc này trên Đại Phật bảo điện, tăng nhân các viện đã tề tựu đầy đủ.

Trong đại điện mùi thơm của khói nhang theo từng cơn gió cuốn, xông lên thoang thoảng. Nơi góc đường thông qua sơn môn đã được các tăng nhân quét dọn sạch sẽ, giờ đây trên phiến đá xanh trơn bóng đó đã phủ lên một lớp tuyết mỏng.

Trên Đại Phật bảo điện có một tăng nhân trung niên đang vội vã bước ra.

Tăng nhân này mày kiếm mắt sao, mặt như cổ nguyệt, thân khoác chiếc kim tăng bào màu đỏ, tay cầm chiếc phát trần cán ngọc, mỉm cười kiên định hướng ra đón tiếp hai tăng, hai đạo và ba lão nhân trắng kiện quốc thước đang đi vào.

Vị trung niên tăng nhân này chính là Vạn Tuyết đại sư phương trượng trụ trì của Hằng Doanh sơn Lãnh Vân tự.

Cũng chính là vị ân sư của Trung Cường và Trí Mẫn.

Nấp trong góc điện Trung Cường và Trí Mẫn nhìn rất rõ. Tuy ân sư nét mặt kiên định nhưng nơi góc mày vẫn lộ vẻ suy tư lo lắng. Theo sau Vạn Tuyết đại sư là hai vị lão tăng nhân mày trắng như cước, nét mặt hồng nhuận, dáng vẻ hiền từ, lương thiện.

Nhị vị lão tăng sắc mặt ngưng trọng trầm tĩnh nhưng vẫn tàng ẩn nét phẫn nộ. Hai vị lão tăng này chính là hai vị sư thúc của Vạn Tuyết đại sư, là hai vị trưởng lão của Lãnh Vân tự.

Lại nói đến bảy người từ sơn môn đi vào, kẻ nào kẻ nấy thần sắc ngênh ngang, cuồng ngạo, mặt mũi hung ác. Bảy người tuy tướng mạo cao thấp khác nhau, nhưng mắt ai cũng sáng quắc cùng nhìn về phía Vạn Tuyết đại sư với vẻ oán độc.

Bảy người bước tới góc quanh một cách gấp gáp, kéo trước đẩy sau tựa hồ như ai cũng muốn tranh nhau đi đầu. Dẫn đầu là hai lão hòa thượng béo tốt. Cả hai đều khoác lên người hai mảnh đại tăng bào rộng thùng thình. Một người vác cây Hàng Ma Chũ, người kia thì cắp đại Giới Dao.

Lão mang Hàng Ma Chũ tướng mạo dữ dằn, mày ngắn mắt tròn mồm sư tử. Giang hồ gọi lão là Đoạt Mệnh Chũ Minh Hư. Còn lão hòa thượng cắp đại Giới Dao thì tướng mạo vừa nhỏ vừa lớn. Thân to, đầu lớn, mồm to, bụng bự, mày nhỏ, mắt nhỏ, mũi tẹt được gọi là Truy Hồn Tăng Minh Hoang.

Đoạt Mệnh Chũ và Truy Hồn Tăng vốn là hai lão ác tăng của Ngũ Đài sơn Đại Thanh tự. Cũng là hai nhân vật cực kỳ khó nuốt trong giới hắc đạo.

Bên trái hai hung tăng là Cùng Lai phái Thiểm Nam Tam Tinh Quan Chủ Bất Nhiễm Vũ Sĩ. Bất Nhiễm Vũ Sĩ mặc áo bào màu đỏ bầm, tuổi tác hơn khoảng năm mươi, mắt chuột, lông mày và tóc như rễ tre màu xám. Vừa nhìn vào nhân dạng đã biết ngay đây không phải là một hiền lương chi phái.

Bát Tí Phi Tiêu Phó Tại Lâm của phái Điểm Thương toàn thân khoác một màu đen kịt, dưới cằm râu ngắn lơ thơ, mặt mày xương xẩu chỉ còn độc nhất một vành tai phải.

Phó Tại Lâm hậm hực đi sau hai tăng, một đạo, chen trái lẫn phải vẫn không sao lên được phía trên.

Phía sau họ là Độc Nhất Kiếm Hoàng Nguyên đạo nhân của phái Không Động, Phi Giả Sang Phi Chung Nam tục gia đệ tử. Thương Sơn Vô Ảnh Đạo Phương Chính Cương.

Vạn Tuyết đại sư bước đến trông thấy bảy người toàn là những nhân vật cầm hận Lục Dã Khôn Long đến tận xương tủy. Lúc ấy, ông ta vòng tay niệm một câu Phật hiệu và cất tiếng nói:

- Chư vị thí chủ, đạo hữu có lòng ghé bản tự, bản tăng chậm trễ tiếp đón thật là thất lễ.

Lời nói của Vạn Tuyết đại sư vừa dứt thì giọng cười của cả bọn cất lên ầm ỉ. Tam Tinh Quan Chủ Bất Nhiễm Vũ Sĩ liền cất tiếng nói:

- Chúng tôi chậm chạp lẽ mề đến không đúng giờ, đại sư không trách chúng tôi là được rồi.

Vạn Tuyết đại sư mỉm cười đáp:

- Chư vị từ vạn dặm tới đây, dọc đường gió bắc, có lẽ đã thấm mệt cả rồi. Thôi mời chư vị vào Vân Trai uống tách trà.

Vạn Tuyết đại sư vừa nói dứt lời, Bát Tỷ Phi Tiêu Phó Tại Lâm lập tức xía vào:

- Hôm nay là ngày bão tuyết, không rõ thời khắc bây giờ đã hơn giữa trưa hay chưa.

Nếu quá ngộ ba khắc Lục Dã Khôn Long sẽ không giữ lời hứa.

Nói đoạn hần nhìn lướt qua gương mặt đã dần dần chuyển sang màu trắng xanh của Vạn Tuyết đại sư. Hần lại nói tiếp:

- Bây giờ xin Vạn Tuyết đại sư mang Lục Dã Khôn Long ra khỏi động để chúng ta tính sổ với hần.

Vạn Tuyết đại sư lập tức nói với Bát Tỷ Phi Tiêu Phó Tại Lâm:

- Ý của bản đạo là mời chư vị vào Vân Trai, chúng ta vừa uống trà vừa bàn bạc xem nên xử trí thế nào với Lục Dã Khôn Long ...

Đoạt Mệnh Chử không đợi đại sư nói hết câu, hần phùng mang trợn mắt thét lên:

- Hồ Diên Lăng Tiêu ngươi cần chi dài dòng, chỉ cần lôi con tiện tỳ Lục Dã Khôn Long ra khỏi động, cây chử của ta sẽ tính sổ với thị. Chúng ta không nên lãng phí thời gian.

Lời vừa dứt, hần trợn tròn đôi mắt, hung quang lóe lên, vung tay chống mạnh cây Hàng Ma Chử nặng hàng trăm cân vào phiến đá dưới chân. Lập tức bụi đá và nhiều tia lửa nhỏ bay ra tung tóe.

Cường Trung Cường ẩn thân nơi góc điện, nhìn cảnh này giận không kể xiết, thu mình giữ thế chuẩn bị xông ra. Chàng thấy ân sư của mình lại niệm Phật hiệu, hạ thấp giọng nói:

- Bản đạo là người xuất gia, đã lâu không dùng tên tục, xin Minh Hư thiền hữu từ nay về sau cứ gọi bản tăng bằng pháp hiệu. Nhiều chuyện dĩ vãng xin đừng nhắc đến nữa.

Truy Hồn Tăng Minh Hoang cất tiếng cười lạnh lẽo và khinh bạc nói:

- Đối với ta thì gọi mi bằng tục danh Hồ Diên Lăng Tiêu hay là pháp hiệu đều không quan hệ gì cả.

Nói xong hần ngẩng chiếc đầu trọc béo núc lên nhìn bầu trời u ám. Bỗng đôi mắt chuột trợn tròn có vẻ đã hết kiên nhẫn, nói:

- Hồ Diên Lăng Tiêu, ngươi đừng nhiều lời nữa, không ai thêm uống trà của ngươi đâu.

Người hãy mau mau lôi con tiện tỳ Lục Dã Khôn Long ra khỏi nơi cầm cố để cho Phật gia đây cho nó một đao. Xong việc bọn ta sẽ đi ngay.

Vạn Tuyết đại sư nhìn bộ dạng hung hăng của hai lão hung tăng, không sao dằn được cơn giận, bất giác ngẩng mặt lên trời cất lên một tràng cười lạnh lẽo, âm thanh như tiếng xé lụa, khiến người nghe phải giật mình kinh sợ. Ngay lúc ấy lại có một đồng tuyết to tích tụ từ trên mái ngói đổ xuống đánh ầm! Cả bọn hung tăng ác đạo mặt mày thất sắc, ngưng thần vận khí đề phòng Vạn Tuyết đại sư quá giận mà xuất thủ bất ngờ.

Vạn Tuyết đại sư thôi cười, dùng mục quang quét một lượt trên mặt bảy người, cất giọng rõ ràng từng tiếng nói với cả bọn:

- Chư vị nhập điện gây náo động ồn ào đã là thất lễ, hơn nữa bản đạo chưa ra đón mà các vị đã tự tiện phi thân vào lại càng không đúng. Bây giờ ần nói ngạo mạn xúc xiểm ép người, không biết chư vị xem mấy trăm tăng chúng của Lãnh Vân tự này là cái gì đây?

Đoạt Mệnh Chử lăm lăm cây Hàng Ma Chử trong tay bước ra nói lớn:

- Cái gì là ăn nói cuồng ngạo, không biết lễ nghi lễ nào lão Phật gia đây không ...

Đoạt Mệnh Chử chưa kịp dứt lời, bỗng từ góc điện phát ra tiếng thét đồng thời có một thân hình cao lớn vọt tới ác đạo, hung tăng. Phó Tại Lâm tất cả đều giật nảy cả người. Cả bọn đều bị thân pháp tuyệt nhanh của bóng người vừa vọt ra làm cho ngơ ngác.

Ngay cả Vạn Tuyết đại sư và hai vị trưởng lão trông thấy cũng phải giật mình. Thân hình cao to ấy đột nhiên dừng lại đứng sau lưng Vạn Tuyết đại sư. Bọn hung tăng ác đạo định thần kỹ thì thấy một chàng thiếu niên mặt mày đẹp đẽ, hùng dũng hiên ngang, đôi mắt sáng quắc như sao đường như đang nổi giận.

Đoạt Mệnh Chử định thần, trợn tròn đôi mắt quát hỏi:

- Tiểu tử! Người là ai?

Vạn Tuyết đại sư không đợi Cường Trung Cường đáp lời. Ông liền cất tiếng nói:

- Đây là Cường Trung Cường, tục gia đệ tử của bản đạo.

Nói xong ông quay sang nói với Cường Trung Cường:

- Cường nhi, con hãy mau diện kiến các vị tiên trưởng.

Cường Trung Cường không dám trái lệnh sư phụ, nhẩn nhẩn tiến tới chuẩn bị thi lễ ...

Nhưng Truy Hồn Tăng đã trợn trừng đôi mắt quát lớn:

- Khoan đã!

Quát xong lão ta bước đến nhìn thẳng vào mặt chàng, cất lên một tràng cười lạnh lẽo và trầm giọng hỏi:

- Trông người mặt mày lạnh nhạt, khí xung thiên đình, dường như có điều chi bất phục?

Cường Trung Cường khó dần được nổi bực tức, bước ra nói lớn:

- Đã nhìn thấy rồi, hà tất phải nói nhiều.

Vạn Tuyết đại sư thương đồ đệ, rất sợ hung tăng bất ngờ hạ độc thủ, liền nghiêm giọng quát:

- Cường nhi, không được vô lễ. Sao không mau lui ra!

Lời nói của đại sư vừa dứt thì tính khí hung ác của Đoạt Mệnh Chử lại bốc lên. Lão ta thét lên một tiếng và nói:

- Lão Phật gia sẽ thử xem tên tiểu tử ngông cuồng này có bản lĩnh gì mà lớn lối như vậy.

Tiếng nói vừa dứt, cây Hàng Ma Chử trong tay lão ta đã quay tít phát ra tiếng rít ghê người nhằm vào thất lưng Cường Trung Cường quét tới. Vạn Tuyết đại sư giật mình lo ngại, cây phát trần trong tay ông nhất tề chuẩn bị đón lấy cây Hàng Ma Chử, nhưng ...

Xoẹt! Chỉ loáng một cái, thân hình cao to của Cường Trung Cường đã ở phía sau lưng của lão hung tăng. Trước mắt Đoạt Mệnh Chử là một khoảng không. Do dùng sức quá mạnh, Đoạt Mệnh Chử thân thể không kịp, nên lão ta mất đà suýt té bò lăn trên mặt đất. Lão hung tăng thét lên man rợ, sát khí đằng đằng lắc lư chiếc đầu trục, nhìn tới ngó lui để tìm kiếm Trung Cường. Lão ta định thần nhìn lại thì thấy Trung Cường đang đứng sừng sững phía sau lưng mình.

Cường Trung Cường vừa thi triển một thể tuyệt học là Khôn Long Phiêu. Chỉ có Vạn Tuyết đại sư mới hiểu được xuất xứ của thể võ này. Còn lại tất cả mọi người đều ngơ ngác không hiểu đây là loại võ công gì.

Truy Hồn Tăng thấy Cường Trung Cường đang đứng trước mặt mình. Mối lão xuất hiện một nụ cười thâm hiểm, chẳng nói chẳng rằng lão ta vận sức vào hữu chưởng nhằm gáy Cường Trung Cường phóng ra một chưởng. Tăng chúng trong điện thấy vậy ai cũng ồ lên sợ hãi cho chàng. Nhưng Cường Trung Cường đã có dự liệu từ trước. Chàng lại một lần nữa thi triển thể Khôn Long Phiêu tránh được luồng chưởng đánh lên của lão hung tăng. Tiếp đó, chàng thét lên một tiếng. Tả chưởng xuất nhanh như điện, nhằm vào chiếc đầu trục của lão Truy Hồn Tăng đánh tới.

Truy Hồn Tăng trông thấy thân pháp của Cường Trung Cường cực kỳ nhanh nhẹn, bắt giắc lão ta thất kinh hồn vía kêu lên một tiếng, co đầu rút cổ, nhảy vọt về phía trước để né tránh luồng chưởng của chàng. Nhưng Cường Trung Cường lẽ nào lại bỏ qua cơ hội trừng trị lão ác tăng. Chàng thu tả chưởng về tả, hữu chưởng xuất ra một ngọn chưởng phong khí thế mạnh mẽ đánh thốc vào hông lão hòa thượng béo.

Bịch! Thân hình to béo của lão hung tăng như một quả cầu thịt lăn lông lốc về phía Đại Phật điện.

Tăng nhân các viện đang đứng tại Đại Phật điện kêu lên thất kinh, nhao nhao tìm nơi ẩn nấp. Vị trưởng lão đã thủ thế từ trước đưa tay ra chặn đứng đà lăn của lão ác tăng.

Truy Hồn Tăng mặt mũi tối sầm, mắt nổ đom đóm lồm cồm đứng dậy, hét lên một tiếng, khoa cây Giới Dao sáng loáng như bạc, mắt nhìn đáo dác tìm bóng Trung Cường.

Bất Nhiễm Vũ Sĩ, Kim Tiêu Phó Tại Lâm và Phi Tố Giả Song Phi có phần bình tĩnh hơn hai lão hung tăng lúc này, cùng cất tiếng cười ha hả.

Vạn Tuyệt đại sư sợ xảy ra chuyện lớn bèn giận dữ quay sang hét Cường Trung Cường:

- Cường nhi! Sao con dám hồ đồ như vậy. Hãy mau về thiền viện ngay!

Cường Trung Cường trông thấy ân sư nổi giận liền cung kính vâng lời. Chàng xoay người chuẩn bị bỏ đi. Hai lão ác tăng thấy vậy liền múa tít Hàng Ma Chữ và Giới Dao nhằm chàng bổ xuống. Mắt Cường Trung Cường lóe lên một tia sáng lạnh, sắc mặt sát khí nổi lên.

Đúng lúc ấy bỗng một bóng xám lao tới hét to:

- Hai vị đại sư, dừng tay!

Đoạt Mệnh Chữ và Truy Hồn Tăng nghe tiếng hét lập tức đứng sững lại. Mọi người nhìn kỹ thì ra đó là một người tai chuột, mặt khỉ, mũi kết, mắt gà, thân khoác đạo bào màu xám, lưng đeo trường kiếm. Đây chính là Độc Nhất Kiếm Hoàng Quyên đạo nhân của phái Không Động. Thấy vậy hai lão tăng liền hỏi:

- Có chuyện gì vậy Đại Minh tiểu quái!

Hoàng Quyên lão đạo nhân không hề phật ý vẫn từ tốn cất tiếng nói:

- Không có chuyện gì, nhưng hai vị lại đánh thêm mấy hiệp nữa, e rằng đúng ngọ tam canh sẽ trôi qua mất thôi.

Hung tăng ác đạo, Phó Tại Lâm đều giật mình biến sắc cùng quay về phái Vạn Tuyệt đại sư cất tiếng chất vấn:

- Hồ Diên Lăng Tiêu, phải chăng ngươi bày ra trò này cốt để kéo dài thời gian?

Vạn Tuyệt đại sư mỉm cười phần nộ đáp:

- Chư vị đến chùa chưa được bao lâu, không vào trà thất, nói chuyện chưa đến mười câu. Không biết chư vị dựa vào đâu mà nói là kéo dài thời gian?

Cả bọn đều bị câu nói của Vạn Tuyệt đại sư làm cho cứng họng. Đột nhiên đại sư xoay người về phía đại điện hỏi lớn:

- Hãy xem thử chiếc lậu đầu trong đại điện, bây giờ là mấy giờ rồi?

Trên Đại Phật điện lập tức có chiếc bóng xám của một đạo nhân chạy vào trong đại điện. Lúc này cả một tòa đại điện mênh mông đầy ắp người bỗng nhiên im lặng lạ thường.

Nghe rõ cả tiếng gió rít bên ngoài.

Cả bọn ác tăng bảy người mặt mày ai nấy đều trắng xanh căng thẳng chờ nghe báo tin giờ giắc.

Vạn Tuyệt đại sư thần sắc ngưng trọng vì trước đó một giờ ông đã ngồi trước chiếc lậu đầu trong đại điện.

Lòng tựa như lửa đốt, hai lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Ông thầm cảm ơn trời đầy bão tuyết. Nhưng ông thất vọng vì bọn ác tăng đã không quản gió tuyết, cuồng phong đã lặn lội kéo đến.

Cường Trung Cường mày kiếm hơi chau, đôi môi mím chặt, tim chàng như có kiến bò, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cửa đại điện, tinh thần căng thẳng, từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu đã lăn dài từ cổ lăn xuống.

Cộp, cộp, cộp! Tiếng bước chân gấp gáp từ đại điện vọng ra. Trước điện hàng mấy trăm ánh mắt đều tập trung nhìn vào cửa điện. Tăng nhân vừa chạy vào điện lúc này bầy giờ hấp tấp chạy ra. Đám người trước điện bỗng nháo nhác cả lên. Tăng nhân nọ hướng về những người trong viện, giơ tay bắt quyết niệm một câu Phật hiệu, lớn giọng nói:

- Bây giờ là chính ngộ!

Tiếng của tăng nhân vừa dứt, cả bọn bảy người trong phe ác đạo đều nhảy căng người lên phát ra một tràng cười sung sướng.

Vạn Tuyết đại sư thần sắc không đổi, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn cả bọn bảy người đang vừa cười vừa nhảy như một lũ điên. Cường Trung Cường đôi mày phi đảo, đôi mắt khép hờ, hàm răng cắn chặt. Bỗng nhiên từ phía sau lưng Cường Trung Cường phát ra một tiếng như tiếng rỗng găm tiếp đó là một tiếng xoạt nhanh. Đồng Phong kiếm ở sau lưng Cường Trung Cường đột nhiên tự động vọt ra khỏi bao hơn tám tấc. Lúc này ánh hồng quang bạo phát chiếu sáng toàn điện. Cả bọn hung tăng ác đạo, Phó Tại Lâm ... Tất cả đều im bật tiếng cười. Đã thôi nhảy nhót cùng lúc rừng mình kinh sợ. Hai vị trưởng lão và tăng chúng các viện đều giật mình biến sắc. Vạn Tuyết đại sư chỉ giật mình niệm một câu Phật hiệu và cất tiếng nói:

- Cổ kiếm báo cảnh, sát nạn gần kề, xương sẽ như núi, máu chảy thành sông, hài kiếp giáng thế.

Cùng lúc ấy trên không trung phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, cuồng phong ngưng thối, tuyết lạnh thôi rơi. Hai chiếc Đại Hồng chung nơi Phật Điện không người kích gõ tự động phát ra những tiếng kêu “Boong! Boong!” buồn bã. Hơn hai trăm tăng chúng đứng trước đại điện ai nấy đều ngơ ngác nhìn vào không trung. Hai vị trưởng lão tay bắt quyết tay lần tràng hạt, hai mắt khép hờ, miệng râm râm tụng kinh cầu nguyện. Vạn Tuyết đại sư nhắm nghiền đôi mắt, môi mấp máy, ông đã dự cảm được tai kiếp vô lâm đã thực sự bắt đầu. Hung tăng, ác đạo cả bọn bảy người dường như đã bị tê liệt toàn thân, đứng trơ như phỗng. Mặt mày tái xám, mồ hôi lạnh cả toàn thân. Đôi mắt tinh anh của Cường Trung Cường đột nhiên lóe sáng, dường như chàng đã nhớ ra một việc gì đó vô cùng quan trọng. Thế là chàng bèn đưa tay về sau ấn thanh cổ kiếm vào bao, thân chàng khẽ động nhanh như chớp giật vọt qua chúng tăng bay nhanh về phía ngọn núi sau tòa đại điện. Lúc này bỗng nhiên giông bão lại kéo đến.

Cường Trung Cường lòng như lửa đốt tận lực thi triển khinh công, không biết giờ này đã đúng thời khắc hay chưa. Chàng hận một điều là không thể đến cửa Bi Thiên động ngay lập tức. Từ phía sau ngọn núi nơi tuyết bích bỗng nhiên có một tiếng hú cao vút cất lên làm chấn động cả một không gian gió bão. Tiếp đó là một tiếng động ầm ầm như trời long đất lở.

Tiếng vang dội vào vách núi kéo dài không dứt.

Cường Trung Cường đang chạy như điên, bỗng nhiên buột miệng nói:

- Không xong rồi! Khôn lão tiên bối sắp đi rồi.

Nói xong chàng càng tăng thêm tốc độ, lao mình lướt tới.

Chàng chạy đến tuyết bích phía sau ngọn núi, lập tức chàng lại cúi đầu nhìn xuống thấy tuyết bích đã nứt làm đôi, giữa hai tuyết bích sương tuyết mịn mờ, cuồng phong gào thét, không thể nhìn quá năm trượng. Trước đây Cường Trung Cường hay đến Bi Thiên động vào ban đêm để học nghệ, do vậy tuy trong cơn bão tuyết chàng vẫn nhớ rõ vị trí con đường đá tới nơi tuyết bích. Vì thế chàng đến bên vách đá không hề dừng bước, loáng một cái chàng đã đáp xuống con đường đá rộng chừng ba thước, gồ ghề lởm chởm. Giữa tuyết bích gió đã thổi yếu đi, tuyết bay nhẹ nhẹ. Dưới con đường đá là một màu đen sâu thẳm, nhất là con đường nhỏ hẹp quanh co trơn láng mà chàng đang bước tới. Không phải là tay khinh công tuyết đỉnh thì chớ ước mơ đến được chỗ này nói chi đến chuyện đi lại trên đó. Cường Trung Cường xe nhẹ quen đường, chẳng bao lâu đã đi đến tận cùng thạch lộ. Nơi đây là một mỏm đá rộng không quá ba trượng, nếu hai người ở đây luyện công thì mỏm đá không thể đóng tuyết được. Một vài gốc mai già mọc xiên nơi bờ đá. Cành nhánh khẳng khiu như những que thép. Đang vào tiết đông hoa mai nở rộ, đỏ trắng đủ màu, tạo thành một khung cảnh vô cùng diễm lệ.

Trên tuyết bích là một hang động hình thù kỳ dị cao hơn một trượng, rộng khoảng tám tấc. Trong động tối om, tĩnh mịch lạ thường. Cường Trung Cường đáp trên mỏm đá, tinh thần căng thẳng. Nhắm hướng hang động bay thẳng tới, lao đến song cửa sắt ngoài hang động.

Chàng bỗng sững sờ khi phát hiện những song sắt to như bắp tay thô ráp đã bị một loại chưởng lực kinh hồn đánh cho nát vụn, rơi vãi khắp nơi trước hang động. Cường Trung Cường nhìn vào cánh cửa bể nát trước động không cầm được lòng, lệ nóng hai hàng rơi lả tả. Chàng đau khổ tự nói một mình:

- Khôn Long lão tiền bối đã đi thật rồi ... người đi thật vội vã. Ta theo người học nghệ mấy năm, cuối cùng lại không nhìn được mặt người dù chỉ một lần!

Đột nhiên một bóng đen hiện ra trước mặt, chàng vui mừng lắm lắm:

- Lẽ nào Khôn Long lão tiền bối chưa đi?

Chàng cất tiếng gọi nhưng bóng đen trước mặt không hề có một lời phản ứng. Chàng lo lắng nghĩ thầm:

“Hay là Khôn Long lão tiền bối sợ bị trả thù nên người đã tự tuyệt”.

Thế là chàng kích động tâm tư, lệ tuôn như suối, chậm chậm bước vào trong hang.

Chàng vươn bàn tay sờ vào bóng đen. Nhưng bóng đen ấy không phải là nhân thể mà chỉ là một chiếc áo lông còn ấm hơi người.

Cường Trung Cường trong lòng vui sướng, chàng cất tiếng gọi:

- Lão tiền bối! Lão tiền bối ... ối!

Cùng với tiếng gọi chàng liền vọt ra ngoài vì chàng cho rằng Khôn Long lão tiền bối vừa mới rời động không lâu rất có thể người vẫn còn trên đỉnh Vũ Thần Phong.

Khi chàng chạy ra gần đến cánh cửa sắt của hang động, đột nhiên chàng nghe một số giọng cười cuồng ngạo bên ngoài vọng vào.

Tim chàng bỗng đập mạnh vì chàng biết rằng bọn ác đạo hung tăng đang trên đường đến động. Chàng lại lập tức quay vào. Nhìn sang hai bên vách động, chàng phát hiện có một số khe nứt có thể làm nơi ẩn nấp và loáng một cái chàng đã ẩn vào trong một khe nứt gần đấy. Lúc này tiếng người đến đã rất gần. Chàng nghe được cả tiếng áo quần của họ phát phơ trong gió. Cường Trung Cường lập tức ép sát người vào vách động, dán mắt nhìn vào nơi cửa động. Trên mỏm đá bên ngoài cửa động tuyết đã phủ đầy, hoa mai rụng rớt. Bỗng nhiên một bóng hình to lớn phi như tên bắn đáp xuống mỏm đá này. Cường Trung Cường hồi hộp theo dõi, chàng phát giác ra đó chính là Đoạt Mệnh Chữ Minh Hư, liền sau đó là cả bọn gồm có Hoàng Quyên lão đạo, Bất Nhiễm Vũ Sĩ, Truy Hồn Tăng Minh Hoang, Phi Tổ Giả Song Phi, Vô Ảnh Dao Phương Chính Dương cũng lục đục đáp xuống.

Trong góc tối Cường Trung Cường mỉm cười lạnh lẽo, sát khí từ từ bốc lên trong mắt.

Cả bọn hung tăng ác đạo Phó Tại Lâm đứng chen chúc trên phiến đá trước cửa động, bàn tán lao xao. Mười mấy ánh mắt long lên, đảo đảo nhìn vào động. Lúc ấy phía ngoài lại vang lên tiếng người đang lướt gió đến động.

Tiếp đó lại có thêm ba bóng người hạ xuống. Cường Trung Cường căng mắt nhìn ra, bỗng giật nảy mình khi phát hiện ra ba chiếc bóng đó không ai xa lạ mà chính là Vạn Tuyệt đại sư và hai vị trưởng lão. Chàng vô cùng bối rối không biết tính sao, nên đứng bất động nhìn ra cửa hang. Trước cửa hang Vạn Tuyệt đại sư thần sắc điềm tĩnh, nhẹ nhàng lách qua cả bọn hung tăng ác đạo tiến dần về phía cửa động. Ngài bước tới quan sát cánh cửa sắt đã bị phá tan cả rồi, sau đó lùi lại cất giọng trầm tĩnh nói:

- Cánh cửa đã bị phá tan cả rồi, có lẽ Lục Dã Khôn Long đã không còn ở trong động nữa.

Bát Tý Phi Tiêu Phó Tại Lâm phùng mang trợn mắt, tức tối nói to:

- Thời gian còn sớm, kỳ hạn hãy còn. Tại sao con tiện tỳ này lại không giữ lời hứa của năm năm về trước được chứ?

Nói xong hần ta liền giơ tay vệt Hoàng Quyên đạo nhân và Phi Tố Giả Song Phi sang hai bên, hấp tấp bước về phía cửa động hai bước, mắt nhìn soi mói vào trong hang động. Tim Cường Trung Cường nhảy mạnh một cái. Thân hình chàng ép sát vào vách động. Qua một hồi quan sát, Phó Tại Lâm bỗng hực lên một tiếng ra chiều bức tức, quay sang nói với Vạn Tuyệt đại sư:

- Lục Dã Khôn Long vẫn còn trong động.

Hoàng Quyên đạo nhân dường như hơi bức Phó Tại Lâm vì khi nãy hần đã thô bạo đẩy lão sang một bên để lấy đường tiến tới. Bây giờ nghe hần nói vậy lão ta bèn mỉm cười hì hì mấy tiếng châm chọc:

- Phó thí chủ có thể nhìn thấy Lục Dã Khôn Long còn ở trong động thật sao?

Phó Tại Lâm thừa biết lão Hoàng Quyên này là một tay lắm mưu nhiều kế, tuy biết sẽ bị mắc bẫy, nhưng bây giờ hần cũng không thể mở miệng nói rằng là không nhìn thấy, do vậy hần đành phải trừng mắt nhìn lão đạo Hoàng Quyên tỏ vẻ phần nộ nói:

- Không sai! Ta vừa thấy con tiện tỳ đó vẫn còn ở bên trong.

Lời nói của Phó Tại Lâm vừa dứt tức thì cả bọn hung tăng ác đạo mặt mày căng thẳng, lăm lăm vũ khí thủ thế vây quanh hang động chờ đối thủ vọt ra như chó rình hang chuột.

Cường Trung Cường giật mình lo lắng. Chàng không ngờ mục lực của Phó Tại Lâm lại lợi hại như vậy. Thân chàng bắt giắc lại ép càng sát vào vách động.

Hoàng Quyên đạo nhân tâm địa hiểm độc, đứng sau cả bọn, trên môi nở một nụ cười nham hiểm cố ý nói khích:

- Phó thí chủ đã trông thấy Lục Dã Khôn Long vẫn còn trong động, chứ vị cũng không nên tìm đâu cho xa. Hiện giờ đứng ngọ ba khắc vẫn chưa tới. Bản đạo nghĩ Lục Dã Khôn Long không nuốt lời hứa đâu, thị sẽ không giết người trước khi đứng ngọ ba khắc. Vậy xin thí chủ cứ bước vào trong động mà đem Lục Dã Khôn Long ra đây. Phó thí chủ cũng có thể cắt một vành tai của thị để rửa hận.

Phó Tại Lâm giận run cả người, mặt mày xám xịt, dựa vào ánh mắt oán độc nhìn Hoàng Quyên lão đạo như muốn ăn tươi nuốt sống lão ta. Dường như Tam Tinh Quan Chủ Bất Nhiễm Vũ Sĩ cũng hy vọng Phó Tại Lâm sẽ vào động trước tiên, nên lão cũng cất giọng hòa theo:

- Nhất Thanh đạo hữu nói có lý đó, bây giờ chưa tới thời khắc nên thí chủ cứ yên tâm mà bước vào đi.

Phó Tại Lâm giận dữ quát lớn:

- Các vị cho rằng Phó mỗ đây không dám bước vào trong động sao?

Hoàng Quyên lão đạo cung kính giả tạo đáp lời:

- Không dám, không dám! Phó thí chủ Kim Tiêu vô địch, gan to mật lớn lẽ nào lại không dám bước vào trong động.

Phó Tại Lâm lửa giận bốc lên tận óc, thét lên một tiếng, hùng hổ nhảy vào trong động.

Cường Trung Cường trông thấy rất rõ gương mặt giận dữ của Phó Tại Lâm đang nhảy vào trong động. Chàng liền vận công đề khí khắp châu thân, chuẩn bị đối phó. Phó Tại Lâm vượt qua cánh cửa sắt đột nhiên dừng lại. Lúc này Cường Trung Cường không còn trông thấy rõ bộ mặt phần nộ của Phó Tại Lâm. Chàng chỉ thấy hai hốc mắt sáng quắc đang nhìn lão liên, dáo dác một cách lo lắng. Tay hần đã nhẹ nhàng xuống thất lưng lấy ra một cây Kim Tiêu nắm chặt trong tay, lò dò bước tới. Hai vai và đầu gối của lão ta đã bắt đầu run run. Cả bọn hung tăng ác đạo đang chờ chực bên ngoài cũng đang hồi hộp theo dõi, tất cả đều dán mắt vào bóng hình của Phó Tại Lâm đang đứng nơi cánh cửa sắt.

Vạn Tuyệt đại sư và hai vị sư thúc sắc mặt cả ba đều có phần căng thẳng. Họ cũng đứng trên mỏm đá trước động nhưng không có ý ngăn cản Phó Tại Lâm bước vào, có lẽ họ cũng cho rằng Lục Dã Khôn Long vẫn còn trong động.

Phó Tại Lâm dứng ánh mắt quét qua khắp động một lượt, đột nhiên hần cất tiếng thét gọi:

- Lục Dã Khôn Long! Hôm nay là ngày mãn hạn giam cầm của ngươi, nếu ngươi anh hùng thì hãy ra đây chịu chết. Ngươi hèn nhát trốn tránh như vậy lẽ nào không sợ hậu thế cười chê hay sao? Hay là ngươi đã nuốt lời thề năm xưa?

Tiếng nói của Phó Tại Lâm vọng vào vách đá nghe như muôn ngàn tiếng kêu í ới, liên tu bất tận.

Cường Trung Cường tuy trong lòng rất bức, nhưng bởi lẽ có mặt ân sư ở ngoài cửa động nên chàng không dám xuất thủ làm càn. Do đó trong lòng lo lắng bất an, nhưng cũng lúng túng không biết giải quyết thế nào cho tiện. Tiếng vang vừa dứt Phó Tại Lâm lập tức lại gào:

- Tiện nữ kia, phải chăng ngươi muốn kéo dài thời gian? Ta đã nhìn thấy nơi ngươi đang đứng rồi, nếu không tin thì mi hãy chờ xem.

Nói xong hắn lập tức vung cánh tay phải lên. Cường Trung Cường bỗng thấy một chấm sáng bay vút về phía nơi chàng ẩn thân kèm theo là một luồng gió lạnh. Chàng giật mình sửng sốt, theo bản năng chàng vội nhảy vào khe núi trên vách động để tránh ngọn kim tiêu.

Chàng không ngờ rằng lão ta đã phát hiện ra nơi ẩn nấp của chàng.

Keng! Một âm thanh khô khốc vang lên, ngọn tiêu do lão phóng ra va vào vách động gần nơi chàng ẩn thân, làm tóe ra mấy vệt lửa dài. Ngọn kim tiêu trượt đi một đoạn và rơi trên mặt đất. Cường Trung Cường bị lớp bụi đá tróc ra do ngọn kim tiêu cày xước trên vách đá bắn vào mặt mày mình mấy, lửa giận bốc lên toan nhảy ra giết quách lão Phó Tại Lâm cho hả giận. Nhưng chàng chợt nhớ là ân sư vẫn còn đứng ngoài cửa động nên chàng không dám manh động.

Phó Tại Lâm tuy đã trông thấy ngọn kim tiêu rớt xuống. Trong động lại không hề có phản ứng. Nhưng lão vẫn đứng yên trước cửa động không dám bước vào một tấc. Đang lúc Vạn Tuyết đại sư niệm một câu Phật hiệu định cất tiếng can ngăn thì đột nhiên lão Truy Hồn Tăng Minh Hoang bỗng ngửa mặt lên trời cất lên một cười cuồng dại. Tiếng cười chưa dứt, lão ta đã cắp cây Giới Dao nhảy vào trong động.

Khi Truy Hồn Tăng Minh Hoang vọt ngang qua chỗ của Phó Tại Lâm đang đứng, Phó Tại Lâm bèn cất tiếng nói:

- Lẽ nào con tiện tỳ này vẫn còn ở phía trong.

Truy Hồn Tăng chẳng buồn nghe lão ta nói gì, vẫn ung dung cắp đao tiến tới. Vừa đi vừa cười có vẻ hết sức tự tin. Phó Tại Lâm thấy có thêm Truy Hồn Tăng vào động, hơn nữa trong động giờ đây im lặng như tờ, lão ta cũng đã tăng thêm can đảm.

Cường Trung Cường dán sát thân mình vào trong khe nứt, ngừng thở lắng nghe động tĩnh. Tiếng cười của Truy Hồn Tăng im bật, bước chân của lão cũng dần dần chậm lại. Ánh sáng vào trong động dần dần tối lại dường như hang động đã bị thân hình cao to của lão hung tăng che kín. Bên trong bên ngoài đều im ắng lạ thường. Cường Trung Cường nghe được cả từng nhịp đập của trái tim mình. Tuy chàng không thấy được những người đứng bên ngoài cửa động, nhưng chàng cũng biết là họ cũng hồi hộp như mình. Lúc này tiếng bước chân của Truy Hồn Tăng nghe càng chậm chạp. Lão ta dần dần tiến lại nơi chàng ẩn nấp, chàng nghe được tiếng thở gấp gáp của lão biết rằng lão đang đứng cách chàng không đầy một trượng.

Giờ đây lão chỉ còn là một bóng đen. Trong bóng đen lại có một vùng sáng bạc do ánh đao của lão phát ra. Cường Trung Cường âm thầm vận công đầy đủ vào cánh tay phải, lặng lẽ chờ đợi, bởi lẽ lão chỉ còn cách chàng chưa đầy năm thước, bầu không khí trong động im lặng đến ghê người. Chỉ có những luồng gió lạnh len lỏi vào trong động vẫn phát ra tiếng xào xạc nhẹ nhàng.

Đột nhiên Truy Hồn Tăng quát lên giận dữ:

- Con tiện nữ kia, sao chưa ra đây? Ta đã nghe tiếng tim của ngươi đang đập.

Nói đoạn lão ta vung đao chém mạnh vào một mô đá gần đấy để thị uy, tiếng đao chạm đá nghe đinh tai nhức óc, bụi đá bốc lên mù mịt như vừa bị sét đánh, tiếng vang âm âm dội vào vách động. Trung Cường đứng gần đấy, vừa trông thấy ánh đao loáng lên lập tức đã nghe một tiếng động lớn gần kề bên tai như sét đánh ngang mày.

Tiếng vang vừa dứt, Truy Hồn Tăng liền cất một tràng cười cuồng ngạo, nghiêm giọng nói lớn:

- Tiệm nữ kia, tại sao người chưa chịu bước ra, ta đã thấy rõ vị trí nơi người ngụ rồi mà.

Hay là người đợi ta đến kéo người mới chịu ra? Ha ha ha ... Can đảm lên một chút đi chứ. Nếu không sợ chết thì hãy bước ra đây!

Vừa dứt tiếng quát hẳn lại cất tiếng cười đồng thời nói tiếp:

- Con tiệm tỷ kia, ta nói cho người biết đúng ngọ ba khắc đã gần kề rồi. Người phải thực hiện lời thề của người. Khi thời khắc vẫn chưa trôi qua thì người vẫn không thể ra tay giết người được. Ha ha ha ...

Nói xong lão ta nghênh ngang bước tới vừa đi vừa cất tiếng cười sảng khoái. Cường Trung Cường ẩn thân nơi khe đá lúc này đã thấy rõ cây Giới Dao trong tay hẳn từ từ lộ ra.

Chàng lại nín thở, trong lòng cũng có phần cảnh giác, mắt chàng nhìn chăm chú vào cây Giới Dao vừa dày vừa to sáng lấp lánh, đề phòng bất trắc. Từ từ bỗng hiện thêm ra bàn tay mập mạp mọc đầy lông lá của lão hòa thượng đang cầm chắc chuôi cây Giới Dao. Kế đến là chiếc bụng khổng lồ của lão. Truy Hồn Tăng bước sâu vào trong thạch động miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại mấy câu:

- Ha ha ha! Tiệm nữ, người có biết không, đúng ngọ ba khắc đã sắp đến rồi, người phải thực hiện lời thề của mình ...

Lúc này thân hình to lớn như con bò mộng của Truy Hồn Tăng tay cầm Giới Dao, run run hiện ra trước mặt Cường Trung Cường. Đôi mắt lão ta sáng rực long lên như mắt trâu điên đang nhìn chăm chăm vào nơi động thẳm. Gương mặt béo núc của lão gần trưởng, mồ hôi ròng ròng. Trong ánh sáng nhờn nhợt của ánh đao quang, trông lão dễ sợ như một con ác quỷ. Miệng lão vẫn không ngừng lải nhải câu nói vừa rồi. Lão run rẩy bước đi không ai có thể ngờ lão hung tăng bấy giờ lại lo lắng như vậy.

Bỗng nhiên từ phía sau lão hung tăng giọng của Phó Tại Lâm cất lên:

- Con tiệm tỷ đang nấp trong khe đá gần đó đó.

Nghe nói như vậy lão hung tăng giật mình dừng bước. Cường Trung Cường lập tức vọt ra. Lão hung tăng thất kinh hồn vía, Giới Dao trong tay lão lập tức xuất ra một chiêu Quái Mãng Phiến Thân, ánh đao loang loáng, gió rít vù vù quét về phía sau thân lão. Cường Trung Cường đã dự liệu từ trước, chàng lách mình nhảy vọt ra sau không một tiếng động, chàng vung hữu chưởng nhằm vào hậu não của lão hung tăng, xuất ra một chưởng nhanh như chớp giật.

Bang! Một tiếng rỗng ghê rợn từ mồm của lão hung tăng cất lên. Theo sau đó là một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp. Phía sau ót của lão hung tăng đã lộ ra một hõm trống, từ trong đó óc và máu tranh nhau phọt ra. Lão hung tăng học lên một tiếng, thân hình to như con bò mộng của lão đổ kênh ra đất. Đúng lúc ấy, Cường Trung Cường bỗng nghe tiếng thét và một trận gió đen đang nhằm đầu chàng mà chụp xuống. Chàng giật mình kinh hãi, nghiêng người né tránh, đồng thời nhận ra đó là cây Hàng Ma Chũ nặng hàng trăm cân của Đoạt Mệnh Chũ Minh Hư. Tiếp đó là một bóng người to lớn, mắt lộ hung quang nhằm vào Cường Trung Cường mà tấn công một cách điên dại.

Cường Trung Cường biết ngay đó là Đoạt Mệnh Chũ, nhưng chàng không ngờ lão ta âm thầm bước sau Truy Hồn Tăng mà chàng không hề hay biết. Lúc này thấy bóng lão bỏ đến, bất giác chàng dừng dừng nổi giận, hai vai khê rụt lại, bước qua nửa bước, song chưởng đồng thời đẩy ra.

Ầm! Đoạt Mệnh Chũ thét lên một tiếng kêu vô cùng thê thảm nghe như tiếng hú của loài sói lúc sa cơ. Thân xác lão ta bay thẳng ra ngoài như một chiếc gối bị người ta ném qua cửa sổ.

Vừa nghe tiếng kêu thảm thiết từ trong động vọng ra, cả bọn hung tăng ác đạo đang chờ chực bên ngoài bỗng toàn thân rung động, nháo nhào thoái lui.

Tiếp đó tất cả mọi người đang đứng trước cửa động thấy thân xác của Đoạt Mệnh Chũ bay vọt ra ngoài như tên bắn rơi xuống phía dưới mỏm đá như chiếc lá vàng. Cả bọn đều hồn xiêu phách tán hồi lâu mới hoàn hồn, định ra tay cứu giúp nhưng muộn mất rồi. Thân xác lão ta đã cắm phập vào một khe đá xa tít phía dưới.

Lúc này ở trong động Cường Trung Cường giật mình ngơ ngác. Chàng đưa ánh mắt thần thờ nhìn ra ngoài cửa động nơi thân xác của Đoạt Mệnh Chũ vừa rơi xuống. Chàng không ngờ rằng chưởng lực của mình lại

ghê gớm như vậy. Chàng quay người về phía sau chỉ thấy một màu đen thẳm. Lúc này ở trong động ngoài chàng và thi thể lão Truy Hồn Tăng ra tuyết nhiên không có ai cả. Quay đầu nhìn lại đột nhiên chàng sợ đến muốn thét lên vì chàng vừa thấy ân sư Vạn Tuyết đại sư đang bước vào trong động.

Lúc này chàng vô cùng hoảng loạn, không biết làm gì nên lại ẩn thân vào trong khe đá.

Vạn Tuyết đại sư thần sắc trầm tĩnh, ung dung bước vào. Tay ông nhẹ phẩy cây phát trần đường như không hề vận công thủ thế.

Cường Trung Cường cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Lẽ nào ân sư không sợ Khôn Long lão tiên bối giết ông?

Nhưng chàng chợt giật mình khi thấy Vạn Tuyết đại sư lại quan sát tỉ mỉ từng khe nứt, đề khí vọt về phía trong động. Trong lúc lao đi chàng quay đầu nhìn lại, chàng bỗng lo lắng khi thấy cổ vị ân sư mình mồ hôi tuôn xuống như mưa. Chàng chạy tới một góc quanh trong động liền dừng lại nghe ngóng. Chàng thấy Vạn Tuyết đại sư bước đến bên cạnh thi thể của Truy Hồn Tăng niệm lên một tiếng A Di Đà Phật, đoạn dời thi thể của Truy Hồn Tăng xê qua một bên, lại tiếp tục hướng vào trong động mà bước tới. Mỗi lần đi ngang qua một khe nứt Vạn Tuyết đại sư lại chăm chú nhìn vào và khe khẽ cất tiếng nói. Chàng chỉ nghe đại sư nói:

- Giai Lệ Kiều Nhã, Giai Lệ Kiều Nhã ...

Chàng ngạc nhiên không biết vị ân sư đang nói gì. Lúc này trong tim đang rối bời của chàng lại xuất hiện thêm một điều khó hiểu. Chàng lẩm bẩm:

- Giai Lệ Kiều Nhã, Giai Lệ Kiều Nhã nghĩa là gì mời được chứ?

Chàng nghĩ ngợi lung tung nhưng không thể tìm ra đáp án. Nhưng chàng bỗng giật mình kinh sợ khi phát hiện ra Vạn Tuyết đại sư đang dần dần tiến về nơi chàng đứng.

Cường Trung Cường tâm thần hoảng loạn chàng liền nhảy lên đồng cỏ khô nơi góc tối.

Xoạt! Một tiếng động từ dưới chân chàng phát ra. Tiếng động ấy vang lên nho nhỏ nhưng cũng khiến tim Cường Trung Cường đập như trống trận. Chàng muốn thoái lui nhưng lại sợ gây ra tiếng động làm cho sư phụ chú ý. Nhưng không thoái lui lại sợ sư phụ phát hiện.

Do vậy chàng vô cùng hoang mang bối rối tim đập loạn xạ, hơi thở gấp gáp, hai tay nắm chặt, mồ hôi từ hai bàn tay chảy xuống ướt đầm.

Vạn Tuyết đại sư nghe tiếng xoạt lập tức dừng chân, hạ giọng nói nhỏ:

- Giai Lệ Kiều Nhã, tại sao bà chưa về quê?

Cường Trung Cường nằm trên đồng cỏ nín thở lắng nghe. Chàng không dám ló đầu nhìn xem sư phụ đang đứng đâu. Nhưng nghe giọng nói chàng đoán sư phụ đang đứng cách mình không quá hai trượng. Lòng chàng lúc này vô cùng mâu thuẫn, vừa sợ sư phụ phát hiện vừa hiếu kỳ. Nửa muốn bỏ trốn nửa muốn ở lại tìm hiểu xem giữa sư phụ và Lục Dã Khôn Long lão tiên bối có mối quan hệ như thế nào? Trong giọng sư phụ chàng có vẻ vừa thương cảm vừa thân thiết và cũng có phần lo lắng.

Chàng lại nghe sư phụ cất tiếng nói:

- Giai Lệ Kiều Nhã, ta hy vọng bà không nên nóng tính ngang bướng như trước đây nữa ...

Cường Trung Cường vô cùng sửng sốt, nín thở tập trung tinh thần lắng nghe nhưng bỗng có một gì nho nhỏ, trắng trắng bay đến cắm phập vào vai chàng. Cường Trung Cường run lên một cái, thần trí lập tức hôn mê không biết gì nữa.

Không biết đã bao lâu, đến khi chàng tỉnh dậy thì toàn thân như có muôn ngàn mũi kim đâm vào, đau nhức vô cùng. Chàng mở mắt nhìn xung quanh chỉ thấy một màu đen dày đặc không khí lạnh lẽo đầu đó vắng lại tiếng gió rít nhẹ. Lúc này chàng phát ra mình vẫn còn nằm cuộn tròn trên đồng cỏ khô. Bất chợt chàng nhớ lại đến tình hình trước khi chàng bị hôn mê. Chàng ngưng thần lắng nghe động tĩnh nhưng ngoài tiếng gió nhẹ rít ở ngoài xa không còn nghe âm thanh nào khác. Hang động hoàn toàn yên lặng. Chàng lo sợ, trong lòng bật lên câu nghi vấn:

“Còn sư phụ đâu? Bọn ác đạo nữa ...”.

Chàng muốn ngồi dậy xem thử, nhưng vừa dùng sức toàn thân đã đau buốt không sao chịu được.

Chàng nghiêng răng thử thêm mấy lần nhưng vẫn thất bại, mồ hôi đầm đìa. Chàng đau quá bồng bật ra tiếng rên nho nhỏ ...

Tuy thân xác đau đớn nhưng đầu óc chàng đã tỉnh táo. Chàng còn nhớ trước lúc ngất đi chàng còn nghe sư phụ nói:

- Giai Lệ Kiều Nhã chạy đi, Hồ Diên Lăng Tiêu suốt đời sẽ ...

Sau đó chàng không biết gì hết. Lúc này cảm giác đau đớn dần dần tiêu tan. Chàng phát giác ra rằng chiếc áo khoác bên ngoài của chàng đã bị cởi ra và thanh kiếm cũng không còn ở bên người chàng nữa. Chàng muốn nhòm dậy để quan sát xung quanh nhưng lại cảm thấy đầu nặng như treo đá. Chàng thử đưa tay sờ mó nhưng lực bắt tòng tâm, khí lực đã tiêu tan các khớp xương nghe như đã rời ra từng đoạn. Sau một lúc cố gắng chàng lại ngất đi.

Khi chàng tỉnh lại lần thứ hai thì cảm thấy trong người hết sức nhẹ nhàng. Mở bừng mắt chàng bỗng ngạc nhiên khi phát hiện lúc này trong động đã trở nên sáng sủa. Chàng có thể thấy được những chỗ lồi lõm trên trần động. Chàng nhẹ nhàng ngồi dậy, thử vận công điều tức, thấy chân khí đã có thể vận chuyển thông suốt. Chàng rời đồng cổ lê bước về phía cửa động quan sát xung quanh chàng không thấy ân sư đâu cả. Hang động giờ đây sáng sủa sạch sẽ. Ngay cả thi thể của Truy Hồn Tăng cũng không thấy đâu. Nhìn ra bên ngoài mỏm đá bên ngoài cửa động, chàng thấy ánh dương chiếu xuống những tảng băng tạo ra những tia phản chiếu vô cùng rực rỡ. Hàng mai khê đu đưa theo từng cơn gió nhẹ.

Chàng vui mừng bỗng thốt lên:

- À, trời đã sáng rồi Cùng với tiếng nói đồng thời chàng khẽ nhún mình vọt ra khỏi động. Đột nhiên chàng bỗng kinh hãi, ớn lạnh toàn thân khi phát hiện mình sắp lọt khỏi mỏm đá nơi cửa động.

Chàng liền nhào vào vách đá trước mặt đẩy ra hai chưởng để kìm hãm thể bay.

Ầm! Tuyết trắng và bụi đá bay lên mù mịt, toàn bộ số hoa trên ba cây mai bên ngoài vách động đã bị chấn động làm cho rụng sạch. Chàng không ngờ chỉ vừa nhún một cái thân thể đã bay xa bảy tám trượng. Nếu chàng không kịp thời xuất chưởng hãm lại, có lẽ chàng đã rơi xuống khe núi. Ngẩng mặt nhìn trời, chàng thấy bầu trời không một gợn mây cao thăm thẳm. Một vàng thỏi dương đã treo lơ lửng trên đỉnh núi. Cường Trung Cường cảm thấy hơi là lạ, chàng không hiểu tại sao cơn bão tuyết lại tạnh nhanh như vậy?

Nhìn xa xa, chàng thấy những ngọn núi cao, có ngọn trên đỉnh đã phủ đầy mây trắng xóa. Nhìn sang những khe núi gần bên mỏm đá, chàng thấy mây trắng đang bay nhẹ nhàng trên những ngọn tùng mọc xiên nơi vách khe núi. Chàng bỗng giật mình vui sướng phát hiện ra mắt chàng đã tinh tường hơn với trước, đôi mắt đã có thể nhìn vào ánh sáng lóa mắt của ánh dương phản chiếu trên tuyết, lại có thể nhìn thấu vào trong mây đến mấy trượng. Thế là chàng vui mừng theo con đường đá nhỏ chạy như bay về phía cánh rừng thông.

Lúc này chàng tức mình là không thể đến ngay được Lãnh Vân tự, được trong chớp mắt để kể cho sư phụ nghe về sự tăng tiến kỳ lạ công lực của mình sau một đêm ngủ dậy.

Sau một hồi chạy như điên đại chàng cũng đến được cánh rừng thông. Chàng liền thi triển môn khinh công Đăng Chi Độ Diệp (leo lên cây và vượt qua lá) lao như bay về phía thiền viện phía sau Lãnh Vân tự.

Sau khi đến chùa, chàng liền vọt lên bay về phía hậu điện.

Chân vừa chạm đất, chàng bỗng thấy có điều gì không bình thường. Thường ngày nơi đây là chỗ kẻ ra người vào tấp nập, hôm nay tự nhiên không có một bóng người. Thế là chàng bèn ngưng thần lắng nghe, chàng chỉ nghe được tiếng mõ và tiếng tụng kinh khe khẽ vang lên từ phía trước điện. Cường Trung Cường lại thêm một lần vui sướng khi phát giác rằng thính lực của chàng cũng đã tăng lên không ít. Đang vui nên chàng cũng không để ý đến sự tĩnh mịch khác thường nơi hậu điện nữa.

Chàng khoan khoái nhẹ bước hướng về thiền viện của ân sư. Bước vào thiền viện, chàng thấy cửa phòng của sư phụ đã đóng chặt, chàng biết rằng sư phụ không có trong phòng.

Bỗng đâu từ phía hiên nhà vang lên một tiếng rên khe khẽ. Chàng quay đầu nhìn sang phòng của sư muội, thấy cửa chỉ khép hờ, hai cánh cửa sổ một mở một đóng. Chàng bỗng giật mình vì biết rằng sư muội Khang Trí Mẫn lại lâm trọng bệnh. Chàng bèn rảo bước nhẹ nhàng chạy vội về phía phòng của sư muội. Khe khẽ đẩy cửa lách thân bước vào trong phòng.

Chàng liền trông thấy sư muội Khang Trí Mẫn đang nằm nghiêng trên giường, tấm thân kiều diễm của nàng cuộn chặt trong chiếc chăn bông. Cường Trung Cường bước đến bên giường cúi đầu nhìn xuống, chàng bỗng giật mình lòng đau như cắt khi phát hiện vẻ tiều tụy trên nét mặt của Khang Trí Mẫn. Xem nàng có vẻ đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Cường Trung Cường cảm thấy vô cùng quái lạ khi thấy bệnh tình của sư muội chỉ qua một đêm lại biến chuyển trầm trọng như vậy. Trong lòng đau xót chàng bỗng thấy đôi mắt mình chợt cay cay. Đột nhiên bỗng có một giọt nước mắt từ trong mắt chàng rơi xuống má Khang Trí Mẫn.

Người Khang Trí Mẫn khẽ động dậy nàng mệt mỏi mở đôi mắt nhìn lên. Khi phát hiện người đang đứng trước mặt mình là Cường Trung Cường nàng mừng không nói lên lời chỉ thấy trong đôi mắt phụng lệ tuôn như suối.

Nàng bèn cất tiếng thều thào:

- Cường ca ca, sáu bảy ngày nay huynh đi đâu?

Cường Trung Cường nghe vậy liền ngơ ngác, chàng không dám tin vào đôi tai của mình, lại càng không tin chàng ở trong động mới thiếp đi, tỉnh dậy là đã sáu bảy ngày.

Khang Trí Mẫn thấy thần sắc của Cường Trung Cường có vẻ kỳ lạ, nàng thở ra và hỏi:

- Cường ca ca, tại sao huynh không trả lời?

Cường Trung Cường lo lắng hỏi lại:

- Mẫn muội! Muội đã bị bệnh sáu bảy ngày rồi à?

Khang Trí Mẫn nước mắt lưng tròng đáp:

- Vâng, hôm ấy muội thấy ca ca từ trong góc điện phần nộ nhảy ra, muội giật mình hốt hoảng lại ngất đi. Mãi đến xế trưa muội mới được mấy tăng nhân phát hiện mang về đây.

Cường Trung Cường nhẹ nhàng dùng ống tay áo lau nước mắt cho Khang Trí Mẫn đồng thời cất tiếng hỏi:

- Mẫn muội, bây giờ muội cảm thấy đỡ chưa?

Khang Trí Mẫn âu yếm nhìn Cường Trung Cường và thấp giọng đáp:

- Đã khỏe hơn rồi.

Nàng như chợt nhớ ra điều gì, liền cất tiếng hỏi Trung Cường:

- Ân sư đâu?

Cường Trung Cường nhớ là lúc đến đây chàng có nghe thấy tiếng tụng từ phía tiền điện.

Chàng cho rằng ân sư cũng đang ở đây nên bèn trả lời:

- Sư phụ đang giảng kinh ở tiền điện.

Khang Trí Mẫn nghe xong tỏ vẻ yên tâm vì mấy ngày nay nàng đã không gặp sư phụ.

Nàng cất tiếng hỏi:

- Cường ca ca, sáu bảy ngày nay huynh đi đâu?

Cường Trung Cường lập tức đáp:

- Ca ca đến Bi Thiên động.

Khang Trí Mẫn lộ vẻ kích động, trên mặt tiều tụy nở một nụ cười, nàng chống tay ngồi dậy nôn nóng hỏi:

- Ca ca có gặp Khôn Long Thánh Thủ Thần Thâu lão tiên bối không?

Cường Trung Cường khe khẽ thở dài đồng thời lắc đầu nhẹ.

Khang Trí Mẫn thấy vậy sắc mặt bỗng đổi buồn, giọng có vẻ lo lắng cực độ:

- Khôn Long lão tiên bối đã bị họ giết chết rồi hay sao?

Cường Trung Cường lập tức giải thích:

- Không phải như vậy. Khôn Long lão tiên bối đã bỏ đi rồi.

Khang Trí Mẫn nghe vậy mừng rơi nước mắt, nằng cất tiếng như thì thầm với chính mình:

- Khôn Long lão tiên bối cuối cùng người cũng được ra đi trong tự do ...

Cường Trung Cường đột nhiên nhớ lại vật trắng trắng cắm vào vai chàng trong hang động và sự tăng tiến công lực một cách kỳ lạ của mình trong mấy ngày qua, bất giác chàng buột miệng cải lại:

- Có thể Khôn Long lão tiên bối vẫn còn trong động.

Khang Trí Mẫn vui mừng nôn nóng hỏi:

- Thật sao? Ca ca, chúng ta hãy mau đi gặp người !

Nói đoạn nằng hất chân sang một bên muốn bước xuống giường.

Cường Trung Cường giật mình bèn lấy tay giữ nhẹ vai chàng và cất giọng an ủi:

- Mẫn muội, bệnh của muội vẫn chưa khỏe hẳn. Không nên cử động nhiều, ca ca chỉ nói là có thể người vẫn còn trong động chứ chưa chắc gì người đã còn ở đó.

Nãy giờ Khang Trí Mẫn do bị kích động chân khí đã bị hao tổn ít nhiều. Nằng bỗng bật lên một tràng ho khô khan, sắc mặt nhợt nhạt mồ hôi rịn lên trên trán. Trung Cường thấy vậy liền vội vàng đỡ nằng nằm xuống và kéo chăn phủ lên người nằng.

Sau khi nằm xuống Khang Trí Mẫn đưa mắt nhìn lên trần nhà dường như nằng đang hồi ức chuyện gì. Nằng cất tiếng nói như từ trong mơ:

- Năm ngoái muội một mình lên đến Bi Thiên động, vừa leo lên mỏm đá thì nghe tiếng Khôn Long lão tiên bối từ trong động hỏi ra:

“Con có phải là sư muội của Cường nhi không?”.

Giọng nói của người nghe rất mực hiền từ thân thiết. Từ trước đến nay người là người đầu tiên duy nhất nói với muội với giọng như vậy. Cứ như mẹ hiền nói với con gái. Lúc ấy không cầm được muội đã khe khẽ khóc lên. Nhưng người lại không cho muội bước lên phía trước, hơn nữa người lại cấm muội không được đến Bi Thiên động. Nhất là không được phép sờ vào thanh cổ kiếm người treo ngay trên song cửa sắt trước cửa động ...

Đang mơ màng đôi mắt của Khang Trí Mẫn đột nhiên chợt sáng, như nằng đã nhớ ra điều gì. Nằng lập tức quay qua Trung Cường và cất tiếng hỏi:

- Cường ca ca, áo khoác và cổ kiếm của huynh đâu?

Cường Trung Cường chợt nhớ ra là áo khoác và cổ kiếm của chàng còn ở trong động.

Tuy chàng không thể biết chắc là còn hay không, nhưng chàng cũng phải đi xem cho rõ thực hư thế nào, nên chàng cất tiếng nói với Trí Mẫn:

- Hồi nãy vì gấp đi gặp muội và sư phụ nên huynh bỏ quên kiếm ở trong động. Bây giờ muội hãy ở đây nghỉ ngơi, ca ca đi lấy kiếm rồi sẽ về ngay.

Vừa dứt lời, chàng liền bước vội ra ngoài. Chàng đi ra khỏi điện liền thi triển khinh công, vọt đi về phía ngọn núi phía sau điện.

Vừa tới rừng thông chàng bỗng trông thấy có một bóng người vút qua nhanh hơn điện xẹt. Trong lòng chàng cực kỳ lo lắng, vì ngọn núi này chỉ có một lối đi duy nhất đó là lộ chàng đang đi. Chàng tự hỏi không biết bóng người ấy là ai? Là ân sư hay là hai vị sư thúc của người? Hay là không phải họ?

Trong đầu đầy suy nghĩ, chàng thận trọng tiến về tuyết bích. Chỉ mấy cái nhún mình, chàng chuyển thoăn thoát từ cành cây sang mỏm đá, uyển chuyển như vẹt chuyền cành.

Trong chớp mắt chàng đã đến con đường đá, vọt mình mấy cái chàng đã đứng nơi mỏm đá trước động.

Do trước đó chàng đã phát hiện có bóng trắng vút qua nên chàng thận trọng quan sát, không muốn vào vội. Trong động vẫn còn tối đen nhưng thị lực của chàng đã tăng lên đáng kể nên chàng đã thấy mờ mờ đến tận khúc quanh trong động. Sau một hồi quan sát không thấy động tĩnh gì chàng liền đề khí hộ thân, nhẹ nhàng bước vào trong động. Chàng có kinh nghiệm của Truy Hồn Tăng nên vừa đi vừa thận trọng quan sát, đặc biệt chú ý đến những khe nứt trên vách động.

Càng đi sâu hang động càng tối. Đến sau khúc quanh cúi đầu nhìn xuống, chàng bỗng vui mừng khi phát hiện cổ kiếm và áo khoác của chàng vẫn còn ở đấy. Cả hai đều được đặt ngay ngắn trên đồng cỏ khô.

Do phát hiện ra hai bảo vật của mình vẫn còn nên chàng đoán rằng bóng trắng lúc nãy vẫn chưa vào động. Vì vậy chàng cũng bớt cảnh giác.

Vừa thu nhặt cổ kiếm và áo khoác, trong đầu chàng lại cuộn lên nhiều điều nghi vấn.

Lúc này chàng đã đoán ra là khi chàng vào động lần trước, Khôn Long lão tiên bối vẫn chưa đi khỏi. Có lẽ khi lão Truy Hồn Tăng cấp đao nhảy vào người đã ẩn vào một khe đá nào đó.

Vì chàng biết rằng với công lực của mình không thể nào một chiêu lại có thể đẩy Đoạt Mệnh Chử vọt ra ngoài đến bảy tám trượng như vậy. Trừ phi có Khôn Long lão tiên bối phát chiêu trợ lực.

Khi ân sư bước vào, người cất tiếng gọi Giai Lệ Kiều Nhã, đây có lẽ là tên gọi của lão tiên bối lúc thiếu thời. Chàng nghĩ rằng sư phụ và Khôn Long lão tiên bối trước đây phải có một quan hệ nào đó. Do vậy Khôn Long lão tiên bối khi gặp sư phụ, lại sợ người khác hoặc bọn hậu bối phát hiện được tâm sự thâm kín trong lòng nên đã ra tay điểm huyệt làm cho chàng ngất đi. Chàng đoán vật trắng cắm vào vai chàng có lẽ là chỉ pháp của lão tiên bối.

Nhưng chàng lại không nghe tiếng chàng ngã xuống khi bị điểm huyệt. Lẽ nào người lại không nghe? Hay là Khôn Long lão tiên bối đỡ chàng và mang đi nơi khác?

Chàng tâm niệm như vậy nên không nén được lòng hiếu kỳ vẫn nhẹ nhàng tiến sâu vào trong động. Đi hơn năm trượng thể động lại rẽ sang bên phải. Chàng liền ẩn vào góc quanh đưa mắt nhìn xuống. Chàng thấy thể động chếch về phía dưới sâu hun hút không sao nhìn tới tận đáy. Chàng lại động tĩnh hiếu kỳ liền phi thân vọt xuống. Càng xuống sâu gió càng lạnh, cái lạnh như cắt da cắt thịt ngấm vào tận xương. Hai chân vừa chạm đáy, chàng phát hiện trước mặt là một vòm động hình vòng cung ăn về bên trái rất rộng, vách động lở lĩm. Chàng thận trọng quan sát và nhẹ nhàng bước tới.

Đột nhiên từ nơi sâu thẳm của hang động truyền đến một tiếng thét nghe vô cùng thảm thiết. Cường Trung Cường giật mình đứng chết lặng, tim đập loạn xạ lòng tự hỏi:

- Ai vậy? Ai ở trong động này? Lẽ nào lại là ...

Chàng ngưng thần lắng nghe. Ngoài tiếng thân người ngã xuống ra, trong động không còn âm thanh khác, tĩnh lặng như tờ.

Chàng bỗng thốt lên một tiếng khe khẽ:

- Thôi chết rồi.

Thân hình chàng vọt về nơi phát ra tiếng thét. Qua sáu bảy khúc quanh, chàng đến một hang động khác hình vuông rộng khoảng mười mấy trượng.

Chàng bỗng đứng sững lại khi phát hiện cách chàng mấy trượng là một thân thể phụ nữ gầy gò nằm trên vũng máu. Chàng hoảng hốt nhảy vọt đến bên cạnh thi thể nạn nhân.

Cúi đầu nhìn kỹ thì thấy đây là một phụ nữ tóc vàng nhạt, ăn mặc như người Miêu Cương, đầu đã dập nát không thể nhìn rõ khuôn mặt.

Cường Trung Cường đoán có thể thi thể này là Khôn Long lão tiền bối, do đó chàng thét lên một tiếng điên dại và gục xuống thân thể người nọ, kêu gào thảm thiết nước mắt như mưa:

- Khôn Long lão tiền bối! Đệ tử ngàn lần đáng chết vì đã không đến kịp để cho lão tiền bối phải ngộ độc thủ. Cường nhi thể sẽ đi khắp chân trời góc biển để tìm kẻ thù và sẽ dùng cây kiếm này báo thù cho tiền bối.

Trong lúc chàng đang than khóc thì từ phía trước mặt trong hồ nước bỗng phát ra mấy tiếng phì ... phì ...

Chàng ngừng khóc quát to:

- Ai?

Cùng với tiếng quát, chàng liền định thần nhìn quanh, vận công thủ thế. Nhưng khi nhìn kỹ chàng liền run rẩy toàn thân thoái lui mấy bước. Vì trước mặt chàng nơi góc động bỗng có một luồng hào quang sáng lấp lánh vọt lên từ trong hồ nước. Thì ra đó là đầu của một quái vật to lớn xanh đỏ sặc sỡ như đầu rồng.

Con quái vật từ từ bò lên bờ ...

Cường Trung Cường tinh thần căng thẳng lùi thêm mấy bước lăm lăm một mình:

- Quái vật, quái vật!

Chàng ngẩng kỹ thì thấy quái vật đầu màu đỏ có hai chiếc sừng, đôi mắt như điện mũi thở phì phì phun ra hai luồng hơi nước. Quái vật thở phì phì chậm chạp bò lên phía trước.

Quái vật đầu rồng gầm lên một tiếng khe khẽ, ngẩng cao đầu mở ngoác chiếc mồm to đỏ như máu tiến đến ngoạm vào tử thi.

Cường Trung Cường thấy vậy tức giận quên cả sợ hãi, múa tít thanh cổ kiếm nhắm vào quái vật chém tới. Chàng thét lên một tiếng, toàn thân đã bao phủ bởi một vàng hồng sáng rực.

Quái vật mình dài khoảng ba trượng, bốn vuốt nhọn hoắt như móc câu vừa thấy ánh kiếm liền vội vàng nhả tử thi ra nhắm tít đôi mắt lại và lùi ra phía sau. Cường Trung Cường tay cầm bảo kiếm, mắt lộ hung quang, thấy vậy bèn dần dần đánh đuổi quái vật.

Quái vật thấy ánh kiếm bổ tới liền co người né tránh.

Cường Trung Cường đến bên xác tử thi thì thấy bộ quần áo của người này đã bị răng quái vật xé nát.

Chàng cảm phần thét lên:

- Yêu quái kia, hãy nộp mạng đi.

Đồng thời múa tít cây đồng phong bảo kiếm nhắm đầu quái vật chém xuống. Quái vật gầm lên một tiếng ra chiều phẫn nộ, nhảy vọt xuống hồ để trốn tránh. Thân hình to lớn của quái vật làm nước hồ dậy lên một đợt sóng tràn cả lên bờ.

Cường Trung Cường cấp kiếm nhìn theo. Thì ra đây là một miệng hồ hình tròn rộng chừng năm trượng, hai bên còn có hai động nữa nổi nửa chìm trong làn nước. Quái vật đã bơi vào hang động bên phải. Hai mắt của nó vẫn nhìn trừng trừng Cường Trung Cường như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Cường Trung Cường vừa quan sát quái vật vừa nhẹ bước đến bên hồ nước. Trông thấy chàng bước tới, quái vật bèn lặn xuống mất tăm.

Cường Trung Cường bước đến bên hồ, nước hồ lập tức bị ánh kiếm chiếu xuống thành một màu đỏ thắm. Nhiều đợt sóng khi này giờ đây chỉ còn là những gợn lăn tăn, dịu dịu.

Bỗng có một luồng sóng sắc sỡ từ đáy hồ xé nước vọt lên chiếu sáng cả đỉnh động. Cường Trung Cường giật mình kinh ngạc cúi đầu quan sát, thì thấy từ dưới sâu có một vật to bằng cánh tay, trong suốt như ngọc đang từ từ trôi lên, vật thể nọ càng lên gần mặt nước, thì ánh sáng phát ra càng mạnh.

Cường Trung Cường ngưng thần quan sát, thì ra đó là một con ếch trắng như băng, bụng tròn đít nhọn đang từ từ nổi lên.

Khi nổi lên trên mặt nước, ánh sáng từ con ếch trắng kết hợp với ánh kiếm tạo nên một khung cảnh diễm lệ phi thường.

Cường Trung Cường linh cơ chợt động, bỗng ngộ ra con ếch này có thể là thể gian chí bảo. Nghĩ vậy chàng bèn cho kiếm vào bao, bùm tay quỳ xuống bên bờ hồ chờ thời cơ chớp lấy con ếch trắng.

Đột nhiên nước hồ lại réo lên sùng sục, từ dưới hồ một chiếc đầu khổng lồ bỗng đột ngột trôi lên.

Cường Trung Cường thất kinh hồn vía, nhảy vọt ra sau hai ba trượng liền.

Chàng định thần nhìn lại thì thấy đúng là con quái vật khi nãy giờ đây đang chậm chạp bò lên bờ, mũi phun phì phì, mắt vẫn không rời Cường Trung Cường.

Chàng nghĩ rằng có lẽ quái vật sợ ánh sáng hoặc là sợ cây Đồng Phong cổ kiếm nên khi chàng cất đi nó lại bò lên. Nghĩ vậy chàng lại rút thanh bảo kiếm ra múa tít quanh người.

Quả thật quái vật vừa thấy ánh kiếm đã nhảy xuống hồ và rút vào trong động.

Chàng liền chạy đến bên bờ hồ nhưng con ếch trắng đã lặn xuống từ lâu.

Một hồi lâu mặt hồ lại trở nên tĩnh lặng. Cường Trung Cường nhẹ tay ấn thanh bảo kiếm vào bờ đá, mũi kiếm xuyên xuống nhẹ nhàng như được cắm xuống tuyết. Lúc này từ dưới đáy hồ con ếch trắng lại nhẹ nhàng nổi lên.

Chàng lại quỳ xuống thủ thế chớp lấy con ếch nhưng vẫn trông chừng con quái vật ở trong động đang nhìn chàng đe dọa.

Con ếch trắng muốt như tuyết sau khi nổi lên lừng lững bơi gần đến bờ. Cường Trung Cường xuất thủ nhanh như chớp giật, lập tức con ếch trắng đã nằm gọn trong tay chàng.

Cường Trung Cường bỗng cảm thấy hai bàn tay bỗng tê dại hẳn đi vì hơi lạnh từ con ếch truyền sang. Chàng giật mình vội túm con ếch vào trong vạt áo khoác.

Cường Trung Cường nhìn vào trong động thì thấy con quái vật vẫn nhìn chàng chăm chăm, mắt phát ra hai luồng điện lạnh và luôn miệng gầm gừ. Chàng biết nó đang giận, nhưng vì sợ ánh kiếm mà không dám bỏ đến. Bây giờ bảo vật đã trong tay, chàng phải mau mau rời chốn này càng nhanh càng tốt.

Trong lòng nghĩ vậy, chàng vội cầm chiếc áo khoác lên. Nhìn vào áo khoác chàng bỗng ngẩn ngơ vì con ếch trắng khi nãy to như nắm tay giờ đây đã thu nhỏ lại chỉ bằng ngón cái.

Cầm trong tay nó phát ra ánh sáng dịu dịu và cảm thấy mát mẻ chứ không lạnh như lúc nãy.

Cường Trung Cường trong lòng vui sướng, buột miệng thốt lên khe khẽ:

- Băng Thiềm, đây nhất định là Băng Thiềm.

2. Chương 2: Tuyệt Tình Tự Nội Biểu Ân Sư

Vừa dứt tiếng hô chàng vội đứng lên, tay trái bọc lấy Băng Thiềm, tay phải cầm cây cổ kiếm, xoay người bước vội ra ngoài. Trong tim chàng giờ đây vui như mở hội, chàng vừa bước đi vừa chăm chú nhìn vào con Băng Thiềm trong lòng bàn tay trái, đồng thời trong đầu chàng lại cuộn lên những công dụng thần kỳ của Băng Thiềm.

Băng Thiềm là bảo vật hiếm có trong đời và là niềm mơ ước không nguôi của biết bao tay giang hồ hiệp khách trong võ lâm.

Băng Thiềm nếu đem ngâm rượu người luyện võ uống vào xương cốt sẽ cứng như thép.

Nếu là người thường uống vào sẽ trị được bá bệnh, kéo dài tuổi thọ. Chỉ cần một ngụm Băng Thiềm vào bụng con người sẽ thọ hơn trăm tuổi, công lực tăng tiến, xương chân từ gót trở lên sẽ vô cùng cứng cáp.

Cường Trung Cường càng nghĩ càng cao hứng nhất là khi nghĩ đến sư muội đang bệnh.

Chàng sẽ mang con Băng Thiềm này bỏ vào trong nước cho sư muội uống nhất định nàng sẽ khỏi. Tâm niệm như vậy chàng hận rằng mình không có cánh để lập tức bay đến bên nàng.

Đi đến khúc quanh, chàng bất giác giật mình khi nghĩ đến Khôn Long lão tiên bối đang nằm trên vũng máu. Từ nãy giờ chàng vừa lo đối phó với các quái vật vừa vui mừng vì đoạt được báu vật nên quên mất chuyện ấy. Nhưng chàng dường như cảm thấy là thi thể của người không còn ở đó nữa. Chàng quay đầu nhìn lại thì quả thật không thấy thi thể của lão tiên bối đâu cả.

Chàng vô cùng kinh động khi nghĩ đến một người nào đó, kinh công tuyệt luân đến cách chàng năm trượng mang thi thể đi mà chàng lại tuyệt nhiên không hề hay biết. Chàng nghĩ đến người ấy, bất giác lo sợ liền bỏ con Băng Thiềm vào trong ngực áo.

Lúc này từ phía sau lưng chàng bỗng có một giọng cười lạnh lùng cất lên. Chàng bỗng giật mình quét thanh bảo kiếm về phía sau lưng. Chàng tin rằng đó là một thể kiếm cực kỳ nhanh nhẹn thể nào cũng đánh trúng người cười từ phía sau lưng. Nhưng kiếm chàng lại chém vào không khí. Chàng vừa kinh sợ lại vừa ngạc nhiên, thủ thế quan sát, trong lòng tự hỏi người ấy đứng ở nơi nào? Chàng cảm thấy kỳ quái, khi chẳng phát hiện ra được gì cả.

Nhưng vừa quay đi lập tức sau lưng lại xuất hiện tiếng cười.

Cường Trung Cường quan sát xung quanh, đột nhiên mắt chàng chợt sáng như đã ngộ ra điều gì, chàng vội ngẩng đầu nhìn lên.

Quả nhiên, chàng đã phát hiện trên đỉnh động lại còn một hang khác. Miệng hang rộng chừng năm thước, thể xiên xiên như bay vọt lên. nhìn vào chỉ thấy tối om không biết cao sâu thế nào.

Cường Trung Cường biết người phát ra tiếng cười đã vào trong động này. Chàng nghĩ đến kẻ đã sát hại Khôn Long lão tiên bối, bất giác lửa giận bốc lên, nhất thời quên đi nguy hiểm. Thế là chàng giương cao thanh Đồng Phong cổ kiếm, khê nhún mình phi thân vút lên trên động tối. Chàng mượn thể lồi lõm nơi vách động vọt theo hang động ngoằn ngoèo như một con mãng xà khổng lồ. Trong động tối đen như mực nhưng chàng không phát hiện được người đã cất tiếng cười lúc này. Chàng cảm thấy kỳ quái, dừng lại quan sát chỉ thấy thể động lại tiếp tục ẩn lên. Chàng lại chạy cho đến khi phát hiện ra trước mặt là một vạt ánh sáng.

Chàng biết là gần ra khỏi động. Chàng vội chạy đến nơi đó thì phát hiện đây là một hang thẳng đứng hình tròn rất rộng. Chàng ngửa mặt nhìn lên thì thấy trên đầu là một màu sáng lấp lánh của băng. Và cao hơn nữa là bầu trời xanh thẳm.

Chàng đoán ra đây là lối ra khỏi động. Đồng thời chàng lại nghĩ đến Khôn Long lão tiên bối, phải chăng năm năm nay người vẫn ở trong động? Vì năm năm nay Khôn Long lão tiên bối dạy võ công cho chàng theo lối khẩu truyền. Có khi năm ngày người kêu chàng đến một lần, cũng có khi ba ngày một lần. Nhưng có khi hai ba tháng một lần. Lúc ấy chàng không rõ tại sao. Hôm nay chàng phát hiện ra lối bí mật này ... Chàng đoán trong năm năm cầm tù, Khôn Long lão tiên bối không phải là đã ở suốt trong Bí Thiên động. Vì đối với công lực của người thì ra vào hang động này là chuyện không cần gượng sức. Nhưng chàng không hiểu tại sao trong năm năm ròng lão tiên bối lại không cho chàng biết mặt.

Hay là bà quá đồi xấu xí nên không muốn cho người đời thấy mặt?

Lúc này cảnh Khôn Long lão tiên bối thẳm tử không thể nhìn rõ mặt mày đang dầy vò tâm trí chàng. Chàng vừa nghĩ đến cái chết thê thảm của người. Huyết mạch bỗng trương phồng lên lại quyết tâm leo lên xem xét tình hình.

Thế là chàng liền thi triển kinh công vọt lên miệng hang. Dọc đường thỉnh thoảng lại lấy kiếm điểm vào vách hang để lấy thể bay lên.

Sau vài ba lần như vậy, chàng đã bay đến nơi miệng hang. Cường Trung Cường vừa vọt ra khỏi hang động tìm nơi ẩn náu nhưng chàng bỗng gặp người khi phát hiện có một thiếu phụ đang điềm nhiên ngồi trên miệng hang. Thấy Trung Cường, bà ta liền nói:

- Cường nhi, sư phụ phải đi, từ đây về sau con phải tự lo cho mình.

Trung Cường nghe được giọng nói quen thuộc của sư phụ mình. Chàng bắt gặp ngay người tự hỏi:

“Đây là sư phụ Lục Dã Khôn Long đó sao?”.

Nghĩ vậy nên chàng quỳ xuống vòng tay thưa:

- Cường nhi bái kiến sư phụ. Xin sư phụ hãy cho đồ nhi biết tại sao người phải ra đi lặng lẽ như vậy?

Lục Dã Khôn Long không đợi Trung Cường nói hết liền cất tiếng nói:

- Chuyện đã xảy ra rồi, nói ra liệu có ích gì.

Cường Trung Cường hốt hoảng khẩn cầu:

- Xin lão tiền bối cho Cường nhi hầu hạ người ít ngày. Cường nhi định sẽ ...

Lục Dã Khôn Long lặng lẽ lắc đầu và nói:

- Không được, vì tăng tiến công lực cho con ta đã trễ mất bảy ngày. Bây giờ nếu ta đi ngày đêm không nghỉ mới có thể đến Miên Cương kịp thời hạn.

Cường Trung Cường nhớ đến nữ nhi mặc áo hoa Miêu Cương ở trong động khi này bèn nôn nóng cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi lão tiền bối, nữ nhi trong động là ai vậy?

Sắc mặt của Lục Dã Khôn Long đột nhiên biến đổi, bà cất giọng vẻ oán hận đáp:

- Hạnh phúc cả đời ta đã chôn vùi vì tay mù ấy. Ta lại không ngờ hôm nay mù lại vượt đường từ Miêu Cương đến nay để toan lên hạ độc thủ ta.

Bà hừ lên một tiếng vẻ căm giận, đoạn nói tiếp:

- Nếu như lần này ta lại tha mạng cho mù, có lẽ tính mạng của Lăng Tiêu sẽ khó bảo toàn.

Cường Trung Cường khích động hỏi:

- Lão tiền bối, người mặc áo hoa Miêu Cương đó là ai? Có thù oán gì với ân sư của con?

Lục Dã Khôn Long bỗng chợt ửng hồng đôi má. Sắc mặt chuyển sang hiền dịu bà khe khẽ thở dài và nói:

- Cường nhi con hãy trở về hỏi ân sư của con đi, bây giờ ta phải đi ngay.

Nói xong bà xoay người chuẩn bị bước đi. Cường Trung Cường cuống quýt không biết làm sao liền chạy đến cản đường và nói:

- Lão tiền bối xin người khoan đi. Người có thể nói cho Cường nhi biết chỗ ở của người nơi cổ hương được không?

Lục Dã Khôn Long thoáng trầm tư đáp:

- Độc Long cốc, Bắc Nhạc Hệ Bồ Ích Oa Sơn. Miêu Cương Chàng cố ghi nhớ trong lòng và cất tiếng hỏi:

- Lão tiền bối, đệ tử đã ngủ trong động bảy ngày thật sao?

Lục Dã Khôn Long lập tức gật đầu đáp:

- Không sai, nếu không có ta giúp sức thì con phải ngủ thêm mười ngày nữa mới tỉnh!

Trung Cường nghe xong kinh ngạc hỏi:

- Tại sao đệ tử phải ngủ lâu như vậy?

Lục Dã Khôn Long ngửa mặt nhìn trời và đáp:

- Vì con đã mất viên Độc Long Hoàn do mẹ ta lấy từ trong bụng cha ta ra ...

Cường Trung Cường nghe vậy ngạc nhiên cực độ lại hỏi:

- Cái gì? Độc Long Hoàn trong bụng phụ thân của tiền bối?

Lục Dã Khôn Long cười, nghiêm nghị hỏi:

- Cường nhi, con thấy lạ lắm sao?

Thấy Trung Cường gật đầu lia lịa, Lục Dã Khôn Long thở dài nói:

- Chuyện này nói ra thì rất dài dòng. Hay là sau khi ta đi khỏi, con hãy về hỏi ân sư của con vậy.

Trung Cường lập tức lắc đầu nói:

- Ân sư sẽ không nói cho con nghe đâu, hay là lão tiền bối cứ nói đi.

Lục Dã Khôn Long chau mày như định nói gì, đột nhiên bà nhướng mày lên quay về phía Lãnh Vân tự quát hỏi:

- Ai ở sau tường đó?

Cường Trung Cường giật mình kinh ngạc đột nhiên lại nhớ đến sư muội nên buột miệng nói:

- Mẫn muội ...

Tiếng chàng chưa dứt thì Khang Trí Mẫn đã từ trên vách tường nhảy xuống.

Cường Trung Cường vội chạy về phía nàng rơi xuống. Bỗng loáng một cái, thân hình Lục Dã Khôn Long như một chiếc bóng mờ xẹt đến đỡ Khang Trí Mẫn dậy.

Cường Trung Cường đến nơi thì đã thấy Khang Trí Mẫn đã ngất đi trong vòng tay của Lục Dã Khôn Long. Chàng lo lắng hỏi Lục Dã Khôn Long:

- Lão tiền bối, làm sao bây giờ? Nàng đã ngất rồi.

Lục Dã Khôn Long khề chau đôi mày liễu. nhìn vào gương mặt tái xanh của Khang Trí Mẫn rồi thở dài nói:

- Không ngờ sức khỏe của con bé này lại yếu như vậy.

Cường Trung Cường mếu máo giải thích:

- Sư muội bệnh đã sáu bảy ngày nay rồi.

Không đợi chàng nói hết, đôi mắt đẹp của Lục Dã Khôn Long chợt sáng lên, bà nói:

- Bằng Thiềm đâu? Hãy mau lấy ra đây.

Trung Cường vui mừng vì đã hiểu được ý của Lục Dã Khôn Long, chàng liền cho tay vào ngực lấy Bằng Thiềm ra.

Lúc này Lục Dã Khôn Long đã đặt Khang Trí Mẫn xuống đất và lấy trong người ra một chiếc chén nhỏ bằng ngọc thủy phỉ màu xanh biếc. Bà nói:

- Cường nhi, con hãy mau đi lấy một ít tuyết sạch lại đây.

Cường Trung Cường cung kính vâng lời. Chàng bỏ con Bằng Thiềm vào chén và quay người ra sau, dùng tay hốt lấy một mớ tuyết sạch. Lục Dã Khôn Long thấy vậy liền giục:

- Cường nhi, hãy bỏ tuyết vào trong chén ngọc đi.

Cường Trung Cường đã rõ ý đồ của Lục Dã Khôn Long nên chàng bỏ mớ tuyết vào chén. Chẳng bao lâu toàn bộ số tuyết đã tan thành nước lã. Lục Dã Khôn Long nhìn vào trong chén và hỏi:

- Cường nhi, con có biết công dụng của Bằng Thiềm không?

Cường Trung Cường cung kính đáp:

- Cường nhi có biết.

Lục Dã Khôn Long cảm thán nói:

- Vạn sự đều do trời định, số trời khó cải. Con có phúc vận cao dày như vậy nên sau này con phải cẩn thận khi hành động mới được.

Nói đoạn bà ngửa mặt nhìn trời, đột nhiên đôi mày liễu hơi nhíu lại. Trung Cường biết rằng lão tiên bối muốn nóng lòng hạ sơn, trong lòng chàng vô cùng lo lắng nhưng không dám mở miệng ép nài.

Lúc này nước ở trong chén ngọc đã biến thành một màu trắng đục như sữa, phủ lấp thân mình lấp lánh của con Bểng Thiềm. Đồng thời từ trong chén lại phát ra một ánh hào quang bảy màu sáng rực.

Lục Dã Khôn Long thấy vậy liền nâng đầu của Khang Trí Mẫn dậy. Khang Trí Mẫn thở dài một tiếng và từ từ mở mắt nhìn lên. Lục Dã Khôn Long thấy Trí Mẫn đã tỉnh dậy, liền nở nụ cười thân thiện và cất giọng hiền từ nói:

- Mẫn nhi, con hãy uống hết chỗ nước này đi.

Vừa nói bà vừa đưa chiếc chén ngọc kề miệng Khang Trí Mẫn. Cường Trung Cường bước vội lên một bước, cúi xuống nói với Khang Trí Mẫn:

- Mẫn muội, người đang ôm muội là Khôn Long Thánh Thủ Thần Thâu lão tiên bối đó.

Khang Trí Mẫn vẫn còn mơ mơ màng màng, nghe nói vậy lập tức trên gương mặt nhợt nhạt của nàng thoáng hiện nét vui mừng.

Trung Cường nói tiếp:

- Mẫn muội, muội uống hết số nước trong chén bệnh của muội sẽ hết ngay.

Dường như Giang Trí Mẫn chẳng hề nghe được lời Trung Cường nói, vì nàng đang nhìn chăm chăm vào gương mặt của Lục Dã Khôn Long như không tin đây là sự thật.

Lục Dã Khôn Long thấy Giang Trí Mẫn nhìn mình ngây dại như vậy bà liền dục:

- Mẫn nhi, con hãy uống nhanh đi.

Khang Trí Mẫn nghe vậy khẽ hé mở bờ môi nhưng mắt vẫn nhìn Lục Dã Khôn Long như cũ. Đồng thời từ trong khóe mắt, nước mắt từng giọt lăn tròn rơi trên đôi má. Lục Dã Khôn Long khẽ nghiêng chén ngọc cho chất nước chảy vào miệng của Trí Mẫn.

Chất nước vừa vào đến miệng nàng, bỗng có một luồng hơi thơm lạ kỳ phát ra.

Trí Mẫn uống xong, Lục Dã Khôn Long liền giao chén ngọc và Bểng Thiềm cho Trung Cường cất giữ. Đồng thời bà nhẹ nhàng lấy tay áo lau nước mắt cho nàng và cất giọng an ủi:

- Mẫn nhi, con chớ lo buồn. Sau khi ngủ dậy con sẽ khỏe ngay.

Vừa nói bà vừa đưa tay vén lại mớ tóc lò xo trước trán cho Khang Trí Mẫn.

Khang Trí Mẫn vẫn nhìn người thiếu phụ xinh đẹp trước mặt mình một cách ngỡ ngàng.

Nàng không tin Lục Dã Khôn Long lại trẻ trung và xinh đẹp như vậy. Nhưng giọng nói của người thì lại quá đỗi thân thuộc. Nàng buột miệng hỏi:

- Lão tiên bối, người chưa đi sao?

Lục Dã Khôn Long mỉm cười hiền từ đáp:

- Mẫn nhi, nếu con không đến có lẽ giờ đây ta đã ở dưới chân núi Vũ Thần rồi.

Nói đoạn bà lại ngẩn mặt nhìn trời, thần sắc của bà đột nhiên có vẻ lo lắng. Bà quay sang Trung Cường và nói:

- Cường nhi, con hãy dìu sư muội con về chùa nghỉ ngơi, bây giờ ta phải đi đây.

Bà vừa nói vừa nhẹ nhàng trao Trí Mẫn sang cho Cường Trung Cường đỡ lấy. Chàng lo lắng nói:

- Lão tiên bối, người định đi thật sao?

Lục Dã Khôn Long khe khẽ thở dài và nói:

- Ta cũng không muốn rời xa hai đứa nhưng ta không thể không đi.

Bà lại quay sang Trung Cường, chỉ vào chén ngọc và nói:

- Cường nhi, chén ngọc này là một trong những bảo vật của xứ Miêu Cương. Nhưng ta lại không cần đến nó, bây giờ ta tặng nó cho con. Hy vọng là con chớ để nó lọt vào tay kẻ ác!

Cường Trung Cường bối rối đáp:

- Lão tiên bối đã tặng con thanh Đồng Phong bảo kiếm, bây giờ con làm sao dám nhận thêm bảo vật này nữa.

Khang Trí Mẫn thấy đôi mắt của Lục Dã Khôn Long đã rơm rớm lệ, nhưng bà lại nghiêm nét mặt nói:

- Hai con hãy về chùa đi, và nói với sư phụ là Khôn Long lão tiên bối đã đi rồi ... Từ nay ông ta sẽ không gặp Giai Lộ Kiều Nhã nữa đâu.

Chưa nói dứt lời, nước mắt đã ứa ra thành hàng, đột nhiên bà quay người, bờ vai khẽ động thân hình như một cánh chim hồng bay về phía rừng thông. Cường Trung Cường và Khang Trí Mẫn dường như đồng thời cũng gọi với theo:

- Tiên bối hãy bảo trọng, hãy tha thứ cho vãn bối không thể tiễn xa.

Tiếng gọi của hai người vừa dứt, bóng hình của Lục Dã Khôn Long cũng đã khuất vào rừng thông.

Khang Trí Mẫn nhìn theo bóng dáng của bà đến khi mất hút, nàng bèn quay sang hỏi Trung Cường:

- Tại sao Khôn Long lão tiên bối không tự mình đi gặp ân sư?

Cường Trung Cường cất hai bảo vật vào trong ngực áo, lấy tay lau đi những giọt nước mắt, nghiêm giọng nói:

- Dù cho sư phụ có nổi cơn thịnh nộ, ta cũng phải yêu cầu người kể ra lai lịch của Khôn Long lão tiên bối mới được!

Khang Trí Mẫn khe khẽ lắc đầu đáp:

- Sư phụ sẽ không kể đâu.

Cường Trung Cường cả quyết nói:

- Nhất định phải yêu cầu cho được.

Nói xong chàng quay sang Trí Mẫn. Thấy hai má nàng đã bắt đầu chuyển màu hồng nhạt. Chàng liền quan tâm hỏi:

- Bây giờ sư muội cảm thấy trong người ra sao?

Đôi mày Trí Mẫn khẽ chau, nàng nhìn vào mắt Trung Cường và khẽ đáp:

- Trong bụng thì cảm thấy máu nóng chảy rần rật nhưng toàn thân lại vô lực.

Trung Cường biết rằng Băng Thiềm đã phát huy hiệu lực, chàng liền nói:

- Mẫn muội, ca ca sẽ đưa muội về phòng nghỉ ngơi. Lão tiên bối nói chỉ sau một giấc ngủ, muội sẽ khỏe lại.

Nói xong chàng liền bế Trí Mẫn trong tay vọt tường, bước về phía thiền viện của ân sư.

Trí Mẫn nằm trong vòng tay của Trung Cường, tim đập rộn ràng, mặt bỗng bừng đỏ.

Tuy rằng đây không phải là lần đầu Trung Cường bế nàng. Nhưng mỗi lần như vậy, nàng không sao chế ngự được cảm giác hồi hộp và e thẹn này.

Lúc này nàng bỗng thấy luồng máu nóng đã lan tỏa khắp châu thân, đồng thời kèm theo cảm giác ngây ngậy buồn ngủ. Trong lòng nàng nghi vấn không biết lão tiên bối cho nàng uống những gì. Thế là nàng cất tiếng hỏi:

- Ca ca, hồi nãy Khôn Long lão tiên bối ...

Nàng chưa hỏi hết câu bỗng phát hiện thái độ của Trung Cường có phần hơi lạ. Chàng đã dừng lại, đưa mắt chăm chú nhìn vào cánh cửa phòng sư phụ đang đóng im ỉm. Thấy vậy, nàng lo lắng hỏi:

- Cường ca ca, tại sao chàng không đi tiếp?

Cường Trung Cường như sức tĩnh bèn ấp úng đáp:

- Không có gì, không có gì. Ca ca sẽ đưa muối về phòng.

Chàng đưa Trí Mẫn về phòng, đặt nàng lên giường. Kéo chăn đắp cho nàng xong, đột nhiên Trung Cường hỏi với vẻ căng thẳng:

- Hôm nay ân sư có đến thăm muối không?

Khang Trí Mẫn vừa nằm xuống giường lập tức cơn buồn ngủ ập đến. Nàng gắng gượng lắc đầu đáp:

- Đã sáu bảy ngày nay muối không gặp ân sư.

Trả lời xong nàng đã ngủ thiếp đi.

Cường Trung Cường nghe Trí Mẫn đáp như vậy, trong lòng bỗng lo lắng cực độ, sắc mặt thay đổi liên hồi, nói với Trí Mẫn:

- Mẫn muối, muối cứ nằm đây nghỉ ngơi. Ca ca đi một chút, sẽ quay lại ngay.

Nói xong, chàng vội nhẹ bước chạy vọt ra khỏi phòng. Chạy đến trước cửa phòng Vạn Tuyết đại sư, chàng đưa tay đẩy nhẹ, lập tức cánh cửa mở ra, bầu không khí trong phòng im lặng lạ thường. Trên chiếc giường sư phụ hay thường nằm, không biết tại sao giờ đây đã phủ lên một tấm vải vàng.

Trong phòng có mấy tảng nhân đang đứng đấy, ai nấy đều trầm tư nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng của Vạn Tuyết đại sư.

Cường Trung Cường trong lòng lo lắng, quên cả giữ lễ liền cất tiếng hỏi:

- Ân sư đâu?

Một vị trưởng lão trong phòng chỉ vào tấm vải vàng và nói:

- Vạn Tuyết đại sư nằm ở dưới này.

Cường Trung Cường vội vén tấm vải lên thì trông thấy Vạn Tuyết đại sư mắt đã nhắm nghiền. Có lẽ đã tắt thở từ lâu. Trước ngực của người vẫn còn có cây kim đao cắm sâu tận cán. Cường Trung Cường rút cây kim đao ra, quan sát tỉ mỉ, đột nhiên thốt lên:

- Khôn Long lão tiên bối?

Trưởng lão vừa nghe hai tiếng Khôn Long lập tức giật mình phần nộ nói:

- Cường nhi, cây đao này là của Lục Dã Khôn Long à?

Cường Trung Cường mắt nhìn ra xa xăm, đột nhiên thét lên một tiếng man dại. Tiếng thét như xé tan bầu không khí, vang động cả núi rừng. Mấy vị tăng nhân ai nấy cũng đều giật mình biến sắc. Không ngờ chỉ sau mấy ngày không gặp nội lực của Trung Cường lại tăng tiến đến kinh người như vậy.

Tiếng thét của chàng đột nhiên im bật. Chàng hỏi hã nói:

- Đuổi theo Lục Dã Khôn Long tiên bối lo gì không truy ra hung thủ.

Lời nói chưa dứt, chàng đã chạy vọt ra ngoài, lập tức đằng không, đuổi theo hướng Lục Dã Khôn Long vừa đi. Toàn thể chúng tăng đều bị hành động lạ kỳ của Trung Cường làm cho ngơ ngác, không ai có phản ứng gì, duy chỉ có vị trưởng lão thấy Trung Cường vọt đi như vậy bèn cất tiếng gọi theo:

- Cường nhi, quay lại!

Nhưng Trung Cường nào chịu nghe lời, thân chàng như một làn khói nhẹ, đã tan vào rừng cây.

Vào trong rừng cây, trời bỗng tối sầm, nhưng chàng bỗng thấy quanh người mình có một luồng sáng lấp lánh.

Chàng bỗng giật mình, lúc này mới chú ý đến cây đao cong đang cầm trên tay, thấy cán đao làm bằng ngọc thạch. Sau một hồi chạy như điên dại, chàng bỗng thấy mình đang đứng trên đỉnh núi. Ngơ ngác nhìn xuống chỉ thấy mây bay lơ lửng, sương khói mờ mờ.

Lúc này lòng chàng nóng như lửa đốt, chỉ muốn gặp ngay Lục Dã Khôn Long để hỏi xem người nào đã giết sư phụ do đó chàng quên cả nguy hiểm cứ lướt mình như bay xuống chân núi.

Vì mây khói mông lung, tốc độ quá nhanh. Khi bay gần đến một gốc thông to, chàng bỗng thấy ngực mình đau nhói. Chân khí nơi Đan Điền cảm thấy rạo rực, mắt hoa lên như trông thấy muôn ngàn đom đóm. Chàng bỗng thất kinh, sắc mặt biến đổi, mồ hôi toát ra ròng ròng. Thì ra chàng bị cành cây quất vào ngang ngực.

Chàng dùng dùng nổi giận, cố nén cơn đau, vận đầy chân khí vào tay, thét lên một tiếng bổ mạnh thanh Kim đao vào gốc thông.

Phập! Thanh đao bén ngọt đã ăn ngọt xót vào thân cây như được cắm xuống bùn. Gốc thông rộng chừng nửa thước giờ đây bị thanh Kim đao ăn xiên vào sâu hơn bảy tấc.

Rắc, rắc, thân cây bỗng từ từ đổ xuống.

Cường Trung Cường giật mình kinh hãi, nhảy vọt ra xa để tránh. Nhưng chàng chợt điếng hồn khi phát hiện dưới chân là một khoảng không. Chàng vội giơ tay, may thay tay đã nắm được một cành cây. Trong cơn hoảng loạn chàng cúi đầu nhìn xuống thì thấy cách chân khoảng ba trượng có một phiến đá vuông vức rộng hơn một trượng, băng tuyết phủ đầy.

Trong lòng chàng chợt vui mừng, liền nhẹ nhàng đáp lên phiến đá. Chân chưa kịp chạm đất thì thấy từ phía trên đầu, thân cây khi nãy đang ào ào lao xuống. Chàng tối tăm mặt mày, thần chí hoảng loạn, theo bản năng liền đề khí hộ thân, lăn mình về một góc của phiến đá.

Ầm! Băng vụn và hoa tuyết bay lên mù mịt.

Trung Cường dán chặt mình vào một góc, hai mắt nhắm nghiền, cảm ngập thanh đao vào trong lớp tuyết.

Sau khi rơi xuống, thân cây lại tiếp tục lao về phía chân núi.

Trung Cường mở mắt ra xem thì thấy thân thể mặt mày đầy tuyết. Chỗ chàng nằm không rộng quá ba thước là vẫn còn nguyên vẹn. Còn cả phiến đá khi nãy rộng hơn một trượng giờ đây đã bị thân cây gọt đi hơn một nửa.

Chàng vừa lấy lại tinh thần, cơn đau giữa ngực lại nhói lên. Chàng biết khi nãy vì quá phấn nộ, dùng sức quá nhiều nên chàng đã bị nội thương, lại thêm chạy nhảy điên cuồng nên thương thế càng thêm trầm trọng. Chàng nhìn ra xung quanh, chỉ thấy mây khói mờ mờ, không biết nơi mình đang đứng bao cao và cách chân núi bao sâu. Chàng bỗng lấy lại bình tĩnh và biết rằng gấp gáp cũng vô dụng, nên định ngồi xuống vận công điều tức trị thương.

Bỗng phiến đá chàng ngồi kê lên răng rắc như muốn lao xuống phía dưới.

Chàng lại nhớ đến con Băng Thiềm nơi ngực áo bèn thò tay lấy ra, phiến đá lại thêm một lần rung động.

Cường Trung Cường ngồi im như thóc không dám động dấy tay chân để tìm tuyết sạch, nên chàng nghĩ bỏ con Băng Thiềm vào miệng mà ngậm có lẽ cũng có tác dụng. Nghĩ sao làm vậy, chàng bèn thận trọng bỏ con Băng Thiềm vào miệng.

Băng Thiềm vừa vào miệng lập tức phát ra một mùi hương tuyệt diệu. Đồng thời trong miệng chàng như có một chất lỏng, mát lạnh đang theo yết hầu chảy xuống phía dưới. Từ nơi Đan Điền của chàng lập tức nghe một luồng khí nóng đang rạo rức. Cường Trung Cường trong lòng vui sướng, chàng không ngờ Băng Thiềm lại có hiệu lực thần kỳ như vậy. Chàng lập tức vận khí dẫn đường cho chân khí lưu chuyển khắp châu thân đẩy chân khí đi được mấy vòng, chàng cảm thấy khí huyết đã lưu thông thông suốt, không còn bị cản trở nữa. Đồng thời mí mắt chàng bỗng nặng trĩu ngây ngây muốn ngủ. Chàng từ từ thiếp đi mà không hề hay biết.

Không biết đã bao lâu, bỗng một cơn gió nhẹ thổi qua, chàng bừng mắt thức dậy, thấy xung quanh mây đã tan, cao tít trên không là một trời sao lấp lánh.

Cường Trung Cường định thần tỉnh lại, lúc này bỗng chợt nhớ đến con Băng Thiềm trong miệng, bèn lấy lưỡi lùa qua một lượt, bất giác chàng kêu lên kinh ngạc:

- Ủa, đâu rồi?

Chàng liền chống đao đứng dậy bỗng ...

Rắc rắc rắc! Phiến đá nơi chàng đứng từ từ rơi xuống phía dưới. Chàng vội vàng nhún người bay vọt ra xa, trong lòng vô cùng kinh hãi. Từ trên không trung chàng theo bản năng liền thi triển thế Đại Bàng Triển Dực (đại bàng xoè cánh) lượn về phía chòm cây phía dưới.

Khi bay cách chòm cây gần một trượng, chàng liền đề khí, duỗi chân nhẹ nhàng đáp xuống lùm cây, không hề phát ra một tiếng động nhỏ. Khi đã an toàn đáp xuống lùm cây, thần trí vẫn còn rất hoảng loạn, chàng nhẹ nhàng lau đi lớp mồ hôi lạnh trên trán, nhưng trong lòng vẫn còn thắc mắc không biết tại sao Băng Thiềm bỗng biến mất, nên chàng không hề chú ý đến võ công của mình đã có sự tiến bộ kinh người.

Chàng nghĩ rằng có lẽ Băng Thiềm đã tan thành chất lỏng chảy vào trong bụng hoặc là do vô ý mà nuốt mất rồi. Hay là trong lúc chàng ngủ nó đã nhảy ra?

Tâm niệm như vậy, chàng chợt ngẩng lên nhìn chỗ phiến đá cheo leo khi nãy, nhưng không hề thấy còn lại vết tích nào cả. Toàn bộ phiến đá đã đổ ập xuống dưới. Chàng lại nhìn xuống lập tức phát giác trong một hang sâu gần đó, có một tiểu thất. Bên cạnh tiểu thất có một lão tăng và một khát cái đang ngồi xếp bằng dường như đang canh gác cho gian tiểu thất nọ.

Chàng bỗng giật mình thầm nói:

- Trong tiểu thất này có bảo vật gì mà họ lại ngồi canh gác như vậy?

Nghĩ đến bảo vật, trong lòng chàng lập tức căng thẳng. Chàng nghĩ, nếu có bảo vật trong ngôi tiểu thất tồi tàn này có lẽ không phải chỉ có một tăng và một cái.

Nghĩ đến đây, chàng bỗng cảnh giác đưa mắt quan sát. Quả nhiên trong mấy góc tối còn có một số người ẩn thân trong đó. Rõ ràng nhất là một bà lão mù tóc trắng như bạc, dài phủ vai, mặt mày xấu xí. Bà ta mặc một chiếc áo rộng thùng thình dài chấm gót. Vạt dưới le ra bệ bệ bùn lầy. Tay lăm lăm một cây thiên cừ trượng đen bóng. Bà ta đang đứng nơi một góc xập xệ của tiểu thất và lắng tai nghe ngóng.

Dưới một gốc cây thông hình thù kỳ dị, có một người đội nón đen, râu ria rậm rạp đang phục ở đấy. Đại hán này thân hình cao lớn, độ khoảng hơn bốn mươi tuổi. Đôi mắt hán chỉ khép hờ, chiếc miệng rộng vồng xuống, mặt lạnh như tiền, chốc chốc hán lại hé mắt ngẫu ý nhìn về phía Trung Cường đang ẩn nấp.

Ngoài ra còn có một số người nấp ở nơi xa, hoặc sau thân cây chàng trông không rõ lắm. Cường Trung Cường quan sát một lượt, trong lòng tự hỏi không biết trong tiểu thất này có vật gì mà lại thu hút mấy nhân vật võ lâm đến đây chờ chực như vậy? Lòng hiếu kỳ của chàng lại nổi lên. Đây là lần đầu tiên Cường Trung Cường xuống núi. Chàng chưa hề bước chân vào giang hồ nên không sợ giang hồ hung hiểm, trong lòng nghĩ sao thì chàng làm vậy.

Chàng bèn liền vận công thủ thế, đề khí ngưng thần, nhẹ bước tiến về gian tiểu thất. Chàng vừa cất bước bỗng xung quanh phát lên mấy tiếng xì xào, đồng thời tất cả mọi người đều đổ xô ánh mắt kinh dị nhìn chàng.

Đồng thời lúc đó thân hình của tăng, cái, đại hán và lão bà mù cũng đột nhiên cử động. Cả bọn đều kinh ngạc không hiểu vì sự cả gan của chàng hay là vì khinh công tuyệt thế mà chàng đang thi triển? Nhưng Trung Cường không biết là trên lớp tuyết nơi chàng đi qua vẫn còn lưu lại vết chân mờ nhạt. Tuy chàng bước đi không hề phát ra một tiếng động nào.

Lúc này bầu không khí xung quanh vô cùng tĩnh mịch, trừ tiếng xào xạc của mấy bụi cây ra tuyệt nhiên không có âm thanh nào khác.

Đại hán mặt râu, bà lão mắt mù, xích túc lão cái và lão hòa thượng béo, tất cả đều ngưng thần vì theo dõi hình bóng của Trung Cường đang từ từ bước vào trong ngôi tiểu thất.

Thấy không có ai phản ứng và thái độ của mọi người lại hết sức kỳ lạ. Trung Cường lại càng hiếu kỳ, quyết tâm xem rõ trong tiểu thất có vật gì ghê gớm.

Bước qua một bức tường đổ nát, Cường Trung Cường bỗng giật mình đứng sững lại.

Chàng đưa ánh mắt kinh dị nhìn vào hai bóng đen đang nằm lù lù trước cửa sổ của tiểu thất.

Chừng nhìn kỹ lại thì ra đó là hai xác chết. Xác chết bên trái là một lão nhân tóc bạc nằm quay mặt vào trong không trong rõ mặt mũi.

Xác chết bên phải là một đạo trưởng gầy gò, mặc đạo bào màu xanh, chết trong tư thế mỳ châu, mắt trợn, mồm há hốc. Gương mặt đã biến thành màu vàng nhạt, nơi khoe miệng máu bầm đang rỉ rả chảy ra, trông cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Đột nhiên có một tiếng cười lạnh lùng chế nhạo phát ra từ phía góc trái phía sau lưng chàng.

Cường Trung Cường biết họ cười nhạo mình. Chàng bỗng tự ái, tăng thêm dũng khí, sải dài bước chân vượt qua hai xác chết, tiến về cửa sổ của ngôi tiểu thất.

Lúc này trong các lùm cây các ánh mắt bỗng đảo đảo nhìn quanh, và những người nấp trong đó bỗng nhất tề đứng dậy. Họ tỏ ra cảm phục sự can đảm và hào khí của chàng trai trẻ.

Cường Trung Cường đến trước cửa sổ nhìn vào, chàng bỗng ngạc nhiên khi phát hiện trên chiếc giường đá có một đạo nhân thân người khô đét, mặc áo bào đen đang rũ mắt xếp bằng tĩnh tọa.

Lão nhân tóc bạc rồi bời, râu cằm lơ thơ, mũi thẳng mặt gầy. Trên gương mặt gầy gò như ẩn chứa một nụ cười mãn nguyện dường như pha chút kiêu hùng.

Trước giường lão nhân có đặt một chiếc kỷ trà nhỏ. Trên kỷ lại có một chiếc gương to hình tròn sáng lấp lánh. Ánh sáng của gương vô cùng mãnh liệt chiếu thẳng ra ngoài. Cường Trung Cường bị ánh sáng này làm cho nhức mắt nên không nhìn rõ gương làm bằng chất liệu gì. Chàng đứng cách gương không đầy ba thước, tuy trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng không có máu tham.

Cường Trung Cường lại nhìn lão nhân, thấy ngực không thoi thóp ngồi yên như pho tượng đá. Chàng bèn thở dài một tiếng và lẩm bẩm:

- Lão nhân đã chết rồi.

Nhưng đôi mắt của lão nhân lại đột nhiên mở ra. Cường Trung Cường sửng sốt, bất giác lùi lại mười bước cùng lúc với chàng thoái lui, sau lưng chàng lại có mấy tiếng xì xào thốt lên.

Lão nhân gầy gò đưa ánh mắt nhu hòa nhìn Cường Trung Cường một lượt, rồi đôi mắt lại khép lại như cũ.

Cường Trung Cường sau khi nhìn thấy ánh mắt lão nhân nhìn mình, lập tức tâm lý lo sợ hoàn toàn tiêu tan vì chàng đã nhìn được nét hiền từ trên gương mặt lạnh lùng của lão nhân đã bao hàm trong ánh mắt.

Lúc này chàng đoán cả bốn người xung quanh đều là những kẻ tham lam, thủ lợi.

Không còn nghi ngờ gì nữa. Những người này đang chờ lão nhân chết đi sẽ xông vào đoạt lấy chiếc gương! Căn cứ vào hai thi thể phía trước và một số người đang chờ chực bên ngoài nhưng không dám tiếp cận. Chàng đoán lão nhân nhất định là một bậc kỳ nhân. Nhưng ông lão này là ai mới được?

Chàng soát lại ký ức, nhớ lại những lời sư phụ đã kể về những kỳ nhân dị sĩ trong giới võ lâm đường như không có một ông lão gầy gò khô héo như vậy.

Cường Trung Cường không biết công dụng của chiếc gương trước mặt, nhưng chàng đoán nó có một giá trị rất lớn. Có lẽ đó là một báu vật của võ lâm. Do đó chàng bỗng cảm thấy chán ghét những người đang rình rập xung quanh. Thế là chàng quay lại dùng ánh mắt quét ra phía sau. Chàng bỗng kinh ngạc khi phát hiện có hơn hai mươi người đang ở gần đó.

Cường Trung Cường nghĩ rằng mình không có lòng đoạt vật, lại không cần thiết phải trợ lực cho ông lão nên chàng nhủ thầm trong bụng là tránh xa nơi này càng sớm càng tốt.

Thế là chàng quay người nhìn lão nhân một lần nữa đoạn cất bước định bỏ đi.

Lúc này chàng quay người bỏ đi, đồng thời sau lưng chàng bỗng có tiếng quát của bà lão mắt mù:

- Quay lại!

Cùng với tiếng quát, bà trợn mắt nghiêng rằng như sợ Trung Cường bỏ chạy.

Đại hán mặt râu Lý Đại Lâm đột nhiên cười to và trầm giọng nói:

- Lão Hạc bà, ta phục bà có thánh lực cao tuyệt, vô địch giang hồ. Chỉ cần động thủ với người khác suốt đời bà sẽ khắc cốt ghi xương chiêu thức của địch thủ. Tên tiểu tử có thân pháp quái dị này là đệ tử của Lục Dã Ngôn Long, con tiện tỳ ...

Cường Trung Cường thấy Lý Đại Lâm gọi Lục Dã Khôn Long là con tiện tỳ, chàng bỗng bừng bừng nộ khí.

Không cho Lý Đại Lâm nói hết câu, chàng đã thét lớn:

- Con chuột kia, hãy câm miệng!

Cùng với tiếng quát chàng đã bỏ nhào về phía Lý Đại Lâm.

Lúc thân chàng vừa rời khỏi thì cây trượng của lão bà mắt mù cũng nhằm chàng quét tới. Chàng khê lách người né tránh cây trượng. Thân thể vẫn bỏ nhào về phía Lý Đại Lâm.

Cây trượng của Hạc Nhân bà bà đánh vào không trung, mục ta bắt giắc kinh ngạc ngơ ngác.

Lúc này bỗng nghe bốn phía lập tức bỗng có vô số tiếng gió nhẹ nhẹ phát ra. Lý Đại Lâm giật mình hốt hoảng vì trong khi bay, hữu chưởng của Trung Cường đã cất lên nhằm vào phía Lý Đại Lâm bổ xuống.

Lúc chàng định phát chưởng thì bỗng thấy một đạo ánh sáng màu xanh rít trong gió, nhằm mặt chàng phóng tới. Chàng hừ lên một tiếng, né sang một bên hữu chưởng biến thể, bắt gọn ám khí vừa phóng tới.

Chàng nhìn xuống ngọn ám khí đang kẹp trong hai ngón tay. Đây là một ngọn đao lá liễu có tẩm độc. Chàng bỗng ngẩng đầu nhìn về phía nơi phóng ra ám khí thì thấy một bóng người đang núp xuống. Cường Trung Cường chợt chau đôi mày, sát khí nổi lên. Chàng vận đủ công lực, phát mạnh tay áo về phía góc nơi người nọ đang núp.

Chỉ thấy một luồng ánh xanh vọt đi và sau đó là một tiếng kêu thảm thiết từ trong góc đó vọng ra. Đường như đó là tiếng thét của người khi này.

Cường Trung Cường ngơ ngác, chàng không ngờ ngọn liễu diệp phi đao phát ra như điện đó lại là do chính tay chàng phóng. Tất cả mọi người xung quanh đều im như thóc.

Đường như họ đều bị công lực kinh người của Trung Cường làm cho mê mẩn.

Giữa lúc chàng đang ngơ ngác, Lý Đại Lâm thét lên và bước lên một bước, hữu chưởng vung lên. Nhắm vào ngực chàng công tới. Hấn ra tay bắt ngờ, khoảng cách lại gần. Khi Trung Cường phát hiện ra thì thể gió đã gần trước ngực. Chàng vội vọt thân về phía góc tường để tránh ngọn chưởng của Lý Đại Lâm.

Chân vừa đứng vững thì nơi góc tường lại có một bóng người vọt ra phát chưởng đánh về phía ót của chàng. Cường Trung Cường nộ khí xung thiên, sát khí lại cất lên ngàn ngạt.

Chàng thét lên một tiếng vận đủ tám thành công lực xông lại đón lấy ngọn chưởng của hắn.

Người mới vọt ra bắt giác há hốc mồm kinh ngạc khi thấy thân pháp nhanh nhẹn, kỳ dị của chàng.

Ầm! Thân thể người đó lặn tròn trên tuyết kèm theo một trận rú thê lương. Thân người nọ đã bắn xa hai trượng và ói ra mấy búng máu tươi nhuộm đỏ mặt tuyết. Trong lúc thân thể người nọ còn lặn trên tuyết thì Lý Đại Lâm đã thét to, phùng mang trợn mắt nhảy ra và đồng thời hai tay phát chưởng nhằm vào Trung Cường đánh tới. Lập tức xuất hiện một luồng gió mãnh liệt, cuốn bay đi lớp tuyết trên mái ngói của gian tiểu thất nhằm vào Trung Cường cuốn cuộn bay đến. Cường Trung Cường liên tục giết người nên sát cơ đã làm chàng mù cả đầu óc. Chàng hừ lên một tiếng hai tay vận đủ mười thành công lực đón lấy ngọn chưởng do Lý Đại Lâm phóng tới.

Ầm! Một tiếng nổ long trời lở đất, gạch vỡ ngói vụn bay vọt lên trời cùng với bụi tuyết mù mịt.

Mấy góc tối gần đó bỗng có một số thân người lay động, kêu la, nháo nhác thối lui.

Ngay cả Xích Túc lão cái và tay hòa thượng mập mạp cũng mặt mày biến sắc thối lui ba trượng. Trong cảnh hỗn độn đó chỉ thấy thân thể to lớn như con trâu nước của Lý Đại Lâm vọt ra ngoài hơn năm trượng bay về phía Hạc Nhân bà bà.

Thấy cảnh này Cường Trung Cường bất giác nhớ đến song chưởng của chàng phát ra đánh vào Đoạt Mệnh Chử.

Chàng vẫn không tin rằng song chưởng của mình lại có một uy lực kinh người như vậy.

Đột nhiên chàng thấy đôi mắt mù của Hạc Nhân bà bà bỗng tròng lên trắng dã, mặt mày biến sắc quát nạt:

- Đồ chuột bọ, định lại ám toán lão nương này sao?

Chữ sao vừa dứt thì cây thiết cử trượng đã vút lên đánh vào thân hình của Lý Đại Lâm đang bay tới.

Bang! Thân hình của Lý Đại Lâm chột khựng lại, sau đó là một tiếng rống ghê rợn phát ra từ miệng hắn. Thân thể hắn giờ đây như một tảng thịt không hồn rơi bịch xuống đất.

Hạc Nhân bà bà nghe được tiếng kêu thảm thiết của Lý Đại Lâm lập tức phát ra một tràng cười điên dại. Tiếng cười như chọc vào tai khiến người nghe không lạnh mà run, còn Trung Cường nhìn sang chỉ thấy Xích Túc lão cái, lão hòa thượng mập mạp và một số người xung quanh tất cả đều ngưng thần nhìn về phía Hạc Nhân bà bà. Trong đó không ít những ánh mắt tỏ ra sợ sệt, chứng tỏ rằng Hạc Nhân bà bà là tay giang hồ hiểm độc rất khó sờ vào.

Hạc Nhân bà bà đột nhiên ngưng bật tiếng cười, ngẩng gương mặt cực kỳ xấu xa lên trợn trừng đôi mắt trắng dã cười hề hề nói:

- Hề hề Loạn Hồ tử cuối cùng thì lão nương đây cũng lấy được cái mạng chó của ngươi.

Cường Trung Cường thấy vậy chỉ biết chau mày.

Lúc này xa xa bỗng có tiếng gà vọng lại. Chàng bỗng giật mình vì nhớ rằng đã đến lúc ra đi. Thế là chàng định rõ phương hướng bay vọt về phía cánh rừng. Hạc Nhân bà bà quát lên một tiếng thân hình bà ta như khói vọt đi chặn Trung Cường lại đồng thời quát hỏi:

- Nhà ngươi là ai?

Cường Trung Cường thấy mục ta vô cớ cản đường đến hai ba lượt, chàng bực mình nói:

- Bà hỏi làm gì?

Hạc Nhân bà bà trợn trừng đôi mắt cũng giận dữ quát lên:

- Nếu ngươi không đi lấy chiếc gương lại đây thì chó có mong thoát khỏi nơi này.

Cường Trung Cường bưng bưng nổi giận, cười lạnh lùng đáp:

- Dù cho bà có sáng mắt, tám người như bà cũng khó mà cản được ta.

Hạc Nhân bà bà giận xám mặt, nghiến răng, nghiến lợi quát lên:

- Tên tiểu tử nông cuồng này, ta không trị ngươi một trận thì ngươi sẽ không biết thế nào là lễ độ.

Chưa nói hết câu, mụ ta đã múa tít cây thiết trượng nhằm vào thắt lưng của Trung Cường quét tới. Cường Trung Cường cười nhạt, nhảy vọt lên không, tay rút cây Đồng Phong bảo kiếm. Lập tức có muôn ngàn ánh đỏ tràn ngập không gian. Trong những bụi cây thấp gần đó lập tức có nhiều tiếng kêu nháo nhác cất lên lộ vẻ lo sợ. Vì bóng hồng man đã phủ hơn mười trượng.

Cường Trung Cường xuất chiêu Khô Long Phi Hoa ánh kiếm loang loáng trùm xuống đầu của Hạt Nhãn bà bà. Bà ta cất lên một tràng cười quái dị, tóc dựng đứng lên, cây trượng trong tay lập tức biến thể hóa thành muôn ngàn bóng trượng vạch nên một màn trượng đón lấy muôn ngàn ánh kiếm đang trùm xuống một loạt tiếng leng keng do binh khí chạm nhau cất lên, đồng thời với muôn ngàn tia lửa lóe ra kèm theo tiếng thép vụn bay rào rào.

Hạt Nhãn bà bà thét lên kinh dị, lùi hai ba trượng.

Cường Trung Cường hạ mình đáp xuống, chống kiếm đứng nhìn nhưng không truy kích.

Hạt Nhãn bà bà đứng vững lại, đôi mắt trừng lên đưa tay mò lên cây thiết trượng.

Chiếc đầu chim cưu to bằng nắm tay giờ đây không thấy đâu nữa. Mụ ta chỉ biết giận run chưa biết tính sao.

Đột nhiên mụ cất tiếng hỏi:

- Tên tiểu tử kia, trong tay ngươi phải chăng là thanh Bảo Nhãn tiêu nhân của con tiện tỳ?

Cường Trung Cường phản nộ quát:

- Câm miệng! Nếu bà còn nói đến một câu tiện tỳ, tại hạ đây sẽ không nể nang nữa đâu.

Hạt Nhãn bà bà mặt mày lộ vẻ hung ác, chống cây trượng xuống đất đồng thời thét lên:

- Tên tiểu tử ngông cuồng, ta sẽ thí mạng với ngươi!

Chưa dứt tiếng gào, mụ đã múa tít cây trượng. Tiếng trượng xé gió nghe hu hu nhằm vào Trung Cường điên cuồng tấn công tới tấp. Cường Trung Cường thốt lên một tiếng, được!

Thanh bảo kiếm lại loáng lên phát ra muôn đóa hồng quang đón lấy thế trượng của Hạt Nhãn bà bà. Lúc này chỉ thấy hai bóng người cuộn xoắn vào nhau như cang bị cuốn vào cơn lốc.

Khi lên cao khi xuống thấp, lúc bên trái lúc bên phải. Lúc thì như tuyết đổ lá bay. Ánh hồng chói mắt, bóng trượng như núi uy thế dững mãnh kinh người.

Cường Trung Cường thân pháp cực nhanh, kiếm thuật tinh tuyệt. Thanh Đồng Phong kiếm chém thép như bùn nhưng lại ngắn, nên chàng chỉ chống đỡ nên có phần hạn chế.

Hạt Nhãn bà bà là tay giang hồ lão luyện đã từng kinh qua hàng trăm trận đấu, cây trượng vô địch càng đánh càng hăng, lại thêm đang liều mạng đánh càn nên thế trượng vô cùng hung hãn.

Lúc này chân trời đã hừng sáng, ngoài xa vắng đến tiếng gà. Cường Trung Cường chột lo lắng vì cứ mãi đây đưa thế này thì khi nào chàng mới đuổi kịp Lục Dã Khôn Long?

Nghĩ vậy chàng quyết định ra chiêu dứt điểm, chàng bèn xuất chiêu khi xưa nhờ nó mà sư phụ nổi danh giang hồ gọi là Hoan Vân chưởng. Chàng thét lên một tiếng, kiếm chưởng đồng thời phát ra cùng một lúc.

Lúc này ánh kiếm và chưởng hòa quyện vào nhau tạo nên một cầu vòng huyền ảo, bổ xuống Hạt Nhãn bà bà.

Lâu nay Hạt Nhãn bà bà là một tay nổi tiếng trong phe hắc đạo hiểm khi phải núng thế về tay địch thủ. Bây giờ bỗng nhiên thấy áp lực gia tăng, bất giác mặt mày biến sắc. Khi thấy thế đánh quen thuộc của người từng đánh bại mụ ta năm xưa biệt danh Thiên Sinh Ngạo Tử Hồ Diên Lăng Tiêu định quát hỏi lai lịch tên tiểu tử thì thấy cánh tay phải đột nhiên chấn động, hổ khẩu đau nhói, cây cừu trượng rơi xoạt xuống đất. Mụ ta vô cùng kinh sợ, thét lên một tiếng, phi thân vọt ra vòng đấu xa hơn năm trượng, mồ hôi lạnh túa ra như mưa.

Cường Trung Cường niệm tình Hạt Nhân bà bà đã mù hai mắt mà vẫn luyện được một thân võ công nên chỉ phát chưởng đánh rơi cây trượng chứ không nở ra tay hạ thủ.

Chàng chống kiếm nói:

- Tại hạ nể bà tuổi tác đã cao, lại là võ lâm tiền bối, bà nên tìm một nơi nào thanh tịnh để hưởng tuổi già. Tại hạ đi đây.

Chữ đây vừa dứt chàng bèn đằng không vọt lên, định phi thân về phía cánh rừng nhưng từ phía dưới chân chàng chợt nghe tiếng ám khí xé gió lao tới.

Chàng kinh hoàng vội triển thế Thê Vân Tùng thân chàng lại vọt lên cao hai trượng, khi ở trên không chàng cúi đầu nhìn xuống, đột nhiên mặt mày biến sắc khi thấy hai luồng ám khí màu xanh lam từ hai góc tường đang bay về phía Hạt Nhân bà bà vẫn còn đang ngỡ ngàng. Thế bay của hai luồng ám khí nhanh như điện xẹt, Hạt Nhân bà bà đang ngỡ ngàng nhìn chàng nên chắc chắn sẽ không thể nào tránh khỏi.

Cường Trung Cường xem ác như thù, lẽ nào lại dung dưỡng cho bọn cuồng đồ thừa gió bẻ măng như vậy? Thấy vậy chàng liền thét lên một tiếng, múa tít thanh đồng phong bảo kiếm lao bổ xuống. Nhưng đã muộn mất rồi, Hạt Nhân bà bà rú lên ghê rợn và thân hình đổ sầm xuống đất. Cường Trung Cường chân vừa chạm đất lập tức chạy bổ đến bên người Hạt Nhân bà bà, cúi đầu quan sát chỉ thấy trên thân thể của Hạt Nhân bà bà đã có vô số lỗ thủng do phi đao, ngân đạn gây ra. Từ trong vết thủng máu chảy ra từng dòng như suối.

Chàng đứng dậy quét tia mắt lạnh về phía xung quanh, miệng nở một nụ cười khinh bỉ và nói:

- Lúc này vị nào thừa cơ Hạt lão tiền bối tâm thần hoảng loạn mà ra tay hạ độc thủ?

Xin mời chư vị ra đây để cho tại hạ được lãnh giáo vài chiêu tuyệt học.

Nói xong chàng đưa ánh mắt quét về tứ phía, nhưng tuyệt nhiên không có lời đáp lại.

Xích Túc lão cái vẫn ngồi trên đất, một tay giữ lấy hồ lô, một tay gỡ lấy đất bám ở kẽ chân. Đôi mắt ba góc vẫn nhìn chàng như không hề có chuyện gì xảy ra. Lão hòa thượng béo thì vẫn ngồi xếp bằng đưa ánh mắt oán độc nhìn chàng như muốn ăn tươi nuốt sống.

Lúc này tất cả mọi người có mặt nơi đây đều chú mục vào Trung Cường, không ai để ý đến tình hình trong ngôi tiểu thất. Cường Trung Cường thấy thái độ của lão tăng và Xích Túc lão cái cứ như trên gan chàng, chàng bèn bước về phía họ. Cả hai lập tức biến sắc, thần thái hết sức căng thẳng. Thấy vậy Cường Trung Cường lại thêm nghi ngờ hai lão này chính là hung thủ. Chàng tiến lại gần họ khoảng một trượng bèn vòng tay khẩu kiếm khẽ nghiêng người hỏi lão hòa thượng béo:

- Vị đại sư này từ nay vẫn chú mục xem đấu, tại hạ nghĩ có lẽ đại sư thấy người đã ra tay đánh lên chứ?

Lão hòa thượng làm mặt lạnh, lắc đầu đáp:

- Bần đạo không chú ý.

Cường Trung Cường nén giận, mỉm cười lạnh nhạt quay sang hỏi Xích Túc lão cái:

- Dám hỏi lão đương gia, lão ngồi đây đã lâu, có lẽ thấy được kẻ nào ra tay hạ sát lão bà bà?

Xích Túc lão cái trừng mắt nhìn Trung Cường một lượt rồi khép hai mắt lại, lặng lẽ lắc đầu.

Cường Trung Cường đã giận đầy bụng, định cất tiếng gây gổ. Nhưng lúc này từ trong lùm cây bên trái bỗng phát ra một tiếng gầm phẫn nộ. Trung Cường giật mình, lập tức dùng thế Khôn Long Phiêu, thân chàng vọt đi như một làn khói mỏng tiến về phía phát ra tiếng động. Trong lúc phi người chàng vừa đưa mắt quan sát, chỉ thấy nơi lùm cây thấp cách chàng hơn năm trượng có một bóng người đang đứng ở đó. Chàng đến gần hơn thì thấy bóng người này là một lão đạo nhân mặt mũi uy nghi, mặc áo đạo bào xám, chùm râu phất phơ theo cơn gió nhẹ. Đạo nhân mi dày mắt sáng, phong thái phi phàm, thoát tục. Khiến người trông thấy bất giác phải sinh lòng nể trọng.

Đang trong lúc bay ở trên không.

Trung Cường vội vàng thu kiếm vòng tay cung kính hỏi:

- Vãn bối Trung Cường tham kiến tiên trưởng. Không biết tiên trưởng có trông thấy người hạ độc thủ là ai không?

Hỏi xong cũng là lúc chân chàng chạm đất. Chàng ngẩng đầu nhìn lên bất giác kinh ngạc lùi lại hai bước vì chàng không thấy lão đạo sĩ đâu cả. Ngay sau lúc đó thì bỗng có hai tiếng thét thảm thiết phát ra từ phía sau lưng chàng. Trung Cường giật mình nhìn lại, thân chàng lập tức vọt như tên bắn về phía lão hòa thượng béo và xích tíc lão cái. Đến gần hai người chàng bỗng kinh hãi khi phát hiện họ vẫn còn ngồi đấy, nhưng hai chiếc đầu lâu đã bị ai đó ấn cho thụt vào trong ngực.

Giờ đây trông hai lão như hai pho tượng cụt đầu. Trong tay hai người vẫn còn cầm một số ngọn phi đao, và vài viên ngân đạn. Cường Trung Cường tâm tình căng thẳng ngược nhìn về phía cửa sổ của ngôi tiểu thất. Chàng phát giác ra là ánh hào quang đã tắt. Chàng vội vàng nhảy bổ về phía ấy nhưng trong tiểu thất giờ đây tối om, thân thể lão nhân và chiếc gương đã không cánh mà bay. Chàng đưa mắt nhìn quanh ngôi tiểu thất, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng người. Cường Trung Cường tinh thần căng thẳng, hơi thở dồn dập, chàng đã bị những sự kiện kỳ dị xảy ra liên tiếp làm cho ngơ ngác.

Ngay sau đó, từ chốn xa xa bỗng có tiếng hú trong vắt vút lên, tiếng hú càng lúc càng gần. Nghe thấy tiếng hú Cường Trung Cường chợt vui mừng, chàng vội đằng không vút lên xem xét.

Quả nhiên từ phía cách xa chàng vài dặm, có một bóng đỏ như áng mây hồng đang cuộn cuộn bay về phía chàng, thể bay nhanh như điện chớp. Cường Trung Cường trông thấy bóng đỏ bay đến, lòng mừng như trút được gánh nặng ngàn cân, chàng không ngờ Khôn Long lão tiên bối lại đến nơi này. Thế là chàng vui mừng gọi rí rít:

- Lão tiên bối, Cường nhi ở đây này!

Tiếng gọi chưa dứt chàng đã triển thể Thương Long Nhập Hải phi vọt qua ngọn cây bay đến đón đường bóng mây hồng đang cuộn tới. Bóng mây hồng nghe thấy tiếng gọi của Trung Cường đột nhiên im bất tiếng hú, đôi mắt phát ra hai luồng điện lạnh nhìn về phía Trung Cường. Thân hình người đó lao tới nhanh như sao băng, thể bay như thiếp địa phi hành.

Cường Trung Cường thấy người nọ bay về phía mình, trong lòng càng thêm phấn khởi, liền vẫy tay rí rít, miệng gọi liên hồi:

- Lão tiên bối, lão tiên bối!

Tiếng gọi chưa dứt chàng đã bay vọt vào trong sơn cốc để đón lấy người đang bay tới.

Trong làn sương mờ trong sơn cốc, chàng bỗng thấy một số bóng người bay vọt ra ngoài. Chàng biết đó là những người núp trong sơn cốc khi nãy bây giờ thấy chiếc gương đã bị cướp đi mà vọt theo truy đuổi, nên chàng không để ý đến họ, vẫn lao nhanh về phía trước.

Vượt qua sơn cốc, trước mặt chàng là một vách băng trải dài mấy dặm, cao độ mười mấy trượng. Chạy đến gần vách băng chàng liền đề khí vọt lên trên không, chân điểm nhẹ vào vách, thân chàng đã trên đỉnh vách băng.

Lúc này trước mặt chàng là một vạt băng bằng phẳng bao la, bóng đỏ bay đến càng thấy rõ ràng, tai chàng đã nghe được tiếng áo quần phấp phất bay trong gió sớm. Cường Trung Cường dần dần chạy chậm lại, trong mắt chàng đã xuất hiện hai tia nhìn đầy vẻ nghi hoặc. Tiến thêm vài đoạn, chàng bỗng thất vọng và ngừng ngay lại vì chàng phát hiện tuy người bay đến ăn mặc giống như Lục Dã Khôn Long nhưng lại không phải là lão tiên bối của chàng, mà là một hồng y thiếu nữ đẹp tựa hăng nga đang từ từ đáp xuống trước mặt chàng.

Thiếu nữ độ khoảng hai mươi tuổi, dung nhan tuyệt đẹp, hạnh nhân, mày ngài mắt hạt dưa. Sau lưng giắt một thanh trường kiếm cán đỏ, đang đứng trước mặt khiến Trung Cường không dám nhìn thẳng.

Thiếu nữ đang nhìn chăm chú vào gương mặt tuấn tú của Trung Cường, miệng nở một nụ cười khiến kẻ nhìn vào phải thất thần mê mẩn. Cường Trung Cường bối rối đỏ mặt, chàng không ngờ bóng đỏ khi nãy lại là một thiếu nữ có sắc đẹp của một hồ ly tinh như vậy. Thiếu nữ thấy vẻ sững sờ của Trung Cường không nhìn được đột nhiên bật cười khanh khách và cất tiếng hỏi:

- Đệ đệ, lúc này đệ gọi tỷ tỷ phải không?

Cường Trung Cường nghe thấy cô ta ăn nói thân thiết như vậy, bất giác đỏ bừng mặt mày vòng tay nói:

- Tại hạ suốt đêm đi đường, mắt đã có phần mệt mỏi, hơn nữa sương mù quá dày nên đã nhìn lầm. Xin cô nương miễn chấp.

Hồ Mị thiếu nữ lại bật cười khanh khách xoa đôi tay ngọc vào nhau và cất tiếng nói:

- Không sao, đệ đệ đừng lo, tỷ tỷ không trách đệ đâu.

Nói xong cô ta lại tiến đến gần Trung Cường, dáng đi yếu điệu như cố ý trêu chàng.

Cường Trung Cường thấy cô ta quá dạn dĩ nên trong lòng đã nảy sinh ác cảm. Chàng nghĩ đối với hạng nữ nhân như vậy không nên mớ vào, chàng nghĩ mình rời xa cô ta càng nhanh càng tốt. Nên chàng chau mày nói:

- Tại hạ còn có việc gấp phải làm nên tại hạ xin kiêu.

Thiếu nữ nghe Trung Cường nói vậy liền dừng bước, cười và nói:

- Đệ đệ bạn đuổi theo vị sư phụ ăn mặc màu hồng phải không?

Trung Cường nghe nói vậy, tim bỗng đập nhanh liền nôn nóng hỏi:

- Lúc cô nương vào đây, cô nương có gặp một nữ hiệp trung niên, mặc áo hồng tươi không vậy?

Hồ Mị thiếu nữ nháy mắt lộ vẻ trêu chọc nói:

- Trẻ như vậy mà xưng là lão tiền bối để hù ai vậy?

Cường Trung Cường thấy cô ta có vẻ bồn chồn liền bực dọc nói:

- Cô nương đã không gặp, vậy tại hạ đi đây.

Nói đoạn chàng bước lên lấy đà vọt đi.

Hồ Mị thiếu nữ lập tức hô lên một tiếng khe khẽ, cũng vọt theo cản lại, không cho chàng bước tiếp. Cường Trung Cường đột nhiên nổi giận quát lớn:

- Nhà ngươi muốn gì?

Hồ Mị thiếu nữ nghe tiếng quát của Trung Cường giật mình theo bản năng lùi lại một bước, khe khẽ trăn trăn, cất tiếng:

- Ô, dữ vậy sao? Làm người ta sợ hết hồn đó.

Nói xong liền đưa tay ôm ngực giả vờ như sợ hãi, sắc mặt cũng vờ tỏ ra lo lắng.

Cường Trung Cường không thèm nhìn cô ta, xoẹt một cái, thân hình chàng lại vọt đi như một làn khói mỏng.

Hồ Mị thiếu nữ cười khe, thân hình cũng như làn sương hồng vọt theo, nàng ta lại vượt qua Trung Cường lần nữa. Cường Trung Cường bực mình quay ngoắc sang hướng khác và đề khí vọt đi. Hồ Mị thiếu nữ cũng không kém phần nhanh nhẹn, một lần nữa nàng lại chặn ngang trước mặt Trung Cường, đồng thời thiếu nữ cất tiếng kiêu ngạo nói:

- Đệ đệ à, hôm nay ta để đệ đi thì Mãn Doanh Doanh này không còn gọi là Bạch Tuyết Lưu Đơn nữa ...

Cường Trung Cường giận dữ quát lên:

- Tránh ra, ai là đệ đệ của ngươi?

Cùng với tiếng quát, chàng dùng tay phải gạt Bạch Tuyết Lưu Đơn sang một bên, đồng thời lách người vọt đi. Bạch Tuyết Lưu Đơn Mãn Doanh Doanh không hề tức giận, vẫn cười khanh khách và vọt theo chặn ngang trước mặt Trung Cường.

Trung Cường dừng lại, mặt mũi lạnh lùng nói:

- Nếu cô nương cứ tiếp tục đùa dai, làm mất thì giờ của tại hạ, thì đừng trách tại hạ thất lễ.

Mãn Doanh Doanh tròn đôi mắt đẹp, vẫn nhẹ nhàng nói với vẻ trêu chọc:

- Ý dà, sao người kỳ vậy, có ai tự nhiên cản đường người đâu, tại người kêu người ta tới chứ bộ.

Gương mặt lạnh của Trung Cường chợt hồng lên, chàng trầm giọng nói:

- Tại hạ biết mình hồ đồ, nên đã xin lỗi cô nương rồi.

Bạch Tuyết Lưu Đơn không đợi Trung Cường nói hết, liền hừ lên một tiếng và nói:

- Xin lỗi có ích gì đâu?

Cường Trung Cường bị ép không sao dằn được tính nóng chàng quát lớn:

- Xin lỗi không chịu, cô nương muốn gì đây?

Mãn Doanh Doanh cũng lớn tiếng:

- Hừ, không thể để người ra đi một cách dễ dàng như vậy được.

Cường Trung Cường giận đến cực điểm, chàng lớn tiếng thách:

- Để xem ai có cản được ta?

Tiếng nói vừa dứt chàng đã cất hữu chưởng lên đánh vào mặt của Bạch Tuyết Lưu Đơn một chưởng.

Bạch Tuyết Lưu Đơn cũng nhướng mày tròn mắt giận dữ nói:

- Ta cũng xem người có đi được hay không?

Nói đoạn liền vung hữu chưởng lên xuất ra một chiêu Ngọc Nữ Phi Lăng tiếp lấy ngọn chưởng do Trung Cường đánh tới.

Bùng! Bạch Tuyết Lưu Đơn bỗng rung động toàn thân, toàn thân nàng đã bị đẩy lùi hơn ba bước, Trung Cường phát chưởng lần này chỉ mới sử dụng ba thành công lực mà Bạch Tuyết Lưu Đơn đã bị đẩy trượt đi như vậy, chàng biết rằng Bạch Tuyết Lưu Đơn chỉ có khinh công kinh người chứ nội lực của nàng thuộc hàng không đáng kể. Chàng liền đưa mắt nhìn sang Bạch Tuyết Lưu Đơn lúc này đang đứng vịn tay vào nhau, mặt hơi nhợt nhạt. Chàng bỗng trầm giọng nói:

- Nếu người còn vô cớ cản đường thì chớ trách ta hạ thủ vô tình.

Nói xong chàng liền xoay người bỏ đi, Bạch Tuyết Lưu Đơn sợ chàng đi mất bèn lên tiếng thách thức:

- Đứng lại, hôm nay giữa hai ta chưa có một người chết thì chớ có ai rời khỏi nơi này!

Lời nói chưa dứt nàng đã phi thân, xuất chưởng tấn công Trung Cường.

Trung Cường bị nàng chọc giận, lửa giận bốc lên làm mê mụ cả đầu óc nên chàng đột ngột xoay người lại và gằn giọng:

- Được! Người muốn chết ta sẽ cho người chết.

Tiếng chết vừa dứt chàng đã vung chưởng lên đánh vào Bạch Tuyết Lưu Đơn lúc này đang ở trên không. Thế chưởng phát ra vô cùng dũng mãnh, cuộn theo một làn tuyết trắng ào đến chụp lên ngọn chưởng của Bạch Tuyết Lưu Đơn. Bạch Tuyết Lưu Đơn thất kinh hồn vía, mặt hoa biến sắc vội thu thế công chuyển sang thế thủ, nàng vội vã giơ cả song chưởng ra đỡ lấy luồng chưởng phong của Trung Cường.

Bùng! Bạch Tuyết Lưu Đơn hét lên một tiếng. Chân chưa chạm đất, thân nàng lại bốc lên cao hơn ba trượng, văng ra xa hơn năm trượng. Cường Trung Cường trong cơn nóng giận đã dùng đến năm thành công lực. Nhìn thấy thân hình của Bạch Tuyết Lưu Đơn đang từ từ rơi xuống chàng chợt hối hận, bèn chạy đến đưa tay đón lấy thân nàng. Chàng nhìn vào gương mặt Bạch Tuyết Lưu Đơn thấy hai mắt đã nhắm nghiền, bộ ngực thoi thóp, hơi thở không đều. Nhưng từ luồng hơi chàng vẫn cảm nhận được có một hương thơm dịu dịu thoát ra theo từng nhịp thở.

3. Chương 3: Đầu Hoài Tổng Báo Tiểu Kiều Oa

Cường Trung Cường thấy Bạch Tuyết Lưu Đơn đã hôn mê bất tỉnh, chàng bỗng phát hoảng sợ nàng chết thật. Nhưng chàng nhìn thấy gương mặt đang đỏ như gấc của nàng không hề có dấu hiệu tỏ ra đau đớn, dường như chưa bị chấn thương nội phủ do đó chàng tạm yên lòng và tự nói với mình:

“Nếu ta thêm hai thành công lực nữa, có lẽ nàng đã bị chấn thương học máu rồi”.

Chàng bèn đặt Bạch Tuyết Lưu Đơn trên tuyết, còn mình thì vận công lực vào tay, áp vào các đại huyệt trên châu thân của nàng để đẩy khí luân chuyển. Nhưng thật là quái lạ, chàng càng ra sức giúp nàng thì hơi thở của nàng lại càng yếu ớt, mỏng manh. Cường Trung Cường cực kỳ lo lắng, mồ hôi túa ra như tắm, chàng liền dừng tay, suy nghĩ xem cách trị thương của mình phải chăng có gì sơ sót. Chàng trầm tư thật lâu, cả quyết rằng không hề sai nhưng chàng thắc mắc tại sao lại không thấy phát huy tác dụng?

Chàng lại cẩn thận thử thêm một lần nữa, dần dần Bạch Tuyết Lưu Đơn đã từ từ mở mắt ra. Cường Trung Cường vui mừng tột độ, chàng vội thu chiêu lại, mình chàng ướt đầm mồ hôi, chàng lo lắng hỏi:

- Cô nương thấy khỏe chưa?

Nhưng Bạch Tuyết Lưu Đơn không đáp, đôi mắt vô thần lập tức khép lại, đầu nàng lắc qua một bên.

Cường Trung Cường vô cùng kinh sợ, chàng nghĩ có lẽ mình đã thu chiêu về quá sớm nên lại vận công vào tay phải áp vào Khí Hải huyệt của Mãn Doanh Doanh, đồng thời mắt chàng lo lắng nhìn lên gương mặt của nàng để chờ xem biến đổi. Càng nhìn chàng càng lo lắng vì gương mặt của Mãn Doanh Doanh giờ đây đã đỏ như lửa, hơi thở đứt quãng, chiếc miệng xinh xinh giờ đây đã hé thở ra dường như nàng đang bị thiếu dưỡng khí. Chàng bèn tăng thêm một thành công lực vào tay phải và cất tiếng hỏi:

- Cô nương, cô cảm thấy ra sao rồi?

Bạch Tuyết Lưu Đơn mắt vẫn nhắm nghiền, cất tiếng thều thào:

- Lạnh ... Lạnh lắm!

Cường Trung Cường lập tức thu chiêu, ngẩng đầu nhìn quanh, chàng hy vọng sẽ tìm được một hang động nào đó kín gió để trị thương cho Mãn Doanh Doanh. Chàng không hề biết rằng Mãn Doanh Doanh đang nằm trên đất và đưa ánh mắt nhìn chàng như chế nhạo, trên môi nàng ta lại nở một nụ cười. Trung Cường vẫn thật thà đưa mắt tìm kiếm, cuối cùng chàng cũng phát hiện phía sau chòm cây thấp là một thạch động đồ sộ. Lúc này bình minh đã bắt đầu lộ dạng, sương đã tan dần nên thạch thất nọ đã hiện ra hết sức rõ ràng, đó chính là ngôi tiểu thất mà khi hôm chàng đã đến. Cường Trung Cường bụng bảo dạ:

- Ông lão gầy gò kia đã đi rồi, tại sao mình không mang nàng ta đến đó nhỉ?

Nghĩ vậy nên chàng bước đến bồng Mãn Doanh Doanh lên cất bước đi về ngôi thạch thất. Cường Trung Cường vì lo cứu người nên tuy ôm mỹ nhân trong tay nhưng lòng chàng không hề có chút tà niệm. Ngược lại Mãn Doanh Doanh đang nằm trong lòng chàng lại vô cùng lo lắng, tái xanh mày mặt, tim đập loạn xạ, không dám đóng kịch nữa, cất tiếng hốt hoảng hỏi:

- Người, người muốn mang ta đi đâu đây?

Vừa nói nàng vừa trừng mắt nhìn vào mặt Trung Cường. Trung Cường đang đi bỗng nghe thấy Doanh Doanh kêu lên hốt hoảng như vậy, chàng cũng giật mình, đồng thời chợt tỉnh ngộ biết rằng từ nãy giờ chàng đã bị Doanh Doanh lừa gạt. Nàng chỉ giả vờ ngất đi chứ không hề bị thương chi cả. Chàng chợt nổi giận quát lên một tiếng:

- Đi đi.

Bèn lập tức buông tay, thân thể của Mãn Doanh Doanh liền rơi bịch xuống đất. Sự việc xảy ra quá đột ngột, Mãn Doanh Doanh không kịp trở tay, nàng kêu lên thất thanh thì đã thấy thân mình đang nằm trên tuyết lạnh.

Trung Cường vừa giận vừa hổ thẹn, nên chàng cũng không thèm nhìn lại, cầm đầu chạy một mạch về phía tây nam. Mãn Doanh Doanh định thần ngồi dậy thì thấy Trung Cường đã chạy ra xa, nàng liền mở hết tốc lực thi triển khinh công đuổi theo sát nút vừa chạy vừa gọi:

- Mộc Đầu nhân, Mộc Đầu nhân, người chính là Mộc Đầu nhân.

Vừa gọi với theo, thân nàng lại như một làn khói đỏ bay như điên dại đuổi theo Trung Cường.

Cường Trung Cường càng nghĩ càng tức, chàng hận rằng không sao thoát khỏi khinh công xuất chúng của Bạch Tuyết Lưu Đơn ngay lập tức, lúc này chỉ thấy hai bóng một trắng một đỏ đuổi nhau trên nền tuyết trắng. Cả hai cùng vượt cốc, băng sơn, khi lên khi xuống, lúc ẩn lúc hiện đuổi nhau về phía chân núi.

Cường Trung Cường bỏ chạy như điên, Mãn Doanh Doanh đuổi theo bèn gót.

Ngay lúc ấy sau một gò tuyết trước mặt hai người bỗng có một trận hú dài như tiếng sói tru cất lên nghe rờn rợn. Tiếp đó là hai bóng đen vọt ra như hồn ma bóng quế. Mãn Doanh Doanh vừa trông thấy bỗng giật mình hét lớn:

- Mộc Đầu nhân, đứng lại! Mộc Đầu nhân đứng lại!

Cùng với tiếng hét, nàng liền triển thế Thể Phụng Tây Chi gấp đầu xuống chân lặn tròn về phía Trung Cường.

Cường Trung Cường không màng đến tiếng gọi vẫn chạy như bay về phía trước, hai bóng đen khi nãy như hai cuộn mây đen lao ra chặn đường Cường Trung Cường.

Mãn Doanh Doanh khinh công quả thật kinh người, vừa thi triển thế Thể Phụng Tây Chi, thân hình đã ở cách sau Trung Cường chưa đầy ba trượng. Nàng lo lắng nói to:

- Mộc Đầu nhân, sao chưa chịu dừng lại, trước mặt người là Sóc Biên Song Ma đó.

Cường Trung Cường giọng vẫn còn giận dữ đáp:

- Sóc Biên Song Ma thì có liên can gì đến ta?

Vừa đáp chàng vừa quay đầu nhìn lại, chợt bỗng giật mình khi thấy Mãn Doanh Doanh đang giơ tay tới định tóm lấy vai chàng, chàng hừ một tiếng, lập tức triển thế Khôn Long Phiêu, loáng một cái thân hình đã vọt ra xa ba trượng và tiếp tục chạy đi. Mãn Doanh Doanh cứ tưởng là sẽ tóm được Trung Cường, nhưng mắt nàng chợt hoa lên và không thấy Trung Cường đâu cả. Bất giác nàng kinh ngạc ý lên một tiếng, đưa mắt nhìn quanh thì thấy Trung Cường đang chạy về phía tây.

Bỗng lúc đó trước mặt hai người chợt có hai tràng cười rờn rợn cất lên ra chiều sáng khoái. Mãn Doanh Doanh ngưng thần quan sát, nàng bỗng kinh hãi khi phát hiện cả hai bóng đen đều đổ xô về phía Trung Cường.

Nàng gọi lớn một lần nữa:

- Mộc Đầu nhân, đứng lại ngay đi, đó là Sóc Biên Song Ma.

Cùng với tiếng gọi nàng lao người như đạn bắn về phía Trung Cường. Cường Trung Cường vì nóng lòng thoát khỏi Bạch Tuyết Lưu Đơn nên chàng không hề để ý đến cái gọi là Sóc Biên Song Ma, lúc này chàng quay đầu nhìn lại thì thấy Mãn Doanh Doanh đã đến gần kề. Chàng giật mình thảng thốt nói:

"Khinh công của Bạch Tuyết Lưu Đơn quả thật kinh người.

Hôm nay muốn thoát khỏi nàng ta quả là không dễ".

Chàng chưa nghĩ hết thì đã thấy Bạch Tuyết Lưu Đơn đã nhào đến và cất tiếng lo lắng nói:

- Coi chừng trước mắt ...

Trung Cường giật mình quay lại thì thấy hai bóng đen to lớn đã đến gần kề. Tiếp đó từ trong bóng đen có một tiếng quát vang lên:

- Sư muội, để sư huynh giết tên tiểu tử này cho.

Kèm theo tiếng quát là một ngọn chưởng phong đã nhắm vào đầu chàng chụp xuống.

Cường Trung Cường chưa kịp nhìn rõ mặt người vừa tới thì đã nghe hơi gió đến gần trước mặt, chàng thét lên một tiếng phẫn nộ và vọt ra xa hai trượng để tránh ngọn chưởng phong.

Lúc này Mãn Doanh Doanh thét lên một tiếng, hai tay đẩy ra một luồng chưởng đỡ lấy ngọn chưởng của bóng đen đang cuộn cuộn đổ xuống.

Hai bên xuất chưởng đều vô cùng mãnh liệt, thế gió ào ào cuốn theo vô số tuyết trắng dường như sắp có hai cơn lốc sắp cuộn vào nhau.

Bùng! Tuyết bay loạn xạ, thân hình của Bạch Tuyết Lưu Đơn và người phát chưởng cùng lắc lư dao động, cả hai đều bị chấn động lùi liền ba bước.

Lúc này Trung Cường mới có thời giờ nhìn rõ mặt hai người vừa đến. Hai bóng đen khi nãy chính là hai gã trung niên, thân hình to lớn y phục một màu đen kịt, trên vai hai người là hai cây trường kiếm. Gã bên phải mặt vuông, cổ dài, mày ngắn mắt heo, hai bên mép mọc ra hai chòm râu chuột, gã đang đưa mắt thèm thuồng nhìn vào gương mặt xinh đẹp của Bạch Tuyết Lưu Đơn. Khi nãy chính gã ta đã xuất chưởng đánh lên chàng.

Gã bên trái mặt hình tam giác, râu chó mắt chuột, mày hình chữ bát, mặt lương mày xấu, miệng cười nham hiểm. Nhìn vào là biết ngay là phường bất lương. Vì đây chính là hai tay dâm ác mà mỗi khi phụ nữ nghe danh đã rùng mình lạnh óc, biệt hiệu chúng là Tái Thượng Tình Ma.

Hai gã cùng cất tiếng cười hắc hắc, Tình Ma cất giọng the thé:

- Mấy năm rồi không gặp sư muội, sư muội càng lớn càng đẹp. Nhất là khinh công đã tiến bộ kinh người. Tối hôm qua ta và lão đại đã đuổi theo thực mạng nhưng không thể nào đuổi kịp sư muội.

Gã Nhân Ma vẫn cười hắc hắc không đợi Tình Ma nói hết câu, gã hừ một tiếng và cất giọng oán hận nói:

- Không ngờ sư muội lại trốn vào đây để đi tìm tên tiểu tử này.

Nói đoạn cả hai cùng ném về Trung Cường một cái nhìn căm phẫn.

Mãn Doanh Doanh chợt ửng hồng đôi má, nghiêm giọng quát:

- Câm miệng, tiểu muội phụng mệnh của đại sư huynh đến đây để dò la lai lịch của kẻ đã đoạt đi chiếc gương. Hai người dựa vào đâu mà lại nói bậy như vậy?

Nàng trừng mắt nhìn song quỷ một lượt và nói tiếp:

- Lâu nay hai người đã tự ý thoát ly môn phái, không nghe theo lệnh quản thúc của sư phụ trốn ra ngoài để làm điều cần quấy, nhất là kể từ khi sư phụ đã tây qui cực lạc, hai người lại chẳng biết nể nang, không coi trên dưới ra gì cả. Hôm nay nếu không nói rõ nguyên do mà cứ làm càn vô cớ thì chớ trách tiểu muội đây không niệm tình cùng môn phái.

Mãn Doanh Doanh càng nói âm điệu càng tỏ ra cương quyết, khí thế vô cùng hùng dũng hiên ngang.

Song Ma càng nghe, sắc mặt càng tỏ ra khó chịu, cả hai tức giận cùng phát ra một tràng cười cuồng nộ.

Từ nãy đến giờ Trung Cường vẫn đứng ngoài thản nhiên lắng nghe ba người trao đổi.

Lúc này chàng mới hiểu được mối quan hệ giữa Mãn Doanh Doanh và Tái Ngoại Song Quỷ và cũng đủ thời gian để ngắm kỹ Mãn Doanh Doanh. Chàng thấy Mãn Doanh Doanh tuy đẹp như hồ mị, nhưng nàng chỉ là người vui tính, thích đùa dai chứ trên nét mặt không hề có nét dâm tiện. Qua câu chuyện chàng nghe được giữa ba người chàng biết rằng Doanh Doanh không phải là một ả nha đầu hung ác. Chàng nhìn càng nghĩ, không biết mối ác cảm trong lòng chàng đã tan biến lúc nào không hay. Chàng cũng muốn nhân cơ hội cả ba cùng tranh cãi để thoát khỏi sự truy đuổi của Mãn Doanh Doanh. Nhưng tình hình diễn biến trước mắt đã không cho phép chàng bỏ mặc Mãn Doanh Doanh ở lại một mình. Vì lúc ấy Sóc Biên Song Quỷ đã ngưng bật tiếng cười, mặt mày cả hai đều hầm hầm, mắt lộ hung quang, nhếch mép cười lạnh, trông cả hai như một đôi quỷ sống.

Hung Ma trợn mắt giận dữ quát lên:

- Con nha đầu miệng còn hôi sữa này lại dám cả gan giáo huấn anh em chúng ta. Hôm nay nếu biết điều thì hãy ngoan ngoãn đi với anh em chúng ta, bảo đảm chúng ta không bạc đãi cô em đâu. Nếu không thì hề hề ...

Mãn Doanh Doanh giận run cả người, không đợi cho gã ta nói dứt câu, nàng liền chau mày quát hỏi:

- Nếu không thì sao?

Cùng với tiếng quát nàng đã nhanh tay tuốt kiếm ra, ánh kiếm lạnh băng, sáng hoắc trông thật ghê người. Tái Thượng Tình Ma thấy vậy, lập tức phát ra một tiếng cười lạnh nhạt tỏ ý khinh thường, đồng thời hất quét tia mắt chuốt về phía Trung Cường và trầm giọng nói:

- Hôm nay ngươi và tên tiểu tử này thoát khỏi tay anh em chúng ta, quả là một chuyện không dễ.

Cường Trung Cường nghe nói vậy bỗng ngơ ngác, hơi bực mình tự hỏi:

“Huynh đệ các người cãi vã lẫn nhau, có liên can gì đến Trung Cường này?”.

Nghĩ vậy nên chàng không nhịn được phát ra một tiếng cười lạnh nhạt.

Mãn Doanh Doanh nóng mặt, bèn quay sang Trung Cường miệng nở một nụ cười tươi, nàng khẽ vẫy tay, thân thiết gọi:

- Đệ đệ, lại đây. Hai tỷ đệ ta lẽ nào lại sợ hai cái trứng thối này sao?

Sóc Biên Song Ma nghe vậy, lửa giận bốc lên cả hai đồng thời thét lên giận dữ và xông vào xuất thủ tấn công Mãn Doanh Doanh.

Nhân Ma phóng ra một chiêu Lương Long Tranh Châu điểm thẳng vào đôi mắt của Mãn Doanh Doanh, Tình Ma xuất chiêu Quái Xà Nhập Động điểm vào huyệt Kỳ Môn của Mãn Doanh Doanh. Cả hai xuất thủ nhanh nhẹn vô cùng, chiêu thức đều là loại tàn độc vô kể.

Nếu Doanh Doanh không tránh được phen này thì nhẹ nhất là suốt đời tàn phế vô cùng.

Nhưng nàng khẽ nghiêng người sang một bên để tránh chiêu Quái Xà Nhập Động của Tình Ma, đồng thời thuận tay quét thanh trường kiếm ra để đón lấy ngọn song chỉ của Nhân Ma phóng tới. Song Ma khiếp vía vội thu tay về đồng thời thoái lui để tránh thanh kiếm thép.

Cường Trung Cường thấy vậy cũng giật mình kinh ngạc, chàng thật không ngờ kiếm thuật của Bạch Tuyết Lưu Đơn cũng cao cường như vậy. Bất giác chàng buột miệng thốt lên:

- Tuyệt thật!

Mãn Doanh Doanh nghe Trung Cường khen ngợi, trong lòng cảm thấy vui sướng, nàng không kìm được liền quay sang Trung Cường nở miệng cười duyên.

Sóc Biên Song Ma nghe Trung Cường khen Bạch Tuyết Lưu Đơn, tức giận tràn hông, cả hai đều sát khí bừng bừng, nghiêng răng kèn kẹt, cả hai đều mỉm cười oán độc và nói:

- Tiểu tử, để cho ngươi sống thật là phiền quá, lưỡng vị đại gia sẽ hóa kiếp cho ngươi rồi thu thập con tiện tỷ kia cũng chưa muộn.

Nói đoạn cả hai liền vận công thủ thế, từ từ tiến về phía Trung Cường, dáng vẻ hung hăng như hai con sói đói.

Mãn Doanh Doanh thấy vậy liền hốt hoảng kêu lên:

- Tiểu đệ hãy cẩn thận, mau tuốt kiếm ra đi. Song Ma công lực thâm hậu, đệ không phải là đối thủ của họ đâu.

Cường Trung Cường vừa bị họ vô cớ đánh lén một chưởng, trong lòng đã giận, giờ đây lại thấy cả hai đang lù lù bước tới ép mình. Chàng bỗng cất lên một tràng cười phẫn nộ.

Tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông ngân chấn động cả một vùng băng tuyết, vút lên mây cao.

Mãn Doanh Doanh cảm thấy tâm khí của mình chợt hơi xao động, mặt bỗng thất sắc.

Nàng không ngờ chàng bạch diện thư sinh này lại có nội công thâm hậu như vậy.

Sóc Biên Song Quỷ đã từng trải giang hồ, trông nhiều hiểu rộng, nghe thấy tiếng cười của chàng trai trẻ cũng giật mình biến sắc. Cả hai cùng thét lên một tiếng bốn chưởng hợp lại đồng thời đẩy ra.

Lập tức một trận cuồng phong gào rít, băng tuyết cuộn tròn như trong cơn bão nhằm vào Trung Cường áp tới, khí thế vô cùng hung hãn.

Mãn Doanh Doanh thấy vậy thất kinh hồn vía, kêu lên một tiếng thất thanh, ngậy người bất động chờ xem hậu quả. Cường Trung Cường lần đầu hạ sơn, tuy đã có chút ít kinh nghiệm của mấy trận đánh trước, nhưng vẫn ngậy thơ trước sự gian hiểm của giang hồ.

Chàng thấy vậy thất kinh im bất tiếng cười vội vận công thủ thế, song chưởng từ từ đẩy ra.

Nhưng lúc song chưởng của chàng chưa kịp vận đủ công lực thì ngọn chưởng của Song Quỷ thế như đảo hải di sơn, đã cuộn cuộn trước mặt.

Bùng! Bầu không khí bỗng bị chấn động, tuyết văng tung tóe. Trung Cường mã bộ chưa vững, thân thể lắc lư. Chàng bị ngọn chưởng mãnh liệt của song quỷ làm cho chấn động lùi hơn bốn bước.

Chàng chưa đứng vững bỗng nghe tiếng thét và thấy trong ánh mù mờ của bụi tuyết có một bóng đen nhảy bổ về mình. Lại bùng một tiếng, hai chiếc bóng một đen một trắng bay vọt ra xa. Tiếp theo đó, lại thấy Tái Bắc Tinh Ma vọt lên vung hữu chưởng nhằm vào đầu của Trung Cường bổ xuống.

Cường Trung Cường phản nộ hét lên một tiếng thân pháp nhanh như điện xẹt, vọt ra xa hơn ba trượng.

Lúc này Mãn Doanh Doanh cũng vội múa tít cây trường kiếm, ánh kiếm lạnh băng, loang loáng bổ về phía sau ót của Tái Bắc Nhân Ma. Tái Bắc Nhân Ma đang thủ thế chờ cho Tinh Ma phát chưởng, gã ta sẽ bồi thêm cho chắc, nhưng loáng một cái mắt hắn bỗng hoa lên và không thấy Trung Cường đâu nữa. Hắn đang ngăn người thì chợt nghe có luồng gió lạnh đã kề bên sau ót, hắn giật mình rút cổ ép mình xuống đất.

Xoẹt! Ánh kiếm loáng qua, cổ áo khoác của gã Nhân Ma đã bị mũi kiếm của Mãn Doanh Doanh tiện đi một miếng. Hắn giật mình kinh sợ vội triển thế Lạc Đà Tắm Cát lăn vội ra ngoài. Hắn vội đứng lên, mặt mày xanh xám, mồ hôi lạnh túa ra ròng ròng.

Gã Tinh Ma bị Trung Cường đánh cho một chưởng văng ra ngoài vừa đứng vững lại thì thấy gã Nhân Ma cũng vừa thoát hiểm lăn đến bên cạnh. Cả hai lấy lại bình tĩnh, đồng thời tuốt kiếm xông vào tấn công Mãn Doanh Doanh. Vừa xông đến cả hai vừa đồng thanh hét lớn:

- Chúng ta giết con nha đầu này trước, sau đó sẽ thịt tên tiểu tử kia.

Tiếng thét chưa dứt, cả hai đã xuất chiêu công tới. Nhân Ma xuất chiêu Bạt Vân Hiện Nhật, ánh kiếm loang loáng như từng đóa hoa bạc nhằm vào chiếc cổ trắng ngần của Mãn Doanh Doanh chém tới. Tinh Ma xuất chiêu Thanh Long Phục Địa kiếm quang uốn éo như linh xà, chục cuộn lấy hai ống chân của Mãn Doanh Doanh. Mãn Doanh Doanh thất sắc, thanh trường kiếm trong tay bỗng bay lên vẽ ra muôn ngàn ánh kiếm, thủ thế đỡ lấy hai luồng kiếm của song quỷ đang công tới.

Trong lúc nguy cấp ấy, bỗng từ phía ngoài có một tiếng quát to như sét nổ, làm cho cả ba bất giác giật mình:

- Dừng tay!

Cùng với tiếng thét là một vầng hồng rộng hơn mười trượng đang cuộn cuộn lao tới.

Song quỷ đang bổ tới Doanh Doanh, đột nghe tiếng quát, tâm thần bỗng chấn động vội thu chiêu lùi lại mấy bước. Cả hai định thần nhìn kỹ, cùng lúc giật mình biến sắc khi thấy Cường Trung Cường mặt mày bừng bừng sát khí, tay múa tít cây Đồng Phong bảo kiếm đỏ rực hào quang đang hướng về hai gã. Cả hai đều không biết lai lịch của cây kiếm này, nhưng nhìn ánh hào quang tỏa ra thì hiểu đây là một thanh thượng cổ bảo kiếm, cất thép như bùa.

Cường Trung Cường đến gần song quỷ, dừng tay chống kiếm quát nạt:

- Bọn cuồng đồ vô sỉ chuyên đánh lén kia, các ngươi không biết thế nào là xấu hổ sao?

Song quỷ nghe Trung Cường nói vậy liền run bắn cả người, không đợi Trung Cường nói hết liền cất lên một tràng cười quái dị, nghe như tiếng ma gào quỷ khóc đâm vào trong tai, khiến cho Mãn Doanh Doanh đang đứng gần đó phải bịt tai nhắm mắt. Cường Trung Cường dừng lại, phần nộ nói:

- Chớ cuồng ngạo nữa, hãy nhanh tay xuất thủ đi!

Nói xong chàng vung kiếm lên, cây Đồng Phong bảo kiếm lập tức tỏa ra muôn ánh hồng quang vạch lên một vòng bán nguyệt sáng lóa, cùng với tiếng rít ghê người.

Sóc Biên Song Quỷ đột nhiên ngưng bật tiếng cười, mắt lộ hung quang, cả hai nhìn Trung Cường và gần giọng:

- Tên tiểu bối nông cuồng này, không cho mi xem chút đỉnh sắc màu, thì người chưa biết sự lợi hại của Sóc Biên Song Quỷ này ra sao.

Nói xong cả hai liền cởi phăng áo khoác văng bừa trên tuyết.

Mãn Doanh Doanh thấy vậy không nhịn được cười vì nàng biết song quỷ đã có phần khiếp sợ nên mới cởi áo khoác ra như vậy.

Song Ma nhất tề múa kiếm xông lên đánh vào Trung Cường. Chàng phần nộ thét lên một tiếng, lách sang một bên tránh được một đạo hàn quang bay đến, đồng thời bấu kiếm vung lên.

Keng! Trên tay Tình Ma chỉ còn nửa cây kiếm gãy. Cường Trung Cường trong cơn giận dữ thét lên một tiếng định bổ tới bên gã Tình Ma. Nhưng lúc này từ phía sau ót chàng bỗng chợt nghe một luồng gió lạnh đã cận kề. Chàng biết đó là nửa thanh kiếm gãy do Tình Ma phóng tới, chàng liền nhanh chóng cúi đầu né tránh.

Vút! Một luồng gió lạnh lướt ngang đỉnh đầu chỉ cách mấy phân. Cường Trung Cường nổi trận lôi đình, định dẫn tới trị cho hai gã vô sỉ này một trận nên thân. Nhưng ngẩng đầu nhìn lại chàng thấy hai gã đã bỏ chạy ra ngoài xa hơn mười trượng.

Mãn Doanh Doanh đang đứng gần đấy thấy vậy vội nói:

- Đệ đệ hãy đuổi theo mau, không được để cho song quỷ chạy thoát, nếu không sau này đệ sẽ khó mà yên thân với chúng.

Tiếng nói chưa dứt, nàng đã cấp kiếm vọt mình đuổi theo.

Cường Trung Cường đang giận đầy hông cũng định đuổi theo nhưng nghe Doanh Doanh nói vậy bèn không đuổi nữa mà lớn tiếng nói:

- Hừ, ta tha hai mạng chó của chúng, để xem chúng làm gì để đối phó ta.

Mãn Doanh Doanh nghe chàng nói vậy, tức giận dùng dùng, dùng ngay chân lại không đuổi theo nữa định mở miệng trách mắng Trung Cường. Nàng chưa kịp mở lời thì từ phía xa xa bỗng nổi lên một tràng cười quái dị. Cường Trung Cường giật mình, ngưng thần quan sát thì thấy nơi gò tuyết cách đó khoảng hơn bốn mươi trượng có một bóng người vọt ra cản đường Song Ma, neho mắt nhìn kỹ thì ra đó một lão nhân tuổi độ bát tuần, mặt mày quắc thước, tay cầm một chiếc tẩu thuốc dài độ sáu thước, đầu tẩu to như nắm tay ánh vàng lấp lánh, toàn bộ chiếc tẩu nặng độ trăm cân.

Sóc Biên Song Ma trông thấy lão nhân, kinh hồn bạt vía lập cập quỳ xuống.

Cường Trung Cường thấy vậy, mày kiếm chợt chau, chàng đoán ra rằng lão nhân trước mặt chính là Kim Yên Đài tính tình cực kỳ cổ quái là một trong Tuế Hàn Tam Hữu.

Tuế Hàn Tam Hữu phiêu bạt tứ hải hành hiệp khắp chốn. Cả ba đều có khinh công quán tuyệt vô lâm giang hồ khét tiếng. Cường Trung Cường vẫn còn nhớ đến câu ca dao mà giang hồ vẫn truyền tụng:

Tuế Hàn tam hữu tuyệt khinh công
Tùng dục túy thời ảnh đeo khung Mai
bất cô xứ ảnh hoành không Trúc
Thiên Lý hậu ảnh tùy phong.

Lúc này chàng bỗng giật mình khi thấy cảnh tượng đang xảy ra trước mắt. Mãn Doanh Doanh mặt mày căng thẳng, bàn tay ngọc ngà đang bấu lấy vai Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý như sợ lão nhân này thả Song

Ma đi. Kim Thiên Đài Trúc Thiên Lý lộ vẻ dăm chiêu, đôi mày bạc trắng như sương châu lại dường như có điều khó xử trong lòng. Cây đại yên đài sáng lấp lánh trong tay, cứ đi qua đi lại trước mặt Song Ma. Chỉ cần lão nhân điểm nhẹ một cái thì số phận của Song Ma kể như chấm dứt. Thấy lão nhân có vẻ do dự Mãn Doanh Doanh liền cất tiếng nũng nịu:

- Đại sư huynh, họ ăn hiếp muội đó!

Cường Trung Cường chợt rung động khi nghĩ rằng có thể vị sư huynh này của Mãn Doanh Doanh biết được lai lịch của vị lão nhân gầy gò trong thạch thất. Chỉ ít thì cũng biết vị tiên trưởng râu tóc bạc phơ kia là ai.

Do đó chàng tra kiếm vào bao, chàng liền vọt đến bên cạnh lão nhân. Trong khi bay tới, chàng nghe tiếng của Song Ma quỵ dưới đất tranh nhau cất tiếng phân trần:

- Mấy năm nay bọn tiểu đệ không gặp đại sư huynh nên trong lòng cũng lo lắng lắm.

Hôm nay may mắn gặp được Mãn sư muội, chưa kịp hỏi han gì thì Mãn sư muội đã lập tức lớn tiếng dùng lời lẽ ác độc trách móc bọn tiểu đệ ...

Mãn Doanh Doanh trừng đôi mắt quát to:

- Câm miệng lại! Chớ có đặt điều. Sao hai người không nhắc lại những lời hôm qua mà mình đã nói khi gặp muội trong thị trấn, hai người có hỏi han gì đến đại sư huynh đâu? Hồi nãy hai người trêu ghẹo muội, lại nói những gì? Sao không nói ra?

Nói đoạn nàng liền chỉ vào Trung Cường cũng vừa đáp xuống gần đây và tiếp lời:

- Thử hỏi đệ đệ của muội xem, hôm nay hai người có ai hỏi thăm đại sư huynh không?

Đoản Phát lão nhân hứ lên một tiếng, chau đôi mày bạc, nụ cười như có như không lập tức hiện lên trên khóe môi ông. Ông gõ nhẹ cây kim yên đài lên bờ vai ngà ngọc của Mãn Doanh Doanh, cất giọng ôn tồn nói:

- Được rồi, được rồi. Hãy nói rõ chuyện của muội trước đã rồi mới nói đến chuyện của bọn họ.

Nói đoạn ông lại dùng cây kim yên đài chỉ vào Trung Cường đứng gần đó và cất tiếng hỏi:

- Muội có được tên tiểu tử này làm đệ đệ khi nào vậy? Hãy nói cho lão ca ca đây rõ xem, tên gì, nhà ở đâu? Năm nay mấy tuổi?

Nói xong, lão ngược mặt nhìn trời, lắng tai chuẩn bị nghe lời đáp của Mãn Doanh Doanh. Lão nhân dường như quên đi Song Ma đang quỵ dưới đất.

Cường Trung Cường nghe thấy vậy chợt chau mày. Chàng nghĩ thầm:

“Vị lão nhân này tính nết thật kỳ lạ, không phân biệt lớn nhỏ, lúc nào cũng đùa được. Chả trách nào Mãn Doanh Doanh cũng bị ảnh hưởng tính cách của ông ta”.

Chàng quay sang thì thấy Mãn Doanh Doanh ửng hồng đôi má, khẽ cắn môi không biết nói gì đang đưa đôi mắt tròn xoe nhìn quanh một lượt. Nàng lập tức nở một nụ cười vẫy tay gọi Trung Cường đến:

- Đệ đệ, lại đây. Đệ hãy kể rõ ràng cho đại sư huynh nghe đi.

Cường Trung Cường nghe vậy dờ khóc dờ cười, nhưng vì muốn biết rõ lai lịch của lão nhân gầy gò và lão đạo trưởng râu tóc bạc phơ mà chàng đã gặp trong ngôi thạch thất, nên chàng đành phải miễn cưỡng bước tới.

Đoản Phát lão nhân định mắt ngắm kỹ Trung Cường, đôi mắt chợt sáng lên, sắc mặt biến đổi trong lòng không ngừng tán thưởng:

“Ồ, kỳ tài. Thằng bé này người như lâm phong ngọc thụ, mặt tựa Ôn Hầu Tử Đô, tương lai có lẽ sẽ là một đóa hoa dị sắc của vô lâm đây”.

Mãn Doanh Doanh thấy sắc mặt biến đổi liên hồi của đại sư huynh, tim đập thình thịch lo âu không sao kể xiết, nhưng nàng vẫn tươi cười nhìn về Trung Cường.

Cường Trung Cường đến gần lão nhân độ năm bước, vòng tay cúi người thi lễ:

- Vãn bối Cường Trung Cường, thỉnh an lão tiên bối.

Đoản Phát lão nhân cất lên một tràng cười vừa ý, tiếng cười sang sảng nhưng nghe âm áp không hề pha chút âm điệu quái dị.

Lão nhân ngưng cười, đưa tay khẽ vuốt chòm râu bạc mỉm cười nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi là đệ đệ của tiểu muội ta, tại sao lại gọi ta là lão tiên bối chứ?

Nói xong ông lại cất lên một tràng cười vui vẻ, Mãn Doanh Doanh thấy vậy mừng rỡ vô cùng vì nàng biết sư huynh đang vui đến cực điểm, nàng lập tức nói với Trung Cường:

- Đệ đệ hãy kể cho lão ca ca nghe sự việc xảy ra ngày hôm nay đi.

Bọn Sóc Biên Song Ma đang quỳ dưới đất không để cho Doanh Doanh nói dứt lời lập tức cả hai thẳng người lên xen vào:

- Đại sư huynh, thực ra tên tiểu tử này không phải là đệ đệ của sư muội.

Đoản Phát lão nhân đột nhiên trừng đôi mắt cọp quát:

- Câm miệng!

Tiếng quát phát ra đột ngột, nghe như đất bằng dậy sóng.

Trung Cường đứng gần đây cũng cảm thấy bị chấn động màng nhĩ. Hai gã Song Ma run rẩy biến sắc, mồ hôi lạnh túa ra như tắm nhưng đôi mắt vẫn lộ hung quang đang nhìn Trung Cường và Mãn Doanh Doanh một cách thù hận.

Sau khi quát xong lão hán nghiêm giọng nói:

- Hành vi của hai người ở bên ngoài lâu nay ngu huynh đều rõ. Trước khi qua đời sư phụ hạ lệnh cho ngu huynh phế bỏ võ công của các người, nhưng huynh đây không nỡ ra tay.

Đang nói, ông thuận tay quét cây kim yên đài ngang mặt của Song Ma. Cả hai khiếp sợ nhắm tít mắt lại, rụt cổ thu vai không dám động đậy. Đoản Phát lão nhân nhìn thấy dáng điệu tội nghiệp của Song Ma ông trầm giọng nói tiếp:

- Vì chuyện đó mà ngu huynh đây bị làm khó dễ đủ điều, các người đâu biết!

Ông ngẩng đầu nhìn sang và cất tiếng hỏi khi thấy Trung Cường đang hốt hoảng lục trong ngực áo như đang tìm vật gì:

- Người tìm cái gì vậy?

Cường Trung Cường lập tức đáp:

- Băng Thiềm!

Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý nhất thời ngơ ngác, bỗng nhiên mắt ông bừng sáng, hỏi tiếp có vẻ nôn nóng:

- Băng Thiềm à? Nó ở đâu?

Trung Cường đáp:

- Trong lúc ngủ, tại hạ đã sớm đánh rơi mất rồi!

Trúc Thiên Lý tỏ rất lo lắng hỏi:

- Rơi ở đâu?

Trung Cường giải thích:

- Hôm qua vì bị chấn thương nội phủ, nhưng hoàn cảnh không cho phép tại hạ dùng bát để ngâm Băng Thiềm, tại hạ đành phải ngậm vào trong miệng ...

Trúc Thiên Lý nghe vậy cười lên một tiếng và nói:

- Tiểu huynh đệ ngốc à, Băng Thiềm đã ở trong bụng của ngươi rồi, ngươi không nghe người ta nói là:

Băng Thiềm nhập khẩu (Băng Thiềm vào miệng) Tân dịch lập sinh (lập tức nước bọt chảy ra) Nhiệt lưu chân thân (hơi nóng chạy khắp người) Tự nhập phúc trung (tự nó sẽ chạy vào trong bụng) Trung Cường nghe vậy tỉnh ngộ hẳn ra, lúc này chàng đã hiểu vì sao hôm qua công lực của chàng lại tăng tiến nhanh như vậy. Chàng đã biết tại sao chàng chỉ đẩy song chưởng ra thì đại hán mặt râu đã bị bay vọt ra ngoài mây trắng.

Không ngờ Song Ma vừa nghe được hai tiếng Băng Thiềm máu tham liền nổi lên, quên phắt tình cảnh hiện tại chẳng khác nào bùn nhão qua sông. Cả hai bay vọt lên cùng bổ xuống Trung Cường để hòng chiếm đoạt Băng Thiềm. Mãn Doanh Doanh và Trúc Thiên Lý cùng lúc đưa ra cả kim yên và bảo kiếm để cản chúng lại. Cũng ngay lúc ấy, Cường Trung Cường phản xạ theo bản năng, chộp lấy cả hai gã Song Ma và đẩy mạnh ra phía trước.

Không những chỉ có Song Ma bị chưởng phong đánh ngã ngay cả cây yên dài của Trúc Thiên Lý và thanh trường kiếm của Mãn Doanh Doanh cũng bị chấn động đều rơi xuống đất. Mãn Doanh Doanh ước ực hai tiếng cũng bị chấn động từ từ đổ xuống.

Cường Trung Cường phản ứng nhanh nhẹn liền nhảy vọt đến đỡ lấy thân nàng. Chàng vô cùng ngạc nhiên không hiểu tại sao lại như vậy.

Trúc Thiên Lý thấy thần sắc của Trung Cường đầy vẻ lo lắng, ông khẽ cười và nói như an ủi:

- Tiểu huynh đệ chớ có lo lắng, tiểu muội vì bị chưởng lực làm cho chấn động mà ngất đi, chỉ cần áp tay vào huyệt Mệnh Môn sau lưng tiểu muội phát công nhẹ nhàng vài lần, sẽ tỉnh dậy ngay thôi.

Cường Trung Cường bất giác đỏ mặt khi phát hiện ra mình vẫn còn đang ôm Mãn Doanh Doanh ở trong lòng.

Trúc Thiên Lý thấy vậy liền giục:

- Ý, lệ lên đi chứ, sao chưa động thủ mà còn chần chừ?

Nói xong ông liền đi đến nhặt mấy thứ binh khí đang nằm trên đất.

Trung Cường đỏ mặt, áp tay vào huyệt Mệnh Môn của Doanh Doanh nhẹ nhàng phát công.

Mãn Doanh Doanh lập tức thở ra một hơi thở dài, đôi mắt hạnh từ từ mở ra, nhìn thấy Trung Cường đang ôm mình trong lòng, bất giác gò má đỏ bừng, tim đập thình thịch, đôi mắt hạnh vẫn nhìn Trung Cường với vẻ thâm tình, trên môi nở một nụ cười tươi. Trông nàng như không muốn rời xa Trung Cường.

Cường Trung Cường thấy ánh mắt của Doanh Doanh nhìn mình kỳ lạ như vậy, chàng chợt bối rối liền nhẹ nhàng đỡ Doanh Doanh đứng dậy. Đột nhiên Doanh Doanh dường như chợt nhớ ra điều gì nàng bỗng hét lên, vọt mình đứng dậy chạy ào vào lòng của Trúc Thiên Lý lúc này đang đứng cách đó gần hai trượng, điềm tỉnh vuốt râu nhìn hai đứa trẻ. Trên môi ông mỉm cười hiền hậu mắt tỏa ra tia nhìn ấm áp.

Cường Trung Cường thấy vậy bất giác gương mặt nóng bừng đỏ như gấc chín, chàng cũng lập tức đứng lên.

Mãn Doanh Doanh cúi đầu vào ngực của lão nhân Trúc Thiên Lý giãi chân xuống đất nhẹ nhàng hỏi, hai tay khe khẽ đâm vào ngực ông lão cất tiếng nũng nịu:

- Đại sư huynh không còn thương muội nữa, đại sư huynh không còn thương muội nữa!

Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý vỗ nhẹ vào bờ vai của Mãn Doanh Doanh, ông cất lên một tràng cười ha hả và cất tiếng nói:

- Thôi, thôi đừng có nhõng nhẽo nữa, ai nói là ta không thương muội nào?

Dường như Mãn Doanh Doanh vẫn còn đang e thẹn không dám ngửa mặt lên nên vẫn giấu mặt vào ngực của lão nhân và nói:

- Tiểu muội bị ngọn chưởng phong làm cho ngất đi tại sao ca ca không lo?

Kim Yên Đài lại cất tiếng cười sảng khoái đồng thời cố ý nói to:

- Có tiểu huynh đệ đây lo rồi, đại sư huynh đâu cần lo nữa. Ha ha ha ...

Mãn Doanh Doanh nghe vậy, sắc đỏ từ mặt chuyển sang tận mang tai càng rúc mình sâu hơn nấp vào chòm râu bạc của lão nhân không dám ngược mặt nhìn ai cả.

Lão nhân nhìn sang Cường Trung Cường thấy chàng lúc này đang mắc cỡ đỏ mặt, ông liền vỗ nhẹ bờ vai của Doanh Doanh và nói:

- Sư huynh bận lo cho muội nên hai tên lòng lang dạ sói kia đã chạy thoát rồi.

Mãn Doanh Doanh nghe vậy liền giật mình rời khỏi lòng của đại sư ca đưa mắt nhìn quanh, nàng thấy trên mặt đất cách xa nơi này khoảng năm trượng, có hai thân ma đang nằm ra đó.

Tái Ngoại Song Ma một sắp một ngã, đang nằm trên tuyết lạnh, hai chiếc đầu lâu đã nát bét như tương, tạo thành một hỗn hợp sền sệt trộn lẫn với tuyết khiến người nhìn vào bất giác rùng mình muốn mửa.

Mãn Doanh Doanh nhìn qua một lượt, thở dài một tiếng và nói:

- Không biết bao nhiêu hiệp sĩ đã chết vì tay của Nhân Ma, không rõ bao nhiêu thiếu phụ đã bị Tình Ma cưỡng bức. Hai con người này tội ác như núi đáng bị băm thành vạn mảnh, bây giờ chết đi mà vẫn chưa đền hết tội.

Trúc Thiên Lý nhìn hai thi thể đoạn thở dài nói:

- Ngu huynh đã nhiều lần khuyên nhủ, nhưng cả hai trước sau đều không hối cải vẫn cứ tác yêu tác quái. Hôm nay kể như đã đền tội rồi.

Nói đoạn, ông ngẩng mặt nhìn trời trên các ngọn núi xa xa vầng mặt trời đã chiếu lên những tia sáng đầu tiên, ánh sáng ban mai chiếu lên tầng băng trắng muốt phát ra muôn ngàn tia sáng giống như từng tảng kim cương khổng lồ đang phát sáng. Một lúc lâu sau, lão nhân trao thanh trường kiếm cho Doanh Doanh và nói:

- Tiểu muội, hãy giữ lấy kiếm đi.

Mãn Doanh Doanh nhận lấy thanh kiếm và thuận tay tra kiếm vào trong bao.

Lúc này Trung Cường cũng đang đi đến bên hai người, chàng khẽ khom xuống, vòng tay định nói gì đó, đột nhiên Mãn Doanh Doanh cười lên làm chàng chẳng hiểu ra sao ngỡ người ngờ ngác, điều định nói chàng không nói nữa. Mãn Doanh Doanh thấy Trung Cường ngỡ người sững sờ, tiếng cười của nàng càng phát ra khanh khách. Nàng bèn nén tiếng cười hỏi Trung Cường:

- Người định thưa thốt những gì mà nghiêm trọng như vậy?

Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý cười lên ha hả và nói:

- Xem ra tiểu huynh đệ đây xuất thân từ một đại môn phái, bang quy có vẻ nghiêm ngặt, trưởng ấu rõ ràng, lễ nghĩa phân minh không giống như lão ca ca đây muốn nói gì cứ nói, thích làm là làm. Chỉ cần hợp tình hợp lý là làm không cần biết đến tục lệ tiểu tiết hay là Thiên Tử quân pháp gì.

Nói xong ông quay sang Trung Cường mỉm cười và hỏi:

- Tiểu huynh đệ có thể cho lão ca đây biết sư thừa, môn phái của huynh đệ là ai không vậy?

Cường Trung Cường tuy biết rằng đối với những hào khách phong trần này, đa phần là không hề để ý đến tiểu tiết lễ nghi. Nhưng nhất thời chàng không thể nào chuyển sang tùy tiện tự nhiên được. Chàng vẫn vòng tay cúi người nói:

- Tại hạ ...

Cường Trung Cường vừa mở miệng thì Mãn Doanh Doanh đã tỏ ra tư thế của sư tỷ mở to đôi mắt, quát:

- Cái gì là văn bối, tại hạ. Lão ca ca là lão ca ca, tiểu huynh đệ là tiểu huynh đệ, tại sao ngươi không chịu sửa lại.

Cường Trung Cường bị nàng vô cớ nạt cho, trong lòng cũng hơi bực định mở miệng cự lại mấy câu, Trúc Thiên Lý khẽ vuốt chòm râu, cười ha hả khẽ vỗ vai của Trung Cường và nói:

- Tiểu lão đệ, cứ tự nhiên đi, nếu lão đệ cứ mãi khư khư giữ lễ, cung nhi, kính chi, lão ca ca đây chỉ thấy càng thêm khó chịu thôi.

Cường Trung Cường vẫn nhớ như in lời sư phụ dặn nếu gặp phải những tay giang hồ quái kiệt nhất định phải cẩn thận đối phó. Nếu như thất thủ với họ thì sẽ phiền to. Tốt nhất là cứ chiều theo ý họ, tâm niệm như vậy chàng lập tức chuyển sang thái độ tự nhiên cười nói:

- Lão ca ca đã nói như vậy, tiểu đệ đây cũng không dám câu nệ nữa.

Trúc Thiên Lý nghe vậy lập tức cười lên sảng khoái.

Mãn Doanh Doanh vui mừng khôn xiết, nàng nhoẻn miệng cười. Cười tươi như một nụ bách hợp hàm tiếu vừa hé nở. Trông nàng vô cùng quyến rũ. Nàng bèn quay sang Trung Cường cất giọng thân thiết nói:

- Đệ đệ hãy mau nói cho lão ca ca của đệ biết sư thừa, môn phái của đệ đi.

Trung Cường nghiêm nét mặt nói:

- Vị ân sư mà tiểu đệ thụ nghiệp, chính là Vạn Tuyết đại sư, trụ trì Lãnh Vân tự trên ngọn Vũ Thần Phong này đây.

Nhắc đến ân sư chàng bỗng đau xót trong lòng nhưng chưa để lộ ra ngoài, giọng chàng chỉ hơi trầm xuống nên Doanh Doanh và lão nhân vì mãi bận nghĩ xem Vạn Tuyết đại sư là ai do đó không phát hiện ra nét đau buồn trong đôi mắt chàng.

Trúc Thiên Lý mặt mày đắm chiêu đang cố tìm trong ký ức xem trên giang hồ có nhân vật nào gọi là Vạn Tuyết đại sư. Bạch Tuyết Lưu Đơn thấy thần sắc của đại sư huynh như vậy, nàng biết ngay là sư phụ của chàng thiếu niên anh tuấn này là người rất ít được nhắc đến trên giang hồ. Nếu không thì sư huynh nàng sẽ biết người đó là ai. Vì tất cả những người có chút danh vị trên giang hồ chỉ cần nhắc qua là sư huynh biết ngay hướng hồ sư phụ của chàng lại ở gần như vậy.

Mãn Doanh Doanh sợ chàng đệ đệ dễ thương của mình bị lâm vào cảnh khó xử. Nàng liền đưa ánh mắt đẹp của mình đảo qua một lượt và đột nhiên nói:

- Đại sư huynh, muội nghĩ ra rồi.

Trúc Thiên Lý ngơ ngác hỏi:

- Là ai vậy?

Mãn Doanh Doanh ra vẻ trách móc:

- Đại sư huynh càng già càng hồ đồ, sư huynh quên lần trước mình đi lên ngọn Vũ Thần, có gặp một hòa thượng mặc tăng bào đó ...

Cường Trung Cường sau khi nói ra pháp hiệu của ân sư, thấy hai người đều ngơ ngác, chàng không để ý nhưng nghe Doanh Doanh nói vậy chàng tức cười tự nói với lòng:

- Hòa thượng trong thiên hạ tất nhiên là mặc tăng bào chứ không lẽ lại mặc áo dài?

Trúc Thiên Lý vẫn không hiểu được thâm ý của cô sư muội quý kẻ thần cơ, vẫn trầm ngâm lắc đầu nói:

- Sư huynh quả thật là không nhớ.

Mãn Doanh Doanh vô cùng lo lắng, lại thấy Trung Cường đang chăm chú nhìn mình nên không dám nháy mắt ra hiệu với sư huynh. Do đó nàng lại nói tiếp:

- Sư huynh càng già lại càng hay quên, sư huynh không nhớ à, vị thiên sư đó mặt mày hồng nhuận, tư thái hiền từ, râu dài như thế này này ...

Vừa nói nàng vừa đưa tay xuống ngang ngực để diễn đạt độ dài của râu. Cường Trung Cường không nhịn được nữa, chàng phì cười lập tức xen vào:

- Người mà quý vị gặp có lẽ là sư thúc của tiểu đệ.

Trúc Thiên Lý vẫn không hiểu được ý đồ của sư muội của mình nên ông cười xuề xòa nói với Trung Cường:

- Lão ca ca già rồi, quả thật không nhớ ra tôn sư của tiểu đệ là ai cả.

Cường Trung Cường cũng mỉm cười nhưng không nói gì cả.

Trúc Thiên Lý quay sang Mãn Doanh Doanh cất giọng thân thiết hỏi:

- Tiểu muội đã dò la được tin tức gì rồi?

Mãn Doanh Doanh cất giọng rầu rầu nói:

- Tiểu muội chưa kịp đến gần tiểu thất thì đã bị Song Ma đuổi chạy rồi.

Trúc Thiên Lý mỉm cười nói:

- Nếu chưa đi thì chúng ta cùng đi vậy!

Nói đoạn ông quay sang hỏi Trung Cường:

- Tiểu huynh đệ có nghe nói là nơi thạch thất trong lùm cây thấp nọ, một tháng trước đây đột nhiên có một lão nhân mang theo chiếc gương đến đó trú ngụ không?

Trung Cường đáp:

- Tiểu đệ chưa từng nghe nói, nhưng ...

Trúc Thiên Lý không đợi Trung Cường nói hết lập tức nói:

- Đã vậy thì cũng nên đi cho biết.

Trung Cường vội nói:

- Không, tôi qua tiểu đệ đã đến gian tịnh thất đó rồi.

Lão nhân nghe nói vậy bất giác ngáy người và chột hỏi:

- Tiểu huynh đệ đến đó làm gì?

Trung Cường giải thích:

- Tiểu đệ không biết trong tuyết cốc đó lại có một ngôi thạch thất, và càng không biết trong thạch thất đó nát đó có một lão nhân mang theo bên người chiếc gương. Đêm qua tiểu đệ vô tình vượt qua cánh rừng trống mới phát hiện trong thạch thất có một ông lão gầy gò đang ngồi trên chiếc giường đá ...

Mãn Doanh Doanh nghe vậy kích động nói:

- Tiểu đệ không biết là tiếp cận ngôi thạch thất khoảng ba trượng là sẽ bị lão nhân đó tấn công hay sao?

Trung Cường lắc đầu đáp:

- Lúc đó tiểu đệ chỉ bị lòng hiếu kỳ thôi thúc nên đi thẳng đến cửa ngôi thạch thất không hề biết ở đó có nguy hiểm.

Trúc Thiên Lý dường như không tin lời chàng nói nên ông thử xem chàng đã đến nơi đó thật không:

- Tiểu huynh đệ, ngươi còn thấy được gì trong thạch thất?

Cường Trung Cường không do dự đáp:

- Trước chiếc giường của lão nhân gầy gò còn có một chiếc gương, phát ra hào quang chói mắt đặt trên chiếc kỷ nhỏ ...

Mãn Doanh Doanh lập tức xen vào:

- Đệ đệ ngốc ơi, đó chính là chiếc “Địa Kính” bảo vật của Võ Lâm Thánh Tăng sống cách đây ba trăm năm về trước đó. Bất kỳ bảo vật nào chôn trong lòng đất chỉ dùng chiếc địa kính đó chiếu xuống, lập tức sẽ thấy

ánh hào quang do bảo vật phát ra phản chiếu trên mặt kính. Người đã đến gần cửa rồi tại sao không lấy chiếc gương báu đó?

Trung Cường nghe vậy chỉ biết mỉm cười lắc đầu.

Trúc Thiên Lý nói:

- Nếu lúc ấy tiểu huynh đệ đưa tay ra lấy gương, ngu huynh e rằng bây giờ muội sẽ không có đệ đệ này nữa đâu.

Mãn Doanh Doanh đỏ bừng khuôn mặt không nói năng gì chỉ đưa mắt lườm lão nhân một cái. Cường Trung Cường bỗng chợt nhớ ra liền cất tiếng hỏi lão nhân:

- Lão ca ca có biết lão nhân gầy gò đó không?

Trúc Thiên Lý nhẹ nhàng lắc đầu và nói:

- Trước khi chưa gặp lão nhân đó, lão ca không dám đoán người này là ai cả, đợi chúng ta gặp lão nhân xong mới biết lão ta là ai. Nhưng lão ca nghĩ người đó không thể nào là Võ Lâm Thánh Tăng.

Trung Cường cảm thấy vô cùng thất vọng, chàng nói:

- Vị lão nhân đó canh năm đêm qua đã bỏ đi rồi. Bây giờ gian thạch thất nọ ngoài mấy thi thể ra thì không còn người nào cả.

Mãn Doanh Doanh lo lắng hỏi:

- Thật vậy sao, đệ đệ?

Cường Trung Cường gật đầu khẳng định.

Trúc Thiên Lý nói với vẻ trầm tư:

- Có lẽ tiểu huynh đệ đây nói không sai, hồi nãy khi lão ca đến đây có gặp mấy nhân vật võ lâm đang hấp tấp từ đó chạy về phía chân núi.

Mãn Doanh Doanh vẫn có ý muốn đi đến xem cho rõ thực hư thế nào liền cất tiếng hỏi:

- Đại sư huynh, vậy chúng ta có phải đi đến đó nữa không?

Trúc Thiên Lý lắc đầu đáp:

- Bây giờ thì không cần thiết phải đi nữa.

Nói xong ông lại ngửa mặt nhìn màu trời lại nói:

- Bây giờ cũng gần đúng Ngọ rồi, chúng ta xuống núi vào trấn ăn trưa cũng vừa.

Mãn Doanh Doanh sợ Trung Cường bỏ đi nên cất tiếng cười và nói:

- Được, muội cũng muốn thử khinh công với đệ đệ đây.

Trung Cường mỉm cười đáp:

- Tỷ tỷ khinh công nổi danh ngoài quan đạo, lão ca ca khinh công quán tuyệt võ lâm.

Tiểu đệ tự lượng sức mình không bằng nên đành chịu thua.

Nghe Trung Cường gọi mình là tỷ tỷ, nàng bỗng ngáy người không tin vào tai mình nàng vội hỏi lại:

- Đệ đệ, người mới gọi ta là tỷ tỷ phải không?

Cường Trung Cường bị nàng hỏi bất ngờ, nên cũng chợt ngẩn người, đoạn ấp úng nói:

- Người gọi ta là đệ đệ ta cũng nên gọi người là tỷ tỷ chứ sao?

Mãn Doanh Doanh vui sướng cực độ liền gật đầu lia lịa miệng đáp:

- Nên, nên, tất nhiên là nên.

Nàng vui mừng quá đỗi không biết nói gì thêm nữa, thế là nàng quay sang Trúc Thiên Lý nắm lấy tay ông ta lắc lắc và cất tiếng hỏi:

- Đại sư huynh, huynh nói xem đệ đệ đây có nên gọi muội là tỷ tỷ không?

Trúc Thiên Lý thấy tiểu sư muội của mình vui mừng như vậy, thì trong lòng ông cũng vui không kém Doanh Doanh. Nên ông cười ha hả và đáp:

- Nèn, nèn, nèn quá đi chứ!

Mãn Doanh Doanh hưng phấn nói:

- Đại sư huynh, chúng ta đi ngay đi, xuống thị trấn tiểu muội sẽ đãi huynh uống một bữa.

Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý cười ha hả và nói:

- Ha ha ha không khéo hôm nay lại say mất thôi!

Lời nói vừa dứt ông đã đằng không vọt lên mấy trượng, tay áo khẽ phất một cái, thân ông như cánh đại bàng lướt về phía trước. Cường Trung Cường thấy Trúc Thiên Lý thể đi như gió, thoát một cái đã vọt đi mấy trượng lại thêm hai lần đáp xuống vọt lên thân ảnh ông ta đã bay vọt vào trong hang tuyết đối diện.

Lúc đó bên tai chàng bỗng nghe tiếng gọi:

- Đệ, đệ ngốc ơi, sao lại ngây người đứng đó mà không bước thì ngay cả bóng của lão ca ca cũng không thấy được đâu.

Mãn Doanh Doanh nói xong, bờ vai khẽ động lập tức thì triển khinh công tức tốc đuổi theo. Thế bay cực nhanh thân hình nàng vọt đi như một làn khói nhẹ. Cường Trung Cường thấy bóng nàng vút đi trên nền tuyết trắng tựa hồ như một áng mây hồng tươi đang bay trong gió. Thật không hổ danh là Bạch Tuyết Lưu Đơn.

Cường Trung Cường cười nhật như thế này nếu không triển khinh công tuyệt thể chần động võ lâm do ân sư truyền thụ Phong Tẩu Lôi Hành thì khi xuống núi có lẽ lại không có cơ hội sử dụng đến nữa.

Nghĩ vậy nên chàng liền niệm khẩu quyết Phong Tẩu chân khí vừa ngưng từ phía dưới chân chàng gió đã nổi lên, thân chàng giờ đây lao đi, nhanh như gió thổi. Chàng tập trung tinh thần tuyệt vô tạp niệm, chỉ thấy gió mạnh rít lên nhẹ nhẹ, nhưng thực ra thì chàng lướt đi như chim vỗ cánh.

Mãn Doanh Doanh đang ở phía trước chỉ sợ Trung Cường không chịu đi chung nên không dám tận lực thi triển khinh công, chốc chốc lại quay đầu nhìn lại. Trông thấy Trung Cường đang xé gió lao tới đột nhiên giật mình kinh hãi. Mãn Doanh Doanh thấy vậy bèn tận lực thi triển khinh công bay nhanh về phía trước. Lúc này đã thấy con lộ ngoằn ngoèo dưới thị trấn người qua lại nhỏ như kiến bò.

Cường Trung Cường thấy Doanh Doanh gia tăng tốc độ bất giác chàng mỉm cười, lại thấy Trúc Thiên Lý tăng triển thể Trúc Ảnh Tùy Phong trong lòng chàng cũng có chút lo ngại.

Vì lúc ấy chỉ thấy thân hình to lớn của Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý như ngôi sao băng đang xẹt về phía quan lộ. Cường Trung Cường trẻ người, hiếu thắng nên liền biến khẩu quyết thể Lôi Hoành lập tức người chàng lao đi nhanh như điện xẹt. Nơi chàng vừa lướt qua gió nhẹ cuốn lên những bông tuyết trắng làm chúng phi vũ tứ tung.

Mãn Doanh Doanh đã thi triển toàn lực, nhưng bỗng nghe tiếng gió hú sau lưng, giật mình quay lại thì thấy một chiếc bóng vút qua nghe vù một tiếng. Nàng định thần nhìn lại thấy phía sau lưng mình Trung Cường đã đột nhiên biến mất. Nàng lo sợ nhìn ra phía trước thì thấy chiếc bóng của Trung Cường đang cuộn cuộn đuổi theo đại sư huynh sát gót. Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý đang bay thì cũng nghe từ sau vắng tới tiếng gió hú, tâm cơ chợt động mặt bỗng biến sắc, quay đầu định nhãn nhìn ra sau lưng. Thì ra đó chính là tiểu sư huynh đệ Cường Trung Cường. Do đó lại nổi lên sự hồ nghi về người đã truyền thụ võ công cho Trung Cường. Ông bèn chuyển chiếc tẩu vàng sang tay trái, tay phải vận công thủ thể chuẩn bị xuất thủ.

Cường Trung Cường đang bay như điện xẹt chỉ thấy cảnh vật hai bên đường loang loáng vút qua. Lúc này khoảng cách giữa chàng và Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý chỉ còn khoảng trăm trượng mà Trúc Thiên Lý chỉ cách vách đá bên đường chỉ còn chưa đến một dặm. Chàng vừa đuổi theo Trúc Thiên Lý nhanh như điện

xệt. Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý chân vẫn chạy tay phải đã vận đủ công lực, trong mắt ông thần quang dao động, song nhĩ ngưng thần lắng nghe chờ cho Trung Cường lao tới. Bỗng nhiên ông thét lên một tiếng tay phải vung ra chụp lấy cườm tay Trung Cường khi chàng vừa lao đến, Cường Trung Cường đang bay như điện xẹt, chàng bỗng giật mình, theo bản năng tự về chàng liền triển thế Khôn Long Phiêu bay vọt về phía chân núi. Trúc Thiên Lý chộp vào khoảng không, ông bỗng giật mình kinh ngạc và cất tiếng nói:

- Tiểu huynh đệ, khá thật!

Lời nói chưa dứt ông đã nhảy bổ về phía Trung Cường, hai người một trước một sau khoảng cách không đầy hai thước, cuộn cuộn lao đi như hai cánh đại bàng rượt nhau mãnh liệt lao về phía chân núi.

Cường Trung Cường nghe tiếng nói của Trúc Thiên Lý biết là ông không có ác ý nên chàng cũng bình tĩnh trở lại.

Mãn Doanh Doanh lúc này ở phía sau xa hơn trăm trượng thấy hai người vờn nhau như vậy, đột nhiên lo lắng vô cùng, mặt mày thất sắc không tìm được thét lên:

- Đại sư huynh không nên ...

Tiếng nói chưa dứt, nước mắt đã túa ra ròng ròng, cổ họng nghẹn cứng, không nói được những lời phía sau. Lúc này Trung Cường đã đến bên vách đá gần quan lộ, chàng nghe tiếng gọi của Doanh Doanh lập tức giật mình quay đầu xem xét. Chàng chưa kịp hoàn hồn thì bàn tay to lớn của Trúc Thiên Lý đã đặt lên vai chàng. Hai người vừa đứng vững chàng chỉ thấy sắc mặt của Trúc Thiên Lý lộ ra vẻ kinh ngạc. Ông vỗ nhẹ lên vai Trung Cường miệng giục:

- Tiểu huynh đệ, hãy nói thật đi.

Lời của ông chưa hết, ông bỗng im bặt vì thấy Trung Cường đang nhìn lên trên núi mặt mày biến sắc gọi to:

- Tỷ tỷ phải chậm ...

Tiếng gọi chưa dứt thân chàng đã như một làn khói bay vù lên núi. Trúc Thiên Lý nghe vậy giật mình nhìn lên trên núi. Ông bỗng thất kinh khi phát hiện ra tiểu sư muội Mãn Doanh Doanh đã bay gần đến vách đá rồi mà vẫn không hề giảm tốc độ, vẫn lao đến ào ào như tên bắn.

Cường Trung Cường vọt lên đến gần liền triển thế Hồi Phi vọt ra sau lưng của Mãn Doanh Doanh, chàng đưa tay nhẹ nhàng ôm ngang thắt lưng của Mãn Doanh Doanh để hãm tốc độ đồng thời chàng thuận thế ôm nàng nhảy vọt xuống núi.

Trúc Thiên Lý ngây người đứng nhìn, thấy vậy ông liền chuẩn bị tư thế. Trung Cường đến gần vách đá nơi ông đang đứng, chàng liền nhẹ nhàng thả lỏng vòng tay cho Mãn Doanh Doanh đáp xuống.

Trúc Thiên Lý vội vàng bước lên đỡ lấy Mãn Doanh Doanh, mặt ông vẫn còn chưa hết hốt hoảng. Mãn Doanh Doanh thấy Trúc Thiên Lý, nàng liền sà vào lòng ông lão khóc lên tức tưởi như một đứa bé đã bị đòn oan.

Thần sắc của Trúc Thiên Lý càng thêm lo lắng, ông không ngừng vỗ nhẹ bờ vai của Doanh Doanh. Sau đó mắt ông chợt sáng như đã ngộ ra điều gì, ông liền bật cười ha hả ta chiều thú vị.

Cường Trung Cường đứng ngây người xem, chàng thấy hai người một khóc một cười.

Chàng bỗng ngơ ngác không hiểu gì cả. Chàng nhớ lại gương mặt vui mừng của Doanh Doanh khi chàng cất tiếng gọi nàng bằng tỷ tỷ, bất giác chàng cũng cảm động. Bây giờ thấy nàng có thái độ kỳ lạ như vậy, chàng cũng hơi lo không biết nàng đã gặp điều chi nguy hiểm.

Bất giác trong óc chàng lại nhớ đến cô sư muội tú lệ tuyệt trần, dịu hiền trong trắng của chàng không biết giờ này ra sao rồi. Nghĩ đến Khang Trí Mẫn không thể nào phản bội nàng được. Do đó chàng quyết tâm xa rời Trúc Thiên Lý và Mãn Doanh Doanh càng sớm càng tốt.

Lúc này Trúc Thiên Lý đã ngưng cười, ông nhẹ nhàng đẩy Doanh Doanh ra, lấy ống tay áo chấm đi nước mắt trên đôi má của nàng và vừa cười vừa vỗ về:

- Tiểu muội, muội sợ huynh làm tổn thương đệ đệ của muội à? Ha ha ha, muội ngốc ơi huynh đây hay Mai ca ca hay Túy ca ca của muội cả ba người không ai có thể làm thương tổn đệ đệ của muội được đâu.

Mãn Doanh Doanh dẫu môi, đẩy nhẹ Trúc Thiên Lý một cái, đỏ bừng mặt mày quay sang nhìn Trung Cường. Thấy chàng ngơ ngác, nàng không cầm được bỗng nhoẻn miệng cười.

Trung Cường đỏ mặt cũng cười đáp lại. Trúc Thiên Lý cười ha hả và quay sang Trung Cường nghiêm mặt hỏi:

- Tiểu huynh đệ hãy nói thật đi, đừng giấu lão ca ca nữa, thực ra tôn sư là ai?

Trung Cường lập tức nghiêm túc đáp:

- Tiểu đệ nào dám dối gạt lão ca ca, gia sư của tiểu đệ quả thật là phương trượng trụ trì Lãnh Vân tự ...

4. Chương 4: Lan Lộ Hành Hung Cuồng Bạo Hán

Đôi mày bạc như sương của Trúc Thiên Lý chợt chau lên, ông không đợi Trung Cường nói hết câu chợt nói:

- Ta nói ra một người thử xem tiểu huynh đệ có biết không nghe?

Trung Cường vội đáp:

- Nếu tiểu đệ biết, tuyệt không giấu giếm.

Trúc Thiên Lý nhìn thẳng vào mắt của Trung Cường, như sợ chàng nói dối, ông hỏi:

- Trước đây có một người vô cùng tuần tú, võ công cao tuyệt, chấn động võ lâm hiệu là Thiên Sinh Ngạo Tử tên gọi Hồ Diên Lăng Tiêu, không biết tiểu huynh đệ có biết người này không?

Cường Trung Cường trong lòng đau xót, có ghìm nước mắt cúi đầu nói:

- Chính là ân sư của tiểu đệ.

Trúc Thiên Lý khẽ vuốt chòm râu bạc lại cất lên một tràng cười sảng khoái nói tiếp:

- Nhất đại tuần kiệt, ngang dọc giang hồ, hành tẩu khắp nơi đột nhiên lại xa lánh hồng trần quy y Phật pháp. Xem ra cái thân già của ta nếu mà chưa chết thì cũng nên xa lánh giang hồ là vừa.

Nói đoạn ông lại quay sang Trung Cường mỉm cười nói tiếp:

- Ta và lệnh sư đã gần mười năm không gặp, ngày mai nhất định phải ghé lại thăm ...

Ông chưa nói hết câu bỗng nhiên im bặt vì ông bỗng phát hiện ra vẻ bi ai của Trung Cường đang hiện ra trên mặt. Ông liền ngơ ngác hỏi gấp:

- Tiểu huynh đệ người ...

Trung Cường không kìm được lòng, lập tức nước mắt như mưa, chàng cất tiếng nói:

- Mấy ngày trước gia sư đã đột nhiên ngộ phải độc thủ, lão ca ca từ nay về sau không còn gặp được gia sư nữa đâu.

Trúc Thiên Lý nghe vậy bỗng giật mình, mặt mày biến sắc gấp gáp hỏi dồn:

- Kẻ hạ độc thủ là ai? Mà võ công lại cao siêu như vậy? Dù cho là nhân vật trong võ lâm tứ tuyệt đi nữa, muốn hạ Thiên Sinh Ngạo Tử Hồ Diên Lăng Tiêu cũng không phải là chuyện dễ.

Ông lại trầm tư nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ, theo ta nghĩ kẻ này là người rất dễ tiếp cận với tôn sư. Không biết lúc đó có ai chứng kiến? Hiện trường có để lại dấu vết gì không? Tiểu huynh đệ cứ nói ra không chừng lão ca đây biết kẻ hạ độc thủ tôn sư của tiểu huynh đệ cũng nên.

Lúc này, Mãn Doanh Doanh cũng còn chưa ráo lệ, nàng bước đến lấy ra chiếc khăn tay trắng tinh, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Trung Cường.

Cường Trung Cường trong lúc bị thương không biết làm gì chàng nghe Trúc Thiên Lý nói vật, chàng bèn rút thanh kim đao từ nơi thắt lưng ra và nói:

- Chính là cây đao này!

Chàng vừa nói vừa đưa thanh đao cong đến cho Trúc Thiên Lý xem. Kim Yên Đài nhận lấy thanh đao, mặt ông chợt biến sắc. Ông nói:

- Loại đao này chém sắt dễ như chém bùn, sắc bén vô cùng. Chỉ cần thổi một cọng lông lên lưỡi đao, lập tức nó sẽ bị cắt làm đôi. Sử dụng lại đao cong như thế này đa phần là những nhân vật ở Miêu Cương.

Tim của Trung Cường bỗng đập rộn ràng, chàng cảm thấy rằng vị giang hồ quái kiệt này quả là trông nhiều biết rộng ...

Mãn Doanh Doanh khi xem thanh kim đao một hồi, nàng bỗng chỉ tay lên mấy chữ nhỏ mờ mờ trên đó và cất tiếng nói:

- Đại sư huynh nhìn xem, bốn chữ này nghĩa là gì vậy?

Trúc Thiên Lý chau mày quan sát bèn cất tiếng từ tốn nói:

- Bốn chữ này có thể là tên gọi của một nữ nhân ở vùng Miêu Cương.

Cường Trung Cường giật mình, càng thêm khâm phục óc phán đoán của Trúc Thiên Lý.

Đôi mắt hạnh của Mãn Doanh Doanh chợt sáng lên nàng thích thú nói:

- Giai Lệ Kiều Nhã, ồ cái tên đẹp quá.

Cường Trung Cường lập tức cải chính:

- Đây chính là Lục Dã Khôn Long lão tiên bối.

Trúc Thiên Lý chợt biến sắc mặt hỏi dồn:

- Lục Dã Khôn Long à? Chiều qua lão ca có gặp thị ở trong thị trấn. Từ trước đến nay thị vẫn một mực yêu thương Thiên Sinh Ngạo Tử, lẽ nào lại chuyển yêu thành hận mà ...

Cường Trung Cường nghe nói Trúc Thiên Lý có gặp Lục Dã Khôn Long chàng chợt nôn nóng cắt ngang lời của Trúc Thiên Lý:

- Lão ca ca, bây giờ Lục Dã Khôn Long lão tiên bối vẫn còn ở trong thị trấn chứ?

Trúc Thiên Lý khe khẽ gật đầu và đáp:

- Không biết bây giờ còn ở đó hay không ...

Mãn Doanh Doanh cũng rất quan tâm đến việc của đệ đệ mình. Thấy chàng lộ vẻ lo lắng nàng liền nói:

- Không cần bàn nữa, bây giờ chúng ta đi vào thị trấn là sẽ rõ thực hư ngay.

Nói chưa dứt lời nàng đã lao mình về phía đường dẫn về hướng thị trấn. Từ trên núi nhìn xuống thị trấn vẫn còn chìm trong một màu trắng xóa của tuyết, chỉ có con đường cái quan dẫn về thị trấn do người ngựa dẫm lên nên có màu bùn xám xám. Cường Trung Cường cũng muốn vào thị trấn ngay lập tức nên chàng cũng vọt đi. Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý vừa trả lại thanh kim đao cho Trung Cường vừa cất tiếng hỏi:

- Tiểu huynh đệ, Lục Dã Khôn Long năm nay nhiều nhất thì cũng khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi. Tại sao tiểu huynh đệ gọi nó là lão tiên bối?

Cường Trung Cường cất thanh kim đao vào bao đeo ngang thắt lưng đồng thời giải thích:

- Vì từ trước đến nay tiểu đệ và sư muội Khang Trí Mẫn vẫn gọi người là lão tiền bối, bây giờ quen rồi, không sao sửa được.

Mãn Doanh Doanh đang đi phía trước bỗng nghe chàng còn có một sư muội trong lòng lập tức có một tia khó chịu cuộn lên, nàng liền cong người vọt đi nhanh. Cường Trung Cường vẫn thật thà, thấy Doanh Doanh vọt đi như vậy, chàng tưởng là Doanh Doanh nóng lòng muốn đến thị trấn nên chàng quay sang nói với Trúc Thiên Lý:

- Lão ca ca, chúng ta cũng nhanh chân nên đi.

Nói xong chàng cũng gia tăng tốc độ vọt đi.

Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý từng trải giang hồ nên đã biết rõ tâm ý của sư muội, ông chỉ thở dài, lắc đầu lộ vẻ ngao ngán đồng thời cũng phát tay áo đuổi theo hai người.

Đi chưa được bao lâu, bỗng từ phía sau lưng ba người vọng lại tiếng vó ngựa phi như điên cuồng. Nghe thấy vật cả ba người cùng quay đầu lại nhìn thì thấy cách đó mấy dặm có hai cỗ ngựa như hai chấm đen đang theo con đường cái quan chạy như bay về phía ba người.

Cường Trung Cường thấy vậy bèn nói:

- Hai con ngựa này chạy nhanh lắm, chúng ta tránh xa một bên đề phòng rủi ro.

Nói xong chàng liền tấp vào lề. Kim Yên Đài thấy vậy cũng cất tiếng tán thành:

- Đúng vậy, đây là hai con ngựa dị chủng, tốc độ nhanh đến kinh người.

Ông cũng nép sang một bên mà đi. Duy chỉ có Mãn Doanh Doanh dường như không hề nghe thấy gì. Nàng vẫn thản nhiên đi ở giữa lộ, mặt mũi lộ vẻ bực dọc, bước chân dường như cố ý lê chậm lại.

Cường Trung Cường thấy vậy có phần ngạc nhiên, chàng chợt chau mày, không hiểu gì cả.

Ngay lúc đó tiếng vó ngựa nghe càng gấp gáp. Cả ba nhìn lại và thán thốt lên, nhanh thật. Giờ đây đã thấy hai cỗ ngựa to lớn, toàn thân đen bóng, đang ngẩng cao đầu, bốn vó dồn dập đang ào ào lao tới. Chỉ trong chớp mắt khoảng cách giữa họ và ngựa không quá nửa dặm. Trên lưng hai con ngựa là hai người cao lớn, đầu hổ hàm én miệng rộng mắt tròn. Mắt lộ hung quang bắn ra tứ phía. Cả hai đều mặc áo lông màu đen, đầu đội mũ đen trùm kín cả tai. Tướng mạo cả hai trông đầu rất hung mãnh tựa như hai chiếc tháp đen đang lù lù lao tới.

Cả hai đều luôn mồm thúc ngựa, ra roi như mưa, ào ào lao tới. Trông thấy ba người đang đi bộ đằng trước cũng không thèm giảm bớt tốc độ, cả hai đều hò hét lao đi như bay.

Hai con ngựa cao lớn vẫn phi như điên về phía ba người, mỗi khi vó ngựa lướt qua nơi nào thì nơi ấy lập tức bùn tuyết bắn lên tung tóe, gió rú vù vù. Thấy hai đại hán trên lưng ngựa bất chấp tính mạng của người đi đường vẫn ra roi vùn vút, Trung Cường chợt nổi giận.

Chàng bèn nén cơn nộ hỏa quay sang nói với Mãn Doanh Doanh lúc này thản nhiên đi giữa đường:

- Tỷ tỷ, nép vào bên này đi, hai con ngựa này nhanh lắm.

Mãn Doanh Doanh không thèm nhìn Trung Cường, nàng khẽ lầu bầu:

- Trừ khi người cách xa con đường này năm trượng trở lên, chứ đi trên lề thì cũng không tránh được bùn tuyết bắn vào đầu.

Vừa nói nàng vẫn đi giữa đường như cũ.

Cường Trung Cường quay lại nhìn chàng bỗng thất sắc vì hai con ngựa vẫn lao tới với tốc độ như cũ, khoảng cách giờ đây còn không đầy hai mươi trượng.

Cường Trung Cường phần nộ quát lớn ra tay ngăn cản nhưng chàng vừa mở miệng thì đã hít phải một luồng khói cay xè. Chàng không chịu được bèn phát ra một tràng ho sặc sụa, quay đầu nhìn lại thì thấy Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý đã nổi lửa đốt thuốc trong chiếc tẩu.

Ông đang thả khói một cách thản nhiên, dường như không hề chú ý đến hai cỗ ngựa đang điên cuồng từ phía sau lao tới. Trúc Thiên Lý quay sang cười với Trung Cường và cất giọng bực bội nói:

- Có lẽ hai tên tiểu tử này là người của Đại Lý Man mục trưởng của nội Mông Cổ đây.

Tiếng của Trúc Thiên Lý chưa dứt thì từ phía sau tiếng vó ngựa đã vang lên điếc óc, cùng với tiếng hú liên hồi của đôi ngựa khỏe. Hai ngựa chưa đến mà tiếng gió đã nghe vù vù.

Cường Trung Cường một mình nhìn lại thì thấy hai cỗ ngựa cuộn cuộn kéo theo cả bùn với tuyết đã đến sau lưng của Mãn Doanh Doanh. Chàng tái mặt lo lắng cho Doanh Doanh thì bỗng thấy Doanh Doanh chột chầu mày liễu, mắt hạnh phát quang, quát lên một tiếng đột nhiên xoay người, hai cánh tay ngọc đẩy ra nhanh như điện xẹt. Lập tức có hai đạo cuồng phong cuộn cuộn lao tới đón đầu hai cỗ ngựa. Bao nhiêu nỗi bực tức trong lòng Mãn Doanh Doanh đều đã dồn cả vào trong một chưởng này, nên ngọn chưởng phong phát ra vô cùng mãnh liệt.

Hai người trên ngựa bỗng thất kinh, hét lên một tiếng, hai con ngựa bỗng phi vọt lên trên bay vượt qua đầu của Mãn Doanh Doanh vọt ra phía trước cách xa ba trượng và rơi xuống đường.

Cường Trung Cường hốt hoảng định lao về phía Mãn Doanh Doanh. Nhưng chợt thấy có một bóng đỏ xẹt lên, Mãn Doanh Doanh đã vọt lên trên không đang lao như một đám lửa chụp xuống hai người đang trên lưng ngựa. Chàng quay lại nhìn thì thấy thân hình của Kim Yên Đài đã lao như tên bắn về phía hai cỗ ngựa. Ông chầu mày tròng đôi mắt cụp quát lớn:

- Quay lại!

Cùng với tiếng quát, chiếc tẩu trong tay ông đã vạch lên một đường sáng loáng kèm theo khói thuốc, mịt mù phát qua trước người hai con chiến mã.

Hai con ngựa từ trên không mới vừa rơi xuống bỗng thấy trước mặt là khói lửa bốc lên, hai con tuấn mã đồng thời phát ra tiếng hí chói tai, vó trước cất lên thân hình như dựng đứng. Hai người trên ngựa chưa kịp nhìn rõ mặt mũi người vừa xuất hiện, chỉ thấy tiếp sau tiếng quát là khói lửa bay đến. Đồng thời với khói lửa vọt đến thì hai con ngựa đã chống vó đứng lên. Cả hai nhất thời hoảng loạn, tay chân luống cuống nên bị ngựa hất té bịch trên mặt đường. Mông dít ê ẩm, đầu văng mắt hoa.

Lúc ấy bóng hồng bay trong tuyết lại dần bước, quát lên một tiếng đưa tay phát chưởng đánh vào một trong hai người đang ngồi dưới đất. Đại hán còn lại thấy vậy thất sắc la to:

- Mã La Đa Nạp, cẩn thận.

Cùng với tiếng nhắc nhở, đại hán vội tung mình đứng dậy, vung tay đánh ra một chưởng. Một ngọn chưởng phong cuộn cuộn lập tức lao ra đón lấy luồng chưởng do Doanh Doanh đánh tới.

Đại hán tên gọi Mã La Đa Nạp đã có sự cảnh giác từ trước, nên khi nghe tiếng gọi thất thanh của bạn mình liền vội triển ngay một thế Lý Ngư Đả Đỉnh, thân hình vọt lên trên không cao gần hai trượng. Đang ở trên không liền biến sang thế Vân Lý Phiêu chuẩn bị đáp xuống thì bỗng nghe. Bùng! Một tiếng nổ lớn, gió xoáy cuộn cuộn, tuyết bay rào rào. Mãn Doanh Doanh và đại hán vừa phát chưởng đều bị chấn động mỗi người bị đẩy lùi ba bước.

Mã La Đa Nạp đang định đáp xuống liền giật mình vội biến thế lượn sang một bên tránh luồng chưởng lực, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất không một tiếng động.

Cường Trung Cường chột chầu mày, chàng thấy hai đại hán này tướng người to bè thô kệch, nhưng triển khai thân thủ lại linh hoạt vô cùng, tuyết nhiên không có động tác nào thừa thãi.

Mã La Đa Nạp vừa đáp xuống đất, liền quay sang đại hán còn lại lúc này cũng vừa chỉnh xong mã bộ, hần cất tiếng nói:

- Mã La Thiệu Nạp, vị nương tử áo hồng này đẹp hơn mấy nương tử của chúng ta. Nào chúng ta hãy bắt về, huynh đệ mình cùng chia nhau tận hưởng.

Nói xong hần liền cho tay vào trong ngực lôi ra một sợi xích dài gần một trượng, đầu sợi xích có gắn một quả chuông đen bóng, gai nhọn lờm chờm như nanh sấu. Mã La Thiệu Nạp khoái chí đỏ mặt, lùi liền ba bước,

đôi mày rậm nhưng ngắn nhún của hắn dần ra, đôi mắt trợn trừng miệng cười toe toét trông thật là cổ quái. Bàn tay đầy lông lá quần quanh người đồng thời cất lên một trận cười quái dị, nghiêng răng gần giọng nói:

- Tiểu nương tử, nếu còn muốn chống đối thì hãy cẩn thận coi chừng, đứng để bị đánh gãy tay đấy.

Tiếng nói vừa dứt, hắn liền dẫn tới phía Mãn Doanh Doanh. Mãn Doanh Doanh đánh ra mấy thế nhưng không thu được kết quả gì lại bị đẩy lùi ba bước tức giận xanh mặt xám mày, giờ đây lại nghe thấy ba tiếng tiểu nương tử cảm thấy chói tai bất giác giận run. Đôi mày liễu của nàng chột chau, mắt hạnh tròn xoa, đưa tay về phía sau.

Xoẹt! Thanh trường kiếm đã nằm gọn trong tay. Nàng thét lên một tiếng, trường kiếm đã xoay tít trong tay phát ra muôn ánh hào quang lạnh buốt, công về phía Mã La Thiểu Nạp đang từ từ bước đến.

Mã La Thiểu Nạp cùng quát lên một tiếng vung cây roi chín khúc lên, lập tức xuất hiện một đạo ngân quang, cây roi giờ đây như giao long đằng không cuộn cuộn lao đến chực quần lấy thanh trường kiếm của Mãn Doanh Doanh. Doanh Doanh thấy vậy kiếm trong tay nàng chột biến thế Thế Phụng Hành Phi ánh kiếm loang loáng vạch lên một đạo cầu vồng lấp lánh, chênh chếch kích vào cổ tay phải của Mã La Thiểu Nạp. Giọng nói kỳ quái của Mã La Thiểu Nạp chột thốt lên một tiếng hạo. Cây roi trong tay hắn chột biến thế, tạo thành muôn ngàn ánh roi sáng lấp lánh vây lấy Mãn Doanh Doanh. Lúc này bên ngoài nhìn vào chỉ thấy hai luồng sáng bạc cuộn cuộn xoắn vào nhau, tiếng roi vun vút, bóng kiếm như rừng sáng lòe chói mắt.

Mã La Đa Nạp lăm lăm ngọn chùy trong tay, đứng ở bên cạnh đưa mắt chăm chú nhìn vào hai chiếc bóng một đỏ một đen đang quần thảo trên đường, chuẩn bị tư thế thừa cơ xuất thủ.

Cường Trung Cường đứng bên vệ đường mắt chăm chú quan sát trận đấu nhưng vẫn để ý đến Mã La Đa Nạp đề phòng hắn ra tay đánh lén. Hai đối thủ đang quần thảo trong trường đấu, càng đánh càng hăng, ánh roi như cuồng phong bạo vũ, bóng kiếm tựa như càn lúc xuất hiện vô số cầu vồng sắc bạc đan quện vào nhau. Cường Trung Cường xem rất rõ thân pháp của Mãn Doanh Doanh nhẹ nhàng hoạt bát, nhanh nhẹn vô cùng, thế kiếm xuất ra cực kỳ tinh thực. Mã La Thiểu Nạp khí hùng cao ngút, thế roi uyển chuyển tinh thuần. Chỉ trong nháy mắt, hai bên đã xuất hơn ba mươi chiêu. Nhưng vẫn cân bằng khó phân thắng bại.

Cường Trung Cường tâm trung chột động chàng bỗng thấy lạ kỳ khi phát hiện ra Kim Yên Đài không còn ở gần đó nữa. Ông đã đi đâu rồi?

Chàng liền đưa mắt nhìn quanh, thì thấy Trúc Thiên Lý đang cưỡi trên lưng một con ngựa, cách nơi chàng đứng khoảng bảy trượng. Vai ông lại khoác một bộ yên đang phì phèo phun ra những đám khói dày đặc. Tay trái ông đang nắm chặt bờm của con ngựa còn lại. Ông đưa đôi mắt cộp bình lặng theo dõi trận đấu, dường như không quan tâm đến trận đấu của tiểu sư muội. Trúc Thiên Lý thấy Trung Cường đang nhìn mình, ông liềm mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra, miệng lại phả ra một bùm khói lớn. Cường Trung Cường bất giác thầm kêu lên một tiếng lộ vẻ bội phục. Lão nhân này quả là không ngoa tí nào, khi được giang hồ xưng là quái vật. Chỉ mới đó mà ông đã thu phục được hai con cự mã dị chủng này.

Bỗng lúc ấy, từ trong vòng đấu có một giọng nữ nhân thét lên phấn nộ. Cường Trung Cường giật mình nhìn lại, chàng bỗng không kìm được cơn phấn nộ, thét lên một tiếng hữu chưởng đẩy ra. Một đạo cuồng phong mãnh liệt lập tức phát ra, kèm theo tiếng rít chói tai cuộn cuộn ập đến đánh vào quả chùy đang đánh lén sau lưng Mãn Doanh Doanh. Mã La Đa Nạp thất kinh hồn vía, vội thu quả chùy, thét lên một tiếng nhảy ra ngoài xa hơn hai trượng.

Tay hắn lại quét ngang một lượt, quả liềm tử chùy giờ đây lại nhắm vào Trung Cường bay tới. Tiếng rít sin sít, nhanh tựa sao sa. Cường Trung Cường khẽ cười nhạt, nhanh tay tuốt thanh Đồng Phong kiếm ra khỏi bao. Thanh kiếm phát ra muôn ngàn ánh sao, hào quang tứ phía.

Đúng lúc ấy thì trong trường đấu lại có tiếng thét cất lên. Tiếp theo là một tiếng kêu hoảng hốt đi cùng với tiếng xoảng, bỗng thấy một con rắn bạc bay bọt lên không, thì ra đó là cây roi chín khúc của Mã La Thiểu Nạp đã bị thanh trường kiếm của Mãn Doanh Doanh đánh cho bay vọt lên trời. Cũng ngay lúc đó ngọn chùy của Mã La Đa Nạp đã bay đến gần mặt của Trung Cường. Chàng cười lạnh nhạt, thanh Đồng Phong kiếm vung lên, chỉ thấy một ánh hồng lao đi.

Keng! Sợi xích thép của quả liêm tử chùy bị thanh bảo kiếm cắt đứt làm đôi. Quả chùy to như nắm tay, rít lên một tiếng, bay vọt về phía sau Trung Cường. Theo bản năng, chàng quay lại quan sát đường bay của quả chùy. Chàng bắt giác kinh hãi khi thấy quả chùy lúc này ngẫu nhiên bay thẳng vào mặt của Trúc Thiên Lý. Trúc Thiên Lý thấy quả chùy bay thẳng vào mặt mình nhưng không hề động dẩy. Chờ khi bay đến thật gần, chiếc tẩu trong tay ông mới khê hất lên một cái.

Keng! Khói thuốc mịt mờ, tản bay lả tả quả chùy gai góc bị kích trúng đổi hướng bay về phía xa xa. Hai cỗ ngựa bị kích động, cùng lúc lồng lên tránh sang hai bên. Trúc Thiên Lý thét lên một tiếng, thân hình vọt lên trên không mấy trượng. Vẫy tay áo một cái, nhưng của lão nhân đã vọt đi về phía đường cái trước mặt. Cường Trung Cường không biết tại sao ông lão lại vọt đi như vậy. Chàng quay lại nhìn thấy Mã La Đa Nạp và Mã La Thiếu Nạp đang bỏ chạy thục mạng trên đường cái quan. Chàng quay sang Mãn Doanh Doanh thấy nàng đang chống kiếm, miệng nở nụ cười, đang nhìn theo hai bóng người đang bỏ chạy phía trước, dường như không muốn truy cản. Bỗng có một tiếng quát từ xa vọng lại:

- Hai tên tiểu tử, sao lại bỏ chạy như vậy?

Chàng nhìn kỹ bỗng phì cười vì cảnh tượng xảy ra trước mắt. Trúc Thiên Lý người đang ở trên không trung, đầu quay xuống đất dí chiếc tẩu đang cháy đỏ rực về phía sau ót của Mã La Đa Nạp. Mã La Đa Nạp cảm thấy một luồng khí nóng đang bỏ xuống sau cổ mình, bèn hốt hoảng rụt cổ lại, tăng tốc độ chạy như bay về phía trước, không dám ngoảnh đầu nhìn lại.

Mã La Thiếu Nạp cũng kinh sợ không kém, mặt màu xám xịt mồ hôi ròng ròng, chỉ biết tận triển khinh công lúi nhanh hơn chuột. Thấy vậy, Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý bèn hạ nhưng xuống đất cất lên một trận cười thú vị.

Mãn Doanh Doanh đến trước mặt ông, cong môi trách móc:

- Đại sư huynh cứ thích dùng tẩu thuốc dọa người. Nếu lỡ tay đốt cháy da của người ta thì sao?

Trúc Thiên Lý cười ha hả và hài ước nói:

- Cái món Hỏa Oa Tổng Khách này huynh đã sử dụng mười mấy năm nay chưa đốt cổ ai lần nào cả.

Nói xong chỉnh lại thần sắc, nhìn sang Trung Cường và Doanh Doanh, lại nói tiếp:

- Đối phó với bọn ngông cuồng ngạo mạn này thì không cần giết họ làm gì. Chỉ cần tiêu diệt ngạo khí của họ là đủ. Nếu lỡ tay đánh trầy vi tróc vảy chút đỉnh thì cũng không sao. Không nên động thủ giết người, càng không nên đa sát hỷ để cho họ có cơ hội mà tỉnh ngộ.

Trúc Thiên Lý càng nói càng nghiêm giọng quét mắt nhìn hai người một lượt, đoạn nói tiếp:

- Đương nhiên gặp phải hạng lòng lang dạ sói, âm hiểm lang độc thì cũng không thể cố thí từ bi để chúng sống sót mà hại người.

Ông vừa nói vừa dụi chiếc tẩu vẫn đang cháy xuống tuyết, xèo xèo mấy tiếng hơi nước bốc lên, lập tức tuyết trên đường tan ra tạo thành chiếc ô hình tròn đầy nước.

Trung Cường và Doanh Doanh thấy vậy bắt giác mỉm cười. Mãn Doanh Doanh hừ một tiếng, quay sang Trung Cường nói:

- Mỗi lần trông thấy bọn người thử món Hỏa Oa Tổng Khách vừa chạy vừa la, ta lại nổi da gà giùm họ.

Cả ba đồng thời quay sang nhìn về phía xa xa, trông theo hai bóng của bọn Mã La đang bỏ chạy như bay, đột nhiên cùng nhìn nhau mỉm cười.

Trúc Thiên Lý thấy sự muội của mình có vẻ vui vẻ xem ra cơn ghen trong bụng đã tắt rồi, ông lại cất lên một tràng cười sảng khoái. Cùng lúc ấy từ xa bỗng có tiếng hí dưng mãnh của con ô mã vọng lại. Cả ba quay sang thì nhìn thấy hai ô mã vẫn thần nhiên đứng đấy.

Không hề đuổi theo hai người chủ đang ôm đầu bỏ chạy. Trúc Thiên Lý nghe tiếng ngựa hí bắt giác quay sang nhìn về phía hai tên đại hán đang tháo chạy như đua. Giờ đây chúng đã cách xa mấy dặm, thân hình đã nhỏ như hai chấm đen.

Ông mỉm cười và nói:

- Hai tên tiểu tử này bỏ cửa chạy lấy người, đến ngựa mà cũng quên, tệ thật.

Nói xong, lại nhìn về phía hai chấm đen một lần nữa đoạn thở dài nói như than thở:

- Bây giờ phải dắt ngựa cho chúng nữa.

Nói đoạn ông lấy chiếc tẩu vẫy vẫy về phía hai con ngựa đồng thời miệng ông phát ra một tràng tiếng gọi kỳ lạ:

- Rư ư ... ư!

Mãn Doanh Doanh và Trung Cường thấy vậy ngơ ngác nhìn về phía hai con ngựa, bỗng thấy hai con ngựa hình như nghe được tiếng gọi của lão nhân lập tức đôi mắt phát quang. Tai và lông đều dựng đứng cả dậy, ngẩng đầu hí lên một tràng dài chấn động không gian. Sau đó cả hai cùng cất vó phi về phía lão nhân nhanh như hai đám mây đen đang cuộn cuộn kéo đến.

Trong chớp mắt tiếng vó ngựa đã nghe chấn động kê tai hai con ngựa đã cách ba người không đầy mười trượng. Chúng vẫn lao tới như bay.

Lập tức lão nhân vẫy cây tẩu vài phát ra hiệu lệnh cho chúng dừng lại.

Duy ...

Hai cỗ chiến mã liền chậm chậm dừng lại bên cạnh ba người.

Mãn Doanh Doanh thấy thế lao đến như bay của đôi ngựa, nàng lo sợ không biết vô tình hay hữu ý lùi lại đứng gần như dựa hẳn vào Trung Cường. Cường Trung Cường mê mẩn nhìn lão nhân điều khiển đôi chiến mã, đột nhiên cảm thấy có một mùi thơm xông lên trên mũi, chàng vẫn chưa biết mỹ nhân đã gần nép vào lòng mình.

Hai con ngựa chạy đến, mang theo một trận gió nhẹ, cuộn lấy ba người. Vì lúc này hai con ngựa đang chạy vòng quanh thân họ. Trúc Thiên Lý hai tay giơ cao vẫn xoay người theo dõi hai con ngựa, miệng ông không ngớt kêu lên khe khẽ:

- Duy duy ...

Hai con ngựa chạy quanh hai vòng và từ từ dừng lại trước mặt lão nhân. Trúc Thiên Lý cầm chiếc tẩu vào phía sau lưng. Hai tay vỗ nhẹ lên mặt của hai con ngựa, dần dần vuốt nhẹ lần lên phía cổ nó.

Hai con ngựa lắc đầu, quấy đuôi miệng hí lên từng tiếng khe khẽ bốn vó bồn chồn không ngừng dẫm lên mặt tuyết. Cường Trung Cường cũng muốn đến sờ mó đôi ngựa chàng định bước lên. Lúc này mới phát giác ra tấm thân kiều diễm của Mãn Doanh Doanh dường như đã dựa hẳn vào chàng.

Chàng chợt đỏ mặt và cất tiếng nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta cũng đến để sờ thử đi!

Mãn Doanh Doanh âu yếm nhìn lên gương mặt tuấn tú của Trung Cường, lập tức mỉm cười bẽn lẽn và lắc đầu nói:

- Tỷ tỷ rất sợ nó, không dám sờ đâu.

Kim Yên Đài vội quay lại nói:

- Muội đừng sợ, chỉ cần đừng chạm vào mông nó, nó sẽ không đá đâu.

Nói đoạn ông dắt đến trước mặt nàng một con ngựa cao to, toàn thân đen tuyền, tứ túc trắng như tuyết giao cho nàng. Con còn lại giao cho Trung Cường và nói:

- Hai đứa cứ sờ cho thỏa thích đi, để sau này trả cho người ta rồi, có muốn sờ thì cũng không có đâu được.

Nói xong ông lại rút chiếc tẩu ra cầm trên tay.

Cường Trung Cường và Mãn Doanh Doanh đều có phần căng thẳng, rụt rè đưa tay sờ lấy đôi ngựa một cái. Nhưng đôi ngựa lại tỏ ra hết sức thuần phục hai mắt nhắm hờ như đang ngủ. Hai chiếc yên là loại yên chuyên dùng loại ngựa trong mục trường.

Sau một hồi sờ mó thỏa thuê, dường như Trung Cường chợt nhớ đến chủ nhân của đôi ngựa, chàng quay đầu nhìn ra xa xa thì hai chiếc bóng đen đã biệt tăm từ lúc nào. Chàng chợt lo lắng cất tiếng hỏi:

- Lão ca ca, họ chạy mất rồi, chúng ta không đuổi theo ngay mất rằng sẽ không đuổi kịp nữa.

Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý nghe vậy cười ha hả đáp:

- Yên tâm đi tiểu huynh đệ à, không đầy một khắc sau chúng ta sẽ đuổi kịp chúng thôi.

Nói xong ông lấy chiếc tẩu chỉ vào con ngựa có bốn vó màu trắng nói:

- Con ô yên mã này người ta thường gọi là Ô Vân Cái Tuyết.

Ông lại chỉ sang con ngựa đen tuyền không một sợi lông tạp gập gù nói:

- Con ngựa ô này gọi là Ô Long Cầu trong mấy vạn con mới có thể gặp được một con như vậy. Loại này phi nhanh nhưng lại êm. Nếu như ngồi trên yên mà mang theo ly nước thì nước cũng không bị sánh ra ngoài.

Cường Trung Cường vô cùng khâm phục tri thức quảng bác của vị lão nhân. Chàng chỉ biết ngậm người nghe, như uống lấy từng lời nói của ông.

Mãn Doanh Doanh nhìn hai cỗ ngựa một lượt bèn nói với vẻ tiếc rẻ:

- Hai con ngựa tốt như thế này, lại rơi vào hai tên chẳng ra gì.

Trúc Thiên Lý nghe vậy, nghiêm sắc mặt nói:

- Tiểu muội chớ có khinh thường hai tên tiểu tử đó. Nếu dựa vào võ công và hai con ngựa chúng cười thì chúng ít nhất cũng làm chức đường chủ trong mục trường đất lý của đất nội Mông. Các cao thủ hiện nay của vùng biên ngoại này muốn thắng được chúng cũng không phải là chuyện dễ.

Cường Trung Cường không chú ý lắm đến lời lão nhân đang nói. Chàng ngược mặt nhìn lên trời cao. Mặt trời rực rỡ đang ở đỉnh đầu, thấy vậy chàng bỗng lo lắng nét mặt lộ vẻ dăm chiêu. Trúc Thiên Lý đang nói với Mãn Doanh Doanh, ông chợt nhận thấy sắc mặt lo lắng của Trung Cường, bèn cất tiếng hỏi:

- Tiểu huynh đệ đang lo là không đuổi kịp hai tên đại hán nội Mông kia phải không?

Cường Trung Cường cất tiếng lấp lánh nói:

- Không, tiểu đệ chỉ lo là Lục Dã Khôn Long lão tiên bối không còn ở dưới thị trấn nữa.

Trúc Thiên Lý bỗng vẩy cây tẩu một cái và nói:

- Chúng ta đi ngay, các người mỗi người cưỡi một con, ta ở phía sau các người.

Cường Trung Cường cảm thấy bất an trong lòng, chàng định mở miệng nói gì đó.

Chợt thấy một bóng hồng reo lên vui sướng nhảy phắt đi. Nhìn kỹ lại thì Mãn Doanh Doanh đã ngồi trên yên ngựa. Trúc Thiên Lý phất tay áo một cái, hai chân đã nhẹ nhàng đáp trên mông của con Ô Vân Cái Tuyết.

Cường Trung Cường thấy ông đứng sừng sững trên mông ngựa, chàng chợt hiểu ra ý, ở phía sau các người, của ông lão. Chàng mỉm cười và cũng nhảy phốc lên yên. Khi ai nấy đã ngồi vững, Trúc Thiên Lý liền vẩy nhẹ chiếc tẩu trong tay miệng hô lên một tiếng nho nhỏ.

Hai con ngựa lập tức hí lên một tràng dài phấn chấn lao vọt về phía trước. Cường Trung Cường lo rằng Trúc Thiên Lý sẽ bị ngã từ trên lưng ngựa xuống. Do đó chàng cố ý cho ngựa chạy sát phía sau ngựa của Mãn Doanh Doanh. Chàng ngồi trên lưng ngựa nhưng trong lòng cứ ray rứt, thấp thỏm lo âu. Chàng sợ không đuổi kịp hai người nội Mông để trả lại ngựa và lòng vẫn lo là Lục Dã Khôn Long lão tiên bối đã đi khỏi thị trấn.

Chàng nghĩ chỉ cần gặp được Lục Dã Khôn Long lão tiên bối chàng sẽ bỏ ngay mọi chuyện. Chàng sẽ biết được kẻ thù đã giết sư phụ và tình hình hôm nọ trong Bi Thiên động.

Chàng muốn biết kết cục của bọn ác đạo và Phó Tại Lâm.

Chàng đang suy nghĩ miên man, đột nhiên nghe tiếng Trúc Thiên Lý hô to:

- Hay, hay!

Và ông chắc lười mấy cái, con Ô Long Cầu của chàng đang cười bỗng hí lên một tiếng dựng đứng lông bờm lao nhanh về phía trước nhanh như tên bắn. Cường Trung Cường thất kinh hồn vía hai tay bấu chặt vào yên ngựa, thân hình rạp xuống. Chỉ thấy xung quanh cảnh vật vút đi loang loáng, gió rít vù vù, con Ô Long Cầu dường như đang bay là là trên mặt đất.

Chưa dứt tiếng hí, thân mình của con Ô Long Cầu đã vượt qua mặt con Ô Vân Cái Tuyết do Mãn Doanh Doanh đang cười. Mãn Doanh Doanh hiểu thắng, thấy vậy cũng cất tiếng dồn dập thúc ngựa vọt lên.

Trúc Thiên Lý đang đứng vững như Thái Sơn trên lưng ngựa thấy vậy cất lên một tràng cười vui vẻ.

Lúc này trước mặt bỗng nhiên hiện ra một vạt rừng rậm nằm vắt ngang con đường.

Cường Trung Cường thấy vạt rừng như đang lao ập đến mình, mây trắng trên trời từng cuộn từng cuộn lao đi vun vút.

Quay đầu nhìn lại, chàng thấy mình đã vượt xa Mãn Doanh Doanh hơn ba mươi trượng.

Thuật cưỡi ngựa của chàng không được thành thạo lắm, trước đây tuy chàng có cưỡi ngựa mấy lần nhưng chưa có lần nào ngựa lại chạy nhanh như lần này. Mất chàng bỗng thấy tối sầm, gió lạnh vút qua, chàng quay đầu lại thì thấy con ngựa ô đã lao vào rừng rậm.

Xuyên qua vạt rừng thì thấy xa xa nơi cuối đường đã hiện ra một thị trấn nhỏ. Cường Trung Cường đưa mắt quan sát kỹ lưỡng con đường trước mặt nhưng tuyệt nhiên không thấy bọn Mã La Đa Nạp đâu cả. Chàng liền gò cương từ từ dừng ngựa lại.

Con ngựa ô của chàng vừa dừng bước thì từ phía sau con Ô Vân Cái Tuyết cũng vừa đuổi đến nơi. Mãn Doanh Doanh reo lên một tiếng, tỏ ra vô cùng cao hứng, vó ngựa cuộn theo vô số bùn đất, gió rít vù vù vọt qua như bay.

Trúc Thiên Lý đang đứng trên ngựa bỗng nhiên phất mạnh tay áo, vọt lên trên không mấy trượng, khi ở trên không ông liền biến thể Đại Bàng Tông Chi nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng Trung Cường, thân ông lại đứng sừng sững trên lưng con Ô Long Cầu.

Con ngựa ô thấy con Cái Tuyết vượt qua, lập tức hai tai dựng đứng, hí lên một tràng phẫn nộ bốn vó bồn chồn, thân ngựa cứ xoay vòng, Trung Cường cơ hồ muốn khựng chế không được.

Trúc Thiên Lý đáp lên con ngựa quý xong lập tức nói với Trung Cường:

- Tiểu huynh đệ, hãy lỏng dây cương ra đi.

Cường Trung Cường lo lắng quay đầu lại nói:

- Lão ca ca, tại sao không thấy bọn họ?

Trúc Thiên Lý không hề lo lắng đáp:

- Vào tới trấn rồi tính, không ngờ chân cẳng của hai tên này cũng nhanh thật.

Cường Trung Cường nghe vậy bèn nói lỏng dây cương. Con Ô Long Cầu liền vọt lên như bắn đuổi theo bóng con Ô Vân Cái Tuyết. Đến gần thị trấn, Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý không muốn làm kinh động mọi người nên ông nhẹ nhàng từ trên lưng ngựa nhảy xuống. Trung Cường và Doanh Doanh xuống lục đục xuống theo.

Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý cấp tẩu dẫn đầu, Trung Cường và Doanh Doanh dẫn ngựa theo sau. Cả ba cất bước từ tồn tiền vào thị trấn. Thị trấn không to lắm, đường xá tương đối rộng rãi, nhà cửa xây cất tùy tiện không giống nhau. Người đi lại trên đường phần lớn là phường săn hay buôn bán da thú, tuy nhiên cũng có

một số người ăn mặc như con nhà võ đường như là người trong võ lâm. Ba người hai ngựa đi giữa đường phố lập tức gây sự chú ý cho mọi người. Không ít nhân vật võ lâm đang quan sát Trung Cường một cách chăm chú.

Cường Trung Cường không chú ý đến điều đó, chàng lập tức tiến lên gần Trúc Thiên Lý và cất tiếng hỏi:

- Lão ca ca đã gặp Khôn Long lão tiên bối ở đâu?

Trúc Thiên Lý vừa đi vừa nhìn ngó hai bên đường, dường như đang tìm bóng dáng của bọn Mã La Đa Nạp, nghe Trung Cường hỏi vậy liền chỉ tay về phía khách điểm duy nhất của thị trấn đang hiện ra trước mặt và nói:

- Gặp tại trước cửa của khách điểm này.

Cường Trung Cường đưa mắt nhìn theo thấy trước mặt là một khách điểm có cả tiểu lâu khách khứa ra vào tấp nập. Ba người rảo bước đến gần khách điểm, chưa bước vào trong đã nghe tiếng nói cười ồn ào của bọn người đang ăn nhậu trong tửu lầu phát ra.

Trúc Thiên Lý nghe thấy tiếng người ồn ào, ông liền nở nụ cười và nói:

- Trước đây thị trấn này phần lớn là dân làm ăn, từ ngày trong núi xuất hiện lão nhân mang theo chiếc gương, nhân vật võ lâm thường xuyên đến đây, thị trấn cũng náo nhiệt hẳn lên.

Cường Trung Cường đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên phát hiện mấy người đang chú ý nhìn mình dường như chàng đã từng gặp tại thạch thất trong khe núi.

Mãn Doanh Doanh nghe tiếng ồn ào vọng ra, nàng chợt chau mày nói với Trúc Thiên Lý:

- Đại sư huynh, chúng ta muốn phòng trên gác đi, ở dưới này ồn ào qua, nói chuyện cũng không tiện.

Trúc Thiên Lý gật đầu đồng ý. Ba người đến trước khách điểm lập tức có hai tên tiểu bảo chạy đến. Một tên dắt ngựa, một tên mỉm cười cung kính hỏi Trúc Thiên Lý:

- Lão gia, người muốn ăn uống hay muốn thuê phòng?

Trúc Thiên Lý vuốt nhẹ chòm râu và hỏi:

- Trên gác còn phòng không?

Tên tửu bảo gật đầu lia lịa và đáp:

- Có, có. Mời ba vị đi theo tiểu nhân.

Nói xong hắn xoay người đi vào trong khách điểm dắt ba người vào trong một phòng trên gác. Ba người bước vào đưa mắt quan sát, ai nấy đều gật đầu vừa ý với căn phòng vừa chọn.

Lúc này một tên tửu bảo khác đến mang một khay trà sức nước mùi thơm.

Ba người yên vị đầu đó xong xuôi, Trúc Thiên Lý nhìn sang hai tên tửu bảo và cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi hai vị, từ này đến giờ có hai đại hán cao to, mặc áo khoác màu đen, đội nón đen đến khách điểm không vậy?

Tên tửu bảo dắt ba người và phòng lập tức trả lời:

- Chưa thấy hai người khách ăn mặc như vậy vào khách điểm này.

Trúc Thiên Lý chau mày nhìn về phía Trung Cường và Doanh Doanh như ngụ ý:

“Quái, lẽ nào hai tên tiểu tử này lại ẩn thân trong vật rừng rậm?”.

Cường Trung Cường vẫn nhớ đến Lục Dã Khôn Long lão tiên bối nên cũng lập tức hỏi hai tên tửu bảo:

- Xin hỏi, hai vị có gặp một vị nữ hiệp khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi ăn mặc như vị cô nương này không?

Chàng vừa hỏi vừa chỉ tay vào Mãn Doanh Doanh lúc này đang ngồi bên cạnh.

Tên tử bảo dắt ba người đến phòng chưa kịp trả lời thì người mang trà đến đã gật đầu lia lịa và đáp:

- Có, có đấy.

Cường Trung Cường nghe vậy, mắt chợt sáng lên chàng vội đứng dậy, không đợi tên tử bảo nói hết chàng nôn nóng hỏi:

- Bây giờ người đó ở phòng nào?

Tên tử bảo thấy chàng nôn nóng như vậy, giật mình lo sợ, đoạn định thần nói:

- Vị nữ hiệp đó, hôm qua đã ở phòng bên cạnh, ăn xong bữa tối liền lên đường ngay.

Cường Trung Cường vô cùng thất vọng chàng thất thểu ngồi xuống mặt mày lộ vẻ lo lắng.

Trúc Thiên Lý khẽ vẫy tay ra hiệu hai tên tử bảo lui ra và cất tiếng nói:

- Hãy mau mang rượu và thức ăn ra đây, càng nhanh càng tốt.

Hai tên tử bảo khẽ dạ lên một tiếng và xoay người bước ra ngoài.

Trúc Thiên Lý khẽ chau đôi mày bạc trắng giọng nói:

- Tiểu huynh đệ, người không cho rằng Lục Dã Khôn Long, hạ độc thủ tôn sư phải không?

Cường Trung Cường không do dự đáp:

- Đúng vậy, Khôn Long lão tiền bối không thể nào lại là người hạ độc thủ ân sư.

Mãn Doanh Doanh nghe vậy lập tức xen vào:

- Nếu không phải là hung thủ, tại sao bà ta lại ra đi vội vã như vậy?

Cường Trung Cường vội giải thích:

- Khôn Long lão tiền bối từng nói với đệ là người phải đi ngày đi đêm mới ...

Mãn Doanh Doanh có chút kinh ngạc, chưa đợi Trung Cường nói hết, nàng liền hỏi với vẻ lo lắng:

- Đệ đệ, người đã gặp qua bà ta rồi sao?

Trúc Thiên Lý không đợi Trung Cường đáp, ông nói với Doanh Doanh:

- Tiểu huynh đệ không những đã gặp qua mà còn học nghệ với bà ta nữa.

Mãn Doanh Doanh nghe vậy khẽ chau mày, ngạc nhiên hỏi:

- Sao đại sư huynh biết?

Trúc Thiên Lý mỉm cười ha hả đáp:

- Muội không thấy hồi nãy khi xuống núi, lúc ta chộp tay của tiểu huynh đệ, hấn liền triển thế Khôn Long Phiêu đó sao?

Mãn Doanh Doanh hừ lên một tiếng, buột miệng nói:

- Hừ, lúc ấy muội sợ muốn chết, đâu còn tâm trí xem người ta thi triển thân pháp gì?

Trúc Thiên Lý nghe vậy, tiếng cười của ông càng cất lên to hơn.

Mãn Doanh Doanh biết mình đã lỡ lời thổ lộ tâm sự nên chợt đỏ mặt, đưa mắt liếc Trung Cường một lượt với vẻ thâm tình, Cường Trung Cường cũng bị lời nói của nàng làm cho xúc động.

Lúc này bọn tử bảo đã mang thức ăn và rượu bày hết trên bàn đoạn lặng lẽ rút lui.

Cả ba người đều cảm thấy đói, nhất là Trung Cường bụng chàng lúc này bỗng réo lên sùng sục.

Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý ăn to uống lớn. Thần thái dường như bây giờ chỉ chú ý đến việc ăn uống. Nhìn ông ăn uống cũng cảm thấy ngon miệng.

Tửu lượng của Trung Cường tuy không cao, nhưng rượu vào bát chàng vẫn uống cạn không hề chối từ. Uống liền mấy bát, cũng có cảm giác lâng lâng.

Mãn Doanh Doanh vì phải rót rượu mời hai người nên nàng cũng miễn cưỡng uống hai cốc.

Cường Trung Cường đối diện với Mãn Doanh Doanh chàng ngược mắt nhìn lên đột nhiên tim bỗng đập rạo rức, vì phát hiện ra vẻ đẹp liêu trai của Mãn Doanh Doanh. Chàng bỗng ngây người trong chốc lát. Mãn Doanh Doanh thấy Trung Cường ngắm mình mê mẩn như vậy, tim nàng bỗng nghe ngọt lim, nàng cúi xuống mỉm cười e thẹn.

Cường Trung Cường giật mình, chàng lập tức thu nhãn, nhìn sang lão nhân Trúc Thiên Lý đang ngồi bên cạnh. Chỉ thấy ông lão đang gặm chiếc đùi gà trong miệng một cách thần nhiên, dường như ông ta không hề biết rằng Trung Cường và Doanh Doanh đang nhìn mình.

Bỗng lúc ấy có tiếng bước chân dồn dập chạy vào phòng bên cạnh có vẻ gấp gáp.

Tiếp đó có tiếng đập bàn quát mắng phát ra từ phòng bên cạnh.

Cường Trung Cường giật mình cảnh giác, Mãn Doanh Doanh lập tức ngẩng đầu, chiếc đùi gà trong miệng lão nhân đã thôi di động. Cả ba đều chú ý lắng nghe. Từ bên phòng bên cạnh bỗng có tiếng bảo:

- Tại sao các người quay lại nhanh như vậy?

Có một giọng khàn khàn bực dọc nói:

- Mẹ nó, chả được cái đêch gì, đi chỉ tổ tốn công.

Lại có một giọng khác cất lên:

- Khi bọn ta đến, thạch thất đã trống không, mọi người đã đi sạch.

Lại nghe giọng người vừa hỏi khẽ hừ một tiếng, lại nói:

- Hừ, đầu canh một hôm qua, vẫn còn nghe có người nói nơi đó vẫn còn rất nhiều người cơ mà?

Lại nghe giọng người khàn khàn hực lên một tiếng phẫn nộ đáp:

- Hừ, người quả là không ít nhưng bảy tám mạng đều chết cả rồi.

Người hỏi dường như thất kinh vội hỏi tiếp:

- Những ai đã chết?

Giọng khàn khàn của người nọ lập tức liệt kê ra:

- Xích Túc Ác Cái, Lam Hồ Tử, Cửu Trượng bà bà, Hoa hòa thượng, Ngũ Độc Xà, Đại Mộc Ưng.

Sau một hồi kể lể, hấn cát giọng hùng hổ:

- Đi thôi, cả bọn đều đang đợi ngài ở ngoài.

Tiếp đó lại vang lên một trận bước chân rầm rập, dần dần mất hút về phía sân. Cường Trung Cường nghĩ đến cái chết ly kỳ của Xích Túc lão cái và lão hòa thượng béo, chàng lập tức nhớ đến đạo nhân mũi to cổ lớn, râu tóc bạc phơ. Chàng bèn quay sang Trúc Thiên Lý lúc này đã lại bắt đầu nhai nhóp nhép, cất tiếng hỏi:

- Lão ca ca có biết một lão tiên trưởng tiên phong đạo cốt, phong thái uy nghi đường bệ không?

Trúc Thiên Lý vừa nhai nhồm nhảm số thịt béo ngậy trong miệng vừa gật đầu nói:

- Người hãy tả hình dáng lão cho ta nghe thử.

Nói xong ông liền quay sang rót đầy bát rượu đoạn ngửa cổ uống sạch.

Cường Trung Cường hơi trầm tư giây lát, chàng bèn tả lại tỉ mỉ hình dáng lão tiên trưởng râu tóc bạc phơ mà chàng đã gặp trong tòa tiểu thạch thất đồ nát cho Trúc Thiên Lý nghe. Trúc Thiên Lý nghe xong bỗng bật cười ha hả và cất tiếng nói:

- Không ngờ lão mũi trâu này cũng động lòng tham, đã không ngại đường xa vạn dặm, vượt núi băng rừng để đến ngọn Hằng Doanh sơn băng tuyết này.

Cường Trung Cường chấn động tinh thần vội hỏi tiếp:

- Lão ca ca biết vị đạo trưởng này à?

Trúc Thiên Lý nhìn Cường Trung Cường và hỏi:

- Tiểu huynh đệ có từng nghe nói đến Võ Lâm Tứ Dị chưa?

Cường Trung Cường gật đầu đáp:

- Gia sư thường nói với tiểu đệ là Võ Lâm Tứ Dị với Tuế Hàn Tam Hữu của lão ca ca gọi chung là Vũ Nội Thất Kỳ. Trong đó ngoài Tuế Hàn Tam Hữu ra còn lại là Mông Sơn Lão Ni, Bồng Đảo Linh Hạc, Thiên Nam nhị nhân.

Trúc Thiên Lý cười ha hả và nói:

- Những lời này thật là quá đáng thực ra lão ca ca đây không xứng được xếp vào một trong thất kỳ ...

Mắt Mãn Doanh Doanh chợt sáng lên không đợi Trúc Thiên Lý nói hết câu, nàng liền xen vào:

- Đại sư huynh, vị đạo trưởng này có vẻ là Linh Hạc đạo trưởng của Bồng Lai đảo mà đại sư huynh thường hay nhắc tới đó.

Trúc Thiên Lý khẽ gật đầu đáp:

- Không phải lão mũi trâu đó thì còn ai vào đây.

Cường Trung Cường tò mò hỏi:

- Lão ca ca từng có gặp qua Thiên Nam nhị nhân chưa?

Trúc Thiên Lý mỉm cười đáp:

- Có lẽ ca ca và họ không có duyên gặp gỡ, ta đã hai lần xuống phía nam nhưng vẫn chưa được gặp hai nhân vật này.

Cường Trung Cường chau mày nói:

- Lão ca ca có cho rằng người mang gương này là một trong Thiên Nam nhị nhân không?

Trúc Thiên Lý trầm tư đáp:

- Chuyện ấy thì rất khó nói. Nhưng chuyện này đã chấn động cả quần hùng võ lâm, ta nghĩ chẳng bao lâu tung tích người này sẽ minh bạch thôi.

Nói xong ông liền quay sang Trung Cường và Doanh Doanh đang ngồi lì lắng nghe.

- Hai người đã no rồi à?

Cả hai gật đầu xác nhận. Thấy vậy lão nhân bèn nhón tay lấy chiếc tẩu vẫn đang đặt trên bàn lên và nói:

- Đã no rồi thì đi vậy, còn phải tìm hai tên gốc kia nữa.

Nói xong ông liền đứng dậy cất bước ra ngoài. Cường Trung Cường và Doanh Doanh cùng đứng lên, theo sau ông lão.

Ba người vừa ra khỏi phòng, lập tức có một tên tửu bảo chạy đến, niêm nở khom mình nói:

- Lão gia lên đường ngay sao?

Trúc Thiên Lý mỉm cười gật đầu đáp:

- Trời vẫn còn sớm, ta muốn đi thêm đoạn nữa.

Vừa nói ông vừa móc trong hầu bao ra mấy miếng bạc vụn độ khoảng một lượng đưa cho tên tửu bảo và nói tiếp:

- Đây là tiền cơm và tiền săn sóc ngựa, còn dư bao nhiêu thì thưởng cho mấy người các người.

Tên tửu bảo gật đầu cảm tạ lia lịa.

Vừa nói hần vừa tính toán tiền cơm bổng nói lớn:

- Cảm ơn lão gia đã trọng thưởng.

Tiếng thưởng vừa dứt thì ba người đã ra đến cửa ngoài.

Mãn Doanh Doanh và Trung Cường bất giác ngẩng nhìn ngôi khách điểm giờ đây đã yên ắng lạ thường.

Lúc này tên tửu bảo khác đã dắt hai con ngựa đến trả lại cho ba người. Chiến mã trông thấy ba người lập tức hí lên một tràng dài chấn động cả khu vực. Khiến cho bọn tửu bảo phải nhăn mặt bịt tai. Trung Cường và Doanh Doanh vội bước đến nhận lấy đôi ngựa.

Lúc ấy bổng tên tửu bảo đã dắt người lên phụng vội vàng chạy đến, thấy Trúc Thiên Lý vẫn còn đứng đó bổng vội mừng nói to:

- Thưa lão gia, hai người bạn của lão gia mới vừa đi qua đây ạ.

Trúc Thiên Lý ngơ ngác hỏi:

- Ai?

Tên tửu bảo mỉm cười, múa máy tay chận và nói:

- Thì chính là hai người cao to, ăn mặc màu đen, mồm to mắt lớn mà lúc nãy lão gia hỏi thăm đó.

Trúc Thiên Lý thấy tên tửu bảo hoa tay, múa chân, miêu tả với vẻ tự hào. Ông không cầm được đưa tay khẽ vuốt chòm râu và bật cười ha hả.

Tên tửu bảo thấy lão nhân cười to, hần không hiểu ra sao cả bèn ngậy người đứng nhìn.

Mãn Doanh Doanh thấy hần ngơ ngác như vậy, nàng cũng mỉm cười và hỏi:

- Hai người đó đã đi về hướng nào?

Tên tửu bảo chỉ tay về phía trước và nói:

- Họ đi về phía tây.

Trúc Thiên Lý gật gù bật lên hai tiếng hảo, hảo.

Đoan quay sang Trung Cường và Doanh Doanh, nói:

- Chúng ta cũng đi thôi!

Nói xong ông liền cất bước tiến lên phía trước. Trung Cường và Doanh Doanh lập tức dắt ngựa theo sau.

Trên đường giờ đây đang có một vài người trong võ lâm đang đi lại, kẻ thì vội vã đi ra, người lại nhanh nhẹn bước vào thị trấn.

Trung Cường không hề chú ý đến họ, chàng chỉ lo sao nhanh chóng đuổi kịp Khôn Long lão tiên bối.

Mãn Doanh Doanh đã trao trọn tim mình cho chàng đệ đệ đẹp trai, nên lúc nào cũng để tâm quan sát Trung Cường. Nàng thấy chàng chau mày suy tư bất giác trong lòng nàng cũng có phần lo lắng.

Ba người ra ngoài thị trấn, Trúc Thiên Lý đột nhiên quay lại như muốn nói gì, ông bỗng thấy Trung Cường và Doanh Doanh đều đang mặt ủ mày chau. Dường như hiểu được nguyên nhân, ông bỗng cất lên một tràng cười ha hả.

Trung Cường và Doanh Doanh ai nấy đều mang đầy tâm sự, đột nhiên nghe tiếng cười của Trúc Thiên Lý, cả hai đồng thời ngơ ngác nhìn ông.

Trúc Thiên Lý thôi cười, quay sang Trung Cường cất giọng an ủi:

- Tiểu huynh đệ chớ có lo là đuổi không kịp Khôn Long lão tiên bối của người. Bất kể ai muốn xuống phía nam đều phải đợi thuyền tại bến Liên Loan. Chúng ta nhanh chân một chút, không chừng lại vượt qua Lục Dã Khôn Long đến bến Liên Loan trước cũng nên.

Nói đoạn ông lại quay sang thấy Mãn Doanh Doanh đang bĩu môi nhìn mình, ông lại cười và nói với Trung Cường:

- Nếu như Lục Dã Khôn Long không có ở bến Liên Loan, lão ca ca sẽ cho phép tỷ tỷ của người dắt người du ngoạn giang hồ một chuyến.

Lời của Trúc Thiên Lý vừa dứt, Mãn Doanh Doanh đã vui mừng reo lên thích thú.

Cường Trung Cường nghe vậy chàng cũng thấy vui, nhưng chợt nhớ phải có Mãn Doanh Doanh đi với chàng chợt do dự, mày khê nhíu lại.

Lúc này Mãn Doanh Doanh vui vẻ cực độ quay sang Trung Cường giục:

- Đệ đệ lên ngựa nhanh đi, chúng ta lại đưa thêm chuyến nữa.

Nói đoạn vai nàng khê động, thân hình đã nhảy vút lên lưng của con Ô Vân Cái Tuyết.

Cường Trung Cường cũng lập tức lên ngựa, Trúc Thiên Lý lại đứng ở phía sau lưng chàng.

Một tiếng hú dài, đôi ngựa lao đi về phía tây.

Bỗng lúc ấy từ phía sau lưng họ, nhằm thị trấn họ vừa đi qua, có tiếng hò reo vang dậy. Cả ba người cùng giật mình quay lại quan sát thì thấy từ phía thị trấn có khoảng mười mấy đại hán nai nịt gọn gàng mỗi người một ngựa, vừa ra roi vừa gào thét đuổi theo ba người. Khí thế cuộn cuộn như nước thủy triều đang ập đến.

Cường Trung Cường ngưng thần lắng nghe, chàng nghe thấy kèm trong tiếng thét là giọng hò hét thúc giục đuổi theo ba người trộm ngựa.

Chàng bèn đưa mắt nhìn quanh trừ con đường cái ngoài ba người ra tuyệt nhiên không còn ai khác. Chàng bỗng phần nộ thét lên một tiếng thúc ngựa lao đi.

Con Ô Long Câu phát ra một tràng hí đau đớn, hai vó trước bỗng cất lên quái đầu trở lại, phi vọt về phía đoàn người đang lao đến.

Mãn Doanh Doanh thấy vậy cũng giật mình gò cương quay ngựa trở lại.

Bỗng nhiên nghe tiếng tên xé gió vun vút lao tới.

Trúc Thiên Lý vẫn điềm tĩnh đứng trên lưng ngựa, khe khẽ phẩy chiếc tẩu trong tay, đưa mắt nhìn theo mũi tên vừa vút qua đầu, lập tức mỉm cười nói:

- Tiểu huynh đệ à, đây là bọn lâu la của Tiêu Lâm Hồ Hồ Thiên Bảo trại chủ của Thiên Bảo sơn trại, hai người phải để ý đến ngọn roi gân bò trong tay bọn chúng đấy nhé.

Trung Cường và Doanh Doanh để ý nhìn kỹ thì quả nhiên trong tay mỗi đại hán đều cầm một cây roi gân bò, ve vẩy tới lui, thân roi dài hơn một trượng. Lúc này mười mấy con chiến mã tạo thành hình vòng cung, hí lên inh ỏi đang lao về phía bọn Trung Cường, cuộn cuộn như sóng vỗ bờ, cuộn theo bùn với tuyết bắn lên tung tóe.

Long Câu, Cái Tuyết, tai dựng đứng lên mắt lộ thần quang, hí lên một tràng ngạo nghễ như muốn lao vào xé nát đội hình của đoàn ngựa đang lao đến.

Trúc Thiên Lý đang đứng trên ngựa khê ve vẩy chiếc tẩu, hướng về phía mười mấy đại hán đang lao đến cất giọng nói lớn:

- Các anh em của Thâm La trại nghe đây, lão hủ Trúc Thiên Lý đang có mặt đây, xin chư vị dừng ngựa hãy mời vị thủ lĩnh của chư vị đến đây nói chuyện.

Lời của Trúc Thiên Lý vừa dứt thì bọn đại hán đã đến gần khoảng hai mươi trượng.

Nhưng xem trong cả bọn dường như không có kẻ nào là đầu lĩnh.

Trung Cường và Doanh Doanh đang phẫn nộ.

Cả hai đều đã tuốt kiếm cầm tay, hào quang lóe ánh sáng lạnh phát ra nghe rợn cả người. Mười mấy con chiến mã giờ đây đã tạo thành hình tròn vây lấy ba người.

Mười mấy đại hán ai nấy đều phùng mang trợn mắt, khí thế hung hăng múa roi vun vút đánh về phía ba người.

Cường Trung Cường phát ra tiếng thét phẫn nộ, xoay tít cây Đồng Phong kiếm đón lấy mấy ngọn roi đang vi vút bổ đến. Bỗng nghe một loạt tiếng bùng bực vang lên.

Mãn Doanh Doanh cũng bùng bùng nộ khí thét lên một tiếng. Thanh trường kiếm loang loáng phát lên, khí lạnh phát ra như luồng mưa tuyết. Cả hai thi nhau đánh đỡ. Những ngọn roi lao đến đã đứt thành nhiều đoạn rơi xuống rào rào.

Trúc Thiên Lý cười lên một tràng ha hả, ngũ chỉ phóng ra túm lấy mấy ngọn roi vun vút bên thân.

Đồng thời tay phải khẽ rung nhẹ chiếc tẩu điểm vào mấy ngọn còn lại.

Lúc này hồng quang cuộn cuộn, khí lạnh ngút trời, roi rơi lộp độp, âm thanh kinh hãi liên tiếp cất lên.

Tay trái của Trúc Thiên Lý giật mạnh một cái, mấy ngọn roi dài chợt rời khỏi tay, bay vút qua đầu. Chiếc đại kim đài trong tay ông khẽ quét về phía trước, lập tức xuất hiện mấy tiếng ngựa hí người la đã có mấy đại hán ngã ngựa té nhào.

Lúc ấy bỗng từ phía thị trấn lại vang lên một trận hò hét kinh thiên và tiếng người ngựa rầm rập lao đến. Trung Cường và Doanh Doanh tay vẫn múa kiếm. Chợt đưa mắt nhìn ra, lập tức lửa giận gia tăng sát khí bùng bùng bốc lên tận óc. Vì cả hai đều thấy từ nơi thị trấn một đoàn người ngựa nhiều độ trăm con đang lao cuộn cuộn như hồng thủy ập đến. Dẫn đầu đoàn ngựa là hai chiếc bóng một xanh một hồng, thì ra đó là một nam một nữ, kim y nai nịt gọn gàng đang ra sức phóng tới như bay.

Phía sau kim y hiệp nữ là hai đại hán vũ khí lăm lăm uy phong dũng mãnh, cười trên bốn cổ ngựa to đang ngẩng đầu lao tới. Sáu con chiến mã cất vó như bay đang dần tiến đến bọn người đang vây đánh bọn Trung Cường.

Trúc Thiên Lý đang đứng trên lưng ngựa thấy vậy chợt cười ha hả và cất tiếng nói - Đây bọn tiểu tử, dừng tay lại đi. Trại chủ và trại chủ phụ nhân của các người đang đến đây.

Ông vừa nói vừa vẩy nhẹ cây kim đài, lập tức có một tiếng kêu đau đơn phát ra, lại thêm một đại hán bay vèo xuống đất. Mười mấy đại hán vây đánh ba người đang sừng sốt lo âu thì thấy trại chủ dẫn thêm viện binh tới, mặt mày đứa nào đứa này đều hớn hở miệng cười toe toét, dũng khí tăng lên đáng kể. Cả bọn lại nhao nhao xáp tới tấn công. Mấy tên mất roi té ngựa đứng ở vòng ngoài thì vỗ tay reo hò ầm ĩ.

Lúc ấy bỗng vang lên một tràng bom bốp, ngựa hí người la thất thanh, đội hình của bọn lâu la chợt náo loạn.

Cường Trung Cường giật mình kinh ngạc nhìn lại thì thấy một lão nhân đầu tóc bù xù, mắt tròn, môi mỏng, mình khoác chiếc áo bào rách. Cây tử trúc trường trong tay ông xoay tít liên hồi, bóng trượng trút xuống như mưa. Ông lão miệng kêu hê hê. Thuận tay giáng cây trúc trường đánh vào móng ngựa liên thanh lộp bộp, tả xung hữu đột như hổ nhập quần dương. Mười mấy đại hán tay chân rã rời, kinh hồn bạt vía, nắm chặt yên ngựa nháo nhào tản ra tứ phía.

Bỗng có giọng nữ nhân cất lên:

- Mai ca ca, bọn này xấu lắm huynh hãy đánh cho chúng một trận nhớ đời.

Cường Trung Cường nghe vậy chàng chợt giật mình khi biết được lão nhân tóc rối vóc dáng tựa ăn mày lại là Lược Bảo Hành Mai Bất Cô một trong Tuế Ngoại Tam Hữu.

Lại nghe tiếng cười ha hả của Trúc Thiên Lý cất lên:

- Phong tử, dừng tay thôi đi, Tiêu Hành Viễn đã đến rồi kìa.

Lời Trúc Thiên Lý vừa nói hết, lập tức có một tiếng nói vẻ sợ sệt cất lên:

- Xin hai lão tiền bối dừng tay, văn bối Tiêu Hành Viễn đến để tạ tội cùng tiền bối.

Tiếng nói vừa dứt thì hai bóng ngựa đã đến nơi. Cường Trung Cường dịch mắt nhìn xem thì thấy Tiêu Lâm Hồ Tiêu Hành Viễn thân thể cao to, mày rậm, mắt sáng, mắt hổ hữu thần, mặt mày vuông vắn. Bạch diện vô tư trên môi khẽ nở nụ cười xem ra chẳng giống phường thảo khấu. Phu nhân của Tiêu Lâm Hồ hiệu là Thường La Sát kim y lấp lánh, dung nhan diễm lệ, mày liễu mắt phượng, trên mặt đầy vẻ ngoan cường, đầy dũng khí, hông đeo một cây kiếm vàng sáng chói.

Bọn đại hán ngân trang, cười trên bạch mã dừng lại phía xa khoảng ba mươi trượng đội kỵ mã phía sau xếp thành hình nhất, không một lời nói, người ngựa đều phẳng phắc, chờ lệnh chủ nhân.

Tiêu Lâm Hồ và Hương La Sát đến gần tới nơi liền nhẹ nhàng xuống ngựa.

Lúc này Trúc Thiên Lý đã xuống ngựa từ lâu, đang đứng sánh đôi với Mai Bất Cô chờ xem diễn biến.

Cường Trung Cường cũng vội thu kiếm xuống ngựa đứng ở phía sau hai lão tiền bối.

Tiêu Lâm Hồ và Hương La Sát sau khi xuống ngựa bèn vội bước đến trước mặt hai vị lão nhân vòng tay thi lễ với giọng cung kính:

- Văn bối Tiêu Hành Viễn và tiện nội Tiết Đình Hương thỉnh an nhị vị lão tiền bối, không biết tại sao huynh đệ của văn bối lại mạo phạm đến hai vị tiền bối. Văn bối rất mong nhị vị lượng thứ cho. Văn bối chờ nhị vị giáng tội.

Bọn đại hán đang đứng gần đó thấy vậy trong lòng chợt hoảng sợ vô cùng, cả bọn lập tức quỳ sụp xuống đất, đồng thanh hô:

- Bọn tiểu nhân tội thật đáng chết.

Trúc Thiên Lý cười ha hả đáp:

- Tiêu trại chủ chó quá khiếm nhường chỉ là do hiểu lầm thôi ...

Mai Bất Cô không đợi cho Trúc Thiên Lý nói hết, chợt trừng mắt nói vẻ tức bực:

- Tiêu Hành Viễn, ngươi đừng giả bộ hồ đồ nữa. Lâu la của ngươi vu cáo con ngựa sư muội ta đang cười ...

Trúc Thiên Lý nghe vậy lập tức dùng chiếc kim đai gõ nhẹ vào cây tử trúc trượng của Mai Bất Cô. Mai Bất Cô bất giác ngẩn người ngơ ngác hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Mãn Doanh Doanh lập tức cướp lời của Trúc Thiên Lý nàng nói:

- Phong ca ca à, hai con ngựa này có thể là của họ đó.

Mai Bất Cô không hề do dự, vẫn giận dữ nói:

- Ngựa của họ, ta cỡi có sao đâu chứ? Hà có phải cực nhọc truy đuổi đến tận đây làm kinh động dân chúng như vậy?

Cường Trung Cường nghe vậy, chỉ biết chau mày. Chàng thấy Mai Bất Cô thật là vô lý.

Lão nhân này quả thật là quái kiệt của quái kiệt.

Tiêu Hành Viễn và Tiểu huynh đệ nghe lão nhân quái dị này nói vậy chẳng những không giận ngược lại cả hai còn cất lên tiếng cười vui vẻ.

Lúc này xung quanh bỗng vang lên mấy tiếng thì ào trách móc, dường như là cả bọn đang trách móc lẫn nhau. Nếu không biết vị lão nhân này là ai thì cũng nên nhìn ra chiếc Đại Yên Đài này chứ.

Tiêu Hành Viễn nhìn sang phía phát ra tiếng thì ào, thì thấy cả bọn lâu la vẫn đang quỳ cả ở hai bên đường, lập tức nộ mặt quát:

- Sao chưa trở về đội ngũ. Quỳ để chờ chết phải không?

Cả bọn lâu la lập tức dạ ran, lục tục đứng dậy kéo nhau đi về phía đội hình ngoài xa.

Mai Bất Cô lập tức gật đầu cất tiếng khen:

- Hảo uy phong, hảo hào khí!

Tiêu Lâm Hổ vội mỉm cười nói:

- Văn bối không dám, lão tiền bối quá khen.

Nói xong Tiêu Lâm Hổ quay sang nhìn về phía Trung Cường và Doanh Doanh đang dắt ngựa đứng đó một lượt.

Cường Trung Cường đã đoán được Ô Long Câu và Ô Văn Cái Tuyết là do hai tên đại hán đã đánh cắp của Tiêu Hành Viễn. Theo lý thì nên trả lại cho Tiêu Hành Viễn, nghĩ vậy chàng quay sang nói với Trúc Thiên Lý:

- Lão ca ca, hai con ngựa này xem quả thật là của Tiêu trại chủ, thì chúng ta nên trả lại cho họ đi.

Trúc Thiên Lý gật đầu đáp:

- Được, được vậy thì trại chủ hãy ...

Trúc Thiên Lý chưa nói hết câu. Mãn Doanh Doanh đã bực bộ xen vào:

- Ngựa họ làm mất, chúng ta đoạt được từ tay bọn trộm chứ chúng ta có ăn cắp đâu mà trả lại.

Mai Bất Cô nghe vậy, mắt cũng tròn tròn và cất tiếng nói:

- Đúng rồi! Ngựa là do chúng ta đoạt từ tay bọn trộm vậy thì còn gì để bàn nữa, chúng ta đoạt được thì là của chúng ta.

Cường Trung Cường thấy Mai Bất Cô càng nói càng hồ đồ, không sợ người ta cười cho.

Nhưng nghĩ đến ông ta là một lão điên nổi tiếng giang hồ nên chàng cũng không lấy làm lạ nữa.

Hương La Sát Tiết Đình Hương dường như có cảm tình với Mãn Doanh Doanh rồi, bèn quay sang nói với Tiêu Hành Viễn:

- Vị tiểu muội này đã đoạt lại ngựa thì cứ để cho vị tiểu muội này cưỡi ngựa đi vậy.

Tiêu Hành Viễn gật đầu chấp nhận và nói với Trúc Thiên Lý:

- Thừa lão tiền bối, tiểu muội đã đoạt được ngựa về, văn bối tặng luôn hai con ngựa này cho tiểu muội vậy.

Mãn Doanh Doanh nghe nói vậy lập tức quay sang mỉm cười với Tiết Đình Hương như ngụ ý hàm ơn. Hương La Sát cũng mỉm cười đáp lại.

Mai Bất Cô thấy vậy gật đầu nói:

- Tặng cũng được mà biết cũng tốt. Tiểu muội chơi chán, lão phong tử này sẽ dong ngựa trả lại cho các người.

Trúc Thiên Lý biết Doanh Doanh thích đôi ngựa đẹp vả lại chuyến này Trung Cường đi xuống Giang Nam cũng cần một con làm cước lực, nghĩ vậy nên ông vuốt chòm râu bạc cười lên ha hả và nói:

- Đôi ngựa này cứ xem như là mượn tạm của trại chủ vậy. Sau khi xong chuyện lão phu và phong tử quyết định sẽ đi Thiên Bảo sơn một chuyến để trả đổi ngựa cho quý phu nhân.

Tiêu Lâm Hổ, Tiết Đình Hương nghe nói hai lão quái kiệt muốn đi Thâm La trại, cả hai đều phần khởi nhìn sang lập tức mỉm cười và cung kính đáp:

- Nhị vị tiền bối nếu có thì giờ giáng lâm tộ trại quả thực đó là vinh hạnh của vợ chồng văn bối và toàn thể huynh đệ của Thâm La trại. Xin hai vị không cần trả ngựa lại.

Trúc Thiên Lý lập tức cười và nói:

- Được, được. Cứ quyết định như vậy đi. Anh em lão phu đây sau này sẽ có cơ hội đến đó cho mà xem.

Tiêu Lâm Hổ và Hương La Sát lập tức vòng tay nói to:

- Xin cáo từ hai vị lão hiệp, vãn bối xin hồi sơn. Đợi ngày hai lão tiền bối đại giá quang lâm.

Nói xong cả hai hoàn lễ, dắt ngựa bước đi.

Mai Bất Cô thấy phu thê Tiêu Hành Viễn bỏ đi, liền quay sang Trung Cường. Ông ngẩng chàng như thể đánh giá một món hàng. Ông lão chưa kịp hỏi chuyện Trung Cường thì Mãn Doanh Doanh đã vui vẻ chỉ ngón tay ngọc vào Trung Cường và nói:

- Mai ca ca, đây là đệ đệ của tiểu muội.

Cường Trung Cường đứng ở bên cạnh định bước ra thi lễ, nhưng Mai Bất Cô đã cười lên sảng khoái và nói:

- Hóa ra là Mãn lão đệ!

Mãn Doanh Doanh biết rõ là Mai Bất Cô đang cố ý giả vờ để trêu mình, nàng trừng mắt nói:

- Hẩn họ Cường, tên là Trung Cường.

Mai Bất Cô lập tức ngẩng đầu lên và kinh ngạc:

- Ủa ... ủa!

Trúc Thiên Lý biết rằng Mai Bất Cô hề mở miệng là không biết kiêng dè, nể nang. Sợ lão ta nói toạc ra làm cho Trung Cường khó xử nên ông liền vẫy Trung Cường đến và nói:

- Tiểu huynh đệ lại đây, để ra mắt Phong lão ca của người.

Cường Trung Cường bước lên một bước, nghiêng người thi lễ nói:

- Tiểu đệ Cường Trung Cường thỉnh an lão ca.

Mai Bất Cô nhìn Trung Cường một lượt, rồi quay sang nhìn Mãn Doanh Doanh đang đứng kề bên tỏ vẻ không vui, thấy vậy ông bỗng bật cười ha hả. Sau đó ông lắc mái tóc bù xù và cất giọng chậm rãi nói:

- Tiểu huynh đệ là dao trì cửu phẩm. Tiểu muội là tiên cô minh châu tựa như Kim Đồng, Ngọc Nữ địa thiết thiên phối ...

Trúc Thiên Lý biết Mai Bất Cô lại sắp nói đùa, nên liền xem vào:

- Phong tử, lão có biết là tiểu huynh đệ đây là thụ nghiệp với Thiên Sinh Ngạo Tử Hồ Diên Lăng Tiêu, là tay hậu bối ưu việt võ công vượt xa chúng ta không?

Mai Bất Cô nghe vậy sững sờ một chút và đưa mắt nhìn kỹ Cường Trung Cường.

Đột nhiên mắt ông chợt sáng dường như đã nhớ ra điều gì:

- À! Tối qua lão phu mới gặp kẻ yêu Hồ Diên Lăng Tiêu diên đại - Lục Dã Khôn Long đó.

Trung Cường và Doanh Doanh dường như đồng thời cất tiếng nôn nóng hỏi:

- Lão ca ca gặp ở đâu vậy?

Thấy hai người cũng lúc nôn nóng hỏi mình, Mai Bất Cô bỗng ngậy người nhìn tỏ vẻ ngạc nhiên, trong lòng tự hỏi không biết xảy ra chuyện gì.

Trúc Thiên Lý thấy vậy liền chỉ Trung Cường và nói:

- Tiểu huynh đệ đây đang tìm Lục Dã Khôn Long.

Lúc ấy bỗng có tiếng vó ngựa từ mấy chục trượng phía sau lưng rầm rập truy đến. Bốn người quay lại thì thấy chồng của Tiết Đình Hương đang suất lĩnh binh mã chạy về phía thị trấn.

Cường Trung Cường lòng như lửa đốt, không còn tâm trí để nhìn theo đoàn người xa dần trên quan lộ, chàng lập tức nôn nóng hỏi:

- Phong lão ca, lão ca gặp Lục Dã Khôn Long lão tiền bối của đệ nơi nào?

Mai Bất Cô quay lại đáp:

- Tối hôm qua gặp người gần Khoan Điện, thấy đang băng đồng vọt đi như diên, nhưng không hiểu tại sao lại đi vào đêm khuya như vậy.

Nói xong, ông chợt trầm tư một hồi và tiếp:

- Hôm nay người đuổi đến loan thành thì có thể đuổi kịp Lục Dã Khôn Long.

Cường Trung Cường ngược mắt nhìn lên trời xanh thì thấy mặt trời đã ngã về tây, trong lòng càng thêm lo lắng.

Mãn Doanh Doanh nói với Trúc Thiên Lý:

- Đại sư huynh, chúng ta đi thôi.

Mai Bất Cô lập tức nói với Trung Cường và Doanh Doanh:

- Cần đi thì hai người cứ đi, đại sư huynh các người và ta có một cuộc hẹn với tửu quỷ tối nay sẽ gặp nhau ở đất này.

Trúc Thiên Lý chợt trầm tư và nói:

- Tiểu muội, người và tiểu huynh đệ cứ đi trước đi, sau khi xong chuyện, sư huynh sẽ đuổi theo sau, chúng ta sẽ gặp nhau ở bến Đại Liên Hoàn. Nếu các người vượt qua trước thì dọc đường cứ khắc lên ký hiệu của ta Đại Yên Đài.

Mai Bất Cô nhắc cây tử trúc trượng lên và nói:

- Khắc tên cây đũa cầu bồng này của ta cũng được. Cả trăm người gặp ta thì ai cũng nói là ta giống một lão ăn mày.

Mãn Doanh Doanh nghe nói đại sư huynh và Mai Bất Cô không đi, trong lòng nàng chợt vui thầm.

Nàng đưa mắt nhìn sang Trung Cường thấy chàng lộ vẻ bồn chồn, vòng tay nói:

- Hai vị lão ca ca có chuyện quan trọng vậy tiểu đệ xin đi trước.

Nói xong, chàng liền phi thân ngồi lên lưng ngựa. Mãn Doanh Doanh đã ngồi lên yên tự lúc nào không hay, đang đợi chàng cùng xuất phát.

Hai người liền giật cương, Long Câu và Cái Tuyết cùng hí lên một tràng dài sải chân như bay, chạy song song về phía trước. Mãn Doanh Doanh quay đầu nhìn lại thì thấy đại sư huynh và Mai ca ca đang triển khinh công bay về phía tây bắc.

Xoay đầu nhìn lại thì thấy Trung Cường mày chau mặt ủ, tỏ ra vô cùng căng thẳng, nàng cất giọng quan tâm an ủi:

- Đệ đệ không nên lo lắng như vậy, hai con ngựa này rất nhanh. Có lẽ trước khi mặt trời lặn, chúng ta đã đến Loan thành rồi.

Cường Trung Cường vẫn lo lắng đáp:

- Đệ hai tay vọng đến đó trước Lục Dã Khôn Long một bước.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã vượt qua một ngọn đồi, đưa mắt nhìn quanh thì thấy xung quanh là một dãy đất vàng. Có lẽ nơi này ít tuyết rơi nên băng tuyết đã tan hết từ trước. Phía sau hai ngựa giờ đây bùn đất đã bắn lên tung tóe.

Ngựa hí vang và cất bước dồn dập, gió rít vù vù qua mặt hai người, áo khoác bọc gió tung bay phấp phật. Hai người dường như đang trôi đi trong gió lộng. Sau một giờ đi, đã vượt qua một số thôn trấn, đưa mắt nhìn ra thì trước mặt đã hiện ra con đường cái dẫn đến Loan thành. Trên con đường cái, người qua kẻ lại tấp nập, kẻ kéo xa người cười đùa, đa số là dân làm ăn buôn bán. Lúc này, vầng thái dương đã từ từ khuất sau đỉnh núi trùng điệp phía trước.

Mãn Doanh Doanh chỉ dãy núi phía trước và hỏi Trung Cường:

- Đệ đệ có biết dãy núi này tên gọi là gì không?

Trung Cường đưa mắt quan sát chỉ thấy núi non cao ngất, trùng trùng điệp điệp hiểm trở vô cùng, tựa như một đóa hoa đầy gai, xem xong chàng lắc đầu đáp:

- Không biết!

Mãn Doanh Doanh nghe vậy, trong lòng lấy làm tức giận. Nàng cảm thấy chàng đệ đệ của mình dường như cái gì cũng không ngờ, mà lại đòi đi xuôi ngược giang hồ, nàng bèn nghiêm giọng nói:

- Đó chính là dãy Ma Thiên Lãnh, các bạo chúa hắc đạo ở vùng tái ngoại, bạo thiên thất hào tất cả đều bàng cứ trên Ma Thiên Lãnh.

Cường Trung Cường không chú ý đến những điều này chàng khẽ thở dài một tiếng.

Mãn Doanh Doanh thấy chàng đầy ắp tâm sự nên không trách chàng nhưng thấy chàng không hiểu gì về giang hồ, trong lòng lo lắng cho chàng.

Đôi tuần mã hí lên một tràng dài đồng thời cất bước phi về phía con đường cái, tốc độ tuy đã giảm nhiều nhưng cũng khiến cho du khách bên đường hốt hoảng dạt ra hai bên.

Cường Trung Cường chốc chốc lại nhìn về phía mặt trời đang lặn, lòng chàng lại càng thêm lo lắng.

Mãn Doanh Doanh đột nhiên hạ giọng nói:

- Đệ đệ, chậm bước lại.

Cường Trung Cường ngẩng đầu nhìn ra phía trước, bỗng thấy mười mấy đại hán y phục màu xanh, vai giắt trường kiếm ở cách xa chàng và Mãn Doanh Doanh hơn một dặm, đang reo hò kéo đến. Do gió bụi mù mờ nên chàng không trông rõ mặt mày cả bọn. Các đại hán trước mặt quay đầu lại vì đã phát hiện ra Trung Cường và Doanh Doanh. Đôi ngựa quý Long Câu và Cái Tuyết bỗng cất lên một tràng hí dài, bốn vó bồn chồn như muốn lao ngay đến đoàn người ngựa. Mười mấy con ngựa của các đại hán nghe tiếng hí của Ô Long Câu và Ô Vân Cái Tuyết chột e ngại, chạy tấp sang hai bên vệ đường, làm cho mấy đại hán vất vả khổng chế, quát ngựa tiến lên. Lúc ấy thì Mãn Doanh Doanh và Trung Cường đã tiến lên gần cả bọn. Bỗng trong số các đại hán có một người thúc ngựa nhảy xổ ra quát một tiếng bắt ngờ hướng về Trung Cường đánh luôn một chưởng.

Đối phương ra tay đột ngột, ngựa lại đang phi nhanh, Cường Trung Cường chưa dự liệu tới trường hợp này nên cũng kinh hãi gò mạnh dây cương, thét lên một tiếng giận dữ, hữu chưởng tung ra một chưởng thật nhanh như điện xẹt. Mãn Doanh Doanh thấy sự xảy ra bất ngờ. Không kịp can thiệp, nàng đành gò cương lại kêu lên một tiếng lo sợ cho Trung Cường.

Do bị bắt ngờ, con Cái Tuyết hí lên một tiếng giận dữ, hai vó dựng lên. Trong lúc Mãn Doanh Doanh đang lo khổng chế con Cái Tuyết thì Trung Cường đã xuất ra một đạo chưởng phong cực kỳ mãnh liệt. Ngọn chưởng vút ra cuộn cuộn lao tới chụp xuống ngọc chưởng phong do đối phương xuất thủ đánh lên.

Bùng! Một tiếng vang trầm đục, vó ngựa bồn chồn, đại hán đánh lén bỗng hự lên một tiếng, ngã nhào xuống đất.

Lúc này mấy đại hán còn lại đã lục tục xuống ngựa, hò hét om xòm, vũ khí đã lăm lăm trong tay. Đại hán bị đánh ngã xuống đất, thét lên một tiếng, lăn lông lốc về bên kia đường, toàn thân lấm lem bùn đất. Tất cả các du khách qua đường đều tỏ ra e ngại đám đánh nhau chỉ dám đứng xa đưa mắt quan sát.

Đôi ngựa quý vẫn ngẩng cao đầu, hí lên như sấm bốn vó bồn chồn, gõ xuống mặt đường, phong thái dũng mãnh như hổ khiến bảy ngựa bên kia kinh động nháo nhác bỏ chạy tán loạn. Trung Cường và Doanh Doanh phải vất vả gò cương khổng chế, miệng liên tục phát ra mấy tiếng lạ kỳ mới buộc được đôi ngựa đứng yên.

Hai người đưa mắt nhìn ra thì thấy một đại hán uy nghi hùng dũng, toàn thân vận một màu tím nhạt, nai nịt gọn gàng, cưỡi trên lưng một con cự mã, tay lăm lăm một cây bổng đầy gai góc, thân nhiên cưỡi hai người. Đôi mày rậm của người này rộng hơn nửa tấc, mũi sư tử, mắt tròn to như cặp chuông đồng, dưới cằm râu ria rậm rạp, gương mặt cương nghị đen láy.

Đại hán không nói một lời, chỉ nhếch mép cười lạnh, mắt sáng như điện đang nhìn Trung Cường chăm chăm.

Mãn Doanh Doanh thấy vậy, giật mình lo sợ, ma lập tức hạ giọng nhắc nhở Trung Cường:

- Đệ đệ, trước mặt là lão tứ Vô Cự Dũng Thần Ba Vân Dũng. Là nhân vật thứ tư trong Ma Thiên Lãnh Bạo Thiên thất hào. Đệ đệ phải cẩn thận đề phòng cái bổng răng sói trong tay lão ta.

Lời Mãn Doanh Doanh vừa dứt, bên trên bổng nổi lên tiếng reo hò ầm ĩ. Bọn đại hán áo xanh đã kéo nhau vây quanh Mãn Doanh Doanh, Trung Cường và Vô Cự Dũng Thần.

Vô Cự Dũng Thần Ba Vân Dũng ngồi trên lưng ngựa thấy vậy bổng đắc ý bật cười sảng khoái.

Cường Trung Cường đang vội, lại bị bọn đại hán áo xanh vô cớ đánh lên một chưởng chút nữa thì ngã ngựa trong lòng đã bức. Giờ đây thấy Vô Cự Dũng Thần ngang nhiên dõng ngựa chặn đường, không sao nhận được lập tức quát lớn một tiếng:

- Tránh ra!

Cùng với tiếng quát, chàng thúc ngựa tiến lên, hữu thủ đồng thời cuộn tròn một lượt vạch lên một vòng tròn, phóng ra một ngọn chưởng phong nhằm vào Vô Cự Dũng Thần đánh tới. Lập tức một ngọn chưởng sức mạnh tuyệt luân xuất hiện, cuộn cuộn lao về phía ngực của Vô Cự Dũng Thần.

Vô Cự Dũng Thần bật cười ha hả, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, thúc ngựa tránh ngang hơn một trượng, tiếp đó hần thúc ngựa quay sang, cây bổng trong tay hần cũng kích ngay một thế đánh về sau lưng của Trung Cường.

Vù! Một tiếng rít chói tai réo ngang ...

Cường Trung Cường kích không một thế, chàng vội tuốt thanh bảo kiếm ra, thuận tay kích đến công vào cánh tay trái của Vô Cự Dũng Thần.

Vô Cự Dũng Thần lại cười lên một tiếng, khê lách người né tranh. Đồng thời cây bổng răng soi trong tay lão lại chuyển hướng quét về phía hông Mãn Doanh Doanh, tiếp đó lão cất giọng ngạo mạn nói:

- Tiểu nha đầu biết được đại danh của lão tử đây. Chiều này ta thưởng cho ngươi đó.

Tiếng nói chưa dứt thì cây bổng răng sói đã quét gần đến chiếc hông yêu kiều của Mãn Doanh Doanh. Mãn Doanh Doanh lách sang một bên, tay xuất luôn một thế phản công Vô Cự Dũng Thần. Thế kiếm của nàng kích vào khoảng không, nàng chợt tỉnh ngộ. Chợt nhớ, Bạo Thiên thất hùng đều thạo mã chiến, do đó muốn chế phục Vô Cự Dũng Thần trước hết phải buộc đối phương hạ mã.

Tâm niệm như vậy, từ phía sau lưng nàng lại có một luồng gió lạnh của cây bổng răng soi đang bổ tới. Nàng thét lên một tiếng nhún mình một khối yên ngựa, nhẹ nhàng đáp xuống.

Bóng hồng vụt đến, khoa kiếm vào chân trước của con cự mã. Vô Cự Dũng Thần thét lên một tiếng, giật mạnh dây cương, con cự mã hí lên một tiếng, dựng đứng thân lên.

Vô Cự Dũng Thần rạp người xuất ra một thế Hạt Đẻ La Nguyệt cây bổng răng soi vút xuống mạnh không thể tưởng đốn lấy thanh trường kiếm của Doanh Doanh.

Doanh Doanh xuất liền mấy chiêu toàn đánh vào khoảng không. Trong lòng bùng bùng lửa giận, thanh trường kiếm trong tay vội chuyển thế cầu vòng kích vào cổ tay phải của Vô Cự Dũng Thần. Vô Cự Dũng Thần giật mình vội gò cương cho ngựa quay một vòng, vọt đến gần nơi Trung Cường đang ngồi trên ngựa.

Do Mãn Doanh Doanh tuốt kiếm tấn công, nên Trung Cường không nhập vào vòng chiến để tránh ý thế hiếp cô, chàng đành ngồi yên thủ thế đợi chờ.

Vô Cự Dũng Thần vừa vọt đến, thấy Trung Cường vẫn ngồi yên như vậy, hần bổng quát lớn:

- Ngươi cũng xuống ngựa đi.

Tiếng quát chưa dứt, cây bổng răng soi đã quét về phía chàng, thế lao như điện xẹt.

Trung Cường phần nộ thét lên một tiếng, đề khí vọt lên. Đang ở không trung chàng quay sang nói với Mãn Doanh Doanh đang hoành kiếm đỉnh tấn công Vô Cự Dũng Thần:

- Tỷ tỷ đứng xa ra đi.

Cùng với tiếng quát là một tiếng tinh việt long ngân phát ra từ cây cổ kiếm. Chỉ thấy vô số ánh hào quang phát ra lóa mắt.

Mười mấy đại hán đứng ngoài thấy vậy, đồng thời phát ra một tiếng thét kinh dị.

Trung Cường thân tại không trung, liền triển ngay thế Xích Xương Trừ Long, thanh cổ kiếm bỗng hóa thành hàng trăm bóng kiếm đỏ chup xuống đầu của Vô Cự Dũng Thần. Vô Cự Dũng Thần mặt mày thất sắc thét lên một tiếng nhảy vọt xuống ngựa. Cường Trung Cường không muốn làm cho ngựa bị tổn thương, chàng vội thu thế kiếm lách người đáp xuống. Vô Cự Dũng Thần thấy vậy liền chớp thời cơ vung tít cây bổng rằng sỏi xuất chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh gió rít vù vù bổ xuống đỉnh đầu Trung Cường.

Cường Trung Cường hai chân vừa đứng vững thì bóng cây bổng rằng soi đã ập xuống.

Chàng thét lên một tiếng phẫn nộ, thân như một bóng trắng xẹt về bên trái của Ba Vân Dũng, cây Đồng Phong kiếm hoa lên, đánh thẳng vào cổ tay của đối phương. Vô Cự Dũng Thần Ba Vân Dũng chưa từng gặp qua người nào có thân pháp tuyệt nhanh như vậy, hấn hoảng kinh hồn phía tay phải bỗng nhẹ tênh thoải lui hơn tám thước.

Phập! Cây bổng rằng soi cắm vào đất sau hơn ba thước, bùn đất bắn lên tung tóe. Vô Cự Dũng Thần sợ Trung Cường đuổi theo truy sát. Hấn hét lên một tiếng, song chưởng đồng thời đẩy ra, lập tức có một đạo cuồng phong mãnh liệt cuốn theo vô số bụi mờ ập đến.

Cường Trung Cường thét lên một tiếng giận dữ, tay phải thâu kiếm, tay trái xỏ ra một chưởng.

Ầm! Một tiếng nổ long trời lở đất bóng người dao động. Cát bay mù mịt, gió rít liên hồi.

Thân thể cao to của Vô Cự Dũng Thần lắc lư chao đảo lui về phía sau, hấn hự lên một tiếng, té phịch xuống đất. Lúc ấy mười mấy đại hán đang đứng ở ngoài la hét lao nhao, mặt mày tên nào tên ấy xám ngoét như bùn, vũ khí lăm lăm trong tay nhưng không có tên nào dám bước đến đỡ Vô Cự Dũng Thần dậy. Lúc đó, Vô Cự Dũng Thần ngồi tại vị trí cách Mãn Doanh Doanh không đầy nửa thước. Mãn Doanh Doanh lại đang lăm lăm thanh trường kiếm trong tay. Vô Cự Dũng Thần ngồi đó, đôi mắt nhắm nghiền như đang chờ chết.

Mãn Doanh Doanh thấy mười mấy đại hán tỏ vẻ sợ mình ra tay đánh lén, nàng bỗng phẫn nộ cảm thấy mình bị xúc phạm. Nàng thầm nghĩ:

“Bổn cô nương lẽ nào lại là người thừa cơ kẻ khác gặp nguy khốn mà ra tay hạ thủ hay sao?”.

Nghĩ vậy, nàng chau mày, quét sang mười mấy đại hán đang đứng gần ngơ một tia nhìn lạnh lẽo, mỉm cười lạnh nhạt. Đột nhiên, ngọc thủ vung lên.

Xoạt! Thanh trường kiếm đã bay vào trong vỏ. Tiếp đến nàng khẽ nhún người vọt đến trước mặt Trung Cường.

Cường Trung Cường thu kiếm lại và trầm giọng nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi.

Nói đoạn, người đằng không vọt lên lưng ngựa, kéo cương chuẩn bị bỏ đi. Đột nhiên lúc ấy, mười mấy đại hán đang đứng bên ngoài cất lên một trận réo gọi hết sức vui mừng. Trung Cường và Doanh Doanh ngẩng lên nhìn thì thấy cách đó không xa, bụi bốc mù mù, tiếng vó ngựa vang đến như mưa, mười mấy con kỵ mã đang hướng đến phía họ, ào ào lao đến như nước vỡ bờ. Những người qua lại trên đường nháo nhào nhón nhác quãng cả đồ đạc bỏ chạy ra ngoài xa hơn hai mươi trượng.

Lúc này, hai con ngựa dẫn đầu, một bạch, một ô, một hồng, trên lưng mang theo một nam hai nữ, thể như chớp giạt lao đến như bay. Trong nháy mắt, khoảng cách chỉ còn mấy chục trượng. Trên lưng con ngựa ô, là một chàng đại hán khôi ngô, tuấn tú, nai nịt gọn gàng, mắt hổ miệng rộng, mặt đen như nhọ nồi, cằm không một sợi râu. Trên lưng hắc hán mang một quả chùy đồng to như cái đầu, kim quang lấp lánh, nặng khoảng mấy chục cân. Uy thế bừng bừng, uy mãnh vô song, trông thật rợn người.

Cưỡi trên con bạch mã là một thiếu nữ mỹ miều, tuổi độ hai mươi, quốc sắc thiên hương, xinh đẹp tuyệt trần, mặt mày như vẽ, tóc dài bay phất phơ theo gió. Trên người khoác một bộ y phục bằng lụa hảo hạng màu xanh nhạt. Chân mang hài cong, đang rạp người trên lưng ngựa, lao tới như bay.

Trên con ngựa hồng, là một thiếu nữ độ khoảng mười năm mười sáu tuổi vai mang song kiếm, mắt hạnh mày liễu, má thắm môi hồng. Trên đầu là hai lợn tóc húi theo kiểu a hoàn, nhìn là biết ngay là a hoàn theo hầu cô chủ.

Lúc này tiếng réo gọi của mười mấy tên đại hán cùng vang lên rối rít.

Mãn Doanh Doanh lập tức nói với Trung Cường:

- Đệ đệ hãy cẩn thận, người trên lưng con hắc mã là Tiêu Lâm Hồ Ba Vân Cuồng là lão ngũ trong Thất hùng của dòng họ Ba. Gã ta là một kẻ hồ đồ, không biết phải trái.

Nàng lại hạ giọng nói tiếp:

- Thiếu nữ trên lưng bạch mã là thất muội của anh em nhà họ Ba. Ắ ta kiếm thuật tinh thông khinh công có hạn, nhưng võ công thì vượt cả sáu người anh của mình. Tục gọi là Ma Thiên Ngọc Nữ cô nương Ba Lệ Quân, năm nay ả ta đã hai mươi bốn tuổi rồi đó.

Mãn Doanh Doanh nói đến hai mươi bốn tuổi với giọng đặc biệt nhấn mạnh. Nàng lại nói tiếp:

- Con nha đầu trên lưng con hồng mã, là một ả rất dối chua ngoa, vô cùng khó rở. Tên của ả là Qui Tinh Tinh, nhưng người ta quen gọi là Tiểu Hoàn.

Lời của Doanh Doanh chưa dứt thì ba con chiến mã đã rầm rập kéo đến, khoảng cách giờ đây còn chừng bảy trượng.

Ma Thiên Ngọc Nữ Ba Lệ Quân thúc ngựa vọt lên, lúc này nàng ta tinh thần ngưng trọng, mắt phùng bông nhìn Trung Cường chăm chăm, đôi mày khê nhướng lên tỏ vẻ kinh ngạc.

Ba con chiến mã vừa kéo nhau đến nơi, đồng thời cuộn theo một trận bụi bay mù mịt.

Chúng cất lên tiếng hí liên hồi như bị chủ nhân gò cương bắt đứng yên con nào con này giò căng cứ bồn chồn như đứng trên than nóng.

Ô Long, Cái Tuyết cũng đồng thời hí lên như sấm càn làm cho ba cỗ chiến mã của đối phương thêm bồn chồn lo lắng, không thể đứng yên. Chúng cứ mãi vẩy đuôi, lắc đầu liên tiếp nện vó xuống đất.

Ma Thiên Ngọc Nữ vừa thấy tứ ca đang té ngồi trên mặt đất, chưa kịp dừng ngựa, vai nàng khê động người đã vọt lên, như cơn gió nhẹ từ từ đáp xuống bên cạnh Vô Cự Dũng Thần.

Cường Trung Cường thấy vậy giật mình chàng ngỡ ngờ thấy loại thân pháp nàng đã thi triển chừng như có nét gì đó giống giống với loại thân pháp Phong Tẩu Điện Hành mà chàng đã học được.

Đột nhiên lúc ấy có một tiếng quát to như sấm dậy:

- Ai, kẻ nào? Ai đã đánh ca ca ta ngã ngựa?

Cường Trung Cường nghe tiếng quát đưa mắt xem xét thì thấy Vô Đạo Cuồng Phu, nhướng mày trợn mắt, hung quang bắn ra tứ phía.

Hắn đang ngồi trên lưng con ngựa ô, khí thế hung hãn. Vó ngựa bồn chồn trông giống như một ác thần ra trận. Thấy chưa ai đáp lại lời mình, hắn đưa mắt nhìn quanh, miệng vẫn không ngừng quát nạt, đôi cặp liêm chùy bằng đồng đang cầm trên tay hắn không ngừng gõ vào nhau, phát ra những tiếng đinh tai điếc óc, lửa bắn tung tóe ra khắp xung quanh.

Cường Trung Cường nhướng đôi mày kiếm, mỉm cười lạnh nhạt, định cất tiếng trả lời, thì chợt Tiểu Hoàn đã trừng mắt lấy cây roi ngựa chỉ vào Trung Cường lập tức đáp:

- Ngũ gia, chính là gã này.

Đột nhiên có một giọng nữ thanh thanh quát lên:

- Tiểu Hoàn, câm miệng lại.

Trung Cường và Doanh Doanh đồng thời nhìn sang thì thấy Ma Thiên Ngọc Nữ đang quỳ bên cạnh Vô Cự Dũng Thần đài mi châu lại, mắt phụng hàm uy đang nhìn trừng trừng vào Tiểu Hoàn.

Ma Thiên Ngọc Nữ thấy Trung Cường quay sang nhìn nàng, nàng chợt ửng hồng đôi má, đôi mày chợt giãn, mắt phát ra một tia âm áp, e thẹn cúi xuống đỡ Vô Cự Dũng Thần đứng dậy.

Lúc đó bỗng có một tiếng thét như sấm rền cất lên:

- Tiểu tử, ngươi cũng xuống ngựa đi.

Cường Trung Cường giật mình quay lại thì thấy Vô Đạo Cuồng Phu đã vung cặp chùy đồng, từ trước đầu của Ô Long Cầu xuất ra một chiêu Hoàn Tảo Ngũ Nhạc gió rít vù vù nhằm vào ngực chàng mà quét đến. Ô Long Cầu hí lên một tràng dài chống vó đứng dậy quay tròn một vòng cũng vừa khéo tránh được quả chùy đồng đang dũi mãnh lao tới.

Cường Trung Cường vội nắm chặt yên cương, chuyển dịch sang một bên thuận tay đẩy mạnh một cái vào quả chùy đồng đánh hụt.

Vô Đạo Cuồng Phu xuất ra một chùy đánh vào không khí, hắc chợt giật mình thét lên một tiếng, định thu chùy thúc ngựa xáp lên đánh tiếp thì quả chùy đồng đột nhiên vượt tay bay vọt đi. Kéo theo tiếng rít, vẽ lên một hình vòng cầu sáng lấp lánh bay xa ra ngoài khoảng ba trượng, vun vút lao về phía Ma Thiên Ngọc Nữ và Vô Cự Dũng Thần.

Tiểu Hoàn cô nương hoảng hồn kêu lên thất thanh, xung quanh cũng phát ra một tràng kêu nháo nhác.

Vô Đạo Cuồng Phu chỉ biết liên tiếp quay cánh tay phải, phát lên tiếng kêu vô cùng quái dị. dường như có ý muốn đuổi theo quả chùy đồng nhưng lực bất tòng tâm đành phải đứng yên chân như mọc ra.

Dân chúng đứng ở ngoài xa hơn hai mươi trượng theo dõi trận đấu cũng kêu lên nháo nhác bỏ chạy tán loạn ra ngoài xa thêm sáu bảy trượng nữa. Trong khi đó thì Ma Thiên Ngọc Nữ đã nhanh như tia chớp tóm gọn quả chùy đang bay đến, tiếp đó là tiếng nói:

- Chụp lấy!

Cùng với tiếng kêu, tay nàng thuận thế, vẫy nhẹ một cái quả chùy đồng đã bay thẳng đến Vô Đạo Cuồng Phu lúc này vẫn đang ngồi trên lưng ngựa.

Từ phía xung quanh bất chợt rộ lên một tràng tán thưởng.

Vô Đạo Cuồng Phu giơ tay tóm bắt lấy quả chùy thúc ngựa tiến lên chặn quan đạo, hắc ngược mặt lên trời phát ra một tràng cười cuồng nộ.

Cường Trung Cường cũng bực bực nổi giận, sát khí nổi lên. Chàng vận đủ công lực vào hai tay chờ thời xuất thủ.

Đột nhiên từ phía sau lưng chàng bỗng vang lên tiếng quát của Vô Cự Dũng Thần:

- Lão ngũ tránh ra ...

Vô Đạo Cuồng Phu chợt im bật tiếng cười, tròn mắt nhìn sang gương mặt đã có phần nhợt nhạt của vị tứ ca, và mặt mày u ám của thất muội. Hắc không nói không rằng, lặng lẽ thúc ngựa tránh sang một bên đường, nét giận trên gương mặt đột nhiên biến mất. Mấy đại hán áo xanh đang cản đường phía trước và đội kỵ mã do Ma Thiên Ngọc Nữ kéo đến thấy tình hình như vậy bỗng rầm rập tránh sang hai bên.

Cường Trung Cường đã từ lâu nôn nóng lên đường đuổi theo Lục Dã Khôn Long, không thể đợi thêm được nữa, thấy tình hình đã chuyển biến như vậy, chàng liền quay sang nói với Mãn Doanh Doanh:

- Tỷ tỷ chúng ta đi.

Nói đoạn cả hai cùng giật cương thúc ngựa, Ô Long, Cái Tuyết cùng lúc hí lên một tràng lanh lảnh sải bước lao đi.

Ma Thiên Ngọc Nữ nghe thấy ngân trang thiếu niên gọi hồng tỷ tỷ thiếu nữ là tỷ tỷ mặt nàng chợt bừng lên một tia hai tay vọng.

Đang phi như bay, Cường Trung Cường lại đưa mắt nhìn trời. Vầng thái dương đã bị những ngọn núi cao tít chân mây của dãy Ma Thiên Lãnh che phủ mất rồi.

Lúc này chợt có một làn hương thơm bỗng ập đến, chàng giật mình nhìn xem thì thấy phía bên đường là một đoàn kỵ mã rất đông. Kỵ sĩ toàn là hồng phần giai nhân, người nào cũng xinh đẹp như hoa, lưng giắt kiếm dài, hồng quần phấp phới.

Ô Long Câu hí lên một tràng dài, phi vọt như bay, mấy mươi hiệp nữ chỉ thoáng qua trong chớp mắt.

Chàng quay đầu nhìn lại thì vọng tiền lâu nguy nga tráng lệ của Loạn thành đã thấp thoáng hiện ra trong ánh tà dương.

Dần dần, gió mát cất lên, bóng chiều đổ xuống, lúc này tường thành cao rộng của Loạn thành đã hiện ra vô cùng rõ nét. Thời gian uống cạn ấm trà chàng đã đến trước cửa Loạn thành.

Cổng thành to rộng, cao độ mấy trượng, phía trên treo bốn ngọn hồng đăng to như chiếc đấu, dưới đất trải đá xanh mát rượi, song mã chạy trên con đường đá, tiếng vó reo lanh canh nghe hết sức vui tai.

Quân lính giữ cửa và người đi đường đều nhìn vào Trung Cường và Doanh Doanh. Lúc này là thời kỳ sơ hội của hoa đăng người qua lại trên đường thật là đông đúc. Hai bên đường đầy ắp những tửu quán đèn đuốc sáng choang, tiếng cười nói từ phía phòng trà tửu điểm phát ra liên miên bất tận. Trong Loạn thành náo nhiệt vô cùng.

Cường Trung Cường ngồi trên lưng ngựa, đưa mắt dõi tìm sang phải, sang trái chú nhìn vào người đi đường hy vọng gặp được Khôn Long lão tiên bối trong họ.

Mãn Doanh Doanh quay sang Trung Cường, mỉm cười thăm thiết, cất giọng dịu dàng:

- Đệ đệ, chúng ta nên đi tìm một khách điểm gửi ngựa xong rồi đi đến các khách điểm, tửu lâu hỏi dò xem họ có gặp Khôn Long lão tiên bối hay không.

Cường Trung Cường cảm thấy nàng nói có lý nên chàng liền gật đầu đồng ý.

Bỗng lúc ấy phía sau có một giọng nữ nhân hốt hải gọi tới:

- Cường ca ca! Cường ca ca!

Trung Cường giật mình, quay ngoắt lại nhìn xem. Thì thấy cách đó khoảng mấy trượng trong đoàn người qua lại có một thiếu nữ áo trắng lưng mang bảo kiếm. Đôi mắt ngấn lệ hốt hơ hốt hải rồi rít vẩy tay chạy về phía hai người.

Chàng định mắt nhìn kỹ thì ra đó là sư muội xinh đẹp tuyệt trần của chàng - Khang Trí Mẫn.

Cường Trung Cường quá vui mừng, đồng thời cũng không kém phần lo lắng. Chàng xúc động, mắt bỗng như có một sương mỏng phủ quanh. Chàng không dần lòng, cất tiếng gọi to:

- Mẫn muội muội!

Cùng với tiếng gọi, chàng liền quay ngựa chạy về phía nàng. Những du khách bên đường đưa mắt nhìn họ, có người cho rằng đó là bảo huynh muội, cũng có thể nghĩ rằng đây là một cặp tình nhân.

Cường Trung Cường đến gần Khang Trí Mẫn, chàng vội xuống ngựa, nhẹ nhàng cầm lấy đôi bàn tay ngà ngọc của Khang Trí Mẫn đồng thời cất tiếng nói với vẻ quan tâm:

- Mẫn muội muội đến đây lúc nào?

Khang Trí Mẫn gặp được Trung Cường đột nhiên lại nhớ đến ân sư bị hại thì từng giọt châu đã sa xuống trên gương mặt kiều diễm của nàng. Nàng tiếc rằng đã không thể ào vào lòng Trung Cường khóc thỏa thuê một trận để giải tỏa u buồn bấy lâu.

Nàng đành phải kìm giọng đáp:

- Muội đến hồi trưa nay.

Nói đoạn nàng lấy ra một chiếc khăn tay lau đi những giọt nước mắt và cất giọng thỏ thẻ:

- Hôm đó muội tỉnh dậy liền đến trước tiền điện tìm huynh, thì gặp hai vị sư thúc tổ và toàn thể chúng tăng ở đó. Muội mới biết là ân sư bị hại huynh đã xuống núi.

Khang Trí Mẫn nói đến đây lệ đã tuôn xuống như mưa âm thanh khản đặc, không nói được nữa.

Cường Trung Cường nước mắt cũng rưng rưng định an ủi Khang Trí Mẫn mấy câu.

Nhưng lúc ấy con Ô Long Cầu đang đứng bên cạnh đột nhiên cất lên một tràng hí rung động cả phố phường. Khang Trí Mẫn nghe tiếng hí bất ngờ vang lên như sấm động, nàng giật mình ngẩng đầu nhìn quanh, thì thấy mọi người xung quanh đều đang đưa mắt ngắm mình và Trung Cường. Do đó nàng bỗng e thẹn đỏ bừng đôi má. Nàng quay sang thì thấy Trung Cường đang hoang mang đưa mắt nhìn như tìm kiếm ai đó. Lúc này nàng mới nhớ đến thiếu nữ áo đỏ đi với Trung Cường khi nãy. Thế là nàng cũng đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy thiếu nữ nọ đâu cả, nàng bất giác cất tiếng hỏi Trung Cường:

- Cường ca ca, vị cô nương hồi nãy đi với ca ca đâu rồi?

Tuy trong lòng Trung Cường rất lo lắng nhưng mặt chàng bỗng đỏ bừng và lên tiếng giải thích:

- Vị cô nương đó là Bạch Tuyết Mẫu Đơn Mãn Doanh Doanh tiểu sư muội của Kim Yên Đài Trúc lão ca.

Nói đoạn chàng bỗng đưa tay áo lên lau đi giọt lệ vừa chực ứa ra. Đôi mắt chàng chợt cau lại, chàng cất giọng như từ trong mơ:

- Quái thật! Mới đó mà đã mất tiêu rồi!

Khang Trí Mẫn lập tức cất giọng hiền hòa:

- Cường ca ca, có lẽ vị cô nương đó giận rồi.

Trung Cường lúc này chợt tỉnh ngộ, chàng biết Doanh Doanh đã nổi giận bỏ đi, chàng nghĩ đến cuộc hẹn với Trúc lão ca và Phong lão ca tại bến đại Liên Loan.

Doanh Doanh đã bỏ đi rồi, làm sao ăn nói với hai vị lão ca bây giờ?

Chàng nghĩ như vậy, trán bỗng toát mồ hôi, trong lòng lại thêm phần lo lắng.

Khang Trí Mẫn thấy Trung Cường lộ vẻ lo lắng khó xử, trong lòng nàng cũng rất buồn, nàng cất giọng thân thiết nói:

- Cường ca ca, muội ở tại khách điểm Cao Long đợi huynh. Huynh hãy mau đuổi theo tìm vị cô nương đó về đi. Xem ra vị cô nương ấy đã giận thật rồi đó.

Cường Trung Cường nghe Khang Trí Mẫn như vậy, chàng chợt có chút hối hận, nhưng bây giờ không còn đủ thời gian để giải thích cho Khang Trí Mẫn về trường hợp chàng đã gặp Mãn Doanh Doanh.

Chàng nhìn Khang Trí Mẫn vẻ áy náy lập tức gật đầu nói:

- Mẫn muội muội ở khách điểm đợi huynh, huynh lập tức đuổi theo tìm vị cô nương ấy về đây.

Nói xong chàng vội lên ngựa chạy về hướng cửa bắc.

Khang Trí Mẫn nhìn theo bóng ngựa vọt đi. Gương mặt nàng chợt thoáng qua một nét buồn xa xăm với vợi. Nàng khẽ thở dài, quay người đi về phía khách điểm.

5. Chương 5: Bá Thiên Kiều Nữ Xuân Tình Động

Cường Trung Cường lòng nóng như lửa đốt, nhưng giữa phố phường chàng không dám thúc ngựa nhanh. Nhưng con Ô Long Cầu mỗi cái nhấc mình đã hơn một trượng, tốc độ cũng nhanh đến kinh người. Ra khỏi cổng bắc màn đêm đã kéo đến, lúc này trên con đường cái cũng không còn mấy người đi lại. Một vầng trăng tròn đã từ từ nhô lên, phủ xuống màn đêm một loại ánh sáng huyền ảo hòa quyện trong sương chiều.

Ô Long Cầu hí lên một tràng lạnh lạnh, phóng vó như bay, gió đêm thổi đã rít bên người nghe lạnh lạnh, Cường Trung Cường ngồi trên lưng ngựa căng mắt nhìn ra phía xung quanh, chỉ thấy xa xa vô số những ánh đèn dầu đã thấp lè tè lấp lánh, từ trong thôn xóm vẳng lại tiếng chó sủa ăng ẳng. Trên quan đạo giờ đây đã vắng bóng người ngựa.

Cường Trung Cường đột nhiên nghi ngờ chính mình. Chàng tự hỏi:

- Hay là mình đã đuổi theo sai hướng?

Chàng đang do dự thì từ phía tây của Loạn thành có tiếng hí dừng mãnh của con Cái Tuyết, vượt qua màn đêm lạnh lạnh vọng tới.

Tim Trung Cường bỗng đập rộn ràng, chàng buột giọng kêu lên khe khẽ:

-Ồ, Cái Tuyết!

Trong khi chàng kêu lên khe khẽ thì con Ô Long Câu đã hí lên một tràng đầy phấn chấn, tự động quay lại đuổi theo tiếng hí vừa cất lên. Vó ngựa như bay không theo đường cái mà cắt đồng băng tới.

Cường Trung Cường thấy con Ô Long Câu hành động như vậy, càng vững tin rằng tiếng ngựa khi nãy chính xác là do Cái Tuyết cất lên. Chàng cũng nghĩ ra có lẽ Mãn Doanh Doanh sợ chàng đuổi theo nên mới đổi hướng chạy về phía tây.

Con Ô Long Câu vượt ruộng bằng đồng chạy như điên dại, những nơi vó ngựa lướt qua, cuộn cuộn bốc lên một đám bụi mù, trong ánh sáng mờ lung của ánh trăng chiếu xuống những đám bụi cuộn lên như một làn khói trắng tỏa về phía tây. Cường Trung Cường chỉ thấy cảnh vật quanh mình lao đi loang loáng, gió rít vù vù hai bên tai. Những thửa ruộng dưới chân như được một sức mạnh khổng lồ cắt ra từng phiến, vút đi loang loáng sát dưới chân ngựa. Chàng như có cảm giác đang bay trên mây không một lần dần xóc, bình yên lạ thường.

Sau một khắc đồng hồ vó ngựa đã bước lên một quan đạo chạy thẳng về phía tây.

Trên quan đạo tĩnh mịch như tờ, tuyệt nhiên không một bóng người hay tiếng vó ngựa.

Con Ô Long Câu hí lên một tràng dài, dừng bồm sải bước. Tốc độ càng nhanh hơn trước.

Quay đầu nhìn lại thì thấy Loạn thành đèn đóm sáng trưng giờ đây đã xa hơn mấy mươi dặm.

Nhìn lại trước mặt là dãy Ma Thiên Lãnh hùng vĩ uy nghiêm. Trong ánh sáng mờ lung của màn đêm trông càng cực kỳ hiểm trở. Tuy xa cách khoảng hai ba chục dặm nhưng mắt nhìn cứ tưởng đó là trước mắt.

Tim Cường Trung Cường bỗng đập rộn ràng, chàng giật mình tự hỏi:

- Vì sao Mãn Doanh Doanh lại chạy về phía Ma Thiên Lãnh?

Tâm niệm như vậy chàng lại đưa mắt nhìn về phía trước, đến tận chân trời vẫn là một dãy im ắng như tờ.

Sau nửa giờ truy đuổi chàng đã cách đồng nhạc của dãy Ma Thiên Lãnh không đầy ba dặm. Đã thấy rõ những khu rừng và vách đá kỳ dị của dãy núi.

Nhưng cảnh vật vẫn yên lặng như chết, tuyệt nhiên không thấy bóng hình của Mãn Doanh Doanh đâu cả.

Do được biết thất hùng nhà họ Ba hùng cứ nơi Ma Thiên Lãnh, nên Trung Cường âm thầm đề cao cảnh giác. Con đường cái chàng vẫn đi này giờ, chạy men theo Sơn Nhạc vòng về phía nam.

Vó ngựa vẫn như bay không hề mệt mỏi, nhưng trên cổ ngựa mồ hôi đã bắt đầu rịn ra.

Ngay lúc đó trước mặt chàng bỗng hiện ra mấy cái chấm đen, tim Trung Cường đập mạnh một hồi. Chàng chợt tự hỏi:

- Lẽ nào đây là bọn lâu la trinh sát của Ma Thiên Lãnh?

Trong chớp mắt cự ly giữa chàng và mấy chấm đen đã thu ngắn lại còn không đầy nửa dặm. Chàng đưa mắt nhìn kỹ thì ra đó là mấy người đi đường tranh thủ đi đêm.

Chàng thấy vậy chợt thầm khen những người này to gan lớn mật. Nhưng chàng cũng nghĩ ra có lẽ Thất hùng của Ma Thiên Lãnh nghiêm cấm thuộc hạ chặn đường thương nhân và cướp bóc họ hoặc giả cả bọn người này đều không biết trong dãy Ma Thiên Lãnh này có một vị đại vương. Chàng lại nhớ đến cuộc chạm trán hôm nay với ba huynh muội của Thất hùng họ Ba. Chàng chợt tâm phục khi thấy tuy là thảo khấu an doanh lập trị ở đây nhưng huynh hữu đệ tử đều nghe lời bề trên một cách cung kính khiến cho người ta khâm phục cái mỹ đức này.

Lúc ấy, Vô Cự Dũng Thần chỉ ra lệnh một cái, Vô Đạo Cường Phu đang giận bưng vẫn thu hồi vũ khí tránh ra nhường đường không dám cãi một lời. Xem ra kỷ luật của Thất hùng họ Ba với thuộc hạ vô cùng nghiêm ngặt. Suy nghĩ miên man chàng đã đến trước mặt mấy người đi đường lúc nào không biết. Chàng chợt giật mình khi đã cách họ chỉ còn mười mấy trượng. Chàng vội ghìm cương dừng ngựa lại thì thấy họ toàn là những người nông thôn đi vào thành thị. Chàng bèn ngồi yên trên lưng ngựa, vòng tay hỏi họ:

- Xin hỏi chư vị, lúc này có gặp qua một cô nương mặc áo hồng, lưng mang trường kiếm cưỡi trên con ngựa đen hay không?

Mấy người đi đường nghe thấy tiếng hỏi, cũng vội dừng bước, tất cả đều thản nhiên lắc đầu. Chỉ có một ông lão hiền hậu trong số họ, khẽ mỉm cười nói:

- Tại hạ đi từ lúc mặt trời lặn, ra khỏi thôn đến giờ chưa gặp ai cưỡi ngựa đi vào mà có hình dạng như cậu em mô tả cả.

Trung Cường nghe vậy, chợt cau mày lẩm bẩm:

- Là thật không hiểu đi hướng nào nữa?

Lúc ấy bỗng từ xa có tiếng reo hò quát tháo, tiếp đến là tiếng sắt thép chạm vào nhau vang vọng đến. Trung Cường nghe vậy giật mình quay đầu lắng nghe. Mấy người đi đường giật mình, chuyển mình đi gấp ...

Nhưng phía đông của dãy Ma Thiên Lãnh vẫn tĩnh lặng trong ánh sáng mờ lung, gió đêm nhẹ nhẹ, ngoài những ngọn cây thì thảo khe khẽ ra, tuyết nhiên không thấy đao quang kiếm ảnh.

Cường Trung Cường cảm thấy kỳ lạ trong lòng thầm nói:

- Hay là Mãn Doanh Doanh thấy mình đuổi theo, do lo bỏ trốn nên đã đi vào khu cấm trên Ma Thiên Lãnh và đã động thủ với bọn lâu la tuần tra?

Nghĩ vậy, chàng liền thúc ngựa, băng đường chạy đến hướng vừa phát ra tiếng binh khí chạm nhau.

Đột nhiên một tráng ngựa hí đầy vẻ phần nộ vút lên, nghe tiếng có vẻ truyền đến từ ngọn núi phía đông bắc, cách đó rất xa. Cường Trung Cường giật mình chưa đoán chắc đó là tiếng kêu của con Cái Tuyết thì con Ô Long Câu đã hí lên như sấm. Lao vọt lên triền núi, vượt hố băng gò nhẹ nhõm như chạy trên đất bằng lao như điên về phía đông bắc.

Do con Ô Long Câu tỏ thái độ như vậy, chàng biết rằng Mãn Doanh Doanh đã lọt vào trùng vây, tuy ngựa đã phi như bay nhưng chàng vẫn còn lo vạn phần giận rằng không thể đến ngay để xem cho rõ có chuyện gì xảy ra.

Lúc ấy bỗng nơi góc núi phía xa cách đó mấy dặm, bỗng có một cỗ ngựa lao ra như tên bắn, như đám mây đen, vừa phi vừa hí lên phần nộ, lao về phía chàng thể như đang gặp phải một bầy ong dữ đuổi theo sau lưng.

Tiếp đó sau lưng ngựa phát ra tiếng reo hò quát tháo. Con Ô Long Câu vừa thấy bóng ngựa lao ra bồm và tai lập tức dựng đứng, đôi mắt lóe sáng hí lên một tràng dài như reo vui, thân hình lập tức gia tăng tốc độ, lao đến như bay.

Cường Trung Cường mừng rỡ vì biết chắc con ngựa đen đang lao đến là con Cái Tuyết.

Chàng định cất tiếng gọi tỷ tỷ nhưng nhìn kỹ lại chàng bỗng phát hoảng. Vì trên lưng con Cái Tuyết bây giờ chỉ còn lại cái yên ngựa còn Mãn Doanh Doanh thì không thấy đâu cả. Trong chót mắt hai con ngựa đã phi bên nhau, đuổi chạy vòng mấy lượt tỏ vẻ vui mừng vì chúng đã gặp được nhau, làm gió xung quanh bỗng cuộn lên rào rào.

Bỗng tinh thần con Cái Tuyết chuyển biến lạ kỳ, hình dáng nó giờ đây [Mất trang ...] Chàng lao tới, Cường Trung Cường vừa gấp vừa nộ, mặc kệ quy củ giang hồ, thanh Đồng Phong bảo kiếm khẽ phát lên, đánh bật mũi tên sang một phía, người ngựa vẫn lao tới như bay. Vút, mũi tên thứ hai lại bay đến nhưng đã quá tầm, rơi sau lưng hai con ngựa. Ô Long, Cái Tuyết cứ ngậm tăm cao lớn, thể như cuồng phong trong chớp mắt đã tới con đường đá xanh.

Cường Trung Cường đưa mắt quan sát thì thấy con đường đá xanh này như một con mãnh xà khổng lồ, uốn éo chạy lên khe núi như một miệng hang, vách núi hai bên rộng hẹp bất thường, địa thế vô cùng hiểm trở. Trên vách núi cặp theo hai bên đường từng chòm quái thạch nhô ra lởm chởm, tạo thành vô số bóng đen, càng đi vào địa thế lại càng hiểm trở khó lường.

Cường Trung Cường xem xong liền giật cương lao thẳng về phía hang động trong hẻm núi. Chàng vừa cất bước lên con đường lên. Tiếp theo là một loạt tiếng bùng bật, xào xào, một trời đầy tên, rít đi trong gió nhắm ào người ngựa của Trung Cường bắn tới. Thế như chớp giạt, nhiều như mưa bay. Cường Trung Cường thét lên một tiếng, múa tít cây Đồng Phong bảo kiếm, vạch thành một đạo hào quang đỏ rực che phủ mặt trước người và ngựa. Lập tức có vô số tiếng bật bật phát ra, tất cả số tên bay đến đều bị chém đứt đôi rơi xuống rào rào như cơn mưa. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy con Cái Tuyết đã lao nhanh như điện xẹt, nhanh hơn tên bắn lùi lại cách chàng xa mấy mươi trượng đang sợ sệt đứng nhìn.

Lúc ấy lại có một tiếng hú vút lên, lao tên thứ hai dừng mãnh hơn loạt tên vừa rồi lại ào ào bay tới như mưa. Cường Trung Cường chợt chau đôi mày kiếm, hừ lên một tiếng phẫn nộ. Múa kiếm thúc ngựa, lại nghe thêm một trận rào rào rơi xuống, cả người lẫn ngựa đã lọt vào trong khe núi như hình miệng cốc chạy thẳng về phía sâu ở trong ...

Trước mặt con đường đã bỗng dần hẹp lại, hai vách dựng đứng hình thế cực kỳ hiểm trở.

Đột nhiên có một tiếng phèng la vang lên giữa núi.

Tiếp theo là một tràng tiếng động vang dội cả quần phong, tiếng vọng vang xa đập vào vách núi nghe như quỷ gọi hồn ai. Cường Trung Cường biết sẽ có biến cố, chàng vội gò cương ngẩng đầu quan sát. Chàng chợt giật mình khi phát hiện ra trên mấy vách đá nơi lưng chừng núi có vô số đá to đang cuồn cuộn lao xuống phát ra những âm thanh trầm đục. Vì sự an toàn của con Ô Long Cầu, chàng đành thúc ngựa thoái lui vượt ra khỏi cốc, còn mình thì bay vút vào trong. Vượt qua một đoạn trước mặt chàng hiện ra một thung lũng rộng không hề có cây đá chi cả, chỉ bằng bặt như chiếc chảo lớn.

Chàng vừa đến thung lũng thì bóng người cũng rầm rập chạy đến. Lúc này vầng trăng đã treo trên đỉnh đầu đang tỏa xuống ánh sáng vàng vạc, cách mấy trượng vẫn trông thấy cảnh vật vô cùng rõ nét.

Chỉ thấy dẫn đầu một đoàn người đang kéo đến là một lão nhân mặc áo bào trắng, tuổi độ thất tuần, râu tóc bạc phơ, mắt mày hồng hào, mày rậm mắt sáng, phía sau hông cặp một cây thiết quả khí thế thật là dũng mãnh.

Cường Trung Cường thấy lão nhân phong thái uy nghiêm khả kính như vậy. Chàng chợt tự nhủ:

“Vị lão nhân này có lẽ là trưởng lão của Thất hùng, nếu có động thủ, ta phải cẩn thận mới được”.

Nghĩ đến đó chàng đã đến giữa thung lũng, lão nhân tóc bạc bay bay, cũng vừa đến nơi. Khoảng cách giữa hai người giờ đây khoảng hơn ba mươi trượng. Lúc này vô số đại hán mặc áo lam tay xách đèn lồng chạy lúp xúp đã triển khai thế trận bao quanh thung lũng.

Trưởng bào lão nhân vừa bay đến vừa cất giọng trầm trầm, mắt lộ tinh quang sáng quắc:

- Tiểu tử nơi nào mà to gan lớn mật, đang đêm xâm nhập vào đây, trước hãy tiếp lão phu một chiêu.

Tiếng quát vừa dứt thì lão nhân đã đến trước mặt Trung Cường.

Một luồng chưởng lực đột nhiên cuộn lên cản lối Trung Cường bổ xuống. Trung Cường đến đây cốt tìm người chưa kịp hỏi han gì cả, không ngờ lão nhân này ngôn từ cuồng ngạo, tính nóng như lửa. Chưa kịp hỏi han gì đã ra tay xuất thủ. Chàng cũng có ý giận, bỗng xẹt, thân hình chàng đã vọt ra phía sau lưng của lão nhân. Lão nhân là người lịch duyệt giang hồ biết ngay là chàng đang ở phía sau, lão quát lên một tiếng, xoay người trở lại, hữu chưởng vội biến chiêu kích vào vai trái của Trung Cường xoay người trở lại, hữu chưởng vội biến chiêu kích vào vai trái của Trung Cường. Cường Trung Cường lúc này không tìm được nữa, chàng hú lên một tiếng tay trái cất lên, đón lấy luồng chưởng của lão nhân đang phóng đến.

Bùng! Thân hình lão nhân lắc lư dao động và từ từ bị đẩy lùi ra sau ba bước, mỗi bước lún sâu vào đất mấy tấc.

Mấy đại hán đang cầm đèn luôn mồm la hét từ phía vòng ngoài giờ đây bỗng ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau.

Toàn thể mọi người có mặt. lúc này bỗng im bật.

Cường Trung Cường cũng chợt ngậy người, không ngờ lão nhân võ công lại tầm thường như vậy!

Lão nhân sửa thế, ổn định tinh thần, đỏ mặt quát:

- Hảo tiểu tử, tiếp thêm một chưởng của lão phu đây.

Chữ đây vừa dứt thì hữu chưởng lại phóng ra một đạo kinh cuộn theo đất cát và cỏ khô, cuộn cuộn lao đến Trung Cường như cơn hồng thủy.

Cường Trung Cường cũng cất lên một tiếng được, chàng vội bước lên một bước, tả thủ đưa lên phóng ra một đạo kinh phong uy mãnh đón lấy ngọn chưởng phong của lão nhân phóng ra.

Bùng! Cát bay đá chạy, bụi bốc mù mịt. Trong cơn lốc bụi đó thân hình lão nhân lại lắc lư dao động, lão đảo bị đẩy lùi về phía sau.

Lúc ấy, mấy mươi đại hán áo lam đang đứng ngoài reo lên, sát, kẻ nào cũng vội vàng tuốt binh khí, vung vẩy loạn xạ, nhao nhao như muốn bổ nhào đến Trung Cường.

Phịch! Lão nhân không sao đứng vững, đã té ngã ngồi trên mặt đất.

Xoạt, xoạt, xoạt, lập tức có ba bóng người nhảy bổ đến phía lão nhân vừa té ngã.

Cường Trung Cường vẫn đứng nơi chỗ cũ, chỉ quét mắt nhìn quanh, không hề có ý tiến đánh lão nhân. Lão nhân thử vận chân khí, thấy chân khí lưu thông bình thường, nội phủ chưa bị chấn thương, tuy thấy hơi ngạc nhiên nhưng lúc này cũng không có thì giờ tìm hiểu nguyên nhân.

Ba đại hán áo lam nhảy đến bên lão nhân giơ tay định đỡ lão dậy, nhưng lão nhân bỗng chống tay đứng dậy phát ra một tràng cười hằn học, tiếng cười nghe như vượn hú, xem ra lão đã giận đến cực điểm.

Ba đại hán thấy vậy vội kinh hoàng nhảy lùi về chỗ cũ.

Giờ đây số lâu la đã kéo đến hơn ba trăm mạng, bao vây xung quanh vô cùng chặt chẽ, một con kiến cũng khó bò qua thoát thân. Lúc này cả bọn thấy lão nhân đã chống tay ngồi dậy, hơn nữa lại còn có sức để cười, cả bọn liền reo hò cổ vũ như điên.

Lão nhân đột nhiên ngưng bật tiếng cười, mày râu dựng đứng, mắt hổ trừng to, đưa tay rút lấy cây thiết quài đeo ở ngang lưng, nghiêm giọng nói:

- Lão phu hiệu là Thiết Quài Tiên Chu Chính Hiền, mấy chục năm bôn tẩu giang hồ, nhưng chưa có một tên hậu sinh nào đánh cho ngã nhào ra đất như hôm nay.

Nói đoạn, lão nhân cất tiếng cười cuồng nộ, đột nhiên quát to:

- Tiểu tử, ngươi kể như là người đầu tiên!

Chữ tiên vừa dứt, lão nhân đã múa cây thiết quài nhảy bổ đến quét vào lưng của Cường Trung Cường, cây thiết quài đen bóng vẽ lên một vòng đen, gió rít vù vù ào ào lao đến.

Cường Trung Cường nghe tên lão là Chu Chính Hiền nên cũng không muốn đánh thêm, chàng khẽ lắc người nhảy bật ra ngoài xa hơn ba trượng, đồng thời phẫn nộ quát lên:

- Dừng tay, hãy mau mời trại chủ ra đây nói chuyện.

Thiết Quài Tiên Chu Chính Hiền cũng quát lên:

- Thắng được cây thiết quài trong tay lão phu thì trại chủ sẽ lập tức xuất hiện.

Cùng tiếng quát là muôn ngàn bóng trượng, gió rít vù vù, khí thế vô cùng dữ dội mãnh, đổ ập xuống đầu Trung Cường. Chàng nổi cơn thịnh nộ quát lên một tiếng được, thân hình như khói lượn một vòng, lọt và bóng trượng cuộn cuộn sắc đen của Thiết Quài Tiên.

Mấy trăm đại hán thần sắc căng thẳng, im lặng theo dõi trận đấu giữ một già một trẻ.

Gần mấy trăm ngọn đèn lồng phát phơ trong gió chiều sáng rực cả một thung lũng, làm u mờ cả ánh trăng sao.

Bỗng trong vùng bụi đất cuộn cuộn của trường đấu có tiếng quát cất lên:

- Hãy mau mời trại chủ của các người ra đi!

Chữ đi vừa dứt thì bùng, một bóng đen xé gió bay về phía các đại hán đang đứng ở vòng ngoài, tiếp theo đó là tiếng gào kinh hãi và bước chân hoảng loạn của một số đại hán.

Thì ra họ đang bỏ chạy để tránh cây thiết quài rơi trúng đầu.

Ngay lúc ấy, bỗng có một số người cách xa đấu trường khoảng mấy chục trượng đang tăng tốc vọt mình lao như tên bắn phía thung lũng, đèn đuốc sáng trưng. Mấy đại hán thấy vậy bỗng cất tiếng lên tiếng hoan hô ầm ĩ, đồng thời vẫy mấy chiếc đèn lồng trên tay, biểu lộ sự vui mừng tột đỉnh.

Tiếng reo hò chấn động cả một vùng sơn dã, bay vút lên không, đập vào vách đá tạo thành vô số tiếng vang như tiếng trời gầm.

Lúc này Thiết Quài Tiên mặt mày xám lạnh, mắt lộ hung quang, đối với sự hoan hô bên ngoài dường như vô cảm, lão hét lên một tiếng:

- Lão phu sẽ thí mạng với người!

Tiếng gào vừa dứt, lão đã vung tay đồng thời đưa song trảo chụp lấy ngực Trung Cường lúc này đang đứng ngăn người nhìn mấy bóng người đang bay đến, thế đánh liều mạng và vô cùng hung hãn như hổ đói vồ mồi.

Cường Trung Cường giật mình quay lại, chàng giận dữ hừ lên một tiếng, thân hình nhanh như điện xẹt, lách sang một bên, đồng thời song thủ phân ra nắm chặt hai cổ tay của Thiết Quài Tiên.

Bỗng từ phía ngoài có một giọng to như sét nổ vang lên:

- Chu lão đầu, tránh ra để ta đến thử sức với tên tiểu tử này.

Cùng với tiếng hét là một bóng đen như đám mây kèm heo hai điểm trắng đang bay vọt vào trường đấu. Cường Trung Cường nghe tiếng quát không cần nhìn lại chàng cũng biết ngay người mới đến Vô Đạo Cuồng Phu.

Lúc Vô Đạo Cuồng Phu tung mình nhảy vào trường đấu thì Trung Cường vẫn nắm chặt hai cổ tay của Thiết Quài Tiên. Lão râu tóc dựng đứng, hai mắt đỏ ngầu, gào lên một tiếng ghê rợn, nhảy vọt người lên định đập thẳng vào Đan Điền của Trung Cường. Cường Trung Cường nổi giận không ngờ lão nhân thất tuấn này tâm địa lại quá ư độc ác. Chàng bèn vận sức vào đôi tay quát lên một tiếng, rút đi! Và đồng thời đẩy mạnh, thân thể của Thiết Quài Tiên bị quăng ra ngoài lộn tròn trên không lông lốc, râu tóc rối bời. Nhưng thật không may lão bị ném về phía Vô Đạo Cuồng Phu đang vọt mình nhào đến. Vô Đạo Cuồng Phu thấy Thiết Quài Tiên bay đến, hấn giật mình kinh hoàng cũng muốn thu thế lại nhưng không còn kịp nữa. gã chỉ hốt hoảng kêu lên:

- Thôi rồi ...

Lời chưa dứt thì nghe một tiếng bùng, lão và Thiết Quài Tiên đã va vào nhau một cú chí tử. Sau đó Thiết Quài Tiên rơi bịch xuống đất.

Cường Trung Cường thấy cảnh như vậy, cố gắng nhin cười nhưng không sao nhin được, bất giác bật cười thích thú như đứa trẻ nhỏ thấy điều thú vị.

Thiết Quài Tiên lần này té xuống thật là không nhẹ, mặt mày tái xanh, thân khẽ run run, mồ hôi lạnh túa ra như tắm, té ngồi trên mặt đất, dường như không đủ sức đứng dậy.

Vô Đạo Cuồng Phu thấy vậy, mặt mày vẫn thản nhiên, miệng cười toe toét, lập tức giải thích:

- Chu lão đầu, ông đừng có oán ta nghe, tại tên kia đẩy một cái quá mạnh, để ta đi đánh nó một trận cho ông hả dạ nghe!

Nói đoạn gã quay sang Trung Cường quát nạt:

- Hảo tiểu tử, ngươi thật không biết tôn trưởng kính lão chi cả, lại đánh cả ông ta như vậy!

Nói đoạn hần đập hai quả chùy sắt với nhau, phát ra một tiếng đình tai nhức óc, lửa văng tung tóe, xăm xăm bước tới Trung Cường.

Lúc này xung quanh bỗng từ từ yên ắng, mấy trăm cặp mắt đều lo lắng chăm chú nhìn vào Trung Cường và Vô Đạo Cuồng Phu. Một số khác vẫn không ngừng vỗ tay reo hò chào đón đoàn người đang tới. Nghe tiếng reo hò, Cường Trung Cường biết rằng có một số cao thủ của trại đang đi đến, nhưng lúc này cũng không còn thời gian đâu mà nhìn kỹ, vì Vô Đạo Cuồng Phu đã lù lù bước tới.

Lúc này phía ngoài bỗng nhiên im bật, nhường đường cho bốn người vừa tới. Vô Đạo Cuồng Phu cũng dừng bước quay lại nhìn xem ai vừa tới. Cường Trung Cường cũng đưa mắt nhìn ra thì thấy cách chừng năm trượng có bốn người đang sánh vai nhau đứng đó.

Chính giữa là một trung niên khoảng bốn lăm, bốn sáu tuổi, thân mặc áo bào màu xanh nhạt, đầu đội chiếc mũ bằng da báo, mày kiếm, mắt to, mũi quả mật, môi mỏng, năm chòm râu dài đến ngực, ánh mắt có vẻ kiên nghị, trong nét hiền từ lại ẩn tàng vẻ chính khí, tướng mạo giống như một viên ngoại nhà giàu, xem ra chẳng giống như một người luyện võ công. Nhưng người này lại là bạo chúa hắc đạo có danh là Vô Tranh Nghĩa Sĩ Ba Đức Minh.

Bên trái là một vị mày rậm lẫn tóc, đôi mắt có thần, mũi thẳng miệng rộng, râu dài tận ngực, tuổi độ bốn mốt, bốn hai, nai nịt gọn gàng trong bộ đồ màu xanh lục, đầu đội mũ da lông chuột, lưng giắt một đôi hộ thủ cương câu, uy thế dũng mãnh ép người.

Đây là lão tam của thất hùng họ Ba, tên gọi là Trại Nhĩ Đôn Ba Đức Khiêm, đôi hộ thủ câu trong tay người này đã sử dụng đến độ xuất thần nhập hóa, là người tiên phong trong các cuộc đụng độ của giới lục lâm trại ngoại. Hai người còn lại là Vô Cự Dũng Thần Ba Vân Dũng và nàng Thiên Ma Ngọc Nữ Ba Lệ Quân tú lệ tuyệt luân.

Ba Lệ Quân thấy người đang đem xông vào núi lại chính là chàng thiếu niên anh tuấn mà nàng đã gặp trên đường. Lập tức gương mặt đẹp như hoa của nàng bị bao phủ bởi một thần sắc kinh dị, đôi mắt phụng của nàng nhìn chăm chú vào gương mặt tuấn tú của Trung Cường dường như ái ngại và lo lắng cho chàng.

Cường Trung Cường đưa mắt quét ngang bốn người vừa tới một lượt, tuy chàng không biết hai người đứng giữa là ai nhưng chàng tin rằng họ là huynh đệ nhà họ Ba.

Vô Đạo Cuồng Phu quay đầu nhìn lại, hần lập tức nhảy ra khỏi vòng đấu và chạy đến bốn người đồng thời cất tiếng:

- Đại ca, đánh tử ca ngã ngựa chính là tên tiểu tử này nè.

Vừa nói gã vừa nấp sau lưng của Vô Tranh Nghĩa Sĩ và lấy cây chùy chỉ về phía Cường Trung Cường.

Vô Cự Dũng Thần đỏ mặt, hừ lên một tiếng quát:

- Đại ca đã biết từ lâu rồi.

Gã khờ Vô Đạo Cuồng Phu thấy tứ ca nổi giận, gã liền toét miệng cười và không dám nói tiếp.

Cường Trung Cường đã biết người trung niên mặc áo bào bông đứng giữa là đại ca của thất hùng, cũng chính là người mình muốn tìm, chàng bèn khoanh tay trước ngực nói:

- Tại hạ Cường Trung Cường và Mãn tỷ đi ngang qua bảo, do ngựa giật mình bị lạc đường, sơ ý lạc vào trong lưới, làm kinh động huynh đệ quý trại đang đêm khuya khoắt phải xuất trại, mong trại chủ niệm tình tại hạ vô ý mà tha thứ cho. Xin phóng thích cho Mãn tỷ cùng tại hạ hạ sơn, tại hạ sẽ cảm kích vô cùng.

Nói xong chàng khễ nghiêng người và đứng thẳng lên. Vô Tranh Nghĩa Sĩ chau mày, khễ phất nhẹ râu, thần sắc hơi ngạc nhiên, dường như chưa nghe nói đến thủ hạ đã bắt được người lâm vào khu cấm.

Ông liền quét mắt sang Thiết Quả Tiên Chu Chính Hiền đang ngồi trên mặt đất vận công điều tức một lượt rồi quay sang nhìn Trung Cường và cất tiếng hỏi:

- Lệnh tỷ của Cường thiếu hiệp đã sa và lưới ở khu vực nào?

Cường Trung Cường không chần chừ đáp:

- Tại khu rừng phía đông, ngay lối vào cửa hiệp cốc.

Trại Nhĩ Đôn Ba Đức Khiêm đang đứng cạnh lập tức cung kính nói với Vô Tranh Nghĩa Sĩ:

- Đại ca, phân trại ở đông lĩnh gửi bồ câu về báo tin rằng gian tể điên cuồng cưỡi ngựa ô nhập trại, bản tên không thể cản được, nhân mã cứ xông thẳng vào hiệp cốc nên không thể không dùng đến mộc lôi ...

Cường Trung Cường nghe Trại Nhĩ Đôn gọi mình là gian tể, chàng bỗng bực mình, lập tức hừ lên một tiếng và cất tiếng nói:

- Người tiến vào hiệp cốc là tại hạ, không phải là gian tể.

Trại Nhĩ Đôn nghe vậy, đôi mày chợt nhướng lên, mắt lộ hàn quang, trầm giọng nói:

- Không tuân theo quy củ giang hồ, xin bái kiến trại chủ, nghe hiệu lệnh mà không chịu dừng lại, cứ phóng mã chạy bừa ...

Ma Thiên Ngọc Nữ Ba Lệ Quân mày mi ủ dột, thần sắc lo lắng chỉ sợ xảy ra lớn chuyện, lúc này không đợi Trại Nhĩ Đôn nói hết lập tức xen vào:

- Tam ca à, ngựa của vị Cường thiếu hiệp này là một con bảo câu, tốc độ cực kỳ nhanh nhẹn. có lẽ do nóng lòng muốn gặp đại ca nên ...

Trại Nhĩ Đôn không đợi Ba Lệ Quân nói hết lời bèn bực bội quát lên:

- Ngựa không hiểu quy củ lễ nghĩa, lẽ nào người cũng không hiểu quy củ hay sao?

Trại Nhĩ Đôn vừa dứt tiếng, tim của Ba Lệ Quân như muốn nhảy ra ngoài, nàng biết rằng Trung Cường sẽ không dễ dàng nhịn được nên nàng quét một tia nhìn về phía gương mặt tuấn tú của Cường Trung Cường.

Quả nhiên đôi mày kiếm của Trung Cường đã nhướng cao, chàng bừng bừng nổi giận, tiến tới ba bước chỉ tay vào Trại Nhĩ Đôn, lớn tiếng quát:

- Câm miệng! Người nói ai không hiểu quy củ?

Nói xong chàng nhìn chăm chăm vào Trại Nhĩ Đôn, lộ tất cả sự giận dữ của mình trong ánh mắt.

Trung Cường vừa bước lên, mấy trăm lâu la đang đứng gần đó bỗng quát tháo, reo hò ầm ĩ.

Trại Nhĩ Đôn cũng trợn trừng đôi mắt cộp, nhảy ra quát lớn:

- Trên đường đã có ý đánh sư đệ ta ngã ngựa, đêm khuya nhập vào sơn trại lại đánh bị thương Đông Điền trại chủ, đâu phải là đến tìm người, rõ ràng là đến gây sự.

Nói xong gã khịt khịt hai tiếng, đoạn nói tiếp:

- Hôm nay, người không nói rõ thì đừng hòng rời khỏi đây nửa bước.

Cường Trung Cường nghe vật tức giận đùng đùng, chàng ngẩng mặt lên trời phát ra một tràng cười cuồng nộ.

Tiếng cười chấn động cả một vùng sơn dã, bay vút lên không, mấy trăm đại hán nghe thấy tiếng cười đột nhiên im bật. Vô Cự Dũng Thần, Vô Đạo Cuồng Phu cũng đồng thời giật mình tập tức hoành bồng, khẩu trủy thủ thế xuất thủ.

Trại Nhĩ Đôn lúc này mặt mày biến sắc, vội vận công lực tay, hai vai khê so lại, miệng lại không dứt tiếng cười hềnh hếch.

Ma Thiên Ngọc Nữ mặt hoa thất sắc, tim đập thành thạch, đưa đôi mắt phụng nhìn chăm chăm xem xét thái độ của Vô Tranh Nghĩa Sĩ, thấy ông ta không nói lời nào, chỉ khẽ đưa tay vuốt nhẹ chòm râu. Nàng thấy vậy thì lấy làm lạ, không hiểu tại sao đêm nay đại ca lại trầm mặc như vậy, không can ngăn mà cũng chẳng nói năng gì, chỉ chờ xem sự thể phát triển. Nhưng nàng cũng không biết rằng đại ca của nàng cũng đang tư lự về chàng thiếu niên hào khí ngất trời mà nàng đang thâm lo lắng không yên tâm, âm thầm quan sát từ này đến giờ.

Cường Trung Cường không cười nữa, buông lời ngạo mạn:

- Đừng nói mấy trăm lâu la, cho dù thiên la địa võng ở Ma Thiên Lãnh đi chăng nữa, tại hạ Cường Trung Cường muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Trại Nhĩ Đôn nghe vậy dùng dưng nổi giận, trợn trừng đôi mắt, nghiêng răng ken két đột nhiên quát lớn:

- Tên tiểu tử ngông cuồng này ...

Chữ này chưa dứt thì song chưởng đã vận đủ công lực từ trước đồng thời đẩy ra.

Lập tức có một đạo kinh lực dũng mãnh cuộn lên như thể sóng biển vỗ bờ, cuộn cuộn ập về phía ngực của Trung Cường. Cường Trung Cường cũng nổi giận hét lên một tiếng, hữu chưởng vung lên phóng ra một đạo chưởng phong tuyệt mãnh đón lấy luồng chưởng của Trại Nhĩ Đôn phóng tới.

Bùng! Cát bay, cỏ cuộn, Trại Nhĩ Đôn bị đẩy lùi năm bước liền.

Ma Thiên Ngọc Nữ hét lên, vọt người đến sau lưng, đỡ lấy tam ca của nàng, đồng thời đưa ánh mắt buồn vui nhìn về phía Trung Cường đang thần nhiên đứng nguyên tại chỗ cũ.

Vô Tranh Nghĩa Sĩ thấy vậy bỗng giật mình mặt hơi biến sắc.

Ông đưa mắt nhìn kỹ thì thấy chàng thiếu niên họ Cường chỉ có áo khoác khê lay theo cơn gió cuốn, còn chàng vẫn đứng uy nghi, hơi thở điều hòa, mặt không biến sắc.

Ông không ngờ rằng chưởng lực của chàng thiếu niên khê đẩy ra đã diệt được luồng chưởng của tam đệ Trại Nhĩ Đôn của ông, hơn nữa còn đẩy tam đệ của ông lùi liền mấy bước như vậy. Do đó, ông càng chú ý hơn đến thân pháp và lối xuất chưởng của chàng thiếu niên.

Trại Nhĩ Đôn đứng vững lại, vội vàng thử vận khí, chân khí vẫn lưu thông điều hòa, không hề gặp sự trở ngại nào. Hắn nhìn thất muội đang đứng bên cạnh, bất giác ngỡ ngàng dường như đang tự hỏi rằng tại sao hắn không bị thương.

Gã khờ Vô Đạo Cuồng Phu gõ mạnh đôi chùy và hét to:

- Hảo tiểu tử, hãy ném lại quả chùy của Vô Đạo Cuồng Phu này đây.

Hắn vừa quát vừa xuất liền hai thế, quả bên trái xuất chiêu Hoàn Tảo Ngũ Nhạc đánh vào hông trái của Trung Cường, quả chùy bên phải xuất chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh nhắm vào đầu Trung Cường bổ xuống. Hai chiêu xuất ả cùng một lúc thế như vũ bão, gió rít vù vù.

Cường Trung Cường khê cười nhạt một tiếng. Chàng lập tức thi triển Khôn Phong Phiêu chỉ loáng một cái chàng đã đứng sau lưng của Vô Đạo Cuồng Phu nhưng chàng lại không xuất thủ tấn công.

Vô Đạo Cuồng Phu thấy mắt hoa lên, hai quả chùy đã đánh vào khoảng không. Gã ta bất giác ngây người. Đột nhiên từ phía bên ngoài lại vang lên tiếng hô thất thanh của tứ ca Vô Cự Dũng Thần:

- Lão ngũ, phía sau ...

Vô Đạo Cuồng Phu chợt tỉnh ngộ liền quét về phía sau một thế Quái Xà Phiêu Thân đồng thời đặc y thốt lên:

- Ta biết mà ...

Rồi lão quay lại phía sau nhưng vẫn không thấy chàng thiếu niên họ Cường đâu cả.

Vô Đạo Cuồng Phu giận giữ quát lên:

- Người lại ở phía sau ...

Cùng với tiếng hét, gã ta quay mạnh quả chùy về phía sau lưng, mắt không thèm quay lại như đang đợi Trung Cường hiện ra trước mắt.

Cường Trung Cường tuy đang nóng giận nhưng đối với anh chàng thật thà này chàng không muốn ra tay làm gã tổn thương nên chỉ lắc mình né tránh.

Chàng vừa vọt về phía sau lưng gã bỗng thấy quả chùy đã vùn vụt lao tới. Chàng vừa đứng vững vội nhảy vọt ra xa hơn ba trượng để tránh quả chùy.

Đột nhiên Ma Thiên Ngọc Nữ kêu lên thất thanh, mấy trăm đại hán cũng thét lên kinh hãi. Chàng định thần nhìn kỹ thì thấy quả chùy đồng to như chiếc đầu của Vô Đạo Cuồng Phu đã xé gió vạch lên một luồng sáng lấp lánh bay như điện xẹt về phía Thiết Quải Tiên.

Thiết Quải Tiên đang lim dim mắt vận công điều tức, nghe tiếng hét của mấy người xung quanh, vội vàng mở mắt ra nhìn xem sự thể, lão bỗng hồn xiêu phách lạc khi thấy quả chùy đồng đang vùn vút bổ xuống đầu mình, lão liền thi triển ngay một thế Tụ La Thập Bát Cốt lặn mình về phía trái ba trượng để tránh quả chùy. Tiếp theo, song chưởng của lão vỗ mạnh xuống đất, thân thể bỗng không vọt lên cao hơn hai trượng, đáp gọn gàng xuống đất dường như không hề có thương tích gì trong người. Vô Tranh Nghĩa Sĩ thấy vậy bất giác hoài nghi.

Ầm! Đất bắn tung tóe, bụi cuộn vòng quanh, quả chùy đồng cắm phập vào đất sâu cả ba thước, rơi đúng vào chỗ Thiết Quải Tiên đã ngồi khi nãy. Thiết Quải Tiên chân vừa chạm đất quay đầu nhìn lại, đột nhiên mặt mày biến sắc, mồ hôi lạnh túa ra như mưa.

Vô Đạo Cuồng Phu phóng quả chùy, bỗng nghe tiếng thét, gã bỗng vui lòng cho là mình đã kích trúng chàng thiếu niên nên gã dương dương tự đắc quay lại nhìn xem thì thấy Thiết Quải Tiên mặt mày tái mét, bùn đất và cỏ khô đang rơi xuống lá tả còn chàng thiếu niên vẫn sừng sững đứng đó.

Vô Đạo Cuồng Phu thấy vậy tức giận chửi rủa om xòm, nhảy chơi chơi trông thật ngộ.

Ngay lúc ấy, mấy đại hán đứng ở phía nam đột nhiên cao giọng kêu lên:

- Lão bà bà đến!

Tiếng hô vừa dứt thì từ phía nam các đại hán bỗng lao nhao nhường đường chừa ra một lối đi rộng khoảng ba trượng.

Vô Tranh Nghĩa Sĩ, Trại Nhĩ Đôn ... tất cả đều chỉnh lại nét mặt.

Cả Vô Đạo Cuồng Phu cũng ngừng bật tiếng kêu kỳ dị.

Ma Thiên Ngọc Nữ và Vô Cự Dũng Thần đột nhiên phóng người tới đón lấy lão bà.

Trung Cường ngờ ngác không hiểu chuyện gì sắp xảy ra. Chàng đưa mắt nhìn lên thì thấy từ phía ngoài có ba bóng người trắng toát đang phát phơ bay đến trong ánh trăng huyền ảo.

Dẫn đầu là một lão thái tóc bạc da mồi, tuổi độ bát tuần, thọ mày thiện phục, mãn diện hiền từ, toàn thân ăn mặc một màu xanh nhạt, tay cắp cây ngân quỷ trượng sáng lấp lánh. Chàng trông thấy bà lão đột nhiên phát sinh lòng kính trọng. Sau lưng bà lão là một thiếu niên anh tuấn, mặt mày nho nhã, y phục nho sinh, tuổi khoảng hai sáu hai bảy. Bạch y thiếu niên chính là lục ca của Ma Thiên Ngọc Nữ, tên gọi là Vô Thọ Tuấn Thiếu Ba Văn Tuấn.

Bóng người còn lại là một vị tiểu cô nương, ăn mặc toàn hồng, tướng mạo ngang ngạnh, không ai khác ngoài Tiểu Hoàn cô nương.

Lão bà bà vừa đến nơi, tứ phía xung quanh bỗng vang lên tiếng chào mừng:

- Kính chào lão bà bà!

Lão tóc bạc lập tức mỉm cười hiền hậu phát tay ra hiệu đáp lại lời chào của các đại hán, đồng thời luôn miệng cất tiếng tốt, tốt.

Khẩu âm nghe rất là tiếng Giang Nam. Lời đáp của lão bà tuy nhỏ, âm điệu không cao nhưng các đại hán xung quanh đều nghe rất rõ ràng. Ma Thiên Ngọc Nữ và Vô Cự Dũng Thần thấy lão bà lập tức đồng thanh gọi lên một tiếng thân thiết:

- Mẫu thân!

Trung Cường nghe vậy chàng chợt giật mình, chàng không ngờ bảy anh em thất hùng họ Ba lại còn có một bà mẹ hiền từ phúc hậu và võ công cao tuyệt như vậy. Vô Tranh Nghĩa Sĩ, Trại Nhĩ Đôn cũng tiến đến an ủi bà lão. Thiết Quải Tiên cũng cung kính bước đến cúi chào.

Cường Trung Cường thấy cảnh mẹ con đề huề như vậy chàng chợt nghĩ đến thân mình và sư muội, từ bé đến giờ vẫn coi cút bơ vợ. Chàng cũng chợt thêm có một cảm giác gia đình kính trên nhường dưới như gia đình họ Ba. Do đó lòng chàng chợt trầm hẳn xuống.

Gã khờ Vô Đạo Cuồng Phu vọt đến bên bà lão, toét miệng cười và cất tiếng thật thà hỏi:

- Mẫu thân, tại sao người không ở hậu miếu để gõ mõ, tụng kinh niệm phật, mà đến đây làm gì vậy?

Lão thái thái ngẩng lên nhìn đứa con khờ của mình một lượt, bà bỗng mỉm cười lập tức cất giọng hiền từ đáp:

- Ta nghe các con ở đây cứ nhao nhao gây gỗ, ta và Tuấn đệ của con không yên tâm, nên mới kêu Tiểu Hoàn dắt đến đây coi thử.

Nói xong bà quay sang nhìn đứa con cả Vô Tranh Nghĩa Sĩ và cất tiếng hỏi:

- Vân Nghĩa, đêm nay các con ở đây gây nhau chuyện gì?

Vô Tranh Nghĩa Sĩ lập tức cung kính thưa:

- Bởi vì đêm nay có một vị cô nương xâm nhập vào khu cấm, vô ý lọt vào lưới bồng.

Đệ đệ của cô ta vì gấp cứu người nên đã chạy một mạch lên đông lĩnh này.

Ma Thiên Ngọc Nữ Ba Lệ Quân hai tay đỡ nhẹ bà lão thấy vậy, lập tức xen vào:

- Mẫu thân à, vị này là Cường thiếu hiệp đó.

Nói đoạn nàng đưa ngón tay ngọc ngà chỉ về phía Trung Cường này giờ vẫn đứng yên bất động.

Từ lúc bà lão đến đây, chàng bị tình cảm mẹ con của họ làm cho hăm mộ. Lúc này thấy Ba Lệ Quân tay chỉ về phía mình, chàng bỗng không tự chủ cất bước tiến về lão thái thái.

Triệu lão thái thái nhìn chàng, đôi mắt hiền từ chợt sáng, vì bà thấy chàng thiếu niên đang bước về phía mình có một cốt cách phi phàm. Mày kiếm mắt sáng, mũi thẳng cầm vuông, mặt mày tươi tắn, trên gương mặt ngọc anh khí ngất trời. Nét vừa nghiêm nghị lại vừa uy dũng, nhất là thanh bảo kiếm thấp thoáng sau lưng tỏa ra ánh hào quang chói rực.

Triệu lão thái thái ngấm kỹ một hồi, cảm thấy chàng thiếu niên anh tuấn này tư chất khác người. So với Ba Vân Tuấn con bà, chàng ta còn trội hơn một bậc. Bất giác, bà nhìn sang ái nữ duy nhất của mình đang đứng bên cạnh. Chỉ thấy mặt mày ái nữ ửng hồng, đang đưa mắt nhìn chàng thiếu niên một cách đắm đuối.

Lão thái thái thấy vậy trong lòng bà chợt than thở, bất giác bà nở nụ cười và thầm nói:

- Tiểu quý à, con đừng có cuống lên như vậy. Nếu không thì ta cũng sẽ vì con mà hồi hộp mất thôi.

Vô Tranh Nghĩa Sĩ đứng ở bên cạnh, từ lâu đã thấy rõ tâm tình của thất muội, ông khẽ vuốt cằm râu, vẩy tay ra hiệu cho Thiết Quải Tiên lại gần và thì thầm mấy câu. Thiết Quải Tiên cung kính gật đầu và vội bước về phía mấy đại hán đang đứng ở vòng ngoài.

Trại Nhĩ Đôn đứng ở bên cạnh, sắc mặt vẫn còn giận, đôi mắt vẫn gườm gườm nhìn quanh.

Lúc này, Trung Cường đã đến trước mặt lão thái thái, chàng cung kính thưa:

- Vãn bối Cường Trung Cường, kính chúc lão lão tiên bối vạn phúc kim an!

Nói xong chàng cúi mình vái chào.

Triệu lão thái thái hiền từ cất lên mấy tiếng khà khà và thân thiết nói:

- Cường thiếu hiệp không cần phải đa lễ như vậy.

Nói xong bà phẩy tay ra bộ miễn lễ.

Cường Trung Cường đứng trước mặt một bà lão hiền từ như Triệu lão thái thái, chàng chợt có cảm giác mình vẫn còn là một đứa trẻ con.

Triệu lão thái thái mặt mày hiền hậu, mắt lộ từ quang, nhìn ngắm Trung Cường như bà mẹ vợ nhìn đứa con rể.

Gã khờ Vô Đạo Cuồng Phu lập tức tiến lên một bước nói với Triệu lão thái thái:

- Mẫu thân, người đánh tứ ca ngã ngựa chính là hấn đó.

Vô Cự Dũng Thần thấy lão ngũ hễ gặp người là nhắc đến chuyện đó, đỏ mặt bực mình quát hỏi:

- Cây chùy của người đâu?

Vô Đạo Cuồng Phu nghe vậy vội rút cặp chùy đưa ra trước ngực và nói:

- Cái này không phải sao?

Nói đoạn gã ta nhìn xuống đôi chùy chợt phát hiện ra trên quả chùy còn rất nhiều bùn đất vội lấy vạt áo chùi đi mấy lượt đồng thời cất tiếng bực mình nói:

- Mấy đứa giữ chùy chỉ biết đưa ta mấy quả chùy này chứ chúng chẳng chịu chùi sạch cho ta.

Cường Trung Cường thấy Vô Đạo Cuồng Phu cứ ngô nghê như vậy, chàng không nhìn được bật cười khe khẽ.

Ma Thiên Ngọc Nữ đứng đó mấy thước nhìn lên Trung Cường, lòng cứ thấp thỏm sợ người ta phát hiện nên mặt cứ ửng hồng, tim đập như trống trận. Lúc này bỗng nghe Trung Cường cười lên, tim nàng như muốn nhảy vọt ra ngoài, sợ rằng đối phương đã nhìn thấu tim gan của mình thì thật là xấu hổ. Nàng vội quay đầu lại giả vờ như đang nhìn ngũ ca Vô Đạo Cuồng Phu đang lau quả chùy trong vạt áo.

Triệu lão thái thái dường như có một tình thương đặc biệt với đứa con khờ của mình, bà chỉ chau mày nhìn gã một lượt nhưng không quả trách lời nào, bà lại quay sang Trung Cường mỉm cười nói:

- Tôn sư của Cường thiếu hiệp là ai? Thiếu hiệp có thể cho lão biết được không?

Cường Trung Cường lập tức chỉnh lại nét mặt, khẽ thưa:

- Tiên sư của vãn bối là Vạn Tuyệt đại sư trụ trì đã viên tịch của Lãnh Vân tự trên ngọn Vũ Thần của dãy Hoàng Doanh sơn.

Triệu lão thái thái là người thành tâm niệm phật, nghe nói tôn sư của Trung Cường là người ở chốn cửa phật, bà liền trầm giọng niệm lên, A di đà phật, rồi lại nói tiếp:

- Hóa ra tôn sư của thiếu hiệp đã về nơi cực lạc rồi.

Cường Trung Cường nghĩ đến cái chết của ân sư, mắt bỗng ứa lệ, chàng muốn tức tốc dẫn Mãn Doanh Doanh xuống núi để về Loan thành ngay. Chàng bèn cất giọng cung kính nhưng người nghe vẫn cảm nhận được nét bi phẫn trong lời nói:

- Vãn bối có chuyện đang chờ, không thể dừng lại đây lâu, xin lão tiên bối lệnh cho trại chủ phóng thích Mãn tỷ tỷ, đêm nay vãn bối đã mạo muội nhập sơn, may mà có lão tiên bối ưu ái. Đợi khi nào vãn bối xong chuyện nhất định sẽ dâng sơn vắn an lão tiên bối và tạ tội cùng các vị trại chủ.

Tiếp đến chàng xá dài một lượt.

Triệu lão thái thái thấy chàng đề cập đến ân sư mắt bỗng rớm lệ, bà biết Trung Cường là người tính tình trung hậu, lòng bà lại thêm một phần thiện cảm với chàng thiếu niên. Lúc này nghe chàng nói là phải đi, tuy bà thấy nét mặt con gái yêu của mình lộ vẻ không vui, nhưng bà cũng không còn cách nào bèn đáp:

- Được! Được!

Đáp xong bà lại quay sang Vô Tranh Nghĩa Sĩ và cất tiếng hỏi:

- Nghĩa nhi, lệnh tỷ của Cường thiếu hiệp hiện giờ ở đâu?

Nói đoạn bà lại quay sang nhìn Trại Nhĩ Đôn một lượt. Vô Tranh Nghĩa Sĩ và Trại Nhĩ Đôn lập tức đưa mắt tìm kiếm Thiết Quải Tiên, Đông lĩnh trại chủ, Chu Chính Hiền.

Ma Thiên Ngọc Nữ lập tức xen vào:

- Việc này mẫu thân phải hỏi Thiết Quải Tiên Chu phân trại chủ, vì đại ca đến giờ vẫn chưa biết vị Cường cô nương ấy đang bị giam ở đâu.

Cường Trung Cường biết rằng anh em thất hùng họ Ba đã ngộ nhân nên chàng phải giải thích:

- Mãn tử tử không phải họ Cường, tử tử họ Mãn tên gọi Doanh Doanh.

Từ nãy đến giờ Ba Vân Tuấn vẫn đứng yên nghe mọi người trao đổi. Giờ đây chàng nghe Cường Trung Cường nhắc đến Mãn Doanh Doanh, gương mặt tuần tú của chàng bỗng rạng rỡ hẳn lên, đôi mắt lấp lánh, chàng vội bước lên nôn nóng hỏi:

- Cường thiếu hiệp nói đến Mãn Doanh Doanh, có phải tiểu muội của Trúc Ảnh Tùy Phong Trúc Thiên Lý, người ta hay gọi là Bạch Tuyết Lưu Đơn Mãn Doanh Doanh hay không?

Cường Trung Cường thấy vậy biết rằng Vô Thộ Tuấn Thiếu quen biết với Mãn Doanh Doanh, chàng vui mừng đáp:

- Không sai, chính là vị cô nương ấy.

Lời chàng vừa dứt thì trên sắc mặt anh em họ Ba đột nhiên biến đổi. Trên gương mặt tuần tú của Vô Thộ Tuấn Thiếu bỗng có một nét vừa vui vừa sợ. Chàng lập tức nhìn quanh để tìm Chu Chính Hiền. Vừa đúng lúc Chu Chính Hiền đang cất bước vạch đám đông đi tới. Vô Thộ Tuấn Thiếu lập tức lo lắng hỏi:

- Mãn cô nương đâu?

Chu Chính Hiền bị hỏi đột ngột như vậy, bỗng ngơ ngác, chân bước chậm lại.

Triệu lão thái thái lại thấy chuyện này không nghiêm trọng lắm, bà giải thích:

- Vị cô nương đột nhập vào khu cấm phía đông lĩnh là sư muội của Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý, tên gọi là Mãn Doanh Doanh.

Thiết Quải Tiên nghe vậy giật mình, cổ trắn tỉnh nói:

- Hồi nãy khi nhị trại chủ Thiết Chương Song Hoàn Vô Song Hiệp Khách đi tuần ở đông lĩnh phân trại thì thấy có một vị cô nương bị mắc vào trong lưới, trại chủ vội kêu lên hai tiếng, tiểu muội, đồng thời chạy đến tự tay mình mở dây giải thoát cho vị cô nương nọ. Trại chủ đã dắt vị cô nương ấy về tổng trại rồi.

Chu Chính Hiền tuy nói giọng thản nhiên nhưng trong lòng ông lại có vạ điều lo lắng, mặt ông khê tái, mồ hôi tuôn xuống như mưa.

Vô Thộ Tuấn Thiếu nghe thấy vậy, liền đưa ánh mắt lo lắng nhìn sang lão thái thái và nói:

- Mẫu thân, để con quay về thử xem.

Nói vừa hết câu, chàng liền quay người chạy như bay về phía mấy đỉnh núi cao trước mặt.

Cường Trung Cường thấy anh em mấy thất hùng họ Ba nghe nói người bị mắc vào lưới là tiểu muội của Trúc Ảnh Tùy Phong, thần sắc ai đều lo lắng không yên. Do đó, chàng mới thấy tin vào cái uy của Kim Yên Đài mà lão ca ca khuyên hai người nên lấy nó làm ký hiệu đi đường. Quả thật danh của Trúc Ảnh Tùy Phong đã vang chấn cả hắc bạch lưỡng đạo trong võ lâm.

Thấy họ có vẻ lo lắng, chàng ôn tồn nói:

- Chuyện này chẳng qua là do ngựa bị hoảng hồn xông bừa lên núi, vì vậy Mãn tử tử mới bị mắc lưới chứ đâu có người nào ...

Vô Tranh Nghĩa Sĩ khê cười, không đợi chàng nói hết câu, lập tức giải thích:

- E rằng Cường thiếu hiệp chưa rõ nội tình lắm đâu. Tuế Hàn Tam Hữu xem vị cô nương này quý hơn cả bảo ngọc trên châu. Vị cô nương này thích gì thì cả ba người chiều nấy. Giả sử chuyện hôm nay đến tai bọn

họ, Kim Yên Đài thì không đáng ngại lắm, Tùng Dục Túy thì cũng dễ ứng phó, duy chỉ có lão gàn Mai Bất Cô là hơi khó, lão ta cứng mềm không ngại, hắc bạch không thèm để ý, cứ thích là làm ngay, không ngại điều gì. Trong Tuế Hàn Tam Hữu, lão lại là người yêu thương Mãn cô nương nhiều nhất.

Nói đoạn, ông vuốt chòm râu dài và khẽ lắc đầu nói tiếp:

- Do đó, những người biết được nội tình như vậy đều ngại va chạm đến vị cô nương này.

Cường Trung Cường nghe xong cau mày, chàng cảm thấy tính tình ương ngạnh, hiếu thắng của Mãn Doanh Doanh có liên quan mật thiết đến sự nuông chiều thái quá của ba vị lão huynh. Hơn nữa họ cũng đã bồi dưỡng cho nàng một võ công võ công tuyệt nghệ. Do đó chàng cảm thấy tình cảm của Tuế Hàn Tam Hữu đối với Mãn Doanh Doanh tựa như là tình ông cháu chứ không giống như huynh đệ đồng môn.

Nghĩ vậy, chàng bèn đưa mắt nhìn quanh, chàng bỗng giật mình phát hiện ra Ma Thiên Ngọc Nữ đang ủ dột, sầu muộn chứ không còn vui vẻ như trước nữa. Mặt nàng bây giờ trắng xanh, dài mi ủ rũ, dường như có điều gì thất vọng.

Cường Trung Cường thấy vậy, chàng chợt ngơ ngác, cảm thấy cô nương Ba Lệ Quân tú lệ tuyệt luân này so với sư muội Khang Trí Mẫn của mình thì lòng đa sầu đa cảm vượt hơn hẳn.

Gã khờ Vô Đạo Cuồng Phu nghe đại ca nói xong, gã cực kỳ bất phục, chập đôi chùy vào nhau một cái, gã hừ lên tròn tròn đôi mắt nói:

- Hừ, Cái gì mà Tùy Phong, Tùy Tuyết, Tuế Hàn Tam Hữu mà gặp phải Vô Đạo Cuồng Phu này thì cho mỗi người một chùy, hai người một đập, đập cho một hồi thì bỏ ra ngay, chứ có gì đâu mà lo.

Vừa nói gã vừa hoa chân múa tay hệt như Tuế Hàn Tam Hữu đang đứng trước mặt gã vậy.

Triệu lão thái thái thấy ái nữ không vui, trong lòng bà cũng hơi xót, do đó những lời cuồng ngạo của đứa con khờ bà cũng không tách, bà chỉ nghiêm giọng nói:

- Người không nên nói vậy. Chúng ta hãy mau về tổng trại xem thử Mãn cô nương là người thế nào. Chuyện này nếu có lọt vào tai Tuế Hàn Tam Hữu thì để ta ứng phó, các con không nên lo lắng.

Nói đoạn bà quay sang Trung Cường vẫn với giọng thân thiết như cũ cất tiếng nói:

- Cường thiếu hiệp, Mãn Doanh Doanh đã về tổng trại rồi, vậy mời thiếu hiệp cũng về tổng trại một chuyến cho biết.

Cường Trung Cường nghe vậy, lòng chàng hơi chần chừ vì chàng chợt nghĩ đến giờ này sư muội của chàng vẫn đang đợi ở Loạn thành. Chàng ngược lên nhìn bầu trời đêm, chỉ thấy muôn vàn tinh tú lấp lánh trên cao, vắng trắng đã chênh chếch về tây. Giờ này có lẽ cũng độ canh tư. Chàng nhìn lại mấy ngọn núi của dãy Ma Thiên Lãnh, dưới ánh trăng bàng bạc trông chúng càng xa lắc xa lơ.

Ma Thiên Ngọc Nữ đứng ở bên cạnh vẫn chú mục nhìn chàng, ánh mắt tỏ ra có phần lo lắng, dường như nàng sợ Trung Cường không nhận lời về tổng trại.

Vô Tranh Nghĩa Sĩ thấy Trung Cường có vẻ khó xử liền hỏi:

- Thiếu hiệp còn có chuyện gì vậy?

Cường Trung Cường nghe Vô Tranh Nghĩa Sĩ hỏi vậy liền đáp:

- Vì sư muội tại hạ vẫn còn đang đợi tại hạ ở Loạn thành, nếu tại hạ không về kịp trước trời sáng, nhất định sư muội sẽ không yên lòng.

Trại Nhĩ Đôn hoàn toàn hiểu rõ tâm tình của Trung Cường nên lập tức xen vào nói:

- Lệnh sư muội hiện giờ đang ở khách điểm nào?

Trung Cường suy nghĩ một chút và nói:

- Cao Long khách sạn.

Trại Nhĩ Đôn lập tức quay sang nói với Vô Tranh Nghĩa Sĩ:

- Đại ca, ngay bây giờ ta bảo Chu phân trại chủ lập tức gửi một cánh bồ câu mang thư cho Đà chủ tại Loan thành, thông báo cho họ là sáng sớm mai lập tức phái người đến Cao Long khách sạn, báo cho vị cô nương đó biết là Cường thiếu hiệp đang ở tổng trại, trưa mai có thể về thành.

Vô Tranh Nghĩa Sĩ nghe tam đệ nói vậy, ông hết sức hài lòng, không đợi tam đệ nói hết câu, ông đã gật đầu đồng ý.

Cường Trung Cường nghe nói vậy, chàng lập tức yên lòng và cảm kích nói:

- Thật làm phiền quý vị quá.

Triệu lão thái thái khẽ cười nói:

- Cường thiếu hiệp chớ quá khách khí, từ nay về sau cứ xem nhau như người trong một nhà.

Nói xong bà quay sang nhìn tất cả mấy người con của mình một lượt và cất tiếng nói:

- Tất cả chúng ta hãy về đi thôi!

Nói xong bà dắt tay con gái yêu của mình, giờ đã có phần tươi tỉnh đi trước dẫn đầu.

Mấy trăm đại hán xung quanh thấy lão bà bà bỏ đi, lập tức dậy lên một tràng chào tiễn biệt chấn động cả sơn dã.

Từ lúc đến đây tới giờ, Tiểu Hoàn không nói lời nào, nhưng mắt vẫn mở to nhìn về Trung Cường như thách thức, thấy lão thái thái và tiểu thư đã đi cũng nhún mình vọt theo phía sau Ma Thiên Ngọc Nữ.

Cường Trung Cường thấy vậy chợt mỉm cười tự nhủ:

- Có lẽ vì có mặt lão thái thái ở đây nên con tiểu a đầu này mới không lên tiếng chứ không có thì dễ gì nó cam tâm trầm mặc như vậy.

Vô Tranh Nghĩa Sĩ mỉm cười quay sang nói với Trung Cường một tiếng:

- Mời!

Ông liền phát nhẹ tay áo, thân hình khẽ động, vọt theo hướng lão thái thái vừa đi.

Cường Trung Cường, Trại Nhĩ Đôn, Vô Cự Dũng Thần, Vô Đạo Cuồng Phu cũng cất bước theo sau.

Lúc này cả tám bóng người như một đám mây đang cuộn cuộn kéo về mấy ngọn tuyết phong của dãy Ma Thiên Lãnh. Bóng người lao đi như tên bắn, chỉ nghe áo phướn phướn bay trong gió sớm.

Cường Trung Cường đang bay và đưa mắt quan sát, chàng bỗng chấn động khi thấy Triệu lão thái thái hai tay dắt Ba Lệ Quân và tiểu a hoàn đã leo lên trên núi, thân pháp tuyệt nhanh, thể như sao xẹt. Chàng thấy vậy bất giác thêm kính trọng bà lão hiền từ có võ công cao tuyệt này.

Chàng quay sang nhìn về xung quanh, chàng chỉ thấy Vô Tranh Nghĩa Sĩ và Trại Nhĩ Đôn áo quần phát phới, sắc mặt điềm nhiên, dường như hai người chưa tận triển công lực.

Vô Cự Dũng Thần và Vô Đạo Cuồng Phu cũng tiến sát theo gót, áo quần phành phạch nghe rất vui tai.

Mấy trăm đại hán đứng nơi thung lũng cũng tản ra cầm đèn chạy đi lối nhỏ, trên cao nhìn xuống, bóng người thấp thoáng, đèn đóm phát phơ tưởng như mấy trăm con bướm đèn túa ra khắp nẻo.

Cường Trung Cường quay đầu lại thấy ba bóng người phía trước đã không còn thấy nữa.

Thế là chàng cũng gấp gáp thốt lên:

- Họ đã đi xa rồi, chúng ta cũng nhanh lên một chút!

Nói xong chàng đưa mắt thăm dò nhìn về phía Vô Tranh Nghĩa Sĩ và Trại Nhĩ Đôn. Cả hai không nói tiếng nào, chỉ gật đầu đồng ý và tăng thêm tốc độ, cả ba như gió cuốn lướt tới như tên bắn.

Cường Trung Cường tăng sức vào chân, lướt đi như điện xẹt nhưng không sao vượt qua được Vô Tranh Nghĩa Sĩ và Trại Nhĩ Đôn, trong phút chốc đã vượt qua một dãy núi thấp, đưa mắt nhìn ra thì ba bóng người phía trước đã vượt qua một cánh rừng thông cổ thụ và đang bước trên những cụm đá lộ nhô tiến dần

về quần phong trước mặt. Lúc này Vô Tranh Nghĩa Sĩ và Trại Nhĩ Đôn cũng dồn sức xuống chân, vượt qua dãy núi đã lộ nhỏ nhẹ nhàng tựa như dưới chân họ là cát mịn chứ chẳng phải là quái thạch nhấp nhô. Cường Trung Cường vẫn điềm nhiên ở giữa hai người, tuy không lên trước nhưng cũng không lạc lại phía sau.

Bỗng nhiên có tiếng kêu như sấm từ phía sau lưng vọng tới:

- Đại ca, chạy chậm lại chút đi, đệ đói bụng rồi đây này.

Cường Trung Cường quay đầu nhìn lại thì thấy Vô Cự Dũng Thần đã rút lại phía sau khoảng hai mươi trượng, nhưng tốc độ cũng nhanh đến kinh người. Vô Đạo Cuồng Phu thì tít ở phía sau, đôi chùy đồng đã giắt vào sau lưng, ló hai quả chùy qua vai, đang chau mày, toét miệng, nghiêng răng nghiêng lợi, xem ra đã có phần giận dữ.

Cường Trung Cường thấy vậy thì cũng buồn cười, tuy dạ cũng muốn dừng lại chờ nhưng thấy Vô Tranh Nghĩa Sĩ và Trại Nhĩ Đôn không hề giảm tốc độ, chàng cũng không dừng lại vì thấy không tiện.

Vô Đạo Cuồng Phu thấy không ai thèm chú ý đến mình, gã tức giận không thêm gợn nữa.

Lúc này ba người đã tiến đến giữa ngọn núi, bấy giờ đã nhìn thấy rõ lão thái thái và Ba Lệ Quân đang diu tiều a hoàn vọt như bay về phía trước, tiến vào khe núi thì thấy trời đã rạng sáng, trên khe núi quanh co khúc khuỷu, hoa dại, cỏ tươi xanh muốt mắt tựa như đang độ vào xuân.

Ba người vòng qua một góc núi thì đã đuổi kịp Triệu lão thái thái và Ba Lệ Quân đồng thời cũng tiến vào Truy Lục cốc, đi thêm một đoạn nữa thì thấy trước mặt là một tòa nhà xinh xắn tọa lạc giữa một khu đất mọc đầy hoa thảo tựa như hoa viên, tòa nhà khang trang lịch sự, cửa sổ đều được gắn kính pha lê xanh biếc, tường chỉ cao vượt đầu người, gạch hồng ngói xanh lục, phía ngoài tường là con suối nhỏ uốn khúc lượn quanh hai hàng thù liễu, thỉnh thoảng lại đan xen mấy khóm đào tươi tốt, cảnh liễu nhú mầm, hoa đào hé nụ cảnh đẹp vô cùng vì xuân đã gần kề.

Triệu lão thái thái thấy đã gần đến trạch viện nên nhẹ nhàng buông tiều a hoàn xuống, còn mình cũng từ từ giảm tốc độ bình thản bước đến.

Cường Trung Cường thấy ngôi trạch viện xinh đẹp này biết ngay đây là nơi tịnh tu của lão thái thái. Lúc ấy trước cánh cổng tròn của ngôi trạch viện có mấy bóng nữ nhân chạy ra, men theo hàng liễu rủ, chạy đến bên chiếc cầu nhỏ xinh xinh bắc ngang qua suối, trước một khóm đào.

Cường Trung Cường nhìn kỹ thì thấy đó là một nữ nhân dáng điệu thướt tha, mặc một bộ y phục xanh biếc, mặt hoa da ngọc, xinh đẹp phúc hậu, lưng giắt trường kiếm đang chạy đến đón mấy người vừa đến.

Triệu lão thái thái thấy người đó chạy đến bèn cất tiếng hỏi:

- Ngũ tước Bích Đình đó phải không?

Thiếu phụ áo xanh nghe thấy lão thái thái hỏi vậy, cung kính đáp:

- Thưa mẫu thân phải ạ, Người đã về.

Đáp xong nàng lại nói tiếp:

- Thưa mẫu thân, nhị ca, lục đệ và Mãn cô nương đều đang đợi ở hoa đình.

Triệu lão thái thái gật đầu, biểu lộ đã hiểu rõ rồi sau đó dường như bà chợt nhớ ra chuyện gì, liền mỉm cười hiền từ và nói:

- Bích nhi à! Con hãy mau đi đón lão ngũ đi, nó ở phía sau đó, nếu không thì nó về tới lại cầu nhậu cho mà xem.

Thiếu phụ áo xanh khẽ đỏ mặt, cung kính vâng lời, nàng khẽ nhún người bay vọt về phía núi.

Cường Trung Cường không ngờ rằng gã khờ Vô Đạo Cuồng Phu lại có một người vợ xinh đẹp và hiền thực như vậy.

Chàng chợt lăm bắm:

“Kể khờ thì diễm phúc hơn người, câu nói này xem ra cũng đúng đó chứ”.

Triệu lão thái thái quay sang Trung Cường, mỉm cười nói:

- Cường thiếu hiệp, mời.

Vừa nói bà vừa đưa tay mời khách.

Cường Trung Cường vội khom người, khiêm tốn đáp:

- Vãn bối không dám. Lão tiền bối, mời.

Triệu lão thái thái cất tiếng cười khà khà tỏ vẻ hài lòng. Bà cũng không khiêm nhượng nữa, quay người bước qua cây cầu nhỏ, tiến về phía trạch viện, Ma Thiên Ngọc Nữ khẽ nhìn xuống, lại chau đôi mày đẹp, đưa mắt nhìn Trung Cường một lượt và cùng Tiểu Hoàn cất bước đi theo Triệu lão thái thái.

Vô Tranh Nghĩa Sĩ, Trại Nhĩ Đôn cùng đi sánh vai song song với Trung Cường, Vô Cự Dũng Thần đi phía sau họ. mấy người lần lượt bước qua cánh cổng trên. Trước mắt họ giờ đây là một con đường nhỏ hướng về phía ngôi tiểu đình màu đỏ, trước mắt mỗi người, con đường được lát đá màu vỏ trứng, hai bên trồng đầy kỳ hoa dị thảo. Lúc này màn đêm đã tan, sương mai lấp lánh đọng trên lá cỏ dưới ánh sáng ban mai trông như muôn ngàn viên ngọc trai lấp lánh. Thực là một cảnh đẹp diệu kỳ. Men theo một con đường cao ráo bước về phía hồng đình, qua khỏi hồng đình lại có một con đường lát đá, hai bên có lan can làm bằng bạch ngọc thạch, dẫn về một khách sảnh. Trước cổng khách sảnh là một khu vườn rộng rãi, đèn đuốc sáng trưng, có một số thiếu nữ ăn mặc sắc sỡ, dáng vóc như a hoàn, người thì tóc búi cao, kẻ thì tóc thả buông xòa. Tất cả đều đang khua tay múa chân, bàn luận sôi nổi về sự kiện đêm qua.

Lúc này bọn phụ nữ đang ở trước khách sảnh thấy Triệu lão thái thái đang đợi khách bước vào. Lập tức im bật tiếng bàn luận, đồng thời cùng đổ xô với ánh mắt tò mò nhìn về phía lão bà. Giờ đây chỉ còn nghe thấy tiếng nói cười vọng ra từ khách sảnh.

Một nữ nhân đứng tuổi thấy vậy lập tức quay về phía trong cao giọng hô:

- Lão thái thái đã về tới.

Tiếng hô chưa dứt thì có một số bước chân từ trong khách sảnh đi ra. Cường Trung Cường đưa mắt nhìn vào nhóm người vừa trong khách sảnh đi ra, chàng thấy có Mãn Doanh Doanh trong số họ nhưng có lão thái thái trước mặt nên chàng không tiện lên tiếng gọi. Mãn Doanh Doanh thấy Trung Cường xuất hiện chốn này, nàng bỗng ngáy người kinh ngạc, nàng lại quay vào trong nở một nụ cười e thẹn.

Vô Thọ Tuấn Thiếu mặt mày tươi tỉnh, miệng nở nụ cười, đứng ngay bên cạnh Mãn Doanh Doanh, lại thêm có một đại hán mặt vàng tuổi độ bốn ba, bốn bốn, mặc áo bào xanh đang đứng gần đấy. Người này mày ngài, mắt sáng, mũi thẳng cầm vuông, râu đen dài đến tận ngực, môi nở nụ cười, đang nhìn về phía Triệu lão thái thái. Cường Trung Cường nghĩ người này có lẽ là lão nhị trong thất hùng, tên gọi là Vô Song Hiệp Khách Ba Đức Viễn.

Đứng ở phía xa xa sau lưng Ba Đức Viễn là một nhóm thiếu phụ khoảng ba mươi mấy tuổi trở xuống, trẻ nhất khoảng độ hai lăm, hai sáu tuổi, tất cả đều búi tóc cao, ăn mặc tinh tươm, dáng vẻ hết sức hiền thực.

Dường như họ là bốn cô con dâu của Triệu lão thái thái, đến để tiếp chuyện với Mãn Doanh Doanh.

Lúc này lão thái thái đã tiến đến gần cửa khách sảnh, bốn cô con dâu hiền đức của bà đều cúi chào.

Lão thái thái bước vào khách sảnh, bà hài lòng và luôn miệng thốt lên được, được.

Vô Song Hiệp Khách lập tức cung kính thưa:

- Thưa mẫu thân, Mãn cô nương đã đợi tại khách sảnh đã lâu lắm rồi.

Vừa nói xong vừa đưa tay chỉ về phía Mãn Doanh Doanh, Mãn Doanh Doanh lập tức cung kính vái chào lão thái thái.

Vô Thọ Tuấn Thiếu vội bước lên, thân thiết nhiệt thành giới thiệu thân mẫu và Mãn Doanh Doanh. Lúc này Vô Tranh Nghĩa Sĩ cũng giới thiệu Cường Trung Cường và Vô Song Hiệp Khách đồng thời kể lại sơ lược tình hình xảy ra nơi đông linh.

Vô Song Hiệp Khách nghe xong bật cười ha hả và nói:

- Tục ngữ có câu Bất đả bất thành giao. Đêm nay gặp được Cường thiếu hiệp âu cũng là có duyên thiên định.

Cường Trung Cường chột đỏ mặt và khiêm tốn đáp:

- Đây là lần đầu tiên tại hạ rời khỏi sư môn, kiến thức hầy còn nông cạn, lễ nghi giang hồ đều chưa hiểu rõ. Đêm nay mạo muội nhập sơn, có điều chỉ sơ xuất xin chư vị cứ tận tình chỉ giáo. Đêm nay may mà gặp các vị rộng lượng, nếu không có lẽ đã gặp rắc rối to.

Vô Tranh Nghĩa Sĩ, Vô Song Hiệp Khách và Trại Nhĩ Đôn nghe xong bỗng cùng bật cười sảng khoái, Vô Cự Dũng Thần thấy vậy cũng cười theo.

Triệu lão thái thái nghe thấy tiếng cười, lúc này mới nhớ là Trung Cường vẫn còn đang đứng sau lưng mình, bà liền quay sang cười và nói với xung quanh:

- Mời người hầy cùng vào khách sảnh đi.

Nói xong bà quay sang Trung Cường:

- Cường thiếu hiệp, mời.

Nói đoạn bà một tay dắt lấy Mãn Doanh Doanh, một tay dìu ái nữ của mình cất bước đi vào khách sảnh. Bà vừa đi vừa nói với phụ nhân mặc áo vàng nhạt giọng hết sức vui vẻ:

- Kinh nhi, con hầy mau lệnh cho họ chuẩn bị điểm tâm đi.

Hoàng y phụ nhân cung kính vâng lời, quay sang con nữ tỳ đang đứng cạnh hầu dẫn dò mấy câu.

Con nữ tỳ vâng dạ, đồng thời chạy đến đám phụ nữ đang đứng trước khách sảnh, dẫn mấy người đi về phía sau.

Mọi người bước vào sảnh, trừ Triệu lão thái thái tuổi cao, lại là trưởng lão nên ngồi ở vị trí giữa còn thì phân ra theo ngôi chủ khách mà ngồi, nam riêng, nữ riêng, nên Trung Cường và Mãn Doanh Doanh cũng không có cơ hội nói chuyện với nhau, Mãn Doanh Doanh chỉ thừa lúc thuận tiện gọi được hai chữ, đệ đệ.

Ngay lúc ấy, Vô Đạo Cuồng Phu và phụ nhân xinh đẹp của gã cũng đã về đến hoa viên, hai người đang rảo bước tiến về khách sảnh.

Cường Trung Cường đưa mắt nhìn Vô Đạo Cuồng Phu thì thấy đôi chùy đồng đã được giắt vào thắt lưng, cổ gã đã lấm tấm mồ hôi, nhưng mặt mày thì không có nét giận. Điều này hiển nhiên là do công sức của thiếu phụ áo xanh, vì nàng đã đi đón gã về.

Gã khờ Vô Đạo Cuồng Phu bước vào khách sảnh, vừa thấy Mãn Doanh Doanh gã bỗng ngây người, lập tức gã toét miệng cười và hướng về lão thái thái cất tiếng nói:

- Mẫu thân, vị cô nương này tương lai nhất định sẽ là một phong bà tử (bà lão có tính gàn dở) Mấy lời này vừa xuất ra thì tất cả mọi người đều cười rộ lên.

Mãn Doanh Doanh dư biết Vô Đạo Cuồng Phu là một gã gàn nổi tiếng nên nàng cũng không hề chấp nhất. Nhưng gương mặt xinh đẹp của nàng cũng chột đỏ lên.

Triệu lão thái thái nghe Vô Đạo Cuồng Phu nói vậy thì thật quá đáng, bà lập tức trầm giọng trách:

- Cuồng nhi, sao con lại vô lễ với Mãn cô nương như vậy?

Bà vừa quát vừa giống cây ngân trượng xuống đất.

Vô Đạo Cuồng Phu thấy lão mẫu đã nổi giận, gã lập tức ngây người hồi lỗi.

Mãn Doanh Doanh cảm thấy áy náy, nàng định nói gì đó, nhưng Triệu lão thái thái đã nói tiếp:

- Sao con không mau đến tạ lỗi với Mãn cô nương đi!

Vô Đạo Cuồng Phu quả là đứa con biết nghe lời. Nghe mẫu thân nói vậy gã liền hướng về Mãn Doanh Doanh khom lưng nói:

- Lão ngũ thành thật nhận lỗi, mong Mãn cô nương chớ giận.

Mãn Doanh Doanh lập tức đứng dậy trả lễ, nàng cười và đáp:

- Ngũ trại chủ miệng nhanh tâm thẳng, Mãn Doanh Doanh thích nhất là những người có tính như vậy.

Vô Đạo Cuồng Phu nghe Mãn Doanh Doanh nói vậy, gã khoái chí bật cười hềnh hếch.

Tất cả mọi người trong khách sảnh cũng bật cười vui vẻ.

Cường Trung Cường tuy cảm thấy tức cười nhưng trong lòng chàng rất ngưỡng mộ gia quy nghiêm ngặt của lão thái thái. Thật là Trưởng giả tại, ầu tất tưng. Từ lúc Vô Đạo Cuồng Phu vào sảnh, tuy thân là huynh trưởng nhưng Vô Tranh Nghĩa Sĩ cũng không nói tiếng nào, tất cả đều do Triệu lão thái thái quyết định.

Lúc này từ phía ngoài có mười mấy nữ tỳ, tay mỗi người bưng một phần điểm tâm đang từ từ bước vào khách sảnh. Mấy a hoàn lớn lập tức bày ra trước mặt mỗi người một chiếc kỷ nhỏ, phu thê Vô Đạo Cuồng Phu cũng theo lễ mà chia nhau ngồi xuống.

Bày biện xong xuôi, một số nữ tỳ lặng lẽ rút lui ra phía sau, chỉ để lại một số đứng lùi lại phòng khi có người sai bảo. Triệu lão thái thái cười nói:

- Mọi người vất vả cả đêm, chắc là cũng đói rồi, thôi tất cả hãy dùng tạm chút điểm tâm vậy.

Lời nói của bà vang lên tựa như là một buổi họp mặt của gia đình. Ai nấy đều vui vẻ bắt đầu dùng điểm tâm.

Mãn Doanh Doanh và Trung Cường đồng thời quay sang cảm tạ Triệu lão thái thái.

Mọi người vừa ăn uống vừa nói chuyện nhưng không ai nhắc đến chuyện Mãn Doanh Doanh mắc vào trong lưới và Cường Trung Cường đang đêm đột nhập vào sơn trại. Ma Thiên Ngọc Nữ cũng cười nói, chốc chốc lại nhìn trộm Trung Cường, xem ra thần thái nàng đã vui vẻ hẳn lên.

Trong quá trình nói chuyện, Cường Trung Cường biết được Triệu lão thái thái chính là nữ hiệp vang bóng một thời Phiêu Dương nữ hiệp. Chàng lại thêm kính trọng bà hơn.

Qua lời kể của Mãn Doanh Doanh, mọi người cũng được biết ân sư của Trung Cường chính là một vị tinh tú của võ lâm hiệu là Ngọc Diện Thư Sinh Hồ Diên Lăng Tiêu. Cường Trung Cường cũng u buồn kể cho mọi người nghe ân sư ngộ độc thủ và chàng hiện đang truy theo dấu vết của Lục Dã Khôn Long Thánh Thủ Thần Thâu. Mọi người ai nấy cũng đều bị chấn động nhất là khi họ biết Lục Dã Khôn Long đã tái xuất giang hồ.

Lúc này trời đã sáng tỏ, đèn đuốc trong viện đều lần lượt tắt hết, nhưng mọi người mãi vui câu chuyện nên vẫn không hề chú ý.

Triệu lão thái thái vẫn vui vẻ hoạt bát không hề tỏ ra mệt mỏi sau một đêm thức trắng đủ thấy nội công của bà thâm hậu dường nào. Nghe nói ân sư của Trung Cường là một vị cao nhân, chàng lại là một người tài năng đức độ nên lòng ưu ái của bà dành cho Trung Cường lại nhiều hơn trước. Vô Tranh Nghĩa Sĩ, Trại Nhĩ Đôn, Vô Song Hiệp Khách, ai nấy đều hiểu rõ tâm trạng của lão mẫu, nhưng lại không biết làm thế nào cho bà vui lòng. Do đó ba người cứ đưa mắt nhìn về Vô Thọ Tuấn Thiếu và số phụ nữ để thăm dò thái độ.

Vô Đạo Cuồng Phu miệng mau tâm thẳng, nghĩ gì nói nấy, lúc này thấy mẫu thân cứ nhìn về phía Trung Cường tỏ vẻ ái mộ, bất giác gã động lòng hiếu thảo, lập tức xen vào:

- Mẫu thân, hôm nay vui quá đó, mẫu thân thích gã này thì cứ nhận quách gã làm con nuôi là xong ngay thôi ạ!

Lời của Vô Đạo Cuồng Phu vừa dứt, mọi người trong sảnh đều biến sắc, im bật tiếng cười. Mọi người trong sảnh ai nấy đều im bật, không gian tĩnh mịch là thường. Một chiếc lá rơi cũng nghe rõ nó chậm bề nào xuống nước. Tất cả mọi người đều đổ xô ánh mắt nhìn về phía Vô Đạo Cuồng Phu.

Vô Đạo Cuồng Phu đứng ngây người ra, gã tự nhủ:

- Chẳng lẽ mình nói sai rồi sao?

Cường Trung Cường mặt mày vui vẻ, miệng nở nụ cười, chàng vội đứng lên cất bước về phía Triệu lão thái thái, đến trước mặt bà chàng cung kính nói:

- Mẫu thân tại thượng xin nhận cho Cường nhi đại lễ tham bái.

Nói đoạn chàng quỳ xuống lạy liền bốn lạy.

Triệu lão thái thái nghe thấy vậy, lòng vui như hội, mắt lộ từ quang, đồng thời khóe mắt ứa ra mấy giọt lệ mừng chảy xuống gương mặt hiền từ của bà. Bà cất tiếng cười khà khà, vui mừng đến tột đỉnh.

Phụ nhân áo vàng được gọi là Kính nhi và một phụ nhân áo xanh lập tức bước đến thay mẹ chồng đỡ Trung Cường dậy. Triệu lão thái thái lập tức kích động, tay vỗ liên hồi vào chiếc tràng kỷ bà đang ngồi, nhìn Trung Cường và cất giọng nói hưng phấn nói:

- Lại đây, Cường nhi, lại đây đứng gần nghĩa mẫu.

Cường Trung Cường lập tức bước về phía trước mặt Triệu lão thái thái và đứng ở phía trước. Vô Tranh Nghĩa Sĩ, Vô Song Hiệp Khách vốn dĩ là người trầm tĩnh, ít nói, lúc này đều bị vui mừng kích động. Sáu anh em họ Ba, Ma Thiên Ngọc Nữ và năm chị dâu cũng vui vẻ chúc mừng Triệu lão thái thái và Trung Cường. Mãn Doanh Doanh cũng vô cùng vui mừng, đứng giữa đám phụ nữ nhà họ Ba cùng hướng về phía Triệu lão thái thái chúc lên mấy câu kết lợi.

Lúc này lời chúc không dứt, tiếng cười tiếng nói xôn xao. Trước phòng khách, trong vườn hoa cũng có rất nhiều a hoàn và nữ tỳ tất cả đều lộ vẻ vui mừng, đang đứng đây hướng về khách sảnh mà bàn luận.

Vô Đạo Cuồng Phu cùng phụ nhân đứng giữa huynh đệ và các đại tẩu, trên gương mặt gã đã lấm tấm mồ hôi, gã cười toe toét, tỏ ra vừa cung kính vừa kiêu ngạo. Triệu lão thái thái thấy vậy lập tức vỗ vỗ bờ vai khổng lồ của gã, vừa cười vừa nói:

- Chỉ có lão ngô của ta là người hiểu ta nhất, khà khà khà ...

Mọi người nghe vậy tất cả cùng cất lên một tràng cười vui vẻ. Cường Trung Cường ngay từ lúc thiếu thời đã thiếu vắng tình thương cha mẹ và anh em, chỉ một thân một mình, mồ côi mồ cút. Đêm nay có được nghĩa mẫu, lại được anh em nhà họ Ba chấp nhận thật lòng.

Chàng cảm động vô cùng, bất giác huyết mạch phồng căng.

Triệu lão thái thái liên tiếp vỗ tay về phía mọi người, miệng cười khà khà và nói:

- Mọi người hãy ngồi xuống, mọi người hãy ngồi xuống, để cho Cường nhi kiến lễ các người.

Mọi người nghe lời Triệu lão thái thái lục tục ngồi xuống. Cường Trung Cường hướng tới từng người tuân tự kiến lễ, cuối cùng chàng đến trước mặt Ma Thiên Ngọc Nữ khom người vái chào và cất tiếng nói to:

- Tỷ tỷ.

Ba Lệ Quân khẽ đỏ mặt, đứng dậy trả lễ, cũng khẽ hô lên hai tiếng:

- Đệ đệ.

Triệu lão thái thái thấy vậy, bà liến hướng về phía mọi người cất lên giọng cười sảng khoái và nói:

- Ngày thường Quân nhi hay trách ta là nó không có đệ đệ ...

Lời Triệu lão thái thái chưa dứt, trong khách sảnh lại vang lên một tràng hoan hô.

Ngay lúc đó, có một nữ tỳ gấp gấp bước vào. Sau khi thi lễ với lão thái thái, người này lập tức thưa:

- Lý chấp sự của tổng trại đã đến, người nói là có chuyện gấp cần gặp đại gia.

Triệu lão thái thái thôi cười, quay sang nói với Vô Tranh Nghĩa Sĩ:

- Nghĩa nhi, con đi thử xem!

Vô Tranh Nghĩa Sĩ chưa kịp cất bước, thì Vô Thọ Tuấn Thiếu đã đứng dậy:

- Để con đi thử xem.

Nói xong chàng liền cất bước đi ra ngoài khách sảnh. Cường Trung Cường nhìn theo bóng dáng của Vô Thọ Tuấn Thiếu, chàng bỗng phát hiện là bóng dương đã tràn ngập ngoài sân. Lúc này chàng chợt nhớ đến sư muội Khang Trí Mẫn đang đợi mình ở khách sạn Cao Long. Chàng bèn đứng dậy, hướng về phía Triệu lão thái thái cũng kính thưa:

- Thưa nghĩa mẫu, bây giờ mặt trời đã lên cao, Cường nhi phải tức tốc trở lại Loan thành.

Mọi người trong khách sảnh trông thấy dáng điệu hấp tấp của Vô Thọ Tuấn Thiếu đang vội vã tiến vào, ai nấy đều căng thẳng, đưa mắt nhìn ra phía trước.

Triệu lão thái thái bất giác cũng đứng lên, chau đôi mày bạc, nhìn về phía đứa con trai đang chạy đến như bay, lòng bà không hiểu chuyện gì xảy ra. Cường Trung Cường thấy Vô Thọ Tuấn Thiếu chạy đến như bay đồng thời đưa ánh mắt lo ngại nhìn về phía mình, chàng bỗng lo lắng, linh cảm thấy dường như có điều gì đó không hay đã xảy ra.

Vô Tranh Nghĩa Sĩ mất lộ tinh quang, quay về phía Vô Thọ Tuấn Thiếu nôn nóng hỏi:

- Lục đệ có chuyện gì vậy?

Lời ông vừa dứt, Vô Thọ Tuấn Thiếu đã đến trước mặt mọi người, vội đem mảnh giấy đưa cho Vô Tranh Nghĩa Sĩ đoạn quay sang Trung Cường hỏi:

- Cường đệ, lệnh sư muội là người mặc áo nhung trắng, tuổi khoảng mười sáu, mười bảy phải không?

Cường Trung Cường nghe vậy biết là có biến cố, chàng vội gật đầu liên tiếp và đáp:

- Đúng vậy, đúng vậy!

Thần sắc của Vô Thọ Tuấn Thiếu càng tỏ ra lo lắng, quay sang nói với Vô Tranh Nghĩa Sĩ lúc này đang xem kỹ tờ giấy:

- Đại ca vậy là đúng rồi!

Vô Tranh Nghĩa Sĩ mặt đầy phẫn nộ, mất lộ tinh quang, tờ giấy cầm trong tay phải giờ đây khê run nhẹ. Mãn Doanh Doanh tỏ ra lo lắng vô cùng vì nếu có chuyện gì không hay xảy ra cho Khang Trí Mẫn, đều là do nàng giận dỗi bỏ đi mà ra. Do đó bất giác nàng quay sang Vô Thọ Tuấn Thiếu lo lắng hỏi lớn:

- Lục trại chủ, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Vô Thọ Tuấn Thiếu lập tức chỉ tay về tờ giấy mà Vô Tranh Nghĩa Sĩ đang cầm trên tay và nói:

- Đây là tờ báo cáo của đà chủ Loan thành do bồ câu mang đến. Trong đó nói rằng tối qua vào lúc lên đèn, tại Cao Long khách điểm có một bạch y thiếu nữ tuổi độ mười sáu mười bảy đã động thủ với Phấn Điệp Tam Lang của Quan Sơn Bát Kiệt ... Sáng sớm hôm nay bọn giúp việc ở đó phát hiện ra là vị nữ khách đã biến mất.

Cường Trung Cường nghe vậy, tựa sét đánh ngang mày, mặt chàng biến sắc, kích động hỏi:

- Lục ca, huynh nói vị nữ khách đó chính là sư muội của tiểu đệ phải không?

Vô Thọ Tuấn Thiếu khê gật đầu, chưa kịp đáp thì thấy đôi mày kiêu của Trung Cường phi đảo liên hồi, mắt như điện xẹt, trên gương mặt tuấn tú của chàng giờ đây đã bùng bùng nộ khí.

Vô Tranh Nghĩa Sĩ đã xem xong tờ giấy, ông lập tức phẫn nộ nói:

- Xem ra Khang cô nương có lẽ đã bị bọn dâm tặc này thừa đêm hôm bắt cóc đi rồi.

Nói đoạn ông giao tờ giấy cho Triệu lão thái thái, Cường Trung Cường vừa nghe hai chữ dâm tặc, lửa giận bùng cất cao, lòng đau như xé, kìm tiếng bạo nộ, chàng vội bước đến trước mặt Triệu lão thái thái vãi sâu một cái và cất tiếng gấp gáp:

- Nghĩa mẫu bảo trọng, Cường nhi xin phép lên đường.

Chữ đường vừa dứt chàng đã nhảy vọt ra ngoài khách sảnh. Chàng khẽ nhún người, thân đã vút lên trên nóc nhà và phóng mình như bay về phía núi. Thân pháp nhanh nhẹ vô cùng, mọi người chỉ thấy một bóng sáng vút qua.

Vô Tranh Nghĩa Sĩ thấy vậy thất kinh vội gọi với theo:

- Cường đệ, chậm lại!

Cùng với tiếng hô, ông cũng tức tốc đuổi theo Trung Cường và lo lắng nói:

- Cường đệ không nên nôn nóng chạy bừa. Núi Quan Sơn hiểm trở vô cùng, ba mặt giáp biển, một mặt là vách đá dựng đứng, Quan Sơn Bát Kiệt toàn là nhân vật lòng lang dạ sói, thâm độc vô cùng ...

Cường Trung Cường không đợi Vô Tranh Nghĩa Sĩ nói hết. Chàng chợt cười lên một tiếng ghê người và nói:

- Đại ca không cần nói nhiều, dù cho chúng có nhập Âm La cung hay chui xuống đất, tiểu đệ đây cũng phải bới đất mà tìm ...

Nói xong thân chàng lại xẹt đi, phút chốc đã mất dạng. Tất cả mọi người trong sảnh đều đã đổ xô ra vườn, nhìn theo lo lắng ...

6. Chương 6: Phần Diện Sắc Kiet Dâm Hứng Sinh

Triệu lão thái thái đề đủ chân khí, vọt lên trên không và cất tiếng nói:

- Cường nhi cẩn thận, làm chuyện gì cũng phải bình tĩnh, ta sẽ cho lục ca, thất tỷ đến trợ sức cho con.

Nói xong bà quay sang nói với Ma Thiên Ngọc Nữ và Vô Thọ Tuấn Thiều:

- Các con nhanh lên, hãy đuổi theo Cường đệ của mình.

Ngay lúc ấy Tiểu Hoàn hồn hởi chạy đến.

Ma Thiên Ngọc Nữ thấy vậy liền hỏi:

- Còn ngựa đâu?

Tiểu Hoàn đáp:

- Ở bên ngoài, thừa tiểu thư Ma Thiên Ngọc Nữ dắt Mãn Doanh Doanh, quay sang nói với Vô Thọ Tuấn Thiều:

- Lục ca nhanh lên, chúng ta đi.

Nói xong cả ba chạy ra ngoài phía cửa chính vọt đi.

Tiểu Hoàn phát hoảng vọt theo gọi lớn:

- Tiểu thư ơi, chưa chuẩn bị ngựa cho lục gia.

Ma Thiên Ngọc Nữ quay lại nói:

- Vậy ngươi không cần phải đi nữa đâu.

Vô Đạo Cuồng Phu thấy lục đệ, thất muội đều đi cả, lập tức quay sang lão thái thái:

- Mẫu thân, con cũng phải đi, con cũng phải đi.

Triệu lão thái thái chỉ sợ Trung Cường sức mỏng thể cô nên bà cũng không cản trở. Bà lập tức phẩy tay và nói:

- Được được, con cũng đi đi!

Gã khờ Vô Đạo Cuồng Phu nghe vậy, lập tức gọi to:

- Lục đệ, chờ ta với Cùng với tiếng hô gã cũng vọt người đuổi theo.

Đột nhiên, lúc ấy có một tràng tiếng reo hò vang dội vọng tới từ phía đông lĩnh. Vô Tranh Nghĩa Sĩ vội biến sắc quay sang nói với Trại Nhĩ Đôn:

- Tam đệ hãy mau đốt ba cây pháo hoa làm hiệu, nếu không Cường đệ sẽ bị cản lại.

Trại Nhĩ Đôn bước đến giữa phòng lấy ra ba cây pháo hoa, Vô Tranh Nghĩa Sĩ, Vô Song hiệp khách đánh lửa thắp lên một mối lửa nhỏ để cho ba người đốt pháo làm hiệu.

Xì xì xì, ba đóa hoa kỳ lạ vút lên bầu trời xanh. Tiếng reo hò từ phía xa xa cũng dần dần im bật.

Lúc này trên bờ đông của Ma Thiên Lãnh có một bóng trắng bạc lao đi như tên bắn ...

Kèm theo những tiếng sét nhỏ lép bép vang lên đang lao về phía dưới núi.

Mọi người thấy bóng trắng lao đi như vậy, vượt qua mấy mỏm đá gồ ghề nhẹ nhõm, như bay trong gió ai nấy đều ngơ ngác đứng nhìn và lại rút đầu thè lưỡi lộ vẻ rùng rợn.

Cường Trung Cường lòng như lửa đốt. Chàng tập hợp thi triển Lôi Hành vọt nhanh như điện trong một khắc đồng hồ đã đến bìa rừng cổ thụ. Chàng vọt lên một cây cao và đưa mắt quan sát. Thì thấy Ô Long, Cái Tuyết đang đứng trên một mỏm đá tai mèo lún phún màu xanh cách nơi chàng đứng khoảng mấy chục trượng. Chàng bèn vòm tay quanh miệng hú lên một tràng lanh lảnh cao vút. Ô Long, Cái Tuyết nghe thấy tiếng hú vội ngẩng đầu nghe ngóng, bồm tai dựng đứng.

Sau hai tràng hú, đôi ngựa lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Cường Trung Cường. Đôi ngựa thấy chàng đang đứng trên cao lập tức hí lên một tràng như sấm dậy và đồng thời cất vó chạy tới.

Cường Trung Cường hai cánh tay xòe ra nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Hai con bảo mã phi tới nơi, gió rít vù vù, bụi bay mờ mịt. Cường Trung Cường không đợi cho ngựa dừng hẳn, chàng khê nhún mình nhảy phốc lên trên lưng của con Ô Long. Chàng quát lên một tiếng, giật cương thúc ngựa lao đi như bay về phía đông nam. Trong chớp mắt chàng đã đến con đường đá xanh chạy từ trong cốc về phía quan đạo.

Cũng liền ngay sau đó bỗng từ sau lưng có tiếng vó ngựa dồn dập như mưa. Tiếng hí kinh động cả núi rừng đang ào ào lao về phía chàng. Thì ra đó là hai con kiện mã một bạch một hồng từ phía trong cốc đang men theo con đường đá xanh chạy đến.

Cường Trung Cường quay đầu lại nhìn thì thấy ba người gồm Vô Thọ Tuấn Thiếu, Ba Lệ Quân và Mãn Doanh Doanh đã đuổi kịp mình. Vô Thọ Tuấn Thiếu cười trên lưng con ngựa hồng mã của Tiểu Hoàn. Ma Thiên Ngọc Nữ thì vẫn cười con Tiểu Bạch Câu, Mãn Doanh Doanh đứng ở phía sau lưng của Ba Lệ Quân, thể đứng tựa như Kim Yên Đài Trúc Thiên Lý từng đứng.

Ba người đang thúc ngựa như bay, chợt thấy Cường Trung Cường cả ba đồng thanh gọi lớn:

- Cường đệ, Cường đệ!

Cùng tiếng hô, cả hai người đều vung roi vun vút thúc ngựa vọt lên. Tao Hồng, Tiểu Bạch hí lên một tràng đau đớn, lồng lên, lao đến như hai đám mây. Cường Trung Cường gò cương, con Ô Long hí lên một tràng đầy nộ khí khê cất vó trước dừng lại. Cái Tuyết thấy Mãn Doanh Doanh vội hí lên một tràng mừng rỡ, quay ngoắt lại lao đến đón lấy Mãn Doanh Doanh. Nàng thấy con Cái Tuyết lao đến, từ trên lưng con Tiểu Bạch Câu. Nàng khê thét lên một tiếng, thân hình đã đăng không bay lên mấy trượng. Từ trên không trung nàng khê xoay người thân hình nàng tựa như một áng mây hồng đáp xuống nhẹ nhõm trên lưng Cái Tuyết.

Vô Thọ Tuấn Thiếu, Ba Lệ Quân thấy Mãn Doanh Doanh thi triển tuyệt đỉnh khinh công cả hai đều ngấm ngầm bội phục, quả là không hổ danh Bạch Tuyết Lưu Đơn.

Nhất là Vô Thọ Tuấn Thiếu vừa ngồi yên trên lưng ngựa đã lập tức quay ngựa lại, Cái Tuyết lập tức phóng vọt theo. Cả ba người nhìn thấy Trung Cường đang ngồi trên lưng ngựa, thân sắc lo lắng lạ thường, lại thêm con Ô Long cứ hí lên từng tràng phẫn nộ, bốn vó bốn chôn gồ xuống đường không dứt, tỏ ra đã mất kiên nhẫn. Hiện tại, khoảng cách giữa Vô Thọ Tuấn Thiếu và Trung Cường hãy còn xa, Vô Thọ Tuấn Thiếu đã liên tiếp vẩy roi chỉ về phía tây nam và lớn tiếng gọi:

- Cường đệ, mau đi về hướng tây nam.

Nói xong liền quay ngựa, bỏ con đường đã chạy lên phía trước.

Cường Trung Cường nóng lòng muốn đến ngay Loạn thành, chàng cũng không đáp lại, khẽ kẹp chân vào bụng ngựa quay ngoắc lại thúc ngựa rời con đường đã băng rừng vượt theo Vô Thọ Tuấn Thiệu. Con Ô Long hí lên một tràng lanh lảnh cất vó như bay.

Mãn Doanh Doanh thấy thần thái lo lắng của Cường Trung Cường, tim nàng bỗng thấy buồn vô tận, nước mắt trực trào ra, nàng khẽ thở dài, lắc đầu thúc ngựa đuổi theo.

Lúc này Đông Nhạc của dãy Ma Thiên Lãnh, giữa vực rừng thưa và những mỏm đá gồ ghề có bốn con kiện mã lao lên vun vút chạy thẳng về phía tây nam. Những nơi vó ngựa lướt qua, đất đá tung tóe bắn lên mù mịt, Trong thoáng chốc họ đã đến nhánh đường thông với quan đạo chạy thẳng về phía Loạn thành.

Cường Trung Cường đưa mắt nhìn xem thì phát hiện ra đây chính là con đường khi hôm mà chàng đã đi vào Ma Thiên Lãnh. Lúc này trên quan đạo người đi khá nhiều, đa phần là dân nông thôn đi vào thành thị và một số thương nhân tất cả đang hối hả cho kịp phiên chợ.

Cường Trung Cường thấy vậy, mảy kiếm chợt chau, chàng cảm thấy đi theo quan đạo không những không nhanh mà còn dễ gây tai nạn cho người đi đường. Do đó chàng thúc ngựa băng đồng vượt đi. Một tràng tiếng hí cao vút tận trời xanh, làm kinh sợ các người đi trên lộ, tất cả đều giật mình dừng bước nhìn xem. Chỉ thấy cách đó mấy mươi trượng, trên cánh đồng hoang có bốn con kiện mã phi như điên dại, nhất là con ngựa ô dẫn đầu lao đi vun vút, thân hình cuộn cuộn như đám mây đen.

Phía sau bốn ngựa bùn đất bắn lên tung tóe. Che mờ cả dãy Ma Thiên Lãnh nguy nga ngay phía sau lưng. Cường Trung Cường rạp người trên ngựa, tay nắm chặt yên cương đưa mắt nhìn chăm chú vào vọng lâu của Loạn thành đang từ từ trôi đến. Sau khoảng thời gian uống cạn bình trà, con Ô Long của Cường Trung Cường đã bỏ xa ba người còn lại khoảng hai dặm. Vô Thọ Tuấn Thiệu luôn tay thúc ngựa, trong lòng lo lắng vô cùng.

Ma Thiên Ngọc Nữ mặt mày căng thẳng mắt luôn dán chặt vào bóng của Cường Trung Cường đang thấp thoáng phía xa. Mặt Mãn Doanh Doanh ủ dột, trên đôi má đã bắt đầu cuộn xuống từng giọt châu sa.

Ba người thúc ngựa phi như điên, không ai nghĩ đến chuyện trò gì cả, chỉ nghe thấy bên tai gió rít vù vù và tiếng vó ngựa dồn dập như mưa bão. Cường Trung Cường lúc này đã tiến lên con đường dẫn đến cổng thành nhưng tốc độ của Ô Long vẫn không giảm xuống là bao. Ba người thấy vậy lại thêm phần lo lắng. Nhìn xuống ngựa mình thì thấy bờm tai dựng đứng, mũi thở phì phì, những vật ruộng dưới chân cứ loang loáng vụt qua. Vô Thọ Tuấn Thiệu biết rằng tốc độ đã nhanh đến kinh người nhưng chàng vẫn cứ luôn mồm thúc ngựa nên những người trên quan đạo giờ đây không thể nào phân biệt được đầu ngựa ở đâu, đuôi ngựa chốn nào, Họ chỉ thấy ba chấm tròn trắng, hồng đen đang cuộn cuộn dẫn về Loạn thành.

Vọng lâu hùng vĩ của tây quan đã hiện ra trước mắt nhưng trước cửa thành, không thấy bóng dáng Cường Trung Cường đâu cả.

Lúc này người đi lại trên đường càng đông đúc. Do đó ba người đành phải giảm bớt tốc độ. Đến trước cổng thành cả ba đều trông thấy quan binh giữ cửa ai nấy đều hây còn nguyên nét mặt vừa nộ vừa kinh. Họ nghĩ rằng có lẽ Cường Trung Cường đã phóng ngựa vượt qua. Ba người từ tốn thúc ngựa vào thành. Chợ sớm đã tan nhưng người đi đường vẫn còn tấp nập.

Người đi đường cũng có một số nhận ra Vô Thọ Tuấn Thiệu, tất cả đều dừng chân đứng nhìn, bàn luận xôn xao và đưa ánh mắt kinh dị nhìn vào ba người trên ngựa. Mãn Doanh Doanh vì tinh thần còn đang hoang mang không thể nhớ đích xác đâu là Cao Long khách điểm. May mà Vô Thọ Tuấn Thiệu thường đến Loạn thành, nên chàng hướng dẫn mọi người theo con đường phía đông đi thẳng và Cao Long khách điểm. Mãn Doanh Doanh đưa mắt nhìn xem thì thấy trước mặt là một khách điểm bề thế, trước cửa khách điểm có bốn chữ to hơn cái dấu viết bằng sơn đen treo cao hơn một tầm với. Trên bảng hiệu viết Cao Long khách điểm. Con Ô Long đang đứng dựng bờm vểnh tai đứng ngay trước cổng, thể đứng thật là kiên cường kiêu ngạo. Cường Trung Cường mắt lộ hung quang, tỏ vẻ giận dữ đang rào bước từ trong khách điểm chạy ra. Vô Thọ Tuấn Thiệu khẽ giật cương thúc ngựa lao đến rồi phi thân nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất cất tiếng nồn nồn:

- Cường đệ, có hỏi ra manh mối gì không?

Đôi mắt Cường Trung Cường khẽ giãn ra, chàng bực tức nói:

- Đà chủ nói quả không sai, chúng ta đi thôi Lờ chàng vừa dứt thì Mãn Doanh Doanh và Ma Thiên Ngọc Nữ đã phi thân xuống ngựa từ lâu giờ đang hối hả chạy đến. Ma Thiên Ngọc Nữ vừa đến nơi vội cất tiếng hỏi:

- Cường đệ! Đệ đã hỏi tận tường những gì xảy ra đêm qua chưa?

Cường Trung Cường lập tức gật đầu và đáp:

- Đệ đã hỏi rõ cả rồi.

Nói xong chàng đưa mắt nhìn quanh chợt thấy tứ phía có rất nhiều ánh mắt tò mò nhìn về phía bốn người. Chàng lập tức nói:

- Chúng ta vừa đi vừa nói vậy!

Nói xong chàng tức tốc nhảy lên trên yên ngựa tiến lên thì phát hiện ra phía trước có không dưới một trăm người đang bao quanh, các cửa sổ của các tiệm buôn bán và khác điểm bên cạnh cũng nhúc nhúc những người tò mò đứng xem, trong đó có cả những bọn tửu bảo và hầu phòng cũng đang nhao nhao bàn luận sự kiện xảy ra đêm qua.

Cường Trung Cường đợi cho ba người còn lại lên yên xong chàng bèn thúc ngựa từ tốn bước lên phía trước, đám đông hiếu kỳ cũng vội tản ra nhường đường cho họ. Bốn người thông qua một khu phố lớn, đi thẳng về cửa nam, du khách qua đường không một người nào là không nhìn họ và bàn luận. Người nói bên nam thì anh tuấn như lâm phong ngọc thụ, kẻ nói bên nữ thì phong hoa tuyết thể, xinh đẹp tựa thiên tiên nhất là bốn cỗ kiệu mã con nào con nấy cao to uy mãnh thật là, nhân thị lân phụng, mã thị long chủng. Cường Trung Cường vừa lo lắng cho sự an nguy của sư muội, lại chẳng yên tâm về việc tìm tông tích của Khôn Long lão tiên bối. Lòng chàng giờ đây như to vò trăm mối, nộ khí đang từ từ bốc lên.

Bốn người vừa vượt qua cổng nam của Loan thành. Vô Thọ Tuấn Thiệu vội thúc ngựa chạy lên song song với Cường Trung Cường đồng thời chàng cất tiếng hỏi:

- Cường đệ, người trong điểm họ nói thế nào?

Cường Trung Cường đáp với vẻ lo nghĩ:

- Trưởng quầy của điểm nói rằng, tối qua khoảng độ lên đèn thì đột nhiên nghe tiếng gậy gỗ quất tháo, hấn chạy đi xem thì thấy có một bạch y thiếu nữ tay cầm trường kiếm đang đánh nhau với một gã trung niên gầy gò, mặt mày bôi son trát phấn tuổi độ hơn ba mươi, vận võ phục. Lúc đó có rất nhiều khách ở trong sân vây quanh xem đánh nhau. Tên tiểu hán tử gầy gò đó thấy người kéo đến đông quá, hấn liền hậm hực nhảy vọt đi mất. Lúc ấy có rất nhiều nhận ra tên tiểu hán tử này là Phấn Điệp Tam Lang một trong Quan Sơn Bát Kiết ...

Vô Thọ Tuấn Thiệu dường như cũng rất nóng lòng, chưa đợi Cường Trung Cường nói hết câu, lập tức hỏi tiếp:

- Sau đó ra sao?

Cường Trung Cường đáp với vẻ phân nộ:

- Sáng sớm hôm sau bọn hầu phòng phát hiện cửa sổ sư muội đã mở toang. Bọn chúng thò đầu vào xem thử thì thấy không có ai trong đó. Theo phán đoán của mọi người thì có lẽ sư muội đã bị Phấn Điệp Tam Lang bắt cóc đi rồi.

Ma Thiên Ngọc Nữ ở phía sau xen vào:

- Trong phòng có để lại ký hiệu gì không?

Cường Trung Cường quay lại đáp:

- Không có.

Lời chưa dứt, chàng bỗng giật mình khi phát hiện ra vẻ mặt u ám của Mãn Doanh Doanh. Mày liễu châu lại, mắt lạnh rưng rưng. Cường Trung Cường biết Mãn Doanh Doanh đang buồn vì chuyện Khang Trí Mẫn bị bắt đi, lúc này trong lòng chàng cũng vô cùng hối hận và lo lắng. Do đó, cũng không biết nói sao để an ủi Mãn Doanh Doanh. Chàng bèn quay sang nói với Vô Thọ Tuấn Thiếu:

- Lục ca, chúng ta đi nhanh lên một chút đi!

Vô Thọ Tuấn Thiếu gật đầu đồng ý đành ra roi thúc ngựa, Nhưng đột nhiên có một trận kêu gào hoảng loạn từ phía sau vọng tới.

Bốn người giật mình, đồng thời quay lại chỉ thấy nơi cửa nam, bọn quan binh la hét om xòm và nép sang hai bên đường cho ai đó. Bỗng có một bóng người ngựa vọt ra. Thì ra đó là một con ngựa ô to lớn, trên lưng là Vô Đạo Cuồng Phu, tay không ngừng ra roi thúc ngựa.

Con ngựa đó hí lên từ tròng lao tới như bay.

Bốn người thấy Vô Đạo Cuồng Phu lao tới, bất giác chau mày cùng lúc.

Vô Thọ Tuấn Thiếu có phần lo lắng, chàng lẩm bẩm:

- Không biết có chuyện gì mà ngũ ca lại đến?

Ma Thiên Ngọc Nữ tỏ vẻ không hài lòng nói:

- Hừ, có lẽ là do mẫu thân đồng ý, nếu không ngũ ca làm sao xuống núi được.

Lúc này Vô Đạo Cuồng Phu đã đến gần bốn người, khoảng cách chỉ còn mấy trượng, gã ta miệng cười toe toét và nói:

- Ha ha, cuối cùng thì ta cũng đuổi kịp!

Mặt gã lúc này vô cùng hớn hở, cao hứng lạ thường. Đến gần bóng người gã vẫn cười hớn hở và gò cương lại. Con ngựa ô đã vượt qua một chặng đường với tất cả sức lực mà nó có nên giờ đây thân mình nó đã ướt đầm mồ hôi.

Ma Thiên Ngọc Nữ nghiêm giọng hỏi:

- Ai đồng ý cho huynh đi?

Gã khờ Vô Đạo Cuồng Phu không do dự đáp ngay:

- Lão ma ma.

Ma Thiên Ngọc Nữ nghe thấy vậy, lập tức chạy mày nhìn về phía Vô Thọ Tuấn Thiếu ánh mắt dường như muốn nói:

- Thế nào, muội nói không sai chứ?

Vô Đạo Cuồng Phu thấy thất muội và lực đệ của gã không mấy phấn khởi. Do đó gã sợ họ không cho đi theo nên nói vội vàng:

- Đi thôi, ta biết đến Quan Sơn phải đi ra sao.

Nói đoạn gã giật cương thúc ngựa chạy lên dẫn đường.

Bốn người nhìn nhau nửa cười nửa mỉa, khẽ lắc đầu và cùng thúc ngựa chạy theo.

Do đường rộng và người đi cũng ít nên năm ngựa sải vó lao tới như gió. Đến đúng ngọ thì năm người đã đi được hơn một trăm dặm. Trước mặt họ giờ đây đã có một ngôi thành lớn đã thấp thoáng hiện ra. Năm cỗ chiến mã giờ đây cũng đã ướt mồ hôi.

Vô Thọ Tuấn Thiếu đưa roi chỉ về phía thành và nói với Cường Trung Cường:

- Đệ đệ, trước mặt chính là Bạch Châu thành.

Vô Đạo Cuồng Phu thích thú nhồm đậy, cười và nói:

- Hà hà hà. Gà quay của Bạch Châu thành là số một.

Ma Thiên Ngọc Nữ hừ lên một tiếng tỏ vẻ khó chịu và nói:

- Ngũ ca, huynh chỉ biết ăn mà thôi.

Vô Đạo Cuồng Phu hình như đang bận nghĩ về món gà quay, dường như chẳng nghe thấy thất muội nói gì. Chưa đầy một khắc sau, năm người đã đến cổng thành bắc của Bạch Châu thành. Tiến vào phía trong, hai bên đường trà lâu tửu quán mọc lên san sát. Lúc này, chính là giờ các thương nhân, du khách đến quán để tẩy trần nên các tửu lâu khách điểm đều đầy ắp những tiếng người, tiếng xào nấu, tiếng nói cười vang lên náo nhiệt, bọn tửu bảo lui tới lăng xăng. Vì để tiện cho cả người và ngựa, năm người quyết định ăn trưa ở một khách điểm phía ngoài cổng bắc. Khách điểm này tương đối lớn so với những quán bên cạnh. Thấy họ tới bọn tửu bảo liền chạy đến. Vô Thọ Tuấn Thiệu giao ngựa cho và nói:

- Năm con ngựa này phải được ăn loại cỏ hảo hạng, lúc lên đường ta sẽ trọng thưởng.

Nói xong Cường Trung Cường và mấy người còn lại cùng bước lên lầu. Trên tửu lâu khách khứa đông nghịt, ai nấy đều ăn nói lớn. Bọn tửu bảo lui tới lăng xăng, khi thì mang rượu, lúc lại đưa đồ nhắm.

Cường Trung Cường đưa mắt nhìn quanh một lượt chàng thấy những người ăn uống lặng lẽ đa số đều là thương nhân hay du khách, còn số ăn to nói lớn là những nhân vật võ lâm.

Lúc này mọi người đã lên đến nơi. Đa số những khách đều đưa mắt nhìn họ. Lại có một tửu bảo vội vàng chạy đến, dẫn họ đến một chiếc bàn tròn gần cửa sổ nhìn ra đường phố.

Vô Đạo Cuồng Phu vừa ngồi xuống đã gọi ngay hai con gà quay. Bốn người còn lại mỗi người tùy ý chọn cho mình một loại thức ăn và kêu thêm hai bình Mai Khôi tửu.

Người trên lầu khi nãy tạm dừng bàn tán để nhìn năm người, giờ đây lại tiếp tục trò chuyện sôi nổi.

Cường Trung Cường chỉ muốn ăn cho thật nhanh để sớm lên đường lên chàng không để ý xem họ nói những gì.

Bỗng nhiên có một giọng ồm ồm vang lên:

- Vị lão nhân này quả là nhanh, mấy ngày trước còn nghe nói là lão ta còn ở cái gì cốc đó trong Trường Bạch sơn, tối hôm qua lại nghe nói lão đã đến Đại Thạch kiều rồi.

Cường Trung Cường nghe vậy thì chàng lại giật mình đưa mắt nhìn xem. Thì thấy tại một bàn ở giữa phòng có rất nhiều nhân vật võ lâm ngồi đấy, có người thì gầy có người thì béo tuổi tác từ trung niên trở lên, người phát ngôn vừa rồi là một đại hán mặt đỏ.

Lúc này lại có một người trẻ hơn góp lời:

- Nghe nói lão nhân này rất cổ quái, nếu người đừng đụng vào chiếc gương của lão thì lão sẽ không giết người.

Nói đoạn gã quay sang ông lão gầy gầy đang ngồi bên cạnh và cất tiếng nói:

- Trương lão bá, chuyện này chúng ta chỉ đi xem thử thôi, dứt khoát là không được mó vào đấy.

Mấy lời này vừa phát ra, lập tức toàn bàn bỗng cất tiếng cười ha hả, mấy bàn bên cạnh cũng cũng cất tiếng cười theo.

Cường Trung Cường nghe vậy giật mình, chàng nhớ lại lúc mình tự tiện tiếp cận ngôi tiểu thạch thất có lão nhân mang gương ngồi đó. Chàng cảm thấy lúc đó mình thật quá liều lĩnh. Từ nay về sau làm chuyện gì cũng phải cẩn thận mới được.

Chàng lại nghe lão nhân gầy gầy ngồi ở giữa bàn ngửa cổ uống ực ly rượu và cất tiếng nói:

- Chuyện này đã chấn động toàn thể võ lâm. Nhưng vẫn chưa ai biết được lão nhân này là ai. Mấy người đã chết trước đây đa số là nhân vật hắc đạo ở miền tái ngoại nổi tiếng nhất có xích tước cái, hoa hòa thường và cửu trượng man bà.

Nói xong lão khẽ thở dài và tiếp:

- Nghe nói hiện giờ Bát Tý Phi Dao Phó Tại Lâm của phái Điểm Thương, Bất Nhiễm Vũ Sĩ của phái Cùng Lai với một đạo trưởng của phái Không Động cũng đã kéo đến đại thạch miếu rồi.

Cường Trung Cường nghe vậy, mắt phát ra tia điện lạnh. Theo lời lão nhân gầy gầy này, thì bọn Phó Tại Lâm đã đến Đại Thạch kiều, chỉ cần gặp mặt một trong số bọn họ thì sẽ biết họ đã rời Bi Thiên động bằng cách nào và sẽ rõ ngay tình hình hôm nọ. Nhưng trước mắt vì phải đi Quan Sơn cứu sư muội nếu không đêm nay thế nào cũng gặp được bọn họ.

Chàng nghĩ như vậy nên tâm tình càng thêm lo lắng. Chàng đưa mắt nhìn quanh và lắng tai nghe ngóng các bàn có nhân vật võ lâm ngồi thì thấy đa số họ đều bàn đến lão nhân mang gương. Chàng quay lại thì thấy Vô Thọ Tuấn Thiểu, Ba Lệ Quân và Mãn Doanh Doanh cũng đang lắng tai nghe ngóng, chỉ có Vô Đạo Cuồng Phu là mở to đôi mắt nhìn vào đôi tay của tên tửu bào đang bưng con gà đi tới. Đột nhiên đôi mày của Vô Thọ Tuấn Thiểu bỗng dựng đứng lên, mắt chàng lóe sáng nhìn trừng trừng về phía sau lưng của Cường Trung Cường.

Cường Trung Cường thấy vậy liền quay đầu nhìn lại thì thấy gần đó có một tảng một đạo đang ngồi chung bàn, xem ra rượu thịt đã no say.

Tảng nhân tướng mạo hung ác, lưng giắt theo một cây đoản kiếm nhiều vòng. Thân mặc hắc bào, mày rậm mắt lồi, hai mắt lóe lên nhiều tia dâm dăng đang nhìn chăm chăm vào Mãn Doanh Doanh và Ma Thiên Ngọc Nữ tỏ vẻ thèm khát.

Đạo nhân mình khoác kim đạo bào, đầu đội kim cữu lương, tướng mạo nhỏ thó, đầu chuột mắt mèo, trên mép lơ thơ mấy cọng râu vừa mảnh vừa vàng. Mặt mày gian xảo, nhìn biết ngay đó là một người thâm độc nham hiểm.

Cả hai đều đang đưa mắt nhìn Mãn Doanh Doanh và Ma Thiên Ngọc Nữ, miệng mở nụ cười dâm dục, khiến người ta nhìn vào khó tránh khỏi ác cảm.

Cường Trung Cường thấy vậy cũng nổi giận nhưng do muốn đi gấp nên lòng chàng không muốn sinh sự. Chàng lập tức quay sang Ba Vân Tuấn, giơ tay làm hiệu khuyên Ba Vân Tuấn nên nhẫn lại Tuy vậy Ba Vân Tuấn cũng bực dọc ném một cái nhìn hằn học về phía hai lão tà dâm, hừ lên một tiếng đầy phẫn nộ. Tiếng hừ làm cho Vô Đạo Cuồng Phu chú ý, gã định hỏi Ba Vân Tuấn chuyện gì xảy ra. Nhưng thật khéo làm sao, đúng lúc ấy bọn tửu bào đã mang thức ăn và rượu đến. Vô Đạo Cuồng Phu vừa thấy con gà quay lập tức quên ngay nguyên nhân làm cho Ba Vân Tuấn bực mình. Nếu không thì tửu lâu này nhất định sẽ xảy ra một trận long bàn lở ghế.

Cường Trung Cường đợi cho tửu bào bày biện xong xuôi, chàng liền nhón tay lấy bình rượu rót cho mỗi người một cốc đầy. Lúc này Vô Đạo Cuồng Phu đã giơ tay bẻ lấy một chiếc đùi gà.

Trong lúc ăn, Vô Thọ Tuấn Thiểu ân cần tiếp rượu và thức ăn cho Mãn Doanh Doanh.

Dáng điệu hết sức quan tâm chăm sóc cho nàng. Mãn Doanh Doanh tâm tình lúc này u sầu, lúc nào cũng nghĩ đến sự an nguy của Khang Trí Mẫn, nàng ăn uống như là người gỗ do đó không chú ý đến sự nhiệt tình của Vô Thọ Tuấn Thiểu.

Đêm qua Cường Trung Cường thấy được Vô Thọ Tuấn Thiểu đã có cảm tình với Mãn Doanh Doanh, lúc này chàng thấy vậy cũng đưa mắt quan sát hai người. Chàng chợt vui lòng khi thấy Mẫn tỷ tỷ và lục ca quả là một cặp xứng đôi. Nếu hai người kết thành phu thê thì không còn gì bằng.

Chàng nghĩ như vậy, tim chợt dãn ra, vẻ mặt tình cảm chàng dường như đã trút đi được một gánh đá trong lòng.

Ma Thiên Ngọc Nữ thấy lục ca nhiệt tình với Mãn Doanh Doanh, nàng vội chăm chú nhìn vào gương mặt của Cường Trung Cường dò xem thái độ của chàng ra sao. Chỉ thấy Cường Trung Cường thần sắc thần nhiên, miệng khẽ mỉm cười. Nàng lại tăng thêm lòng tin vào sự đeo đuổi của mình đối với Cường đệ. Nhưng tia hy vọng của nàng chợt tan khi nàng nghĩ đến Khang Trí Mẫn.

Chỉ có Vô Đạo Cuồng Phu là ăn uống vô tư, không hề suy nghĩ, gã lần lượt tóm gọn đùi gà, rượu rót và ly thì ứng ực uống cạn, uống đến khi đầy bình chống ngược mới thôi.

Năm người ăn uống xong, đến lúc tính tiền thì phát hiện ra lão hung tăng và dâm đạo đã chuồn từ lâu. Vô Thọ Tuấn Thiếu vẫn còn bực mình hậm hực nói:

- Hai gã này đúng là bại hoại của phật môn, là một điều sỉ nhục cho giới tinh tu.

Ma Thiên Ngọc Nữ lập tức xen vào:

- Chúng ta đang có chuyện gấp, tốt nhất là không nên nhúng tay vào quá nhiều việc Vô Đạo Cuồng Phu nghe vậy, lập tức ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Ma Thiên Ngọc Nữ lập tức nói:

- Không có chuyện gì. Không phải việc của huynh Ngay lúc ấy có mấy tiếng ngựa hí từ phía dưới lầu vọng lên.

Mãn Doanh Doanh ngồi dựa cửa sổ, bèn đưa mắt nhìn ra thì thấy năm ngựa được dắt đến gần tử lâu. Thế là nàng quay sang nói:

- Chúng ta đi thôi Bốn người đồng thời đứng lên, Vô Đạo Cuồng Phu đi trước dẫn xuống dưới, đến nơi Vô Thọ Tuấn Thiếu lấy ra một lạng bạc trả cho bọn dắt ngựa, rồi nhảy lên ngựa đi về phía cổng bắc Bốn người đồng thời đứng lên, Vô Đạo Cuồng Phu đi trước dẫn xuống dưới, đến nơi Vô Thọ Tuấn Thiếu lấy ra một lạng bạc trả cho bọn dắt ngựa, rồi nhảy lên ngựa đi về phía cổng bắc. Sau một hồi phi ngựa năm người đã bỏ xa bạch thành hơn hai mươi dặm. Lúc này trước mặt là một dãy đồi cây thấp thoáng, nằm vắt ngang qua con đường. Sau khi vượt qua đỉnh đồi thứ hai bỗng nhiên con Ô Long hí lên một tiếng ầm ĩ. Năm người đưa mắt nhìn xuống phía dưới chân đồi thì thấy hai con hoàng mã đứng song song rào bước trên quan đạo. Cường Trung Cường đưa mắt nhìn kỹ, chợt mỉm cười lạnh lẽo khi phát giác trên lưng hai con Hoàng Mã là hai lão ác đầu đà và tặc đạo mà họ đã gặp khi nãy trong tử lâu.

Vô Thọ Tuấn Thiếu hậm hực nói:

- Hai tên tà đạo này sống chỉ vương bản cho đời mà thôi.

Lúc này hai con ngựa của hai tên lão tặc đã gờ cương chắn ngang lối đi của năm người.

Vô Đạo Cuồng Phu thấy có người vô cớ chắn ngang lối đi gã ta nổi cơn thịnh nộ lập tức rút đôi chùy đang đeo bên hông ra, đồng thời nói lớn:

- Các người xem, ta sẽ đưa hai lão về nhà Nói chưa dứt lời thì đôi trùy đồng đã nằm gọn trong tay gã.

Hai gã tặc đạo liền hét lên một tiếng cả hai đề khí bay ra khỏi yên ngựa và đồng thời nhẹ nhàng đáp xuống quan đạo, cả hai đều tức giận tuốt binh khí ra chiến đấu, cả hai liền cất một tràng cười cuồng ngạo, đồng thời cao giọng nói lớn:

- Ha ha ha, ngã phật từ bi, quả nhiên đã khiến xui cho chúng ta hoàn thành ý nguyện Nói xong cả hai đều múa tít binh khí chắn ngang con lộ, không cho năm người tiến lên.

Cường Trung Cường hét lên một tiếng thúc ngựa.

Con Ô Long hí lên một tràng, thân như tên bắn lao vọt lên không.

Ma Thiên Ngọc Nữ và Mãn Doanh Doanh cũng đồng thời thúc ngựa cả ba con ngựa lập tức bay vọt ngang qua đầu của hai tên ác đạo. Khí thế hùng dũng ngất trời. Hung tăng ác đạo thất kinh hồn vía, mặt mày xám xịt, kêu lên í ới, khom người rút cổ, mồ hôi lạnh túa ra như tắm. Ngay lúc ấy có một tiếng hét như sấm dậy:

- Hãy xem pháp bảo của ngũ gia đây.

Tiếng vừa dứt thì đôi tay của Vô Đạo Cuồng Phu đã đồng thời vấy ra, lập tức có hai đạo kim quang nhảm vào hai lão tà đạo, xé gió lao tới thế tựa sấm dậy, tiếng rít nghe thật chói tai rùng rợn. Hung tăng tà đạo lại thêm một lần nữa mất vía. Chúng nháo nhào kêu lên một tiếng và đồng thời lăn mình né tránh đôi trùy đang bay tới. Bình! Bình! Cát bay bụi bốc mù mịt. Cặp chùy của Thiết La Hán đã cắm sâu vào trong đất.

Hung tăng ác đạo cũng bò dậy đưa mắt nhìn quanh thì thấy trong màn bụi mù mịt đó có tiếng của hai con ngựa đang lao tới.

Rồi tiếng roi ngựa vun vút rít lên chụp xuống đầu hai gã. Cả hai định nghiêng người tránh né nhưng đã muộn. Chỉ thấy roi ngựa của Vô Thọ Tuấn Thiếu và Vô Đạo Cuồng Phu đã đánh trúng đầu của hai gã, làm cho cả hai đau buốt tới tăm mắt mày. Cả hai kinh sợ như thấy đất trời đang sụp đổ. Mặt mũi tối sầm, binh khí trong tay khua lên loạn xạ nháo nhào chạy về phía đôi ngựa của mình.

Ngay lúc ấy lại có tiếng hí long trời của đôi ngựa chiến, tiếp theo là tiếng quát của đôi mỹ nhân đang thúc ngựa ào ào chạy tới. Hung tăng tà đạo đang chạy bán sống bán chết, quay đầu lại xem thì thấy hai mỹ nhân trời ban cho hai gã đang đứng trên lưng ngựa. Nhưng cả hai đều lăm lăm trường kiếm trong tay, thần thái giờ đây trông như hai hung thần kiêu diễm đang truy theo đoạt mạng. Chỉ thấy kiếm của Ma Thiên Ngọc Nữ hóa thành vạn điểm, tay Mãn Doanh Doanh xuất lên muôn ánh cầu vồng, cả hai đều đang nhắm vào đầu của hai gã tà đạo ập xuống. Hung tăng, tà đạo không ngờ hôm nay bị sát tinh chiếu mệnh cả hai run rẩy, bất giác đồng thanh hô to:

- Nữ bồ tát từ bi cứu mạng ...

Tiếng nói vừa dứt thì hai bóng ngựa đã đến. Hai kiêu nữ hét lên một tiếng chỉ thấy ánh kiếm loáng lên, hai tiếng kêu ghê rợn chọt cắt lên trong khoảng khắc. Sau đó là hai chiếc đầu lâu bay vọt lên trời. Hai thi thể cụt đầu máu phun thành suối đang ngã ập xuống.

Cường Trung Cường ngồi trên yên ngựa thấy vậy bỗng giật mình không ngờ Ma Thiên Ngọc Nữ tú lệ tuyệt luân và Mãn Doanh Doanh diễm lệ vô tỷ khi giết người khí thế thật không kém nam nhân là mấy. Hai người tuy đã giết xong hung tăng và tà đạo nhưng mặt mày vẫn còn đầy sát khí, mắt phụng trừng trừng bắn tia điện lạnh chứng tỏ cả hai giận đến cực điểm.

Ma Thiên Ngọc Nữ tay cầm đoản kiếm lóe sáng hàn quang, mắt thản nhiên nhìn vào hai thi thể đang co giật trên nền đất, giọng cảm phần nói:

- Đối với đệ tử phật môn. Mà dâm ác như vậy thì chết là đáng kiếp.

Nói xong nàng cho thanh đoản kiếm vào bao đồng thời giắt xuống phía dưới yên ngựa.

Mãn Doanh Doanh cũng thu kiếm, cất tiếng cười hì hì nói:

- Giết xong hai gã hung tăng tà đạo này rồi nhưng vẫn biết bọn chúng là ai?

Nghe nói vậy Ma Thiên Ngọc Nữ cũng buộc phải mỉm cười.

Lúc này Vô Thọ Tuấn Thiếu cũng đã xuống ngựa từ lâu, chàng bèn nhỏ đôi trùy đồng của Vô Đạo Cuồng Phu đang cắm dưới đất lên, đồng thời cất giọng trách móc:

- Ngủ ca à, sau này huynh không nên sử dụng chiêu Tiêu Pháp Ngọc Bảo này nữa. Ai lại mang vũ khí tùy thân ném đi như vậy?

Nói xong chàng giao trả lại đôi trùy đồng cho Vô Đạo Cuồng Phu. Ba người còn lại nghe vậy bất giác không nhận được cười.

Vô Đạo Cuồng Phu không nói tiếng nào cũng tót lên ngựa năm người lại tiếp tục tiến lên phía trước.

Mặt trời vừa khuất sau núi thì năm người đã đi đến một thị trấn ở dưới địa phận Bạch Dương, thị trấn này tên gọi là Vạn Phúc trang, năm người bèn quyết định qua đêm tại đây.

Vô Thọ Tuấn Thiếu chọn một khách điểm tương đối lớn, thuê hẳn một tòa biệt viện.

Cơm nước xong, Cường Trung Cường và Vô Thọ Tuấn Thiếu chia nhau đi khắp các quán trong thị trấn để điều tra hành tung của Lục Dã Khôn Long. Nhưng cả hai đều thất vọng quay về.

Đêm đó chỉ có Vô Đạo Cuồng Phu là ngủ ngon, ngáy vang như sấm, bốn người còn lại ai nấy đều tâm sự tròng trùng nên dỗi mãi vẫn không thành giấc. Nhưng tâm sự của bốn người lại không hề giống nhau.

Cường Trung Cường thì nghĩ đến kẻ đã giết sư phụ, không biết người này là ai? Lục Dã Khôn Long tiền bối đang ở đâu?

Vô Thọ Tuấn Thiếu bụng đầy tâm sự nhưng không sao tìm cách thổ lộ được. Ma Thiên Ngọc Nữ tuy ở gần kẻ người trong mộng, nhưng lại thấy nghìn trùng xa cách. Lời yêu ý thương tràn ngập trong lòng không biết đường nào để thổ lộ.

Mãn Doanh Doanh vừa thương tâm vừa đau khổ. Lại hận Cường đệ lạnh nhạt với mình.

Nàng nhớ lại chuyện Khang Trí Mẫn lọt vào tay kẻ ác hoàn toàn là do lỗi lầm của mình gây ra. Nàng nghĩ đến đây, lòng chợt như có muôn ngàn mũi kim châm chích, đau như đứt từng đoạn ruột. Do đó không cầm được nước mắt thổn thức tràn ra đầy bờ mi. Trăn qua trở lại, tinh tú về tây, khi nàng vừa chớp mắt thì trong mộng lung đã nghe tiếng gà gọi sáng.

Năm người vội vàng thu xếp hành lý cùng vào ăn sáng.

Cường Trung Cường thấy mắt của Mãn Doanh Doanh đỏ hoe chàng biết rằng đêm qua nàng quả đã khóc. Chàng cũng thấy buồn trong dạ.

Vô Thọ Tuấn Thiếu thấy Mãn Doanh Doanh như vậy, cũng âm thầm lo lắng. Lời nói cử chỉ của chàng lại tỏ ra quan tâm săn sóc nàng hơn.

Ba Lê Quân tuy biết Mãn Doanh Doanh thương tâm nhưng lại không biết làm thế nào để an ủi Mãn Doanh Doanh, thực ra chính đôi mắt nàng cũng đã thất thần vì thiếu ngủ. Do đó bốn người ăn sáng rất ít.

Chỉ có Vô Đạo Cuồng Phu tinh thần thoải mái, ngủ ngon, ăn khỏe, gã ta ăn uống thật chí tình.

Khi mặt trời còn chưa thức giấc, mây mù còn giăng dày đặc thì năm con kiện mã đã lên đường rời khỏi Vạn Phúc trang.

Năm người ngày đi đêm nghỉ, ngựa vẫn rong ruổi về phía Quan Sơn. Trên đường đi đa số là nghe được nhiều tin tức về lão nhân mang gương đến trưa ngày thứ tư thì hình thể hiểm trở của Quan Sơn đã hiện ra từ phía xa xa.

Do dãy Quan Sơn ba mặt giáp biển. Địa thế hiểm trở vô cùng, năm người biết đi vào phía đó thật không dễ, còn vào nghi kiến một cách minh bạch thì nhất định không có kết quả.

Vì sợ đứt dây động rừng nên họ quyết định đêm khuya sẽ xâm nhập vào núi trước và cứu người. Sau đó sẽ đánh cho cả bọn một phen để nhớ đời. Để tránh sự chú ý của mọi người, năm người điều mã cất đồng đi về phía một thôn nhỏ ở cuối trấn. Bờ biển ngày một gần, mặt trời cũng đã khuất tại chân mây bóng tối dần dần kéo đến. Đến đầu canh một thì năm người đã cách sườn bắc của Quan Sơn không đầy mười dặm. Bầu trời càng có vẻ âm trầm u ám.

Năm người nhẹ nhàng tiến vào một tiểu thôn có độ khoảng chục nóc nhà. Trong thôn u tối, đa số nông gia đều đã đi ngủ. Tiếng guốc ngựa gõ xuống đất làm dậy lên một tràng chó sủa.

Năm người dừng bước, xuống ngựa trước một ngôi nhà tranh vách nứa. Vô Thọ Tuấn Thiếu bước lên gọi cửa. Lúc này tiếng chó sủa càng thêm dữ dội, một lúc sau có giọng của một ông lão cất lên và tiếng dép lê lẹp xẹp, từ trong nhà có ánh đèn dầu hắt ra.

Kẹt ... Cánh cửa từ từ mở ra, một ông lão râu tóc bạc phơ, tuổi độ thất tuần đang bước tới cổng. Vô Thọ Tuấn Thiếu lập tức lễ phép cúi chào lão nhân. Chàng chỉ tỏ ý tạm gửi nhờ năm con ngựa.

Lão nhân đứng phía trong cổng đưa mắt nhìn vào năm người một lượt. Thấy ai cũng ăn mặc đàng hoàng, lộ vẻ chính khí, không giống như kẻ xấu nên ông liền mở cổng cho năm người bước vào.

Năm người dắt ngựa tiến vào trong sân, ai cũng gọi lão nhân là lão bá bá. Lão nhân thấy năm người ai nấy cũng đều lễ phép lịch sự nên ông hài lòng, nở nụ cười hiền hậu.

Lúc này hai phòng bên cạnh cũng có ánh đèn sáng lên, đồng thời hai thanh niên dáng vẻ khỏe mạnh chất phác đang chạy đến.

Lão nhân thấy họ, lập tức ra lệnh:

- Đại trụ tử, các người may dắt ngựa về phía sau, lấy cỏ của la cho chúng ăn tạm.

Năm người dắt ngựa đến giao cho hai thanh niên, để cho gọn gàng cả năm người đều cởi áo khoác vắt ngay yên ngựa. Ma Thiên Ngọc Nữ thuận tay lấy đoản kiếm giắt ở sau lưng, mấy cha con lão nhân đã biết năm người đều là nhân vật võ lâm nhưng họ không hề biết cả năm thiếu niên nam nữ này, lại đang đêm muốn đến dãy Quan Sơn tường đồng vách sắt được canh phòng vô cùng nghiêm mật. Năm người vừa gửi ngựa xong lại nói lời từ biệt. Kéo nhau đi ra khỏi cổng.

Lúc này tiếng chó trong thôn đã im bật, thôn xóm về đêm lại yên tĩnh như hồi họ chưa đến.

Năm người ra khỏi thôn, tứ phía xung quanh đã tối đen như mực, gió đêm mang đến hương vị của biển và từng đợt sóng vỗ bờ lại thấp thoáng vang lên. Ngọn Quan Sơn cách đó hơn mười dặm giờ đây đã bị mây đen che phủ dày đặc dường như có một trận mưa giông sắp kéo đến.

Cả năm định rõ phương hướng, tận dụng khinh công, vọt về phía dãy Quan Sơn. Không đầy một khắc cả năm người đều đã đến sườn bắc của dãy Quan Sơn. Phía trước, gió thổi nhẹ nhẹ, có cái như hình quái thú, có cái tĩnh lặng, có cái lắc lư. Ngoài tiếng gió rít ra, không còn một âm thanh nào khác, toàn thể dãy Quan Sơn hình thù tựa như một con quái vật khổng lồ đang giờ nanh múa vuốt vờn mồi.

Cường Trung Cường xem xong địa thế, bất giác chợt chau mày nhớ lại lời của Vô Tranh Nghĩa Sĩ dặn dò trước lúc chàng ra đi. Chàng cảm thấy lời nói ấy không hề phóng đại. Quả thật lão Quan Sơn này hình thể tuyệt hiểm. Khiến cho người muốn leo lên cũng chợt chùn chân.

Năm người tận triển khinh công, bay đi như gió. Cường Trung Cường và Vô Thọ Tuấn Thiếu phía trước, Ma Thiên Ngọc Nữ, Mãn Doanh Doanh ở giữa. Vô Đạo Cuồng Phu một mình đoạn hậu, năm người đều vận công vào đôi cánh tay, chuẩn bị tùy thời xuất thủ phòng khi gặp địch thủ đánh lén. Năm người vượt qua sườn núi đến nơi một ghềnh đá dựng đứng. May sao chưa bị bọn tuần tra canh gác phát hiện. Ngược mắt nhìn lên chỉ thấy mây đen cuộn cuộn khoảng bốn mươi trượng trở lên, thể núi mơ hồ không sao đoán được. Để khỏi bị phát hiện, năm người lần lượt từ từ vọt lên từng người một.

Một lúc sau đã đến đỉnh núi. Cường Trung Cường có kinh nghiệm lần vào Ma Thiên Lãnh nên vừa đến nơi chàng vội ẩn mình sau mấy tảng đá. Chợt có một làn gió nhẹ vọt qua, mang đến một mùi hương nhẹ nhẹ.

Chàng giật mình quay lại thì ra sau lưng chàng là Ma Thiên Ngọc Nữ tú lệ tuyệt luân chứ không phải là Vô Thọ Tuấn Thiếu. Hai người quay lại mỉm cười với nhau tiếp theo thì Mãn Doanh Doanh cũng vừa đến, sau đó là Vô Thọ Tuấn Thiếu và Vô Đạo Cuồng Phu.

Năm người ẩn mình sau mấy tảng đá lớn, đưa mắt nhìn lên thì thấy phía trên mây đen dày đặc. Năm người thận trọng tiến lên từng đoạn một.

Chưa đầy một khắc năm người đã đến một ngọn núi thấp, lòng bàn tay của Ma Thiên Ngọc Nữ đã rịn ướt mồ hôi. Năm người dừng lại, ai nấy đều thấy khả nghi, vì bên ngoài đồn rằng dãy Quan Sơn được canh phòng cẩn mật, trận thế bày bố ly kỳ, khó xâm nhập hơn cả tường đồng vách sắt. Nhưng mọi người đã vượt qua sườn núi, leo lên tuyết phong, xâm nhập sâu vào sáu bảy dặm lại tuyệt nhiên không gặp phải một sự cản trở nào, xem ra lời đồn đãi bên ngoài có hơi khoa trương. Năm người leo lên đỉnh núi thấp trước mặt thì thấy cây đại mộc đầy, có tùng có bách. Trong màn sương dày đặc có kéo theo những hạt mưa nhẹ nhẹ. Ai nấy đều cảm thấy hơi lạnh.

Màn đêm dày đặc, mây mù dăng phủ, năm người một mạch tiến về phía trước. Bất giác cả năm người đều thấy có một cốc khẩu được mấy ngọn núi vây quanh.

Năm người dừng bước nghe động tĩnh. Trong cốc tối đen như mực, dưới chân là con đường đá, hai bên mặt đây hoa núi và trúc xanh, tất cả tỏ ra được tay người chăm sóc cắt tỉa.

Xa xa còn có tiếng suối chảy vọng.

Vô Thọ Tuấn Thiếu cảm thấy có điều quái lạ nên quay sang nói với Cường Trung Cường:

- Cường đệ à, theo tình hình này giờ thì chúng ta đã đi đến trung tâm của núi Quan Sơn rồi, tuy phía xa trông không rõ lắm nhưng theo huynh nghĩ thì chúng ta còn cách sơn trại cũng không bao xa.

Ma Thiên Ngọc Nữ đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy bốn bên đen kịt, yên lặng như tờ, dường như ở đây không có người ở, nàng quay sang nói với Cường Trung Cường:

- Cường đệ, theo đệ thì núi Quan Sơn có khi nào xảy ra biến cố nào không?

Cường Trung Cường chau mày suy nghĩ, chưa kịp trả lời thì Vô Thọ Tuấn Thiếu đã hạ giọng:

- E rằng không phải đâu, trên đường chúng ta không phát hiện ra dấu vết khả nghi nào cả.

Lúc này trên người Vô Đạo Cuồng Phu đã lấm tấm mồ hôi do đó gã cũng hơi bực bội.

Lúc này gã không thể nhịn được nữa liền cất tiếng chửi:

- Mẹ nó, có lẽ Quan Sơn Bát Kiệt đã chết toi hết cả rồi!

Ba người nghe Vô Đạo Cuồng Phu nói vậy, ai nấy cũng đều giật mình biến sắc. Ma Thiên Ngọc Nữ bực bội định trách ông anh hồ đồ của mình mấy câu.

Bỗng nhiên từ trong màn đêm trước mặt có một tiếng cười lạnh leo vang tới ...

Năm người nghe vậy, ai nấy đều giật mình và biết rằng hành tung của họ đã bị đối phương phát giác từ lâu.

Vô Đạo Cuồng Phu nghe thấy tiếng cười, gã ta dùng dùng nộ khí quát lên:

- Ngũ gia đã tới từ lâu, mau mau gọi bát kiệt của các người ra đây chịu chết!

Tiếng cười của gã oang oang dội vào núi nghe tựa như tiếng trời gầm.

Lời của Vô Đạo Cuồng Phu vừa vang lên, trong bóng đêm trước mặt bỗng thấy một tràng cười cuồng nộ nghe như tiếng cầm thú cất lên khiến cho người người cảm thấy tai mình đang bị tra tấn.

Năm người nghe thấy tiếng cười, đột nhiên ai nấy cũng thềm lo lắng vì người phát ra tiếng cười chân khí quả là sung túc, nội lực hùng hậu. Có lẽ người này là một trong bát kiệt.

Tiếng cười vừa dứt thì có một giọng cuồng ngạo cất lên:

- Bọn tiểu tử kia sao lại chậm chân như vậy, để cho lão phu đây phải chờ khá lâu.

Nói xong hắn lại phát ra một tràng cười ngạo nghễ. Vô Đạo Cuồng Phu nghe thấy vậy nộ khí lại bốc lên, gã lấy cặp trùy ra, gõ vào nhau liên tiếp và cất tiếng quát:

- Người đợi đã lâu, sao giờ này cũng chưa chịu ra đây?

Lời gã vừa dứt thì trong bóng tối có một giọng thịnh nộ vang lên:

- Tên tiểu bối ngông cuồng kia. Người cho rằng bát kiệt chúng ta sợ thất lão của nhà ngươi hay sao?

Nói xong hắn quát lên một tiếng:

- Tứ hữu đâu, hãy đốt đuốc ứng chiến Ngay lúc ấy trong bóng tối bỗng hàng loạt tiếng reo hò vang dội chấn cả màn đêm tiếp theo là gần một trăm cây đuốc đã được lần lượt thắp sáng, bóng đêm trước mặt đã được xua đi, thay vào đó là ánh sáng của các ngọn đuốc rõ như ban ngày.

Cường Trung Cường thấy tình hình như vậy, nộ hỏa bỗng bốc cao, chàng đưa mắt nhìn thì thấy cách đó khoảng ba mươi trượng có mấy trăm đại hán áo đen, nai nịt gọn gàng đứng đầy ra đó.

Gần một trăm đại hán giơ cao ngọn đuốc, số còn lại vẩy thanh đại đao trong tay, miệng liên hồi gào lên giết, giết ... Khí thế hùng hực, ánh đao lấp lánh, ánh đuốc vẫn bập bùng tựa như quân ma tụ hội. Lại nhìn ra phía trước. Chàng bỗng giật mình vì không ngờ cách đó khoảng mấy chục trượng có tám nhân vật hình dạng cổ quái, mặt mày hung tợn đang lù lù đứng đó. Trong tám người có gã trạc đôi mươi, có người tóc rối bù, có người thân gầy như củi, có kẻ lại phì nộn như voi, phía sau tám người là bức tường cao to của sơn trại, lầu ốc phía xa xa, trong trại đã hiện ra trong ánh đuốc bập bùng.

Lúc này tám người trước mặt, ai nấy đều nhếch mép cười lạnh, mắt xạ hung quang nhìn chằm chằm về phía năm người, thân nhẹ nhàng bước qua đám đá lộ nhô từ từ bước đến năm người.

Ma Thiên Ngọc Nữ thấy vậy, mặt hoa chợt biến sắc, nàng vội vàng vọt đến bên cạnh Cường Trung Cường, thấp giọng nói:

- Đệ đệ cẩn thận, đây chính là bát kiết! giọng nói của nàng tỏ ra vô cùng lo lắng, sợ chàng lo lắng không biết mà nhảy bổ vào toán đang đến.

Một bóng trắng vút qua, Vô Thọ Tuấn Thiếu cũng đã đến bên cạnh Mãn Doanh Doanh.

Lúc này bát kiết cũng từ từ tiến tới. Người đi đầu là một lão nhân độ thất tuần có dư, đầu trọc râu trắng, mắt điều hầu mũi kết, thân khoác chiếc áo rộng thùng thình, đang từ từ đi tới, chiếc đầu trọc dưới ánh đuốc trông càng bóng lộn. Người này chính là kẻ thâm hiểm số một, đồng thời cũng là đầu đàn của bát kiết.

Tên gọi là Tróc Đăng Trí Kiết Năng Thế Năng phía sau lão ta là hai lão một kẻ tóc râu xám xịt, trường mi mục nhãn, thân mặc áo xám tên gọi là Hắc Mục Minh Không Hoàng Kiết Thanh, một gã đầu to tai lớn, mày rậm mắt to, ngực đầy lông lá xồm xoàm, lão này là lão nhị và lão tam trong bát kiết.

Hai người tiếp theo, một kẻ mặt mày nhợt nhạt, thân khoác chiếc áo gai là tứ kiết Hoạt Cương Thi, kẻ còn lại đôi mắt mờ mờ mặc bộ áo đen chính là ngũ kiết Hắc Sam Bệnh Kiết.

Bên trái là một gã đầu tóc lù xù, mặt mày bần thiêu, ăn mặc rách rưới tên gọi là Côi Thôi Sinh. Bên phải là một hồ mị nữ nhân phấn son lòe loẹt mặt mày đậm tịen tên gọi là Câu Hồn Mị Kiết.

Người cuối, tuổi độ ngoài ba mươi, mặc bộ áo quần màu hồng cánh sen, mặt mày nhẵn nhụi, trét phấn to son, thân gầy ngực lép.

Gã ta vừa về đến núi chưa được hai tiếng đồng hồ thì không phải ai xa lạ, hán chính là Phấn Điệp Tam Lang.

Cả bọn bát kiết hình dung cổ quái nên giang hồ thường gọi là bát quái.

Phấn Điệp Tam Lang phát hiện năm người trước mặt có cả ngân y thiếu niên và bóng hồng y thiếu nữ mà hán thấy dưới Loạn thành. Hán hơi biến sắc vì biết rằng mục đích của họ là tới đây là để đòi cô nương xinh đẹp hán vừa bắt về. Có tật giết mình, nên gã không dám dẫn đầu đi trước, chỉ nép mình sau lưng đồng bọn. Tuy vậy đôi mắt háo sắc của hán chốc chốc lại quét qua quét lại lướt qua khuôn mặt xinh đẹp của Ba Lệ Quân và Mãn Doanh Doanh.

Giờ đây khoảng cách giữa hai nhóm chỉ còn không quá bảy trượng. Bọn đại hán áo đen đứng ở vòng ngoài vẫn giơ cao ngọn đuốc, miệng vẫn gào lên từng tràng giết ... giết ...

Ma Thiên Ngọc Nữ vừa thấy Phấn Điệp Tam Lang, nàng liền lấy tay chỉ hán và nói với Cường Trung Cường:

- Đệ đệ, gã đi sau cùng chính là dâm tặc.

Cường Trung Cường vừa thấy Phấn Điệp Tam Lang, lửa giận đã bốc cao ngùn ngụt, không đợi Ma Thiên Ngọc Nữ dứt câu, chàng đã thét lên:

- Dâm tặc nộ mạng!

Cùng với tiếng thét thân chàng vọt đến như điện xẹt, nhào về phía Phấn Điệp Tam Lang. Tim của Ma Thiên Ngọc Nữ tựa như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, nàng vội gọi theo:

- Đệ đệ, quay lại!

Tiếng thét chưa dứt thì Cường Trung Cường đã đến giữa Hắc Sam Bệnh Kiết và Câu Hồn Mị Kiết. Đối với bát quái, trong lòng cả bọn chỉ xem Vô Thọ Tuấn Thiếu và Ma Thiên Ngọc Nữ là kinh địch. Còn Cường Trung Cường và Mãn Doanh Doanh trong mắt họ thì chẳng ra gì cả.

Lúc này thấy chàng ngân trang thiếu niên miệng chữ dâm tặc, đang lao đến như điên, cả bọn bất giác nổi giận, đồng thời dừng bước.

Đại quái đầu trọc Trí Kiết, trợn trừng đôi mắt quát lên một tiếng:

- Tiểu tử đứng lại ...

Trong lúc lão quát quát lên thì Cường Trung Cường đã lao đến trước mặt Câu Hồn Mị Kiết và Hắc Sam Bệnh Kiết.

Hắc Sam Bệnh Kiệt tức giận hừ lên một tiếng, đồng thời xuất thủ như điện. Ngón tay gầy đét khô cong như chiếc móc câu của gã phóng ra nhằm vào Tiểu Yêu huyết của Cường Trung Cường điểm tới, Cường Trung Cường chẳng thêm để ý đến, chàng khê lách người vượt qua Hắc Sam Bệnh Kiệt, nhảy bổ về hướng Phấn Điệp Tam Lang.

Hắc Sam Bệnh Kiệt chỉ thấy mắt chột hoa lên, ngọn chỉ của hắn đã kích vào không khí, gã chột ngạc nhiên ngây người.

Một tiếng thét lạnh lạnh kêu lên Câu Hồn Mị Kiệt đã chắn ngang mặt của Cường Trung Cường, tay ả vung lên chờ bổ xuống mặt chàng, Cường Trung Cường nhướng đôi mày kiếm, phẫn nộ quát:

- Cút!

Cùng với tiếng quát, tay trái chàng gạt mạnh, đẩy Câu Hồn Mị Kiệt sang một bên, đồng thời chàng khê nghiêng người lướt qua, tiếng tục lao đến Phấn Điệp Tam Lang.

Phấn Điệp Tam Lang thấy thân pháp kỳ dị của Cường Trung Cường, gã thấy kinh hồn vía, kêu lên một tiếng the the, phi thân bay về phía Đại Đổ hòa thượng (hòa thượng bụng bự).

Lẽ nào Cường Trung Cường lại để hắn chạy thoát, chân chàng khê điểm nhẹ xuống đất, thân chàng đã vọt mạnh bắn theo, chàng xuất thủ vô mạnh vào Thiên Linh Cái của gã dâm tặc.

Ma Thiên Ngọc Nữ và Mãn Doanh Doanh cùng kêu lên thất thanh:

- Cường đệ, không được giết hắn.

Cường Trung Cường chột rõ ý đồ của hai người, là phải giữ mạng hắn lại để điều tra.

Nghĩ vậy, chàng vội biến thế, ngũ trảo xòe ra chụp lấy ngực của gã dâm tặc.

Ngay lúc ấy, Đại Đổ hòa thượng gầm lên một tiếng đinh tai, vung chưởng xuất ra một đạo kinh phong mãnh liệt đánh ập vào lưng của Cường Trung Cường.

Vô Thọ Tuấn Thiếu và mấy người còn lại thấy vậy thất kinh, đồng thời thét lên một tiếng và ào ào vọt đến.

Cường Trung Cường nghe hơi gió cuốn cuộn phía sau lưng, chàng mỉm cười lạnh lùng, vội buông tay thả dâm tặc, lập tức quay lại hữu chưởng vung lên ...

Bùng! Đát đát bay lên, cổ khô phơ phất, hòa thượng bụng bự thét lên một tiếng, thân hình như con bò mộng của hắn lặn đi xa hơn ba trượng.

Lúc này Vô Thọ Tuấn Thiếu đã đến sau lưng Cường Trung Cường. Côi Thôi Sinh vội vọt đến bên hòa thượng, đỡ lão ngồi dậy. Đại Đổ hòa thượng ngồi trên mặt đất, lưng dựa vào chân của Côi Thôi Sinh, mặt mày nhợt nhạt, mắt đỏ hào quang, há miệng thở hổn hển.

Toàn bộ bỗng im lặng như chết. Chỉ còn nghe tiếng vọng lại của sóng biển gửi vào không trung và tiếng lép bép của những ngọn đuốc. Quan Sơn Bát Kiệt ai nấy đều xám mặt ngơ ngác nhìn vào Cường Trung Cường. Cả bọn không hề nghĩ rằng chàng ngân trang thiếu niên, mặt mày non choẹt lại có một võ công trác tuyệt và nội lực thâm hậu như vậy, bọn đại hán cầm đuốc đứng ngoài cũng há hốc mồm ngơ ngác khi nhìn chàng. Khi nãy có cả mấy trăm mạng đang reo hò cổ vũ, chỉ thấy bóng người loang loáng, và nghe tiếng nổ to, cả bọn định thần nhìn lại thì thấy tam trại chủ thường ngày vẫn rất mực hung hăng giờ đây đang lặn lốc ra xa hơn ba trượng.

Lúc này Phấn Điệp Tam Lang đang nép mình sau lưng Hoạt Cương Thi, run như cây sậy, mồ hôi tuôn xuống như mưa.

Cường Trung Cường nhướng đôi mày kiếm, mắt lộ tinh quang chỉ tay vào Phấn Điệp Tam Lang nghiêm giọng hỏi:

- Tên dâm tặc vô sỉ kia, hãy nói mau. Người đem sư muội của ta giấu ở nơi nào?

Lúc này Trí Kiệt mặt lạnh như tiền, ngược mắt lên trời phát ra một trang cười cuồng nộ và nói:

- Tên tiểu tử lẻo mép kia, rõ ràng các người đến đây để tìm cái chết, ý đồ các người là đến đây để đánh chiếm ngọn Quan Sơn của bọn ta. Nên mới đặt điều vu khống cho lão thất ...

Vô Thọ Tuấn Thiếu nghe lão ta nói vậy, chàng ùng ùng nổi giận, không đợi Cường Trung Cường phát lên lời phản đối, chàng đã quát lên:

- Lão tặc câm miệng lại.

Cùng với tiếng quát, chàng đã tuốt cây đoản kích ra nhảy đến đâm về phía lão quái.

Câu Hồn Mị Kiệt từ lúc thấy Cường Trung Cường và Vô Thọ Tuấn Thiếu đến, dự niệm đã bốc lên đốt lòng ả. Lúc này thấy vậy, mắt bỗng lóe lên, miệng cười âm thầm. ả thét lên một tiếng, một ánh sáng xanh lóe lên. Thanh trường kiếm đã nằm trong tay, ả múa kiếm vun vút bổ xuống vai của Vô Thọ Tuấn Thiếu.

Ngay lúc ấy Đại Đổ hòa thượng gầm lên điên dại, múa may song quyền tấn công Cường Trung Cường, Mãn Doanh Doanh thấy Vô Thọ Tuấn Thiếu đã động thủ với Câu Hồn Mị Kiệt, nàng vội vung kiếm đón đỡ lấy Đại Đổ hòa thượng, nàng ra tay thần tốc, nhằm vào chiếc đầu bóng loáng của hắn bổ xuống.

Đại Đổ hòa thượng không thèm tránh né, lão chỉ nghiêng răng kèn kẹt, mắt lộ hung quang, giơ tay nhằm vào vai của Mãn Doanh Doanh bấu tới.

Keng! Lửa bay tứ phía, thì ra chiếc đầu của Đại Đổ hòa thượng là một chiếc đầu sắt chụp lên đầu thật.

Mãn Doanh Doanh đánh trúng đầu gã, thấy chẳng ăn thua, nàng chợt ngẩn người kinh hãi khi thấy tay lão đã bấu tới.

Cường Trung Cường thấy vậy thất kinh, chàng quát lên một tiếng:

- Trọc tặc muốn chết!

Chữ chết chưa dứt, chàng đã dẫn đến, xuất thủ như điện xẹt chụp vào cổ tay phải của lão hòa thượng.

Đại Đổ hòa thượng nhìn thấy Cường Trung Cường, lửa giận lại bốc lên cao, mắt hắn long lên sòng sọc, đỏ ngầu. Hắn thét lên một tiếng, cúi đầu húc mạnh vào ngực của Cường Trung Cường. Mãn Doanh Doanh thừa cơ thoát hiểm, nhảy vọt về phía Ba Lệ Quân đang đứng.

Cường Trung Cường thấy lão hòa thượng húc đầu lao tới, chàng nổi giận, thi triển Khôn Long Phiêu, trong nháy mắt chàng đã ở sau lưng của lão hòa thượng. Co chân đạp mạnh vào lưng của lão một cái đập.

Đại Đổ hòa thượng dùng sức quá mạnh húc vào không khí, lại thêm một cái đập của Cường Trung Cường từ phía sau lưng. Do đó lão ta cảm đầu lao thẳng về phía Vô Đạo Cuồng Phu.

Vô Đạo Cuồng Phu mỉm cười toe toét, hừ lên một tiếng, tay vận đủ công lực, vung chiếc trùy đồng to như chiếc đầu, hết sức bình sinh vớt lấy cái đầu bịt sắt của Đại Đổ hòa thượng.

Hoạt Cương Thi và Hắc Sam Bệnh Kiệt thấy vậy hồn vía lên mây, tay chân rụng rời thét lên một tiếng thất thanh. Choang! Óc văng tứ phía, máu phụt thành tia. Chiếc đầu lâu của Đại Đổ hòa thượng đã bị quả trùy của Vô Đạo Cuồng Phu đánh cho nát bét. Hắn ta hự lên một tiếng ngã xuống đất chết tốt.

Lão quái thấy vậy, nổi cơn thịnh nộ, thét lên một tiếng nhảy xổ vào Vô Đạo Cuồng Phu.

Đột nhiên lúc ấy có một tiếng kêu thảm thiết cất lên. Lão quái dừng lại quay ngoắc nhìn xem thì thấy Vô Thọ Tuấn Thiếu đôi mày phi đảo, mắt lộ thần quang, đang đưa tay rút cây đoản kích sáng loáng ra khỏi ngực của Câu Hồn Mị Kiệt.

Trường kiếm của ả nằm gần bên cạnh. Còn ả thì đã ngã ngửa trên mặt đất, từ nơi vết thương giữa ngực máu tươi phún ra như suối. Phấn Diệp Tam Lang thấy vậy tan nát cõi lòng, nhất thời quên đi nguy hiểm, gã thét lên một tiếng, vượt qua nhị quái Độc Mục Minh Không.

Nhào đến Vô Thọ Tuấn Thiếu như con thú dữ.

Cường Trung Cường như một làn khói phóng vút đi, trong chớp mắt chàng đã chặt cổ tay của Phấn Diệp Tam Lang. Gã liền thét lên một tiếng kinh hồn khiếp đảm.

Lão Quái Trí Kiệt thấy vậy, râu tóc dựng lên, đôi mắt cú vọ lóe ra một tia hân học, lão ta phi thân vọt đến, hữu chưởng cất lên xuất ra một chiêu Lực Bồ Hoa Sơn nhằm vào đầu Cường Trung Cường bổ xuống, đồng thời tay trái của lão xuất tiếp một chiêu Diệp Để Thổ Đào nhanh chóng nhằm vào cổ tay của Cường Trung Cường chụp tới. Hai chiêu xuất thủ ra một lượt tốc độ kinh người, quả là một tay cao thủ bất phàm.

Ma Thiên Ngọc Nữ thấy vậy thất kinh. Nàng phi thân vọt đến, dùng kiếm đâm vào lão quái.

Côi Thôi Sinh khê phát tay áo, trong tay hân hiện lên một chiếc quạt nam thép lạng lẽ xòe ra, không nói một tiếng nào mà nhảy bổ về phía Ma Thiên Ngọc Nữ.

Cường Trung Cường đã túm được tên đâm tặc, lẽ nào lại để cho lão Quái Trí Kiệt cứu thoát lần nữa. Chàng vội nhún người vọt ra, mang theo Phấn Diện Tam Lang, như mèo tha chuột. Cả hai vọt ra tránh né thế công của lão quái xa hơn hai trượng.

Lúc chàng vừa đứng vững, bỗng nghe một tiếng thét to. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy một bóng người kèm theo một luồng ánh xanh đang bổ về phía mình, thì ra đó là nhị quái, mày râu dựng đứng, con mắt độc nhất của lão đỏ rực như than hồng, cây đao trông màu xanh, tấm độc của lão đã quẹt đến cận kề.

Cũng ngay lúc ấy, chàng thấy hơi gió bởi chưởng lực của Trí Kiệt phóng ra đang ào ào ụp xuống đầu mình. Cường Trung Cường phần nộ hét lên một tiếng. Ném mạnh Phấn Diện Tam Lang về phía trước, đồng thời vận đủ tám thành công lực hữu chưởng cất lên đón lấy ngọn chưởng phong của Trí Kiệt đang ào ào cuộn tới.

Ngay lúc ấy từ phía sau lưng chàng có một tiếng rú thảm thiết cất lên. Một bóng xanh vút qua, máu thịt văng tung tóe, ruột gan lòng thông. Độc Mục nhị quái thu thế không kịp đã chém ngang hông của Phấn Diện Tam Lang làm cho thân thể gã ta đứt làm hai đoạn.

Tiếp đó là một tiếng bùng do chưởng lực của Cường Trung Cường va vào chưởng của Trí Kiệt.

Rắc, rắc, rắc! Tay Cường Trung Cường khe khẽ lắc lư, lão quái thì bị chấn động lùi liền ba bước.

Bỗng một tiếng thét lên và một bóng hồng lao đến. Mãn Doanh Doanh đến liền xuất chiêu đánh vào Độc Mục Minh Không. Nguyên lão ta sau khi ngộ sát Phấn Diện Tam Lang, thừa cơ Cường Trung Cường đối chưởng, đã ào ào lao lên giở trò đánh lên.

Cường Trung Cường đưa mắt nhìn quanh thì thấy Vô Đạo Cuồng Phu đang đấu với Hắc Sam Bệnh Kiệt, Ma Thiên Ngọc Nữ đang giao chiến với Côi Thôi Sinh, Hoạt Cương Thi đang kiểm chân Vô Thọ Tuấn Thiểu, sáu người ba cặp đang đánh nhau kịch liệt.

Lúc ấy chỉ trông thấy ánh đao loang loáng bóng kích trùng trùng, kiếm quang lấp lánh, bóng quạt như mây. Song phương liên tục triển khai những chiêu tuyệt học, tiếng binh khí chạm nhau nghe đinh tai, tiếng giận dữ quát nạt của đôi bên nghe thật điếc óc. Mấy trăm đại hán đứng ngoài, tay gươm cao đuốc, mắt mở trừng trừng theo dõi trận đấu.

Mặt mày ai nấy đều khẩn trương hồi hộp, chỉ biết há hốc mồm ra không còn kêu la như trước nữa.

Ngay lúc ấy bỗng từ phía trước có năm ngọn pháo hoa xé gió bay lên tỏa ra năm đóa hồng hoa rực rỡ trên bầu trời đêm u ám.

Trốc Đăng Trí Kiệt thấy vậy mặt mày biến sắc, mấy trăm đại hán bỗng nhiên phá tan sự im lặng này giờ, cả bọn gào lên hoảng loạn. Trong mấy trăm đại hán có một số ăn mặc giống như hương chủ và đầu mục. Mấy tay này tay cầm binh khí thét lên một tiếng, chạy như bay về phía trước.

Cường Trung Cường thấy vậy biết rằng lại có thêm cao thủ đột nhập vào núi.

Bỗng nhiên Trốc Đăng lão quái ngửa mặt lên trời, phát ra một tràng cười cuồng ngạo, tiếng cười như tiếng gió đêm gào rít, lạnh lẽo thê lương, khiến cho người nghe bất giác rùng mình. Lão ta dừng bật tiếng cười và quát lên một tràng the thé:

- Tất cả dừng tay lại.

Tiếng quát của lão vừa dứt thì mấy người trong trường đấu cũng vội dừng lại, thu thế, ánh binh khí cũng dịu lại.

Hắc Sam Bệnh Kiệt, Hoạt Cường Thi, Côi Thôi Sinh và Độc Mục Minh Không mặt mày biến sắc, nháo nhác nhảy đến phía sau lưng của Trốc Đăng Trí Kiệt.

Vô Thọ Tuấn Thiếu, Vô Đạo Cuồng Phu, Mãn Doanh Doanh, Ma Thiên Ngọc Nữ cũng lần lượt kéo đến đứng ở phía trước của Cường Trung Cường, đưa mắt nhìn vào tình hình hiện trường, tất cả đều cảm thấy có một niềm tin thắng lợi.

Lão quái Trốc Đăng quắc đôi mắt cú nhìn về phía Vô Thọ Tuấn Thiếu quát hỏi:

- Vô Thọ Tuấn Thiếu, ngọn Quan Sơn của chúng ta với Ma Thiên Lãnh của các ngươi không thù oán, đêm nay sao thấy hùng các ngươi vào đây xâm phạm, rốt cục ý đồ của các ngươi là gì, sao không nói ra?

Vô Thọ Tuấn Thiếu cau mày, chọc cây kích lên mặt đất, tức giận nói lớn:

- Huynh muội của ta và Cường thiếu hiệp đêm nay lên núi là để yêu cầu các ngươi trả lại Khang cô nương, do Phấn Điệp Tam Lang bắt cóc từ Loạn thành về đây.

Độc Mục Minh Không không đợi Vô Thọ Tuấn Thiếu nói hết, lão vội nhíu mày quát lớn:

- Đã đến đòi người, tại sao không viết thiệp xin cầu kiến?

Vô Đạo Cuồng Phu là huynh trưởng của Vô Thọ Tuấn Thiếu, nhưng thấy lão quái không hề hỏi đến mình, trong lòng đã bực. Giờ đây lại nghe lão bắt bẻ, liền không đợi Vô Thọ Tuấn Thiếu trả lời, lập tức phản nộ nói:

- Viết thiệp rồi trao cho ai? Trên đường đến đây ta không thấy ai cả, ta cứ tưởng các ngươi chết hết rồi cơ chứ?

Độc Mục Minh Không cứng họng không biết nói sao, bèn đổi giọng thẹn thành phản nộ quát lên:

- Tên tiểu bối ngông cuồng này ...

Tiếng hét vừa dứt, lão đã múa tít cây đao xanh của mình xông lên tấn công Vô Đạo Cuồng Phu.

Ma Thiên Ngọc Nữ biết rằng ngũ ca của mình không phải là đối thủ của nhị quái, nàng hét lên một tiếng, thanh trường kiếm trong tay hóa thành muôn ngàn ánh kiếm, cuộn cuộn kéo đến tựa như làn sóng bạc cuộn về.

Độc Mục Minh Không cười lên ha hả và quát lớn:

- Ngươi đến cũng thật là tốt, giết xong thất hùng ta có thể xưng hùng được rồi. Lời nói cất lên, thanh đao trong tay gã cũng chợt biến thế, ánh lam cuộn cuộn gió rít vù vù, tận triển sở học để tấn công Ba Lệ Quân.

Ba Lệ Quân thấy vậy khẽ cười khẩy, vận đủ chân khí vào tay kiếm không thèm tránh né, trực diện giao đấu. Kiếm thế của nàng linh ảo, quái dị vô cùng.

Lúc này hai luồng binh khí quán quýt vào nhau một lam một bạc tựa như lưỡi long tranh châu. Bóng người thấp thoáng khi lên lúc xuống, ánh kiếm và ánh đèn lạnh lạnh bao trùm cả một vùng rộng lớn.

Ma Thiên Ngọc Nữ thân thể như một dải lụa mềm, quán quýt nhị quái, kiếm pháp tinh luyện càng đánh càng hăng.

Lão quái Độc Mục Minh Không, càng đánh càng tưng thế. Xem ra lời đồn đại trong giang hồ về tài sắc của Ma Thiên Ngọc Nữ quả là không ngoa.

Côi Thôi Sinh đứng ở bên cạnh xem hai người đánh nhau, gã càng xem càng khiếp đảm, mồ hôi tuôn xuống như mưa. Lúc này gã mới thấy rằng khi giao đấu với hắc, Ma Thiên Ngọc Nữ còn quá nương tay.

Lão quái thấy đường đao của nhị quái đã có phần loạn xạ, lão lập tức quát lớn:

- Nhị đệ, quay lại Vô Đạo Cuồng Phu cũng muốn chứng tỏ uy phong của mình, gã cũng bắt chước kêu lên:

- Thất muội, quay lại Hai bên cùng hét lên một tiếng, đồng thời ngưng tay thu hồi binh khí.

Lúc này khoảng không phía trước núi. Pháo hoa liên tiếp phụt lên, tiếng rít chói tai liên hồi không ngớt tình thế xem ra càng ngày càng bất lợi cho phe bất kiệt.

Lão Quái Trí Kiệt lại quát hỏi:

- Vô Thọ Tuấn Thiếu, hãy nói thật đi, các ngươi có tất cả là bao nhiêu người.

Vô Thọ Tuấn Thiếu bực mình hừ lên một tiếng lạnh lùng đáp:

- Ta nói lại một lần nữa, bọn ta có tất cả năm người. Chuyện xảy ra phía trước không hề có liên quan đến bọn ta.

Lão Quái Trí Kiệt thấy thần sắc thản nhiên của Vô Thọ Tuấn Thiếu, gã biết chàng không hề nói dối, lão vội quát bảo Hoạt Cương Thi và Hắc Sam Bệnh Kiệt:

- Các ngươi hãy mau ra trước núi tiếp ứng cho họ.

Hai người lập tức vâng dạ, vọt người lao đi như tên bắn. Đồng thời cả hai cùng cất lên một tràng hú như tiếng ma gào, quỷ khóc khiến cho người nghe chột nể da gà. Tiếng hú vừa cất lên thì tứ phía trước núi có vô số tiếng reo hò nổi dậy, dường như chúng biết là sẽ có người ứng cứu.

Mấy trăm đại hán đứng ở vòng ngoài có khoảng một nửa, giơ cao ngọn đuốc reo hò vang dội, cuộn cuộn kéo theo phía sau của Hoạt Cương Thi và Hắc Sam Bệnh Kiệt chạy về phía trước Cường Trung Cường trông thấy tình hình hỗn loạn như vậy, chàng lại càng lo cho sự an nguy của Khang Trí Mẫn.

Mẫn Doanh Doanh đọc rõ được ý nghĩ của Cường Trung Cường. Nàng lập tức dùng kiếm chỉ vào Trốc Đăng Trí Kiệt giận dữ quát hỏi:

- Các ngươi hãy mau mau dắt bọn ta đến nơi giam giữ của Khang cô nương, bằng không thì chớ trách bốn cô nương độc ác ...

Từ nãy đến giờ, Độc Mục Minh Không thẹn nộ đan xen, trong lòng khó chịu, lại thấy đối phương là một thiếu nữ trẻ măng lại cất giọng ngông cuồng vô lễ với đại ca hấn như vậy, càng giống thêm như dầu vào lửa, gã lập tức quát lên:

- Con nha đầu thối tha kia, hãy câm miệng lại.

Mẫn Doanh Doanh nghe thấy vậy nổi giận, mày liễu chau lại. Nàng lấy kiếm chỉ vào Độc Mục Minh Không quát lớn:

- Bốn cô nương đây tám tuổi bước chân vào giang hồ. Nhưng từ trước đến nay chưa có ai dám gọi Bạch Tuyết Lưu Đơn này là nha đầu thối cả!

Nói chưa dứt lời nàng đã phi thân nhảy xổ đến Độc Mục Minh Không, thanh trường kiếm trong tay nàng sáng lên, lấp lánh chỉ chực phanh thây Độc Mục Minh Không.

Trốc Đăng, nhị quái và Côi Thôi Sinh nghe hồng y thiếu nữ tự xưng là Bạch Tuyết Lưu Đơn, kẻ nào kẻ nấy đều giật mình biến sắc.

Lão quái lập tức hét to:

- Cô nương dừng tay.

Mẫn Doanh Doanh dừng ngay lại định hỏi điều gì ...

Chỉ thấy Trốc Đăng mặt mày tái xanh, thần sắc cực kỳ lo lắng, quay sang nói với Độc Mục Minh Không:

- Nhị đệ nhanh lên, người đến phía trước có thể là Tuế Hàn Tam Hữu.

7. Chương 7: Biển Tình Lai Láng Sóng Dâng

Ba Lệ Quân, Doanh Doanh, Vô Thọ Tuấn Thiếu nhìn lên, mặt mày nhăn nhó.

Vô Đạo Cuồng Phu nhìn xong toe toét miệng lắc đầu.

Cường Trung Cường nhìn chăm chú vào cánh cửa trên cao một lúc, chàng chợt nhún mình, bay vọt lên không. Thân đang lơ lửng tại không trung, chàng liền quay người nằm ngang, hai cánh tay xoè ra lượng về phía cánh cửa sổ vừa sáng ánh đèn.

Kẹt! Cánh cửa sổ bỗng mở ra, thấp thoáng trong đó, là hai chiếc đầu của nữ nhân ló xem xét. Cường Trung Cường chớp lấy thời cơ bay vọt vào bên trong cánh cửa.

Khi chàng bay vào cánh cửa lập tức có tiếng la thất thanh, phát ra từ sau cánh cửa và cả dưới lầu vọng lên.

Xoạt! Ma Thiên Ngọc Nữ e rằng Trung Cường có thể bị đánh lén, nên nàng cũng vút mình bay lên cửa sổ vừa mới mở.

Hai nữ nhân thấy có bóng người vút vào, thất kinh hồn vía, thét lên một tiếng co giò bỏ chạy. Chân Trung Cường điểm vào thành cửa sổ, chàng cũng phóng mình đuổi theo. Ma Thiên Ngọc Nữ cũng đã bay vào đến nơi. Một ánh hồng xẹt qua, Mãn Doanh Doanh cũng đã lên đến.

Vô Thọ Tuấn Thiệu và Vô Đạo Cuồng Phu nghĩ rằng nên canh phòng bên dưới nên cả hai không vọt lên.

Lúc này Cường Trung Cường đã đuổi Chop được hai nữ nhân, người này đều là kẻ ăn người ở trong sơn trại, ai nấy đều phần son loè loẹt.

Hai thiếu phụ mặt mày biến sắc co rụt mình run lên lấy bầy, khóc lên một tiếng rồi run rẩy quỳ xuống.

Trung Cường thấy hai nữ nhân đó không biết võ công, chàng chợt đỏ mặt buông tay ra.

Ma Thiên Ngọc Nữ và Mãn Doanh Doanh vội vàng chạy đến đỡ hai thiếu nữ đứng lên và cất giọng ôn hòa trấn tĩnh họ:

- Hai vị chớ hốt hoảng, bọn ta đến chỉ để hỏi nhờ chút chuyện mà thôi.

Hai thiếu phụ tuy đứng dậy nhưng vẫn còn run sợ. Lúc này nghe Ba Lệ Quân nói vậy, vội vã gạt đầu lia lịa.

Ma Thiên Ngọc Nữ lại cất giọng ôn hòa hỏi:

- Xin hỏi hai vị, lần này về núi, thất trại chủ có mang theo một vị cô nương, nhị vị có biết thất trại chủ Phần Diệp Tam Lang giấu vị cô nương đó ở đâu không?

Thiếu phụ hơi lớn tuổi hơn, run run đáp:

- Vị Khang cô nương không có ở trong trại ...

Cường Trung Cường chợt nôn nóng hỏi:

- Bây giờ thì vị cô nương đó ở đâu?

Thiếu phụ lập cập chạy về về phía cửa so, chỉ tay về ngọn núi phía đông nam nói:

- Thất trại chủ sợ nữ trại chủ Câu Hồn Mị Kiệt biết, nên đã đem giấu Khang cô nương ở trên ngọn núi đó và lệnh cho tỷ tỷ của chúng tôi đến khuyên nhủ Khang cô nương đồng ý hôn sự do thất trại chủ sắp đặt.

Cả ba người Trung Cường nhìn theo hướng tay thiếu phụ vừa chỉ. Trong ánh sáng chói lòa của biển lửa chỉ thấy ngọn núi kia sừng sững uy nghi, cao vút tận trời, tựa như kinh thiên ngọc trụ.

Ba người nhìn xong, quay sang cảm ơn hai thiếu phụ rồi phi thân nhảy vọt khỏi ô cửa sổ, nhẹ nhàng đáp xuống cạnh cửa chỗ Vô Thọ Tuấn Thiệu và Vô Đạo Cuồng Phu đang đứng.

Vô Thọ Tuấn Thiệu thấy ba người đáp xuống vội hỏi ngay:

- Có hỏi được điều gì không?

Cường Trung Cường chỉ tay về phía ngọn núi và đáp:

- Ở trên ngọn núi kia kia.

Nói xong, chàng ngẩng mặt lộ vẻ căm kích nhìn lên khung cửa sổ nhưng trên ấy đèn dóm đã tắt, cửa sổ đóng chặt. Có lẽ, hai thiếu phụ nọ bị một phen khiếp vía, nên không dám mở cửa sổ ra nhìn trộm nữa.

Lúc này, ngọn lửa ở hậu trại đã tràn ra nuốt chửng mấy dãy nhà kế tiếp và đoàn người cứu hỏa cũng rầm rập chạy đi. Nhưng năm người không còn tâm trí đâu mà xem đám cháy.

Họ đã tận triển khinh công lao về ngọn núi ở phía Đông Nam. Cũng ngay lúc ấy ở phía hậu trại, có năm bóng người ở phía hậu trại gào thét điên cuồng đuổi theo bọn họ. Cường Trung Cường quay lại nhìn thì thấy bọn người đuổi đến chính là năm người trong bát quái. Trong chớp mắt, hai bên đã vọt lên mái ngoài của một dãy nhà dài.

Trúc Đăng Trí Kiệt dẫn đầu năm quái, như điên như dại, mồ hôi ướt đầm, thét lên một tràn chói tai:

- Năm tên tiểu bối nạp mạng!

Tiếng thét chưa dứt lão đã lao xuống tay tung ra một chưởng.

Cường Trung Cường nóng lòng lên núi nên cũng giận dữ, song chưởng đồng thời cất lên đón lấy luồng chưởng phong của lão Trí Kiệt.

Ầm! Ngói bay lả tả, gió lốc cuộn tròn, tiếp theo là một loạt ngói ào ào đổ xuống. Thân hình lão quái trượt dài trên mái nhà, khiến cho vô số ngói dưới chân lão ta vụn ra như tằm.

Nhị quái Độc Mục Minh Không thét lên một tiếng, phi thân vọt ra phía sau đỡ lão quái.

Cũng ngay lúc ấy, ở phía dưới có vô số đại hán nháo nhào chạy ra khỏi trại. Đồng thời trên bức tường cao xuất hiện một lúc năm bóng phụ nữ đang vút mình lao về phía mấy người đang đánh nhau.

Cường Trung Cường quay lại nhìn thấy năm bóng phụ nữ này chính là năm nàng dâu thảo của nhà họ Ba.

Năm vị tẩu tẩu của Vô Thọ Tuấn Thiếu đều tóc búi cao, ăn mặc gọn gàng, mang theo trường kiếm, khí thế uy mãnh ép người. Đại tẩu thân khoác một màu vàng nhạt, nhị tẩu mặc bộ xanh lam, tam tẩu một màu tím biếc, tứ tẩu y phục thiên thanh, ái thê của Vô Đạo Cuồng Phu vẫn một màu xanh như cũ.

Năm người thiếu phụ diễm lệ, ai nấy đều mặt mày tươi tỉnh, miệng nhoẻn cười tươi đang lao đến như bay về phía Trung Cường.

Cường Trung Cường thấy vậy, bất giác chau mày tự hỏi:

“Tại sao họ lại đến đây nữa, đã xảy ra chuyện gì chẳng?”

Gã khờ Vô Đạo Cuồng Phu thấy ái thê của mình đến nơi, gã liền toét miệng cười tỏ vẻ tự hào.

Ma Thiên Ngọc Nữ mừng rỡ vẫy tay rồi rít về phía năm vị tẩu tẩu và cất tiếng gọi:

- Ngũ vị tẩu tẩu, có chuyện gì mà đến đây vậy?

Năm vị tẩu tẩu cũng vẫy tay đáp lại, đại tẩu cất tiếng đáp:

- Lão ma ma không yên tâm, sợ các ngươi bị bát quái bắt nạt, nên lệnh cho tẩu tẩu ngày đêm đuổi theo.

Lời vừa dứt thì năm người đã nhẹ nhàng đáp trên mái ngói.

Mãn Doanh Doanh cũng vui mừng ra mặt, chạy đến bên năm người thiếu phụ kiều diễm.

Vô Thọ Tuấn Thiếu thấy mấy người gây náo loạn phía trước lại là năm vị tẩu tẩu của mình. Gương mặt tuần tú của chàng chợt đỏ, đôi mày chau lại lộ vẻ hơi ngượng.

Lão quái bị Trung Cường đánh cho một chưởng, suýt chút nữa là lộn cổ xuống đất.

Lòng lão vừa kinh vừa sợ, lúc này chợt thấy trước mặt lão lại có thêm năm người thiếu phụ nai nịt gọn gàng, hùng dũng hiên ngang. Lòng lão lại càng giống như ngọn lửa thêm dầu. Do đó, lão trừng đôi mắt, phát ra hai đạo hàn quang quát lớn:

- Ba Vân Tuấn! Mấy con ác phụ này lại vô can với ngươi sao?

Gã vừa quát vừa đưa tay chỉ về năm vị tẩu tẩu của Vô Thọ Tuấn Thiếu với vẻ hằn học.

Vô Thọ Tuấn Thiếu thấy lão chửi các vị tẩu tẩu của mình là ác phụ, cây kích trong tay chàng vung lên định lao vào lão tặc.

Bỗng nghe một tiếng quát và một bóng tím vụt qua:

- Lão tặc người chán sống rồi.

Cùng với tiếng quát, tam tẩu đã vung kiếm lên xuất ngay một thế Thạch Quan Thổ Tín hàn quang lấp lánh ụp xuống trước ngực lão quái. Hắc Sam Bệnh Kiệt thấy vậy phần nộ quát lên:

- Con tiện phụ kia, ta sẽ tiếp ngươi vài chiêu.

Lời chưa dứt thân lão đã bỏ về phía trước. Lão khẽ phát tay áo, lập tức trong tay phải của lão xuất hiện một chiếc Câu Hồn bài ô quang lấp lánh. Lão hét lên một tiếng vung Câu Hồn bài đón lấy trường kiếm của tam tẩu.

Đôi mày liễu của tam tẩu chợt chau lại, nàng giận dữ quát:

- Kiếm Hạ Vong Hồn, ngươi cũng đến đây nhận lấy cái chết?

Nói xong, nàng chợt biến thế, tay phải trầm xuống, ánh kiếm lướt qua tránh chiếc Câu Hồn bài, sau đó một đạo hào quang bỗng bốc lên nhắm vào Thiên Linh Cái của Hắc Sam Bệnh Kiệt. Hắc Sam Bệnh Kiệt không ngờ đối thủ lại biến chiêu nhanh như vậy. So với lúc đấu với nhau phía trước dường như lúc này nàng đã khác đi nhiều.

Lão ta hoảng sợ, thét lên một tiếng mặt mày thất thần nhảy vọt ra ngoài sau xa hơn một trượng. Tam tẩu chống kiếm đứng nhìn, không cần đuổi theo truy sát. Nàng mỉa mai nói:

- Ở trước núi ta đã tha mạng cho ngươi, đã vậy ngươi còn cả gan muối mặt giao đấu với ta nữa sao?

Nói xong nàng nhìn sang lão quái một lượt và cất tiếng nói:

- Không ngờ Quan Sơn Bát Kiệt lại là thứ vứt đi.

Lão quái tức giận, mặt mày xanh xám, mắt như hai ngọn đèn dầu, răng nghiến kèn kẹt không nói tiếng nào.

Nhị quái Độc Mục Minh Không ngẩng mặt lên trời cất lên một tràng cười cuồng nộ, đoạn quay sang tam tẩu giận dữ nói:

- Con ác phụ công cuồng này thật quá đáng. Lão phu đây cũng muốn thử xem các ngươi có bản lĩnh gì mà dám to gan đến đây chiếm đoạt Núi Quan Sơn này.

Nói xong, cây thanh đao của lão liền vun vút múa lên, đồng thời dần tới định tấn công tam tẩu.

Lão quái thấy tình huống bất lợi, nếu dùng sức đấu với nhà họ Ba thì bên phía lão sẽ thiệt thòi, nên lão lập tức quát to:

- Nhị đệ quay lại!

Độc Mục Minh Không nghe thấy tiếng quát gã ta dừng bước hậm hực nhìn sang mấy người bên bọn Trung Cường một lượt sau đó lão ta dùng dằng quay lại. Thái độ hết sức hung hăng, dường như muốn ăn tươi nuốt sống địch thủ nếu có thể được.

Đại tẩu đang đứng giữa Ma Thiên Ngọc Nữ và Mẫn Doanh Doanh thấy vậy khẽ cười nhạt một tiếng đoạn cất tiếng nói:

- Lão quái, ngươi chớ có lo sợ như vậy. Nếu bọn dâm tà các ngươi không tự ý bắt người, các ngươi có gửi thiệp mời, bọn ta cũng không thèm đến, nói chi đến chuyện bọn ta đến đây để đoạt lấy núi Quan Sơn của các ngươi.

Lão quái Trốc Đăng Trí Kiệt trợn tròn đôi mắt, quát lên:

- Bắt người à? Ai đâu? Các ngươi có chứng cứ gì? Người đầu ở đâu sao ta không biết?

Cường Trung Cường hừ lên một tiếng nói:

- Hừ! Các ngươi muốn có chứng cứ à? Hãy đi theo ta.

Nói xong liền phóng vút mình đi.

Ma Thiên Ngọc Nữ và mấy người còn lại cũng ào ào đuổi theo ...

Lão quái thấy Cường Trung Cường dẫn đầu. Bọn Mẫn Doanh Doanh mặc mây giận dữ.

Đồng bọn chợt lo lắng nhìn nhau một lượt và năm quái cũng học tốc đuổi theo.

Lúc này, nơi trang trại lửa đã ngút trời, chiếu sáng cả vùng rộng lớn.

Tiếng người la hét càng thêm nháo nhác, vì lửa đã thiêu rụi năm dãy nhà đồ sộ. Mấy trăm cặp mắt cũng không hề để ý đến bóng người đang vút từ trên mái nhà gần đó về ngọn núi cao ở phía Đông Nam.

Cường Trung Cường Vọt ra khỏi trại, tận triển khinh công, trong chớp mắt đã đến chân núi. Chàng liền dâng không bay lên, thỉnh thoảng chân khe điểm vào nhạm thạch hoặc cành cây, tốc độ vọt lên nhanh như gió thổi. Chín người còn lại cũng tận triển khinh công bám theo bên gót.

Bích Nhi biết rõ ái phu của mình khinh công hơi kém, nên nàng vẫn theo bên cạnh Vô Đạo Cường Phu trong suốt cuộc hành trình.

Năm người trong bọn lão quái ai nấy đều lòng dạ xấu xa, tất cả đều muốn vọt lên dẫn đầu, tìm nơi ẩn náu để thừa cơ hạ độc thủ. Cả bọn đưa mắt nhìn lên thì thấy Trung Cường, Doanh Doanh, Ba Lệ Quân đã cách xa cả bọn hơn hai mươi trượng, tốc độ ai nấy đều nhanh đến kinh người, nhất là Trung Cường, leo lên cực kỳ nhanh nhẹn, lại nhìn thấy mấy người trong gia đình họ Ba, ai nấy đều nhẹ nhàng như tên, thân pháp linh lợi không kém, tốc độ nhanh tựa như bay cho nên năm người đều giật mình kinh hãi, ác niệm tiêu tan.

Khoảng một khắc sau, Trung Cường đã dần leo lên đến đỉnh núi. Trên đỉnh, tùng trúc mọc đầy, hoa tươi khắp chốn, giờ đây ngọn núi đã được đám cháy soi khắp chốn sáng tựa như đang độ chiều tà. Chàng quay đầu nhìn xuống thì thấy một đoàn người đang lục tục vọt lên, hai bóng người vút lên, Ba Lệ Quân và Doanh Doanh vừa đến nơi.

Ba người đưa mắt nhìn về phía vạt rừng tùng phía trước một hồi lâu, không thấy động tĩnh gì, cả ba lập tức quyết định đột nhập vào trong đó. Trung Cường, Lệ Quân và Doanh Doanh phi thân tiến vào, vừa bay vừa thủ thế sẵn sàng xuất thủ, ai nấy đều cẩn thận quan sát xung quanh để tìm Khang Trí Mẫn. Đột nhiên, cách ba người khoảng bảy tám trượng về phía trái, phía dưới một tảng đá, có năm sáu đại hán áo đen đang nằm ngổn ngang nơi đó, binh khí đều tuột khỏi tay rơi trên mặt đất. Cường Trung Cường thấy vậy thầm kêu lên một tiếng vì chàng biết nơi đây đã xuất hiện cao thủ. Có thể vị cao thủ này là lão nhân mà ba vị đại hán ở phía trước trại đã nói đến. Trong lúc suy nghĩ, ba người đã đến nơi, thì thấy năm đại hán ngủ say như chết. Tiếng ngáy vang như sấm động.

Cường Trung Cường đưa mắt nhìn quanh, thấy thấp thoáng sau rừng trúc trước mặt đường như có ánh đèn le lói. Chàng chợt kêu lên:

- Có lẽ là ở bên kia rồi!

Nói xong, ba người liền lao mình về phía ấy.

Ba người đến gần thì thấy đó là một thạch thất hình chữ nhật, đèn dóm sáng trưng.

Bên trong yên ắng như tờ. Trong một góc của thạch thất lại có hai đại hán áo đen đang nằm trên nền đá.

Cường Trung Cường thấy vậy càng thêm lo lắng trầm nghĩ, nơi đây nhất định đã xảy ra biến cố. Chàng liền đề khí phi thân, hai tay thủ thế, nhảy vọt vào trong thạch thất, Ba Lệ Quân, Doanh Doanh cũng phóng người vọt theo, Ba người vào đến thạch thất đưa mắt nhìn quanh, bất giác càng ngơ ngác.

Chỉ thấy thạch thất được bày trí giản đơn, chỉ có một bàn và một giường. Trên bàn đèn dầu cháy sáng. Mền gối trong giường cực kỳ bề bộn, gần giường có một thiếu phụ ăn mặc xinh đẹp đang nằm nghiêng trên mặt đất, không thấy Khang Trí Mẫn đâu cả.

Trung Cường không thấy Trí Mẫn, trong lòng chàng vô cùng hoảng loạn, nước mắt chỉ trực trào ra. Doanh Doanh thấy vậy, lòng chợt buồn vô hạn, bất giác lệ rơi lã chã.

Ba Lệ Quân lập tức đưa tay tới trước mũi thiếu phụ, thử xem hơi thở đã mất hay còn.

Lúc này, Vô Thọ Tuấn Thiếu và mấy người còn lại cũng vừa đến nơi. Vô Thọ Tuấn Thiếu và ngũ vị tẩu tẩu thấy tình hình trong thạch thất, bất giác cũng giật mình ngỡ ngàng. Từ trước đến giờ ngũ quái cứ cho người của thất hùng đã gây ra tất cả, từ việc đốt trại cho đến điểm huyết lính canh.

Nhưng giờ đây, thấy thần sắc của Trung Cường và Doanh Doanh, nhất là trông thấy thiếu phụ đang nằm trên mặt đất, ngũ quái bất giác cũng có sự hồ nghi về phán đoán của mình.

Lúc này, Ba Lệ Quân đã giải khai mê huyết cho thiếu phụ. Thiếu phụ vừa tỉnh dậy đưa mắt nhìn quanh, bất giác hết hoảng lập cập ngồi dậy.

Lão quái vừa thấy thiếu phụ bất giác hiểu ra mọi chuyện, lão trừng mắt giận dữ quát hỏi?

- Người không ở trang trại mà đến đây làm gì?

Cùng với tiếng hỏi, mắt lão hàn quang phát xạ, hữu chưởng đã từ từ cất lên.

Thiếu phụ thấy lão quái phát nộ, mặt mày biến sắc lập cập đáp:

- Là ... Là ... Thất trại chủ ...

Lời thiếu phụ chưa dứt thì nhị quái Độc Mục Minh Không đã quát lên như sấm:

- Con tiện phụ nói xàm!

Cùng với tiếng hét, lão đã vọt tới tung hữu chưởng đánh vào Thiên Linh Cái của thiếu phụ.

Cường Trung Cường thấy vậy dừng dừng nổi giận, sát khí bừng bừng, chàng lập tức quát lên:

- Ác tặc muốn chết!

Chữ chết chưa dứt hữu chưởng chàng đã vung lên đánh thẳng vào giữa ngực nhị quái.

Lập tức có một đạo kinh phong tuyết mãnh cuộn cuộn ập đến trước ngực nhị quái. Độc Mục Minh Không khẽ hừ lên một tiếng. Tay lão lập tức xoay lại phóng chưởng về phía Trung Cường.

Ầm! Bụi bốc mịt mù, ánh đèn giao động, đất động vách run ...

Cùng với tiếng nổ của hai luồng chưởng phong tiếp xúc nhau là một tiếng gào thê thảm. Thân thể của Độc Mục Minh Không cùng với tiếng rú bay vọt ra ngoài cửa thạch thất.

Hoạt Cương Thi hét lên một tiếng, tung mình vọt theo hướng bay của Độc Mục Minh Không.

Bang! Thân thể Độc Mục Minh Không rơi mạnh xuống mảnh đất trống nơi rừng trúc.

Hoạt Cương Thi tuy vọt theo nhưng không thể nào hững kịp thi thể của Độc Mục Minh Không.

Ừ! Độc Mục Minh Không ói ra một vũng máu tươi, chân tay co giật và từ từ tắt thở.

Hoạt Cương Thi cũng vừa tới nơi, cuối đầu nhìn xuống thì Độc Mục Minh Không đã mềm như sợi bún, không còn hơi thở nữa. Lão Quái Trí Kiệt thấy nhị quái chết thảm như vậy, lão ta nổi cơn thịnh nộ gào lên:

- Lão phu sẽ đổi mạng với ngươi!

Cùng với tiếng gào, lão ta như điên như dại, hết sức bình sinh vận đầy công lực, hai tay đồng thời đẩy ra.

Một đạo cuồng phong khốc liệt từ từ cuộn lao về phía ngực của Trung Cường, thế như đá lăn núi sụp.

Trung Cường lâu nay trong lòng có nhiều ức chế, lửa giận bạo phát, chàng chột chau mày, song chưởng vận đủ công lực phóng ra nhanh như chớp giật.

Ma Thiên Ngọc Nữ, Vô Thọ Tuấn Thiếu và mấy người cùng phía Trung Cường, đột nhiên trong tích tắc phải chứng kiến hai lần đối chưởng, ai nấy đều mặt mày biến sắc, mồ hôi lạnh từ từ ứa ra. Tất cả những người đang có mặt trong thạch thất đồng thời hét lên một tiếng và vung tay xuất chưởng.

Diện tích thạch thất không hơn bốn trượng vuông, làm sao chịu nổi chưởng lực của nhiều cao thủ như vậy.

Ầm! Một tiếng nổ kinh thiên động địa, đỉnh thất nứt nẻ, cửa sổ của chúng đều bay vọt ra ngoài, bàn ghế lăn nghiêng té ngửa ...

Một tiếng rú xé nát không gian, tiếp theo là một tiếng la trầm đục.

Sau khi cơn kinh phòng lắng dịu, mọi người đều cảm thấy khí huyết rạo rực, đưa mắt nhìn quanh thì thấy máu me bê bết, lão Quái Trí Kiệt đã dính mình vào vách tường đá, thân thể giờ đây chỉ là một đồng bầy nhầy.

Hắc Sam Bệnh Kiệt, Côi Thôi Sinh thấy tình hình trước mắt, nếu tiếp tục động thủ thì chẳng khác nào lao đầu xuống hố. Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách, do đó cả hai đều phi thân nhảy vọt ra khỏi thạch thất, đưa tay vẫy về phía Hoạt Cương Thi ra hiệu, cả ba lao xuống núi nhanh như điện xẹt.

Cường Trung Cường sau khi xuất liền hai chưởng giờ đây chàng bỗng ngây người ngơ ngác. Vì chàng phát hiện ra công lực của mình phát ra lại tùy theo tâm ý. Khi chàng có ý giết người thì chưởng lực cương mãnh vô cùng, xuất thủ đối phương sẽ cầm chắc cái chết.

Ngược lại khi chỉ mới nổi giận, chưởng lực phát ra tuy mạnh có thể đánh đối phương văng xa hai trượng nhưng chưa chắc làm đối phương chấn thương nội phủ.

Đột nhiên lúc ấy mọi người trong phòng đều kêu lên lo lắng, cùng vội chạy đến bên thiếu phụ. Cường Trung Cường vội thu tinh thần, đưa mắt nhìn sang thì thấy thiếu phụ đã bị chưởng phong chấn động ngất xỉu từ lâu. Doanh Doanh và Ma Thiên Ngọc Nữ quỳ xuống đỡ thiếu phụ dậy, vỗ vào lưng thiếu phụ mấy cái. Thiếu phụ từ từ mở đôi mắt, thần thờ nhìn ra và thở một hơi dài. Sau đó, đôi mắt của thiếu phụ lại khép như cũ.

Doanh Doanh thấy hơi thở của thiếu phụ đã yếu ớt, lại bị chấn thương nội phủ rất nặng nên nàng liền áp tay vào giữa ngực của thiếu phụ để truyền chân khí.

Ma Thiên Ngọc Nữ cũng biết không thể nào để cho thiếu phụ chết được vì nếu thiếu phụ chết đi thì tin tức về Khang Trí Mẫn hoàn toàn vô vọng.

Nên vừa thấy thiếu phụ tỉnh lại, nàng vội vàng hỏi ngay:

- Xin hỏi vị cô nương mặc tím trốn đâu rồi?

Thiếu phụ lại mở mắt lần nữa, giọng thều thào ...

- Bị ... Bị một lão nhân mang đi rồi.

Cường Trung Cường nghe vậy thất kinh, lập tức quý xuống hấp tấp hỏi:

- Bị lão nhân nào mang đi?

Thiếu phụ khép mắt lại không trả lời, gương mặt giờ đây càng nhợt nhạt khó coi.

Cường Trung Cường tỏ vẻ vô cùng lo lắng, chàng nhớ lại lời ba đại hán bị điểm huyết đã cung cấp nên chàng liền nói:

- Người nói lão nhân ấy có phải là một lão trượng râu tóc bạc phơ, thân mặc một bộ đại bào màu xám phải không?

Thiếu phụ gượng mắt nhìn Cường Trung Cường một lần, như muốn nói gì nhưng chợt thở hắt ra và tắt thở.

Cường Trung Cường thấy cái nhìn sau cuối của thiếu phụ, có vẻ khẳng định lời chàng đoán chắc lão nhân đã mang Khang Trí Mẫn đi rồi. Chàng liền quay sang nói với mấy người đang đứng bên cạnh.

- Xem ra tiểu đệ đã đoán không sai!

Vô Thọ Tuấn Thiếu chau mày hỏi:

- Cường đệ biết vị đạo trưởng này sao?

Cường Trung Cường gật đầu đáp:

- Tiểu đệ có gặp qua vị đạo trưởng ấy một lần trên Hằng Doanh sơn.

Đôi mắt phượng của Doanh Doanh chợt sáng lên, nàng vội hỏi:

- Người mà đệ nói là Bích Tiêu đạo trưởng phải không?

Cường Trung Cường quay sang phía Doanh Doanh và nói:

- Đệ nghĩ trong giới võ lâm hiện nay dáng vóc và võ công cao tuyệt mà chúng ta được biết e rằng chỉ có Bích Tiêu đạo trưởng mà thôi.

Ma Thiên Ngọc Nữ nghe vậy lập tức phấn khích nói:

- Nếu thật như vậy thì trường hợp Mẫn cô nương có thể gọi là nhân duyên đặc phúc vậy. Nên biết, Bích Tiêu đạo trưởng võ thuật quán tuyệt võ lâm. Nếu Khang cô nương được người chỉ điểm thì sẽ tiến nhanh khôn kể.

Doanh Doanh cũng phấn khích nói:

- Vậy thì chúng ta cũng đi thôi. Nếu sáng mai chúng ta có thể đi đến bến Liên Hoan không chừng sẽ gặp được tiên trưởng và ba vị sư huynh ở đó.

Mọi người đều đồng ý và cất bước rời khỏi thạch thất đi về phía dưới núi. Năm nàng dâu của nhà họ Ba cũng cẩn thận đặt thiếu phụ nằm ngay ngắn trên giường, lấy chăn phủ kỹ và cũng cất bước theo.

Lúc này ngọn lửa ở phía dưới đã có phần yếu bớt. Tiếng la hét hoảng loạn cũng từ từ giảm hẳn. Mười người nhận rõ phương hướng và cùng nhau tiến về phía Bắc, xuống núi và vượt ra khỏi phạm vi của núi Quan Sơn. Tuy ngọn lửa đã có phần yếu bớt nhưng vẫn còn đủ sức rọi xuống xung quanh một màn sương mờ mờ. Do đó, mười người tận triển khinh công nhanh như tên bắn. Vừa xuống dưới chân dãy núi Quan Sơn, năm vị tẩu tẩu của Vô Thọ Tuấn Thiếu vội vã đi tìm ngựa. Sau một tuần trà, tất cả ngựa đều được dắt về. Thế là mười người cười chung năm con kiện mã phóng như bay về phía tiểu thông trang.

Lúc này đã sang canh năm, từ phía xa xa gà đã gáy râm ran, gió mát hây hây phớt qua gương mặt của mọi người. Từ phía chân trời hướng đông đã bắt đầu rạng sáng. Năm ngựa phi như bay, tiểu thôn phía trước mặt càng lúc càng gần phía sau lưng dãy Quan Sơn vẫn còn sáng rực ánh lửa, tựa như vàng hồng mọc ở phía đông.

Năm ngựa đến rìa thôn lập tức dừng lại. Mười người lập tức phi thân xuống đất. Vô Thọ Tuấn Thiếu và Vô Đạo Cuồng Phu vào thôn lấy ngựa. Mấy người còn lại đứng ở rìa thôn đón họ.

Đại tẩu thấy Vô Đạo Cuồng Phu đã khuất bóng liền cất tiếng nói với Ma Thiên Ngọc Nữ:

- Thất muội à! Ngủ đệ viễn du mà không yên lòng, chuyện ở đất này đã xong, lập tức phải thu xếp cho ngủ đệ về ngay.

Ma Thiên Ngọc Nữ lập tức mỉm cười nói:

- Vậy xin đại tẩu cứ đem ý này chuyển lại cho ngũ ca, bọn muội tham gia vào chuyện này quả thật không tiện.

Đại tẩu mỉm cười gật đầu, Cường Trung Cường chau mày nghĩ ngợi. Chàng cảm thấy vì chuyện của mình mà đã làm phiền lòng nhiều người quá, quả là khó xử. Hơn nữa, chàng cảm thấy nhiều người đi theo càng khó hành sự vì chàng nhớ đến từ khi hạ sơn đến giờ vương Doanh Doanh, không có lẽ giờ này chàng đã đuổi kịp Lục Giã Khôn Long rồi.

Chàng nghĩ như vậy, đôi môi mấp máy như định nói gì, nhưng lại cảm thấy khó mở miệng chối từ sự giúp đỡ của mọi người. Ma Thiên Ngọc Nữ và Doanh Doanh ít khi nào lại không để ý đến Trung Cường. Lúc này, khi thấy Cường Trung Cường như có điều chi khó xử, cả hai dường như đồng thời cất giọng quan tâm thân thiết hỏi:

- Đệ đệ muốn nói gì thì cứ nói đi.

Cường Trung Cường lúng túng nói:

- Đệ nghĩ ... Chuyện ở đây đã hết rồi ... Vì chuyện của đệ mà tỷ tỷ và lục ca ...

Lời của Trung Cường chưa dứt, nụ cười trên môi Ma Thiên Ngọc Nữ vụt tan như mây khói. Khuôn mặt nàng chợt có một thoáng u buồn giăng ngang.

Ngũ vị tẩu tẩu đều là người từng trải lúc này lúc nay đều đã trông thấy thần sắc kém của Ba Lệ Quân, đại tẩu lập tức tươi cười và ôn tồn nói:

- Cường đệ à! Đệ là người trẻ nhất trong số bọn chúng ta. Vì đệ mà mấy huynh tỷ có cực thêm một chút thì cũng là việc nên làm. Hơn nữa nếu để đệ đơn thân độc mã du nhập giang hồ, lão ma ma biết được nhất định sẽ không yên lòng.

Cường Trung Cường nghe xong chàng cũng cảm động. Chàng nhìn sang Ba Lệ Quân áp ứng nói:

- Đệ ... Đệ muốn nói là phiền tỷ tỷ và lục ca, Như vậy đệ cảm thấy rất áy náy.

Tam tẩu không đợi Trung Cường nói hết liền khoát tay nói:

- Được rồi! Được rồi! Không cần phải nói nhiều nữa. Đều là người trong một nhà sao lại khách sáo như vậy!

Nói xong, đôi mắt của tam tẩu vụt sáng lên và cất lên một tràng cười vui vẻ.

Mọi người thấy vậy, ai nấy đều cất tiếng cười theo.

Ngay lúc ấy có mấy tiếng ngựa hí trong thôn vọng ra lạnh lạnh. Trong thôn lập tức có tiếng chó rộ lên nhưng tuyệt nhiên không nghe thấy người. Sau đó một tràng tiếng vó. Vô Thọ Tuấn Thiệu và Vô Đạo Cuồng Phu đang cưỡi trên hai con ngựa của mình. Ô Long, Cái Tuyết và Tiểu Bạch Cầu thì đang chạy phía sau. Ô Long vừa thấy Trung Cường lập tức cất lên một tràng tiếng hí trầm trầm, đồng thời phóng vó lao về phía chàng nhanh như tên bắn. Cái Tuyết và Tiểu Bạch Cầu thấy chủ cũng vui mừng không kém, cả hai đồng thời hí lên và chạy xô về phía Doanh Doanh và Ba Lệ Quân.

Vô Đạo Cuồng Phu vừa đến trước mặt mọi người liền cất giọng oang oang:

- Mọi người hãy mau lên ngựa nếu không thì chuyển thuyền đầu tiên sẽ rời bến mất, đuổi theo không được đâu, Gương mặt của gã lúc này ứng đỏ, thần thái tỏ ra vô cùng lo lắng.

Đại tẩu mỉm cười và nói:

- Ngũ đệ không cần lo cho họ nữa. Họ đi đến bến Liên Hoan còn chúng ta sẽ trở về Ma Thiên Lãnh ...

Vô Đạo Cuồng Phu nghe vậy tức bực, hừ lên một tiếng và cất giọng hỏi:

- Ai nói vậy?

Gương mặt của Đại tẩu vẫn bình thản và mỉm cười đáp:

- Lão ma ma đã ra lệnh như vậy.

Vô Đạo Cuồng Phu nghe nói đây là lệnh của lão ma ma, gã trề môi đưa mắt nhìn về phía của Doanh Doanh và Ba Lệ Quân, Vô Thọ Tuấn Thiệu một lượt tỏ vẻ cụt hứng. Sau đó, gã không nói thêm lời nào. Chỉ đưa mắt nhìn về mấy người được tiếp tục đi xuống phía nam tỏ vẻ thêm được như họ.

Lúc này, Vô Thọ Tuấn Thiệu, Trung Cường, Lệ Quân và Doanh Doanh đã khoác lên mình chiếc áo khoác và tung thân lên ngựa.

Trung Cường vì gấp lên đường nên vừa ngồi vững trên yên, chàng đã cất tiếng nói:

- Xin ngũ vị tẩu tẩu và ngũ ca bảo trọng, tiểu đệ xin cáo từ.

Năm vị tẩu tẩu đồng thời vòng tay và cất tiếng nói:

- Cường đệ! Phạm hành sự nên cẩn trọng. Hy vọng đệ sớm trở về Ma Thiên Lãnh.

Vô Đạo Cuồng Phu vẫn ngồi im như phỗng, không nói tiếng nào.

Cường Trung Cường mỉm cười, vẫy tay tạm biệt rồi thúc ngựa đi. Con Ô Long hí lên một tràng và cất vó dẫn đầu đi trước. Vô Thọ Tuấn Thiệu, Ba Lệ Quân và Doanh Doanh cũng ra roi, thúc ngựa đuổi theo.

Bốn con kiện mã phóng như bay, băng đồng lộ suối đi thẳng về phía Đông Nam.

Sau một hồi thì vầng thái dương đã hiện ra rực rỡ tỏa trên mặt đất một ánh hoàng kim dịu dịu của ánh nắng ban mai. Bốn ngựa sải bước như bay, tiếng vó nghe vui tai rầm rập, xen lẫn với tiếng gió vi vu và tiếng sóng biển rì rào vọng đến.

Chẳng mấy chốc, bốn người đã đến thị trấn Liên Hoan. Vừa vào thị trấn, Doanh Doanh đã ồ lên kinh ngạc:

- A! Mấy lão ca ca đã đến đây rồi!

Ma Thiên Ngọc Nữ, Vô Thọ Tuấn Thiếu nhìn chiếc Đại Yên Đài được khắc trên gốc cây to bên vệ đường, cả hai tỏ vẻ không hiểu cất tiếng hỏi:

- Cường đệ! Người nói xem, Đại Yên Đài Trúc lão tiên bối đã đến đây rồi thật sao?

Cường Trung Cường liền gật đầu đáp:

- Đúng vậy! Đây là kí hiệu của Trúc lão ca. Sau khi chúng đệ chia tay nhau, Nếu đệ và Mãn tỷ tỷ đến bến đò trước thì sẽ khắc ký hiệu của Trúc lão ca lên cây. Bây giờ xem ra các vị lão ca đã đến đó trước rồi.

Đột nhiên đôi mắt của Doanh Doanh vụt sáng, gương mặt nàng chợt biến sắc, nàng vội nói:

- Nhanh lên! Chúng ta phải đến bến đò ngay, có thể mấy vị lão ca vẫn còn đợi chúng ta ở đó, hay là đã vượt biển trước rồi không chừng.

Cả ba người nghe vậy đều cảm thấy có lý, bốn người liền thúc ngựa tiến thẳng về bến Liên Hoan.

Trên đường phố, người đi kẻ lại vô cùng tấp nập, đông đúc, đa phần đều đến đây để vượt biển sang bờ bên kia, ai nấy đều đổ xô đi về phía Nam.

Bốn người vừa đến phố Nam dẫn vô bến Liên Hoan thì đã thấy hai bên hàng quán sang sá, trên bãi người qua kẻ lại vô cùng náo nhiệt, hàng hóa chất cao như núi, dưới bến ghe thuyền tấp nập, tiếng cười nói huyên náo cả một vùng. Ngược mặt nhìn ra xa xa thì thấy biển trời mênh mông vô tận, từng cơn gió mạnh cuộn lên những bọt sóng trắng đổ ập vào bờ liên miên không dứt. Doanh Doanh đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm một hồi, không phát hiện ra ba vị lão huynh, nàng giận dỗi nói:

- Tại sao đại sư huynh không ở đây đợi chúng ta chứ?

Ma Thiên Ngọc Nữ dường như nghĩ ra điều gì, nàng liền nói:

- Ta nghĩ, có lẽ đã xảy ra chuyện gì khá quan trọng nên ba vị tiên bối mới không đợi chúng ta mà vượt biển đi trước.

Vô Thọ Tuấn Thiếu cảm thấy có lý nên cũng cất tiếng giục:

- Đã vậy thì chúng ta cũng vượt biển đi thôi.

Nói đoạn chàng bèn đưa mắt nhìn vào mặt biển đang ào ào cuộn sóng và lại nói tiếp:

- Hôm nay sóng to gió lớn, chúng ta phải thuê một chiếc thuyền to, như vậy sẽ tương đối an toàn.

Nói xong liền quay đầu ngựa chuẩn bị đi thuê thuyền. Cường Trung Cường giờ đây đã có chút kinh nghiệm của lần đuổi theo Doanh Doanh nên làm gì cũng cẩn thận hơn. Chàng thấy Tuấn Thiếu định đi liền vội gọi lại:

- Lục ca! Xin quay lại.

Vô Thọ Tuấn Thiếu lập tức gò cương kìm ngựa lại, ngẩn ngơ hỏi:

- Còn có chuyện gì vậy?

- Đệ nghĩ chúng ta nên đi vòng thị trấn dò hỏi thử xem, có thể có người đã thấy Bích Tiêu tiên trưởng hoặc Lục Dã Khôn Long lão tiên bối và ba vị lão ca cũng không chừng.

Trong lòng Doanh Doanh cũng có ý này. Nàng lập tức góp lời - Cường đệ, ta và Quân tỷ sẽ vào trấn xem thử, đệ thì đi dò hỏi ở gần bến thuyền.

Tuấn ca thì đi mượn thuyền, như vậy sẽ đỡ tốn thời gian hơn.

Cường Trung Cường và Lệ Quân đều gật đầu tán thưởng. Vô Thọ Tuấn Thiếu nghe Doanh Doanh gọi mình là Tuấn ca, tim chàng vừa mới ngọt ngào làm sao. Đôi mày của chàng chợt giãn ra, chàng liền cười vui vẻ và nói:

- Măn muội xếp đặt như vậy thật là hay quá!

Nói xong chàng liền thúc ngựa chạy về phía bờ biển nơi thuyền ghe san sát, cột buồm dựng đứng như rừng.

Đôi má của Doanh Doanh chợt hồng, nàng đưa ánh mắt buồn rầu nhìn về phía Cường Trung Cường và cũng thúc ngựa cùng Ba Lệ Quân đi vào thị trấn. Cường Trung Cường thấy ba người đã đi, chàng cũng vội thúc ngựa về phía mấy nhóm người đang đứng trước bến thuyền gần ấy. Chàng đưa mắt nhìn quanh thì thấy trong số khách đợi thuyền cũng có rất nhiều nhân vật võ lâm. Họ thấy Trung Cường khôi ngô anh tuấn, cười con bảo câu, vai mang bảo kiếm tư thái bất phàm nên tất cả mọi người đều tránh ra nhường đường. Cường Trung Cường từ tốn thúc ngựa nhẹ nhàng rảo bước. Chàng đưa tia mắt nhìn quanh hy vọng trong nhóm người ấy, chàng có thể gặp được Bích Tiêu tiên trưởng và Lục Dã Khôn Long lão tiên bối. Cũng trong quá trình tìm kiếm, chàng giương thần lắng nghe từ trong tiếng ồn ào hỗn tạp của bến thuyền có mấy giọng trầm trầm bàn tán vọng đến:

- Võ lâm chí bảo, người có đức mới giữ được nó. Lão nhân mang gương này tay nhuốm đầy máu tanh quả thật không xứng đáng là người giữ Gia Hình.

Cường Trung Cường giật mình đưa mắt nhìn xem ai đó đã nói ra lời ấy thì thấy gần đó có năm sáu nhân vật trong võ lâm, nai nịt gọn gàng, thân mang binh khí. Người nói lời ấy là một trung niên tuổi độ ngũ tuần.

Lại nghe thấy tiếng ồ ồ của một đại hán mày rậm, mắt tròn cất lên:

- Hơn một tháng nay, số người của hắc bạch lưỡng đạo bỏ thầy dưới tay của lão nhân quả không ít. Vừa rồi nghe đâu ở Đại Thạch kiều, lão ta lại hạ thủ Bất Nhiễm Vũ Sĩ của phái Cùng Lai, Văn Động nhất kiếm của phái Không Động.

Cường Trung Cường nghe vậy chợt giật nảy mình, trong lòng chàng hết sức lo lắng, không biết số người bỏ mạng tại nơi Đại Thạch kiều có Phó Tại Lâm hay không? Nếu Phó Tại Lâm cũng chết thì tình hình ngày ấy nơi Bi Thiên động chỉ còn cách là chờ ngày về Lãnh Vân tự mới biết được. Chàng cứ miên man suy nghĩ và càng đi sâu vào đám người trên bến thuyền. Chợt nghe mấy nhân vật võ lâm bên cạnh lại cất tiếng nói về lão nhân. Một trung niên vai mang trường kiếm nói:

- Lão ta cứ thay chỗ ở xoành xoạch không biết dụng ý của lão ta là gì. Mới dời bỏ Đại Thạch kiều hai ngày hai đêm. Nay lão ta đã có mặt ở Phúc Sơn bên bờ kia rồi.

Lão nhân râu tóc bạc phơ lại cất tiếng nói:

- Chuyện này đã gây sự chú ý cho các đại môn phái. Họ đều đã phái các cao thủ truy theo tông tích của lão nhân.

Tất cả đều theo dõi hết sức tỷ mỉ, nghe nói võ lâm thất kỳ cũng đang âm thầm theo dõi chuyện này.

Cường Trung Cường nghe vậy nghĩ thầm:

- Lê nào Trúc lão ca ca vượt biển đi trước là truy theo tông tích của lão nhân.

Chàng nửa tin nửa ngờ về sự phán đoán của mình. Bỗng lúc ấy, từ phía xa xa, có một tràng tiếng ngựa hí lên. Cường Trung Cường đưa mắt nhìn kỹ thì thấy lục ca Vô Thọ Tuấn Thiếu đang cười trên lưng con Tảo Hồng cách nơi chàng đứng xa hơn một dặm lao đến như bay. Đám đông nghe tiếng ngựa hí lạnh lạnh cũng dừng ồn ào đưa mắt nhìn xem.

Sau đó lại nhao nhao bàn luận như cũ. Cường Trung Cường vẫn thúc ngựa nhẹ nhàng chậm bước. Chàng đưa mắt tìm khắp nơi nhưng tuyệt nhiên không thấy tăm hơi Bích Tiêu tiên trưởng và Lục Dã Khôn Long lão tiên bối đâu cả. Chàng nghĩ rằng phen này có lẽ phải qua biển, thẳng đến Bồng Lai đảo ra mắt Bích Tiêu tiên trưởng để lãnh sư muội về. Sau đó cả hai sẽ đi Miêu Cương.

Do đó, chàng quay ngựa lại len lỏi giữa đám người để tiến về phía Vô Thọ Tuấn Thiếu đang chạy đến. Lúc này Ba Lệ Quân và Doanh Doanh cũng đã đến thị trấn, phi ngựa như bay về phía bến thuyền, tiếng vó ngựa

vô cùng gấp gáp, bụi tung mịt mù. Xem ra, thần sắc của hai người có phần tỏ ra lo lắng. Cường Trung Cường rời khỏi đám đông liền thúc ngựa về phía hai người. Vô Thọ Tuấn Thiếu thấy vậy cũng vẫy tay, đổi hướng đi về phía Doanh Doanh.

Bốn người dường như gặp nhau cùng một lúc. Ngựa chưa kịp dừng chân, Doanh Doanh đã cất giọng lo âu nói:

- Quả không sai! Trúc, Tùng, Mai ba vị lão ca ca đã vượt biển đi trước rồi.

Nói xong, nàng lại quay sang Trung Cường và tiếp lời:

- Một người giúp việc trong khách điểm nói, cách đây bốn ngày quả là có một vị nữ hiệp xinh đẹp, mặc quần áo màu hồng đi qua khách điểm nọ, đi thẳng về phía bến thuyền mà không ghé vào khách điểm tẩy trần. Không biết người ấy có phải là Lục Dã Khôn Long lão tiền bối hay không.

Cường Trung Cường nghe vậy vội gật đầu đáp:

- Đúng vậy! Người ấy chính là Lục Dã Khôn Long lão tiền bối.

Nói xong, đôi mày kiếm của chàng chợt chau lại, chàng trầm ngâm lo lắng nói:

- Thật không sao ngờ rằng Khôn Long lão tiền bối lại nhanh như vậy. Xem ra tiền bối quả thật đi ngày đi đêm để về gặp Miêu Cương. Không biết vì chuyện gì mà người lại gấp gáp như vậy?

Ma Thiên Ngọc Nữ thấy Trung Cường lo lắng, nàng liền cất tiếng an ủi:

- Cường đệ cứ yên tâm, sau khi qua biển chúng ta sẽ đón Mẫn muội về xong. Sau đó chúng ta sẽ ngày đêm đuổi về phía Miêu Cương, lo gì mà không đuổi kịp Lục Dã Khôn Long lão tiền bối.

Vô Thọ Tuấn Thiếu không đợi Ba Lệ Quân dứt lời. Chàng vội thúc giục:

- Mọi người đã vượt biển rồi, chúng ta cũng lên thuyền đi thôi!

Ma Thiên Ngọc Nữ quay sang hỏi:

- Huynh đã thuê thuyền xong rồi chứ?

Vô Thọ Tuấn Thiếu gật đầu lia lịa liền đáp:

- Xong rồi, xong rồi, đó là chuyến thuyền trở về bên ấy. Chúng ta chỉ mất có mười lạng bạc trắng, trong đó bao gồm cả ăn uống.

Nói xong bốn người liền thúc ngựa về phía bến thuyền cách đó khoảng hơn nửa dặm.

Chỉ thấy trước mặt thuyền ghe san sát, cột buồm dựng đứng như rừng. Có lẽ, số thuyền trước mắt nhiều hơn trăm chiếc. Bốn người đến bên một chiếc thuyền to, Vô Thọ Tuấn Thiếu liền gò cương dừng ngựa chỉ tay nói:

- Chúng ta sẽ đi trên chiếc này.

Ba người Trung Cường, Ba Lệ Quân, Doanh Doanh đưa mắt nhìn xem thì thấy thân thuyền cao tám thước, dài hơn bảy trượng. Ba chiếc cột buồm to dựng đứng sừng sững, cao vút lên không. Quả thật đây là chiếc thuyền vượt biển rất lý tưởng. Ba người ngắm xong cảm thấy hết sức hài lòng. Sau đó, cả ba cùng đồng thời xuống ngựa. Lúc này trước mũi thuyền đã chạy ra một số phu thuyền. Tất cả đều đưa cặp mắt hiếu kỳ nhìn về phía hai đôi nam nữ anh tuấn mỹ miều đang đứng trước thuyền.

Một lão nhân tóc bạc mày sương mặc một chiếc áo chên quần rộng, vẻ mặt rắn rỏi, đôi mắt có thần đang vội từ trên khoang thuyền bước ra. Cường Trung Cường đoán chắc lão nhân này là chủ nhân của chiếc lâu thuyền.

Lão nhân vừa bước đến mũi thuyền lập tức vòng tay, mỉm cười nói:

- Mời quý vị lên thuyền.

Nói xong ông vẫn vòng tay mỉm cười và đứng ở mũi thuyền.

Sau mấy tiếng lách cách, các cánh cửa ở khoang dưới của thuyền lần lượt mở ra. Từ trong đó xuất hiện bốn trang hán tử chạy lại dắt bốn con ngựa vào tầng dưới. Bốn người trong nhóm Cường Trung Cường cũng lần lượt lên thuyền. Lão nhân thấy bốn người đã đến nơi liền cười lên vui vẻ và nói:

- Chiếc thuyền này của lão hôm nay được hân hạnh phục vụ bốn vị, thật là vinh hạnh, vinh hạnh.

Cường Trung Cường biết lời nói của lão nhân chỉ là những lời khách sáo trong chốn giang hồ nên chàng cũng vòng tay mỉm cười và đáp:

- Bốn huynh đệ của tại hạ kiến thức hãy còn nông cạn, những chuyện trên thuyền xin lão bá cứ tùy tiện chỉ dẫn.

Lão nhân cất tiếng cười ha hả và nói:

- Khách quan quá khiêm nhường. Nào mời quý vị vào trong khoang ngồi.

Nói đoạn ông đưa tay mời khách. Bốn người nhìn nhau gật đầu, cất bước tiến về phía trước.

Đưa mắt nhìn quanh thì thấy nền khoang thuyền sạch sẽ lạ thường, màu gỗ vàng tươi.

Trông thật thích mắt, tương phản với mùi gỗ, mùi sơn thoang thoảng là từng trận hơi tanh trên bãi theo từng cơn gió ập đến.

Trung Cường, Tuấn Thiếu không hề để ý nhưng Ba Lê Quân Và Doanh Doanh thì đã nhăn mày nhíu mũi từ lâu. Đến gần cửa khoang thuyền, lão nhân lại mời thêm một lần nữa, bốn người gật đầu mỉm cười đồng cửa bước vào trong khoang thuyền. Khoang thuyền rộng rãi như phòng khách, bàn ghế đầy đủ, vô cùng tinh khiết.

Bốn người ngồi xuống đã thấy tiểu đồng mang trà thơm nóng hổi đến, sau đó lặng lẽ rút lui. Một chốc sau lại mang bày lên một bàn rượu thịt hết sức thịnh soạn. Bốn người ai cũng đã đói ngấu nên ăn uống hết sức ngon miệng. Ăn xong, họ lần lượt đi tắm, tắm xong ai nấy đều cảm thấy nhẹ hẫng cả người.

Vì suốt đêm qua không ai chợp mắt nên lúc này bốn người cảm thấy hơi mệt nên mỗi người về phòng riêng của mình để nghỉ ngơi.

Trong mỗi tiểu thất rộng khoảng một trượng bảy thước, chỉ có một tràng kỷ, một băng ghế và một giường gỗ được quét dọn sạch sẽ. Cạnh đó là một cánh cửa sổ nhỏ mở ra để có thể ngắm được cảnh biển.

Trung Cường vào trong phòng nằm lên giường cứ miên man nghĩ ngợi. Chàng biết tuy sư muội đã được Bích Tiêu tiên trưởng cứu nhưng sớm muộn gì cũng phải đi đón nàng về. Có lẽ lại mất thêm một số thời gian nữa.

Lúc ấy bỗng có thêm một số bước chân từ ngoài cửa sổ vọng vào, tiếp đó là hàng loạt tiếng lách cách do phu thuyền kéo căng dây buồm. Thuyền khẽ rung mình lắc lư mấy lượt.

Sau đó là tiếng rẽ sóng và tiếng chỉ huy vang lên lạnh lạnh.

Cường Trung Cường lập tức ngồi dậy, mở cửa sổ nhìn ra thì thấy thuyền đã rời bến.

Chàng liền cho đầu ra khỏi cửa sổ và đưa mắt nhìn lên thì mặt trời đã ở giữa đỉnh đầu.

Có lẽ, sáng sớm hôm sau thuyền sẽ cập bến. Nhưng vì hướng gió bất ổn định nên không biết bến đến là Vân Đăng hay Lâm Hải thành ...

Trời đã mờ tối, thuyền lúc này đi được một khoảng khá xa. Lúc này gió thổi càng mạnh, thân thuyền lắc lư dao động, tiếng gió rít qua mấy sợi dây chèo buộc buồm nghe rờn rợn, từ phía mũi thuyền từng cơn sóng đập vào tung tóe.

Cường Trung Cường tranh thủ lúc đi đường chàng không ngừng vận công điều tức nên không hề cảm giác buồn nôn hay chóng mặt và không biết tự bao giờ chàng đã ngủ thiếp đi.

Đột nhiên từ trong mộng lung chàng nghe tiếng rên khe khẽ từ phòng bên vọng lại.

Cường Trung Cường lập tức bị đánh thức, chàng lo lắng nghĩ thầm:

“Là ai? Doanh Doanh, Lê Quân, hay là Tuấn Thiếu?”.

Chàng lại lắng tai nghe và đột nhiên ngồi bật dậy bước ra khỏi phòng vì tiếng rên ấy là của Lê Quân. Chàng nghĩ Lê Quân đã bị bệnh nên tính đến coi thử xem sao. Chàng chần chừ vì nghĩ để Doanh Doanh vào có lẽ sẽ tiện hơn. Nghĩ vậy nên chàng cất tiếng gọi Doanh Doanh mấy lượt nhưng tuyệt nhiên không có tiếng đáp lại. Chàng cảm thấy quá lạ nên vội vàng nhẹ nhàng bước về phía phòng của Doanh Doanh, đưa tay gõ cửa cũng không thấy ai trả lời. Chàng liền nhẹ nhàng đẩy cửa nhìn vào thì trong phòng trống trơn, không có Doanh Doanh ở đó. Chàng đi trở về phía phòng của Võ Thọ Tuấn Thiếu cũng không thấy Tuấn Thiếu đâu cả. Lúc này tiếng kêu rên của Lê Quân càng vang to hơn lúc nãy, Trung Cường không còn tâm trí đâu để đi tìm Doanh Doanh và Tuấn Thiếu nữa. Chàng vội cất bước đi về phòng của Lê Quân.

Chỉ thấy Lê Quân nằm dài trên giường, mặt mày hơi xanh xao tóc mây hơi rối, miệng khẽ mở ra, mặt mày nhàn nhó. Xem ra nàng đã khó chịu từ lâu rồi, thấy vậy chàng liền đến bên giường cuối đầu nhìn xuống, lo lắng hỏi:

- Tỷ tỷ bị sao vậy?

Lê Quân mở mắt ra, nhìn thấy Trung Cường, tim nàng khẽ đập rộn ràng, trên gương mặt nhợt nhạt của nàng thoáng có một chút e thẹn, nàng ửng hồng đôi má, ngượng ngịu đáp:

- Không có gì.

Nói xong nàng chống tay gượng ngồi dậy.

Trung Cường thấy vậy liền nói:

- Tỷ tỷ không được khỏe, không nên ngồi dậy.

Lê Quân mở to đôi mắt phụng nhìn Trung Cường, khe khẽ lắc đầu và nói:

- Không sao đâu, tỷ tỷ chỉ cảm thấy hơi chóng mặt muốn ới ...

Nàng chưa dứt lời thì có một cơn sóng to ập đến, thuyền bỗng chao mạnh nghiêng về một bên. Lê Quân chưa kịp ngồi vững, nàng bỗng kêu lên thất thanh, thân hình nàng chợt ngã nhào xuống giường. Cường Trung Cường thấy vậy thất kinh đưa tay ra. Lập tức thân thể mềm mại, ấm áp của Lê Quân đã nằm gọn trong tay chàng. Tim chàng chợt hoảng loạn khi nghĩ đến Mẫn muội muội, tay chàng khẽ động để đẩy Ba Lê Quân ra nhưng chàng chợt nhìn xuống thì thấy trên gương mặt xinh đẹp của Lê Quân tỷ tỷ nước mắt đã cuộn cuộn tuôn ra, khiến lòng chàng chợt mềm lại. Theo phản xạ tự nhiên, chàng đưa tay áo lên thấm đi hàng lệ của Lê Quân nhưng nước mắt vẫn tuôn chảy như nước vỡ bờ.

Lúc này tâm trí của Trung Cường hơi bình tĩnh lại. Chàng cảm thấy không nên để sự ngộ nhận làm hại người khác. Nhưng chàng lại không thể bỏ mặc Lê Quân nơi này mà đi ra âm thầm. Nếu như vậy, chàng lại cảm thấy mình quá nhẫn tâm.

Chàng định an ủi Lê Quân mấy câu cho nàng rõ là tuy chàng rất kính yêu nàng nhưng chàng không thể đáp lại tình yêu của nàng được. Một thoáng do dự rồi chàng khẽ kề môi vào vào sát tai Lê Quân, khẽ mấp máy nhưng rồi lúng túng vì không biết nên nói thế nào cho nàng hiểu. Lúc này, chàng không biết nên gì nên mở lời như thế nào cho phải.

Thân thể Ba Lê Quân khẽ run nhẹ, mặt đỏ như lửa, tim đập như điên, hơi thở dồn dập đưa ánh mắt nhìn Trung Cường đắm đuối. Lòng Trung Cường chợt động, chàng lo lắng vô cùng bất giác cất giọng run run:

- Tỷ tỷ không ...

Nhưng Lê Quân nào cho chàng dứt lời, đôi bờ môi thơm mọng của nàng đã hôn đắm đuối lên đôi môi hồng nhuận như son một cách nồng nàn say đắm. Vòng tay nàng khẽ xiết chàng chặt hơn như sợ chàng trốn thoát.

Cường Trung Cường chợt nghe huyết mạch phòng trường, tim đập rộn ràng, khó cưỡng lại sự kích thích trong lòng, chàng cũng ôm lấy tấm thân kiều diễm của Ba Lê Quân, cũng bị nhiệt tình của nàng làm cho say đắm.

Hai người tựa như đôi bướm say hơi xuân, thân thể quấn quýt vào nhau, trao nhau từng nụ hôn cuồng dại. Cả hai tựa như đã rơi vào cảnh ý loạn tình mê, không còn tri giác về chuyện gì cả. Mặc cho bên ngoài sóng to gió lớn, thuyền nghiêng sóng vỗ. Trong phòng, đôi môi thơm của hai người vẫn gắn chặt vào nhau, lửa tình rừng rực, hai tấm thân nóng rực vẫn cuộn vào nhau.

Thời gian trôi qua ...

Bỗng nhiên trong một đợt sóng có tiếng thở dài vọng đến. Cường Trung Cường công lực cao thâm nghe tiếng thở dài chợt giật mình thức tỉnh, rời khỏi cơn say. Chàng khẽ đặt Ba Lệ Quân xuống giường và ra khỏi phòng.

Nhưng lối đi trên khoang thuyền vẫn yên ắng như tờ. Trong phòng của Doanh Doanh và Vô Thọ Tuấn Thiếu vẫn trống như cũ.

Chàng liền đề khí ngưng thần, nhẹ bước tiến về phía mũi thuyền.

Mắt Trung Cường đột nhiên vụt sáng, chàng vội vàng dán người ngồi lên chiếc ghế dài được đặt cạnh lối đi trên khoang thuyền. Vì chàng thấy trước mắt mình, Doanh Doanh và Tuấn Thiếu đứng cách xa nhau nơi mũi thuyền.

Doanh Doanh mặt mày sầu não, mắt rưng rưng ngăn lệ nhìn mông lung ra biển rộng.

Tuấn Thiếu thần sắc kém tươi, khoang tay ngược lên nhìn bầu trời xám xịt Doanh Doanh khẽ thở dài, cất giọng thân thiết nói:

- Đức Tuấn ca, mong ca ca đừng buồn. Suốt đời Doanh Doanh sẽ không quên tấm thịnh tình ca ca dành cho muội. Từ nay cho đến hết đời, Doanh Doanh chỉ có thể xem Đức Tuấn ca như trưởng huynh của mình mà thôi.

Vô Thọ Tuấn Thiếu cũng thở dài và nói:

- Doanh muội cũng không nên buồn. Huynh nghĩ, sẽ có một ngày Cường đệ sẽ hiểu được tấm lòng của muội và sẽ yêu muội chân tình.

- Chuyện đó không thể nào có được, Cường đệ chỉ xem muội như là bồ hỏa thoa. Là hạng nữ nhân quá ư dạn dĩ. Muội cũng tự biết là đã gây cho Cường đệ ấn tượng ban đầu là một hình ảnh quá xấu xa.

Nói xong nàng liền thở dài đáp:

- Tuấn ca không thấy Cường đệ mãi lảng tránh và lãnh đạm với muội đó sao!

Nói xong trên đôi gò má của nàng lệ ngọc cuộn cuộn tuôn dài.

Vô Thọ Tuấn Thiếu lập tức ôn tồn nói:

- Lòng của Cường đệ mấy lúc này không được vui, tìm gặp được Khôn Long lão tiên bối, báo được sư cừ. Lúc đó, lòng Cường đệ tự nhiên sẽ vui vẻ trở lại thôi.

Doanh Doanh lấy ra một chiếc khăn lụa chặn nước mắt và nói - Đợi Cường đệ báo xong sư cừ, muội sẽ âm thầm ra đi, tìm nơi thanh tịnh suốt đời phụng Phật để cho trôi qua một kiếp sống thừa ...

Vô Thọ Tuấn Thiếu thấy Doanh Doanh càng nói càng bi quan, cảm thấy không nên để nàng nói tiếp, chàng liền lên tiếng an ủi:

- Doanh muội, trời sắp sáng rồi, chúng ta hãy vào trong đi, u buồn dễ bị cảm lạnh lắm.

Nói đoạn, Tuấn Thiếu khẽ vỗ nhẹ lên bờ vai của Doanh Doanh và xoay người bước đi về phía khoang thuyền. Trung Cường thấy vậy cũng nhẹ nhàng lùi dần về phía phòng mình.

Về đến phòng, chàng nghĩ đến mối tình cuồng si vô vọng của Doanh Doanh, nụ hôn đắm thắm của Ba Lệ Quân, sự đợi chờ của Khang Trí Mẫn. Nỗi hối hận lại ùa về. Chàng tự xỉ vả mình một trận. Tuy chàng đang nằm trên giường nhưng có cảm giác như đang nằm trên gai nhọn. Càng suy nghĩ, chàng lại càng cảm thấy hối hận ray rứt khôn nguôi. Chàng cảm thấy mình không thể nào thoát khỏi cảnh khó xử về sau. Nếu

như sự phụ còn sống thế nào cũng quở trách cho. Mai này gặp lại Khang Mẫn biết ăn nói làm sao cho vuông tròn.

Đang suy nghĩ mông lung, thì đột nhiên chàng nghe thấy tiếng bước chân rộn rịp vang lên. Cường Trung Cường không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Chàng liền ngồi dậy mở cửa sổ nhìn ra thì trời đã sáng.

Mấy phu thuyền đang hạ bót buồm xuống.

Lúc này trên mặt biển gió thổi hiền hòa, sóng gợn lăn tăn hòa quyện với màn sương mỏng là là trên mặt sóng. Từ phía xa xa, mấy ngọn núi cao đã thấy thoáng hiện ra trong màn sương sớm.

Lòng Cường Trung Cường chợt vui khi chàng biết thuyền đã gần cập bến. Chàng liền vội cất bước đi ra khoang thuyền. Ra đến nơi chàng thấy Vô Thọ Tuấn Thiều đang nói chuyện với chủ thuyền. Cả hai thấy Trung Cường bước ra thì cùng quay lại nói cười vui vẻ. Ba người phiếm đàm hồi lâu thì thuyền đã vào đến Lâm Hải Thành. Lúc này, Ba Lệ Quân và Doanh Doanh cùng sánh đôi bước ra, hai người đã thay hai bộ y phục mới.

Ba Lệ Quân thân mặc y phục màu xanh gọn nhẹ, lại khoác thêm một chiếc áo khoác thêu kim tuyến. Từ sau lưng, chuỗi kiềm lúc ẩn lúc hiện theo từng bước chân của nàng. Sắc mặt Lệ Quân lúc này vô cùng tươi tắn. Chiếc áo khoác mỏng màu xanh nhạt của nàng khe khẽ phất phơ theo luồng gió biển. Trông nàng giờ đây như Kiều Nga giáng phàm. Đôi mắt phụng của nàng âu yếm nhìn vào gương mặt tuần tú của Trung Cường.

Doanh Doanh mặc y phục màu hồng phấn, áo khoác màu hồng tươi, lưng thắt dây đỏ nhạt. Tóc mây từng lọn phất phơ trong gió. Môi nở nụ cười bước đi song song cùng Lệ Quân.

Hai người bước ra, tất cả phu thuyền đột nhiên dừng tay làm việc, ngơ ngẩn đứng nhìn. Họ thấy thiếu nữ ăn mặc màu xanh thật là tuyệt cốt ngọc mạo, xinh đẹp xuất thần. Thiếu nữ y phục màu hồng quả là trang quốc sắc thiên hương, diễm lệ vô cùng. Một người như hoa đào phơi phới, người còn lại như hoa hồng đang độ vào xuân.

Cường Trung Cường thấy Lệ Quân xuất hiện, gương mặt tuần tú của chàng bắt giác đỏ hồng. Nhưng nhìn sang Doanh Doanh tìm chàng lại dậy lên một luồng ray rứt. Chàng có phần thương xót cho Doanh Doanh và cảm thấy khó xử cho mình. Vô Thọ Tuấn Thiều mỉm cười, chào hỏi Doanh Doanh. Nàng cũng cười đáp lại nên không nhận thấy được thần thái dị thường của Trung Cường. Ba Lệ Quân chỉ tay về phía chòm núi phía xa mờ mờ trong làn sương sớm. Nàng cất tiếng nói:

- Đó là núi gì?

Chủ thuyền lập tức mỉm cười hiền hòa đáp:

- Đó là Phúc Sơn.

Trung Cường kinh ngạc bắt giác thốt lên:

- Phúc Sơn à!

Chủ thuyền khe vuốt chòm râu mỉm cười ha hả nói:

- Phải chăng tiểu khách quan cũng có hứng thú đến hiệp cốc của Phúc Sơn để thử xem lão nhân mang gương từ Đại Thạch kiều đến đó?

Trung Cường chợt nhớ đến Phó Tại Lâm và Tuế Hàn Tam Hữu. Chàng khe chau mày hỏi:

- Thưa lão bá, từ Lâm Hải thành muốn đến Bồng Lai đảo có phải đi qua Phúc Sơn không?

Chủ Thuyền lập tức mỉm cười đáp:

- Không sai, bắt buộc phải đi qua mạn Bắc của Phúc Sơn.

Nói xong ông đưa mắt nhìn về phía mấy ngọn núi xa xa, đôi mày bạc chợt chau lại, cất giọng trầm ngâm nói:

- Phúc Sơn tuy rộng chỉ ba mươi dặm, nhưng thế núi quanh co hiểm trở vô cùng. Tiểu khách quan tuy có ngựa tốt, nhưng muốn đến hiệp cốc thì phải vòng ra phía trước mà đi.

Lần trước Doanh Doanh chỉ vì chậm chân mà không gặp được lão nhân mang gương, nào để cho cơ hội trôi qua. Nàng liền nói xen vào như khuyến khích:

- Đàng nào cũng phải đi ngang Phúc Sơn, tại sao chúng ta không vào núi xem một chuyến!

Cường Trung Cường không nói gì cả. Vô Thọ Tuấn Thiếu cũng không có ý kiến. Còn Ba Lệ Quân chỉ cần Cường đệ muốn đi nơi nào. Mình sẽ đồng ý đi đến nơi ấy dù cho long đàm hổ huyết cũng mặc. Lúc này thuyền đã vào sâu trong bến, giữa bờ thuyền ghe san sát, cột buồm giương cao, tiếng gọi nhau í ới vang dội cả một vùng. Trên bờ có vô số bóng người tụ tập chờ lên thuyền qua bến bắc.

Một lúc sau thuyền đã cập bến. Vô Thọ Tuấn Thiếu trả xong tiền thuê thuyền, bốn người vừa bước khỏi thuyền thì số ngựa đã được dắt tới. Lũ ngựa vừa thấy chủ cũn chúng thì ngẩng đầu vẩy đuôi hí lên ầm ĩ tỏ vẻ vô cùng mừng rỡ.

Bốn người phi thân lên ngựa, quay sang nói lời từ biệt với chủ thuyền sau đó giật cương thúc ngựa lao về phía Lâm Hải thành. Cường Trung Cường vội lên đường nên bốn người chỉ dừng lại ở cổng bắc của Lâm Hải Thành để ăn sáng qua loa, sau đó lại lên đường tiến thẳng về phía Phúc Sơn.

Vào giờ ngọ, bốn người đã đến mạn bắc của Phúc Sơn. Bốn người đưa mắt nhìn lên thì thấy trên cao mây trắng phủ đầy, mặt đất cỏ mọc tràn lan, gió rít vù vù xuyên qua vô số quái thạch lở nhô. Thế núi quả là hiểm trở. Mặt trời rực rỡ trên đỉnh đầu, tỏa xuống muôn vàng ánh hào quang lấp lánh phản xạ trên vách núi, xung quanh bốn bề cây cối xanh tươi hoang dã. Xem ra núi này chưa có bang phái võ lâm nào hùng cứ.

Doanh Doanh quay lại nói với ba người:

- Chúng ta hãy vào núi rồi tính, đến nơi nếu không cưỡi ngựa đi được nữa thì bỏ ngựa lại, leo lên Cường Trung Cường gạt đầu đáp:

- Được!

Tay liền giật cương. Con Ô Long hí lên một tràng hăm hở sải bước dẫn đầu tiên vào trong núi. Tiểu Bạch, Cái Tuyết và Tiểu Hồng cũng hí lên một tràng và cất vó chạy theo. Lúc này mới thấy bốn ngựa toàn là bảo mã. Chúng trở tài leo đá, vượt ghềnh, băng rừng lội suối, con nào con nấy đều hào hứng hí lên từng tràng lanh lảnh, tiếng hú chấn động nơi sơn dã.

Tiếng vó dồn dập như mưa trên mái ngói.

Bốn người ngồi trên lưng ngựa chỉ thấy cây cối ở hai bên đường dường như thi nhau đổ rạp cả xuống, đất đá dưới chân loang loáng vụt qua, tốc độ tuy cao đến chóng mặt nhưng thế phi vẫn bình ổn như thường. Cường Trung Cường quay lại nhìn thì thấy con Tảo Hồng của Vô Thọ Tuấn Thiếu lông bờm dựng đứng, miệng hí luôn rồi sải vó phóng như bay. So với con Bạch Cầu, nó lại có phần dũng mãnh hơn. Chẳng không ngờ con Tảo Hồng của Tiểu Hoàn lại là một con Hồng Bảo Cầu.

Sau một hồi phi như điên dại, trải qua vô số nỗi lo sợ pháp phòng vì đường đi nguy hiểm, vượt qua không biết bao nhiêu là quái thạch. Trước mắt bốn người giờ đây là một ngọn núi cao vút sừng sững đứng song song như hai trụ chống trời. Khoảng giữa hai núi chính là đường vào hiệp cốc, lô nhô, san sát cỏ dại mọc cao khoảng hơn một thước, dây leo bò đầy quái thạch, tốc độ của bốn con vẫn lao lên như bay.

Cường Trung Cường thấy vậy thâm nhủ:

“Hiệp cốc trước mắt có thể là hiệp cốc mà mọi người truyền tụng”. Chẳng liên gò cương giảm bớt tốc độ quay sang nói với ba người:

- Trước mắt e rằng chính là hiệp cốc, chúng ta xuống ngựa đi thôi!

Nói xong bốn người từ từ xuống ngựa, tháo cương vắt vào yên. Vô Thọ Tuấn Thiếu quát lên một tiếng xua đàn ngựa chạy về một con thác nhỏ gần đó. Bốn người vội chỉnh lại y phục, thi triển khinh công thoát nhanh như tên bắn lao về phía hiệp cốc. Cường Trung Cường ở phía trước, Lệ Quân, Doanh Doanh ở giữa, Vô Thọ Tuấn Thiếu đi sau cùng. Sau một hồi vượt đá treo ghềnh, bốn người đã đến bên cửa hiệp cốc. Cả

bốn liền dừng chân nghe ngóng, ngược mắt nhìn lên thì thấy ở giữa hai ngọn núi có một số mỏm đá đột nhiên nhô ra, dây leo mọc đầy nơi đó. Có chỗ lại trơn láng như một bức tường đá. Miệng cốc rộng không qua năm trượng, quái thạch lồ lộ, cỏ mọc rậm rì, dây leo chằng chịt. Cả hiệp cốc toát ra một dáng vẻ rờn rợn như ẩn chứa trong đó bao điều nguy hiểm.

Bốn người lắng tai nghe ngóng chỉ nghe tiếng rít vù vù của gió núi và tiếng ngọn thông reo. Ngoài ra không hề nghe tiếng kêu của một động vật nào cả. Trong cốc yên ắng lạ thường.

Cường Trung Cường có vẻ nghi ngờ trong lòng tự nhủ:

“Lẽ nào đây lại không phải là hiệp cốc?”.

Vô Thọ Tuấn Thiếu đường như hiểu ý của Trung Cường, chàng đưa mắt nhìn mấy ngọn núi cao một lượt và chau mày nói:

- Nhìn hình thế của mấy ngọn núi kia thì có lẽ đây chính là hiệp cốc rồi.

Doanh Doanh tính tình lúc nào cũng nhanh nhẩu nghe thấy vậy liền cất tiếng bàn:

- Chúng ta cứ vào xem thử, nếu không phải thì lại trở ra có sao đâu!

Ma Thiên Ngọc Nữ nghe Doanh Doanh nói vậy cảm thấy cũng có lý nên chỉ khe khẽ gật đầu đồng ý.

Thế là bốn người lại thi triển khinh công tiến vào trong cốc. Bốn người vừa tiến vào vừa đưa mắt thận trọng quan sát, hiệp cốc giống như một con hẻm được hai bức tường cao kẹp lại, độ dài ít nhất cũng năm sáu dặm, vách núi hai bên cao khoảng độ một trăm trượng, càng tiến vào trong hiệp cốc càng khúc khuỷu, ngoằn ngoèo.

Lúc ấy từ trong bụi cây, bờ đá phía trước có ba bóng người đang thi triển thân pháp tuyệt nhanh tiến về phía bốn người như bị ma đuổi.

Bốn người cảnh giác nhìn nhau một lượt như đồng ý với nhau đây là hiệp cốc quả không sai.

Trong chớp mắt, cự ly giữa hai nhóm người đó thu ngắn lại, giờ đây bốn người chỉ cách họ còn hơn mười trượng. Bốn người định mắt nhìn kỹ thì thấy họ là một lão nhân tuổi độ thất tuần và hai trung niên nai nịt gọn gàng mặt mày ai nấy đều hầm hầm giận dữ, hùng hục lao đi không cần để ý bốn người trước mặt. Cả ba kéo nhau chạy vọt ra khỏi cốc.

Vô Thọ Tuấn Thiếu ý lên một tiếng định chặn họ lại để hỏi tình hình, nhưng Trung Cường đã cản chàng lại không cho thực hiện ý đồ.

Bốn người vẫn tiến sâu vào sơn cốc không hề nao núng. Khoảng tàn một tuần trà, bốn người đã đến một con đường rộng khoảng năm trượng, quái thạch nhấp nhô, cây hai bên thấp lè tè, từng cụm từng chùm xen lẫn với nhiều đám đá lớn, địa thế chẳng khác nao nơi miệng han. Đột nhiên từ trong đám cây và quái thạch có một giọng trầm, nội lực hùng hậu cất lên, A di đà phật, tiếp đến là một đoàn sáu đạo nhân từ từ bước ra.

Bốn người đồng thời dừng lại, ai nấy đều lấy làm khó hiểu. Chỉ thấy sáu lão đạo, ba người mặc áo xám, ba người còn lại mặc hắc bào. Thần sắc của sáu người ai nấy đều lạnh lùng kiêu ngạo, lưng giắt trường kiếm. Theo y phục mà xét, có lẽ sáu người này không cùng chung một môn phái. Hai lão đạo dẫn đầu đi trước, râu tóc đã chuyển màu xám nhạt, tuổi độ ngũ tuần trở lên.

Lão đạo mặc hắc bào bên trái, mày như chổi xể, mắt tam giác, lưỡng quyền gầy gò nhô cao. Lão đạo mặc hắc bào bên phải, mày trọc mắt hí, mặt đầy tàn nhang. Sau lưng hai người đều có hai trung môn đạo nhân, mặt mũi của sáu người đều pha màu tức giận. Lão đạo mắt tam giác đưa ánh mắt lãnh đạm nhìn về phía nhóm của Trung Cường miệng khẽ nhếch lên và cất tiếng nói:

- A di đà phật! Bản đạo Đức Bi phụng mệnh trưởng lão của bốn phái suất lĩnh đệ tử của môn phái là Thanh Vân, Thanh Nguyệt và Huyền Linh đạo trưởng của phái Cùng Lai và hai vị đạo hữu Quang Minh, Chính Minh ...

Doanh Doanh đột nhiên thấy xuất hiện lão đạo đột nhiên chắn ngang lối đi, trong lòng đã cảm thấy bực bội, lại thấy mấy lão mặt đầy tà khí, mở miệng rườn rả nên không còn kiên nhẫn thêm được nữa, không

đợi cho lão đạo tự xưng là Đức Bi nói hết câu liền bực dọc nói ; - Có chuyện gì thì nói đi, hà tất phải dài dòng, ai có rảnh đâu mà nghe mấy người bán tự hiệu.

Lão đạo mặt đầy tàn nhang mỉm cười lạnh nhạt và nói:

- Vị nữ bồ tát này miệng còn non trẻ mà đã lớn lối, dám trước mặt Đức Bi đạo trưởng của phái Cùng Lai mà lại vô lễ và xúc phạm như vậy.

Vô Thọ Tuấn Thiếu bực dọc quát hỏi:

- Người là ai mà lại xía mồm vào?

Gương mặt đầy tàn nhang của lão đạo chợt đỏ bừng, đôi mắt ti hí của lão chợt lóe ra một tia sáng lạnh, lão cất tiếng đáp:

- Bần đạo chính là Huyền Linh đạo trưởng của phái Cùng Lai.

Đôi mày liễu của Doanh Doanh chợt cau lại, nàng cất tiếng châm chọc:

- Hừ! Hóa ra là một đám vô danh tiểu tốt chưa nghe giảng hồ nhắc đến bao giờ.

Huyền Linh đạo trưởng nghe vậy giận tím mặt, chòm râu chuột giật giật liên hồi, lão ngửa mặt lên trời cất lên một tràng cười cuồng nộ.

Trung niên hơi lớn tuổi hơn đứng sau lưng Huyền Linh có lẽ tên gọi là Quang Minh quát lên một tiếng phi thân vọt ra, hữu chưởng vung lên bổ thẳng vào mặt Doanh Doanh. Vô Thọ Tuấn Thiếu giận dữ quát lên:

- Chuột bộ muốn chết!

Cùng với tiếng quát, chàng đã dấn lên không đợi Doanh Doanh xuất thủ, tay phải của chàng đã nhắm vào mạch môn của lão đạo Quang Minh.

Trung Cường đến đây cốt là để tìm gặp Phó Tại Lâm, Bát Tí Phi Tiêu và Tuế Hàn Tam Hữu, vì tranh thủ thời gian, chàng không muốn đánh nhau với sáu lão đạo này.

Do đó, chàng quay sang phía Vô Thọ Tuấn Thiếu nói to:

- Lục ca, không nên làm tổn thương hân!

Tiếng của Trung Cường vừa dứt thì cổ tay của Quang Minh đã bị Tuấn Thiếu bấu chặt.

Vô Thọ Tuấn Thiếu nghe tiếng Trung Cường hét gọi bèn thu kinh lực lại đồng thời thuận thế hất đi, quát lớn:

- Cút đi!

Cùng với tiếng quát, thân hình của Quang Minh đã lắc lư dao động, gã ta nghiêng rặng kèn kẹt đồng thời từ từ lui dần về phía sau, bịch. Thân thể lão không sao đứng vững trước sức đẩy của Vô Thọ Tuấn Thiếu. Gã đã ngã ngồi trên đất.

Huyền Linh, Đức Bi thấy vậy đều giật mình biến sắc. Hai lão không ngờ đối phương mới xuất một chiêu mà đánh cho tên đệ tử ưu tú của phái Cùng Lai ngã nhào ra đất. Trong lòng hai lão đã hiểu rằng chó xem đối phương tuổi trẻ mà khinh. Nếu Trung Cường không hét lên cản thì cánh tay của Quang Minh có lẽ giờ đây đã gãy lìa mất rồi.

Hai lão biết đối phương đều trẻ nhưng võ công đã vào hàng tuyệt đỉnh nên về ngông nghênh tự phụ trên mặt cả bọn đột nhiên biến mất. Đức Bi đưa mắt đánh giá bốn người một lần nữa. Mặt mày vẫn hầm hầm như cũ và trầm giọng nói:

- Mấy vị tiểu chủ thuộc môn phái nào, sư thừa là ai, xin mau nói ra để cho chúng ta được biết, không chừng giữa hai phái chúng ta lại có sự liên hệ với nhau. Không nên vì chuyện nhỏ mà làm mất đi hòa khí giữa hai phái!

Lòng Trung Cường đang nôn nóng lên đường, do đó chàng không hơi đâu mà dài dòng với lão nên chàng cười lạnh nhạt đáp:

- Bốn người tại hạ là kẻ vô danh, có nói tên sư môn e rằng đạo trưởng cũng không biết.

Xin đạo trưởng cứ nói ra vì có gì mà ngăn đường chặn lối bốn người tại hạ như vậy?

Đức Bi cười nhạt một tiếng giận run không nói nên lời. Gương mặt đầy tàn nhang của Huyền Linh phái Cùng Lai chợt sầm lại, lão bực bội nói:

- Bốn phái và phái Không Động đều chọn ra hai trưởng lão suất lĩnh đệ tử của bốn phái vượt đường xa vạn dặm đi xuống phương bắc truy tìm lão nhân mang gương để tính sổ với lão về tội đã sát hại Bất Nhiễm Vũ Sĩ của bốn phái và Độc Nhất kiếm - Hoàng Quyên đạo hữu, Bần đạo đây và Đức Bi đạo hữu phụng mệnh của bốn vị trưởng lão canh giữ đất này. Bất cứ bằng hữu của hắc bang bạch hội đều không được xâm nhập vào hiệp cốc, nếu có kẻ ngang đầu cứng cổ thì ... Thì ... Hi hi ...

Nói xong lão ta cất giọng phát ra một tràng cười hiểm ác.

Trung Cường nghe vậy chợt nhớ lại ba người hấp tấp lao đi, mặt mày giận dữ mà họ đã gặp lúc này khi mới vào hiệp cốc. Đôi mày của chàng chợt giãn ra, không cho lão đạo tiếp tục nhiều lời, chàng cất tiếng hỏi:

- Nếu có người kiên quyết muốn vào thì sẽ ra sao?

Sáu người nghe vậy đều biến sắc lộ vẻ giận dữ. Đôi mắt tam giác của lão Đức Bi trừng lên, lão nói to như quát:

- Thì kẻ đó đã thực lòng muốn đối địch với phái Cùng Lai.

Một bóng người chợt vút qua, một ánh sáng lạnh tỏa ra lấp lánh. Doanh Doanh đã lăm lăm trường kiếm trong tay quát lớn:

- Miệng thì nói muốn báo huyết thù cho đạo hữu, thực ra trong dạ các người đều tìm ẩn ý đồ đoạt chiếc gương báu của lão nhân. Các người muốn đem uy danh của hai phái để uy hiếp anh hùng khắp nơi, để họ không dám vào hang cốc.

Nói xong, đôi mày liễu của nàng chợt nhướng lên, thanh kiếm trong tay vung lên không vẽ mấy vòng sáng loáng. Nàng lạnh lùng hừ lên một tiếng cất giọng ngạo mạn:

- Các người chỉ có thể dọa được mấy người nhát gan. Hôm nay gặp phải bốn cô nương, thử xem ai có thể cản đường ta được.

Lời Doanh Doanh vừa dứt thì lão đạo đứng sau lưng Đức Bi tay tuốt kiếm đồng thời nhảy ra quát tháo:

- Con nha đầu to gan lớn mật, để đạo gia thử tay kiếm của người được mấy phần hỏa hầu mà lại dám ngông cuồng như vậy!

Tiếng nói chưa dứt thì thanh kiếm trong tay đã vẽ một đạo cầu vòng buốt bổ xuống Doanh Doanh.

Vô Thọ Tuấn Thiếu phần nộ quát lên, vung tay nghênh địch và cất tiếng nói:

- Đồ phận đom đóm mà dám so tranh với trăng rằm. Đúng là không biết tự lượng sức.

Cùng với tiếng quát thì cây kích của chàng đã vung lên, xuất ra chiêu Bạch Xà Thổ Tín, đón lấy thanh trường kiếm của Thanh Vân. Lão đạo Thanh Vân chưa hề nếm mùi lợi hại của cây kích này, lão ta hừ lên một tiếng kiếm thế chợt biến thành thế Đại Bàng Triển Dực đâm xiên vào cổ tay phải của Vô Thọ Tuấn Thiếu. Tuấn Thiếu thấy vậy khẽ cười một tiếng, cây kích cất lên móc vào thanh kiếm của gã và chàng quát lớn:

- Buông tay!

Cùng với tiếng quát là tiếng keng, một làn ánh bạc bay vọt lên không, thì ra thanh kiếm của Thanh Vân lão đạo đã bị Tuấn Thiếu đánh cho vọt khỏi tay bay vọt lên không.

Lão đạo Thanh Vân kinh hồn bạt vía, hét vọt lên một tiếng thất thanh nhảy vọt ra sau, lăn ra ngoài sau hơn một trượng. Hồn vía như muốn bay tận mây xanh. Thanh Nguyệt sợ Tuấn Thiếu đuổi theo giết kẻ sa cơ, gã hét lên một tiếng múa tít thanh trường kiếm chém nhào về phía Vô Thọ Tuấn Thiếu. Doanh Doanh thấy vậy lửa giận càng bốc cao. Thân hình nàng như một làn khói xẹt ngang chặn Thanh Nguyệt lại. Nàng

quát lên giận dữ, ánh kiếm loang loáng chực kích vào huyết Kiên Tĩnh của đối phương. Thanh Nguyệt càng nộ khí xung thiên, gã hừ lên một tiếng, ánh kiếm vút lên chĩa thẳng vào bộ ngực của Doanh Doanh.

Doanh Doanh chợt đỏ mặt, trong lòng chợt có một luồng sát khí cất lên. Nàng quát:

- Tên tà đạo muốn chết!

Tiếng chết vừa dứt thân hình nàng bỗng xoay tròn như gió cuốn loang loáng, kiếm rít vù vù. Nơi ánh kiếm vừa đi qua bỗng thấy có tiếng thét đau đớn cất lên. Mặt mày lão đạo giờ đây như màu đất, tay trái bịt tai lùi liền tám thước. Máu tươi từ trong kẽ ngón tay cái rùng rùng chảy xuống. Toàn thân hắn bỗng toát mồ hôi lạnh, vành tai trái của hắn đã bị Doanh Doanh tiện đứt rơi trên bãi cỏ. Gương mặt già nua của lão Đức Bi chợt xanh xao, nhìn vào không rõ là kinh hay nộ. Bất giác lão cất lên một tràng cười cuồng nộ, rút xoạt thanh trường kiếm vọt và lao tới.

Trung Cường biết rằng tình hình này không sao tránh khỏi động thủ đánh nhau. Chi bằng tốc chiến tốc thắng. Thế là chàng xoay sang Đức Bi cười nhạt cất tiếng nói:

- Lâu nay thường nghe danh tuyệt học của quý phái, chưởng kiếm đều tuyệt, hôm nay may phước được gặp đạo trưởng. Tại hạ cũng muốn lĩnh giáo vài chiêu tuyệt học của quý phái, hy vọng đạo trưởng cứ tận tình chỉ giáo.

Nói đoạn chàng cho tay ra sau lưng rút thanh bảo kiếm. Một tiếng vang như long ngâm lập tức phát ra, kèm theo là muôn ánh hồng quang rực rỡ soi sáng cả bốn phía xung quanh.

Cả một vùng mây trượng như được nhuộm lên một màu hồng tươi rực rỡ. Mặt mày của lão Huyền Linh chợt thất sắc vì lão nhận ra thanh kiếm trong tay Trung Cường chính là loại binh khí hạng nhất của vùng Miêu Cương - Đồng Phong kiếm.

Đức Bi thấy vậy càng giật mình lo lắng. Lập tức dừng bước không dám tiến lên, Lão ta tuy không biết thanh kiếm lấp lánh hàn quang kia tên gọi là gì. Nhưng lão tin chắc rằng, nó đích thực là thanh kiếm chém sắt như chém bùn.

Ma Thiên Ngọc Nữ vẫn biết Cường đệ của mình võ công cao tuyệt nhưng nàng không muốn chàng động thủ đánh nhau với một kẻ không xứng đôi do đó, xoạt, thanh đoản kiếm đã nằm gọn trong tay nàng hàn quang chớp nháy. Kiếm khí lạnh lạnh, ánh kiếm phát ra soi sáng cả một vùng rộng mấy thước.

Huyền Linh, Đức Bi lại thêm một lần lo lắng vì biết thanh đoản kiếm này cũng là một loại binh khí vô cùng sắc bén. Cọng tóc thổi vào lưỡi kiếm, sẽ lập tức đứt thành đôi.

Lúc này Ba Lệ Quân đã dần dần tiến lại gần lão Đức Bi. Thanh đoản kiếm trên tay nàng vẫn lấp lánh như ánh sao đêm, toát ra một luồng khí lạnh khiến cho hơi nước gần như ngưng tụ trên thanh đoản kiếm. Đức Bi vốn là sư đệ của Diệu Nhất chân nhân, chưởng môn của phái Không Động. Trong phái đều được mọi người kính trọng vì kiếm thuật tinh tuyệt của mình. Nên lão ta vô cùng tự phụ, mục hạ vô nhân, lúc này nào dễ chịu lép. Nhất là tại đây còn có Huyền Linh và hai gã đệ tử của phái Không Động. Lão ta liền trợn trừng đôi mắt tam giác và quát lên một tiếng, cất tiếng nói:

- Nữ thí chủ đã muốn so gươm cùng bản đạo. Bản đạo đây sẽ hầu thí chủ vài chiêu.

Nhưng binh khí vô tình, xuất thủ nếu nữ thí chủ có bề gì cũng chớ trách bản đạo ý lớn hiếp nhỏ. Trưởng ầu bất phân.

Nói xong lão ta tay mang trường kiếm dần dần tiếng về phía Ba Lệ Quân. Ma Thiên Ngọc Nữ khẽ cười nhạt một tiếng từ từ tiến lên dường như nàng không muốn nhiều lời với Đức Bi.

Doanh Doanh đứng gần đó khẽ nhăn mũi hừ lên một tiếng ắt giọng chế diễu:

- Không biết đạo trưởng có giữ được cái đầu của mình hay không mà lại già vờ quan tâm đến người khác.

Đức Bi nghe vậy lửa giận bốc cao, thất khiếu dường như muốn bốc khói. Lão ta thét lên một tiếng, múa tít thanh trường kiếm, vẽ ra một đạo cầu vồng lạnh buốt bổ nhào về phía Ba Lệ Quân. Thanh kiếm trên tay lão ta rít lên vù vù, loang loáng vung lên nhanh như điện xẹt. Đức Tuấn, Doanh Doanh thấy vậy bỗng giật

mình. Cảm thấy kiếm thuật của Đức Bi lão đạo tinh tuyệt bất phàm. So với lão ta, Thanh Vân, Thanh Nguyệt chẳng là gì cả.

Ma Thiên Ngọc Nữ vẫn điềm nhiên, thân nàng khẽ lách sang bên, loáng một cái nàng đã vòng ra phía sau của lão Đức Bi. Nàng thét lên một tiếng, vọt lên cao mấy trượng. Hai mắt của lão Đức Bi chỉ thấy bóng người vút qua, thể kiếm của lão đã công vào không khí.

Đột nhiên lại nghe sau lưng có tiếng quát lên, lão giật mình kinh hãi, quét kiếm về sau lưng, đồng thời thân lão nhảy vọt về phía trước tựa tên bắn.

Ma Thiên Ngọc Nữ đang ở trên không lập tức chuyển mình như cánh phượng hoàng xà xuống đuổi theo Đức Bi lão đạo.

Đức Bi nhảy vọt ra xa hơn ba trượng quay ngoắc người lại nhanh như điện chớp. Thần sắc lo lắng, hai mắt lão liên hồi tìm hình bóng của Ma Thiên Ngọc Nữ. Nhưng trong lúc lão ta xoay người thì Lệ Quân đã nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng lão ta. Đức Bi giật mình kinh hãi, hồn vía tựa như cất cánh bay xa. Lão ta cất lên một tiếng kêu quái dị, thanh kiếm trong tay lại tiếp tục quét về phía sau lưng ...

Lệ Quân thấy Đức Bi vẫn không biết khó mà rút lui, bất giác lòng nàng nổi lên cơn thịnh nộ. Đôi mày ngài của nàng khẽ chau lại, nàng thét lên một tiếng lạnh lùng xuất ra một chiêu Hải Đế Thủy Châm, thanh đoản kiếm của nàng như điện xẹt xuống phong bế thanh trường kiếm của Đức Bi.

Chỉ nghe tiếng, keng, hàn quang sáng chói vọt qua, đồng thời có mấy tia lửa lóe sáng.

Thanh trường kiếm trong tay của lão Đức Bi đã bị Ba Lệ Quân cắt thành hai đoạn. Lão Đức Bi mặt mày thất sắc, lão lại cất lên một tiếng kêu quái dị, nhảy vọt ra ngoài xa hơn một trượng.

Một lần sáng bóng vọt qua, cùng với tiếng kêu nữ thét lên. Doanh Doanh đã nhảy bổ vào Đức Bi, nàng xuất thủ nhanh như điện xẹt dùng chỉ pháp điểm vào ma huyết của Đức Bi, nàng ra tay đột ngột, Đức Bi lại đang trong cơn hoảng loạn, chân đứng chưa vững, lão cũng muốn vọt người né tránh nhưng không sao tránh kịp. Chỉ nghe lão hự lên một tiếng và từ từ đổ nhào trên đất.

Lão Huyền Linh thấy vậy, đôi mắt ti hí của lão chợt tròng lên, lão quát lên một tiếng cấp kiếm nhào tới. Bốn tên đệ tử thấy vậy cũng hò hét như điên, lao nhao chạy tới.

Trung Cường, Doanh Doanh, Vô Thọ Tuấn Thiếu cũng đồng thanh quát lên, xông tới.

Vô Thọ Tuấn Thiêu sử cây kích chống lại Thanh Vân, Thanh Nguyệt. Doanh Doanh đấu với Quang Minh, Chính Minh. Và thanh Đồng Phong bảo kiếm trên tay Trung Cường cũng vạch lên muôn đạo hào quang đỏ rực đón đánh lão Huyền Linh đang xông tới.

Lúc này, hàn quang lấp lánh, kiếm khí ngút cao, bóng người, tiếng thét đan quyện vào nhau, bầu không khí tựa như đang bị hâm nóng hẳn lên. Ma Thiên Ngọc Nữ đứng ở bên ngoài, tay chống kiếm, mắt nhìn trời. Sau đó, nàng cất tiếng nói với ba người trong đấu trường như thúc giục họ:

- Thời gian cũng không còn sớm nữa, cũng không biết cốc này sâu rộng thế nào.

Tiếng nói của Lệ Quân chưa dứt thì bỗng nghe tiếng keng lạnh lạnh và một tiếng hự trầm đục phát ra. Thanh kiếm của Lão Huyền Linh đã bay vọt ra xa, người của lão ta thì đang từ từ đổ xuống. Thì ra Trung Cường đã xuất thủ điểm vào ma huyết của lão. Lệ Quân và Trung Cường tiếp tục múa kiếm xông vào đánh nhau kịch liệt trước mặt.

Bốn tên đệ tử thấy hai lão Huyền Linh và Đức Bi đều bị điểm huyết té ngã cả cả bọn đã phát hoảng, giờ đây lại thấy Trung Cường và Lệ Quân xông đến, cả bọn đều hồn tiêu phách tán, không dám nán ná liền co giò bỏ chạy.

Bốn người Trung Cường lẽ nào để chúng chạy thoát, tất cả lập tức đẳng vân vọt theo truy sát. Cả bốn thân từ trên không xà xuống như thanh ưng bắt thỏ, bổ xuống trước mặt của bốn lão đạo. Bốn lão thấy vậy hồn vía lên mây, lại quay người tiếp tục đào tẩu. Bốn người Trung Cường đồng thanh thét lên một tiếng, nhanh như điện chớp vút đến xuất thủ điểm vào huyết Hắc Khê của bốn lão đạo. Một trận tiếng rú hoảng loạn cất lên, hự hự mấy tiếng. Cả bốn lão đạo đều lủ lệt ngã nhào trên bãi cỏ.

Trung Cường và Tuấn Thiếu lập tức đem cả bọn sáu lão đạo giấu sau một tảng đá, công việc vừa xong, bốn người đưa mắt nhìn quanh, bất giác tim bỗng đập mạnh ...

Vì phía ngoài miệng cốc cách đây ba mươi trượng trước mấy lùm cây thấp. Có một đám người đông đúc đứng đầy ra đó. Tất cả đều là nhân vật trong chốn võ lâm, đám người này khoảng bốn năm mươi người. Có già, có trẻ, có đạo, có tăng. Mắt của họ đều kinh dị nhìn vào trong cốc. Trung Cường thấy vậy biết rằng họ là nhân vật của các phái nghe tin lão nhân đã đến cốc này nên họ lũ lượt kéo đến. Do đó, chàng cũng không màng chú ý đến họ. Vô Thọ Tuấn Thiếu giắt cây đoản kích ra sau lưng, lập tức nói với Trung Cường - Mặc kệ họ, chúng ta đi thôi!

Nói xong bốn người lại sát cánh bên nhau mà tiến vào phía trong.

Trong lúc tiến lên, Trung Cường quay đầu nhìn ra phía sau thì thấy đám người phía ngoài miệng cốc, đã ào ào lũ lượt như nước qua đó để tiến vào miệng cốc. Bốn người vượt qua một rừng trúc xen lẫn với quái thạch lô nhô thì thấy hình thế của hiệp cốc đã rẽ sang bên trái. Chỉ thấy nơi tận cùng của hiệp cốc cách đó chừng một dặm có một ngọn thác cao mấy trăm trượng đang ầm ầm đổ xuống. Phía chân ngọn thác, nước cuộn lên cao độ mấy trượng, tựa như sóng biển trong cơn giông bão, thể như vạn mã, tuy cách xa hơn một dặm nhưng có thể cảm thấy từng cơn gió mát đã quần quýt bên thân.

Bốn người bỗng phát hiện tại chân ngọn thác có một đạo hào quang lóe mắt, xé tan màn hơi nước hắt lên trên không. Doanh Doanh thấy vậy thất kinh vì không hiểu đó là vật gì phát sáng. Dần dần tiến tới thì thấy phía dưới chân ngọn thác khổng lồ là một đầm nước rộng hơn ba trượng, nước trong đầm réo lên sùng sục. Giữa đầm là một cột đá cao vút sừng sững tựa như trụ đá được một bàn tay khổng lồ cắm ngập xuống bùn. Ánh sáng hắt ra từ trên đỉnh của trụ đá lớn.

So với mấy người, nhãn lực của Trung Cường là mạnh nhất, chàng đã nhìn thấy ánh sáng chói mắt kia là một chiếc gương phản chiếu ánh sáng mặt trời. Chàng liền chỉ tay về vật phát sáng và nói với mấy người:

- Xem kia, đó chính là chiếc gương báu của lão nhân.

Nói xong, đôi mày kiếm của chàng cất cao tỏ vẻ kinh ngạc. Chàng lại cất giọng tựa như tự hỏi:

- Lạ thật, tại sao lại không thấy lão nhân nhỉ?

Ba Lệ Quân, Vô Thọ Tuấn Thiếu và Doanh Doanh đồng thời đưa mắt nhìn quanh. Quả thật họ không thấy lão nhân đâu cả.

Chỉ thấy chiếc gương được đặt trên cột đá khéo léo làm sao. Độ cao chiếc gương vừa tầm với những cuộn nước do ngọn thác tạo nên. Đầu ngọn sóng chỉ cách mặt gương độ hơn nửa thước. Cả bọn ngạc nhiên không biết lão nhân đã đặt chiếc gương ở đó bằng cách nào. Vì cách ngọn thác khoảng ba mươi trượng là một màn nước bắn văng tung tóe, rơi xuống ào ào như mưa không dứt.

Bốn người dừng lại, đưa mắt nhìn xem bất giác cả bọn đều giật mình biến sắc vì thấy trước mặt nơi cỏ đá đan xen loang lổ, có một số xác chết đang nằm ngổn ngang, cái thì mất đầu, cái thì cụt tay, có xác bị chưởng lực đánh thổ huyết mà chết, lại có kẻ bị kiếm đâm mà bỏ mạng, có lão tẩu, có lão ni, có trung niên đại hán, lại có cả thiếu niên thư sinh ... Cả đám thi thể ngổn ngang khiến người xem xong sinh lòng bất nhẫn vì tất cả đều chết hết sức thảm.

Trung Cường khề chau mày, chàng không ngờ rằng lòng dạ kẻ sát nhân lại tàn nhẫn đến như vậy.

Doanh Doanh cũng phần nộ nói:

- Hừ, không ngờ lão nhân mang gương này rốt cục lại là một lão ma vương giết người không gớm tay.

Nói xong, đôi mày liễu của nàng chột nhướn cao, nàng đưa mắt quét về phía mấy gờ đá lô nhô nơi cuối cốc như tìm kiếm ai. Nàng lại phần nộ nói:

- Cái lão ma quỷ này, không biết đã ẩn vào nơi nào, dù cho võ công lão có cao tuyệt đến như thế nào, hôm nay Doanh Doanh phải thử một lần cho biết.

Cường Trung Cường lập tức nói với Doanh Doanh:

- Tỷ tỷ không nên manh động, theo đệ thấy lão nhân lần trước ở trong tuyết cốc nơi Hằng Doanh sơn ngoài chiếc gương ra hình như không có loại vũ khí nào khác cả.

Trong lúc chàng nói, chàng quay đầu nhìn lại thì thấy mấy mươi nhân vật võ lâm đều đã ào ào kéo đến. Tất cả đều dừng chân cách xa đầm nước hơn ba mươi trượng, chẳng hiểu vì cớ gì mà họ lại không tiếp tục tiến lên. Ba Lệ Quân nhìn lướt qua đám người vừa kéo đến một hồi, mắt nàng chợt vụt sáng như nhớ ra điều gì, nàng liền cất tiếng hỏi:

- Huyền Linh, Đức Bi nói rằng họ còn bốn vị đạo trưởng trong đây, tại sao chúng ta không thấy người nào hết cả?

Doanh Doanh trong lòng đang bực bội, liền hừ lên một tiếng, bất giác vọt miệng:

- Hừ, e rằng họ đã chết sạch từ lâu rồi.

Trong lúc lời của Doanh Doanh vừa dứt thì có một giọng cười hèn hếch phát ra từ phía sau tảng đá phía bên trái bốn người. Vô Thọ Tuấn Thiều quay ngoắt lại, quát hỏi:

- Ai?

Cùng với tiếng quát, thân chàng đã vút đi như một luồng khói trắng về phía phát ra tiếng cười lạnh lẽo vừa cất lên. Trung Cường đã thấy rõ sự lợi hại của lão nhân mang gương, thấy Tuấn Thiều lao đi như vậy, chàng thất kinh cao giọng can ngăn:

- Lục ca không nên.

Cùng với tiếng gọi, thân chàng cũng vút đi lao theo Tuấn Thiều. Doanh Doanh và Ba Lệ Quân thấy vậy cũng lao mình phóng đuổi theo.

8. Chương 8: Dục Hạc Nan Điền Biển Địa Thi

Vô Thọ Tuấn Thiều vừa mới đến trước tảng đá to, thân chưa kịp đứng vững, thì từ phía sau tảng đá bỗng có một bóng xám lao vút ra. Thì ra đó là một lão đạo sĩ râu tóc xám xịt, mặt ngựa mắt nhỏ, toàn thân khoác chiếc đạo bào màu xám tuổi độ lục tuần.

Đôi mắt nhỏ của lão đạo mặt ngựa chợt trừng lên, lão quát lên một tiếng, hữu chưởng bắt ngờ phóng ra nhanh như chớp giật.

Lập tức có một đạo kinh phong vô cùng cương mãnh kèm theo tiếng rít chói tai, cuộn cuộn ập vào ngực của Vô Thọ Tuấn Thiều.

Chuyện xảy ra đột ngột, khoảng cách lại gần. Vô Thọ Tuấn Thiều tuy có chuẩn bị nhưng đối phương đã chớp tiên cơ, chàng lập tức xuống tấn tận lực đẩy ra một chưởng.

Cường Trung Cường thấy thế chưởng của lão đạo sĩ, trong lòng chợt vô cùng lo lắng. Vì chàng biết rằng công lực của Tuấn Thiều không sao bì được với đối phương, chàng liền vận công, hét lên một tiếng, đồng thời hữu chưởng đẩy ra một đạo cuồng phong cuộn cuộn đánh chéo vào ngọn chưởng phong của lão đạo.

Cùng lúc với Trung Cường xuất thủ, bỗng có một tiếng hét khàn khàn cất lên, từ phía sau tảng đá lại có một lão đạo gầy gò, thân mặt hắc bào tuổi độ sáu mươi nhảy vọt ra, cùng với tiếng hét, hữu chưởng của lão cũng vọt cất lên phóng ra một đạo kinh lực vô cùng mãnh liệt đón lấy chưởng phong của Trung Cường. Bốn người xuất thủ tuy có kẻ trước người sau, nhưng ai cũng ra tay nhanh như chớp, nên các ngọn chưởng phong dường như được phóng ra cùng một lúc.

Ầm! Một tiếng nổ long trời lở đất, gió rít ào ào, kinh phong cuộn cuộn, cát văng đá bắn, cỏ bay mù mịt.

Chỉ thấy lão đạo gầy gò và Vô Thọ Tuấn Thiều liền tiếp lùi về phía sau.

Lão đạo sĩ gầy gò đã bị chưởng lực của Trung Cương đẩy lui ra sau, toàn bộ phần hông của lão đã va vào vách đá ở phía sau lưng lão. Sau đó có tiếng kêu lên hoảng hốt, một bóng hồng vút qua. Mãn Doanh Doanh đã lao đến giữ chặt lấy thân hình đang lắc lư dao động của Tuấn Thiếu.

Vô Thọ Tuấn Thiếu há miệng thở ra một búng máu tươi. Mãn Doanh Doanh và Ba Lệ Quân đều kêu lên kinh hãi, cả hai đỡ lấy Tuấn Thiếu để cho chàng từ từ ngồi xuống vận công điều tức.

Trung Cương thấy vậy nổi trận lôi đình, sát khí đã bùng bùng nổi dậy, đôi mày kiếm của chàng chột cất lên, chàng quay sang lão đạo mặt ngựa quát lớn:

- Người hãy tiếp ta thêm một chưởng ...

Cùng với tiếng quát chàng liền tiến lên ba bước, tay phải vẽ một vòng trong, vận đủ sáu thành chân lực, gơ tay xuất ra một đạo cuồng phong cương mãnh. Lão đạo mặt ngựa đã thấy lão đạo gầy gò bị chưởng lực của Trung Cương đánh lui ra phía sau nên lão ta biết Trung Cương là tay có hạng không thể xem thường. Lúc này lão cũng vận đủ tám thành chân lực, cùng quát lên một tiếng phóng chưởng nhanh như chớp đón lấy luồng chưởng phong của Trung Cương vừa phóng ra.

Bùng! Lại thêm một lần cỏ bay đá bắn, tiếng đá vút đi vèo vèo nghe lạnh cả người.

Tiếp theo là một tiếng hự cất lên cùng với tiếng ủa, ủa liên tiếp. Hai bên khoe miệng của lão đạo mặt ngựa giờ đây đã có hai dòng máu tươi nhều nhão chảy xuống. Lão hự lên một tiếng và ngã nhào xuống đất.

Ngay lúc ấy phía sau tảng đá lại có hai lão đạo râu tóc bạc phơ, nhún mình vọt ra.

Một lão đạo mặc áo bào xám tuổi độ bát tuần, lưng mang trường kiếm, đầu chuột mắt lơ đãng, miệng nhon má nhô, phi thân bổ đến bên cạnh lão đạo mặt ngựa lúc này đang nằm lăn ra đất, hai tay ôm ngực.

Lão đạo còn lại mặc áo bào đen, tuổi độ lục tuần, mặt vuông mày rậm, hai mắt chứa đầy tà khí phi thân vọt đến bên cạnh lão đạo gầy gò lúc này đang nhắm mắt ngồi trên mặt đất vận công điều tức.

Cường Trung Cường không màng xem những cảnh đó, chàng quay người nhảy đến bên cạnh Vô Thọ Tuấn Thiếu, cúi đầu quan sát, chỉ thấy lục ca mày kiếm chau lại, hai mắt khép hờ, gương mặt tuấn tú vô cùng nhợt nhạt, nơi khoe miệng vẫn còn một vết máu tươi.

Lúc này Mãn Doanh Doanh đã lấy từ trong ngực ra một hoàn thuốc, đặt vào miệng Vô Thọ Tuấn Thiếu. Lệ Quân cũng khép hờ đôi mắt phượng ngồi xếp bằng phía sau lưng Vô Thọ Tuấn Thiếu. Ngọc chưởng của nàng áp mạnh vào huyệt Mệnh Môn của lục ca, nàng đang sử dụng chân khí của mình để giúp lục ca điều tức trị thương.

Cường Trung Cường càng nghĩ càng giận, chàng không ngờ bốn lão đạo đều là phạm trưởng lão chí tôn của một môn phái, tuổi lớn đạo thâm mà lại không hề nói rõ sự tình đột nhiên xuất thủ, ra tay mạnh bạo. Chàng lại nghĩ về cái gương trước mặt. Chàng bỗng giật mình khi không thấy lão nhân gầy gò đâu cả. Hay là lão nhân đã bị bốn lão già ác độc này hợp lực sát hại mất rồi?

Những người đã chết nằm lăn ra đấy phải chăng cũng do bốn lão đạo này hạ thủ?

Lòng nghĩ vậy nên chàng đưa mắt nhìn một lúc bỗng giật mình kêu lên:

- A, Phó Tại Lâm!

Cùng với tiếng kêu kinh ngạc, chàng liền chạy đến bên cạnh Phó Tại Lâm, cúi đầu nhìn thì thấy dạ dưới của Phó Tại Lâm đã bị kiếm thép vạch một đường dài hơn tám tấc. Máu đã đặc lại ruột gan lòi ra, tình trạng vô cùng thê thảm. Trung Cường nhìn xong, mặt chột biến sắc, chàng quắc mắt nhìn về phía bốn lão đạo quát hỏi:

- Kim Tiêu Sư Phó Tại Lâm cũng do các ngươi sát hại?

Lão đạo áo xám, lưng mang trường kiếm, đầu chuột mắt lơ đãng từ phía sau lưng lão đạo mặt ngựa lững lững bước ra. Lão trợn trừng đôi mắt hí, mặt mày độc ác mỉm cười lạnh lẽo và hậm hực nói:

- Không sai, chính tay đạo gia đã siêu độ cho hắn. Người thấy sao?

Trung Cường nghe lão đạo thách thức, tức giận bùng lên như muốn nổ tung lồng ngực.

Chàng ngược mặt lên trời cất lên một tràng cười cuồng nộ, hai hàm răng ngọc của chàng nghiêng nghe kèn kẹt, chàng phẫn nộ nói:

- Là người. Vậy thì ta cũng cho người chết cùng một kiểu như vậy.

Vừa dứt tiếng nói, chàng liền cho tay về phía sau lưng, hồng quang chợt lóe, cùng với tiếng xoạt lạnh lạnh vang lên, thanh Đồng Phong bảo kiếm đã nằm chặt trong tay, chuẩn bị xông đến.

Đột nhiên phía dưới chân chàng có một tiếng rên đau đớn khe khẽ cất lên. Chàng giật mình nhìn xuống thì thấy đôi môi nhợt nhạt của Phó Tại Lâm khẽ run run mấp máy. Cường Trung Cường thấy vậy vội thu kiếm về, chàng quỳ xuống đưa tay áp vào huyệt Tại Đình của Phó Tại Lâm, chàng phát giác tâm mạch của Phó Tại Lâm vẫn còn nhảy yếu ớt, thân lão hầu còn hơi chút hơi ấm. Chàng liền dùng áo của Phó Tại Lâm băng kín vết thương đồng thời hữu thủ của chàng áp chặt vào Khí Hải huyệt của lão.

Bởi vì Cường Trung Cường đã từng gặp mặt Phó Tại Lâm một lần, giờ đây thấy lão như bị quần lang xé xác nên chàng chợt động lòng thương hại cho lão và cảm hận bọn tà đạo ác ôn. Cường Trung Cường biết rằng cứu sống Phó Tại Lâm là một chuyện làm vô vọng. Nhưng chàng vẫn tận lực cứu người vì lão ta vẫn chưa chết hẳn. Lúc này chàng lặng lẽ vận chân lực đẩy vào cơ thể của Phó Tại Lâm, gương mặt của Phó Tại Lâm vẫn nhợt nhạt, xanh xao như tờ giấy. Nhưng hai môi đã từ từ đỏ lại, râu khẽ rung rung, mũi lão đã thở ra được những làn hơi yếu ớt. Trung Cường thấy vậy liền cất tiếng hỏi:

- Lão tiền bối, người cảm thấy thế nào rồi?

Phó Tại Lâm gắng gượng mở cặp mắt vô thần nhìn ra. Vừa thấy Trung Cường gò má của lão khẽ run run mấp máy, môi khẽ mấp máy nhưng lại kiệt sức nhắm nghiền đôi mắt.

Trung Cường thấy Phó Tại Lâm đã mở được đôi mắt, lòng chàng chợt lóe lên một tia hy vọng.

Chàng liền vận thêm hai thành chân lực vào tay phải.

Quả nhiên sau đôi mắt của Phó Tại Lâm lại mở ra, sau đó lão lại mấp máy nhưng lưỡi lại cứng đờ không phát ra được tiếng nào.

Cường Trung Cường thấy vậy lại càng cuống quýt, chân lực của chàng lại tiếp tục gia tăng dồn vào thân lão, nếu có thể dừng lão đứng ngay lên được chàng cũng sẵn lòng. Dần dần Phó Tại Lâm đã có thể thốt ra được vài tiếng thì thảo yếu ớt đứt đoạn.

Lúc ấy lão đạo đầu chuột mất lươn, lưng mang trường kiếm, đôi mày bạc của lão chau lại lộ vẻ hung ác, lão đã vận đủ công lực vào hai tay từ từ tiến đến.

Mãn Doanh Doanh thấy vậy liền tuốt thanh trường kiếm vọt đến đứng giữa Trung Cường và Ma Thiên Ngọc Nữ. Mây liễu vút cao, mắt hạnh tròn tròn lạnh lùng nhìn đối phương. Nàng biết tình thế đang bất lợi nên chỉ đề phòng thủ thế không dám xuất thủ. Lão đạo đầu chuột mất lươn thấy vậy lạnh nhạt cười lên hai tiếng và dừng chân đường như lão đã nhận ra Trung Cường là người có võ công cao siêu nhất trong bốn người. Vô Thọ Tuấn Thiếu thì đã bị thương, còn hai thiếu nữ, lão cho là không đáng kể. Do đó lão đợi cho Trung Cường hao tổn đi thật nhiều chân lực, lúc đó chỉ cần một chưởng của lão có thể đưa đối phương nhập cảnh niết bàn.

Lúc này Phó Tại Lâm đã mở mắt ra, đôi môi thều thào, ngắt quãng nói từng tiếng một:

- Không ... Ngờ ... Không chết ... ở ... Bi ... Thiên ... Động ... Mà ... Chết ... ở ... Đất ... Đây ...

Nói xong lão gượng mỉm cười lại tiếp:

- Thiếu hiệp ... Dừng lại ... Đi. Lão ầu ... Không ... Sống được đâu ...

Trung Cường vẫn không dừng tay, chàng vẫn tận lực dồn vào thân lão. Lúc này chợt chàng nhớ ra, liền cất giọng hỏi:

- Phó lão tiền bối đã rời khỏi động như thế nào?

Phó Tại Lâm nghe vậy, lão gắng sức thều thào:

- Lúc ... ấy, lệnh sư phụ vào động, đã lâu không thấy trở ra, đứng ngo ba khắc đã qua, Lục Dã Khôn Long hiện ra, ta bỏ chạy trước, sau đó mấy người còn lại cũng rời khỏi hang động.

Trong lúc Phó Tại Lâm đang thêu thào thì từ phía mấy mươi trượng ở phía ngoài bỗng có tiếng gọi đầy vẻ hoảng hốt:

- Phó sư thúc!

Tiếng gọi chưa dứt thì hai bóng người đã tức tốc chạy bổ nhào về phía Phó Tại Lâm.

Trung Cường ngược mặt nhìn lên thì thấy hai người đang nhào đến là trung niên mặt hổ, mày rậm, miệng sư tử, thân mặc một màu đen sẫm.

Hai đại hán thân thể cao to mỗi người đều cắp theo một thanh đại khảm đao. Thần sắc lo lắng, đôi mắt ứa lệ, gục xuống bên thân thể của Phó Tại Lâm. Trung Cường biết hai người này đều là đệ tử của phái Điểm Thương. Vì nghe tiếng chàng quát hỏi bốn lão đạo mà biết sư thúc bị hại nên mới từ vòng ngoài nhảy vào đây. Hai đại hán tay khê đặt lên thân thể của Phó Tại Lâm, vừa khóc vừa hỏi:

- Phó sư thúc, ai đã hạ độc thủ, ai đã hạ độc thủ sư thúc?

Phó Tại Lâm thấy hai sư đệ của mình, trong lòng kích động, đột nhiên đỏ mắt ứa ra hai hàng lệ thảm, cất giọng run run:

- Hồng Trần và Tịnh ...

Đột nhiên lão thở hắt ra, hai mắt thất thần, lưỡi chột cứng đờ không nói được nữa.

Cường Trung Cường biết được hai lão đạo hợp lực vây đánh Phó Tại Lâm. Ngoài Hồng Trần ra còn một người nữa, lúc này thấy Phó Tại Lâm nguy kịch, chàng giật mình lại vận công lực đẩy vào thân thể của Phó Tại Lâm. Nhưng Phó Tại Lâm do gặp được hai sư đệ lòng bị kích động mãnh liệt, chút khí do tích tụ tại Đan Điền còn sót lại cũng bị tiêu tan, lão thở hắt ra, thân thể khê run và từ giã cõi đời.

Cường Trung Cường thấy Phó Tại Lâm đã tắt thở, chàng cũng từ từ thu hai tay lại, lòng chàng cảm thấy xót xa, bất giác lửa giận lại bốc lên ngùn ngụt. Chàng đưa mắt chăm chăm về mặt phần nộ và đôi mắt trợn trừng của Phó Tại Lâm. Không nhìn được, chàng nghiêng răng kèn kẹt, hai tay nắm chắc và phát ra mấy tiếng kêu răng rắc.

Hai đại hán khôi ngô thấy sư thúc chết thảm đều gục đầu lên thi thể của Phó Tại Lâm mà khóc lóc, tiếng khóc nghe ai oán thê lương.

Trung Cường thấy vậy lòng cũng se thắt, khí giận bốc lên. Chàng đưa mắt nhìn ra xung quanh thì thấy Mãn Doanh Doanh đang chống kiếm đứng chờ Ma Thiên Ngọc Nữ và Vô Thọ Tuấn Thiếu đang vận công điều tức. Lão đạo đầu chuột mắt lơ đãng dẫn lên, cách mọi người khoảng còn hai trượng.

Lúc này lão đạo mày rậm mặt vuông thân mặc hắc bào cũng đang tiếng về phía chàng.

Chàng không sao kiềm được cơn lửa giận, mày kiếm chột chau lại. Chàng quát hỏi:

- Ai là Hồng Trần lão đạo, hãy mau ra đây chịu chết!

Cùng với tiếng quát, chàng vội bước về phía mấy lão đạo. Lão đạo đầu chuột mắt lơ đãng và lão đạo mặt vuông thấy vậy kinh ngạc dừng lại. Hai lão đều ngạc nhiên khi thấy Trung Cường đã hao tổn công lực khá lâu mà vẫn thản nhiên như không. Hai lão bất giác hơi e dè.

Trung Cường vượt qua chỗ Doanh Doanh đang đứng, tiến lên, cách hai lão đạo khoảng còn một trượng. Chàng liền dừng lại quát hỏi hai lão:

- Ai? Ai là Hồng Trần?

Hai lão đạo đưa mắt nhìn về phía đám người giờ đây đã xáp lại gần hơn, khoảng cách chỉ còn khoảng hai mươi trượng, mặt hai lão chột đỏ bừng, đồng thời cả hai nhìn vào Trung Cường cùng phát ra một trận cười lạnh lẽo, tiếng cười nghe như ma gào quỷ khóc.

Ngay lúc ấy, hai đại hán đang phủ phục khóc lóc bên xác sư thúc đột nhiên bật dậy, đồng thời rút đại khảm đao gầm lên:

- Hồng Trần lão đạo, hãy đền mạng cho sư thúc của ta!

Cùng với tiếng quát, cả hai đã múa tít thanh đao, vượt qua Trung Cường nhào vào lão đạo đầu chuột mắt lươn. Cường Trung Cường thấy vậy giật mình, biết rằng hai đại hán không thể nào là đối thủ của lão đạo. Nhưng cả hai đều đang nóng lòng báo thù cho sư thúc nên chàng cũng không tiện can lại.

Lão đạo Hồng Trần đầu chuột, mắt lươn khê hắt mớ râu hoa râm, ngược mặt cất lên một tràng cười ngạo nghễ, phất mạnh tay áo, thân lão xẹt qua, nhảy vọt ra xa hơn hai trượng, đồng thời cất giọng bực dọc quát lên:

- Hai tên tiểu bối tự tìm cái chết thì chớ trách đạo gia Hồng Trần đây lòng dạ ác độc.

Cùng với tiếng nói là một tiếng xoạt, hàn quang chói sáng, thanh trường kiếm đã nằm trong tay lão.

Trung Cường thấy thái độ cuồng ngạo của lão đạo Hồng Trần, chàng không sao nén được lửa giận, chàng quát lên nói với hai đại hán:

- Xin nhị vị quay lại!

Nhưng hai đại hán đã tức giận đến độ mê muội cả thần trí, làm sao nghe được tiếng quát của người khác. Hai người múa tít hai thanh đại khảm đao, hàn quang lấp lánh, gió rít vù vù tựa như hai con hổ dữ nhảy xổ vào lão đạo Hồng Trần.

Đột nhiên có một tiếng quát chói tai cất lên:

- Hai tên tiểu bối, trước tiên hãy đỡ một chiêu của Tịnh Huyền này.

Cùng với tiếng quát, lão đạo mặt vuông thân vận hắc bào đã vội chéch qua, vung tay xuất ra một đạo chiêu phong cương mãnh vô cùng ập vào hai đại hán.

Trung Cường thấy vậy, giận muốn nứt gan, sát khí nổi lên, chàng quát lên một tiếng, hữu chiêu cất lên.

Lập tức có một đạo cuồng phong mãnh liệt, thể như núi lở sóng gào, cuốn trôi vô số đất đá cuộn cuộn ập về phía Tịnh Huyền lão đạo.

Bùng! Kinh phong cuộn tròn, đất bay đá bắn rít lên vun vút. Trong màn bụi mờ đó bỗng có một tiếng người gào lên thảm thiết. Thân thể của Tịnh Huyền lão đạo bay vọt ra xa, rơi đập xuống một tảng đá to cách đó xa hơn bốn trượng. Một bóng đen kinh hãi rú lên nhảy vọt về phía ấy, thì ra lão đạo gầy gò vừa mới điều tức xong xuôi giờ đây đang phi thân vọt theo ôm lấy thi thể của Tịnh Huyền lão đạo. Lão cúi đầu nhìn xuống thì thấy lão ta đã tắt thở mất rồi.

Ngay lúc ấy quần hào các lộ đã đứng ở phía ngoài, bỗng phát ra một trận kêu la nhốn nháo vang động cả sơn cốc.

Trung Cường nghe vậy liền quay sang nhìn về phía họ. Thì thấy mấy chục nhân vật võ lâm, ai nấy đều lo lắng, đưa tay chỉ về phía chàng đang đứng. Chàng vội quay lại, trong lúc chàng quay lại thì bỗng có một tiếng kêu thảm thiết phát ra từ sau lưng chàng.

Cường Trung Cường đưa mắt nhìn xem thì thấy thân thể của đại hán áo đen, đã bị thanh trường kiếm của lão đạo Hồng Trần chặt làm hai khúc. Tiếp theo mũi kiếm của lão ta lại tiếp tục đâm về phía ngực của đại hán còn lại. Trung Cường thấy vậy biết rằng quần hào phía ngoài kêu la nhốn nhác là để cảnh báo mình, vì họ đã thấy hai đại hán đang bị lâm nguy. Lúc này trong lòng tựa như có dầu tưới thêm. Mắt chàng lóe sáng, chàng thét lên một tiếng cho tay ra sau tuốt thanh bảo kiếm lấp lánh hồng quang xông đến gần Hồng Trần lão đạo, tiếp đến chàng liền triển khai ngay một chiêu Hoàn Đạn Vân Sơn, mũi kiếm vạch một vòng tròn trên đất, đánh vào thanh kiếm của Hồng Trần lão đạo.

Hồng Trần lão đạo chỉ nghe thấy một tiếng chát điếc tai, ánh hồng đã ập vào đôi mắt, lão giật mình thất sắc, lập tức vọt người thu kiếm lùi hơn tám thước. Đôi mày kiếm của Trung Cường đã dựng đứng, sát khí đã nổi lên lẽ nào chàng lại tha cho Hồng Trần lão đạo.

Nhất là khi biết đối phương là hung thủ giết Phó Tại Lâm.

Chàng hừ lên một tiếng đầy nộ khí, thân ảnh vút theo nhanh như điện xẹt, tốc độ của chàng nhanh bằng gấp đôi của Hồng Trần lão đạo. Kiếm chàng cắt lên đã đến cận kề trước mặt Hồng Trần.

Ngay lúc ấy, lão đạo hắc bào vội để xác của Tịnh Huyền lão đạo xuống đất, phóng người vọt đến, đồng thời lão gào lên như rồng:

- Tên tiểu bối, hãy đền mạng cho nhị sư huynh của đạo gia.

Cùng với tiếng hét, tay phải của lão phẩy mạnh một cái, lập tức có một cây phát trần lông bạc xuất hiện, tơ bạc dựng đứng, ánh lạnh vút qua nhằm thẳng vào Chí Đường huyết của Trung Cường quét tới.

Đại hán vừa lách mình tránh né thế kiếm của lão đạo mặt ngựa, giờ đây thấy bạn mình chết thê thảm, hấn quát lên một tiếng thần trí như điên dại, múa tít cây đại khảm đao, tiếp tục lao vào lão đạo gầy gò, cả người lẫn đao bổ nhào về phía trước. Lão đạo gầy gò cũng tựa như một con hổ điên quát lên phẫn nộ, mắt lộ hung quang, cây phát trần tơ bạc trong tay cũng thuận thế quét về phía đại hán đang lao tới.

Lúc này Hồng Trần lão đạo đang lùi ra tránh né, hai chân chưa kịp đứng vững, giật mình kinh hãi kêu lên một tiếng thanh trường kiếm bỗng bị chấn động mãnh liệt.

Keng! Lửa văng tung tóe, thanh trường kiếm của lão Hồng Trần đã bị cắt thành hai đoạn, thế kiếm của Trung Cường vẫn không dừng lại, loang loáng cắm vào giữa bụng của lão Hồng Trần.

Ánh hồng vút qua, một tiếng rú thảm thiết, máu tươi tung tóe, phèo gan xúc xổ ...

Lão Hồng Trần buông rơi đoạn kiếm gãy, hai tay ôm bụng lão đảo bước lên mấy bước, hai mắt trợn trừng, ngã nhào xuống đất, hai chân co giật liên hồi, lão ta cũng bị rách bụng lòi gan, chết thảm thiết như Phó Tại Lâm. Cường Trung Cường giết xong Hồng Trần, mặt vẫn còn đầy sát khí dừng tay chống kiếm, quay người nhìn sang thì thấy lão đạo gầy gò và đại hán áo đen đang quần nhau kịch liệt.

Cây phát trần ngân tơ trong tay lão ta múa may vun vút, ngân quang như chớp giạt, vun vút như mưa, chiêu nào chiêu nấy đều nhằm thẳng vào các yếu huyết trên thân của đại hán.

Hắc y đại hán tuy mặt đầm mồ hôi thể đạo hơi núng nhưng vẫn tấn công mãnh liệt, liều chết đánh nhau. Lão đạo gầy gò đôi lúc cũng bị thể đạo liều mạng làm cho nào núng.

Lúc ấy lão đạo mặt ngựa cũng đã vận công điều tức xong, lão ta đột nhiên mở bừng đôi mắt, không nói một lời, hai tay đột nhiên phẩy mạnh. Lập tức xuất hiện vô số luồng ánh sáng bạc, xé gió rít lên, tách ra làm hai bắn về phía Vô Thọ Tuấn Thiếu và Trung Cường nhanh như điện xẹt, trong chớp mắt đã đến gần hai người.

Mãn Doanh Doanh hét lên một tiếng, nhảy vọt ra trước người Tuấn Thiếu, thanh trường kiếm trong tay nàng vạch lên một bức tường thép.

Trung Cường đại nộ, hét lên một tiếng, lao vọt lên không, cao hơn hai trượng thân thể ở trên không chàng liền chuyển thế lao về phía lão đạo mặt ngựa.

Đột nhiên Mãn Doanh Doanh kêu lên kinh hãi.

Keng! Thanh trường kiếm đã vượt khỏi tay rơi trên mặt đất, thân nàng từ từ đổ xuống.

Trung Cường giật mình thất sắc, biết rằng Mãn Doanh Doanh đã bị loại ám khí mảnh như sợi tơ xuyên qua trường kiếm đánh trúng vào người. Thế là chàng quát lên một tiếng, thi triển ngay chiêu Thể Phụng Tàng Chi lông người trở lại nhanh như điện xẹt.

Ngay lúc chàng lộn người quay lại, đôi mắt của chàng lại tiếp xúc với ánh sáng mãnh liệt phát ra từ chiếc gương. Chàng giật mình kinh hãi, hai mắt chợt lóe, cảnh vật mù mờ, chỉ thấy vầng đầu hoa mắt, tình hình dưới đất không còn thấy rõ được nữa. Trong lòng hoảng loạn, chàng vội ngừng khí, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Nhưng hai mắt như mù, cảnh vật xung quanh không còn thấy được vật gì cả. Ngay lúc ấy, phía trước lại có một trận tiếng rít vun vút lao đến.

Cường Trung Cường biết ngay lão già lại tiếp tục ném ám khí ngân tợ, chàng liền vận công vào tay phải, dồn sức vào thanh bảo kiếm, hồng quang phát ra sáng rực, chàng hét lên một tiếng, thanh Đồng Phong bảo kiếm đã dựng lên một màn hồng chói rực như bức tường đồng, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy trước mắt mù mờ như có màn sương che phủ, thị lực của chàng vẫn chưa hồi phục. Chàng chỉ nghe tiếng thác đổ ầm ầm và tiếng ồn ào huyền ảo của quần hào bên cạnh. Và bỗng có tiếng áo quần phật cất lên.

Lão đạo mặt ngựa, vì đã hai lần dùng sức ném ngư mao ám khí, chân lực đã bị hao tổn khá nhiều lại đang chấn thương nội phủ, do đó lão hụt lên liên tiếp và từ trong miệng lão máu tươi không ngớt chảy ra.

Lúc này bỗng có tiếng thiếu nữ quát lên lạnh lạnh. Ma Thiên Ngọc Nữ đã điều tức xong xuôi, vọt người đứng dậy, phát hiện ra tình hình trước mặt, đột nhiên thất kinh, nàng vội vàng quỳ xuống ôm Mãn Doanh Doanh vào lòng, chỉ thấy gương mặt phấn của Mãn Doanh Doanh giờ đây xanh tái mắt hạnh trợn tròn, mày liễu cau có, tỏ ra vô cùng đau đớn, ngược mặt nhìn lên nàng lại thêm một lần lo lắng. Vì nàng phát hiện Trung Cường đang quay đầu nhìn vào quần hào bên cạnh lúc này đang nhốn nháo, ánh mắt lơ đãng, thần trí như điên, nàng định cất tiếng hỏi.

Đột nhiên từ trong đám người trước mặt có ba lão nhân vọt về lao đến như bay.

Lão nhân đi đầu tuổi độ bát tuần đoản phát trường tu, mày bạc như sương, mắt sáng mặt to, tay cắp một chiếc Đại Yên Đài, chiều dài quá gối, độ sáu thước, đầu chiếc tẩu to như nắm tay kim quang lấp lánh.

Lão nhân bên trái đầu tóc rối bời, râu trắng như cước, hai mắt lơ đãng như đang say rượu, một chiếc mõm to rộng gần đến mang tai, trên lưng áo có giắt thêm ba chiếc hồ lô, phát sáng lấp lánh, không ngừng dao động.

Lão nhân bên phải, râu loạn tóc rối, hình thù dơ bẩn, tay cầm trường trúc, hình thù như một lão khất cái tiêu tụy.

Cả ba người lao tới như bay, Ba Lệ Quân giật mình mừng rỡ vì nàng đã phát hiện ra ba vị lão nhân này chính là Tuế Hàn Tam Hữu. Thế là nàng run run nhìn Mãn Doanh Doanh đang thiếp đi trong lòng, vội nói:

- Mãn muội, Mãn muội, nhìn xem, ba vị lão ca ca của muội đã đến rồi kìa.

Doanh Doanh nghe gọi, gượng mở mắt ra nàng nhìn thấy Tuế Hàn Tam Hữu đang ào ào lao tới. Sau đó đôi mắt hạnh của nàng khép lại như cũ.

Lúc này thị lực của Trung Cường đã dần dần hồi phục, đã nhìn rõ Tuế Hàn Tam Hữu đang vượt qua quần hào lao tới như bay. Chàng liền lo lắng gọi to:

- Hai vị lão ca ca hãy đến đây mau lên!

Nói xong chàng liền cho kiếm vào bao.

Trúc Thiên Lý, Mai Bất Cô nhìn thấy Trung Cường lập tức cười lên ha hả, vô cùng sảng khoái. Nhưng nhìn thấy Mãn Doanh Doanh đang mê man bất tỉnh trong lòng của Ba Lệ Quân, sắc mặt hai người đột nhiên biến đổi, vọt người nhào tới.

Tam Hữu đến gần bên Doanh Doanh vội quỳ xuống xem xét tỉ mỉ, thì thấy Doanh Doanh mặt nhợt nhạt, đôi mắt nhắm nghiền. Thần sắc tỏ ra vô cùng nguy kịch.

Trúc Thiên Lý lo lắng vạn phần, ông không ngừng lay gọi Doanh Doanh, đồng thời phát hiện trên cánh tay áo của Doanh Doanh có một vết màu bầm tím, rõ ràng nàng đã bị trúng ám khí. Trung Cường đứng ở bên cạnh thấy tình hình của Doanh Doanh như vậy trong lòng chàng trời lên một niềm hối hận.

Mai Bất Cô lúc này đột nhiên đứng dậy, trợn tròn đôi mắt nhìn ra xung quanh và quát hỏi:

- Đứa nào, đứa nào đã ném ám khí tẩm độc?

Cường Trung Cường nhìn sang Mai Bất Cô, chưa kịp đáp lời thì Mãn Doanh Doanh đã gượng mở mắt ra, không nói không rằng, khó nhọc đưa tay chỉ về phía lão đạo mặt ngựa.

Mai Bất Cô đưa mắt nhìn theo, tóc râu lão ta đột nhiên dựng đứng, lão dùng dùng nổi giận quát lên:

- Tên tạp mao bẩn thỉu kia, ở đâu đến đây mà dùng thủ đoạn hèn hạ để hại người.

Cùng với tiếng quát, ông đã múa tít cây tử trúc trượng xông vào lão đạo mặt ngựa lúc này đang ngồi trên mặt đất đang điều tức trị thương.

Tùng Dục Túy thấy vậy giật mình, cất giọng với theo:

- Phong Tử, không được đâu. Đó chính là Vũ Trần trưởng lão của phái Không Động.

Máu điên của Mai Bất Cô lúc này đã bốc lên ngàn ngút. Lão chẳng thèm nghe lời của Tùng Dục Túy, lão hừ lên một tiếng bực dọc và cất tiếng thách thức:

- Lão ta là trưởng lão của phái nào cũng mặc kệ, đánh trước rồi tính sau.

Nói xong lão ta lại tiếp tục xông vào Vũ Trần lão đạo. Trúc Thiên Lý nghe thấy tiếng nói của Mai Bất Cô, vội giật mình quay lại, quát lên một tiếng:

- Phong Tử!

Hai chữ Phong Tử vừa dứt, bỗng có một tiếng gậy xẹt gió rít lên, sau đó là một tiếng ứa và một tiếng rú ghê rợn, óc trắng máu đỏ hòa quyện vào nhau bắn ra tung tóe. Chiếc đầu của Vũ Trần lão đạo đã bị trúc trượng của Mai Bất Cô đập cho nát bét.

Mặt mày của Trúc Thiên Lý và Tùng Dục Túy cùng đồng thời biến sắc. Biết rằng rồi đây sẽ sinh lớn chuyện. Như thế này không thể nào tránh khỏi cảnh phái Không Động sẽ kéo nhau xuống phía bắc để hỏi tội kẻ đã giết ân sư của chúng.

Trung Cường thấy sắc mặt của lão ca ca lo lắng như vậy, lòng chàng bất phục, chàng đưa mắt nhìn quanh, quát một lượt qua mười mấy thi thể đang nằm lả ra đất mở miệng như định nói điều gì đó ...

Đột nhiên chàng thấy Mai Bất Cô trợn tròn đôi mắt quát lên:

- À! Ở đây còn một tên tạp mao nữa.

Nói xong lão lại giơ cao cây trượng trúc chạy bổ về phía lão đạo gầy gò đang quần nhau chí tử với đại hán áo đen.

Trúc Thiên Lý thấy thế, liền đứng bật dậy, giận dữ quát lên:

- Phong Tử! Đó chính là Tịnh Chân trưởng lão của Phái Không Động.

Cùng với tiếng quát của Trúc Thiên Lý, lão đạo gầy gò chợt phát giác ra nguy hiểm gần kề, lão ta lách người vọt khỏi vòng đấu, vội thu phát trần, đưa mắt nhìn xem người đang đến là ai.

Mai Bất Cô cười lên ha hả, cây trượng trúc vẫn không biến thế, vẫn triển theo đả cầu bổng phát bổ vào đầu của Tịnh Chân lão đạo.

Tịnh Chân lão đạo trông thấy Mai Bất Cô, mặt mày tái xanh tái xám. Giờ đây, lại thấy lão ta thi triển một lối đánh kỳ dị, biến hóa vô thường. Lão ta thét lên một tiếng vội triển ngay thế Cự Địa Tiếp Bát Cồn lả ra xa hơn ba trượng. Mai Bất Cô không đuổi theo mà quay sang đại hán áo đen đang đứng gần ông, có phần ngơ ngác.

Ông quay sang đại hán áo đen, giận nói:

- Các người kéo nhau đến đây đánh nhau trí mạng như vậy. Nhất định người cũng là thứ chẳng tốt lành gì.

Nói xong cây trượng trúc trong tay lão ta thuận thế quét về phía hông của đại hán áo đen. Đại hán áo đen giật mình vội khua đao chống đỡ.

Trung Cường thấy vậy lòng chợt thất kinh, bắt giác buột miệng kêu lên:

- Mai ca ca, người đó không ...

Tiếng của Trung Cường chưa dứt bỗng một tiếng keng vang lên, thanh khảm đao của đại hán áo đen đã bị Mai Bất Cô đánh cho bay vọt lên không.

Lão điên Mai Bất Cô nghe tiếng thảng thốt của Trung Cường. Lão ta dừng tay thu trượng, đưa mắt nhìn đại hán áo đen như không hề có chuyện gì xảy ra, lão cười hì hì mấy tiếng quay lại chạy đến nơi Doanh

Doanh đang nằm trên mặt đất, lão ta quỳ xuống, gương mặt lão lúc này đột nhiên lại tỏ ra một sắc thái vô cùng quan tâm và lo lắng.

Tùng Dục Túy lần trong xác chết của Vũ Trần lão đạo, lấy ra một bình nhỏ bằng bạch ngọc, ông gỡ nắp đổ ra mấy viên thuốc màu xanh nhạt, nhẹ nhàng đút vào miệng của Mãn Doanh Doanh.

Lúc này Vô Thọ Tuấn Thiếu đã tạm ổn, chàng đứng lên và chậm chậm bước đến, nhưng dáng đi và thần sắc của chàng vẫn có chút gượng gượng.

Trúc Thiên Lý lệnh cho Trung Cường ra mắt Tùng Ảnh Dao Cung Tùng Dục Túy. Trung Cường giới thiệu Ma Thiên Ngọc Nữ và Vô Thọ Tuấn Thiếu với Tuế Hàn Tam Hữu. Chàng cũng sơ lược kể qua tình hình từ khi chia tay với Trúc Thiên Lý đến nay.

Trong lúc nói chuyện thì chàng mới được biết là Tuế Hàn Tam Hữu và mọi người bọn chàng cùng xuống thuyền vượt biển một buổi sáng. Thuyền của Tuế Hàn Tam Hữu nhổ neo rời bến trước, nhưng vì người nhiều, thuyền nặng, thuyền đi hơi chậm, do đó mấy người trong Tam Hữu đến đây sau chàng nửa khắc.

Lúc này quần hào khắp nơi đã đến càng đông hơn trước. Tất cả đều đứng vây quanh ở phía ngoài xa hơn mười trượng, âm thầm chỉ trỏ, bàn luận rĩ rả. Vì phía này đã có Tuế Hàn Tam Hữu nên không có ai dám bạo gan tiến lên.

Trúc Thiên Lý nhìn quanh một lượt, đôi mày sương của ông chợt chau lại, ông quay sang hỏi Trung Cường:

- Vị lão nhân đó đâu? Tại sao không thấy?

Cường Trung Cường quay về phía chiếc gương đang đặt giữa đỉnh trụ đá, chàng thật thà đáp:

- Khi bọn tiểu đệ đến đây thì cũng không thấy vị lão nhân đó.

Mai Bất Cô đưa mắt nhìn quanh mấy thi thể một lượt, bất giác lão cũng cảm thấy kỳ lạ hỏi rằng:

- Những người này là do ai giết?

Đôi mày kiếm của Trung Cường chợt chau lại, lúc này chàng nhớ đến nguyên nhân gây ra cái chết cho Phó Tại Lâm, chàng lập tức nói:

- Có lẽ họ đã chết vì tay bốn lão đạo kia.

Tuế Hàn Tam Hữu nghe vậy dường như đều cảm thấy bất ngờ, cả ba thở dài một tiếng và đưa mắt tìm kiếm Tịnh Chân lão đạo. Chỉ thấy Tịnh Chân lão đạo đang ôm lấy thi thể của Tịnh Huyền, thần sắc khẩn trương bỏ chạy như bay về phía miệng cốc.

Mai Bất Cô thấy vậy hừ lên bực dọc và nói:

- Hừ! Hôm nay ta đã bỏ qua cho tập mao này.

Lời lão vừa dứt thì Mãn Doanh Doanh đã từ vòng tay của Ba Lệ Quân nhẹ nhàng đứng dậy.

Tuế Hàn Tam Hữu thấy vậy lập tức mỉm cười. Cả ba dường như đồng thanh cất tiếng hỏi:

- Thế nào? Tay hết đau rồi chứ?

Mãn Doanh Doanh thấy ba vị lão ca ca đều đến, nàng nhoẻn miệng cười, lập tức lắc đầu đáp:

- Không còn đau chút nào cả.

Nói xong nàng liền vén tay áo lên để lộ ra một chiếc cổ tay trắng ngần, thướt tha tựa như ngọc chuốt. Mấy người để ý nhìn xem thì thấy một sợi ngân tơ nhỏ như lông bò dài độ tám phân đã cắm sâu vào cánh tay của Doanh Doanh ngập gần một nửa.

Tùng Dục Túy lập tức với tay ra sức lôi chiếc hồ lô trên lưng mình xuống, nhổ lên sợi ngân tơ một giọt rượu, hai ngón tay ông kẹp chặt lấy sợi ngân tơ, dần dần kéo ra.

Ma Thiên Ngọc Nữ đứng gần bên Mãn Doanh Doanh thấy vậy chợt nói:

- May mà Vũ Trần lão đạo đang bị nội thương, chân lực không đủ, nếu không có lẽ sợi ngân tơ này đã cắm ngập vào xương.

Trúc Thiên Lý nghe vậy liền vuốt chòm râu bạc, gật gù đáp:

- Ba cô nương nói phải lắm.

Đôi mắt lơ lơ của Tùng Dục Túy cũng chợt tỉnh ra, dường như lão ta cũng đã hiểu ra được điều gì. Lão hỏi:

- Ai đã đánh trọng thương Vũ Trần lão đạo?

Nói xong ông quay sang nhìn Trung Cường, Lệ Quân và Vô Thọ Tuấn Thiếu một lượt.

Cường Trung Cường thấy vậy liền đáp:

- Là do tiểu đệ. Vì lúc ấy lão ta đã ra tay đánh bị thương lục ca đây.

Vừa nói chàng vừa đưa tay chỉ vào Vô Thọ Tuấn Thiếu, mặt mày hãy còn nhợt nhạt đang đứng gần đó.

Tùng Dục Túy nghe xong lão khê hừ một tiếng dường như không tin lắm về lời Trung Cường đã nói. Vì ông không tin Trung Cường lại có một nội lực thâm hậu như vậy, ông liền chau mày bạc và hỏi tiếp:

- Còn Tịnh Huyền lão đạo?

Trung Cường vẫn thật thà đáp:

- Cũng do tiểu đệ đánh cho bị thương, vì lão ta xuất chiêu đánh lén người khác.

Tùng Dục Túy nghe vậy giật mình, đôi mắt dài dại của lão bỗng sáng lên như lão vừa tỉnh hẳn sau mấy mươi năm đắm chìm trong men rượu. Lão ta nhìn Trung Cường và nghiêm giọng nói:

- Tiểu huynh đệ à, người vừa mới xuất môn không lâu, giờ đã là đối địch của hai môn phái lớn trong giang hồ. Từ nay về sau, trên bước đường hành đạo giang hồ của người, ta e rằng người sẽ gặp trùng trùng tai kiếp.

Trung Cường nghe vậy, thần sắc vẫn thản nhiên, chàng mỉm cười lạnh nhạt và nói:

- Tiểu đệ dẫn thân vào giang hồ, chỉ biết một lòng một dạ cứu nhược phò nguy, trừ gian diệt ác, còn bản thân mình được mất như thế nào, thì tiểu đệ chưa hề nghĩ đến.

Tùng Dục Túy nghe vậy, lão chợt ngậy người, gương mặt say của lão lại càng thêm đỏ.

Nhưng trong lòng lại thầm khâm phục hào khí của Trung Cường.

Mai Bất Cô nghe vậy gật đầu luôn miệng khen tốt tốt, đồng thời ông đưa bàn tay gầy gò xương xẩu, bần đất lấm lem lên liên tiếp vỗ vai Trung Cường và nói:

- Tốt lắm, tốt lắm! Quả là không thẹn với danh là tiểu huynh đệ của Ma Phong Tử này.

Có gan, có trí, có chí khí. Không sợ mạnh, không khiếp yếu, làm việc thuận với ý trời, lương tâm không hối hận. Phong Tử này đã có đồng đạo rồi, ha ha ha ...

Nói xong ông ngược mặt lên trời cười lên một tràng sảng khoái, tay ông vẫn vỗ bồm bộp vào vai Trung Cường.

Phong Tử Mai Bất Cô vì quá hứng chỉ nên không để ý là mình đã vỗ vai Trung Cường ra sao. Còn Trung Cường đã bị lão ta vỗ cho một trận, đau nhức cả vai, nhưng chàng chỉ biết chau mày đứng chịu.

Ma Thiên Ngọc Nữ và Vô Thọ Tuấn Thiếu nghe những lời nói của Mai Bất Cô thì cảm thấy ông ta cũng giống như người thường, nhưng nhìn thần thái lúc này của ông ta thì cả hai lại cảm thấy dường như lão nhân này đang thật sự điên loạn.

Mãn Doanh Doanh thấy Trung Cường chau mày nhăn mặt, lòng nàng cũng xót xa nên lập tức trách Mai Bất Cô:

- Mai ca ca, huynh chỉ biết vỗ cho sướng tay chứ không biết là người ta đau hay không đau.

Mai Bất Cô nghe vậy tỉnh ngộ ngó ra, lão ngừng ngừng nhìn Mãn Doanh Doanh và cười hì hì mấy tiếng tỏ vẻ biết mình sợ ý.

Trúc Thiên Lý khẽ vuốt chòm râu cất tiếng cười ha hả, ra chiều vui vẻ.

Tiếng cười của ông chưa dứt thì bỗng từ phía bên ngoài có một tiếng hú trong vắt cất lên, tuy không to nhưng ai nấy đều nghe rất rõ. Trúc Thiên Lý thôi không cười nữa. Quần hào các lộ đều tỏ ra chấn động, đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng hú. Lòng ai cũng hồi hộp.

Lòng ai cũng hồi hộp đợi chờ vì biết lại có cao nhân sắp đến.

Tiếng hú không cao nhưng kéo dài và ngân xa rất lâu chưa dứt, đập vào vách đá vọng thành vô số âm thanh kỳ dị. Tiếng hú càng lúc càng gần, dường như người ấy đang đến gần hiệp cốc.

Lúc này ở phía ngoài bỗng có tiếng người kêu lên nháo nhác:

- Chạy mau, lão nhân mang gương đang đến đây!

Tiếng nói vừa dứt thì quần hào các lộ đã nháo nhào bỏ chạy, mặt mày ai nấy đều lo lắng hoang mang, tranh nhau bỏ trốn tựa như tai kiếp sau ập xuống đầu.

Trung Cường thấy vậy, đôi mày kiếm của chàng chợt chau lại, chàng tự nói với lòng:

- Những người này đã vượt đường xa vạn dặm đến đây không phải là để xem mặt lão nhân hay sao? Hôm nay lão nhân xuất hiện, tại sao cả bọn lại tháo chạy như vậy?

Trong lòng chàng nghĩ ngợi thì tiếng hú lúc này từ từ lắng xuống. Quần hào chạy đến khúc quanh nghe tiếng hân đã im, cũng có mấy người dừng chân đứng lại quay đầu nhìn về phía đầm nước. Trên gương mặt hoảng hốt chợt có nét hồ nghi.

Đột nhiên bên tai Trung Cường có một âm thanh kỳ lạ cất lên, chàng giật mình quay đầu nhìn sang thì thấy Mai Bất Cô tóc râu dựng đứng, đôi mắt khép hờ, ngược mặt há mồm giương cổ cất lên một tiếng hú kỳ dị.

Vô Thọ Tuấn Thiếu thương thế vừa tạm ổn, giờ đây nghe tiếng quái hú của Mai Bất Cô mặt chàng xanh mét, mồ hôi lạnh túa ra như mưa. Trung Cường, Lệ Quân vội vọt ngay đến bên cạnh Tuấn Thiếu, hai người dường như cùng lúc đưa tay áp vào hai huyệt Mệnh Đẩu của Tuấn Thiếu. Trúc Thiên Lý và Tùng Dục Túy thần sắc ngưng trọng, ngược mặt nhìn trên không, dường như đang đợi đối phương hồi đáp.

Cường Trung Cường đưa mắt nhìn quanh, thì không thấy một ai trong quần hào còn đứng đó. Có lẽ họ đã bị tiếng hú quái dị của Mai Bất Cô làm cho hoảng sợ và bỏ chạy hết rồi.

Mai Bất Cô hú xong một hồi, đôi mắt tròn chợt mở ra, hàn quang lấp lánh nhìn về phía đỉnh núi trước mặt.

Đột nhiên tiếng hú thanh thanh lại cất lên từ phía sau lưng ngọn núi, cách xa mọi người khoảng mấy trăm trượng. Tiếp đến là hai bóng người một xám một trắng, như hai viên đạn lao lên vượt qua ngọn núi lao về phía hiệp cốc nhanh như gió cuốn.

Tuế Hàn Tam Hữu và mấy người phía Trung Cường thấy vậy biết ngay đối phương sử dụng loại khinh công tối thượng gọi là Hộ Hỏa Thuần Thanh biết rằng đối phương đã đạt đến hóa cảnh khinh công, nên ai nấy đều giật mình biến sắc. Tiếng hú vừa ngừng thì hai bóng người đã xuống đến giữa núi. Nhưng dư âm của tiếng hú vẫn còn chấn động cả không gian, vẫn len lỏi trong quần phong vang lên chưa dứt. Trung Cường đã nhìn ra hai bóng đang đến là một nam một nữ. Chàng liền nói cho mọi người hay.

Tuế Hàn Tam Hữu nghe vậy giật mình, vì cả ba người đều chưa nhìn ra hai người đang đến là nam hay nữ. Nhất là Tùng Dục Túy, lão khẽ hừ một tiếng, vì lão không ngờ vị tiểu huynh đệ này mục quang lại mạnh như vậy, lão vẫn không sao hiểu được vì sao chàng trai trẻ này công lực và thị lực lại rất đối bất phàm.

Lúc này hai bóng người đã xuống đến chân núi và đang hướng về hiệp cốc lao đến như bay.

Đột nhiên đôi mắt của Trung Cường lóe lên mừng rỡ, chàng buột miệng kêu lên:

- Sư muội, tiên trưởng ...

Cùng với tiếng kêu, thân chàng lao như tên bắn về phía hai người đang đến.

Ma Thiên Ngọc Nữ nghe vậy, nàng bỗng giật mình, mặt mày lo lắng vô cùng, vì nàng biết nếu như tiên trưởng đến đây sẽ phá vỡ bí mật về vị sư phụ mật truyền võ công cho nàng. Lúc đó mọi người đều biết vị sư phụ bí mật của nàng là ai. Nhưng lòng nàng lại không muốn thế.

Vô Thọ Tuấn Thiếu nghe nói tiên trưởng đang đến, chàng bỗng giật mình thần sắc tỏ ra vô cùng hưng phấn. Vì trong một ngày hôm nay, chàng đã gặp được bốn vị cao thủ trong Vũ Nội Thất Kỳ quả là đại hạnh hiếm có.

Mãn Doanh Doanh nghe tiếng reo kích động của Trung Cường, đồng thời thấy một thiếu nữ áo trắng đang bay đến, tim nàng bỗng như bị muôn ngàn kim nhọn xuyên qua, gương mặt bỗng có một tia u buồn thoáng qua. Lúc này Tuế Hàn Tam Hữu đã nhìn rõ mặt hai người đang đến thì thấy đó chính là một lão nhân mũi to, cổ lớn, mặt mày quắc thước, râu tóc bạc phơ, thân mặc đạo bào xám đang ào ào lướt tới, đích thực là Bích Tiêu tiên trưởng.

Cùng đi với tiên trưởng là một thiếu nữ có vẻ đẹp thuần khiết, tuổi độ mười sáu mười bảy. Thiếu nữ đang nương theo tay của lão đạo trưởng, song song lướt tới.

Bạch y thiếu nữ đưa mắt sững sờ, vừa hỉ vừa kinh nhìn vào hình bóng của Trung Cường đang lao như tên bắn về phía hai người. Tam Hữu thấy vậy biết rằng bạch y thiếu nữ rất có thể là sư muội Khang Trí Mẫn của tiểu huynh đệ Cường Trung Cường.

Tam Hữu thấy vậy, bất giác cả ba cười vang vui vẻ.

Lúc này Trung Cường đã đến gần Bích Tiêu tiên trưởng và Khang Trí Mẫn khoảng cách chỉ còn non bảy trượng, chàng liền dừng lại chuẩn bị ra mắt Bích Tiêu tiên trưởng.

Khang Trí Mẫn vừa thấy Trung Cường mừng mừng tủi tủi, nàng vừa bay đến vừa vẫy tay mừng rỡ cất tiếng kêu:

- Cường ca ca ...

Tiếng gọi chưa dứt thì từ trong đôi mắt phượng long lanh ngấn lệ, cuộn cuộn chảy dài xuống đôi má thắm.

Cường Trung Cường nén sự kích động, chàng định nghiêng người thi lễ cùng tiên trưởng thì hai người đã đến nơi. Bích Tiêu tiên trưởng mỉm cười hiền từ cất giọng nói:

- Tiểu thí chủ miễn lễ, nào chúng ta hãy đến bên đầm mà đàm đạo đi.

Cùng với tiếng nói, thân ông khê khặng lại, đồng thời ông đưa tay ra dịu lấy cánh tay phải của Trung Cường, lập tức có một luồng sức mạnh tiềm tàng cản lại không cho Trung Cường thi lễ, đồng thời nhắc bổng chàng lên, cả ba bay thẳng về phía Tuế Hàn Tam Hữu.

Cường Trung Cường chỉ thấy thân mình như được treo trước gió, đang lao nhanh về phía trước. Nhìn sang tiên trưởng chàng chỉ thấy ông thần sắc thản nhiên, mỉm cười hiền hậu.

Tuy nhiên trông ông vẫn có một thần thái uy nghiêm, khiến cho người khác nhìn bỗng chột sinh lòng kính nể. Nhìn sang Trí Mẫn thì thấy nàng vẫn nước mắt lưng tròng, thần sắc so với trước đây có vẻ hơi tiêu tụy.

Bỗng lúc ấy Bích Tiêu tiên trưởng đã cười lên ha hả và cất tiếng nói:

- Mấy năm không gặp, phong thái của ba vị đạo huynh vẫn như ngày nào.

Lời tiên trưởng vừa dứt thì bước chân ba người đã đặt xuống gần nơi Tuế Hàn Tam Hữu đang đứng. Bích Tiêu tiên trưởng lập tức buông tay thả Trung Cường và Trí Mẫn ra.

Trúc Thiên Lý và Tùng Dục Túy cũng cười ha hả và cất tiếng nói:

- Lão mũi bò, ngọn gió nào đã đưa lão đến hiệp cốc này ...

Mai Bất Cô không để cho Trúc Thiên Lý dứt lời, lão lắc chiếc đầu rói, trừng đôi mắt tròn và nói:

- Gió nào mà thổi đến, chứ không phải lão cũng động lòng tham, nếu không tại sao lại âm thầm lặng lẽ đến tuyệt cốc nơi Hằng Doanh sơn.

Bích Tiêu tiên trưởng nghe vậy vẫn vuốt râu cười to và đáp:

- Mai huynh vẫn thích nói đùa, lần trước khi đi Hằng Doanh sơn, quả thật là để lấy thảo dược về chế thuốc. Gặp phải thịnh hội nên cũng đến xem lão nhân mang gương. Nếu không thì cũng đâu có thay đổi lộ trình.

Mai Bất Cô vẫn không phục, lão nói tiếp:

- Lần này thì sao? Lẽ nào lão đến đây để hái thuốc?

Bích Tiêu tiên trưởng cười đáp:

- Lần này nếu không nghe thấy tiếng hú như tiếng phèn la sút góc của Mai đạo huynh, bản đạo đây có lẽ đã vượt qua khỏi Phúc Sơn rồi.

Lời của tiên trưởng vừa dứt thì mấy người có mặt tại đó không sao nhìn được, tất cả đều bật ra tiếng cười ha hả.

Lúc này Lê Quân, Tuấn Thiểu và Doanh Doanh đồng thời tiến lên ra mắt tiên trưởng.

Bích Tiêu tiên trưởng trông thấy Ba Lê Quân, ông khẽ vuốt râu mỉm cười hỏi:

- Ba cô nương, lệnh sư Thanh Vân Môn Sơn lão ni vẫn khỏe chứ?

Gương mặt xinh đẹp của Ba Lê Quân chợt ửng đỏ, lòng nàng thấy hơi bối rối nhưng nàng biết đến lúc không còn giấu giếm được nữa, nên lập tức cung kính đáp:

- Nhờ hồng phúc của tiên trưởng nên ân sư vẫn khỏe.

Tuế Hàn Tam Hữu nghe vậy chợt ngơ ngác, trong lòng thầm nói:

- Lâu nay vẫn nghe Ma Thiên Ngọc Nữ võ công vượt trội hơn bảy anh em của Thất Hùng. Hóa ra con bé này chính là đệ tử mật truyền của võ lâm tứ kỳ Mông Sơn lão ni.

Ba người nhìn nhau tựa như muốn nói chuyện này, cả ba đều không được biết, có lẽ trong thiên hạ cũng chẳng ai hay.

Vô Thọ Tuấn Thiểu lại càng ngờ ngác, chàng vốn là lục ca của thất hùng, nhưng cũng không ngờ sư phụ của thất hùng Ba Lê Quân lại là Mông Sơn lão ni. Từ trước đến nay chàng vẫn cho rằng Lê Quân học được võ công từ lão ma ma truyền cho.

Trung Cường, Doanh Doanh và Trí Mẫn lại không thấy ngạc nhiên, bởi lẽ ba người chưa hề hỏi qua sư phụ của Lê Quân là ai.

Tuế Hàn Tam Hữu và Bích Tiêu tiên trưởng đã lâu không gặp, lúc này đã bắt đầu hỏi han đàm đạo. Trung Cường cũng nhân cơ hội này giới thiệu với ba vị huynh tỷ.

Vô Thọ Tuấn Thiểu vừa thấy Trí Mẫn chàng chợt ngây người. Chàng không ngờ vị sư muội mà Cường đệ hay nhắc đến lại là một thiếu nữ có một vẻ đẹp kiều diễm đoan trang, ngây thơ trong trắng đáng yêu đến như vậy.

Trí Mẫn mỉm cười ngây thơ, tin tưởng đưa đôi mắt phượng nhìn thẳng vào Doanh Doanh và Lê Quân. Nhìn nàng lúc này tựa như Dao Trì Ngọc Nữ ở chốn tây thiên.

Ba người bắt đầu nói cười vui vẻ, tỏ ra rất tâm đầu ý hợp. Nhưng Vô Thọ Tuấn Thiểu thấy trên gương mặt của thất muội vẫn có một nỗi buồn sâu kín, đôi mắt của Doanh Doanh vẫn có một tia ưu tư, vương vấn. Khang Trí Mẫn vẫn hồn nhiên, gương mặt tỏ ra vô cùng thuần hậu.

Bất giác Vô Thọ Tuấn Thiểu thầm so sánh ba thiếu nữ đang đứng trước mặt với nhau.

Khang Trí Mẫn xinh đẹp thuần hậu không vương nét tục. Miệng vẫn cười tươi không gợn nét tà khiến người khác nhìn vào biết ngay vị tiểu cô nương này tính tình nhân hậu, lòng dạ thẳng ngay. Mặt Doanh Doanh xinh đẹp diễm lệ, khiến lòng người say đắm, trên gương mặt nàng nét thanh xuân rạng rỡ vô cùng tuy nhiên lại toát ra một hào khí uy nghiêm, khiến cho người ta không dám tiếp cận làm thân.

Nhưng nàng lại là một thiếu nữ rất đỗi nhiệt tình.

Quân muội tuy cũng diễm lệ xuất thân, cũng như hoa như ngọc, nhưng phong thái vẫn tỏ ra là một thiếu nữ lòng dạ sắt son, lạnh lùng kiên quyết, tuy nhiên lại đa tình đa cảm, đã cao ngạo nhưng lại lụy tình.

Mãn Doanh Doanh, Ba Lệ Quân và Khang Trí Mẫn đứng chung với nhau, thì nét sáng của hai người đều bị một phong thái vô hình của Trí Mẫn che khuất. Sau một lúc trầm tư, Vô Thọ Tuấn Thiếu bỗng thấy lo lắng cho thất muội. Vì chàng biết rằng nếu Ba Lệ Quân không cắt được tơ tình vương vẫn không biết hậu quả sẽ ra sao.

Một tràng cười sảng khoái đã làm cho Tuấn Thiếu giật mình, thoát khỏi trầm tư. Chàng đưa mắt nhìn xem thì thấy Tuế Hàn Tam Hữu và Bích Tiêu tiên trưởng đã kéo nhau về phía bên kia.

Trung Cường thấy vậy cũng hớn hỏ nói với Tuấn Thiếu:

- Lục ca, chúng ta cũng qua bên kia xem thử đi.

Tuấn Thiếu liền mỉm cười đồng ý. Cả hai song song bước về phía ấy.

Ba người thiếu nữ cũng cất bước theo sau.

Mấy người vượt qua một khoảng đến đầm nước, dừng chân trên một vạt đất tương đối khô ráo. Lúc này mọi người đứng cách đầm nước không đầy năm trượng.

Đột nhiên Mai Bất Cô hỏi:

- Lão mũi bò này, lão có cho rằng lão nhân mang gương này chính là một trong Thiên Nam Nhị Nghĩa không?

Bích Tiêu tiên trưởng khẽ lắc đầu đáp:

- Thiên Nam Nhị Nghĩa đã bế quan tĩnh tọa, đến mùa xuân năm sau mới có thể khai quan.

Nói xong ông chợt trầm tư và tiếp:

- Ngày ấy nơi Hằng Doanh sơn, trong lúc Cường tiểu thí chủ thi lễ với bản đạo thì ánh sáng trong thạch thất đột nhiên mất tăm, chỉ thấy một vệt trắng mờ mờ như khói như sương vút qua đỉnh đầu của Xích Túc lão cái và Hoa hòa thượng. Hai lão bỗng thét lên thảm thiết.

Lúc bản đạo vọt ra bìa rừng thì luồng khói đó đã biến mất tăm.

Tuế Hàn Tam Hữu nghe vậy cũng đều giật mình biến sắc. Tùng Dục Túy có vẻ không tin, lão cất tiếng nói:

- Lão mũi bò à, người chớ nói quá, với thuật khinh công tuyệt thế của người lẽ nào lại không thấy được lão nhân mang gương đi lối nào sao?

Bích Tiêu tiên trưởng khẽ thở dài và nói:

- Lúc ấy ta cũng chẳng không mấy lượt. Nhưng bốn bề đều là một màu bao la tuyết trắng, lại thêm một lớp sương mù, bóng người loạn xạ toàn là mấy tay võ lâm ẩn thân trong tuyết cốc, làm cho ta không biết nên đuổi theo ai mới phải.

Trúc Thiên Lý đưa mắt nhìn chiếc bảo kính ở trên trụ đã đặt giữa hồ nước và cất tiếng hỏi:

- Theo như người nghĩ thì vị lão nhân mang chiếc gương đến đặt ở nơi hiểm trở như thế này có dụng ý gì không?

Bích Tiêu tiên trưởng khẽ chau đôi mày bạc và thông thả đáp:

- Vị lão nhân này dường như muốn giết sạch những kẻ có tham vọng cưỡng đoạt chiếc gương thần từ khi lão ta xuất hiện đến nay. Các cao thủ của hắc bạch lưỡng đạo chết dưới tay lão quả là không ít.

Nói đoạn ông đưa mắt quét nhìn về bốn phía xung quanh và tiếp:

- Theo ý của bản đạo thì lão nhân mang gương đặt tại nơi này, có ý là muốn những kẻ tham lam tới đoạt chiếc gương tự nhiên sẽ tiêu diệt lẫn nhau. Khiến cho chốn võ lâm sạch bóng những kẻ lòng tham vô đáy, thấy lợi quên nghĩa.

Mai Bất Cô nghe vậy đã thấy bực trong lòng, lão ta hậm hực nói:

- Như vậy chẳng khác nào lão ta muốn tạo ra sóng gió. Nếu như không có chiếc gương thì những kẻ tham tâm sao mà nảy sinh tham niệm được.

Nói xong lão ta hừ lên một tiếng tỏ vẻ bực bội và tiếp:

- Mang chiếc gương này đập nát đi, thì sẽ diệt được lòng tham của mọi người.

Nói xong lão nhảy vọt lên một bờ đá, giơ tay định xuất chưởng đánh vào chiếc gương.

Mọi người thấy vậy đều giật mình kinh hãi, dường như cùng phát ra một tiếng kêu lo lắng. Trúc Thiên Lý và Tùng Dục Túy quát lên một tiếng, lao đến giữ chặt tay của Mai Bất Cô.

Bích Tiêu tiên trưởng liền nghiêm sắc mặt nói với Mai Bất Cô:

- Mai đạo huynh không nên manh động như vậy. Chiếc gương này là di vật của Võ Lâm Quái Tăng. Chính là bảo vật của võ lâm. Công dụng của nó thật không thể lường được.

Trúc Thiên Lý đứng ở bên cạnh cũng cất tiếng cảnh cáo Mai Bất Cô:

- Không chừng vị lão nhân này đang ẩn thân gần đây.

Mai Bất Cô nghe vậy tức giận trợn trừng đôi mắt, cây gậy trúc trong tay liền đập mạnh xuống đất, lập tức cất giọng hỏi:

- Ta làm như vậy không phải là một kế hay để lão xuất hiện hay sao?

Bích Tiêu tiên trưởng vội niệm phật một câu A di đà phật, và nói:

- Chư vị đã không có lòng để ý đến chiếc gương vậy thì chúng ta hãy mau mau rời khỏi chốn này, để tránh tiếng đời dị nghị.

Mọi người nghe tiên trưởng nói vậy, đều giật mình đồng ý.

Lúc này mặt trời đã xế về tây, chiếc gương báu vẫn xoay theo bóng mặt trời và phát ra ánh sáng mãnh liệt như cũ, Mục đích của Cường Trung Cường đến đây là để gặp Phó Tại Lâm và Tuế Hàn Tam Hữu, lại may mắn mà gặp được sư muội ở đây. Do đó bao nỗi lo âu trong lòng đã giảm đi đáng kể.

Bây giờ chỉ còn lo truy theo Khôn Long lão tiên bối, dò la tin tức của kẻ giết sư phụ để sớm báo thù cho sư phụ thì chàng cảm thấy đã mãn nguyện lắm rồi. Từ trước đến nay chàng không hề có chút lòng tham đối với chiếc gương báu. Nên chàng thấy ở đây lâu hơn cũng chẳng ích lợi gì. Thế là chàng liền quay sang cảm tạ Bích Tiêu tiên trưởng và nói tiếng già từ với ba vị lão ca.

Đột nhiên Bích Tiêu tiên trưởng ngửa mặt nhìn trời và cất tiếng nói:

- Ba vị đạo huynh, giờ thân sắp đến rồi, chúng ta phải đi thôi.

Tuế Hàn Tam Hữu nghe vậy liền gật đầu đồng ý.

Năm người trong bọn Trung Cường thấy vậy biết rằng Tuế Hàn Tam Hữu và Bích Tiêu tiên trưởng cùng về Bồng Lai đảo.

Bích Tiêu tiên trưởng quay sang nói với Trí Mẫn:

- Mẫn nhi, hôm nay con đã gặp được sư ca của con ở đây, con không phải bôn ba đi tìm nữa, các con cũng cùng nhau đi xuống phía nam đi.

Nói xong ông nghiêm giọng dặn dò:

- Ta hy vọng con ra sức luyện rèn kiếm thuật theo khẩu quyết đã thuộc, không nên làm việc giữa chừng, lâu ngày dài tháng tất nhiên sẽ có thành tựu.

Trí Mẫn nghe vậy nước mắt rưng rưng sụp người bái lạy và cất tiếng nói:

- Mẫn nhi khắc ghi lời huấn hải ...

Gương mặt của Bích Tiêu tiên trưởng lúc này cũng có chút buồn chợt thoáng qua.

Không đợi Trí Mẫn dứt câu, ông vội liền từ nói:

- Mẫn nhi, con đứng lên đi!

Vừa nói vừa phất nhẹ tay áo bào, lập tức có một luồng gió nâng Trí Mẫn đứng lên.

Trung Cường nghe vậy lòng chàng chợt mừng vì biết rằng Trí Mẫn đã bái làm môn hạ của tiên trưởng, trở thành đệ tử ký danh của người. Tuế Hàn Tam Hữu cũng dặn dò Trung Cường và Doanh Doanh khi xuống phía nam, chuyện gì cũng phải cẩn thận, nên tránh sinh sự để mà thuận lợi truy theo Lục Dã Khổ Long.

Trung Cường và Doanh Doanh đều gật đầu vâng dạ.

Tam Hữu nói xong liền khê phất áo, lúc ấy Bích Tiêu tiên trưởng cũng nói tiếng già từ và bốn bóng người đồng loạt cất lên như bốn cánh đại bàng bay vọt lên không hướng về phía đỉnh núi trước mặt.

Mấy người còn lại đều cung kính tiễn biệt miệng liên hồi hô vang, bảo trọng, bảo trọng.

Trong chớp mắt bóng của bốn người đã dần dần mờ khuất trên sườn núi, nhỏ dần nhỏ dần và mất hút chân mây.

Trung Cường thấy Tuế Hàn Tam Hữu và tiên trưởng đã đi khỏi, chàng liền quay sang nói với Tuấn Thiếu:

- Lục ca, huynh có thể thi triển khinh công được không? Nội phủ phải chăng vẫn còn ê ẩm?

Vô Thọ Tuấn Thiếu khê vận khí, chân mày của chàng chợt chau lại và nói:

- Để huynh thử xem.

Trí Mẫn đã thấy được Vô Thọ Tuấn Thiếu hơi gắng gượng, nàng liền nhiệt tình nói:

- Lục ca à, để muội và Cường ca dìu huynh đi. Thương thế mới tạm ổn, khó lòng mà vận công được.

Nói xong nàng liền đưa tay ra đỡ lấy vai phải của Vô Thọ Tuấn Thiếu. Trung Cường thấy vậy cũng vội vàng bước đến đỡ lấy cánh tay trái của Tuấn Thiếu.

Vô Thọ Tuấn Thiếu vội lùi lại một bước, tránh né hai người, đồng thời đưa ánh mắt cảm kích nhìn vào Trí Mẫn, khoát tay ra hiệu và cất tiếng nói:

- Hay là cứ để huynh thử xem, hơn nữa đường cũng rất gần, ra khỏi cốc, chúng ta thúc ngựa đi nhanh một chút là được thôi.

Lệ Quân, Doanh Doanh thấy Trí Mẫn thật thà tốt bụng, ai nấy đều lấy làm cảm kích, cũng bước đến gần đề nghị được giúp đỡ Tuấn Thiếu, nhưng tất cả đều bị Tuấn Thiếu từ chối.

Lúc này Tuấn Thiếu phát hiện Trí Mẫn lại có thêm một đức tính tốt đẹp khác, tuyệt nhiên không phải chỉ là làm ra vẻ. Đức tính này Mãn Doanh Doanh và thất muội của chàng không sao bì được. Thấy Tuấn Thiếu không muốn được dìu đi nên tất cả đành từ từ cất bước tiến về phía trước.

Trung Cường quay đầu nhìn lại chiếc gương báu đang đặt trên cột đá giữa đầm lúc này vẫn phản chiếu ánh sáng mặt trời hắt lên trên không, một đạo hào quang sáng chói. Trong cốc giờ đây ngoài tiếng âm âm của thác nước ra, không còn nghe thấy tiếng động nào cả.

Bốn bên yên lặng như tờ.

Mấy người ra đến nơi đã đánh nhau với bọn Huyền Linh, Đức Bi, đưa mắt tìm kiếm sáu lão đạo sĩ đã bị điểm huyệt nhưng không thấy ai cả.

Mãn Doanh Doanh hừ lên một tiếng và cất giọng nói:

- Hừ, sáu lão mũi bò này võ công rất đỗi tầm thường mà lại bày đặt chặn đường chặn lối.

Mấy người nghe Mãn Doanh Doanh dùng danh từ, lão mũi bò để gọi mấy lão đạo, ai nấy đều cảm thấy tức cười, tất cả đều cười lên tỏ vẻ thú vị.

Đột nhiên Vô Thọ Tuấn Thiếu vì gắng gượng thi triển khinh công nên lại chấn thương nội phủ, do đó chàng đã ọc ra một ngụm máu tươi. Sau đó thân chàng lắc lư nghiêng ngả như muốn ngã nhào xuống đất.

Mãn Doanh Doanh đi cách Tuấn Thiếu tương đối gần, nàng thấy vậy liền xẹt qua đỡ lấy thân thể của Vô Thọ Tuấn Thiếu. Lúc này Vô Thọ Tuấn Thiếu toàn thân run rẩy, không còn sức lực để nâng lấy thể trọng của mình, do đó thân chàng đổ ập vào lòng của Mãn Doanh Doanh.

Trung Cường, Lệ Quân, Trí Mẫn thấy đều giật mình kinh hãi. Xẹt người lao đến cúi mặt nhìn xuống thì thấy sắc mặt của Vô Thọ Tuấn Thiếu vô cùng xanh xao, nhợt nhạt, đôi mắt nhắm nghiền, đôi mày chau lại tỏ ra hết sức khó chịu. Bên khóe miệng vẫn còn một tia máu tương ngưng đọng. Toàn thân chàng đã ngã nằm trong lòng của Mãn Doanh Doanh. Trí Mẫn và Lệ Quân lập tức giúp Doanh Doanh đỡ cho Tuấn Thiếu ngồi xếp bằng trên mặt đất. Trung Cường lập tức vận công vào huyệt thủ áp chặt vào huyệt Mệnh Môn của Vô Thọ Tuấn Thiếu.

Mãn Doanh Doanh thở dài một tiếng lại vội vàng lấy từ chiếc túi trong người ra một hoàn thuốc đặt vào miệng của Vô Thọ Tuấn Thiếu.

Khoảng sau một thời gian vừa uống cạn bình trà, gương mặt xanh xao nhợt nhạt của Vô Thọ Tuấn Thiếu dần dần chuyển sang hồng nhuận. Lệ Quân, Trí Mẫn và Doanh Doanh vẫn ở bên cạnh Vô Thọ Tuấn Thiếu. Lệ Quân thấy sắc mặt của Tuấn Thiếu đã hồng trở lại, nàng liền hạ giọng nói:

- Lục ca hãy mau dẫn luồng chân lực của Cường đệ đệ nhập vào Đan Điền, đồng thời dẫn đường cho thuốc luân chuyển quanh thân. Như vậy hiệu quả sẽ cao hơn.

Trong lúc Lệ Quân đang nói thì bỗng từ phía sau trong cốc đã thấp thoáng vang lên tiếng quần áo bay phàn phật vọng đến. Lệ Quân và Trí Mẫn giật mình quay lại đưa mắt nhìn xem thì thấy từ phía xa xa trong cốc có ba bóng người thoăn thoắt vượt qua mấy bờ cây, tảng đá lao về phía mấy người đang ngồi, khí thế tựa như ba con chim ưng khổng lồ vô cùng hung dữ.

Mãn Doanh Doanh thấy vậy liền đứng dậy quay sang nói với Lệ Quân:

- Quân tỷ tỷ, muội thấy ba người đang đến dường như dụng ý của họ không phải là thân thiện đâu.

Đôi mày ngài của Lệ Quân chột chau lại, nàng vội hỏi:

- Sao muội biết?

Nói xong nàng cũng nhẹ nhàng đứng lên, đưa mắt nhìn về phía ba người đang lao đến.

Sau một hồi chăm chú nhìn người. Doanh Doanh lại cất tiếng nói:

- Tỷ tỷ hãy xem mắt của ba người kia, cứ dáo dác láo liên dường như đang tìm cái gì đó.

Lệ Quân cũng đồng tình nói:

- Tốt nhất chúng ta nên cẩn thận. Nhìn ba đôi mắt sáng quắc và khinh công của họ.

Nhất định bọn họ không phải thuộc loại tầm thường. Nếu phải động thủ nhất định không được khinh suất.

Nói xong nàng liền nhìn sang Vô Thọ Tuấn Thiếu lúc này vẫn đang nhắm mắt trị thương. Sau đó nàng lại nói:

- Doanh muội và Mẫn muội ở đây bảo vệ lục ca, một mình tỷ sẽ đến ứng phó với họ.

Khang Trí Mẫn vẫn quỳ bên cạnh Trung Cường và Tuấn Thiếu, nàng khẽ đưa tay đỡ vào vai của Tuấn Thiếu. Nghe Doanh Doanh và Lệ Quân dẫn dò lẫn nhau, lúc này nàng cũng xen vào:

- Hai vị tỷ tỷ cứ yên tâm ứng phó với họ, muội đây có thể thay thế Cường ca ca được.

Nói xong nàng liền quay sang nhìn về phía ba người đang đến, đôi mày thanh tú của nàng chột chau lại và nàng cất tiếng nói:

- Tỷ tỷ ngồi xuống đi. Có lẽ họ chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi.

Lúc này đột nhiên Mãn Doanh Doanh nhớ lại lời dặn dò của ba vị lão ca là không nên sinh sự, do đó nàng quay sang nói với Lệ Quân:

- Tỷ tỷ, quay lại đi, chúng ta mặc kệ họ.

Khoảng cách hai bên chỉ còn khoảng ba mươi trượng, trong lúc Doanh Doanh và Lệ Quân quay người đi về phía Trung Cường, bỗng nhiên có một tiếng quát hung tợn, chấn động cả sơn cốc:

- Bọn tiểu bối kia, đứng im.

Mãn Doanh Doanh và Lệ Quân nghe vậy liền quay ngoắt người lại, thì thấy trong cốc giờ đây ngoài ba người đang đến ra, không còn ai khác.

Ba người bay đến là ba người tuổi tác không đồng nhất, tất cả đều mặc áo khoác thùng thình.

Người đứng giữa là một lão già một mắt, miệng méo, râu tóc trắng xóa, đầu bạc như sương rũ xuống gần như che kín cả mắt. Lão già miệng méo thân mặc một chiếc áo thô bằng vải gai, tay cầm một cây Bàn Long đại côn, tròn tròn con mắt độc nhất từ trong ấy phát ra nhiều tia lửa giận, mặt mày lão ta tỏ ra vô cùng độc ác.

Bên phải lão là một trung niên tuổi độ bốn mươi lăm, bốn mươi sáu râu xám xịt, miệng nhọn mũi tẹt, hai vành tai không thấy đầu cả. Người này ngoài mặt đen mắt tròn, thân khoác chiếc áo bằng vải bố đen kịt trong tay gã ta là một lưỡi thủ cương câu tẩm độc, ánh xanh lấp lánh, tỏ ra uy mãnh vô cùng. Xem ra gã ta là một tay hắc đạo có hạng và rất khó đối phó.

Bên trái là một trung niên hơn ba mươi tuổi, mày như là liễu, môi đỏ tự son, da trắng má hồng, mặt mày tô son trét phấn, tóc dài để xõa chấm vai, thân gã khoác một chiếc áo hoa sắc sỡ bằng loại vải bông, lưng giắt một thanh Ngô Câu kiếm hình dạng của gã không ra nam cũng chẳng ra nữ, khiến người nhìn vào chột sinh ác cảm.

Ba người bay đến mặt mũi đều bừng bừng tức giận, năm con mắt đỏ rực như lửa liên hồi dao động, nhìn chăm chăm vào Lệ Quân và Doanh Doanh. Cả ba đang tận triển khinh công lao đến ào ào nhanh như gió bão.

Mãn Doanh Doanh xem xong liền hạ giọng nói:

- Tỷ tỷ à, ba người này có thể là Giáo Thiên Tam Yêu.

Lệ Quân nghe vậy liền giật mình hỏi:

- Muội quen họ à?

Mãn Doanh Doanh lập tức đáp:

- Muội chỉ nghe sư huynh tả về lối ăn mặc, tướng mạo và tuổi tác của họ. Nhất là Âm Dương Yêu, nam không ra nam, nữ chẳng ra nữ. Càng dễ nhìn ra.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau thì Giáo Thiên Tam Yêu đã đứng lại. Dương Yêu Bàng Long Côn đứng đấy, gương mặt già nua của lão giật giật liên hồi, con mắt độc nhất của lão quét qua Mãn Doanh Doanh, Ba Lệ Quân và mấy người đang trị thương một lượt. Lão cười lên hắc hắc và nói:

- Xem lối ăn mặc của các người, ta nghĩ có lẽ mấy tên tiểu bối các người từ miền quan ngoại tới.

Mãn Doanh Doanh nghe vậy tức giận vô cùng. Nàng không đợi lão ta dứt lời, liền giận dữ quát lên:

- Câm miệng lại, bốn cô nương từ đâu tới thì có liên can gì đến người?

Đôi mắt của nhị sát Đoạt Mệnh Câu đột nhiên trừng lên, chiếc mũi tẹt của lão co dúm lại, lão quát lên:

- Con tiện tỳ kia chớ có nhiều lời. Hãy mau đem chiếc gương báu nộp ra, để nhị gia đây khỏi phải mất công động thủ.

Lệ Quân và Doanh Doanh thấy Giáo Thiên Tam Yêu đến đây, rõ ràng là muốn sinh sự.

Vu cáo đặt điều chuyện không có, do đó cả hai bất giác giận run.

Trung Cường đang ngồi xếp bằng vận công giúp Tuấn Thiểu trị thương nghe thấy tiếng nói của Giáo Thiên Tam Yêu, chàng khẽ mở mắt ra nhìn về phía họ một lượt. Sau đó chàng lại nhắm mắt lại vì quá trình trị thương đang đến giai đoạn quan trọng.

Trí Mẫn nghe Tam Yêu nói vậy, nàng khẽ chau đôi mày thanh tú, đứng lên và cất giọng thật thà nói với Tam Yêu:

- Lúc bọn ta đi khỏi, thì chiếc gương vẫn còn ở yên ở đó.

Dương Yêu không đợi cho Trí Mẫn nói dứt câu, lão ta khẽ vuốt chòm râu bạc cất giọng cười ha hả và lên tiếng:

- Xem ra con nha đầu này cũng nhả nhận đáng yêu. Nhưng không ngờ lại là một phường nói dối.

Trí Mẫn nghe vậy mặt mày đỏ bừng thần sắc tỏ ra rất đổi buồn lòng. Vì đây là lần đầu tiên nàng bị người ta mắng nàng như vậy.

Mãn Doanh Doanh khó kềm cơn thịnh nộ, nàng chỉ tay vào mặt lão già và quát lớn:

- Lão già này thật là vô liêm sỉ, người rõ ràng là phường lừa dối lại còn mặt dày mày dạn đặt điều.

Bàng Long Côn lúc này đã nổi cơn thịnh nộ. Con mắt độc nhất của lão tròng lên như muốn xé rách hai khóe toát ra một tia điện lạnh lùng trông thật dễ sợ.

Lão phần nộ thét lên:

- Con tiện tỳ này thật to gan lớn mật, dám lên mặt giáo huấn cả lão phu đây.

Lời của Dương Yêu chưa dứt thì chỉ thấy đôi mắt đào hoa của Âm Dương Yêu từ nãy đến giờ vẫn quét qua quét lại trên gương mặt kiều diễm của ba vị cô nương chợt tròng lên giận giữ. Gã ta tuốt thanh Ngô Cầu kiếm ra, cất lên một tiếng kêu quái dị và nói:

- Ba con tiện tỳ này, hôm nay không giao chiếc gương báu ra đây, tam gia nhất định sẽ hạ sát các người từng đứa một.

Nói xong, gã ta vung tay, xuống tấn phóng ra một đạo cuồng phong mãnh liệt cuộn theo vô số đất cát và lá khô ập về phía Mãn Doanh Doanh.

Đôi mày liễu của Mãn Doanh Doanh chợt nhướng cao, mắt nàng lóe lên một tia sáng lạnh, nàng cũng quát lên một tiếng, hữu chưởng vung lên.

Đột nhiên Doanh Doanh kinh hãi thất sắc nàng bỗng kêu lên một tiếng thất thanh, tiếp đến là một tiếng bùng của hai luồng chưởng lực chạm nhau.

Mãn Doanh Doanh thét lên đau đớn, thân hình lắc lư, mặt mày nhợt nhạt, hai tay ôm chặt lấy ngực, nàng lùi về sau liên tiếp mấy bước.

Nàng ụa lên một tiếng và mửa ra một búng máu tươi. Chuyện xảy ra quá đổi đột ngột.

Lệ Quân tuy đứng gần đấy nhưng cũng không kịp xuất thủ can thiệp. Lúc này nàng mới nhớ lại là cánh tay phải của Doanh Doanh vừa mới trúng độc, thương thế vừa tạm ổn. Lúc này nàng định ra tay trợ sức cho Doanh Doanh thì đã muộn mất rồi.

Một tiếng kêu kinh hãi, cùng lúc bóng trắng xẹt qua. Trí Mẫn đã bỏ tới đỡ lấy Mãn Doanh Doanh.

Doanh Doanh mặt mày xanh xao, từ nơi khóe miệng máu tươi vẫn còn rỉ rả, chảy ra.

Lúc này nàng đã không sao đứng vững. Đang quy dần xuống đất. Nàng cố nén đau đưa tay chỉ vào ngực mình.

Trí Mẫn thấy vậy hiểu ý, nàng lập tức thò tay vào ngực Doanh Doanh lấy ra một hoàn thuốc, nhanh chóng đưa vào miệng Doanh Doanh.

Lúc ấy bỗng có tiếng bùng vang lên, đất đá cuộn tròn văng về tứ phía. Trí Mẫn giật mình ngẩng lên nhìn xem thì thấy Lệ Quân và Âm Dương Yêu Ngô Cầu kiếm mỗi người đều bị chưởng lực đẩy lùi hai bước.

Ma Thiên Ngọc Nữ liền tuốt thanh đoản kiếm cầm chắc trên tay, đôi mày ngài của nàng nhướng cao giận dữ, sắc mặt Lệ Quân giờ đây đã trắng bệch như giấy.

Ánh kiếm sáng ngời lóe lên lạnh lạnh, nàng từ từ bước lên ép về phía Âm Dương Yêu.

Âm Dương Yêu cất lên một tràng cười the thé, nghe như tiếng của con quái thú gầm gừ, gã ta khinh bạc nói:

- Tiểu cô nương, nếu người thắng ta thì ta sẽ đưa đầu cho người cắt, nếu ta thắng cô nương thì cô nương hãy nâng khăn sửa túi cho ta đó nhé.

Nói xong gã ta cũng tuốt thanh Ngô Câu kiếm ra khỏi bao.

Lệ Quân nghe gã nói vậy phần nộ quát lên:

- Đồ chuột bọ, người muốn chết!

Chữ chết vừa dứt, nàng đã như một chiếc bóng bổ nhào vào Âm Dương Yêu, thanh đoản kiếm trong tay nàng đã múa lên loang loáng xuất ra một chiêu Trường Hà Phong Băng vẽ lên một đạo hàn quang buốt giá, quét về phía ngực của Âm Dương Yêu.

Âm Dương Yêu biết thanh đoản kiếm trong tay Lệ Quân là loại vũ khí vô cùng lợi hại, gã ta cười lên the thé bước sang một bước né thế công của Lệ Quân, đồng thời thanh Ngô Câu kiếm trong tay gã cũng triển ngay một thế điểm thẳng vào hông của Ba Lệ Quân.

Trong lúc ấy thì Dương Yêu Bàng Long Côn và nhị sát Đoạt Mệnh Câu cũng cười lên đắc ý lăm lăm vũ khí trên tay tiến về phía Trung Cường và Tuấn Thiếu.

Trí Mẫn thấy vậy giật mình thất sắc. Vì nàng biết Trung Cường và lục ca đang trị thương đã đến giai đoạn vô cùng quan trọng. Không cần phải dùng côn hay câu, chỉ cần đẩy nhẹ một cái cũng đủ làm cho hai người đều tẩu hỏa nhập ma.

Do đó nàng liền đứng dậy lập tức phần nộ quát lên:

- Hy vọng hai người dừng bước, nếu không ta sẽ dùng kiếm ép các người trở lại.

Nói xong, ngọc thủ của nàng liền đưa sang bên trái.

Xoạt! Một tiếng kêu lanh lảnh phát ra, thanh trường kiếm bằng loại thép xanh đã nằm trong tay nàng.

Bàng Long Côn và Đoạt Mệnh Câu thấy vậy cười lên khoái trá. Hai gã không những không thèm để ý đến lời cảnh cáo của Trí Mẫn, mà còn xem vị tiểu cô nương này chẳng ra gì cả.

Cả hai vừa cười ha hả và vẫn ung dung bước về phía Trung Cường và Tuấn Thiếu xem như không hề trông thấy Khang Trí Mẫn.

Tiếng cười của hai gã làm cho Lệ Quân phát giác. Nàng đang đánh nhau kịch liệt với Âm Dương Yêu, nghe tiếng cười liền đưa mắt nhìn xem. Nàng bỗng giật mình thất sắc, thanh đoản kiếm của nàng liền chém mạnh về phía Âm Dương Yêu, đồng thời thuận thế nhảy bổ về phía hai lão yêu. Âm Dương Yêu đã hiểu rõ ý đồ của Lệ Quân tuy lúc này gã ta đã nao núng thế, nhưng gã vẫn không muốn để cho Lệ Quân bứt ra khỏi vòng đấu. Thấy Lệ Quân vọt đi như vậy gã cũng vút người phóng theo ngăn cản, Lệ Quân lòng như lửa đốt thấy vậy bực mình, nàng công liền ba thế. Trong chớp mắt chỉ thấy ngân quang cuộn cuộn, ánh lạnh rợp trời làm cho Âm Dương Yêu tay chân luống cuống.

Cùng lúc ấy Dương Yêu và nhị sát đột nhiên ngưng bật tiếng cười. Cả hai cất cao binh khí định nhảy xổ vào tấn công Trung Cường và Tuấn Thiếu. Bỗng Trí Mẫn quát lên một tiếng vọt người lao đến đón lấy hai lão yêu, thanh trường kiếm của nàng xuất ra một chiêu Long Phù Song Hồ vẽ lên muôn đạo hào quang giá buốt tựa như vạn đóa ngân hoa lấp lánh, kiếm khí trùng trùng tựa như ngân long nộ vũ, thượng kích Bàng Long Côn, hạ phong Đoạt Hồn Câu, mũi kiếm cứ chực điểm vào hai cổ tay phải của hai gã yêu ma, kiếm thế quái dị, uy mãnh vô cùng. Dương Yêu và Nhị Sát lăn lộn trong chốn giang hồ từ lâu đã gặp qua không biết bao nhiêu là cao thủ, đã đánh bại vô số kinh địch nhưng chưa hề thấy qua loại kiếm pháp huyền diệu bí ẩn như thế này. Hai người giật mình thất sắc, đồng thanh thét lên một tiếng nhảy vọt về sau.

Trong lúc nguy cấp, Trí Mẫn không biết làm sao, nàng thi triển ngay thế kiếm vừa học được của Bích Tiêu tiên trưởng đã truyền thụ cho nàng. Không ngờ rằng thế kiếm này tuyệt diệu và uy mãnh như vậy. Lúc này nàng thấy Dương Yêu và Nhị Sát nhảy vọt ra xa. Nàng liền dừng tay chống kiếm đứng nhìn chứ không đuổi theo truy kích.

Hai gã yêu ma chân vừa đứng vững vội đưa mắt nhìn quanh đảo dắc. Cả hai hoảng sợ tột độ, mặt mày xám xanh như tàu lá, mồ hôi lạnh túa ra như mưa.

Xưa nay hai gã vẫn gieo mưa rắc gió trên chốn giang hồ, không ngờ hôm nay suýt nữa là phải đổ máu dưới tay của một vị tiểu cô nương. Cả hai nghĩ vậy đồng thời cảm thấy khó chịu.

Dương Yêu khê định thần, gương mặt già nua của lão giờ trông hết sức khó coi. Ngạo khí khi nãy giờ đây không còn sót lại dù chỉ mảy may.

Trí Mẫn chống kiếm đứng đấy, đột nhiên mắt nàng chợt sáng, nàng buột miệng kêu lên lo lắng:

- Tỷ tỷ, không nên giết người ...

Tiếng của Trí Mẫn vừa dứt thì từ phía trái bỗng có một tiếng quát lên và tiếp theo là một tiếng người kêu gào thảm thiết nghe thật rùng rợn, máu tươi bùng vọt lên không, Âm Dương Yêu Ngô Câu kiếm buông tay và thân thể ngã nhào ra đất.

Dương Yêu và Nhị Sát thấy vậy, đột nhiên lửa giận bốc cao, hai gã múa tít binh khí, cùng lúc nhảy bổ vào Ba Lệ Quân như hai con hổ đói.

9. Chương 9: Thần Bí Lão Nhân Ủy Trọng Nhiệm

Đôi mày ngài của Lệ Quân nhướng lên thẳng tắp, sát khí đã bốc cao, nàng quát lên một tiếng, thanh đoản kiếm trong biến hóa thành vạn điểm chụp xuống hai tên yêu ma. Thế kiếm tuyệt hiểm chọc kích vào các yếu huyệt của đối phương. Ngay lúc ấy bỗng có một tiếng quát như sấm dậy vang lên:

- Ngừng tay.

Trí Mẫn nghe tiếng quát, giật mình quay đầu lại, đưa mắt nhìn xem thì thấy một bóng người vút đến. Nàng định thần lại thì thấy Trung Cường đã đứng bên cạnh mình, mặt đầy nộ khí, mắt xạ tinh quang.

Dương Yêu, Nhị Sát và Lệ Quân đột nhiên nghe thấy tiếng quát như trời long đất lở, lập tức cả ba dừng tay tấn ra, cùng đưa mắt nhìn về hướng phát ra tiếng quát.

Lệ Quân thấy Trung Cường đã hoàn tất quá trình trị thương, áp lực trong lòng nàng đã giảm xuống đáng kể. Nàng lập tức xẹt người lao đến đứng trước mặt Trung Cường và cất giọng bức tức nói:

- Ba tên này là Giáo Thiên Tam Yêu, lâu nay hoành hành bá đạo, không có chuyện gì mà chúng không dám làm. Hôm nay chúng ta không thể cho chúng thoát được.

Nói đoạn nàng liền thu kiếm lại, cùng với Trí Mẫn song song bước về phía Doanh Doanh đang ngồi trị thương.

Dương Yêu, Nhị Sát thấy Âm Dương Yêu đã tán mạng về tay Lệ Quân, lửa giận trong lòng đã bốc cao như núi. Lần này lại nghe Lệ Quân nói vậy, cả hai tức giận không sao tả xiết, toàn thân rung động, bất giác cả hai đều ngược mặt lên trời cất lên một tràng cười cuồng nộ.

Trung Cường đưa mắt nhìn sang Doanh Doanh, thấy sắc mặt nàng xanh xao nhợt nhạt, lòng chàng chợt nổi cơn thịnh nộ, chàng quay về phía song yêu và quát lớn:

- Câm miệng lại!

Cùng với tiếng quát, thân chàng đi nhanh như điện xẹt, áp sát hai lão yêu ma. Hai lão yêu ma không kịp trông thấy chàng đã thi triển loại thân pháp gì thì đã thấy chàng đang đứng sừng sững trước mặt hai gã. Cả hai đột nhiên im bật tiếng cười, trong lòng bất giác thất kinh. Cả hai đều lùi lại nửa bước.

Trung Cường chỉ tay vào hai lão, giận dữ quát bảo:

- Các người vô duyên vô cớ kiếm chuyện đánh người. Dừng ý là gì? Hôm nay nếu không nói rõ thì chớ có mong rời khỏi đất này.

Dương Yêu nghe vậy tức giận như muốn vỡ tung huyết mạch, lão hét lên như điên như dại:

- Tên tiểu bối cuồng ngông lớn lối ...

Cùng với tiếng quát, lão vội dấn lên một bước, hữu chưởng đột nhiên cất lên nhằm vào Trung Cường bổ xuống. Lập tức có một đạo cuồng phong cương mãnh xuất ra.

Đôi mày kiếm Trung Cường chợt giãn ra, chàng cười nhạt một tiếng, chàng cũng vận đủ công lực vào hữu chưởng xuất ra một chưởng, phong bế cả ngọn chưởng phong của lão Dương Yêu.

Bùng, chưởng lực của song phương đã tiếp xúc với nhau. Lão Dương Yêu hự lên một tiếng trầm trầm, lắc lư lùi lại liền ba bước. Nhưng nơi chân lão lùi lại đất lún sâu, in rõ sáu bước chân sâu hoắm.

Trung Cường vẫn điềm nhiên đứng tại chỗ cũ, chỉ có chiếc áo khoác của chàng phất phơ trong gió. Nhị Sát đứng ở bên cạnh thấy vậy bất giác giật mình ngơ ngác. Đôi mày bạc như sương của Dương Yêu đỏ như vì giận dữ. Lão vừa đứng vững liền quát lên một tiếng. Cây Bàn Long còn lập tức vung lên vẽ ra một luồng ngân quang sáng lóa tiếng rít vù vù, bổ thẳng vào đầu Trung Cường.

Trung Cường khẽ hừ lên một tiếng. Thân chàng như một làn khói thoát ẩn thoát hiện, chàng đã đứng ở phía sau lão yêu.

Mắt lão Dương Yêu chỉ thấy một bóng trắng xẹt ra, cây Bàn Long còn của lão lại quát lên một tiếng, chuyển bộ bước về phía trái đồng thời cây Bàn Long còn trong tay liền triển ngay một thế Hoàng Tảo Thiên Quân quét về phía sau một thế vô cùng mãnh liệt.

Trung Cường thấy vậy liền điểm nhẹ ngón chân xuống đất, thân hình vọt lên trên không. Chàng liền lộn người lại đáp xuống phía sau lưng của lão Dương Yêu.

Nhị Sát Đoạt Mệnh Cầu không nói không rằng, gã ta bỏ nhào về phía trước. Thanh Hộ Thủ Vương còn trong tay gã thuận thế cất lên, vẽ nên một vầng sáng xanh. Đợi Trung Cường vừa đáp xuống đất, lão liền nhắm vào hông chàng quát lớn. Thế còn vô cùng hiểm độc nhanh như điện xẹt chỉ chực cắt đôi thân thể của Trung Cường.

Trí Mẫn quỳ cạnh Doanh Doanh vẫn đưa mắt lo lắng cho sự an nguy của Trung Cường.

Lúc này thấy vậy bất giác thất kinh, kêu lên lo lắng.

Lúc ấy Trung Cường đã cảnh giác, chàng quát lên một tiếng. Thân chàng bỗng như điện xẹt nằm rạp sát đất. Chàng bỗng nghe một luồng gió lạnh sốt ngang qua lưng nhanh hơn tên bắn.

Trung Cường dùng dùng nổi giận, chân khí cất lên chàng khẽ nhún người. Thân hình liền vọt ra phía sau lưng của Nhị Sát. Đôi mày kiếm của chàng chợt nhướng lên, hữu chưởng của chàng đã bổ mạnh vào lưng của gã.

Bùng, một tiếng to như tiếng sấm vang lên, hữu chưởng của Trung Cường đã vỡ trúng vào lưng của gã Nhị Sát.

Ụa một tiếng, Nhị Sát gục đầu ra một đạo máu tươi. Thân gã bị đẩy thẳng đến trước mặt Dương Yêu lúc đó đang múa côn xông tới.

Dương Yêu thấy vậy thất kinh, vội thu côn lại. Nhị Sát hự lên mấy bùm máu tươi liên tiếp chảy ra thành dòng, lão ta buông tay đánh rơi thanh Đoạt Mệnh côn, ngã nhào xuống đất, tứ chi co giật liên hồi và từ từ tắt thở.

Dương Yêu thấy vậy, râu tóc dựng đứng, con mắt độc nhất của lão long lanh, lão quát lên điên dại:

- Lão phu sẽ thí mạng với người.

Cùng với tiếng quát, lão đã múa tít cây Bàn Long còn, bỏ nhào vào Trung Cường như điên như dại, bắt chập bao sự hiểm nguy. Cây Bàn Long còn vẽ lên một tòa núi bóng còn trùng điệp, tiếng rít chói tai cuộn cuộn chụp xuống Trung Cường.

Trí Mẫn thấy thanh thế của lão quá sức uy mãnh, bất giác nàg há hốc cả mồm, đột nhiên đứng dậy.

Trung Cường chợt chau đôi mày, cất tiếng nói được, đồng thời chàng liền diễn bộ pháp Khôn Long Phiêu để né tránh. Trong lúc bóng chàng loang loáng lao đi thì bỗng có một tiếng ngân dài phát ra sau đó là ánh hồng quang sáng chói. Thanh Đồng Phong bảo kiếm vừa ra khỏi bao, lập tức quang hoa đại thịnh chiếu sáng cả cốc. Trung Cường phần nộ quát lên, thanh bảo kiếm đồng thời điểm vào bóng côn trùng trùng như núi.

Dương Yêu đã liều mạng đánh vào lúc này tuy biết trong tay Trung Cường là thanh bảo kiếm chém sắt như bùn. Nhưng lão cũng không hề nao núng, vẫn công tới mãnh liệt như cũ.

Từ phía trái xuất ra một thể Thiên Mã Lai Hồng, thanh Bàng Long côn xuyên qua, kích vào vai trái của Trung Cường.

Ánh hồng quang vút qua, một tiếng coong vang lên, chiếc đầu rồng đã chạm trên côn đã bị bảo kiếm tiện ngọt, tựa như xắt chuối.

Khúc côn bên phải của lão liền triển ngay một chiêu Khổ Thụ Bàng Căn. Còn côn cụt đầu của lão lại quét về Trung Cường. Một tiếng coong lạnh lạnh vang lên, hồng quang sáng chói, cây Bàng Long côn lại bị thanh bảo kiếm tiện thêm một khúc. Tuy vậy thể công hung hãn của Dương Yêu vẫn không hề chùn lại.

Đoạn côn giữa lại xuất ra một chiêu Kim Châm Chỉ Độ, cây côn bạc theo hướng kích vào bàng quan của Trung Cường. Một vòng hồng quang xoay tít quanh thân lại một tiếng coong, cây Bàng Long côn của lão Dương Yêu đã bị Trung Cường cắt thành hai đoạn.

Trí Mẫn đứng ở bên ngoài cách vòng đấu khoảng một trượng thấy kiểu đánh liều mạng của Dương Yêu, nàg bất giác ngơ ngác kinh ngạc khó hiểu.

Lúc này gương mặt già nua của lão Dương Yêu đã lạnh xanh như thiếc, độc nhãn long sòng đỏ rực, tóc râu dựng đứng. Ở cách xa mấy trượng cũng có thể nghe được hơi thở phì phò của lão.

Trung Cường chỉ đứng yên tại chỗ, né phải tránh trái mím chặt đôi môi. Tuy vẫn múa tít thanh Đồng Phong bảo kiếm để đỡ lấy những thể công hiểm độc của lão yêu. Nhưng chàng tuyệt nhiên không hề xuất thủ phản công. Dường như chàng không có ý giết chết lão nhân độc nhãn méo mồm này. Vì chàng cảm thấy lão ta là một người rất có cá tính.

Lúc này trong tay lão yêu là hai khúc côn dài không quá hai thước, lão đang đứng trước mặt Trung Cường. Khoảng chừng bảy bước, người khê khòm xuống thở hổn hển như sợ hụt hơi. Trên mặt lão mồ hôi tủa ra như bắn. Con mắt độc nhất của lão đỏ ngầu như máu.

Nhìn Trung Cường với vẻ hung lang oán độc. Xem ra là lão rất là bất phục.

Một lúc sau, lão ngậm miệng nghiêng răng kèn kẹt và cất tiếng nói:

- Tiểu tử, ngươi ý vào bảo kiếm giành phần thắng, lão phu đầu chết cũng không phục.

Đôi mày kiếm của Trung Cường giãn ra, chàng cất giọng đầy ngạo khí nói:

- Ngươi muốn đầu thế nào tại hạ đây sẽ chiều theo thế ấy.

Con mắt độc nhất của lão Dương Yêu trừng lên, lão ta đột nhiên quát lên:

- Được! Lão phu muốn so chưởng lực với ngươi!

Nói xong lão ta thuận tay vút mạnh hai đoạn côn gãy, xoạt, cả hai đều chui lọt vào đất, chỉ ló lên một mẩu nho nhỏ.

Hai tay lão đồng thời cất lên thủ thế và từ từ ép về phía Trung Cường.

Trí Mẫn giật mình thấy sức mạnh phi thường của đôi tay lão đã khiến đoản côn cắm phập vào đất, giờ đây lại thấy lão nghiêng răng nghiêng lợi từ từ bước lên ép Trung Cường xuất thủ. Lòng nàg chợt lo lắng vô cùng. Một bóng người xẹt qua, thì ra Lệ Quân thấy rằng Doanh Doanh đã điều tức trị thương xong nên nàg đến bên cạnh Trí Mẫn để xem tình hình.

Lệ Quân nhìn vào vòng đầu, đôi mày ngài của nàng đột nhiên chau lại, nàng bất giác thốt lên một tiếng ý, dường như nàng lấy làm lạ là tại sao Trung Cường vẫn chưa diệt trừ lão yêu.

Lúc này Dương Yêu đã bước lên đứng cách Trung Cường năm bước, lão dừng lại, đưa ánh mắt cảm hờn oán giận nhìn Trung Cường, rằng lão vẫn nghiêng lên kèn kẹt, nghe rờn rợn như sắt thép cọ vào nhau.

Thần sắc của Trung Cường vẫn còn tỉnh như không có gì đáng ngại, chàng chống kiếm đứng nhìn vào gương mặt gầy gò của lão yêu. Nhưng kỳ thực tay của chàng đã vận đủ bảy thành công lực.

Dương Yêu thấy chân Trung Cường đứng theo kiểu không định không hề xuống tấn thủ thế, hình như chàng không có chuẩn bị, lòng lão không nhịn được cất tiếng chửi thề:

- Hảo tiểu tử, ngươi thật muốn chết.

Lòng mắng như vậy nhưng lão vẫn nhìn Trung Cường như cũ và cất giọng cảm hận nói:

- Tiểu tử, sao ngươi chưa chuẩn bị?

Trung Cường cười nhạt một tiếng, nói:

- Ngươi xuất chiêu được rồi đó!

Dương Yêu nghe vậy, lão cất lên một tiếng được. Nghiến răng tròng mắt, xuống tấn vung tay, song chưởng đồng thời đẩy ra.

Trung Cường không dám coi thường, ngay lúc Dương Yêu đẩy song chưởng ra, chàng liền thấp người xuống quát lên một tiếng. Cánh tay trái vận lực đã lâu giờ đây cũng cất lên xuất chưởng. Do khoảng cách quá gần nên lúc hai bên xuất chưởng, tả hữu chưởng gần như tiếp xúc nhau.

Bùng, một tiếng nổ long trời lở đất. Kinh phong dao động, đất đá rít lên. Cát bay tứ phía, bụi bốc mịt mù. Trong một màn mông lung mờ mịt ấy có liên tiếp mấy tiếng hự hự cất lên. Thân hình của Dương Yêu lão quái tựa như một quả cau thịt lắn tròn về phía sau xa hơn ba trượng.

Vai của Trung Cường cảm thấy bị chấn động mạnh. Chàng lập tức tìm người đứng vững.

Sau đó chàng vung tay cho kiếm vào bao. Cổ tay trái của chàng cảm thấy hơi ê ẩm.

Lão Dương Yêu quần áo tả tơi, mình mẩy trầy xước, toàn thân bần đất lấm lem, vừa dừng người lại, lão vội ngồi đưa mắt tìm kiếm bóng dáng Trung Cường. Nhưng chỉ thấy trước mắt lão một màu trắng xóa, mắt đỏ hào quang. Cảm thấy như trời nghiêng đất ngã. Cảnh vật mơ hồ, mãi lâu sau lão mới nhìn thấy Trung Cường vẫn thản nhiên đứng tại chỗ, lão ta muốn nghẹn thở, lập tức quát hỏi:

- Tên tiểu bối kia, ngươi hãy đổi tên họ và sư thừa môn phái. Nếu lão không chết, nhất định sẽ có ngày rửa nhục hôm nay.

Trung Cường cười nhạt và cất giọng đáp:

- Tại hạ là Cường Trung Cường, môn vô phái, sư phụ là ai ngươi không nên hỏi làm gì.

Ngày nào muốn báo thù, chỉ nhấn vào vô lâm một tiếng, tại hạ đây nhất định sẽ không thất tín với ngươi!

Nói xong chàng liền cất bước tiến về phía Lệ Quân và Trí Mẫn đang đứng.

Lão đưa ánh mắt vô thần nhìn theo Trung Cường, lão cố nén giận gằn giọng thốt lên một tiếng được. Nói xong lão nhắm mắt lại, bao nhiêu tinh lực đã cạn hết do đó lão ngã ngửa ra sau ngất đi.

Trung Cường chẳng màng để ý đến lão, chàng đi thẳng về phía Lệ Quân và Trí Mẫn đang đứng. Chàng đưa mắt nhìn về phía Vô Thọ Tuấn Thiệu và Doanh Doanh một lượt sau đó quay sang nói với Lệ Quân:

- Lực ca ca và Mẫn tỷ tỷ đều bị thương khá nặng xem ra không thể nhất thời phục nguyên được. Chúng ta nên tìm một chỗ yên tĩnh để an trí hai người. Nếu tiếp tục lên đường, thương thể tái phát sợ rằng hậu quả sẽ khó lường được.

Nói xong chàng ngược mặt nhìn trời thì thấy vầng dương đã bị tòa núi phía tây cốc che khuất. Ánh sáng trong cốc cũng đã bắt đầu u ám.

Đôi mày ngài của Lê Quân chau lại, nàng khẽ nói:

- Bây giờ chúng ta phải vượt ra khỏi núi, tìm một tiểu trấn để cho hai người nghỉ ngơi thoải mái.

Trí Mẫn nghe vậy lập tức góp lời:

- Quân tử tử và muội sẽ đi Doãn tử tử. Còn ca ca công Lục Tuấn ca.

Lê Quân cảm thấy có lý lập tức gật đầu tán đồng. Hai người định đến bên Doanh Doanh thì thấy Trung Cường đột nhiên ngược mặt lên không cất lên một tràng hú có âm điệu, tiết tấu rõ rệt. Tiếng hú của Trung Cường vừa dứt thì từ phía ngoài cốc có tiếng hí mạnh mẽ của con ngựa ô vọng đến. Tiếng theo là tiếng vó ngựa thấp thoáng vang lên. Lê Quân tròn đôi mắt phượng nhìn Trung Cường, khẽ cười và nói:

- Con Ô Long của người dễ thương thật.

Trung Cường lập tức cười mỉm nói:

- Đệ chỉ thử xem sao, không ngờ Ô Long nghe ra tiếng hú của đệ thật.

Tiếng chàng vừa dứt thì ngoài miệng cốc bụi bốc mù mù, bốn con bảo mã ngóc cao đầu, bồm dưng đứng hí lên liên hồi, phi như bay về phía chủ nhân. Trung Cường thấy bốn ngựa lao đến chàng liền đi về phía Vô Thọ Tuấn Thiếu, đưa tay bông Tuấn Thiếu lên, Lê Quân và Trí Mẫn cũng vội đến gần và đỡ Doanh Doanh dậy.

Vô Thọ Tuấn Thiếu do thương cũ tái phát nên xem ra thương thế của chàng rất là trầm trọng. Lúc này chàng vẫn chìm đắm trong trạng thái hôn mê.

Một trận kinh phong cất lên mù mù, bốn ngựa đã đến trước mặt mọi người. Cái Tuyết vừa thấy tình hình của Doanh Doanh, lập tức hí lên phần nộ quay tròn mấy lượt, mắt lộ thần sắc lo lắng vô cùng, bồm lông dưng đứng ra chiều phần nộ.

Tảo Hồng thì chỉ lặng lẽ liếm lấy chiếc áo của Tuấn Thiếu, thần sắc tỏ ra vô cùng buồn bã. Trí Mẫn thấy thái độ u buồn, hiểu động nàng liền vọt đưa bàn tay ngọc vuốt nhẹ lên cổ ngựa tỏ vẻ đồng cảm.

Tảo Hồng cũng lặng lẽ đưa ánh mắt áp áp nhìn Trí Mẫn.

Trung Cường thấy vậy lập tức nói với Trí Mẫn:

- Mẫn muội, Tảo Hồng tương đối thuần dịu dễ bảo, vậy muội hãy cưỡi con ngựa hồng của Lục ca nhé!

Nói xong chàng khẽ nhún người phi thân lên yên ngựa. Trí Mẫn vỗ nhẹ vào thân Tảo Hồng và cũng nhẹ nhàng lên ngựa. Lê Quân ôm Doanh Doanh cũng đã ngồi vững trên yên con Tiểu Bạch Cầu. Trung Cường khẽ quát lên một tiếng thúc ngựa, con Ô Long lập tức phần khích hí vang như sấm, ba con còn lại cũng đồng thanh hòa theo. Cả bốn bắt đầu phóng vô sát lao ra khỏi cốc.

Ra khỏi cốc, Trung Cường phát giác phía nam chỉ có hai ngọn núi cao nên chàng hướng ngựa chạy về phía nam. Sau một lúc lâu mấy người đã đến khoảng giữa của hai ngọn núi cao.

Lại thêm một lần rong ruổi, đã lên một triền núi hoang vắng, vòng qua bên phải đối diện.

Trung Cường đưa mắt nhìn xuống phía dưới chân núi thì thấy một tòa thành ở phía xa xa. Trong màn sương tối vô số ánh đèn lung linh chiếu rọi. Trung Cường xem xong liền quay sang nói với Lê Quân:

- Tỷ tỷ, phía trước có lẽ là Phúc thành rồi!

Khoảng một khắc sau bốn ngựa đã bước lên một quang đạo rộng lớn dẫn đến Phúc thành.

Lúc này quang đạo vắng tanh tựa như không ai qua lại. Bốn ngựa mặc lòng sải bước.

So với trên núi, tốc độ giờ đây đã tăng gấp đôi, vọng lều cao lớn của Phúc thành giờ đây tựa như đang lao đến như bay, lúc ấy phía trước bỗng có hai ngựa phi đến như bay, song song phi trên đường rộng để lại phía sau vô số bụi mù do đó không thể nào nhìn rõ được ai đang ngồi trên ngựa.

Trong chớp mắt bốn ngựa đã đuổi đến gần kề hai người phu ngựa phía trước, Ô Long cất lên một tràng phần nộ. Tiếng hú chấn động ngân dài không dứt.

Hai cỗ ngựa trước mặt nghe thấy tiếng hí bắt giặc dạt ra hai bên để tránh đường.

Lúc này Trung Cường có thể nhìn ra mặt hai người trên lưng ngựa. Trên lưng ngựa là một thiếu phụ khoảng hai mươi bảy tuổi, thân mặc một bộ áo quần màu xanh nhạt, lưng giắt trường kiếm, mày liễu mắt hạnh, xinh đẹp đoan trang, trên gương mặt hình trái xoan chỉ điểm nhẹ một chút phấn son. Trên lưng con ngựa hoa là một đại hán khoảng ba mươi tuổi, dáng vẻ thư sinh, đôi mắt lộ vẻ thông minh hơn người, thân mặc một chiếc áo xanh lam bằng vải bông, tay cầm một chiếc roi cán ngọc, trong nét thư sinh lại đượm màu khí khái anh hùng.

Thư sinh và thiếu phụ đang kìm ngựa và quay đầu nhìn lại.

Trung Cường đưa mắt đánh giá, biết đây là một đôi phu phụ, lúc ấy bọn họ đã vượt qua phu phụ thư sinh nọ. Bỗng phu phụ thư sinh đồng thanh cất lên một tiếng kêu kinh ngạc, cả hai đều thúc ngựa vọt theo đồng thời cũng đã cất tiếng gọi:

- Ba cô nương, Ba cô nương!

Vì Lê Quân mãi lo cho thương thế của Doanh Doanh, hơn nữa trời đã mờ tối. Sương khói mù mù do đó không hề chú ý hai người bên đường là ai, lúc này nghe thấy tiếng gọi, giật mình ghìm ngựa quay lại nhìn xem. Lúc này Trung Cường và Trí Mẫn cũng đồng thời dừng lại. Lê Quân đã nhận ra người gọi mình là Hàn Vũ Tú Sĩ Tư Mã Trọng và ái thê Ưông Ái Cầm, nàng liền quay người lại đón lấy phu phụ Hàn Vũ Tú Sĩ, lúc này nhìn thấy Doanh Doanh và Vô Thộ Tuấn Thiếu đang nằm trong lòng Lê Quân và Trung Cường. Về mặt hai người đột nhiên hơi biến sắc, lập tức cất tiếng lo lắng hỏi:

- Quân cô nương, lục trại chủ và vị cô nương này bị sao vậy?

Nói đoạn đưa tay chỉ vào Vô Thộ Tuấn Thiếu và Doanh Doanh.

Lê Quân gượng cười đáp:

- Bị chấn thương.

Đôi mày liễu của Ưông Ái Cầm khê chau lại rồi nói:

- Quý vị không nên đi tiếp, hãy mau mau về trang trại để trị thương cho họ. Chỗ này cách trang viện của chúng tôi không xa mấy.

Tư Mã Trọng cũng đồng tình với ái thê và đưa tay chỉ về phía đông. Trung Cường, Lê Quân, Trí Mẫn cùng đưa mắt theo tay chỉ của Tư Mã Trọng thì thấy cách đó hơn năm dặm là một vạt rừng đen kịt, Lê Quân nhìn xong lập tức khách khí nói:

- Như vậy thì phiền cho hai vị quá.

Tư Mã Trọng nghe vậy lập tức nghiêm nét mặt nói:

- Quân cô nương khách sáo quá. Năm xưa, phu thê của Mã Trọng này nếu không được lệnh huynh trợ giúp, Tư Mã Trọng này còn có ngày nay sao?

Nói xong quay lại nhìn khắp trước sau và tiếp:

- Xin mời quý vị hãy theo chân tại hạ.

Nói xong liền thúc ngựa dẫn đầu đi trước.

Lê Quân cũng không khách sáo nữa, nàng cùng Trung Cường, Trí Mẫn thúc ngựa đi theo Tư Mã Trọng, Ưông Ái Cầm đi ở sau chốt.

Đi độ một dặm, Tư Mã Trọng liền cho ngựa rẽ vào một con đường lớn dẫn về thôn xóm ở hướng chính đông. Lại một hồi sau, đoàn người đã đi đến một vạt rừng liễu, giữa rừng liễu chính là trang viện của Tư Mã Trọng.

Đoàn người vừa vào trong viện lập tức chó sủa rộ lên. Lúc này trong phòng trước, nhà sau đều đã lên đèn. Tư Mã Trọng dẫn đầu đoàn người chạy thẳng về phía một cánh cổng màu đen cao lớn, phía trên treo bốn ngọn đèn sáng rực.

Đoàn người vừa đến lập tức từ phía trong có mấy tráng hán chạy ra nhanh nhẹn dắt ngựa.

Trung Cường và Lê Quân nhẹ nhàng phi thân xuống ngựa, tuy mỗi người đều ẵm thêm một người nhưng thân pháp cả hai đều nhẹ nhàng uyển chuyển.

Cả hai xuống ngựa nhẹ nhàng như linh miêu, tuyệt nhiên không gây tiếng động, Tư Mã Trọng lại dẫn đoàn người tiến vào phía trong, đi thẳng về phía đại đình. Ông Ái Cẩm lập tức dặn dò bốn người ăn kẻ ở. Lê Quân giới thiệu Trí Mẫn và Trung Cường với phu thê Tư Mã Trọng. Mọi người khách khí chào nhau mấy câu và cùng cất bước ra khỏi đại đình. Trung Cường lòng thầm khen hai vợ chồng Tư Mã Trọng đều là những người tinh thực võ nghệ, khí khái hơn người. Công phu cả hai có lẽ cũng không phải là tầm thường. Phu thê Tư Mã Trọng quan sát mấy khách lòng cũng thầm khen đều là tài năng võ thuật. Nhất là Trung Cường mới mười tám, mười chín nhưng đã luyện đến mức song mục phát lộ thần quang. Tương lai võ công sẽ thành tựu đến độ nào thì cũng chưa dám đoán trước.

Mấy người đến bên khu nhà gần đó liền mang Vô Thọ Tuấn Thiếu và Doanh Doanh phân biệt hai phía đông và tây phòng cho họ nghỉ ngơi.

Còn cả bọn thì kéo vào khách sảnh. Một lúc sau gia nhân đã bày đại tiệc tùng hoàn tất.

Bọn họ cùng nhau ẩm thực trong khi ăn mọi người nói về chuyện Doanh Doanh và Vô Thọ Tuấn Thiếu bị thương, cũng nhắc đến lão nhân mang gương.

Do Trung Cường và Lê Quân tâm tình kém vui nên bữa tiệc đến canh hai đã tàn.

Cơm nước xong xuôi, ba người quyết định Lê Quân về chăm sóc Vô Thọ Tuấn Thiếu, Trí Mẫn sẽ chăm sóc Doanh Doanh, Trung Cường sẽ ở phòng bên cạnh.

Trung Cường ngả người trên giường nghĩ đến thương thế của Doanh Doanh và Vô Thọ Tuấn Thiếu, không biết khi nào sẽ bình phục, trong lòng chàng lại lo lắng dị thường.

Nghĩ đến ân sư bị hại một cách ly kỳ, đến nay vẫn chưa biết kẻ thù giết hại sư phụ là ai. Từ khi hạ sơn đến nay, lúc nào cũng gặp nhiều điều vướng víu. Cứ mãi thế này, không biết đến khi nào mới đuổi kịp Khôn Long tiền bối.

Chàng nghĩ như vậy, lại càng thấy khó xử do đó chàng không sao ngủ được. Sau cùng chàng quyết định nhanh chóng truy theo Lục Dã Khôn Long tiền bối, từ nay không nên để ý đến mọi chuyện rắc rối khác.

Ngay lúc ấy bỗng từ phía xa xa vẳng lại một giọng cười ha hả. Trung Cường vừa nghe chột thất kinh vì chàng biết đối phương là một người có nội công hết sức thâm hậu. Chàng liền ngồi dậy ngưng thần lắng nghe, tiếng cười càng lúc càng gần. Lúc này chàng đoán được đã có cao nhân xâm nhập vào trang viện. Chàng liền xuống giường, tung mình qua cửa sổ, vọt lên mái nhà. Chàng đưa mắt nhìn lên thì thấy muôn vàn tinh tú nhấp nháy trên cao, một vầng trăng khuyết đã xế về tây. Trên mái ngói đã phủ một làn sương mỏng. Trong ánh đèn bâng bạc mông lung những giọt sương lấp lánh lung linh. Gió đêm hây hây mang đến một làn hơi lạnh, toàn trang viện giờ đây yên lặng như tờ. Chàng đưa mắt nhìn quanh một hồi không phát giác ra điều chi mới lạ, chàng bất giác chau mày thốt lên quái thật!

Bỗng nhiên có một giọng nói của một lão nhân vang lên bên tai chàng:

“Bé con, nếu có gan hãy đi vào hiệp cốc thêm một lần nữa.”.

Trung Cường nghe vậy bỗng giật mình, bất giác lùi về phía sau nửa bước, chàng đưa mắt nhìn quanh thì thấy phía sau bìa rừng phía ngoài trang viện, có một bóng hình gầy gò nhỏ bé đang đứng đấy và vẫy tay gọi chàng. Trung Cường thấy vậy có phần ngạc nhiên vì chàng không hiểu tại sao bóng người này lại vẫy tay gọi mình. Thấy bóng hình gầy yếu của đối phương thì giống như là một thiếu nữ. Nhưng giọng nói gọi chàng lại là một giọng cương nghị rắn rỏi của một lão nhân cao niên, do đó chàng thầm nghĩ:

“Người này đang đêm thanh vắng đột nhập vào trong viện. Cất tiếng cười ha hả nhằm mục đích gì? Hay là đến đây tìm Tư Mã Trọng để báo thù”.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, bất giác giật mình vì toàn trại đèn đã tắt hết, im lặng như tờ giống hệt như đang biết đại địch chuẩn bị tấn công mà âm thầm chuẩn bị nghênh địch.

Nhưng lại giống như không hề biết có kẻ lạ nhập trại nên tắt đèn ngủ một cách bình thường không hề chuẩn bị. Chàng tiếp tục suy nghĩ, thì chợt nhớ ra lúc này đối phương gọi chàng là bé con và đưa tay vẫy vẫy, xem ra đối phương đến đây rõ ràng là để tìm chàng. Chàng nghĩ như vậy nên trong lòng đã thật bức mình định lên tiếng quát hỏi, nhưng bên tai chàng lại vang lên tiếng cười khiêu khích của lão nhân. Chàng đưa mắt nhìn thì thấy bóng hình gầy gò nhỏ bé của lão đứng trên ngọn cây cao bên ngoài trại viện giờ đây nhảy nhót múa may theo từng cơn gió, lắc đầu, lắc vai tỏ ra cuồng ngạo vô cùng.

Trung Cường thấy vậy khó lòng kìm được lửa giận trong lòng. Lúc này chàng đã quên đi quyết định không mó tay vào bao điều rắc rối. Chàng khẽ hừ lên một tiếng, lập tức vọt về phía bóng hình nhỏ bé phía trước. Bóng hình gầy gò thấy Trung Cường bỏ đến liền quay người chạy về phương bắc. Đuổi theo đến bên ngoài trang viện Trung Cường chợt nhận ra một điều quái lạ, chàng tự nhủ:

“Lúc này đối phương cười ha hả, tại sao không kinh động đến tai Tư Mã Trọng và mọi người trong trại?”.

Nghĩ vậy, chàng chợt chậm lại vì chàng nghĩ đến đây chính là người luyện nội gia chân khí đã đạt đến hóa cảnh có thể sử dụng Truyền Âm Nhập Mật. Trong giới võ lâm hiện tại, có được mấy người có thể dùng thủ pháp này? Người này là ai? Thân ảnh phía trước thấy chàng chậm lại lập tức phát ra một tiếng cười nhạt, tiếng cười có vẻ chế nhạo coi thường và bóng người cũng từ từ chậm lại. Trung Cường thấy rằng đối phương thật lòng muốn trêu tức mình nên trong lòng chàng lửa giận bốc cao. Chàng liền vận lực vào chân, quên cả lợi hại tiếp tục đuổi theo bóng người phía trước.

Bóng hình gầy gò thấy vậy lại cười lên sảng khoái, quay người bằng đồng vượt đá vọt lên như diên chạy về phía núi. Lúc này cả một dãy núi hình vòng cung của dãy Phúc Sơn dưới ánh sáng mờ lung của vầng trăng khuyết càng tỏ ra cao ngất vợi vợi. Bóng hình gầy gò phía trước vừa bay như diên nhưng chốc chốc lại quay đầu nhìn lại dường như sợ Trung Cường không tiếp tục đuổi theo.

Trung Cường đuổi theo mãi mà vẫn không bắt kịp bóng người, lòng chàng đã giận, liền vận thêm kinh lực xuống chân đuổi theo như gió cuốn. Đuổi thêm một chập khoảng cách hai bên vẫn không hề thay đổi. Bóng người phía trước vẫn không sao nhìn tỏ được mặt mày, vẫn lung linh xa vợi. Trung Cường bức tức hừ lên một tiếng và thầm nói:

“Người có chạy đến âm ty địa phủ, ta cũng sẽ đuổi đến tới cùng dù cho đó là diêm la bảo điện hay cùng trời cuối đất”.

Thế là chàng liền biến khẩu quyết, lập tức thi triển tuyệt thể khinh công Phong Tẩu Lôi Hành.

Lúc này thân chàng như khói, nhanh như chớp giật, khói bụi cuộn cuộn, gió rít vù vù lao như tên bắn. Thấy Trung Cường thi triển tuyệt thể khinh công, bóng người phía trước đột nhiên kinh ngạc, lão liền phát hai tay áo, thân hình vọt cách mặt đất ba thước vọt về phía trước nhanh như điện xẹt. Cả hai người đều đang thi triển đại khinh công hãm thế võ lâm, có một không hai. Trong màn đêm mờ lung, dưới ánh trăng bàng bạc chỉ thấy hai làn khói xanh chứ không thể nhìn ra hai đạo nhân ảnh. Trung Cường ở phía sau tập trung tinh thần thi triển khinh công gắng sức đuổi theo. Những nơi chàng lướt qua đều vang lên tiếng nổ lách cách của luồng lôi điện. Bóng hình phía trước, bay như gió cuốn. Những nơi bóng người lướt qua kinh phong bạo thổi, bụi bốc mịt mù, lão chạy thẳng một mạch về phía trước không có thời gian để quay lại nhìn Trung Cường. Trung Cường thấy bóng người phía trước thi triển loại khinh công tuyệt đỉnh dường như có điểm gần gũi với Phong Tẩu Lôi Hành. Tuy dị điển nhưng lại đồng thời đều là loại tuyệt thể khinh công kinh địa phiêu phi. Lòng chàng bất giác giật mình ngơ ngác.

Lúc này chàng phát giác ra khinh công của bóng người phía trước quả thật vượt xa loại khinh công quán thể của Tuệ Hàn Tam Hữu Đại Yên Đài Trúc Thiên Lý. Lúc này dãy núi trước mặt tựa như đang ào ào lao đến hai người. Trong chớp mắt cả hai đã đến sườn nam của dãy Phúc Sơn. Bóng hình gầy gò nhanh như điện xẹt vẫn cách Trung Cường ở độ xa như cũ.

Trung Cường thấy vậy trong lòng vừa kinh vừa hãi, vẫn không sao hiểu được mục đích của bóng người gầy gò dẫn chàng đến đây. Cũng chưa phân được bóng người này là bạn hay thù.

Bóng người gầy gò phía trước vượt lên sườn núi, vẫn không dừng bước, tiếp tục chạy thẳng vào chốn núi sâu. Trung Cường thấy đối phương chạy vào trong núi, chàng sợ mất dấu nên vội vàng vận hết công lực xuống chân. Miệng cất lên một tiếng hú dài, thân chàng đột nhiên lao như điện xẹt đuổi theo bóng người.

Tiếng hú vọng vào không trung như muốn xé nát màn đêm dội vào quần phong của dãy Phúc Sơn ngân lên không dứt. Vừa dứt tiếng hú thân ảnh Trung Cường đã vượt qua sườn núi bắn thẳng vào khi núi phía xa. Nhìn phía trước thì thấy lúc này bóng người đã vượt qua một dãy đá nhấp nhô. Trung Cường thấy vậy giận dữ rít lên một tiếng vì đây là lần đầu tiên chàng gặp phải một đối thủ có khinh công lợi hại thế này kể từ khi hạ sơn đến nay. Chàng đuổi theo qua hai góc núi thì thấy trước mặt là rừng thông dẫn đến hiệp cốc.

Bóng người gầy gò quay lại nhìn Trung Cường, hai mắt phát ra hai luồng điện lạnh tựa như hai ngọn đèn sáng quắc. Trung Cường thấy vậy giật mình vì biết đối phương nội lực thêm hậu, võ công cao kỳ, xem ra dường như còn vượt cả Vũ Nội Thất Kỳ. Do đó chàng dè dặt cẩn thận không dám tơ hào cử thủ. Trong chớp mắt hai người đã đuổi nhau đến hiệp cốc. Lúc này thân ảnh gầy gò đã bay lọt vào trong cốc. Đột nhiên bóng người gầy gò cất lên một tràng cười chấn động dãy vẻ đắc chí, vui thích và không kém phần kiêu ngạo. Tiếng cười vừa dứt thì bóng nhỏ gầy gò bỗng xẹt nhanh như điện phút chốc mất tăm. Trung Cường giật mình kinh ngạc, chàng bất giác dừng lại, đưa mắt nhìn vào trong cốc, chỉ thấy trong cốc âm u khủng bố, dưới ánh trăng hạ huyền, cảnh vật càng thêm lạnh lẽo. Lẫn trong tiếng thác ầm ầm là tiếng côn trùng rì rỉ, lá trúc đong đưa, cành cây xào xạc. Toàn cốc tỏ ra một không khí rờn rợn ghê ghê, Trung Cường xem xong bất giác rùng mình. Hiệp cốc về đêm thật khác biệt với cảnh vật mà chàng đã thấy vào lúc ban ngày.

Chàng chăm chú nhìn vào nơi khi nãy bóng người mất hút chính là nơi chàng đã giao đấu với Giáo Thiên Tam Yêu. Chàng tự hỏi lẽ nào đối phương lại là đồng đẳng của tam yêu?

Lòng chàng nghĩ vậy bất giác lửa giận bốc cao, chàng hừ lên một tiếng và phóng vào trong ấy. Vừa tiến vào trong chàng âm thầm vận đủ công lực, mắt xa tinh quang quét qua đảo lại từng góc khả nghi. Chỉ cần phát hiện đối phương chàng sẽ ra tay xông kích. Nhưng đi một mạch đến khúc quanh trong cốc chàng vẫn không thấy bóng người đâu cả. Vượt qua khúc quanh đến gần cuối cốc chàng cũng không phát hiện ra điều chi mới lạ. Chỉ có tiếng thác đổ ầm ầm, nước văng tung tóe, dưới ánh sáng mờ lung ngọc thác hùng vĩ giờ đây trông giống như một luồng sáng bạc từ trên cao đổ xuống. Tiếng thác giờ đây nghe càng có vẻ dữ dội hơn cả ban ngày. Cả một dãy đất cuối cốc dường như được phủ một màn sương mỏng. Chàng đưa mắt nhìn kỹ thì thấy đỉnh trụ đá giữa đầm đã mất đi luồng sáng chói mắt.

Trung Cường bất giác dừng hẳn bước chân vì chàng đã đến giữa ngọc thác xung quanh nước văng tung tóe tựa như trời đang đổ mưa. Hơn nữa, giờ đây chàng đã phát hiện ra chiếc gương đặt giữa đầm đã bị ai đó lấy mất.

Chàng giật mình vì biết rằng vào lúc chàng và mấy người trong bọn bỏ đi không bao lâu thì lão nhân đã lấy gương và bỏ đi. Nếu không thì Giáo Thiên Tam Yêu có sao lại theo chàng mà đòi chiếc gương ấy? Chàng nghĩ như vậy, chợt lại nghĩ ra:

“Có lẽ giữa lúc mọi người đổ xô vào cốc, lão nhân đã ẩn mình đâu đó quanh đầm nước, nhưng lão nhân nghe giọng khiêu chiến của Mai ca ca sao không hiện thân ra chứ? Hay là lão nhân này tự cảm thấy công lực của mình không bằng Mai ca ca? Nhưng lúc lão nhân sắp rời khỏi Hằng Doanh sơn, lão đã ra tay hạ thủ Xích Túc ác cái và Hoa hòa thượng, ngay cả tiên trưởng tuy đã tức thời truy theo nhưng lại không sao thấy được tung tích của lão nhân. Suy ra võ công của lão nhân không lý nào lại thấp hơn võ công của Mai ca ca”.

Chàng lại nghĩ tiếp:

“Hay là lão nhân có quen với tiên trưởng hoặc là một trong Tuế Hàn Tam Hữu nên người không muốn hiện thân? Nhưng lão nhân này cuối cùng là ai? Lẽ nào lại là Thiên Nam Nhị Nghĩa? Nhưng Bích Tiêu tiên trưởng lại nói Nhị Nghĩa đang bế quan tĩnh tọa ...”.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, chợt giật mình hốt hoảng vì chàng thấy mười mấy thi thể đang nằm ngổn ngang bên đầm nước, trên mỗi gương mặt xanh úa đầy vẻ đau đớn, dường như đang có một sự cử động kỳ lạ như muốn trêu người.

Chàng liền định thần nhìn kỹ thì mới phát hiện đó là do ánh trăng phản chiếu sáng mặt đầm lấp lánh hắt lên gương mặt của mấy tử thi. Nên chợt nhìn cứ như họ là những cường thi.

Ngay trong lúc ấy, trong tiếng thác ầm ầm bỗng có tiếng áo quần phật lướt gió vọng đến, tim Trung Cường chợt đập mạnh, chàng quay đầu lại nhìn phía sau. Chỉ thấy dưới ánh sáng mờ lung của vầng trăng khuyết, bóng trúc đong đưa theo cơn gió nhẹ, tuyệt nhiên không thấy bóng người bay đến. Nhưng tiếng

vọng ngày càng rõ, càng đến gần. Chàng liền đưa mắt nhìn lên, bắt giặc lửa giận bốc cao, chàng lập tức hừ lên một tiếng giận dữ, vì chàng phát hiện trên ngọn núi cao bên phía trái có ba bóng người đang ào ào lao tới. Trong đó có cả bóng người nho nhỏ trắng trắng mà chàng đuổi theo nãy giờ.

Ba bóng người nhanh như sao băng lạc địa, đang ào ào lướt về phía hiệp cốc như ba bóng đại bàng. Chàng nghĩ bóng trắng dụ chàng đến đây để cùng nhau vây đánh nên chàng khó lòng nén cơn nóng giận. Ba bóng người vừa hạ chân xuống đất, chàng liền quát hỏi:

- Tại hạ đến đây đã lâu, các người người đông lẽ nào lại sợ một mình tại hạ hay sao?

Nói xong chàng liền phi thân xông về phía họ.

Ba người vừa tới nghe thấy tiếng quát của Trung Cường dường như cả ba đều bị bất ngờ, tất cả đều hơi bị chững lại. Lúc này Trung Cường đưa mắt quan sát ba người.

Lão nhân đứng giữa tuổi độ thất tuần có dư, mày sương, tóc dài bạc trắng như cước, mặt mũi hồng hào, song mục hữu thần, hai huyệt thái dương nhô cao lộ lộ. Nhìn vào biết ngay công lực của lão nhân đã đến mức hỏa hầu đáng kể. Thân khoác chiếc áo dài chấm đất làm bằng loại vải bố thô, tay phải chống một cây thiết dài đen bóng, chân trái đã mất. Giờ đây, lão nhân đang đứng một chân trên mặt đất, lão nhân này chính là Thiết Quái Đơn Cước, Nhị Vũ Nhất uy chấn toàn bang.

Bên phải là một bà lão tóc bạc như mây, mặt mũi xấu xí, mặt lộ tinh quang, mũi cao môi mỏng, thân khoác một cây thiết cự đầu trượng, ống tay áo bên trái phất phơ theo gió.

Thần sắc của bà tỏ ra nghiêm nghị, ngạnh ngã có vẻ thâm trầm.

Lão bà bà này chính là Độc Lý Vạn lão thái bà. Năm xưa đã tung hoành ngang dọc với cây thiết cự đầu trượng trong tay, danh tiếng đã vang lừng ở vùng Giang Bắc. Độc Lý Vạn lão thái bà chính là lão thê của Thiết Quái Đơn Cước Dị Vũ Nhất.

Đứng hơi cách xa hai người về phía sau là một bóng trắng nho nhỏ, giờ đây chàng đã phát hiện ra bóng trắng này lại là một thiếu nữ xinh xắn tuổi độ mười sáu, mười bảy. Thiếu nữ mặt hình trái đào, mày cong như nguyệt, mắt hạnh mũi thẳng, chiếc miệng nho nhỏ xinh xinh, ăn mặc gọn gàng với một màu xanh nhạt. Phía sau lưng lộ ra hai chùm tua màu xanh trên đốc kiếm. Mặt mày sáng láng dễ coi, trong nét đẹp thanh tú có chút ngây thơ nghịch ngợm, khiến người khác nhìn vào thì sẽ biết ngay. Đây là một tiểu cô nương vui tính khả ái, vị tiểu cô nương này chính là ái nữ độc nhất của hai vợ chồng Vạn lão thái bà, nàng tên gọi là Dị Tú Nga.

Lúc này lão ông, lão bà và ái nữ của họ đều đưa ánh mắt ngạc nhiên, cảnh giác vào Trung Cường. Trung Cường trông thấy ba người như vậy, lòng chàng chợt gọn lên một thoáng hồ nghi.

Dị Vũ Nhất thấy Trung Cường là một thiếu niên phong trần như ngọc, trong lòng bất giác có chút kinh ngạc, hơn nữa lão không dám tin chàng thiếu niên đang đứng trước mặt mình là người khi nãy phát ra tiếng quát chấn động sơn cốc.

Vạn lão thái bà thấy người khi nãy quát hỏi chỉ là một thiếu niên mười tám, mười chín, bà bỗng ngây người, lòng đầy thắc mắc, sau đó gương mặt già nua bỗng trầm xuống.

Dị Tú Nga đứng sau lưng của lão nương, thấy Trung Cường khôi ngô tuấn tú, gương mặt ngây thơ của nàng bất giác có một nét hồng thoáng qua.

Trung Cường đứng trước mặt ba người, thần sắc của chàng giờ đây đã có chút khiêm tốn, ngưỡng ngưỡng vì chàng biết rằng mình đã nghĩ lầm. Trông nét thật thà của cô nương này tuyệt nhiên không phải là bóng người đã dụ chàng đến đây.

Vạn lão thái bà bị Trung Cường vô cớ quát nạt, lòng hơi bức, lúc này lại thấy Trung Cường đang nhìn chăm chăm vào ái nữ của mình, bất giác dùng dưng nổi giận. Liền quay sang trừng mắt giận dữ quát ái nữ:

- Nha đầu, hãy đánh cho tên tiểu tử này một trận.

Giọng nói của Vạn lão thái bà lạnh băng, âm trầm, tỏ vẻ cuồng ngạo vô cùng.

Tiểu cô nương nghe vậy bất giác ngây người, thần sắc tỏ ra có chút do dự.

Trung Cường vốn định xin lỗi đối phương mấy câu, nhưng thấy thái độ hung hăng kiêu ngạo của lão bà, chàng cũng bực mình, ngạo khí bốc lên. Do đó chàng lặng thinh không nói tiếng nào.

Độc cước lão nhân đã nhìn ra Trung Cường là tay võ công có hạng, hữu tài nhưng bất lộ, thân mang tuyệt kỹ, do đó lão quay sang ái nữ đang chân chừ do dự, cất tiếng cản ngăn:

- Nha đầu chậm ...

Lời của lão nhân chưa dứt, lão bà đã đập mạnh cây trượng xuống đất, trừng mắt quát to:

- Nha đầu, nghe lời ta hay nghe lời lão?

Nói đoạn, bà quay sang lão nhân nhìn một lượt lộ vẻ bực tức. Thiết Quái Đơn Cước Dị Vũ Nhất không nói lời nào, khe khẽ đỏ mặt.

Trung Cường nghe vậy biết đối phương là người một nhà và chàng cũng thấy được lão nhân một chân này có phần nể vợ nhưng chàng nhìn lên gương mặt của lão bà, chàng quả là khó tin rằng vị tiểu cô nương đứng sau lưng họ lại chính là con gái do chính họ sinh thành.

Vạn lão thái bà thấy lão nhân không nói gì, bà liền quay sang giục ái nữ của mình:

- Mau đi, cho tên tiểu tử khinh bạc này một trận cho ta.

Nói đoạn bà lấy trượng chỉ vào Trung Cường.

Trung Cường thấy vậy bất giác nổi giận, hừ lên một tiếng và cất tiếng nói:

- Đánh một trận? Chuyện đơn giản vậy sao?

Nói xong chàng đưa mắt nhìn vào Vạn lão thái bà và Dị Tú Nga như thách thức. Vạn lão thái bà cực nộ quát lên một tiếng, Dị Tú Nga nghe vậy liền phi thân nhào ra phía trước.

Nàng quát lên một tiếng, ngọc chưởng đột nhiên phân ra, hữu chưởng chỉ thiên, tả chưởng hoạt địa, xuất thủ nhanh như điện xẹt, trên điểm vào huyệt Thiên Đồng, dưới kích vào huyệt Cự Khuyết của Trung Cường, chỉ phong đã đến nơi, khí thế vô cùng dũng mãnh.

Trung Cường thấy vậy không dám khinh thường sơ suất, thân chàng chợt cuộn lên như gió cuốn, trong chớp mắt chàng đã đứng ở sau lưng của tiểu cô nương, nhưng chàng không hề xuất thủ tấn công.

Dị Tú Nga đã lãnh hội được tuyệt nghệ của song thân hỏa hầu không kém cỏi, nhưng kinh nghiệm chưa nhiều. Lúc này mắt nàng bỗng hoa lên một lượt, lập tức chỉ thấy tà áo vút qua, sau đó không thấy chàng thiếu niên anh tuấn đâu cả, các chiêu của nàng xuất ra đều bỏ vào không khí, nàng bất giác ngẩn người khó hiểu.

Vạn lão thái bà thấy vậy liền chống cây trượng xuống đất, quát lên:

- Thế Phụng Hồi Đầu!

Tiểu cô nương nghe vậy chợt ngộ, nàng liền quát lên một tiếng, quay ngoắt người lại thì Trung Cường đã đứng ở phía sau. Nàng bất giác ngây người. Đường như đây là lần đầu nàng gặp phải một người có thân pháp nhanh nhẹn như Trung Cường.

Vạn lão thái bà thấy vậy phần nộ quát lên:

- Con nha đầu ngốc nghếch, lần đầu ra trận là để ta đây phải mất mặt. Thế Phụng Hồi Đầu là khom người chuyển thân, sau đó phải là chiêu Xuân Vân Trắc Hiện hữu chưởng quét vào huyệt Kiên Tĩnh, chỉ điểm vào Huyền Cơ huyệt của đối phương.

Nói xong bà liền trừng mắt quát to:

- Sao còn chưa trở lại đây để xem lão nương đánh tên tiểu tử này một trận?

Trung Cường nghe vậy lửa giận bốc lên, chàng không ngờ nửa đêm nửa hôm chạy đến hiệp cốc để làm người mẫu cho người khác luyện chiêu. Đột nhiên chàng lại nghe thấy tiếng thiếu nữ quát lên, bóng xanh xẹt tới,

Dị Tú Nga đã bỏ đến trước mặt Trung Cường, ngọc chưởng vạch lên một màn mây chưởng hướng xuống đầu Trung Cường.

Trung Cường bực mình hừ lên một tiếng, chàng lại thoát vọt ra sau lưng tiểu cô nương.

Nhưng chân chàng chưa đứng vững thì lại có tiếng thiếu nữ quát lên, tiếng dứt chiêu đến, ngọc chỉ của Dị Tú Nga đã quét đến gần kề huyết Kiên Tinh của chàng, tiếp đến lại nhằm vào Huyền Cơ điểm tới.

Trung Cường giật mình, cảm thấy vị tiểu cô nương này xuất chiêu vừa mạnh vừa chuẩn.

Chàng cũng muốn xuất thủ khóa chặt huyết mạch môn của Dị Tú Nga, nhưng thân chàng theo bản năng đã nhảy vọt ra xa độ chừng tám thước.

Vạn lão thái bà thấy vậy cười lên thích thú, Dị Tú Nga cũng phần chấn, vọt người truy theo.

Ngay lúc ấy thì Vạn lão thái bà cũng áp đến nơi, bà ta cất giọng kiêu ngạo nói:

- Nha đầu, tránh sang một bên, xem ta đánh cho tên tiểu tử này một trận thật nên thân cho người học hỏi.

Nói xong, cây cự đầu trượng trong tay lão bà thuận thế quét đi, vạch nên một vầng hào quang, trượng ảnh nhằm vào thất lưng của Trung Cường công tới.

Dị Tú Nga thấy thân mẫu đã ra tay xuất thủ, nàng liền nhảy vọt ra xa thủ thế đứng chờ.

Thiết Quái Đơn Cước, Dị Vũ Nhất chỉ im lặng, nắm chặt cây quải. Ông biết lão bà xuất thủ cũng khó mà khuất phục được chàng thiếu niên này.

Trung Cường thấy thái độ cuồng ngông của lão bà bà. Chàng cũng có ý giận, chàng biết chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân của lão bà hữu hư hữu thực. Thế là chàng thét lên một tiếng, xẹt người ra sau, sau đó cố ý đứng yên tại chỗ.

Ngay lúc Trung Cường vừa lọt ra phía sau lưng, Vạn lão thái bà liền quát lên:

- Hảo tiểu tử, ngươi hãy xem lão bà đây sẽ đánh gãy đuôi của ngươi.

Cùng với tiếng thét, liền triển ngay một thế Quái Xà Phiêu Thân, cây cự đầu trượng xuất ra một thế lực bổ hoa sơn, gió rít vù vù đánh bổ về phía sau lưng.

Đôi mắt Trung Cường lóe lên tinh nghịch, chàng khẽ mỉm cười điểm chân nhẹ nhàng vọt ra nấp vào sau một tảng đá gần đấy.

Dị Tú Nga thấy vậy ngẩn người, trên gương mặt già nua của Dị Vũ Nhất lập tức xuất hiện một nụ cười thú vị.

Vạn lão thái bà thấy phía sau trống không, liền thất kinh giật mình biến sắc. Bà thét lên một tiếng, cây cự đầu trượng trong tay vội biến thế Hoàn Tảo Ngũ Nhạc, cây trượng lại rít lên, quét về phía sau lưng, đồng thời bà quay người nhìn lại phía sau. Lại không thấy Trung Cường đâu cả, lòng bà bất giác hoảng lên, mồ hôi lạnh đột nhiên tứa ra. Cây thiết quải cự đầu trượng trong tay bà liền diễn thế Tứ Hải Đằng Vân. Lúc này bóng trượng trùng trùng như núi, gió rít vù vù, gió từng hồi rít lên nghe thật ghê rợn. Bà bà đã múa tít cây trượng.

Thiết tưởng một hạt mưa cũng khó lòng xuyên qua màn trượng ảnh. Tả thì hữu triển vì bà bà vẫn cảm thấy dường như tên tiểu tử vẫn còn ở sau lưng bà.

Trong thoáng chốc, bụi bốc mịt mù, quanh thân gió cuộn, trong bóng trượng trùng trùng ấy, bỗng vang lên tiếng gọi lo lắng của lão bà bà:

- Con nha đầu đáng chết kia, hãy nói cho ta biết tên tiểu tử còn ở sau lưng ta không?

Dị Tú Nga lập tức đáp với vẻ thành thực:

- Mẫu thân à, gã không có ở sau lưng mẫu thân đâu.

Vạn lão thái bà nghe vậy liền dừng tay múa trượng, đưa ánh mắt lo lắng nhìn Dị Tú Nga và cất tiếng hỏi:

- Chứ tên tiểu tử kia ở đâu?

Nói đoạn thu câu câu đầu trượng lại, khí thế hung hăng đôi mắt dáo dác nhìn quanh tìm kiếm Trung Cường, đoạn lão bà thấy Dị Vũ Nhất đang chống thiết quái mỉm cười như trêu chọc liền trừng mắt quát:

- Lão già kia, tên tiểu tử đâu rồi?

Dị Vũ Nhất mỉm cười hất đầu về phía tảng đá cách đây hơn một trượng và cất giọng trêu chọc:

- À tên tiểu tử đó sợ đến nỗi nấp phía sau tảng đá đang nghỉ ngơi kia kìa!

Lời vừa dứt, lão bỗng cười lên sảng khoái. Trung Cường cũng cười lên ha hả và ung dung cất bước từ phía sau tảng đá bước ra.

Vạn lão thái bà thấy vậy bất giác đỏ mặt và cũng cười lên ha hả. Sau đó bà thu tiếng cười và nói:

- Hảo tiểu tử, người khá dễ thương đó. Lần này ta tạm tha cho người.

Nói xong, trên gương mặt trầm kêu ngạo của bà bỗng hiện ra một nét ôn hòa, hiền từ.

Dị Tú Nga thấy lão mẫu hết giận, nàng liền reo lên vui vẻ chạy bổ đến bên bà.

Thiết Quái Đơn Cước Dị Vũ Nhất cười ha hả nói:

- Tục ngữ có câu:

Bất đả bất tương kiến, thiếu niên này có lẽ là một người có tư chất tốt, tại sao người một mình ở tại đất này hay không?

Trung Cường vừa đùa vui, thoáng chốc đã biến một trường ác đấu thành một nơi đầy hòa khí. Thấy lão nhân hỏi vậy chàng cũng mỉm cười vòng tay nói:

- Tại hạ Trung Cường từ Hằng Doanh sơn tới đây, lần đầu đi ngang Thái Sơn, may mắn gặp được phu thê của Hàn Vũ Tú Sĩ ...

Dị Vũ Nhất không đợi Trung Cường nói hết, lại cười lên sảng khoái và nói:

- Quả là người một nhà, thiếu hiệp đây vốn là bằng hữu của Tư Mã đại hiệp!

Trung Cường nghe xong liền cung tay nói:

- Xin hỏi hai lão tiền bối tôn danh quý tính là chi? Xin hai lão tiền bối tha lỗi thất lễ cho tại hạ.

Dị Vũ Nhất mỉm cười khẽ vuốt chòm râu.

- Lão phu là Dị Vũ Nhất, biệt hiệu là Thiết Quái Đơn Cước.

Nói đoạn ông chỉ tay về phía Vạn lão thái bà và Dị Tú Nga đang đứng gần đây. Mặt nở nụ cười nói:

- Đây là lão bạn của lão phu, Vạn Thái Bà. Đây là tiểu nữ Dị Tú Nga.

Trung Cường liền quay sang Vạn lão thái bà vái sâu một lượt.

Vạn lão thái bà cười lên khanh khách và nói:

- Cường tiểu tử, người chó có tiên binh hậu lễ, khi nãy người khiến ta giận không sao tả xiết.

Nói xong bốn người liền đồng thanh cười lên vui vẻ.

Sau một lúc chuyện trò, Trung Cường mới biết được Dị Vũ Nhất cũng vừa mới tới.

Trung Cường cũng đem chuyện mình bị một bóng trắng nhỏ bé dẫn đến đây ra sao kể cho gia đình Dị Vũ Nhất nghe.

Dị Vũ Nhất biết được lão nhân mang gương đã bỏ đi từ sớm nên ông cũng quyết định nhanh chóng trở về. Sau cùng ông cất giọng quan tâm nói với Trung Cường:

- Cường thiếu hiệp về lại trang trại, sẵn cho lão phu đây gửi lời hỏi thăm phu thê Tư Mã đại hiệp. Hơn nữa trong cuộc hành trình sắp tới, thiếu hiệp phải cẩn thận đề phòng những mưu gian kế hiểm.

Trung Cường vâng dạ nghe lời đoạn cũng nói tiếng cảm ơn Dị Vũ Nhất. Dị Vũ Nhất cũng nói mấy tiếng giả từ và cùng với Vạn lão thái bà và Dị Tú Nga phi thân về phía ngọn núi mà lúc này ông đã từ trên ấy xuống đây.

Trung Cường cũng xoay người chuyển hướng vọt ra phía ngoài cốc.

Lúc này vành trăng khuyết đã khuất vào đám mây toàn cốc trở nên càng thêm u ám.

Những ngọn trúc, tùng đong đưa theo gió giờ đây giống như trùng trùng tỷ ảnh dậy lên trong đêm, khiến người nhìn thấy bất giác lạnh mình. Trung Cường thi triển khinh công lao nhanh về phía trước, trong lòng càng nghĩ càng giận. Nhớ đến bóng người dụ chàng đến đây, đã không biết họ là ai lại càng không biết mục đích của đối phương. Vừa vượt qua một góc núi, đôi mắt như sao của chàng đột nhiên lóe sáng. Vì trước mặt chàng nơi đất đá lộ nhô cách xa hơn mười trượng là một bóng trắng gầy gầy đang điềm nhiên đứng đấy. Trung Cường đã có được sự giáo huấn về trường hợp gặp người lúc này do đó chàng không dám xông bừa vào và quát tháo như lúc này, chàng chỉ chăm chú nhìn kỹ. Không thể lầm được, bóng người trước mặt chính là bóng trắng gầy gò đã dẫn chàng đến đây.

Thấy vậy, lòng chàng đột nhiên dừng dừng nổi giận, chàng liền quát lên một tiếng, thân hình như một luồng điện xẹt đi. Đến gần bóng người, chàng bỗng giật mình kinh hãi bất giác ngầy ra. Bóng người này không ai khác chính là lão nhân gầy gò mà chàng đã gặp được ở trong tuyệt cốc nơi Hằng Doanh sơn.

Lão nhân gầy gò vẫn tóc bạc rối bời, thân khoác áo bào trên gương mặt gầy gò khô khan đang toát ra một sắc thái hiền từ.

Trung Cường định thần bước lên ba bước vòng tay, khom người lập tức cất giọng kính cẩn nói:

- Đệ tử Trung Cường khấu kiến lão tiền bối.

Nói xong, chàng liền chuẩn bị tư thế quỳ xuống ...

Bỗng có một đạo kinh lực từ phía dưới cất lên không cho chàng quỳ xuống. Đồng thời chàng nghe thấy giọng nói hiền từ của lão nhân vang lên:

- Trung Cường, không cần đa lễ, hãy đứng lên mà nói chuyện.

Trung Cường lập tức nghiêng người nói:

- Không biết lão tiền bối dẫn đệ tử đến đây có điều chi giáo huấn?

Gương mặt hiền từ của lão liền phục hồi ngay nét khôn khan nghiêm nghị, lão nhân nghiêm túc nói:

- Tai kiếp vô lâm đã đến cận kề. Xem ra tai nạn này sẽ ứng lên thân ngươi. Bắt đầu kể từ ngày mai, cũng có thể là mấy khắc sau, sẽ có một số kẻ kiếm lợi tham tâm sẽ đến quây rầy sách nhiễu ngươi. Nếu ngươi khéo léo ứng phó thì tai họa này sẽ dần dần tiêu tan. Nếu ngươi hồ đồ mạnh động, tất sẽ sát kiếp vô biên không nơi không nghĩ.

Nói đoạn lão nhân đưa mắt, ngưng thần nhìn quanh toàn cốc một lượt, sau đó ông khẽ mỉm cười lạnh nhạt và cho tay vào ngực lấy ra chiếc gương báu. Lúc ấy toàn cốc bỗng sáng rực lên, quang hoa đại thịnh vô cùng chói mắt, ánh sáng lạnh từ trong gương hắt lên soi sáng cả cảnh vật xung quanh. Trung Cường thấy chiếc gương báu chàng bỗng giật mình kích động, đồng thời chàng ngơ ngác nhìn lão nhân tỏ ý không hiểu, lão nhân gầy gò tay phải cầm gương báu, trang trọng khác thường, ông cất giọng nói:

- Đây chính là dị vật của Võ Lâm Quái Tăng Chí Bảo Địa Kính - Chiếc gương này không những có thể tìm được vị trí của bảo vật ẩn tàng trong đất mà trên mặt gương còn chứa đựng những tri thức tuyệt thế vô công thâm tàng vô hạn.

Nói xong, ông quay sang nhìn vào Trung Cường lúc này đang cung kính đứng nghe, ông lại tiếp:

- Giờ đây ta sẽ truyền chiếc gương này lại cho ngươi cất giữ. Hy vọng ngươi sẽ bảo quản và dùng nó vào việc thiện. Không được để nó lọt vào tay của kẻ ác đồ.

Nói đoạn ông đưa cặp mắt sáng như điện, nhìn vào mặt của Trung Cường, trên gương mặt gầy gò khắc khổ của ông bỗng có một tia vui mừng thoáng qua, ông lại tiếp lời:

- Người có linh ngộ được bao điều huyền diệu trên gương hay không, chuyện này phải dựa vào phúc phận và duyên số của chính thân người.

Nói xong, hai tay giữ lấy chiếc gương áp vào trước ngực đồng thời nghiêm giọng nói:

- Trung Cường sao chưa chịu quỳ xuống mà tiếp nhận lấy Bảo Kính của Quái Tăng!

Trung Cường tự thấy chối từ cũng vô ích do đó chàng đành phải quỳ xuống đồng thời cất giọng cung kính nói:

- Đệ tử Trung Cường lòng thành nhận lấy gương báu của Quái Tăng. Từ nay về sau kính cẩn tuân theo tâm niệm từ bi của Quái Tăng, hành đạo giang hồ, trượng nghĩa trừ gian, độ nhân hướng thiện. Phi cự ái nguyên hung, đệ tử sẽ không giết người nữa ...

Lão nhân gầy gò không đợi cho Trung Cường nói hết, lập tức cười lên ha hả và nói:

- Vĩnh viễn không sát nhân, e rằng người sẽ không phải là người nữa!

Trung Cường nghe vậy giật mình lập tức nói tiếp:

- Đệ tử sẽ cố gắng hết sức, để tránh đa sát, loạn sát.

Lão nhân gầy gò bỗng cất tiếng thở dài và nói:

- Nhân tâm bất cổ, tham tâm bất túc, nhất sự mê tâm, chí tức bất ngộ. Nếu người muốn khiến cho những kẻ thấy lợi quên ân, lòng tham vô đáy tất đều hướng thiện quả là một việc làm không dễ. E rằng suốt kiếp này cũng khó làm xong!

Nói xong ông đưa mắt nhìn ra phía những dãy tùng trúc xa xa cách đây gần năm trượng. Sau đó đưa chiếc gương báu cho Trung Cường.

Trung Cường đưa hai tay nhận lấy chiếc gương, cẩn thận cất vào trong ngực.

Ngay lúc ấy bỗng có một giọng cười lạnh, từ phía vạt cây sau lưng đột nhiên cất lên.

Tim Trung Cường bỗng đập mạnh, chàng liền quay lại nhìn xem thì thấy phía sau lưng chàng cách xa khoảng năm trượng, từ sau lùm cây thấy có hai bóng người từ từ bước ra. Bên trái là một lão già, bên phải là một đạo nhân. Tuổi tác cả hai độ hơn bát tuần. Lão già bên trái mặt xương, miệng rộng, đôi mày chéch lên, hai mắt như hai cặp chuông đồng, chòm râu muối tiêu dài chấm ngực, toàn thân khoác chiếc áo thêu kim tuyến. Lão đạo mặt khi miệng nhọn, mắt hí, mày thưa, thân cao dong dong, tay cầm phất trần, thân khoác đạo bào xanh thắm, hông thắt một dây lụa, sau lưng còn giắt một thanh trường kiếm.

Lão đạo mặt khỉ và lão nhân miệng rộng song song bước tới, cả hai đồng thời phát ra một tràng cười lạnh kinh khiếp người nghe.

Trung Cường thấy vậy, đôi mày kiếm của chàng bắt giác chau lại.

Đột nhiên chàng nghe lão nhân đứng cạnh bên mình cười lên ha hả và cất tiếng nói:

- Bên trái là Thủy Linh đảo chủ, bên phải là Lang Nha chân nhân, cả hai đều là hai lão ác ma xuất danh, xem người khuyên hai lão hướng thiện ra sao!

Trong lúc cất tiếng nói thì âm thanh càng lúc càng xa. Trung Cường nghe vậy giật mình quay lại thì thấy lão nhân đã cách xa chàng hơn hai mươi trượng. Sau đó bóng ông chợt mất đi, Trung Cường thấy vậy liền vội vàng gọi theo:

- Lão tiên bối, đệ tử chưa biết tôn danh đại tính của người!

Bên tai chàng lại vang lên tiếng lão nhân:

- Đừng lo vì chuyện này sau này tự người sẽ biết.

Trung Cường nghe vậy bắt giác ngây người, chàng chưng hửng nhìn về phía vạt rừng nơi lão nhân khuất bóng trong lòng thâm nói:

- Vị lão nhân này quả là có phần cổ quái.

Trong lúc đó từ phía sau lưng chàng bỗng có hai tiếng cười độc ác hềnh hếch cất lên.

Trung Cường giật mình, lúc này chàng mới nhớ đến Thủy Linh đảo chủ và Lang Nha chân nhân ở phía sau lưng. Chàng liền quay lại thì thấy cả hai đang cất giọng cười. Thủy Linh đảo chủ và Lang Nha chân nhân đã áp đến gần chàng, khoảng cách hai bên giờ đây còn khoảng một trượng.

Lang Nha chân nhân toét miệng cười to hì hì hai tiếng và cất tiếng nói:

- Tiểu tử! Mau mang bảo kính nộp cho đạo gia, có lẽ đạo gia sẽ bất ngờ rộng lượng mà tha chết cho ngươi.

Thủy Linh đảo chủ nhướn đôi mày bạc cũng cất tiếng cười hềnh hếch và nói:

- Tiểu tử hãy mau mang bảo kính kia đặt vào tay bốn đảo chủ, không được giao cho lão mũi bò này!

Nói đoạn lão xòe bàn tay gầy gò xương xẩu năm ngón tay trông tựa như những que sắt về phía Trung Cường.

Lang Nha chân nhân đột nhiên quát lên:

- Đưa cho ta! ...

Và cũng xòe tay ra, Trung Cường thấy thần thái hung hăng của cả hai, trong lòng chàng đã hết kiên nhẫn, giờ đây lại thấy thái độ và ngôn ngữ cuồng ngông của cả hai, bất giác lòng chàng tức giận đến cực cùng. Đôi mày kiếm của chàng nhướn lên. Chàng quát hỏi:

- Có sao phải giao cho hai người?

Nói xong đôi mắt của chàng liền phát ra hai luồng điện lạnh, sắc như gươm quét lên gương mặt của hai lão già.

Thủy Linh đảo chủ nghe vậy đột nhiên bật cười ha hả, Lang Nha chân nhân nghe vậy liền hừ lên một tiếng bực dọc, đồng thời xuất thủ như điện chập thẳng vào ngực Trung Cường. Trung Cường mỉm cười lạnh nhạt, xuất thủ định khóa chặt huyết mạch môn của đối phương.

Thủy Linh đảo chủ thấy vậy ngưng bật tiếng cười lão quát to:

- Lão tạp mao, ngươi dám ...

Chữ dám vừa dứt hữu chưởng của lão đã chém mạnh về phía cổ tay của Lang Nha chân nhân.

Trung Cường thấy vậy ngơ ngác, bất giác chàng lùi lại một bước. Ngay lúc Trung Cường lùi lại hai đối phương của chàng bỗng đồng thanh quát lên ...

Cổ tay trái của Lang Nha chân nhân cất lên, lập tức tránh được thế chém của Thủy Linh đảo chủ đang công tới. Sau đó tay trái của lão chột thấp xuống, lại tiếp tục nhắm vào ngực của Trung Cường chộp tới, tay phải của Thủy Linh đảo chủ chột trầm xuống xẹt qua bàn tay của Lang Nha chân nhân, lão cũng sấn lên tay trái liền xuất một chiêu Diệp Đế Thâu Chỉ dả hướng về phía ngực áo Trung Cường.

Hai lão xuất thủ nhanh chóng vô cùng, kinh lực cuộn cuộn, thoáng chốc tay của cả hai đã gần kề ngực của Trung Cường. Trung Cường giật mình kinh hãi liền diễn bộ pháp Khôn Long Phiêu, thân chàng xẹt ngang như làn khói mỏng bay vọt về phía trái xa hơn ba trượng.

Thủy Linh đảo chủ cười lên một tiếng, không biết lão đã sử dụng loại thân pháp gì mà cũng nhanh chóng vút theo bóng của Trung Cường, đồng thời bàn tay trái của lão cũng không biến thế vẫn nhắm vào ngực của Trung Cường tóm tới.

Lang Nha chân nhân càng lợi hại hơn, lão cười nhạt một tiếng, thân lão cũng vọt xiên theo hướng Trung Cường cây phát trần trong tay lão liền triển ngay một thế Phong Quyện Tàn Vân, tiếng tơ phát trần rít lên nhẹ nhẹ, phát trần đã cuộn lên trước ngực Trung Cường.

Thủy Linh đảo chủ thấy vậy giật mình, lão biết ngực áo của Trung Cường nếu bị quét trúng, bảo kính nhất định sẽ bị rơi ra, phát trần của đối phương chỉ khê vòng xuống, bảo kính sẽ bị Lang Nha chân nhân đoạt mất. Do đó lão thét lên một tiếng hữu chưởng xuất ra một chiêu Đại Bàng Triển Dịch kích thẳng vào vai

trái của Lang Nha chân nhân. Lang Nha chân nhân cho rằng bảo kính đã trong tầm tay, đột nhiên lại bị Thủy Linh đảo chủ phá đám.

Lão bỗng dùng dùng nổi giận quát lên:

- Lão cầu muốn chết!

Chữ vừa dứt tay trái của lão vòng lên phong bế thế công của Thủy Linh đảo chủ. Cây phát trần trong tay phải đã nhanh như điện xẹt quét về phía đầu gối của Thủy Linh đảo chủ.

Thủy Linh đảo chủ cười lên đắc ý, tay áo rộng của lão phát lên thân lão đã đằng không khoảng ba trượng tránh lấy thế quét của cây phát trần. Thân hình của lão Lang Nha chân nhân lại bổ nhào về phía Trung Cường.

Thủy Linh đảo chủ đang ở trên không thấy vậy quát lên:

- Lão tạp mao kia, không đấu với ngươi một mất một còn thì chớ có mong đoạt được chiếc gương.

Lời chưa dứt thì lão đã thi triển ngay thế chim ưng bắt thỏ. Hữu chưởng xòe ra định dùng ngũ chỉ bấu vào ót của Lang Nha chân nhân, Lang Nha chân nhân giận hờn lên một tiếng xuất ra một chiêu Tề Ngưu Vọng Nguyệt. Xoay người vòng chưởng, cây phát trần liên tiếp quét đi.

Thủy Linh đảo chủ chỉ cười ha hả, đang ở trên không, hai ống tay áo của lão chợt phát nhẹ thân lão lại vọt đến ba thước. Chân phải của lão nhằm thẳng vào Thiên Linh Cái của Lang Nha chân nhân. Đột nhiên giờ đây hai lão chuyển sang đánh nhau kịch liệt. Không còn nghĩ đến Trung Cường, Lang Nha chân nhân hữu thủ phát lên tạo thành một màn. Chưởng chụp xuống tay áo rộng của Thủy Linh đảo chủ, cuộn lên từng trận kinh phong tựa như bão tố đang ào ào cuộn tới. Trong chớp mắt, hai bóng người đã quện chặt vào nhau. Khi lên cao, khi xuống thấp, tựa như đang bị cuốn vào cơn lốc, tiếng quát liên hồi. Cả hai đánh nhau kịch liệt làm cho bụi bốc mù mù cỏ bay tứ tán cành lá đong đưa uy thế thật kinh người.

Trung Cường đứng ở vòng ngoài xem hai lão ác ma quần nhau chí mạng, lòng chàng bỗng thấy dịu lại. Nhưng chàng chợt nhớ đến hai lão ác ma này đều muốn đoạt lấy chiếc gương trong ngực mình, bất giác lửa giận lại bốc cao.

Ngay lúc ấy hai lão ác ma đang quần nhau kịch liệt bỗng tách ra, đột nhiên bổ về phía Trung Cường nhanh như chớp giạt.

Đôi mày kiếm của Trung Cường chợt dựng lên, chàng đã thật sự nổi giận.

Thủy Linh đảo chủ đã đến trước một bước hữu chưởng của lão đột nhiên cất đến hướng về Trung Cường bổ xuống một thế vô cùng mãnh liệt. Lang Nha chân nhân cũng vừa đưa tay phải của lão công xuất ra định tóm lấy ngực của Trung Cường.

Trung Cường quát lên một tiếng liền xuất một chiêu Lực Phân Song Hổ. Song chưởng của chàng vận đủ công lực toàn thân chia ra làm hai phía.

Bùng! Song chưởng của chàng đã phong bế hai thế công của hai lão ác ma.

Thủy Linh đảo chủ ý lên một tiếng kinh ngạc lão liền lùi xéo về sau một bước và nhảy vọt ra ngoài xa khoảng một trượng.

Lang Nha chân nhân khẽ hự lên một tiếng thân hình lắc lư lùi lại tám thước.

Vai của Trung Cường bị chấn động liên hồi, chàng thấy đôi cánh tay của mình hơi ê ẩm.

Thủy Linh đảo chủ giật mình biến sắc, lão bỗng ngậy người, đôi gò má của Lang Nha chân nhân cũng giật liên hồi. Lão ta cũng ngỡ ngàng không tin vào việc đã xảy ra. Hai người không sao ngờ được chàng ngân trang thiếu niên trước mặt họ lại có một công lực kinh người như vậy. Trung Cường phóng ra một chưởng, hai tay cảm thấy hơi đau, chàng chợt giật mình kinh hãi. Vì biết rằng hai lão ma này công lực thâm hậu, không thể khinh thường được. Do đó chàng cảnh giác vận lực vào tay, nhìn thấy hai lão ma đang ngậy người như tượng, chàng chợt có ý định khuyên nhủ cả hai hướng thiện.

Chàng liền nén cơn lửa giận trong lòng, gương mặt tuấn tú của chàng bỗng đỏ hồng và chàng cất tiếng nói to:

- Hai vị cần cư hải ngoại, đã là thế ngoại cao nhân chính là lúc tu tâm dưỡng tính, diệt trừ trần niệm tham ngộ được huyền cơ chí cao ...

Thủy Linh đảo chủ và Lang Nha chân nhân không để cho Trung Cường nói hết lập tức ngắt mặt phát ra một tràng cười chế diễu.

Trung Cường thấy thái độ cuồng ngạo của cả hai, lửa giận trong lòng chàng lại bốc lên cao ngút.

Thủy Linh đảo chủ đột nhiên cười to và nói:

- Những lời này không cần bọn tiểu tử các ngươi nhắc lại, năm mươi năm trước bốn đảo chủ đã nghe qua không biết bao nhiêu lần như vậy.

Đôi mắt của Lang Nha chân nhân bỗng đảo lên một lượt dường như lão chợt nhớ ra điều gì, lão cười khanh khách và cất tiếng chiêu dụ:

- Tiểu tử, ngươi hãy thông minh lên một chút. Ngươi hãy thức thời, phân tích lợi hại, đánh giá tình hình biết lượng khinh trọng, thế mới là tuấn kiệt. Nếu ngươi đồng ý bái ta làm sư phụ, hiến chiếc bảo kính ra, sư đồ chúng ta cùng nhau tham ngộ tuyệt thế võ lâm trên chiếc gương này, lo gì sẽ không độc bá võ lâm.

Thủy Linh đảo chủ nghe vậy cười lên ha hả và nói:

- Lão tạp mao kia, ngươi nghĩ hay thật, nói cũng dễ nghe. Lẽ nào ngươi cho là ta không muốn nhận tên tiểu tử này để làm kẻ kế thừa hay sao?

Trung Cường nghe hai lão ma đầu giằng co giành giật, chàng tức giận đôi mày kiếm nhướng cao, tinh mục xạ quang.

Những lời chàng muốn khuyên nhủ hai lão cứ tựa như đàn khảy tai trâu. Do đó chàng hừ lên một tiếng bực mình, sát khí đột nhiên trỗi dậy chàng bất giác bước lên mấy bước.

Lang Nha chân nhân không thèm nhìn thấy Thủy Linh đảo chủ một lần, lão tiếp tục giảo hoạt cất lời:

- Tiểu tử hãy đứng lại, ngươi hãy bình tĩnh không nên xung động. Hai chúng ta phải hợp lực trừ đi Thủy Linh lão cẩu này mới được.

Lời của Lang Nha chân nhân chưa hết, râu tóc của Thủy Linh đảo chủ liền dựng ngược lên. Lúc này lão đã phần nộ lên đến cực điểm. Lão quát lên một tiếng, hữu chưởng của lão quét về phía Lang Nha chân nhân nhanh như điện xẹt.

Dường như Lang Nha chân nhân đã có sự chuẩn bị từ trước. Ngay lúc Thủy Linh đảo chủ xuất thủ tấn công, lão đã điểm cây phát trần vào Đan Điền của đối phương.

Lúc này cả hai đều muốn diệt trừ đối phương do đó song phương xuất chiêu vừa nhanh vừa hiểm.

Ngay lúc ấy bỗng có mấy tiếng gà gáy sáng từ phía xa xa vọng đến.

Trung Cường nghe vậy bất giác nhớ ra trời đã gần sáng. Chàng cảm thấy phải tức tốc trở về trang viên, nếu không Trí Mẫn, Lệ Quân phát giác ra chàng không có ở đó, nhất định sẽ lo lắng vô cùng, sẽ đổ xô đi tìm thì thật phiền phức.

Nghĩ như vậy nên chàng quay sang hai lão ma đang quần nhau mãnh liệt và cất tiếng nói to:

- Trời sắp sáng rồi, tại hạ còn có việc phải làm, xin cáo từ vậy!

Nói xong chàng đột nhiên xoay người chạy thẳng ra ngoài miệng cốc. Thủy Linh đảo chủ, Lang Nha chân nhân lúc này đã phát giác con mồi đã bỏ đi, hai lão không muốn đánh nhau nữa mà đồng thanh quát lớn:

- Tên tiểu tử không để chiếc gương lại, ngươi muốn đào tẩu dễ dàng vậy sao?

Cùng với tiếng quát, hai lão đã vọt lên cao độ năm trượng, phát mạnh tay áo. Cả hai như đại bàng hành không bỏ nhào tới phía Trung Cường vừa vọt qua. Cả hai vừa chạm đất, lại thêm một lượt đằng không, cự

ly giữa hai lão và Trung Cường giờ đây còn không đầy trăm trượng. Trung Cường quay đầu nhìn lại thấy vậy thất kinh, chàng liền vận toàn chân lực xuống chân, thân ảnh của chàng bỗng lao đi vun vút.

Đột nhiên phía sau lưng chàng có một âm thanh ngân lên, tứ phía hào quang chói dường như có sét xẹt qua.

Tiếp theo có một chuỗi âm thanh uông uông đang bỏ về phía Trung Cường.

Trung Cường quay đầu nhìn lại thì thấy Lang Nha chân nhân đang cầm một thanh trường kiếm quang hoa chói mắt, xanh xanh sáng ngời, lão đang đằng không múa lên vạn đạo hào quang, tạo thành một màn sáng chói, người kiếm hợp nhất đang bước vọt tới, thân ở không trung, lão luôn miệng réo lên:

- Tiểu tử, ngươi không để lại chiếc gương, lại muốn đào tẩu hay sao?

Trung Cường thấy vậy bức dọc hừ lên một tiếng, trong lòng thầm nói:

- Ta muốn đi thì các ngươi làm gì được ta.

Chàng liền biến đổi khẩu quyết, triển ngay khinh công Phong Tẩu Lôi Hùng vọt ra phía ngoài miệng cốc, thân chàng lướt đi nhanh như điện xẹt, cuộn theo vô số cát bụi và thấp thoáng có tiếng nổ lép bép của lôi điện vang lên. Lang Nha chân nhân thấy vậy giật mình kinh sợ, chân khí bị ngưng trệ do đó lão ta bị rơi xuống đất. Thủy Linh đảo chủ cũng ngơ ngác đáp xuống đứng ở bên cạnh lão. Cả hai định thần nhìn kỹ thì chỉ thấy một bóng trắng vút ra khỏi ngoài miệng cốc phút chốc mất tăm.

Trung Cường thi triển tuyệt thế khinh công. Vượt núi băng rừng, qua ghềnh vượt suối, phút chốc đã xuống đồng bằng. Chàng quay đầu nhìn lại thì không thấy Thủy Linh đảo chủ và Lang Nha chân nhân đâu cả. Chàng liền định chuẩn phương hướng vọt thẳng về phía vạt rừng thấp thoáng phía xa. Lúc này vành trăng khuyết đã hoàn toàn bị mây che kín, mặt đất càng trầm tịch. Sau một hồi lâu, chàng đã đến trước trang viên, chàng khẽ nhún người vọt lên một ngọn cây cao, đưa mắt quan sát, thấy toàn thể trang viên chìm đắm trong giấc ngủ say, im lặng thanh bình. Chàng liền nhẹ nhàng vọt đến một dãy hiên nhà. Đến giữa phòng mình, chàng lập tức ngưng thần, nhẹ nhàng đáp xuống đất không một tiếng động. Bay vào trong sân như một đám bông. Lại một cái nhún người, chàng đã chui tọt vào trong phòng.

Chàng liền nhẹ nhàng ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu nhắm mắt vận công điều tức.

Không biết đã bao lâu, bỗng trong sân vẳng lại tiếng bước chân người. Chàng mở mắt ra thì thấy trời đã sáng tỏ chàng lập tức bước xuống giường mở cửa phòng ra thì thấy mấy người giúp việc trong trang viên đã mang nước đến. Trung Cường rửa mặt xong và lập tức đi ra khỏi phòng, chàng chợt trầm tư đi thẳng về phía phòng của Lệ Quân. Đến gang trước cửa, chàng khẽ hung hắng ho lên một tiếng và cất tiếng nói:

- Tỷ tỷ đã thức dậy chưa?

Lệ Quân liền vội bước ra và hạ giọng nói:

- Đệ đệ, vào đi!

Trung Cường ngẩn mặt nhìn, bất giác chàng bỗng giật mình vì chỉ qua một đêm mà gương mặt diễm lệ như hoa của Lệ Quân tỷ tỷ giờ đây tiêu tụy xanh xao dị thường.

Lệ Quân thấy Trung Cường nhìn mình chăm chú, đôi mắt tỏ ra quan tâm, lo lắng thương cảm.

Tim nàng đập rộn ràng, kích động muốn rơi nước mắt.

Trung Cường thấy vậy vội lo lắng hỏi:

- Tỷ tỷ ...

Nhưng Lệ Quân không nói gì. Nàng khẽ cúi đầu quay người đi vào trong phòng. Tim của Trung Cường cũng đập liên hồi, chàng tưởng rằng mình thương thể của Tuấn Thiểu đã chuyển xấu đi do đó chàng cũng vội bước theo Lệ Quân đến bên giường của Vô Thọ Tuấn Thiểu, cúi đầu nhìn xuống thì thấy Vô Thọ Tuấn Thiểu đang ngủ say như chết. Chàng liền quay sang hỏi Lệ Quân:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ đã điểm huyệt ngủ của Lục ca à?

Đôi mắt phượng của Lệ Quân rưng rưng rướm lệ, nàng đưa ánh mắt u buồn nhìn về Trung Cường và khe khẽ gật đầu.

Trung Cường cúi xuống quan sát tỉ mỉ thương thế của Vô Thọ Tuấn Thiếu. Chàng thấy Lục ca giờ đây sắc mặt đã hồng nhuận trở lại, thở đã mạnh hơi, một lúc sau chàng lại hỏi Lệ Quân:

- Tỷ tỷ, đêm hôm qua tỷ tỷ không hề chớp mắt phải không?

Lệ Quân nghe chàng hỏi vậy dường như đã điểm đúng vào tâm sự đau thương của nàng nên nàng không nói gì, hai dòng lệ ngọc chỉ biết túa ra và rơi đều xuống má. Trung Cường thấy vậy hoảng lên, chàng liền đến bên Lệ Quân cất tiếng an ủi:

- Tỷ tỷ không nên quá lo lắng, thương thế của Lục ca qua mấy ngày nữa sẽ hoàn toàn bình phục thôi mà.

Lời của Trung Cường vừa dứt thì Lệ Quân cất lên một giọng thấp thấp đầy ảm ức kêu lên hai tiếng đệ đệ, đồng thời đưa tay ôm chặt, Trung Cường đoạn cất giọng tha thiết nói:

- Đệ đệ, tỷ tỷ cảm thấy rằng càng ngày đệ càng cách xa tỷ tỷ.

Nói xong, đôi bờ vai ngọc của nàng run lên rưng rức, dường như nỗi thương tâm đã dâng lên cực điểm.

Trung Cường vốn là kẻ đa tình, nhưng vì lòng chàng đã có Trí Mẫn, hơn nữa gần đây sự việc xảy ra quá đổi dồn dập nhất là đang lo chuyện sư phụ bị sát hại. Do đó chàng không dám nhiệt tình đối với Lệ Quân. Lúc này thân chàng đã bị Lệ Quân ôm chặt, tai lại nghe tiếng thổn thức đầy vẻ ai oán của nàng, lòng chàng cũng vô cùng cảm động. Chàng bỗng vô thức đưa tay khẽ vuốt mớ tóc mây của Lệ Quân và thấp giọng nói:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ suy nghĩ nhiều quá đó ...

Sau một hồi nức nở, Lệ Quân lại cất giọng nói có vẻ thê lương:

- Đệ đệ, tỷ chỉ hy vọng đệ không xem tỷ là lộ liễu tường hoa ...

Trung Cường nghe vậy biết rằng Lệ Quân lại nhớ đến chuyện đã xảy ra trên chiếc thuyền vượt biển hôm nọ. Do đó chàng không đợi cho Lệ Quân nói hết liền cất ngang lời nàng:

- Tiểu đệ biết rằng tỷ là người chí thanh cao khiết, là thiếu nữ đoan trang hiền thực, lòng tiểu đệ đối với tỷ có trời mới thấu. Tỷ tỷ cứ yên tâm không nên hồ tư loạn tưởng, suy nghĩ lung tung tự giày vò bản thân mình nữa.

Nói đoạn chàng khẽ vuốt nhẹ bờ vai ngọc của Lệ Quân và tiếp:

- Mẫn muội muội từ thừa thiếu thời đã cùng tiểu đệ đồng sư học nghệ, tâm địa sáng trong rất mực ngây thơ, hy vọng tỷ tỷ đặc biệt quan tâm giúp đỡ nàng khi ...

Lệ Quân không để cho Trung Cường nói hết, nàng liền tiếp lời:

- Đệ đệ yên tâm, tỷ tỷ là người nhỏ nhất trong nhà, đã không có đệ đệ lại cũng không có muội muội, tỷ sẽ đối đãi với Mẫn muội như em ruột của mình.

Trung Cường nghe Lệ Quân nói vậy, chàng cảm kích vô cùng, chàng liền nhẹ nhàng nâng gương mặt vẫn còn đầm lệ của Lệ Quân lên và chàng chân thành cất tiếng nói:

- Vậy ba chúng ta sẽ mãi mãi sống vui vẻ với nhau.

Lệ Quân nghe Trung Cường nói vậy, lòng nàng chợt thấy rất đổi ngọt ngào. Đôi mắt phượng của nàng sáng lên, nàng vội cất tiếng hỏi:

- Đệ đệ nói thật chứ?

Trung Cường mỉm cười gật đầu khe khe và đưa tay áo lên lau nước mắt cho Lệ Quân.

Trung Cường vừa lau lệ cho Lệ Quân vừa cất tiếng dịu dàng nói:

- Chúng ta phải đến thăm Doanh tỷ tỷ, đệ nghĩ thương thế của Doanh tỷ tỷ nhẹ hơn của Lục ca ca.

Lệ Quân nghe vậy, gương mặt của nàng chợt hồng lên. Lập tức mỉm cười ngọt ngào và e thẹn, đẩy Trung Cường ra. Nàng lấy một vuông khăn lau đi những giọt lệ còn sót lại trên bờ mi và cũng cất bước đi theo Trung Cường.

Hai người đi đến tây phòng, đi thẳng vào trong nội thất thì thấy Trí Mẫn mặt mày rạng rỡ, cười nói luôn mồm đang tán gẫu với Doanh Doanh lúc này đang nằm trên giường.

Lúc này thấy Trung Cường và Lệ Quân đi đến, Trí Mẫn liền đứng dậy đón chào. Trên gương mặt của Doanh Doanh thần sắc vẫn còn nhợt nhạt nhưng tinh thần so với hôm qua đã có phần khởi sắc. Lúc này Doanh Doanh trông thấy hai người, nàng cũng muốn ngồi dậy, Lệ Quân vội vàng đưa tay cản lại và nói:

- Doanh muội, thương thế của muội vừa mới tạm ổn, không nên ngồi dậy.

Trí Mẫn ngây thơ trong sáng, vừa thấy đôi mắt phượng của Lệ Quân hơi đỏ, nàng lập tức hỏi với vẻ quan tâm lo lắng:

- Quân tỷ tỷ, tỷ khóc à?

Lệ Quân nghe hỏi, liền đỏ bừng gương mặt chưa biết nói sao thì Doanh Doanh đã cất giọng quan tâm hỏi:

- Thương thế Đức Tuấn ca ca trầm trọng lắm phải không?

Lệ Quân nghe vậy như vớ được cứu tinh nên nàng vội chau mày và trầm giọng nói:

- E rằng Lục ca ca phải nghỉ ngơi một thời gian mới có thể hoàn toàn bình phục.

Trí Mẫn lập tức nhiệt thành nói:

- Hôm nay muội vẫn chưa đi thăm Lục ca.

Nói xong, nàng liền vội bước đi ngay, Trung Cường lập tức cản lại:

- Lúc ca vừa mới ngủ say, đợi một lúc nữa rồi đi cũng được muội à!

Lúc này người hầu đã bưng lên hai bát canh nhân sâm liên tử, cung kính nói:

- Tư Mã chủ nhân phái tiểu nữ tì mang hai bát canh này đến cho Lục gia và Mãn cô nương dùng.

Trí Mẫn lập tức đỡ lấy một bát và quay sang nói với Lệ Quân:

- Quân tỷ tỷ, muội và tỷ đi thăm Lục ca nhé!

Lệ Quân mỉm cười gật đầu đoạn cùng Trí Mẫn bước ra khỏi nhà.

Nữ tì mang bát canh đặt lên trên chiếc kỹ ở đầu giường, sau đó cũng lui ra.

Doanh Doanh đưa ánh mắt buồn rầu nhìn vào chiếc bát sứ trên chiếc kỹ trà, đôi mày liễu của nàng chau lại, nàng gượng sức định ngồi dậy.

Trung Cường thấy Doanh Doanh gượng gượng quá sức nên chàng liền bước tới đỡ Doanh Doanh ngồi dậy và lấy gối chêm sau lưng nàng.

Từng làn hương thơm dịu dịu xông vào mũi của Trung Cường làm cho tim chàng đột nhiên đập mạnh, chàng bỗng rụt rè bối rối.

Doanh Doanh đã lâu không tiếp xúc gần với Trung Cường, lúc này không sao kìm được gương mặt đỏ bừng. Đôi mắt hạnh của nàng nhắm chặt, bất giác hơi thở của nàng hơi bị rối loạn, tim đập thình thịch. Trung Cường thấy vậy liền nói với vẻ lo lắng:

- Tỷ tỷ đừng cử động, đệ sẽ giúp tỷ.

Nói xong chàng liền bưng lấy bát canh trên kỹ trà xuống, rồi lập tức múc đầy một muổng hạt sen đưa đến bờ môi của Doanh Doanh.

Doanh Doanh tuy cảm thấy ngọt ngào sung sướng nhưng lòng nàng lại lo lắng không yên. Nàng khẽ cúi mặt, mắt không dám nhìn thẳng Trung Cường. Chỉ biết há miệng ngậm lấy những hạt sen do Trung Cường đưa tới.

Trung Cường tuy biết Doanh Doanh bị trọng thương, tình thế này là bất đắc dĩ nhưng lòng chàng càng bị kích động, tay cầm thìa của chàng cũng khẽ run run.

Một người âm thầm đưa tới, một kẻ lặng lẽ mà ăn, không ai dám nhìn thẳng vào ai, chàng không dám nhìn nàng, mà nàng cũng e thẹn không dám nhìn chàng ...

Ngay lúc ấy bỗng có một bóng trắng xẹt ngang, Trí Mẫn đã bước vào phòng.

Doanh Doanh vừa nhìn thấy Trí Mẫn, mặt nàng bắt giắc đỏ bừng như lửa, tim nhảy thình thịch, hạt sen đang nhai dở trong miệng không hiểu rõ đã xuống bằng cách nào.

Trung Cường không ngờ Trí Mẫn quay lại nhanh như thế, gương mặt tuấn tú của chàng đột nhiên đỏ tận mang tai, bát canh trong tay chàng đột nhiên lắc nhẹ, một giọt canh rơi trên vạt áo của Doanh Doanh.

Tâm địa Trí Mẫn rất mực trong sáng, thần sắc của nàng tự nhiên như không. Nàng không để ý đến tình hình vừa xảy ra, vì nàng cho rằng Mẫn tỷ tỷ trọng thương không thể cử động, Cường ca ca làm như vậy là điều hết sức tự nhiên.

Lúc này nàng đã thấy giọt canh do Trung Cường làm rơi trên áo của Doanh Doanh.

Nàng liền lấy ra một chiếc khăn quàng lên cổ của Doanh Doanh và phủ xuống phía chân, đồng thời cất giọng chân thành nói:

- Mẫn tỷ tỷ, canh nhân sâm ăn nóng mới tốt, tỷ ăn nhanh lên kẻo nguội.

Doanh Doanh gục đầu nhắm mắt, tâm tình kích động, lệ nóng trào ra chảy trên đôi má, trong vị ngọt của canh nhân sâm nàng chợt nghe như có thêm một vị chua chua xót xót.

Lúc này nàng âm thầm hướng lên trời cao mà thề thốt. Nàng sẽ âm thầm hy sinh hạnh phúc của bản thân, chứ nàng không muốn thấy vị tiểu cô nương hiền lương thuần chính này đau khổ đổ lệ vì tình.

Tâm niệm như vậy nên nàng cảm thấy tinh thần thoải mái hơn lên nàng nhanh chóng ăn sạch cả bát canh nhân sâm liền tử. Nhưng nuốt vào nàng không hề cảm thấy mùi vị của nó ra sao vì lúc này ruột gan của nàng tự như đã bị cắt ra từng đoạn.

Trí Mẫn thấy Doanh Doanh đã ăn một mạch hết sạch bát canh, nàng vui vẻ đón chiếc bát không từ tay Trung Cường đặt lên trên kỹ.

Ngay lúc Trí Mẫn xoay người đặt bát, Doanh Doanh liền nhanh tay lau đi hai dòng lệ vẫn còn vương trên má nàng.

Trí Mẫn quay lại nhẹ nhàng đỡ Doanh Doanh nằm xuống.

Trung Cường khẽ đứng lên, chàng nhìn sang Doanh Doanh một lượt thấy thần sắc của nàng đã thản nhiên như cũ. Chàng liền lặng lẽ bước ra khỏi phòng, đi thẳng lên nhà trên.

Trên này thức ăn sáng đã được dọn lên sẵn sàng.

Trí Mẫn, Lệ Quân cũng đang từ từ bước vào.

10. Chương 10: Sưu Xuân Tiên Tử Thi My Hương

Ba người vừa dùng xong bữa sáng thì thấy phu thê của Hàn Vũ Tú Sĩ Tư Mã Trọng đã từ ngoài sân đang vội vã bước vào. Trung Cường đưa mắt nhìn xem, thì thấy thần sắc của Tư Mã Trọng vô cùng lo lắng hoang mang.

Gương mặt của Ông Ái Cầm thì ưu tư lo lắng.

Xem ra lòng cả hai đang đầy ắp tâm sự.

Phu thê Tư Mã Trọng vội vã bước vào trong phòng, ba người thấy vậy liền đứng lên nghênh tiếp.

Năm người vừa ngồi xuống, Tư Mã Trọng không kịp hỏi thăm thương thế của Tuấn Hiếu và Doanh Doanh lập tức nghiêm túc nhìn vào Trung Cường và nói:

- Mấy người vào trong thành, hôm nay có chuyện nên đã về trang viện rất sớm họ nói trong Phúc Sơn thành hiện giờ đang lan truyền rộng rãi tin Cường thiếu hiệp đã đoạt được Địa Kính chỉ bảo của Võ Lâm Quái Tăng năm xưa truyền lại. Không biết là thật hay giả?

Trung Cường nghe xong không hề ngạc nhiên chàng chỉ khẽ hừ lên một tiếng và nói:

- Có chuyện này thật à?

Đôi mày ngài của Lệ Quân chau lại, nàng cảm phần nói:

- Chuyện này nhất định là do lão đại trong Giáo Thiên Tam Yêu bày ra. Lão đã chạy đến Phúc Sơn thành, tuyên truyền khích động để báo thù.

Trí Mẫn cũng cong chiếc miệng xinh và nói:

- Chuyện này là do Cường ca ca gây ra. Người ta đuổi theo ca ca đòi chiếc gương, ca ca nói là ở ngay trong ngực mình.

Uông Ái Cầm nghe vậy cũng góp lời:

- Chuyện này nên nhanh chóng cản lại, ta phải phá vỡ âm mưu của Giáo Thiên Tam Yêu.

Nếu không tin này sẽ lan truyền khắp giang hồ. Một số người hiếu lợi tham tâm sẽ đến quấy rầy Cường thiếu hiệp, lúc đó thiếu hiệp sẽ khó mà yên tâm được ngày nào.

Tư Mã Thiên nghe thấy hiền thê mình nói có lý, lập tức phụ họa theo:

- Không sai, phải nhanh chóng giải trừ tin đồn này, nếu không Cường thiếu hiệp sẽ vĩnh viễn không yên.

Nói đoạn quay sang Trung Cường lúc này đang ngồi trầm tư và ông tiếp lời:

- Cường thiếu hiệp không nên coi thường tin đồn thất thiệt này, có khả năng sẽ dẫn đến tai hại thiệt thân.

Trung Cường khẽ cười và đáp:

- Điều này tiểu đệ quả là không nghĩ đến.

Vợ chồng Tư Mã Hiệp rất lo lắng cho Trung Cường, nhưng thấy Trung Cường không phủ nhận, cũng không phần nộ về tin đồn này nên cả hai đều cảm thấy không tiện nói thêm.

Lệ Quân, Trí Mẫn vô cùng lo lắng vội cất tiếng hỏi:

- Theo ý của Tư Mã đại hiệp thì chúng ta nên làm thế nào để ứng phó chuyện này?

Tư Mã Trọng khẽ trầm tư và đáp:

- Nên phái người đi khắp nơi vạch trần âm mưu của lão yêu này mới được.

Đôi mắt phượng của Lệ Quân sáng lên nàng lập tức vui mừng nói:

- Như vậy thì tốt quá, vậy xin phiền đại hiệp giúp cho việc này!

Đôi mày kiếm của Trung Cường chau lại, chàng định lên tiếng cản trở, nhưng Trí Mẫn đã nhìn ra tâm ý của chàng, không đợi Trung Cường cất tiếng nàng liền lo lắng thốt lên:

- Cứ mãi như thế này, đâu đâu cũng có kẻ quấy rầy, không biết khi nào mới đuổi kịp Lục Dã Khôn Long lão tiền bối!

Trung Cường nghe vậy giật mình, đôi mày của chàng chợt giãn ra. Chàng lập tức quay sang Tư Mã Trọng mỉm cười và nói:

- Như vậy thì làm phiền Tư Mã đại hiệp quá.

Tư Mã Trọng cười lên ha hả đáp:

- Đều là người trong nhà, xin Cường thiếu hiệp chớ có khách sao như vậy.

Nói xong đứng lên, cùng với Ái Cầm song song cáo từ.

Ba người tiễn họ ra đến ngoài cửa mới quay lại phòng. Ba Lê Quân vừa ngồi xuống liền bực dọc nói:

- Cường thiếu hiệp tốt bụng đã tha chết cho lão, không ngờ rằng lão đã lấy oán báo ân, lần sau gặp lão cẩu này, nhất định không thể tha thứ cho lão lần nữa.

Đôi mày ngài của Trí Mẫn chau lại, nàng nói:

- Chuyện này là do sai lầm của Cường ca ca ...

Trung Cường không đợi cho Trí Mẫn nói hết, chàng chợt thở dài và nói:

- Bây giờ ta không muốn biết lời đồn thổi đó ra sao, chỉ lo lắng là lúc nào mới đuổi kịp Khôn Long lão tiên bối.

Ba người chợt im lặng đồng thời nghĩ đến thương thế của Doanh Doanh và Vô Thọ Tuấn Thiểu.

Trí Mẫn lập tức nói với Lê Quân:

- Quân tỷ tỷ, chúng ta nên đi thăm Lục ca và Mẫn tỷ tỷ.

Lê Quân gật đầu đứng dậy cùng với Trí Mẫn song song đi ra khỏi cửa. Đột nhiên Trí Mẫn dừng lại quay lại nói với Trung Cường:

- Cường ca ca, muội thấy thương thế Lục ca và Doanh tỷ tỷ trong năm ba ngày khó mà phục hồi. Muội nghĩ muội và Quân tỷ tỷ nên ở lại đây để chăm sóc họ, ca ca một mình đi trước ...

Trung Cường không đợi cho Trí Mẫn nói hết chàng lập tức đáp:

- Để huynh nghĩ xem.

Nói xong, chàng nhìn theo hai bóng hình kiều diễm của Lê Quân và Trí Mẫn cho đến khi họ rẽ thành hai hướng hai phòng mới thôi.

Chàng ngồi trên ghế nghĩ cách làm thế nào nhanh chóng đuổi kịp Khôn Long lão tiên bối, đồng thời phải làm sao để thoát khỏi sự quấy rầy của bọn người thấy lợi trước mắt là nỗi lòng tham. Càng cũng nghĩ đến lão nhân đã tặng chàng chiếc gương báu. Đồng thời chàng cũng nhớ đến những tuyệt thế võ công ghi trên mặt gương. Thế là chàng động tính hiếu kỳ nhẹ nhàng cất bước tiến vào trong phòng, lặng lẽ lấy chiếc gương ra, một luồng ánh sáng chói chiếu sáng cả phòng.

Chàng chợt thán kêu lên:

“Quái thật”!

Đồng thời chàng liền nhanh tay lấy vạt áo khoác che kín mặt gương, chàng ngưng thần lắng nghe xung quanh yên tĩnh dị thường, chàng cúi đầu nhìn xuống thì thấy mặt sau của chiếc gương có mấy hàng chữ nhỏ rất sắc nét không biết người ta đã dùng vật gì mà khắc lên nó.

Chàng ngưng thần nhìn kỹ thì thấy đó là lịch đại của chiếc kính và một số tên người.

Hàng đầu tiên khắc rằng:

“Thiên Nhất lão nhân, trung thu năm bình tuất, truyền kính lại cho Ngân Tu Khách”.

Trung Cường thấy vậy biết ngay chủ nhân đầu tiên của chiếc bảo kính không phải là Vô Lâm Quái Tăng mà là Thiên Nhất lão nhân.

Hàng thứ hai:

“Năm Đinh Tỵ, cuối xuân Ngân Tu Khách truyền lại Nghị Hoàn đại hiệp Lỗ Khắc Trung”.

Trung Cường xem đến hàng thứ năm thì thấy phía trên khắc là Năm Nhâm Ngọ ngày tiểu hàn Trương Sĩ Lễ truyền kính cho Thiên Nhai Cô Ấu Ngự Dữ Cung.

Hàng thứ sáu khắc rằng:

“Thanh Minh năm Tân Mùi Ngự Dữ Cung truyền kính cho Cường Trung Cường”.

Lúc này chàng mới ngộ ra rằng Thiên Nhất lão nhân chính là Vô Lâm Quái Tăng, lão nhân gầy gò chính là Thiên Nhai Cô Ấu Ngụy Dữ Cung.

Nhìn sự khắc trên mặt sau chiếc gương, chàng mới biết được chiếc bảo kính này chuyển đến Thiên Nhai Cô Ấu đã làm đời sáu.

Chàng nghĩ khắp các nhân vật trong chốn võ lâm giang hồ trong tất cả các kỳ nhân dị sĩ. Không hề nghe thấy ai nhắc đến người có tên gọi là Thiên Nhai Cô Ấu. Do đó chàng đoán rằng vị lão nhân gầy gò này là một nhân vật yếm thế trong chốn võ lâm. Nhưng chàng tin chắc rằng lão nhân này là một nhân sĩ hiệp nghĩa tốt bụng. Căn cứ vào ngày tháng khắc trên gương, chàng tính được thời gian lão nhân bảo quản chiếc kính này đã là mười lăm năm.

Trong mười lăm năm này, rất có thể lão nhân đã tham ngộ được tuyệt học ghi trên gương báu.

Từ khi Vô Lâm Quái Tăng truyền đến lão nhân gầy gò Ngụy Dữ Cung, bốn người ở giữa đường như không có ai xuất hiện trên giang hồ, hay để lộ chiếc bảo kính ra, lẽ nào cả bốn đều không tham ngộ được võ công tuyệt thế ghi trên mặt kính. Hay họ đều là những người tu tâm dưỡng tính, làm thế ngoại cao nhân nên họ không xuất đầu lộ diện?

Lúc này chàng nhẹ nhàng để một góc của chiếc gương lộ ra khỏi vạt áo, chàng phát giác ra trong ánh sáng lóng lánh của chiếc gương thấp thoáng ẩn hiện mấy chữ đỏ như huyết, rồi bỗng nhiên mấy chữ ấy không thấy đâu cả.

Trung Cường chợt động linh cơ, chàng liền nhẹ nhẹ lắc lư mặt kính. Quả nhiên mấy chữ đỏ như huyết ấy lại lần lượt hiện ra.

Chàng liền chậm chậm di chuyển mặt gương ra khỏi vạt áo. Dần dần có bảy chữ nhỏ hồng như huyết lộ ra, đó là long, hổ, phụng, giao quyền chưởng phổ. Trung Cường thấy vậy trong lòng chàng kích động vừa mừng vừa kinh, hai tay cầm kính của chàng không tự chủ được đã bắt đầu run lên nhè nhẹ, dưới quyền phổ lại hiện ra khẩu quyết của bốn chiêu chưởng pháp đó là Giáng Long, Trượng Hổ, Nã Phụng, Bồ Giao. Đọc kỹ thì chàng lại phát hiện ra trong bốn chiêu chưởng này có quyền có chưởng, có cầm có nã.

Bốn chiêu này ứng dụng tuần hoàn biến hóa vô cùng.

Trung Cường thông minh khác người, xem qua một lần là nhớ mãi không quên. Chàng chỉ đọc qua khẩu quyết của bốn chiêu tuyệt học.

Chàng định xem tiếp xuống dưới bỗng trong sân vang lại tiếng chân người, chàng liền nhanh chóng cho chiếc gương báu vào trong ngực áo. Chàng ra khỏi phòng thì thấy mặt trời đã gần đứng ngọ. Hai phu thê Tư Mã Trọng đang đi tới phía chàng. Trung Cường liền tươi cười đón chào hai người, Trí Mẫn, Lệ Quân nghe tiếng cũng kéo đến.

Năm người vừa ngồi xuống, Tư Mã Trọng liền đem sự cất đặt của mình để phá vỡ kế hoạch vu khống của đối phương, kể cho mọi người nghe. Họ Tư Mã đã sai hai mươi tráng hán rong ruổi vào thành để thi hành nhiệm vụ.

Trung Cường cảm tạ tấm lòng tốt của phu thê Tư Mã Trọng, Trí Mẫn, Lệ Quân cùng vô cùng cảm kích.

Lúc này bốn người hầu đã dọn lên một bàn cơm vô cùng thịnh soạn.

Trong lúc dùng cơm, Lệ Quân cho phu thê Tư Mã Trọng biết là Trung Cường còn có việc gấp phải làm. Tình thế buộc phải sớm rời trang viện. Nhưng trước mắt tình thế vô cùng bất lợi, nếu để cho Trung Cường một mình xuôi xuống phía nam, thì quả là thế cô lực mỏng.

Nếu như cả ba sẽ không ai chăm sóc. Do đó nàng và Trí Mẫn đều thấy khổ tâm.

Phu thê Tư Mã Trọng nghe vậy liền nhiệt thành tỏ ý đảm đương việc chăm sóc Tuấn Thiệu và Doanh Doanh giúp ba người. Để cho cả ba yên tâm xuống phía Nam. Sau khi thương thế của Tuấn Thiệu và Doanh Doanh khỏi hẳn, hai người sẽ đuổi theo sau.

Trung Cường thấy Lệ Quân rất đồng ý với quyết định này nên chàng cũng không tiện tỏ ý.

Cơm nước xong năm người đem quyết định ấy báo cho Vô Thọ Tuấn Thiếu và Doanh Doanh. Hai người nghe vậy cũng cảm thấy đây là cách làm hợp lý nhất hiện tại.

Trung Cường sốt ruột theo Lục Dã Khôn lão tiên bối nên chàng quyết định tức khắc lên đường.

Uông Ái Cầm lệnh cho bọn nô tỳ đi báo cho bọn mã phu chuẩn bị ngựa.

Khang Trí Mẫn quyết định sẽ cưỡi con Tiểu Hồng của Vô Thọ Tuấn Thiếu. Ba người nói tiếng từ biệt với Tuấn Thiếu và Doanh Doanh. Tuấn Thiếu dặn dò ba người đi đường cẩn thận.

Lúc này Mãn Doanh Doanh tỏ ra trầm tĩnh lạ thường. Nhưng Lệ Quân và Trí Mẫn lại có phần cảm động lưu luyến như không muốn rời.

Năm người đến trước cổng trang viện thì ngựa được chuẩn bị xong xuôi từ trước.

Ô Long, Tiểu Bạch và Tảo Hồng đều phấn chấn tinh thần, thấp giọng hí lên hai tràng tỏ vẻ vui sướng. Trung Cường, Lệ Quân, Trí Mẫn lần lượt nhận lấy ngựa của mình và đồng thanh cất tiếng tạ từ với phu thê Tư Mã Trọng.

Tư Mã Trọng khuyên Trung Cường đi vòng tránh Phúc Sơn thành vượt ngọn núi Quan Hồ Phong đi thẳng xuống Lai Dương, dọc đường tốt nhất nên nghỉ ở những tiểu trấn để tránh phiền hà mới mong sớm đạt được mục đích.

Ngay lúc bấy giờ phía ngoài thôn trang bỗng có một đại hán chày đến như bay.

Năm người đưa mắt quan sát chỉ thấy sắc mặt đại hán vô cùng lo lắng mắt lộ kinh hoàng, đang ào ào chạy về phía năm người.

Năm người thấy vậy biết ngay phía ngoài trang có xảy ra chuyện. Đôi mày dài của Tư Mã Trọng cau lại, không đợi tên trán hán đến nơi liền cất tiếng hỏi:

- Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì hay sao?

Tên trán đình thấy vậy liền cao giọng kêu lên:

- Không may rồi đại gia ơi, phía ngoài có rất nhiều người ngựa từ phía Phúc Sơn thành đang băng đồng vượt cổ hướng về phía trang trại của chúng ta.

Trong lúc đáp lời thì trán hán cũng đến nơi.

Tâm của Trung Cường chợt động, dường như chàng đã dự cảm được điều gì đó, đôi mày kiếm của chàng chau lại chàng cất tiếng nói:

- Kẻ nhập trại, nhất định là đến đây muốn gây sự.

Tư Mã Trọng chợt trầm tư nói:

- Từ khi phu thê ta lập trại ở đây, chưa có kẻ nào đến đây xâm phạm, có lẽ đây là lần thứ nhất.

Đôi mày liễu của Uông Ái Cầm chợt chau lại, nàng cất tiếng nói:

- Bất luận là ai, chúng ta cũng phải ra ngoài xem thử.

Nói xong, năm người bước vội ra khỏi cổng trang trại.

Ô Long, Tiểu Bạch và Tảo Hồng cũng tự động đi theo sau lưng năm người. Đại hán ấy đã đi theo sau lưng năm người. Đại hán ấy đã chạy vọt vào trong trại. Mấy người ra tới bìa rừng đưa mắt nhìn xem thì thấy có mười cỗ kiệu mã đang băng băng phóng tới, tiếng vó như mưa cuốn lên bụi đất mịt mù tất cả đang phi như tên bắn về phía trang trại.

Ngồi trên lưng ngựa là mười nhân vật võ lâm, nai nịt gọn gàng, binh khí lăm lăm, luôn tay đánh ngựa hò hét ồn ào. Lúc này mười cỗ ngựa đã cách bìa rừng chỉ còn khoảng một dặm.

Tư Mã Trọng xem xong liền chau mày dường như lấy làm khó hiểu và cất tiếng nói:

- Mấy kẻ này khí thế hung hăng đến đây tất phải có nguyên nhân.

Đôi mày liễu của Ưông Ái Cầm chau lại gương mặt như có màn sương thoáng qua, năng lập tức phẫn nộ và nói:

- Nếu cả bọn nói không ra lẽ, dứt khoát hôm nay chúng ta không thể dễ dàng bỏ qua cho chúng.

Tiếng nàng chưa dứt thì mười cỗ xe ngựa đã cách năm người khoảng còn ba mươi trượng.

Con Ô Long đứng phía sau đột nhiên thẳng tai dựng bờm ngẩng đầu cất lên một tràng hí dài chói tai, âm thanh chấn động cả một bầu không khí xung quanh. Vang xa không dứt, mười cỗ ngựa đang lao tới đột nhiên giống như đang kinh qua một hồi não loạn, có con chổng hai vó trước lên cao, có con nháo nhác dạt qua một bên tránh né.

Mười người trên ngựa quát tháo om xòm, luân tay đánh ngựa, giờ đây trông cả bọn luống cuống vô cùng.

Ưông Ái Cầm cũng bị tiếng hí kinh thiên động địa của con Ô Long làm giật nảy mình, lúc này thấy ảnh mười con ngựa phía trước rối loạn đội hình, nàng mới phát giác con Ô Long của Trung Cường là một bảo câu. Mười người trên ngựa hét thúc ngựa chạy về phía bìa rừng nơi Trung Cường và mấy người đang đứng.

Năm người đưa mắt quan sát thì thấy ngồi trên lưng cỗ ngựa dẫn đầu là một lão nhân tuổi độ lục tuần có dư, gầy gò như que củi, mặt đen râu xám, tóc dài phát phơ, toàn thân khoác một màu đen kịt, phía sau yên ngựa có một cái quả trượng đầu rắn hình thù kỳ dị giắt chênh chếch về một phía. Trên thân chiếc quả được bố trí vô số vòng trong bằng thép to nhỏ không đều. Đôi mắt hổ của lão ta tóe ra hai đạo hàn quang giá buốt, uy thế khiếp người.

Tả hữu hai bên là hai người, một mặc áo vàng, một mặc áo xám. Cả hai tuổi độ ngoài bốn mươi. Trung niên áo vàng râu đậm mặt tím, mày đậm, mắt tròn, vóc người cao ráo, lưng mang bảo kim giản. Trung niên áo xám tỏ ra uy mãnh tàn ác, thân thể gầy gò lưng giắt một thanh vô ảnh đao mặt mày tỏ ra gian ngoan xảo hoạt. Bảy người còn lại đều là những đại hán cao to, dung mạo hung hăng, mỗi người đều mang một thanh đại khảm đao.

Ưông Ái Cầm thấy vậy, từ trong chiếc mũi thanh tú của nàng bỗng phát ra một tiếng hừ đầy vẻ giận dữ, tiếp đến nàng liền cất giọng nói:

- Hóa ra là Lao Sơn Tam Ác.

Hàn Vũ Tú Sĩ cũng cười lên ha hả và cất tiếng nói:

- Tưởng rằng ai xa lạ, hóa ra lại là Lao Sơn Tam Kiệt. Thất ngênh, thất ngênh.

Nói xong liêng chột đổi sắc mặt cất tiếng hỏi to:

- Không biết ba vị giá lâm hàn trang có điều chi kiến giáo?

Trong lúc ông nói thì mười cỗ ngựa đã đến trước mặt mọi người. Khoảng cách của hai bên bây giờ chỉ còn khoảng nam trượng. Hắc y lão nhân khẽ giơ tay ra hiệu cho đồng bọn dừng lại, mười cỗ ngựa lập tức dừng bước, dàn thành hàng ngang. Lão nhân cười lên khanh khách và nói:

- Ta tưởng ai xa lạ trú ngụ nơi này, hóa ra đây là Tư Mã Trọng đại hiệp. Lão ẩu Xà Quả Cương Hoàn Âm Thường Hữu xuất lĩnh hai vị huynh đệ là Đoạt Hồn Giản và Sư Mệnh Đao mạo muội đến thăm bản trại, xin phu thê đại hiệp châm chước chút đỉnh vậy!

Thần sắc ngạo mạn của lão chột có vẻ dịu xuống đôi chút. Lão khẽ vòng tay chiếu lệ.

Hai người còn lại, đôi mắt sáng quắc chớp liên hồi tỏ vẻ khô khan không chút nề nang. Cả hai chỉ nhìn Trung Cường không chớp mắt.

Tư Mã Trọng lại cười lên ha hả. Sau đó trầm giọng nói:

- Ba vị huynh đài xuất lĩnh người ngựa đến đây, có việc gì cần làm xin cứ nói thẳng ra, phu thê tại hạ đây nếu có giúp được gì cho ba vị sẽ không dậm từ nan.

Xà quả cương hoàn Âm Thường Hữu cũng cười lên ha hả và nói:

- Tư Mã huynh quá khách khí, ba huynh đệ của lão ẩu hối hả đến bản trang chỉ là muốn gặp mặt và hỏi vị Cường thiếu hiệp này một câu. Phải chăng chiếc bảo kính quả thật là đang nằm trong ngực của thiếu hiệp.

Nói đoạn lão chỉ tay về Cường Trung Cường này giờ vẫn thản nhiên đứng sau lưng của Tư Mã Trọng.

Lệ Quân thấy thần sắc cao ngạo của đối phương, từ nãy đến giờ nàng đã gần hết kiên nhẫn. Lúc này nàng mới biết được mục đích của cả ba người đến đây lòng nàng đột nhiên nổi cơn đại nộ. Nàng không đợi Trung Cường cất tiếng, liền phẫn nộ quát to:

- Ba người các ngươi sống đã mấy mươi năm trên cõi đời này, chỉ có một chuyện nhỏ như vậy mà không có khả năng phán đoán, rõ ràng, còn xông pha chốn giang hồ làm gì, nói đến chỉ ...

Đoạt Hồn Giản đứng ở bên cạnh không đợi Lệ Quân nói hết, đôi mắt tròn của gã trừng lên giận dữ quát lớn:

- Con nha đầu thói tha câm miệng! Ai cần ngươi lảm lời như vậy.

Uông Ái Cầm không sao nhịn được nổi tức giận. Nàng quát lên một tiếng, vọt lên đưa bàn tay ngọc ngà chỉ vào mặt của Đoạt Mệnh Giản quát:

- Ngươi có bản lĩnh thì ra đây, ta cũng muốn thử xem ngươi có kỳ nghệ gì mà khinh người quá đáng như vậy.

Nói xong nàng tuốt thanh trường kiếm ra khỏi bao, xoạt một tiếng, hàn quang sáng chói. Thanh trường kiếm đã nằm gọn trong tay nàng.

Đoạt Mệnh Giản cười nhạt một tiếng vọt người xuống ngựa, tay phải của gã hất lên, rút cây giản đao ở sau lưng ra. Cây giản lưỡi kim quang lấp lánh, trông thật dễ sợ. Tiếp đó gã trầm giọng nói:

- Tự ngươi tìm lấy cái chết, chớ nên trách nhị gia đây lòng dạ độc ác.

Nói xong gã cười lên hăng hắc và từ từ bước lên ép tới. Đôi mày kiếm của Trung Cường nhướng lên, chàng mỉm cười lạnh lùng rồi điềm nhiên đứng bên cạnh Tư Mã Trọng.

Chàng vẫn không cất lên một tiếng, chỉ trầm ngâm suy nghĩ. Chàng đang nghĩ tại sao bọn người này lại biết chàng hiện đang ở tại trang viện của phu thê nhà Tư Mã.

Lúc này thấy Đoạt Mệnh Giản và Uông Ái Cầm sắp động thủ, thế là đôi mày của chàng chợt giãn ra, chàng lập tức gần giọng quát.

- Dừng lại!

Tiếng quát tuy không cao nhưng tất cả mọi người có mặt tại đây đều nghe rõ như có tiếng chuông ngân đập vào màng nhĩ.

Đại hung Âm Thường Hữu và Tuyệt Mệnh Đao đang ngồi trên ngựa nghe thấy tiếng quát bỗng giật mình ngơ ngác. Đoạt Mệnh Giản đang huy động chưởng ép tới cũng chợt dừng bước nhìn quanh. Bấy đại hán còn lại tất cả đều giật mình biết sắc.

Trung Cường thấy thần sắc của họ đều thay đổi chàng liền cười nhạt và nói:

- Mười người các ngươi băng đồng đột nhập vào đây đã là một điều không phải, thấy chủ nhà mà vẫn ngồi trên ngựa xem như là không biết lễ, tuy trên đầu đã hai thứ tóc, sống đã hơn nửa đời người nhưng vẫn không biết lễ nghĩa là vật gì. Từ đó có thể thấy hành vi thường ngày của các ngươi ra sao. Hơn nữa mục đích đến đây của các ngươi tuy miệng nói là muốn xem báu kính, nhưng thật ra đã có ý cưỡng đoạt.

Nói đến đây chàng chợt dừng lại đưa mắt lạnh như điện quét ngang mặt của ba lão Lao Sơn Tam Ác, khẽ mỉm cười lạnh nhạt và tiếp:

- Nếu giả sử bảo kính hiện giờ đang có trong người của bốn nhân đây, thì thử hỏi ba người các vị lấy lý do gì để buộc bốn nhân lấy chiếc bảo kính ra cho ba vị coi?

Lao Sơn Tam Ác mặt mày lạnh xanh như thép im mồm cứng họng không biết trả lời sao cho phải. Đoạt Mệnh Giản nghiêng răng quát lên:

- Tên tiểu bối cuồng hoang, dám to gan bắt bẻ ba vị đại gia!

Cùng với tiếng quát, cây kim giản đột nhiên cất lên xuất một chiêu Bá Vương Cẩn Sơn khí thế như bay đánh về hướng Trung Cường.

Uông Ái Cầm đã từ lâu thủ kiếm đứng chờ, giờ thấy vậy liền xuất thủ kích vào mé sườn trái của gã.

Nhị Hung phần nộ hừ lên một tiếng lập tức dừng ngay thân ảnh, cây giản trong tay biến thế Hải Đề Lao Chân rút lên vù vù phong bế thế công của Uông Ái Cầm.

Uông Ái Cầm khê hừ lên một tiếng, cổ tay phải bỗng cất lên biên chiêu mạnh như điện xẹt mũi kiếm vạch lên mấy vòng tròn kích thẳng vào huyệt Mi Tâm trên trán của nhị ác.

Nhị ác Đoạt Mệnh Giản công lực quả là bất phàm, gã quát lên một tiếng nhướng mày biến thế, cây giản lập tức dừng đứng thẳng lên theo thế Nhất Trụ Kinh Thiên.

Thế công của Uông Ái Cầm hư hư thực thực, lúc này nàng cười nhạt một tiếng, thanh trường kiếm trong tay nàng nhanh như điện xẹt quét xuống phía dưới. Thế kiếm cực kỳ nhanh nhẹn làm cho đối phương bị bất ngờ hoàn toàn.

Xoạt một tiếng ánh kiếm lướt qua ống tay áo của Uông Ái Cầm cắt đi một góc.

Đoạt Mệnh Giản thấy vậy thất kinh, gã thét lên một tiếng nhảy lùi lại sau độ tám thước, gã ta cúi đầu nhìn xuống, sắc mặt của gã đột nhiên tái xám, mồ hôi lạnh túa ra như mưa vì gã phát hiện ra hai ống quần của mình cũng đồng thời bị xé rách lộ ra hai chiếc đầu gối trông thật thảm hại.

Uông Ái Cầm cười nhạt và nói với vẻ khinh thường:

- Tầm thường như vậy mà cũng dám đến đây gây sự, quả là không biết lượng sức tự tìm cái chết.

Đại ác Âm Thường Hữu tức giận, nghiêng răng kèn kẹt, mặt gã xanh xám, thân lão run run nhè nhẹ.

Tam hung Sưu Mệnh Dao nghe vậy dừng dừng nổi giận, gã ta quát lên một tiếng tuốt đao phi thân xuống ngựa, múa lên một vầng sáng trắng như tuyết, gió hú vù vù thổi xuống đầu của Uông Ái Cầm.

Lệ Quân thấy vậy đôi mày ngài của nàng chợt nhướng lên, nàng quát lên một tiếng phi thân vọt tới, ngọc thủ phát lên, bỗng có một tiếng ngân vang như hổ hú long gầm, quang hoa đại thịnh. Sáng lóa cả mắt. Thanh đoản kiếm đã nằm trong tay nàng. Tiếp đến nàng khua kiếm vạch lên một đạo hàn quang điểm vào ánh đao quang của tam hung. Tam hung nghe thấy tiếng nữ nhân quát lên, gã liền phần nộ hừ một tiếng lập tức dừng người lại, không tấn công Uông Ái Cầm nữa, thanh đao trong tay lão múa lên, phong kiếm thế kích của Lệ Quân.

Đại ác thấy vậy, tim bỗng đập mạnh bất giác buộc miệng kêu lên:

- Lão tam không thể ...

Cùng với tiếng kêu, lão đã tung người xuống ngựa, đồng thời thuận tay lấy cây xà đầu quả cầm chặt trong tay.

Lệ Quân mỉm cười lạnh nhạt, chỉ thấy bóng nàng chợt xẹt đến gần bên lão tam. Nàng quát lên một tiếng, ánh kiếm vút lên loang loáng. Bỗng có một tiếng kêu đau đớn rú lên, hàn quang vút qua, máu tươi bắn vọt, vành tai trái của Sưu Mệnh Dao đã nằm trên bãi cỏ.

Nhị ác Đoạt Hồn Giản quát lên một tiếng phi thân nhào đến, cây giản trong tay của gã quét về phía Lệ Quân.

Uông Ái Cầm thấy vậy lửa giận bốc cao nàng quát lên một tiếng và nói:

- Lúc này ta vừa tạm tha mạng cho ngươi, giờ đây ngươi lại xông vào tìm cái chết.

Chữ chết vừa dứt thì thanh trường kiếm của nàng đã nhắm ngực của Nhị ác đâm tới.

Nàng vừa xuất thủ, mũi kiếm đã đến cận kề trước ngực của gã ta.

Bỗng lúc ấy Tư Mã Trọng vội kêu lên lo lắng.

- Cầm muội không nên giết hần ...

Uông Ái Cầm nghe vậy, bỗng tỉnh lại vì nàng nhớ ra mình là người đã thành gia thất.

Ngày nay không thể giống như lúc còn độc thân, nên nàng lập tức trầm kiếm dừng thân.

Ngay lúc ấy nhị ác Đoạt Hồn Giản kêu lên một tiếng lại diễn ngay thế Nhất Trụ Kinh Thiên ...

Keng ... Một ánh chớp bạc vút cao, sau đó là một tiếng kêu kinh ngạc vang lên, hộ khẩu của Uông Ái Cầm đã bị chấn động rách toạc, thanh trường kiếm đã bay vọt lên không. Đôi mắt tròn của nhị ác trừng lên mặt gã hiện nét lang độc, thanh kim giản thuận thế kích thẳng vào Thiên Linh Cái của Uông Ái Cầm.

Tư Mã Trọng và Trung Cường đồng thời quát lên một tiếng, cả hai nhào đến nhanh như tên bắn.

Ba Lệ Quân và Khang Trí Mẫn cùng lo lắng kêu lên mặt mày cả hai đều biến thành tái nhợt.

Đại ác Âm Thường Hữu biết rõ Tư Mã Trọng là tay khó đối phó nên lão quát lên ngăn cản:

- Lão nhị dừng tay!

Cùng với tiếng quát của lão đại ác một bóng người xẹt qua và một tiếng hự tỏ vẻ đau đớn vang lên. Thì ra cổ tay phải của nhị ác đã bị Trung Cường bấu chặt, tiếp đến Trung Cường vung hữu chưởng bổ mạnh vào mặt của nhị ác. Chàng nghe thấy tiếng can ngăn của lão đại ác, tim chàng chợt động. Bàn tay đang bổ vào mặt của nhị ác đột nhiên biến thế nhanh như điện xẹt quét về phía thanh kim giản của gã.

Coong! Hộ khẩu của gã ta cũng bị rách toạc, thanh giản cùng với tiếng vang bay vọt lên không. Đôi mày kiếm của Trung Cường dựng đứng, chàng phần nộ quát lên:

- Cút đi!

Cùng với tiếng quát đầy vẻ phần nộ, cánh tay trái của chàng chợt lắc lên một cái. Thân hình của nhị ác Đoạt Hồn Giản bỗng bị chấn động lắc lư.

Gã ta nghiêng răng kèn kẹt. Sắc mặt tái xanh gò má giật giật, cả thân hình to lớn của gã bắn vọt về phía sau.

Đại ác Âm Thường Hữu bị thân pháp và thủ pháp nhanh đến kinh người của Trung Cường làm cho ngơ ngác, gã giật mình biến sắc, đứng ngậy người ra như pho tượng gỗ không hề nhớ đến chuyện lao qua đỡ lấy thân thể của nhị ác.

Bịch! Nhị ác không sao đứng vững đã té ngồi phịch trên đất.

Thường Hữu định thần bổ đến đỡ gã ta dậy, trong lúc đó thì tam ác lui húi loay hoay đi tìm vành tai của mình.

Lúc này Trí Mẫn và Lệ Quân đang đứng hai bên dìu lấy Uông Ái Cầm, Tư Mã Trọng đang dịu dàng âu yếm bồng bế hộ khẩu cho vị ái thê. Phía sau bốn người là tất cả tráng hán của trang viên đã sẵn sàng vũ khí trong tay.

Trung Cường đã phi thân ra ngoài bảy trượng đi nhặt thanh trường kiếm của Uông Ái Cầm.

Đột nhiên Ô Long ngẩng đầu đồng tai, hí lên inh ỏi. Trung Cường và mấy người còn lại quay đầu nhìn ra thì thấy cách đó hơn một dặm trong đám bụi vàng cuộn cuộn bốc lên có bốn cỗ ngựa khỏe đang hướng về phía này phía đến như điên. Phía sau bốn kỵ sĩ là một màn bụi mờ mịt, thấp thoáng trong đó vô số chấm đen không sao nhìn rõ người trên lưng ngựa.

Bụi vàng bốc lên che khuất cả Phúc Sơn thành, tiếng vó ngựa đã rào rào vọng đến.

Trung Cường xem xong bất giác đôi mày kiếm của chàng chợt nhướng cao dựng đứng.

Chàng bỗng cất lên một trang cười phần nộ, gương mặt tuần tú của chàng đã phủ lên một màn sát khí.

Trí Mẫn xem xong đôi mày chau lại. Nàng lẩm bẩm một mình tỏ vẻ khó hiểu:

- Là thật những người này tại sao lại biết Cường ca ở đây mà kéo đến nhỉ?

Xà Quải Cường Hoàn Âm Thường Hữu lúc này đã đỡ nhị ác đứng lên, nghe Trí Mẫn nói vậy lão ta lập tức cười lạnh và đáp:

- Nếu bọn tráng đinh của các người không đến mấy tửu lầu để tuyên truyền thì ai biết được các người đang ở đây.

Tư Mã Trọng nghe vậy đột nhiên đại ngộ, tự cảm thấy chuyện này mình muốn khéo lại hóa dở.

Trí Mẫn vẫn ngay thẳng thật thà nói với tam ác:

- Các người nghĩ kỹ lại xem. Chiếc gương của Vô Lâm Quái Tăng dễ đoạt được lắm hay sao?

Lời của Trí Mẫn vừa dứt thì bốn người dẫn đầu đã phi đến khoảng còn nửa dặm.

Trung Cường đưa mắt nhìn xem thì thấy trên ba cỗ ngựa bên trái là ba đạo nhân trung niên thân mặc đạo bào nhị sắc. Tay cầm ba chiếc phát trần cùng kiểu cán sắt như nhau.

Một người mắt tam giác hông thắt đai tơ, một kẻ mũi kết, chân mang hài hành vân, một người mặt vuông chữ tử ngang hông có giắt một chiếc tiểu hồ lô. Cả ba lão đạo nhân thần sắc lão liêng, miệng cười tà độc, ngồi trên ngựa khí thế tỏ ra hết sức cuồng ngạo. Người cười ngựa bên phải tóc bạc như tơ, râu trắng như cước, mày sương rử xuống, độc nhân méo mồm thân khoác đạo bào làm bằng một loại vải gai thô, lão ta chính là Tế Đông Dương Yêu Bàn Long Côn.

Trung Cường vừa thấy Dương Yêu, lửa giận bốc cao chất ngất, tinh mục xạ quang.

Lệ Quân cười nhạt một tiếng, thanh đoản kiếm vừa nhập vào giờ đây đã được tuốt ra cầm chặt trên tay. Nàng cảm hận nói:

- Lần này ta quyết chặt lão cẩu này ra làm hai đoạn ... Mới hả cơn giận lâu nay của ta.

Lời này vừa dứt thì thấy mấy lão đạo và lão Dương Yêu cũng vừa đến nơi, bốn người đưa mắt nhìn quanh một lượt, đồng thời cất một tràng cười ha hả và phi thân xuống ngựa.

Chân lão Dương Yêu chỉ vừa chạm đất lập tức lão ta đưa tay trở vào Trung Cường và quay sang nói với ba lão đạo:

- Chính tên tiểu tử này, chính bảo kính đang nằm trong ngực gã đấy!

Lời của lão chưa dứt thì Lệ Quân đã quát lên:

- Lão cẩu đặt điều, hãy nạp mạng!

Cùng với tiếng quát, nàng đã bổ nhào đến, đoản kiếm trong tay hóa thành vạn ánh kích thẳng vào ngực lão ta.

Lão Dương Yêu vượt râu cười nhạt, tà áo của lão khẽ phất lên, thân lão đã bay xa về phía sau lưng ba lão đạo. Ba lão đạo thấy Lệ Quân xông tới tất cả đều giật mình, ngưng bật tiếng cười. Cả ba cùng vung phát trần lên tấn công Lệ Quân. Lệ Quân thấy vậy lửa giận bốc lên cao, nàng quát lên một tiếng, thế kiếm chợt lóe lên, một đám hàn quang tựa như vạn đóa sao băng xẹt vào bóng phất trần trước mặt tấn công ba lão đại tới tấp.

Ba lão đạo giật mình biến sắc, thái độ cuồng ngạo lập tức tiêu tan, phát trần trong tay tả phong hữu chuyển, đánh đỡ rồi rút không ngơi tay, tay chân cả ba đã có phần luống cuống.

Lệ Quân thấy chiêu Kính Hồng Vạn Tinh uy mãnh vô cùng của mình lại không ép được ba lão đạo thoái lui, do đó trong lòng của nàng cũng có phần tức giận. Nàng lại quát lên một tiếng, thanh kiếm trong tay nàng đột nhiên hóa thành ba đóa ngân hoa điểm vào ba cây phát trần của lão đạo.

Dương Yêu Bàn Long Côn đứng ở bên ngoài thấy ba lão đạo dường như không sao chống đỡ nổi thế kiếm kỳ dị của vị cô nương xinh đẹp lòng lão chợt hoảng lên.

Lão lại đưa mắt nhìn ra bất giác lão giật mình biến sắc vì lão thấy Trung Cường, mày kiếm như phi, hai mắt xạ điện, ngũ chỉ như câu. Hai tay cong lên thủ thế, đang từ từ bước về phía lão.

Dương Yêu thấy vậy cố làm ra vẻ bình thường lão cười lên hắc hắc và lớn tiếng quát:

- Tên tiểu tử họ Cường kia sao còn không mau mang chiếc gương báu ra nộp cho ba vị đạo gia.

Ba lão đạo đánh đánh đỡ đỡ hăng say trong vòng đấu, lúc này nghe thấy tiếng quát của Dương Yêu đôi mắt cả ba bất giác lóa sáng đầy vẻ tham lam, cùng liếc nhìn về phía Trung Cường.

Ngay lúc ấy Trung Cường bỗng quát lên một tiếng, thân chàng như một luồng điện xẹt về phía trước, hai bàn tay cong lại như móc câu hướng về phía hai cánh tay của lão Dương Yêu chớp tới.

Phu thê Tư Mã Trọng và Trí Mẫn đột nhiên thấy Trung Cường thi triển một cách quá đổi ngu ngốc. Cả ba đều kinh hãi giật mình kêu lên một tiếng tỏ vẻ ngạc nhiên và lo lắng.

Lệ Quân đang đánh nhau kịch liệt, chợt hé mắt nhìn xem, thấy vậy nàng gần như ngây người ngơ ngác. Ba lão đạo trông thấy Trung Cường, đột nhiên nhớ đến chiếc gương báu, cả ba đồng thời quát lên, bỏ rơi Lệ Quân cũng lao bổ về phía Trung Cường.

Lệ Quân thấy vậy ngăn người kinh ngạc một lúc, sau đó nàng quát lên một tiếng múa kiếm lướt theo chục điểm vào các yếu huyệt trên lưng của ba lão đại.

Cùng lúc với Lệ Quân lao tới, Cường Trung Cường đột nhiên quát lên một tiếng hai bàn tay đưa ra phía trước, song thủ biến thể, vẽ lên muôn ngàn trùng trùng chưởng ảnh. Chỉ nghe thấy mấy tiếng binh binh vang lên, liền sau đó là một số tiếng hự hự, bóng người đung đưa ...

Phu thê Tư Mã Trọng thấy vậy ngơ ngác không hiểu.

Trí Mẫn cũng thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc.

Ba Lệ Quân chỉ thấy trước mặt mình bóng người lay động, mắt nàng hoa lên, nàng thất kinh dừng ngay thân ảnh và thu kiếm lại.

Lao Sơn Tam Hung và mấy đại hán đứng đó nhìn thấy tình hình bên trong, ai nấy đều giật mình biến sắc chợt lạnh cả người.

Dương Yêu Bàng Long Côn sợ đến độ ngây người như tượng. Cường Trung Cường đã thi triển một chiêu tuyệt học ghi trên bảo kính gọi là Nhập Hải Bồ Giao, chỉ thấy vung chưởng như núi, xuất thủ như điện. Thân chàng ở giữa ba lão đại tựa như thuyền ghe lướt sóng, chưởng tiêu chỉ kích ...

Chưởng thế dũng mãnh vô bờ, điểm đánh cực kỳ nhanh nhẹn thần tốc. Khí thế cực kỳ uy mãnh vô song. Chỉ nghe mấy tiếng binh binh vang lên, cả ba lão đạo đều lui, đồng thời văng về ba hướng khác nhau.

Sau đó Cường Trung Cường vọt lên không bổ xuống, cổ tay của Dương Yêu đã bị chàng bấu chặt, chàng cất tả chưởng lên định vỗ mạnh vào mặt của lão Dương Yêu. Lão ta đứng yên định thần trở lại, bỗng phát giác ra tình hình nguy cấp, chẳng biết làm sao chỉ rú lên một tiếng thê thảm chờ chết.

Nghe tiếng rú, tim của Trung Cường chợt động, lúc này dường như chàng đã nhớ ra điều gì. Mạnh lực đang bổ vào mặt của lão Dương Yêu bỗng nhiên ngưng lại.

Ngay lúc ấy bỗng có tiếng quát lên, Lệ Quân giương thẳng thanh đoản kiếm nhảy lên chĩa thẳng vào ngực của lão Dương Yêu, kiếm quang sáng chói, khí lạnh toát ra cùng với tiếng gió rít chói tai nghe thật ghê rợn.

Trung Cường thấy vậy biết rằng không sao ngăn kịp, chàng quát lên một tiếng, hữu chưởng đột nhiên đẩy mạnh.

Một tiếng hự trầm trầm vang lên, thân thể của lão Dương Yêu lắc lư lùi vọt về sau, hai tay lão múa may loạn xạ. Đôi mày bạc như chập một. Chiếc miệng méo co giật liên hồi. Trên gương mặt già nua của lão mồ hôi tuả ra ướt đầm.

Thế kiếm đâm tới của Lệ Quân lập tức kích vào khoảng không.

Nàng liền dừng lại đưa ánh mắt ngơ ngác nhìn sang Trung Cường.

Trung Cường quay sang Lệ Quân mỉm cười và nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta tha mạng cho lão lần nữa đi, cho lão một cơ hội để hướng thiện.

Lệ Quân nghe vậy nàng không dám tin vào đôi tai của mình nữa. Cường đệ đệ xem ác như thù, tận lực trừ gian. Không hiểu tại sao hôm nay lại bỗng hóa từ bi như vậy.

Bịch! Lão Dương Yêu không sao lui kịp với sức đẩy mạnh của Trung Cường nên đã ngã ngồi trên mặt đất, bàn tay phải ôm lấy cổ tay trái, lão há hốc mồm. Thở lên hồng hộc, trong con mắt độc nhất của lão giờ đây không sao tìm thấy nét lang độc và cao ngạo hung hăng như trước.

Lúc này bốn bên im lắng như tờ, thậm chí tiếng lá rơi ngoài xa cũng có thể nghe được rõ ràng.

Nhưng từ phía xa hơn một dặm vô số chấm đen đã triển khai đội hình thành một vòng cung.

Vó sắt vang lên nghe rõ mồn một cuốn lên một đám bụi mù, người ngựa đang phóng như bay về phía trang viên.

Trung Cường đưa mắt nhìn xem thì thấy những người trên ngựa toàn là là hồng phấn giai nhân, quần áo sắc sỡ sáng tựa như sao, tất cả đang hướng về phía mọi người đang đứng.

Trung Cường thấy vậy lòng chàng đột nhiên phần nộ, chàng hừ lên một tiếng. Sau đó chàng quay sang lão Dương Yêu, lúc này đang ngồi trên đất để vận công điều tức gần giọng nói:

- Bàng Long Côn, lần này ta tha mạng cho lão lần nữa, hy vọng lão từ nay về sau cải tà hướng thiện, cách diện rửa tâm không làm điều ác, nhất y cô hành, làm chuyện hiệp nghĩa để người người trong võ lâm hào kiệt thay đổi cách nhìn đối với lão.

Nói xong chàng đưa mắt nhìn quanh chỉ thấy ba lão đạo mặt mày xanh xám, phát trần trong tay rũ xuống mặt đất. Trên gương mặt của cả ba không còn chút ngạo khí nào cả.

Thấy vậy chàng liền dẫn đôi mày kiếm ra và nghiêm giọng nói:

- Ba người các ngươi thân phận huyền môn là người xa lánh trần tục, càng không nên phá giới. Mạnh động dục niệm. Mong ba người hãy tức tốc trở lại đạo quan tịnh ngộ huyền lý, không nên nhúng tay vào ân oán giang hồ làm gì.

Dương Yêu nghe xong những lời này, lão thở ra liên tiếp và khe khẽ gật đầu, dường như lão cũng có phần cảm động.

Ba lão đạo yên lặng không nói, chỉ giả điếc giả khờ, tuy trên mặt đã không còn ngạo khí, nhưng trong lòng của cả ba đều âm thầm bất phục.

Ma Thiên Ngọc Nữ Ba Lệ Quân, cầm kiếm trên tay tinh thần ngơ ngác, nàng cảm thấy Cường đệ đệ của mình chỉ sau một đêm đã biến đổi hoàn toàn thành một người khác hẳn.

Nàng dường như không dám tin rằng chuyện trước mắt là thực.

Khang Trí Mẫn thấy sau mấy ngày không gặp, võ công của Cường ca ca bỗng nhiên cao tuyệt và chàng cũng biến đổi, tỏ ra biết ăn nói hơn lúc trước.

Phu thê Tư Mã Trọng từ hôm qua đã nhìn ra Trung Cường tinh quang sang tỏ, võ công bất phàm, tuy nhiên cả hai không ngờ rằng võ công của chàng lại cao đến kinh người như vậy. Dường như vượt ra ngoài dự đoán của họ.

Lúc này tiếng vó ngựa đã vang lên, gió rít vù vù tiếng thúc ngựa vang lên inh ỏi và tiếng roi vun vút quật đi. Mấy người hồng phấn giai nhân đã thúc ngựa đến gần trước mặt.

Trung Cường đưa mắt nhìn xem thì thấy ngời trên ngựa toàn là những thiếu nữ tuyệt đẹp. Trên một con hồng mã ở giữa là một thiếu phụ diễm lệ, tuổi độ hai mươi lăm, hai mươi sáu. Đầu tóc búi cao đen nhánh. Thân khoác áo lông vũ, ngực mang chuỗi ngọc, lưng thắt giây ngũ sắc ... Chân mang hài hoa sen thêu kim tuyến nhỏ nhỏ xinh xinh.

Một chiếc áo màu sắc tươi đẹp ôm gọn. Da thiếu phụ hồng hào, trắng như ngọc, mày không vẽ mà cong, môi không điểm mà vẫn hồng thắm, đôi mắt to sáng long lanh ướt ướt phát ra muôn vạn mị tình khiến người nhìn vào tinh thần bản loạn không thể tự chủ.

Thiếu phụ gần tới nơi liền khẽ vẩy chiếc roi ngựa. Mấy người ngồi trên cổ ngựa bỗng dừng lại, làm dấy lên một trận kinh phong và bụi bốc mịt mù. Thanh thế thật hùng dũng, khí thế ép người.

Thần thái của thiếu phụ trên tựa như võ hậu đăng triều, quý phi giáng lâm.

Tất cả trang hán thấy thiếu phụ diễm lệ ai nấy đều ngây ngất ngơ ngác, tim bỗng nhảy thành thịch. Tư Mã Trọng vừa thấy thiếu phụ trên ngựa. Đôi mày rậm bỗng chau lại vì biết rõ sự lợi hại của Mị Hồn Hứng Bặc do thiếu phụ thi triển. Do đó ông lập tức ra hiệu cho Ái Cầm thông báo cho Trí Mẫn và Lệ Quân.

Thiếu phụ vắn về chiếc roi ngựa, đưa cặp mắt quét ngang nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt quét ngang trên Trung Cường đang đứng sừng sững hiên ngang. Thiếu phụ bỗng giật mình. Ánh mắt mê người chột sáng lên, Gương mặt hạnh lập tức sinh tình, đôi má của thiếu phụ bỗng được phủ một lớp màu đỏ hết sức kỳ dị.

Bỗng lúc ấy có một giọng hét sức tức giận quát lên:

- Con tiện tì Sưu Xuân tiên tử, ngươi còn nhớ lão phu hay không?

Cùng với tiếng quát bỗng có một bóng người vọt đến, mang theo mấy tiếng leng keng bổ nhào vào Sưu Xuân tiên tử.

Mọi người đưa mắt nhìn kỹ thì ra đó là Thiết Quả Cương Hoàn Âm Thường Hữu, đôi mắt của lão trừng lên như tóe máu. Cây thiết quả của lão vạch lên một đạo hào quang, kèm theo tiếng gió vù vù đang bổ nhào về phía thiếu phụ.

Thiếu phụ thấy vậy cười lên khanh khách tỏ vẻ coi thường và cất tiếng nói:

- Lão già vô dụng lại đến đây tìm cái chết!

Tiếng nói vừa dứt, bỗng từ phía sau lưng thiếu phụ có một tiếng quát lên, tiếp đó là một bóng người xuống ngựa trông tựa như một đám mây màu. Thì ra đó là một trong mấy thiếu nữ kiêu diễm nhanh nhẹn đi cùng thiếu phụ đến đây. Thiếu nữ đã tuốt thanh phụng đao giắt sau lưng ra, hào quang lấp lánh đón đầu lão Âm Thường Hữu đang lao tới.

Âm Thường Hữu hừ lên một tiếng bực tức. Lão liền dừng lại cây xà quả biến thể Thiên Cung Xạ Nhật đánh thẳng về phía lục y thiếu nữ.

Một trận binh khí chạm nhau tóe lửa, lục y thiếu nữ nương theo sức công mà bay vọt lên cao.

Trung Cường thấy vậy chàng chột giật mình. Chàng thấy lục y thiếu nữ chẳng qua là một tỷ nữ hoặc là đồ đệ của thiếu phụ trên ngựa, nhưng lại có thể chịu nổi một thế công của Âm Thường Hữu.

Công lực của Sưu Xuân tiên tử thế nào từ đây có thể nghĩ ra.

Do đó lòng chàng chột sinh cảnh giác.

Trong lúc nghĩ ngợi, chàng thấy lục y thiếu nữ đang ở trên không khẽ vẩy thanh phụng đao, tay áo xanh lục phất lên một lượt, thân thể của thiếu nữ đã nhẹ nhàng đáp xuống phía sau lưng của lão Âm Thường Hữu xa độ hai trượng.

Thiết Quả Cương Hoàn giận dữ quát lên một tiếng, lão đột nhiên xoay người lao đến như bay, cây thiết quả trong tay xuất ngay một chiêu Hoàn Tảo Ngũ Nhạc rút lên quét về phía đôi chân còn chưa đứng vững của thiếu nữ áo lục.

Thiếu nữ áo lục hoảng hốt thét lên một tiếng nhanh chóng khua đao chống đỡ.

Keng! Một tiếng kêu chói tai ánh hàn quang bay vút lên không. Thanh đao của thiếu nữ đã rời tay bay vọt lên trời.

Đại Hung Âm Thường Hữu quát lên một tiếng, cây thiết quả trong tay liền xuất một chiêu Quái Xà Xuất Động điểm thẳng vào ngực của thiếu nữ.

Sưu Xuân tiên tử thấy vậy thất kinh sắc mặt chột biến.

Mấy mươi thiếu nữ còn lại cùng kêu lên kinh sợ cho bạn mình ...

Trung Cường thấy vậy liền dùng dùi quất lên một tiếng phi thân nhào tới.

Thân chàng chưa đến, chưởng lực của chàng đã xuyên không bỏ xuống, lập tức có một đạo kinh lực cương mãnh cuộn lên vô số bụi mù kích thẳng vào ngực Âm Thường Hữu. Âm Thường Hữu cảnh giác thấy được, lúc này lão không đánh lực y thiếu nữ nữa, lão rút tay thu trượng nhảy vọt ra ngoài ...

Cùng lúc với thân lão vút đi, có vô số tiếng nữ nhân quát lên. Kim tinh đầy trời kèm theo những tiếng gió rít khe khẽ phủ lấy toàn thân của Âm Thường Hữu.

Âm Thường Hữu giận dữ quát lên, râu tóc dựng đứng, cây quải trong tay lão múa lên vun vút vạch ra một màn cuộn cuộn như núi, tiếng tình tang liên tiếp vung lên kim quang bắn vọt lên không, vô số ám khí phóng đến đều bị thiết quải kích văng ra xa. Trung Cường định mắt chăm chú nhìn xem, thì thấy những kim tinh bị kích rơi xuống toàn là loại kim tiền tiêu sáng loáng.

Âm Thường Hữu chống quải đứng dậy, tức giận run run nhìn về phía Sưu Xuân tiên tử mặt mày xanh xám, lão đưa cây thiết quải chỉ vào Sưu Xuân tiên tử và quát:

- Con tiện tỳ, hôm nay đại gia tạm thời tha tội chết cho ngươi, trong kiếp này nhất định sẽ có một ngày đại gia sẽ cho ngươi thành một đồng thịt vụn!

Vừa nói, đôi mắt lão ta vừa long lên sòng sọc bắn ra hai tia điện lạnh, râu tóc run run.

Xem ra thù oán của cả hai bên đã tích đến cùng cực, hận cừu đến độ bất cộng đới thiên.

Sưu Xuân tiên tử vẫn điềm nhiên ngồi trên lưng ngựa, ả khẽ nheo mắt trêu chọc và cười nhạt nói:

- Lão già thói tha, tại ngươi vô dụng lại còn trách bốn tiên tử đây đã đạp ngươi ra khỏi ...

Gương mặt xanh tái của lão Âm Thường Hữu bỗng đỏ bừng như gấc chín, không đợi Sưu Xuân tiên tử dứt lời lão lập tức gầm lên:

- Con tiện tỳ không biết xấu hổ ...

Cùng với tiếng quát, lão điên đã múa tít cây thiết quải đầu rắn nhằm vào Sưu Xuân tiên tử lao đến như điên. Thân lão chợt động thì mấy mươi thiếu nữ đã đồng loạt quát lên lần nữa, sau đó vô số ngon tiêu liên tiếp vung lên, phóng ra mấy trăm đạo kim tinh lấp lánh.

Trung Cường thấy vậy giật mình. Vì tất cả các thiếu nữ đều được trang bị ống phóng kim tiêu, nếu luân phiên xuất thủ như thế này. Mỗi lần sẽ có không dưới một trăm ám khí bắn ra, không ngại ngại. Dù cho Âm Thường Hữu có dựa vào công lực thâm hậu hay võ công trác tuyệt đi nữa thì cũng khó lòng tiếp cận được Sưu Xuân tiên tử.

Quả nhiên Âm Thường Hữu quát lên một tiếng, nhảy vọt ra phía sau khoảng ba trượng, chống quải, quát mắng:

- Con tiện tỳ tham sinh úy tử, ngươi có dám xuống ngựa mà sống chết với lão phu một phen hay không?

Sưu Xuân tiên tử khẽ nhướn mày mím môi châm chọc:

- Ai có rảnh đâu mà đi tranh đoạt với lão già vô dụng như ngươi. Chỉ e rằng sẽ làm dơ ngọc thủ của bốn tiên tử.

Âm Thường Hữu thấy Sưu Xuân tiên tử mở miệng ra là gọi mình là lão già vô dụng, lão giận muốn nứt gan chỉ biết trợn mắt nghiêng răng run rẩy toàn thân không biết tính sao.

Lại thấy nhị hung Đoạt Hồn Giản khí thế mất tiêu, hai ống quần rách toạc lộ ra hai chiếc đầu gối đầy lông trông thật thảm hại. Tam hung Sưu Mệnh Dao mặt mày máu me bết bết, tai phải đã cụt, đang nghiêng răng nghiêng lợi không ngừng.

Đột nhiên có bóng người xẹt qua. Sưu Xuân tiên tử đã phi thân xuống ngựa, yếu điệu lắc lư từ từ tiến về phía Trung Cường. Đôi mắt hồ mị vẫn đưa ngang liếc dọc trên gương mặt của Trung Cường.

Trung Cường thấy vậy, đôi mày kiếm của chàng chột chau lại, chàng thấy rằng Sưu Xuân tiên tử hồ mị yêu kiều nhất định không phải đến đây với ý tốt. Do đó lòng chàng bất chợt nảy sinh ác cảm, chàng liền hừ lên một tiếng lạnh lùng.

Đột nhiên nghe Âm Thường Hữu nói với Đoạt Hồn Giản và Sưu Mệnh Dao:

- Chúng ta đi Đồng thời lão đưa ánh mắt oán độc trừng vào Sưu Xuân tiên tử và nhảy vọt lên ngựa.

Nhị ác, tam hung cũng lập cập làm theo, cả ba phi thân lên ngựa, ra roi thúc ngựa vượt dã chạy đi.

Sưu Xuân tiên tử không màng để ý đến Lao Sơn tam hung. Vẫn từ từ bước đến gần Trung Cường và cất giọng yếu điệu nói:

- Vị thiếu hiệp này xem ra vẫn còn trẻ tuổi, tuần tú khôi ngô. Có lẽ đây chính là Cường Trung Cường, người đã chiếm được chiếc gương báu của Vô Lâm Quái Tăng.

Nói xong, ả ta nhìn Cường Trung Cường cười khanh khách, liếc mắt đưa tình và nói tiếp:

- Tục ngữ có câu, nhân sinh hà xứ bất tương phùng, tương kiến biến thi hữu duyên.

Gương mặt tuần tú của chàng sao lại trông hung dữ thế?

Lệ Quân từ lâu đã chống kiếm quan sát Sưu Xuân tiên tử, tức bực đã nhiều, giờ đây nghe vậy, lửa ghen bốc lên tận mây xanh, thân hình nàng giun bắn lên vì giận dữ. Đôi mày ngài của nàng cau lại, nàng quát lên:

- Thật là không biết xấu hổ.

Cùng với tiếng quát, nàng liền vung kiếm nhảy bổ vào Sưu Xuân tiên tử, tay áo của Sưu Xuân tiên tử chỉ phát một cái, lập tức dấy lên một đạo kinh phong đánh thốc vào ngực của Ba Lệ Quân, đồng thời thân của ả lách sang một bên tránh lấy thế công dũng mãnh của Lệ Quân.

Lệ Quân lập tức kích vào khoảng trống, lửa giận trong người càng bốc cao chất ngất, đang định đưa kiếm tấn công thì phát hiện ra có một đạo kinh lực đang bổ xuống ngực mình, do đó nàng liền phi thân nhảy vọt ra ngoài.

Sưu Xuân tiên tử lập tức quay sang Ba Lệ Quân, chọc tức:

- Tại sao ngươi lại nổi ghen như vậy. Cường thiếu hiệp đâu phải là phu quân của ngươi?

Lệ Quân nghe vậy, mặt đỏ tận mang tai, nàng quát lên một tiếng, vung kiếm nhào tới.

Chân khí của nàng vận thấu tận mũi kiếm, ánh hàn quang lóe lên sáng chói, quang hoa phát ra trào lên một vòng rộng độ mấy bước.

Sưu Xuân tiên tử tuy biết thanh đoản kiếm trong tay Lệ Quân là loại bảo vật chém sắt như cắt bùn, nhưng ả ta lại tự ý vào võ công cao tuyệt của mình, nên căn bản không xem Lệ Quân ra gì. Do đó, ả ta hú lên một tiếng và cất tiếng tỏ vẻ khinh thường:

- Tự ngươi muốn chết, do đó không nên oán trách bốn tiên tử đây là người có lòng dạ ác độc.

Trong khi phát ra tiếng nói, ả khê khom người, tay áo múa lên, thân thể diễm kiều của ả nhẹ như gió cuốn, bay vọt về phía sau lưng của Ba Lệ Quân.

Lệ Quân phần nộ hừ lên một tiếng, vội biến ngay thế Thế Phụng Hồi Đầu, thanh đoản kiếm trong tay nàng nhanh như điện xẹt, quét về phía Sưu Xuân tiên tử đang ở sau lưng.

Sưu Xuân tiên tử thảm giạt mình vì ả ta không ngờ Lệ Quân biến thế nhanh chóng như vậy, ả quát lên một tiếng, hai ống tay áo phát lên một lượt, thân ảnh của ả liền vọt về phía sau nhanh như tên bắn.

Đôi mày ngài của Lệ Quân chau lại, đôi mắt phượng tròn lên giận dữ, gót sen khê điểm xuống đất, thân nàng vọt lên bổ về phía Sưu Xuân tiên tử. Nàng quát lên một tiếng, hàn quang xẹt tới đâm thẳng vào ngực của Sưu Xuân tiên tử.

Ả ma đầu thấy vậy thất kinh, ả ta kêu lên một tiếng, vội vàng nghiêng người né tránh.

Sau đó tay áo của ả phát mạnh một cái, thân thể của ả xoay tròn nhẹ trong cơn lốc ...

Ngay lúc ấy thì kiếm của Lê Quân cũng vừa tới nơi, cây đoản kiếm trong tay nàng liền điểm thế Ngọc Phượng Triển Dực tạo nên một làn sáng chênh chếch chọc cất lấy vai phải của Sưu Xuân tiên tử.

Sưu Xuân tiên tử liên tiếp bị áp đảo, ả ta giật mình biến sắc, thét lên một tiếng, thân ảnh kiêu diễm của ả chợt bay xiên vọt lên trên không.

Xoạt! Chỗ hàn quang lướt qua có một mảnh găm hắt hiu bay xuống, lập tức mười mấy thiếu nữ ở ngoài thét lên kinh hãi.

Sưu Xuân tiên tử nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, ả ta cúi xuống nhìn xem, lập tức liền rùng mình toát mồ hôi lạnh khi phát hiện cổ tay áo của mình đã bị đoản kiếm tiện đi một mảng.

Lê Quân vẫn còn phẫn nộ, nàng quát lên một tiếng, nhào tới tiếp tục tấn công.

Sưu Xuân tiên tử định thần lại, ả ta bưng bưng nổi giận, đôi mày liễu chau lại, mặt mày xanh xám, ả ta cất lên một tràng cười cuồng nộ, đồng thời cất giọng phẫn uất nói:

- Tiện tỳ kia, nếu bổn tiên tử không giết được ngươi, lập tức sẽ tự sát.

Chưa dứt tiếng nói, thân ảnh của ả đã vọt lên trên không nhanh như điện xẹt. Trong chớp mắt, Lê Quân đã bị muôn vạn bóng hình của ả vây chặt.

Lê Quân thấy vậy múa tít đoản kiếm, tấn công liên hoàn vào bóng hình của ả, nhưng mũi kiếm của nàng cứ mãi kích vào khoảng không, bóng hình đối phương như hư như thật.

Lúc này, lòng nàng phát hoảng, đầu vầng mắt hoa, nàng chỉ biết thi triển tinh hoa kiếm thuật để tự bảo vệ lấy thân.

Tư Mã Trọng thấy vậy, lòng thầm lo ngại vì ông biết rằng con yêu phụ này đang thi triển thuật Thư Hoang nổi tiếng của ả. Do đó, khê phẩy tay, lập tức trên người Tư Mã Trọng xuất hiện một sợi xích sắt sáng lóa dài hơn ba thước.

Trung Cường đã thấy được Lê Quân có phần lúng túng, thế là chàng quát lên một tiếng, phi thân bổ tới.

Cùng lúc với Trung Cường vọt đi, Sưu Xuân tiên tử cười nhạt một tiếng, thân ảnh đang xoay vòng của ả bỗng xẹt đi nhanh như điện chớp, phút chốc ả đã ở ngay trước mặt Trung Cường.

Sau đó, ả quát lên một tiếng, cổ tay ngọc ngà của ả khê vẩy lên một cái, lập tức có một chiếc khăn bằng nhiều điều trùn thẳng xuống mặt Trung Cường.

Ả ra tay đột ngột, cự ly lại gần. Do đó Trung Cường có muốn xẹt người né tránh cũng không còn kịp, chiếc khăn của Sưu Xuân tiên tử đã gần như phủ lên khuôn mặt tuần tú của Trung Cường.

Tư Mã Trọng thấy vậy giật mình thất sắc, giận dữ quát lên:

- Yêu phụ muốn chết ...

Cùng lúc với tiếng quát, vội phi thân bổ tới, sợi xích sắt trong tay rít lên một tiếng, hướng tới cuộn lấy thân hình của Sưu Xuân tiên tử.

Cùng lúc ấy Ba Lê Quân cũng quát lên một tiếng, xuất chiêu đồng thời với Tư Mã Trọng, tấn công vào ngang thất lưng của Sưu Xuân tiên tử.

Sưu Xuân tiên tử khê cười đắc ý, thân ảnh của ả dường như không bay lên, chiếc khăn hồng trong tay ả lại phát lên, lại cuộn tròn quanh mặt Tư Mã Trọng.

Tư Mã Trọng không ngờ rằng ả yêu phụ lại nhanh nhẹn như vậy, chỉ thấy một áng hồng vút qua và lập tức có một luồng dị hương xộc vào trong mũi, trong lòng biết rằng đã hồng bét, bất giác kêu lên:

- Không xong rồi!

Tiếp đến buông rơi xích, ngã nhào ra đất.

Lê Quân tuy không bị chiếc khăn quét qua, nhưng mũi nàng cũng nghe một mùi dị hương thoang thoảng, lòng nàng chợt kinh hoảng, nàng thét lên một tiếng nhún người nhảy vọt ra xa ba trượng.

Trung Cường bị chiếc khăn hồng lướt ngang qua mặt, chàng chỉ nghe một làn hương thơm ngát, tuy nhiên chàng không thấy thọ thương.

Do đó, chàng chợt ngậy người kinh nghi, lại thêm cảnh tượng Tư Mã Trọng ngã ngay ra đất, khiến cho chàng ngây ra ngơ ngẩn. Ngay lúc này, chàng không hề có thời gian suy nghĩ tại sao mình không bị hôn mê ngã đi. Mà chàng chỉ dùng dùng nỗi giận, quát lên một tiếng, vọt người nhanh như điện xẹt, bổ nhào vào Sưu Xuân tiên tử vừa hạ thân đáp xuống.

Sưu Xuân tiên tử thấy vậy thất kinh, mặt hoa biến sắc. Không ngờ rằng Mị Hồn Tiêu Xuân Hương của mình không hề có ảnh hưởng nào đến chàng thiếu hiệp Trung Cường này.

Thế là ả vội giở lại thuật Thư Hoang, bóng người kiêu diễm lại phi vũ bay vòng vòng quanh chàng.

Trung Cường cười nhạt một tiếng, lập tức dừng lại. Song chuyển vòng lên vận mười thành công lực và đồng thời đẩy ra.

Lập tức có một đạo kinh phong như gió hú chói tai, khí thế tựa như di sơn đảo hải, cuộn theo vô số bụi mù, hướng vào thân ảnh mờ mờ ảo ảo của Sưu Xuân tiên tử ập tới.

Sưu Xuân tiên tử chưa hề thấy qua một loại chuyển lực cương mãnh thần tốc như vậy.

Ả hoảng sợ hét lên một tiếng, thân thể đành không vọt lên cao độ mấy trượng.

Đạo chuyển lực cương mãnh bổ ra liền cuộn cuộn lao thẳng về phía mấy mươi thiếu nữ đang đứng ở vòng ngoài cách đó khoảng năm trượng, khí thế của chuyển lực uy mãnh kinh người.

Mấy mươi thiếu nữ đang ngồi trên ngựa thấy vậy thất kinh, kêu lên sợ hãi thúc ngựa tháo nhau dạt ra bốn phía.

Trung Cường thấy yêu nữ đằng không, chàng quát lên một tiếng, và cũng đằng không vọt người đuổi theo.

Sưu Xuân tiên tử thấy vậy thất kinh, mặt hoa biếc sắc, tay áo của ả lại phẩy mạnh, thân ả lập tức lại vọt thêm hai trượng.

Chỉ thấy Trung Cường chẳng hề tăng lực thủ thế, thân chàng bay thẳng một mạch lên không.

Sưu Xuân tiên tử lúc này đã phát hoảng thật sự, hai tay áo của ả thu lại, ả đang hạ thân bổ nhào xuống đất, thoát khỏi sự truy đuổi của Trung Cường. Nhưng Trung Cường lại nhanh hơn bổ nhào trở xuống như chim ưng bắt thỏ, chân chưa chạm đất hồn vía của Sưu Xuân tiên tử đã bay tận mây xanh vì cổ tay ả đã bị Trung Cường nắm chặt.

Trung Cường giận dữ quát lớn.

- Hãy mau lấy thuốc giải ra đây.

Sưu Xuân tiên tử định thần lại và hỗn hển nói:

- Mị Hồn Tiêu Xuân Hương của bốn tiên tử không có thuốc giải.

Trung Cường nghe vậy đột nhiên nổi cơn thịnh nộ, quát lên như sấm:

- Đồ nguời dám không lấy thuốc giải ra đây!

Nói xong chàng đột nhiên tăng thêm hai thành công lực.

Sưu Xuân tiên tử mặt mày xanh xám, thân sắc tỏ ra vô cùng đau đớn, mồ hôi tuôn xuống như mưa, từ trong chiếc miệng nhỏ nhắn xinh xắn vang lên tiếng răng va vào nhau lách cách lách cách.

Đôi mày kiếm của Trung Cường nhướng lên, mắt chàng xạ điện, chàng lại quát lên:

- Hãy mau lấy thuốc giải ra đây!

Nhưng đôi mắt của Sưu Xuân tiên tử đã lạc thần, hơi thở dồn dập, sắc mặt như đất, mồ hôi tuôn xuống như mưa, hai hàng răng ngọc cắn chặt, ả đau đến độ không nói nên lời.

Ngay lúc ấy, bỗng có một bóng màu xet tới, thì ra đó là thiếu nữ lúc nãy đã được Trung Cường cứu mạng, lục y thiếu nữ khom người thì lễ với Trung Cường và nói:

- Khỏi bầm Cường thiếu hiệp. Tiêu Xuân Hương của tiên tử chúng tôi không có thuốc giải Trung Cường nghe vậy, bất giác buột miệng chửi một tiếng, tỏ ra không tin lắm.

Chàng liền chau mày lấy làm khó hiểu và hỏi:

- Chết độc mà Tư Mã đại hiệp trúng phải, làm sao mà cứu trị?

Gương mặt trắng hồng của lục y thiếu nữ bỗng đỏ bừng lên, đôi môi thắm của thiếu nữ không ngừng mấp máy, một lúc lâu vẫn không trả lời được.

Trung Cường lại nổi cơn thịnh nộ quát lên:

- Phải chữa trị như thế? Lẽ nào lại không có cách cứu chữa?

Do chàng phần nộ quá độ, nên tay phải của chàng không tự chủ lại tăng thêm kinh lực.

Sư Xuân tiên tử đau đớn hét lên và ngất lịm đi, nghiêng người sắp ngã xuống đất.

Lục y thiếu nữ đột nhiên bị Trung Cường quát nạt, bất giác giật mình hoảng hốt, lúc này định thần giờ tay đỡ lấy Sư Xuân tiên tử.

Trung Cường thấy vậy, tay phải lập tức thả ra, lại có mấy bóng người xet đến. Lệ Quân, Trí Mẫn đã đến bên cạnh Trung Cường, Trí Mẫn lập tức lo lắng hỏi:

- Vị cô nương này tại sao không thể làm chuyện tốt, mà mang thuốc giải ra đây?

Lục y thiếu nữ dường như quyết tâm cố gắng hết sức, nằng đỏ mặt ấp úng nói:

- Tư Mã phu nhân cũng có thuốc giải.

Trung Cường nghe vậy nộ khí xung thiên. Chàng gần như quát lên:

- Quả thật là nói bậy.

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên thấy Lệ Quân và Trí Mẫn cả hai bỗng hơi cúi mặt, sắc hồng đỏ tận sau ót, hai người quay người nhẹ bước bỏ đi. Do đó những lời còn lại chàng cũng không nói nữa.

Lúc này có vô số thiếu nữ áo màu đang ào ào vọt tới vây lấy xung quanh và dìu Sư Xuân tiên tử bước đi.

Trung Cường vẫn không hiểu gì cả. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy lục y thiếu nữ đang ghé sát vào tai của Ônng Ái Cầm thì thầm mấy tiếng.

Lạ thật! Sắc mặt tái xanh vì lo lắng của Ônng Ái Cầm cũng đỏ bừng lên.

Chàng quay sang nhìn về phía ba lão đạo và lão Dương Yêu thì thấy họ đã đi khỏi từ lâu.

Lục y thiếu nữ sau khi chỉ cho Ái Cầm cách giải độc, liền phi thân vọt đi. Khi ngang qua Trung Cường, thấy thần thái của Trung Cường vẫn còn cau có, bất giác thiếu nữ cười lên một tiếng và buột miệng nói khẽ:

- Tại sao lại nóng nảy quá vậy? Chả cớ mở chút nào cả!

Trung Cường nghe vậy ngơ ngác, chàng còn chưa biết thiếu nữ nói ai, chàng nghĩ một lúc, bỗng chợt ngộ ra, đưa mắt nhìn xem thì thấy Ônng Ái Cầm đã lệnh cho mấy trang hán tử công Mã Trọng vào trong trang viện.

Chàng chợt nghĩ ngợi về chuyện này, lưu lại nơi đây chỉ mới một hôm mà đã mang đến cho vợ chồng Tư Mã Trọng không ít phiền toái. Do đó chàng cảm thấy hơi áy náy.

Thế là chàng nhảy vọt về phía Ônng Ái Cầm định nói vài lời cảm tạ, nhưng Ônng Ái Cầm thấy Trung Cường đi đến, nằng lập tức xoay người vọt đi.

Ngay lúc ấy, từ phía sau lưng bỗng có một tràng vỗ ngựa vang lên.

Trung Cường, Lệ Quân, Trí Mẫn quay đầu nhìn lại thì thấy mấy mươi thiếu nữ đang đỡ lấy tiên tử, thúc ngựa chạy về hướng khi nãy họ đã từ đó đến đây. Người ngựa rầm rập lao đi cuộn lên vô số bụi mù. Lệ Quân thấy vậy, cất tiếng nói:

- Chúng ta cũng lên đường thôi!

Trung Cường ngược mặt nhìn trời, lúc này vầng thái dương đã xế về hướng tây, ba người cùng lên ngựa chạy thẳng về hướng nam.

Phút chốc đã đến quan đạo chạy về phía nam, lòng Trung Cường muốn tránh phiền hà nên chàng đi con đường vòng tránh đi ngang Phúc Châu thành. Cả ba người đi thẳng về hướng huyện Quan Hồ.

Hơn một giờ sau, mặt trời đã khuất sau dãy núi phía tây, bốn bề đã chập choạng tối, gió rít vù vù, đã nghe hơi lạnh, nhưng ba người vẫn lao nhanh như bay. Xa xa phía trước khoảng hơn mười dặm đã có một xóm nhỏ thấp thoáng hiện ra. Nhà nhà trong thôn đều đã lên đèn.

Một lúc sau ba người đã đến cửa thôn, ba ngựa chưa kịp vào thôn, thì tiếng chó đã vang lên ầm ĩ, náo động cả thôn xóm. Con Ô Long cất lên một tràng hí dài chấn động cả thôn dã. Tiếng chó trong thôn đột nhiên ngưng lại một chốc, sau đó lại cất lên càng mãnh liệt hơn trước.

Lúc này người trong thôn vẫn chưa đi ngủ, đa số còn đang quay quần bên mâm cơm chiều, tại một sân chơi không rộng lắm, có một số mục đồng và thôn nữ tụ tập ở đấy, dường như họ đang diễn một khúc kịch gì đó.

Mục đồng và thôn nữ vừa thấy ba người vào thôn, cả bọn reo hò vui vẻ và chạy ùa tới bên đường, tất cả đều tròn xoe đôi mắt nhìn ngắm ba người. Cả ba dừng ngựa trước cổng một nông hộ tương đối lớn. Từ trong cánh cửa liền có một lão công công bước ra.

Trung Cường lễ phép gọi lão là lão bá, và tỏ ý muốn ngủ nhờ một đêm.

Lão công công thấy ba người ăn mặc đẹp đẽ, khí độ bất phàm, mặt ai nấy đều tràn đầy chính khí, tuy có mang theo binh khí nhưng không giống kẻ ác, Do đó lão gật đầu ưng thuận.

Trung Cường, Lệ Quân và Trí Mẫn được lão công công dẫn vào sơn trang, từ nhà trên lại có một lão bà bà và một thiếu nữ độ tuổi mười tám, mười chín chạy ra.

Lão bà bà sai thiếu nữ mở cửa gian nhà phía tây để cho ba người khách bước vào. Lão công công thì dắt ba con ngựa đi về phía sân sau.

Ba người bước vào nhà, đưa mắt quan sát thì thấy đây là một ngôi nhà ba gian, một phòng và hai trái, gọn gàng sạch đẹp. Hỏi ra thì mới biết đây là phòng ở của con dâu và cháu gái của lão bà bà, mấy mẹ con họ đã lên tỉnh thành mấy ngày sau mới về. Vừa may lại có khách đến.

Lão công công sau khi thu xếp cho ba con ngựa xong, liền bảo thiếu nữ chuẩn bị cơm tối cho khách, ông lão còn mang đến một vò rượu gạo đặc sản của vùng này.

Do rượu có vị ngọt rất vừa uống, mùi thơm sực nức bên trong lúc dùng bữa. Lệ Quân và Trí Mẫn mỗi người cũng cạn mấy ly.

Cơm xong trông hai vị cô nương cùng xinh đẹp hẳn ra, mắt phượng long lanh phát sáng. Gương mặt thanh tú, kiều diễm của Trí Mẫn giờ đây như hoa đào thắm ba vô cùng diễm lệ.

Lệ Quân thì thấy thân mình như muốn bồng bênh bay lên, tâm tình hưng phấn lạ thường. Trí Mẫn thì thấy đầu nặng chân nhẹ, ngày ngày muốn ngủ.

Trung Cường đắm đuối nhìn ngắm dung nhan tuyệt mỹ của Lệ Quân và Trí Mẫn, chàng thấy hai nàng xinh đẹp quyến rũ lạ thường. Lòng chàng bỗng có một con sóng tình cuộn lên dào dạt. Do đó đôi mắt như sao của chàng cứ mãi miết ngắm nhìn gương mặt kiều diễm của Lệ Quân và Trí Mẫn.

Lệ Quân thấy Trung Cường nhìn mình chăm chăm đắm đuối, bất giác tim nàng bỗng đập rộn ràng, từ trong huyết mạch bỗng có một sự xung động mạnh mẽ, nàng không sao chế ngự được cảm giác rạo rực trong người.

Lúc này xuân tình của Trung Cường đột nhiên bạo phát ... Chàng như hổ đói vồ mồi kéo Ba Lệ Quân vào phòng.

Trí Mẫn lần đầu uống rượu, do đó nàng đã say từ lâu, đôi mắt phượng to sáng của nàng đã không sao gượng lại cơn buồn ngủ ập đến, lúc này thần sắc của nàng tỏ ra vô cùng kiêu mị, nhu nhược.

Nhưng khi trông thấy hành động của Trung Cường, lòng nàng giờ đây đau khổ như có vạn kiếm xuyên tâm, thiên đao cần xé. Nàng đưa ngọc thủ nắm chặt lấy đốc kiếm.

Lúc này, đôi mắt phượng ướt đầm nước mắt của nàng bỗng lóe lên một tia điện lạnh, giữa hai mày sát khí nổi lên, hai hàm răng ngọc trong chiếc miệng xinh xắn của nàng nghiến chặt, như muốn vỡ ra thành vụn.

Nhưng nàng lại không tuốt kiếm ra, tay nàng run run vẫn vòng ra sau nắm chặt chuôi kiếm.

Dần dần, sát khí giữa đôi mày của nàng dịu xuống, ánh điện lạnh trong đôi mắt phượng cũng được thu lại. Trên gương mặt của nàng bỗng tỏ ra nét xót xa, đau khổ, ai oán thương tâm như nét mặt của một người bị bỏ rơi, hất hủi ...

Từng dòng lệ tuôn rơi như suối, ngọc thủ nắm kiếm của nàng cũng từ từ bất lực, buông xuống theo hai dòng lệ ngọc. Giờ đây trên mặt nàng không hề còn sót lại chút sát khí nào cả.

Bởi vì người nàng muốn giết lại chính là người mà nàng yền quý nhất - Cường ca ca - là người đàn ông duy nhất của đời nàng.

Lúc này bao nhiêu kỷ niệm bỗng ập về, Trí Mẫn nhớ đến số phận cơ khổ cô cút của nàng, nghĩ đến ân sư, nghĩa phụ của nàng. Nghĩ đến Cường ca ca đã phụ rẫy nàng, dường như nàng không còn đủ sức để bật lên tiếng khóc.

Bây giờ nàng bị bỏ rơi mất rồi, ngay cả chỗ dựa duy nhất, sau cùng trong đời nàng - Cường ca ca, giờ đây cũng không còn cần đến nàng nữa.

Đi, phải đi thôi!

Nàng bỗng nghĩ rằng mình phải ra đi. Nàng thất thểu đi về phía cánh cửa và nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Nhưng nàng chợt do dự, đất trời bao la, chúng sinh đông đúc, nên đi đâu đây? Liệu có phương nào khiến nàng yên ổn sống trọn kiếp thừa này?

Lúc này, nàng chợt nhớ đến Bích Tiên, nàng quyết tâm đến Bồng Lai, trên đảo nàng sẽ thí phát quy y, nàng sẽ sống trọn đời trên đảo. Nàng sẽ không nhớ đến Cường ca ca của nàng nữa.

Nhưng nàng vẫn yêu Cường ca ca như điên dại, lúc gần ra đi, nàng phải nhìn Cường ca ca lần cuối, dù cho lúc này chàng đã trở thành kẻ xấu xa hung ác.

Nghĩ ngợi miên man, bất giác nàng chợt quay lại. Nhưng nàng chợt do dự vì không sao đủ can đảm để đi gặp Trung Cường. Đột nhiên có một làn hơi lạ xộc vào mũi nàng, làn hơi có mùi mồ hôi pha lẫn với một mùi hương kỳ dị. Tim nàng bỗng rạo rực, trong tâm trí bỗng có một ý niệm nảy sinh. Nàng kinh hãi lùi liên mấy bước, nàng liền vội vàng thẳm niệm khẩu quyết Ma Kiếp với Vạn Ngụy Dịch Tâm huyền công mà tiên trưởng đã mật truyền cho nàng.

Một lúc sau, tâm thần nàng lại trở nên sáng suốt, tà niệm đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Lúc ấy, nàng bỗng tỉnh ngộ, nàng liền nhớ đến chiếc khăn hồng đã phủ lên mặt Trung Cường của Sư Xuân tiên tử. Và chàng lại không hề bị ảnh hưởng gì.

Nàng lại nhớ đến câu nói mà lục y thiếu nữ đã nói:

Bản thân Tư Mã phu nhân cũng có thuốc giải.

Lúc ấy nàng đã hoàn toàn hiểu được sự tình.

Trong phòng cũng đã lặng im trở lại.

Nàng nghe được tiếng của Trung Cường kéo chân đắp lên người và sau đó là tiếng ngáy vang như sấm vang lên, và cả tiếng Lệ Quân đang khóc tức tưởi vọng ra.

Lúc này Trí Mẫn nhớ lại cảnh tượng vừa xảy ra khi nãy giữa Lệ Quân và Trung Cường.

Cường ca ca giống hệt như mãnh hổ. Quân tử tử lại giống như một con cừu non dưới nanh vuốt của mãnh hổ.

Nhớ đến cảnh ấy thân nàng bỗng run lên, lạnh toát cả người. Bởi vì lúc này nàng chợt nghĩ, nếu nàng không bị say rượu mà bỏ đi ngủ sớm, thì con cừu non dưới nanh vuốt của Cường ca ca có lẽ không phải là Quân tử tử, mà chính là bản thân nàng. Vì nàng chính là vị hôn thê của Cường ca ca.

Nàng thoáng nghĩ như vậy, vội sợ hãi ngừng thần ngừng thở, đề khí hộ thân nhẹ nhàng cất bước trở vào trong phòng của mình. Ngã người trên giường, lòng nàng vô cùng lo lắng, nàng sợ Cường ca ca sẽ đến với mình.

Nghĩ đến việc xảy ra khi nãy, nàng chợt hối hận không nguôi, nàng cảm thấy Quân tử tử rõ ràng đã là người thế thân cho nàng, tử tử đã vì nàng mà hiến thân chịu thiệt.

Nghĩ vậy, sự phẫn nộ trong lòng nàng đã hoàn toàn bị xóa bỏ, nàng chỉ giận Cường ca ca, nhưng đối với Lệ Quân nàng lại vô cùng cảm kích.

Một lúc sau, nàng bỗng nghe từ phòng ngoài vọng đến tiếng kéo chăn và tiếng chân người từ từ bước về phía phòng nàng.

Trí Mẫn nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, nàng chợt hoảng lên, trong lòng hoang mang tự hỏi:

“Cường ca ca hay là ai đây?”.

Nàng không sao kiềm được sự kích động, vội vàng ngồi dậy căng thẳng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nàng thấy trên bức tường phản chiếu ánh đèn dầu có bóng dáng Lệ Quân đang từ từ hiện ra. Khi gần đến phòng nàng, Lệ Quân khẽ dừng lại, chỉnh lại quần áo và vuốt lại mớ tóc mây hơi rối, đoạn nàng lấy ra một chiếc khăn tay, lau sạch nước mắt.

Trí Mẫn thấy vậy, lòng nàng cũng vô cùng đau buồn, xót xa cho Lệ Quân. Nàng bị kích động như muốn nhào đến ôm chặt Lệ Quân để an ủi cùng chia nhau nỗi đau khổ, khóc cho thỏa thuê.

Lúc nãy nàng quyết lòng hy sinh hạnh phúc của riêng mình để cho cuộc đời của Lệ Quân tử tử được trọn vẹn.

Nàng nghĩ rằng không nên phơi bày tất cả tâm ý của mình ra, vì nàng biết rằng nếu làm như vậy, lòng tự trọng của Quân tử tử sẽ bị thương tổn nặng nề.

Nàng thấy Lệ Quân đã sửa sang xong, đang định bước vào, nàng liền nhanh chóng nằm xuống và nhắm nghiền mắt như đang ngủ say, không hề biết chuyện gì cả.

Ngay lúc ấy thì Lệ Quân khẽ ngồi xuống bên thành giường và khe khẽ thở dài, sau đó Lệ Quân cũng nhẹ nhàng nằm xuống bên Trí Mẫn.

Từ phía lại im ắng như cũ, lúc này ngoài tiếng ngáy của Trung Cường và tiếng đèn dầu thỉnh thoảng lại leo lét phụt phụt, lên mấy tiếng khe khẽ, ngoài ra không còn nghe thấy âm thanh nào khác.

Trí Mẫn nghĩ rằng có lẽ giờ này lòng Quân tử tử rất đổi buồn phiền, có lẽ tử tử đang oán hận Cường ca ca vô lễ, đã man. Có lẽ là Tiêu Xuân hương đã khiến Cường ca ca cuồng trí hung hãn như vậy.

Nàng khe khẽ hé mắt nhìn trộm Quân tử tử. Nàng thấy Quân tử tử đang nằm trên giường, hai tay khoanh tròn trên ngực, sắc mặt cứng đờ không hề mang một sắc thái tình cảm nào cả, đôi mắt phượng to sáng của tử tử có hai hàng lệ sáng long lanh đang cuộn cuộn theo khóe mắt chảy về phía mang tai, ướt đầm cả mớ tóc mai đen nhánh của Quân tử tử.

Trí Mẫn thấy vậy, tấm lòng trong sáng, hiền lương của nàng cũng bị đau xót vô cùng.

Bất giác đôi mắt phượng của nàng cũng nhòe đi vì cảm động, từ trong ấy hai hàng lệ cũng từ từ lăn xuống.

Một lúc sau, Lệ Quân khẽ phát ra một tiếng thở dài, đôi mắt phượng của nàng cũng từ từ khép lại. Trí Mẫn cũng thiếp đi trong cảm giác đau xót bui ngủi.

Không biết qua bao lâu, tiếng gà trong thôn bỗng gáy rộ lên, từ phía bên ngoài đã có ánh hồng hắt vào cửa sổ. Trí Mẫn mở mắt ra thì thấy Lê Quân đang ngủ thật say.

Nàng liền nhẹ bước lặng lẽ xuống giường và cất bước đi ra khỏi phòng, nàng thấy ngọn đèn dầu đặt trên bàn đã tắt từ lâu, dầu đã cạn sạch. Cửa chính của ngôi nhà đã mở toang hoác. Nàng bỗng chợt dạ, liền phi thân nhảy vọt ra ngoài.

Bên ngoài gió mát hây hây, không khí trong lành, ngôi sao mai đang treo ở phương đông vừa to vừa sáng.

Đột nhiên nàng phát hiện thấy Trung Cường đang chấp tay sau lưng, đứng ở trong sân, khẽ ngược mặt nhìn lên phương đông giờ đây đã sang một màu sáng bạc.

Trí Mẫn phi thân vút ra ngoài cửa, Trung Cường vẫn không hề hay biết. Chứng tỏ rằng lúc này lòng chàng u buồn hối hận đến mức độ nào.

Trong lúc này đã có tiếng người và tiếng chó sủa xen lẫn với tiếng ho của một số người già dậy sớm.

Trung Cường vẫn đứng trong sân, dường như chàng đã quên mất đi thực tại xung quanh, chàng vẫn đứng yên như pho tượng đá, mặc cho từng cơn gió sớm lay động áo của chàng phát ra những tiếng phành phạch khe khẽ.

Trí Mẫn thấy thái độ bi thương của Trung Cường, lòng nàng cũng đau xót vô hạn, nàng liền nhẹ bước tiến về phía Trung Cường đang đứng.

Tiếng chân của Trí Mẫn đã khiến Trung Cường trở về với thực tại, chàng lập tức quay về phía phát ra bước chân Trung Cường vừa thấy Trí Mẫn, đôi mắt của chàng chợt sáng lên, đồng thời sau đó gương mặt tuấn tú của chàng bỗng có một thoáng xấu hổ và hối hận gợn qua. Đôi môi hồng nhuận của chàng không ngừng mấp máy, dường như chàng muốn nói điều gì, nhưng lại không biết nói sao cho phải.

Trí Mẫn thấy Trung Cường sau một đêm đã biến đổi thành một người hoàn toàn khác lạ. Thần sắc âu sầu, gập nhau không nói. Bất giác lòng nàng chợt buồn đau, rưng rưng khóe lệ.

Nàng cố trấn tĩnh lại, đi đến trước mặt Trung Cường, đôi mắt phượng của nàng thâm tình nhìn vào gương mặt của Trung Cường. Nàng cất tiếng quan tâm lo lắng hỏi:

- Cường ca ca, huynh đang nghĩ gì vậy?

Trung Cường đối mặt với Trí Mẫn trong sáng, thánh thiện. Chàng hổ thẹn và hối hận, như muốn thoát khỏi thế giới này, nếu sự cừu đã báo. Có lẽ giờ này chàng một chưởng tự tận từ lâu, để tránh xa cõi nhân gian đầy tội lỗi này.

Nhưng chàng đã hiểu được nguyên nhân tại sao chàng bỗng mất đi lý trí, tự nhiên xung động không thể kiềm chế. Do đó, lúc này chàng bỗng cảm hận Sưu Xuân tiên tử thấu tận xương tủy.

Chàng dậy rất sớm, chàng không nhìn đến cánh cửa đã bị Trí Mẫn kéo ra trong cơn nàng bắn trí muốn bỏ đi, chàng chỉ lặng lẽ đứng trong sân để trầm tư suy nghĩ. Chàng đã quyết tâm báo xong sự cừu, mang bảo kính truyền cho người khác. Sau đó tự mình sẽ ẩn cư, nơi thâm sơn cốc hoặc là sẽ nhập thiền môn.

Do đó, ngoài sự mặc cảm tội lỗi với Lê Quân và Trí Mẫn ra, lòng chàng giờ đây bình tĩnh lạ thường.

Trí Mẫn thấy Trung Cường không trả lời mình, nàng bất giác tiến lên một bước, cất giọng thâm tình ấm áp hỏi chàng:

- Cường ca ca, huynh đang nghĩ gì? Tại sao không đáp lời muội?

Mặt Trung Cường đầy vẻ hổ thẹn, chàng ấp úng nói:

- Huynh nghĩ, giả sử huynh đã làm một chuyện không phải đối với muội ...

Trí Mẫn không muốn Cường ca ca tự mình nói ra, do đó không đợi Trung Cường nói hết, nàng lập tức ngắt lời:

- Không. Cường ca ca, huynh mãi mãi sẽ không thể nào đối xử không phải với muội!

Mặt Trung Cường chợt biến sắc, chàng bỗng cảm thấy như có hàng vạn mũi kiếm nhọn xuyên qua tim mình, chàng nén sự kích động và nói:

- Mẫn muội. Huynh lại sắp phải làm chuyện không phải với muội ...

Trí Mẫn lập tức kiên nghị và nghiêm túc nói:

- Đó nhất định là chuyện bất đắc dĩ, buộc huynh phải làm như vậy, hoặc huynh đã bị một sự mê hoặc không sao kháng cự được. Nếu như vậy bất luận Cường ca ca có làm chuyện gì không phải đối với tiểu muội, tiểu muội đều không oán trách ca ca.

Trung Cường nghe vậy tâm tình kích động, huyết mạch phồng trương. Chàng bị kích động không sao tự chủ được, lúc này chàng đã nghĩ qua, chàng nghĩ rằng Trí Mẫn sẽ tha thứ cho chàng. Nhưng thâm tâm chàng lại không thể tự tha thứ cho mình được.

Trí Mẫn thấy Trung Cường bị kích động quá độ, nàng bỗng không tự chủ, đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy tay của Trung Cường.

Đôi mày kiếm của Trung Cường dãn ra, vết hầu của chàng lên xuống liên hồi, trong đôi mắt sáng của chàng giờ đây đã long lanh rướm lệ.

Ngay lúc ấy bỗng có tiếng kéo cửa kèn kẹt vang lên.

Trung Cường, Trí Mẫn cùng giật mình vì biết rằng có người sắp bước ra. Hai người vội điểm nhẹ ngón chân xuống đất, cả hai song song nhẹ nhàng bay vọt vào trong nhà.

Ngay lúc ấy thì cửa nhà trước cũng kéo kệt mở ra, chân Trí Mẫn vừa chạm đất, nàng vội bước về phía phòng ngủ. Thấy Lê Quân vẫn còn say giấc điệp, nàng liền nhẹ nhàng bước đến nhìn xem. Bất giác nàng hoảng hốt buột miệng kêu lên kinh ngạc:

- Cường ca ca lại đây nhanh lên!

Trung Cường nghe tiếng gọi hốt hoảng của Trí Mẫn, chàng hồi hải phi thân vọt vào trong phòng, đến bên giường của Lê Quân đang ngủ, thì thấy đôi mày ngài của Lê Quân cau lại, mắt phượng nhắm chặt, mặt mày đỏ hồng một cách lạ kỳ. Dưới cổ, chân tóc mồ hôi rịn ra ướt đầm thân thể Lê Quân toát ra một mùi hương thơm kỳ dị.

Trí Mẫn ngửi thấy dị hương nàng liền thu thần thăm niệm huyền công, lập tức mũi nàng không còn nghe thấy mùi hương kia nữa.

Trung Cường xem xong lòng thăm kinh hãi, chàng không thể ngờ rằng Mị Hồn hương của Sư Xuan tiên tử lại lợi hại như vậy. Nghĩ đến tiên tử, lòng chàng bỗng nảy sinh sát khí.

Tiếng kêu kinh hãi của Trí Mẫn đã làm kinh động đến Lê Quân. Nàng mệt mỏi từ từ mở mắt ra, vừa thấy Trí Mẫn, mắt nàng bỗng rưng rưng lệ và nàng cất giọng yếu ớt run run gọi:

- Mẫn muội muội ...

Trí Mẫn thấy Lê Quân đã tỉnh, nàng vội bước lên một bước, quỳ xuống cạnh giường và cất giọng quan tâm lo lắng nói:

- Quân tỷ tỷ, tỷ bị bệnh rồi.

Lê Quân thấy Trí Mẫn vội bước đến mặt mày đầy vẻ lo lắng, nàng bỗng kích động, lệ tuôn như suối, đôi môi mấp máy liên hồi. Tuy nhiên những lời trong lòng nàng lại bị nghẹn ngang cổ họng, không sao nói ra.

Trí Mẫn thấy vậy, lập tức lên tiếng can ngăn:

- Quân tỷ tỷ, hiện giờ tỷ bị sốt cao lắm, không nên nói chuyện. Tỷ hãy ngủ thêm chút nữa đi.

Lê Quân thở dài một hơi và đưa ánh mắt oán trách nhìn về phía Trung Cường. Sau đó nàng khép bờ mi lại.

Trung Cường đứng ở trước giường, hồi hận tràn dâng, lòng đau như xé khi thấy Lê Quân kiêu diễm như hoa, đã bị chính mình vùi dập thô bạo, giờ đây trông nàng không còn sinh khí, như người mất trí. Chàng chỉ muốn làm một cái gì thật kinh thiên động địa để bù đắp lại lỗi lầm của mình. Vì chàng không sao tự

tha thứ được cho mình, do đó chàng càng hận司徒 Xuân tiên tử. Chàng quyết tâm sẽ diệt trừ con dâm phụ đã hại không biết bao nhiêu người này để cho không còn dịp mà ám hại người khác.

Trí Mẫn, Trung Cường lặng lẽ nhìn rõ Lệ Quân, họ chỉ thấy gương mặt hoa của nàng càng ngày càng đỏ.

Đột nhiên đôi mắt phượng của Trí Mẫn chợt sáng lên, dường như nàng đã nhìn ra điều gì. Nàng vội quay sang Trung Cường và cất tiếng hỏi:

- Cường ca ca, chiếc bát xanh mà Lục Dã Khôn Long lão tiên bối tặng huynh đâu rồi?

Trung Cường nghe vậy ngơ ngác, chàng không hiểu Trí Mẫn hỏi chiếc bát trong ngực ra giao cho Trí Mẫn.

Trí Mẫn nhận lấy, đồng thời đưa ra xem kỹ thì chỉ thấy chiếc bát nhỏ màu xanh bằng ngọc sáng lấp lánh. Ngày ấy nơi Hằng Doanh sơn, nàng chưa kịp xem rõ trong này, xem xong nàng cảm thấy quả thật đây là một bảo vật hiếm có trên đời.

Ngước mặt nhìn lên nàng thấy Trung Cường vẫn đứng bất động, nàng lập tức lên tiếng thúc giục:

- Cường ca ca, hãy mau đi lấy nước lại đây.

Trung Cường không hiểu nhưng cũng ra khỏi phòng lấy nước mang tới. Vừa rót nước từ bình vào chiếc bát, chàng vừa hỏi Trí Mẫn:

- Mẫn muội, muội lấy nước để làm gì?

Trí Mẫn nghe vậy ngơ ngác, ra chiều khó hiểu và cất tiếng hỏi:

- Lần trước Khôn Long lão tiên bối không phải dùng tuyết sạch để tan thành nước cho muội uống hay sao?

Trung Cường nghe vậy thất vọng nói:

- Vì lúc đó có ...

Hai tiếng Băng Thiềm còn chưa thốt ra thì nước trong bát bỗng như hóa thành vô số hạt châu lấp lánh và dần dần biến thành màu sữa. Trung Cường thấy vậy ngây người ngơ ngác, bất giác chàng buột miệng nói:

- Mẫn muội, hãy mau cho Quân tỷ tỷ uống vào đi!

Trí Mẫn do dự một lúc, đoạn nàng đỡ Lệ Quân ngồi dậy và thân thiết nói:

- Quân tỷ tỷ, tỷ hãy uống cạn số nước trong bát này đi.

Nói đoạn nàng liền kề chiếc bát đến sát bờ môi của Lệ Quân.

Lệ Quân mở mắt ra một mắt nhìn chiếc bát một lượt và từ từ uống một ngụm chất lỏng màu sữa trong bát.

Bốn mắt của Trí Mẫn và Trung Cường cứ chăm chú vào gương mặt của Lệ Quân để chờ xem sự biến đổi.

Lệ Quân cho rằng trong bát là một loại linh đơn liệu được gì đó. Nàng uống xong một ngụm cảm thấy nhạt nhẽo vô vị tựa như nước lã. Nhưng thấy thần sắc ngưng trọng của Trung Cường và Trí Mẫn. Nàng lập tức uống một sạch chỗ nước trong bát.

11. Chương 11: Lãng Đãng Thần Cơ Mê Tuấn Khí

Chất lỏng màu trắng sữa vừa chảy xuống bụng của Lệ Quân, thần sắc của nàng bỗng sinh ra biến đổi khác thường. Nàng chỉ cảm thấy chất nước mát tạo ra một luồng khí lạnh tỏa khắp châu thân. Khiến cho khí nóng từ từ dịu xuống, đầu óc cảm thấy nhẹ nhõm, tâm trí tỉnh táo hẳn ra.

Trung Cường trông thấy nét mặt kinh ngạc của Lệ Quân, chàng hơi chột dạ vì không biết là tốt hay xấu. Chàng liền vội vã hỏi:

- Tỷ tỷ, tỷ cảm thấy thế nào rồi?

Lệ Quân phấn chấn tinh thần, tươi tỉnh nét mặt, lập tức ngồi dậy nói:

- Đây quả thật là loại tiên đơn tối linh vô cùng công hiệu. Hiện giờ trong người cảm thấy khỏe khoắn như thường, tâm thanh khí thuận.

Trí Mẫn nghe vậy, ngơ ngác nói:

- Là thật, lúc trước muội vừa uống nước tuyết vào lập tức trong miệng nghe một mùi thơm và cảm thấy mát mẻ vô cùng. Nhưng khi nước ấy chảy vào trong bụng thì lại sinh ra một luồng dương khí, phân chia chảy về tứ chi, cả người lập tức cảm thấy hân hân mê mê, buồn ngủ vô cùng, phải ngủ hơn một giờ sau mới tỉnh táo. Thật là hoàn toàn trái ngược tiểu muội lúc trước.

Trung Cường thấy Quân tỷ tỷ đã khỏi hẳn, lại thấy thái độ ngơ ngác của Trí Mẫn, chàng đột nhiên quên đi sâu khổ. Bất giác mỉm cười và lên tiếng giải thích:

- Vì lúc ấy nước tuyết có Băng Thiềm trong đó.

Trí Mẫn, Lệ Quân dường như đồng thanh cất tiếng hỏi:

- Thế bây giờ Băng Thiềm đâu rồi?

Trung Cường lập tức đáp:

- Trước kia đệ nuốt mất rồi!

Trí Mẫn nghe vậy, tỏ vẻ không hiểu, cất tiếng hỏi:

- Huynh ăn nó bằng cách nào chứ?

Lệ Quân mỉm cười nói:

- Chả trách nào đêm ấy trên Ma Thiên Lãnh đệ chỉ xuất ra một chuông, lập tức đẩy tam ca Trại Nhĩ Đôn lùi mấy bước. Lúc ấy đại ca Vô Trang Nghĩa Sĩ hoài nghi đệ nhất định đã ngộ được kỳ duyên, nếu không thì chỉ mới mười tám, mười chín tuổi làm sao có được một công lực như vậy.

Trong lúc mọi người nói chuyện thì lão bà bà đã ra lệnh cô thiếu nữ mang bữa sáng lên.

Ba người liền ra khỏi phòng đi về phía thiếu nữ nói mấy lời cảm tạ. Mùi thức ăn thơm phức bày ở trên bàn xông vào trong mũi khiến cho ai nấy đều cảm thấy hơi đói, nhất là Trung Cường và Lệ Quân cảm thấy đói hơn ai hết.

Trong lúc dùng bữa, Trí Mẫn vô cùng cao hứng, vui vẻ khác thường, ba người cười cười nói nói, phút chốc bỗng quên hết mọi chuyện xảy ra đêm trước. Chỉ có Trung Cường trong lòng vẫn còn tâm sự nên có vẻ kém vui. Sau khi dùng bữa xong, ba người đi ra khỏi phòng trọ, lúc ấy lão công công đã dẫn ba con ngựa đến, lão bà bà và thiếu nữ cũng có mặt tại trang sơn.

Trung Cường lấy ra một đỉnh bạc nặng độ hai lượng, đưa cho lão công công và nói mấy lời cảm tạ với gia chủ.

Lão công công và lão bà bà thấy đỉnh bạc lấp lánh, không thể không lấy, nhưng cũng khách khí miệng nói chối từ nhưng đỉnh bạc lại chuyển từ tay công công cho lão bà cất giữ.

Ba người dắt ngựa ra khỏi cổng, lên ngựa đi thẳng ra khỏi thôn.

Lúc này mặt trời lên xiên ngọn cây ruộng đồng bốn phía đều được phủ một màu nắng vàng ấm áp. Trên những thửa ruộng cũng có không ít nông dân cày cù đang cày cấy chăm chỉ.

Ba cỗ ngựa khỏe phi như bay, cuộn lên ba làn bụi mù chạy thẳng về phía nam.

Đến giữa trưa thì ba người đã đến thị trấn Đông Hành rất sầm uất của huyện Hồ Quan, hai bên đường đi thương điểm san sát xem ra hết sức náo nhiệt. Vọng lâu cao to của Quan Hồ huyện thành đã thấp thoáng ẩn hiện phía xa xa.

Ba người ngựa cùng đi, ba người quyết định dừng chân trước một túp lều có cả khách điểm để tiện bề gửi ngựa. Bọn phục vụ dắt ngựa đi cho ăn cỏ, ba người thì lên túp lều dùng bữa.

Trung Cường đưa mắt quét ngang một lượt thì thấy khách của tửu lầu không đông lắm, đa phần là giới làm ăn buôn bán. Có rất ít nhân vật trong giới võ lâm, do đó không có ai đặc biệt chú ý đến ba người.

Tửu bảo dẫn ba người đến một chiếc bàn trống gần kề cửa sổ, ba người ngồi xuống, cảm thấy đi đường bình an không sinh rắc rối. Do đó, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái.

Mỗi người liền chọn hai món khoái khẩu. Tửu bảo thấy ba người không gọi rượu, gã cảm thấy hơi lạ, lập tức quay sang Trung Cường mỉm cười và nói:

- Thiếu gia cần rượu không ạ? Bồn tiệm có đủ loại rượu thượng hảo hạng như Động Niên Bách Cánh, Mai Quế Lộ, ngoài ra còn có loại đặc biệt là Nữ Nhi Hồng.

Do đêm qua rượu đã xúc tác cho chất độc Tiêu Xuân hương tiềm ẩn trong người bạo phát. Do đó, Lệ Quân và Trung Cường không dám dùng rượu nữa. Lúc này nghe tửu bảo đề nghị loại rượu Nữ nhi hồng.

Hai người bất giác đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cũng có chung một sự cảm nhận. Do đó, mặt mày cả hai cùng đỏ ửng tận mang tai.

Trí Mẫn lập tức giả vờ ngẩng xem phong cảnh bên ngoài cửa sổ, quay đầu nhìn ra phía đối diện. Bên ấy cũng là một tửu lầu, nàng phát hiện bên ấy có bốn người ăn mặc đạo bào màu xám, đang ngồi cùng một bàn dựa gần cửa sổ ngồi sang bên này.

Lão đạo ở giữa tuổi độ ngũ tuần, tóc râu xám xịt, mày trọc mất sắc, mặt mày đầy tàn nhang, thần sắc có vẻ lo lắng hốt hoảng, hai mắt đang giần dữ nhìn sang bên này.

Ba lão đạo trung niên còn lại đang lặng lẽ tính tiền, dường như cả bọn gần bỏ đi.

Trí Mẫn thấy vậy có chút ngạc nhiên, nàng quay đầu lại thì thấy tên tửu bảo đã đi xuống lầu. Nàng liền hạ giọng nói với Trung Cường và Lệ Quân:

- Hai người hãy mau nhìn xem bốn lão đạo phía bên kia đường.

Trung Cường và Lệ Quân lập tức nhìn sang thì thấy bốn lão đạo đang đi xuống lầu. Hai người chỉ nhìn được màu áo xám của người đi sau cùng.

Lệ Quân lộ vẻ khó hiểu hỏi:

- Mẫn muội, muội cảm thấy bọn họ khả nghi lắm à?

Trí Mẫn lập tức đem tình hình mà vừa thấy được khi nãy, kể cho hai người nghe.

Đôi mày ngài của Lệ Quân chột cau lại, nàng quay sang Trung Cường và nói:

- Lẽ nào đây là lão đạo Huyền Linh.

Trung Cường gật đầu đáp:

- Có lẽ là bọn họ.

Trí Mẫn không hiểu gì cả, nàng liền lên tiếng hỏi:

- Tỷ tỷ, hai người tại sao biết là bọn họ?

Lệ Quân liền kể cho Trí Mẫn nghe trường hợp nàng và Trung Cường đã gặp bọn Huyền Linh, Đức Bi tại hiệp cốc.

Trong lúc nói chuyện thì tửu bảo mang thức ăn tới.

Cơm xong, ba người lại gọi một bình trà ngon, đợi cho tiểu nhị dắt ngựa ra đến bên ngoài, ba người mới tính tiền, đứng dậy lên đường.

Trên phố tuy có nhân vật trong giới võ lâm, nhưng không có ai chú ý đến Trung Cường.

Tuy nhiên do Trí Mẫn đã phát giác ra bọn Huyền Linh, Đức Bi nên ba người lại hết sức cảnh giác.

Ba người lên ngựa, thông thả đi thẳng về con đường dẫn xuống phía nam. Vừa ra khỏi trấn liền thấy trước mặt, cách xa khoảng mười mấy dặm là ngọn độc phong vuông tròn ở độ mười dặm.

Thế núi không cao, cây cỏ mọc đan xen vô cùng xanh tốt, trong ánh nắng sáng dịu của vầng thái dương, trông có vẻ thoáng khí, trong sạch, cảnh đẹp mê người. Ba người thúc ngựa tiến lên như bay.

Con đường phía trước mặt dần dần xiên về phía tây nam, dường như chạy ven theo chân núi dần dần họ phát hiện ra trong màu xanh lục trên sườn núi còn có một số tòa điện nguy nga tráng lệ, mái ngói lưu ly phản quang sáng ngời, khí thế trông thật bất phàm.

Trung Cường thấy vậy đột nhiên thở dài dường như chàng có sự cảm khái và tự nói với mình:

- Núi không cần cao, đầm không cần sâu. Tại ngọn núi nhỏ này lập miếu tĩnh tu suốt đời lễ Phật tụng kinh, quên đi trần niệm, tiết chế khổ tu không lo gì không ngộ được huyền cơ, đắc đạo thành tiên.

Trí Mẫn nghe vậy liền quay sang nhìn Trung Cường một lượt, chỉ thấy Cường ca ca chau mày, tinh thần tỏ vẻ ngưng trọng. Thấy vậy, nàng cũng u buồn trong dạ.

Lệ Quân cũng chột dạ giật mình. Giữa đôi mày ngài của nàng bỗng thoáng qua một màn u ám, mắt lệ rưng rưng. Nàng cũng từng quyết tâm tìm một thiền viện thí phát thành ni suốt đời phụng Phật.

Lúc này ba người đã đi đến trước núi. Men theo sườn núi từ từ lên.

Ba người ngược mặt nhì lên thì thấy núi tuy không cao, nhưng từ chân tới đỉnh cũng hơn một trăm trượng. Toàn núi được bao phủ bởi một rừng tùng xanh tươi, tòa miếu giữa lưng núi giờ đây có thể nhìn rõ cổng trước.

Quay sang nhìn về con đường trước mặt thì thấy cách đó khoảng nửa dặm có ba lão đạo đang đứng dàn ngang chắn giữa con đường.

Trung Cường chăm chú nhìn kỹ, bất giác phát ra một tràng cười lạnh lẽo. Ba người thúc ngựa đến cách mấy lão đạo hơn chục trượng. Trí Mẫn có thể nhìn rõ người đứng giữa chính là lão đạo mặt đầy tàn nhang mà nàng đã thấy khi còn ở tửu lầu. Hai người còn lại cũng là mấy người trong bọn mà nàng đã gặp khi này. Còn kẻ thứ tư không biết tại sao không có mặt ở đây?

Lệ Quân lòng đang sầu muộn, vừa thấy Huyền Linh lão đạo và Quang Minh, Chính Minh.

Nàng liền cất tiếng hỏi:

- Ba vị đạo trưởng vì lẽ gì mà lại ngăn đường cản lối của ta?

Lão đạo Huyền Linh gượng cười mắt lão lão liêng, lão khẽ chấp tay trước ngực và cất tiếng nói:

- Ba người bản đạo phụng lệnh của Quan Hồ quan chủ Dịch Anh đạo trưởng đợi ở đây, để mời vị tiểu thí chủ và hai nữ bồ tát lên quan để dùng trà nghỉ ngơi.

Lòng Trung Cường muốn mau chóng lên đường, không muốn sinh sự, chàng nén lòng mỉm cười và vòng tay nói:

- Tại hạ còn bận nhiều việc, không thể chần chờ, nên phiền mấy vị đạo trưởng bảo lại cho Quan Hồ quan chủ, khi nào xong việc sẽ vào quan để đáp tạ tấm thịnh tình của quan chủ vậy.

Nói xong, chàng quay sang nhìn về bậc thang uốn khúc ngoằn ngoèo dài gần ngàn bậc dẫn về Bá Đạo quan.

Huyền Linh lão đạo sĩ vẫn cười giả lã quay sang nói với Trung Cường:

- Tiểu thí chủ tuy có việc gấp, nhưng uống cạn bình trà bản đạo nghĩ cũng không lỗ bao nhiêu đoạn đường. Huống hồ ba vị đều có bảo mã đi kè. Quan Hồ quan lại cách đây mấy bước, quan chủ Dịch Anh đạo trưởng lâu nay nghe danh tiểu thí chủ võ công cao tuyệt, kiếm thuật vô địch. Người có ý ...

Lệ Quân đã thấy rõ ý của lão đạo Huyền Linh là muốn kéo dài thời gian, cố tâm dài dòng, bất giác lòng nàng phẫn nộ, đôi mày ngài của nàng chau lại. Nàng quát lớn:

- Câm miệng lại!

Cùng với tiếng quát, nàng đã rút xoạt thanh đoản kiếm ra khỏi bao. Lập tức hàn quang sáng chói tỏa khắp xung quanh, đôi mắt phương của nàng lạnh lùng nhìn về phía Huyền Linh lão đạo, đoạn nàng nói to:

- Rõ ràng người muốn báo thù chuyện trước đây nơi hiệp cốc, lại còn mượn cớ mời người vào quan. Nếu thật vậy thì hãy mau tuốt kiếm, hà tất phải đưa đẩy lời thôi. Nếu cảm thấy không bằng người khác thì ta khuyên ba người các người hãy mau mau tránh sang một bên, chớ nhiều lời. Nếu không thì sẽ biết sự lợi hại của thanh Bạch Sương kiếm trong tay bốn cô nương.

Huyền Linh lão đạo vừa nghe nhắc đến Bạch Sương kiếm lão bỗng tái mặt. Không ngờ thiếu nữ áo xanh trên ngựa lại là ái đồ của Mông Sơn lão ni.

Lúc này Trung Cường và Trí Mẫn mới biết thanh đoản kiếm trong tay của Lệ Quân tên gọi là Bạch Sương, xem sắc mặt của lão đạo Huyền Linh, hai người đoán rằng có lẽ đây là thanh bảo kiếm mà năm xưa Mông Sơn lão ni nhờ nó mà đã thanh danh trên chốn giang hồ.

Quang Minh, Chính Minh đứng ở gần bên Huyền Linh lão đạo, thần sắc giờ đây đã hoảng loạn. Mặt vàng như đất, mắt hai gã chốc chốc lại nhìn về phía tòa đại quan trên lưng chừng núi.

Lão đạo Huyền Linh dường như đã quyết tâm hành sự, gương mặt đầy tàn nhan của lão bỗng đánh lại lộ vẻ hung ác. Sau khi phát trận cười hề hặc, lão liền nghiêng răng, gằn giọng nói:

- Mấy tên tiểu bối các người, hôm ấy tại hiệp cốc đã luân phiên xuất thủ, sát hại hai vị trưởng lão của bốn phái. Các người là cừu nhân không thể thứ tha. Vì mấy mươi năm nay chưa hề có ai dám xúc phạm bốn phái nặng nề như vậy. Lão đạo gia đây tuy sở học không tinh, hôm nay cũng liều thân một chuyến để khiến cho các người phải đổ máu nơi này. Hơn nữa Quan Hồ quan quan chủ vị đại hữu của bốn phái cũng không thể nào tha thứ cho các người.

Nói xong, lão nghiêng răng trợn mắt, tay phải phất ra phía sau.

Soạt! Thanh trường kiếm đeo ở sau lưng giờ đây đã nằm trong tay lão.

Lệ Quân thấy vậy tức giận, quát lên một tiếng, đưa tay trái chỉ vào lão đạo Huyền Linh và quát lớn:

- Bốn cô nương đang vội lên đường không có thời gian lời thôi ở đây. Ba người các người cùng vào một lượt đi!

Huyền Linh nghe vậy, cơn tức giận đã lên đến cực điểm, lão ta ngược mặt lên trời phát ra một tràng cười cuồng nộ, Quang Minh, Chính Minh mặt mũi xám xanh, ánh mắt loạn thần lão liền dáo dác. Đã biết rõ không phải là đối thủ tuy nhiên trong tình cảnh này cũng liều mạng tuốt kiếm cầm tay.

Lệ Quân thấy ba lão đạo đều lăm lăm vũ khí trong tay, nàng lập tức quát lên một tiếng, cất tiếng nói:

- Các người không chịu xuất chiêu thì cô nương ra tay vậy!

Cùng với tiếng nói, nàng đã phi thân nhào tới, thanh đoản kiếm trong tay nàng liền xuất ra một chiêu Diễn Tuyệt Phi Hoa vạch lên muôn vạn ánh ngân tinh bổ thẳng vào lão đạo Huyền Linh.

Quang Minh, Chính Minh đồng thanh quát lên vung kiếm, nghiêng người né sang hai bên đồng thời xuất thủ kích vào hai bờ vai của Lệ Quân, lão đạo Huyền Linh cũng bổ đến nghênh chiến.

Trí Mẫn đã phi thân xuống đứng trước đầu ngựa, giơ tay tuốt kiếm. Lúc này thấy thế công mãnh liệt của ba lão đạo bổ về Lệ Quân. Nàng chợt giật mình biến sắc.

Nhưng nhớ lại lời khiêu chiến của Quân tử tử. Nàng bỗng cảm thấy không tiện xen vào.

Do đó, nàng quay sang nhìn Trung Cường một lượt. Thấy Cường ca ca vẫn điềm tĩnh ngồi trên lưng ngựa, không lộ phản ứng gì. Nàng đành phải hoành kiếm đứng xem trận chiến.

Chỉ thấy Lệ Quân hừ lên một tiếng, bờ vai vụt qua, thế kiếm đột biến. Nàng diễn ngay thế Tinh Nguyệt Giao Hung, phân ra nghênh đón lấy hai thanh trường kiếm của Quang Minh, Chính Minh. Quang Minh, Chính Minh biết rõ sự lợi hại của thanh đoản kiếm trong tay Lệ Quân, cả hai đồng thanh thét lên một tiếng, chuyển bộ, nghiêng người tránh kiếm né tránh.

Hai gã đồng thời lùi hơn năm bước.

Lúc ấy lưỡi kiếm của Huyền Linh lão đạo cũng đã bổ đến sát mặt của Lệ Quân.

Thực ra thế công của Lệ Quân đánh vào Quang Minh và Chính Minh là hư chiêu. Kịch vào Huyền Linh mới là thực. Nàng quát lên một tiếng, ưỡn người, ngược mặt, thanh đoản kiếm trong tay liền dựng đứng lên theo thế Nhất Trụ Kinh Thiên. Chiêu thức biến hóa nhanh tựa như điện xẹt.

Huyền Linh lão đạo có ý liều mạng đánh bừa, do đó thế kiếm của lão vẫn không thay đổi.

Coong! Lửa văng tứ phía. Thanh trường kiếm của Huyền Linh lão đạo cùng với tiếng va chạm đã gây làm đôi. Tuy nhiên, lão vẫn không hề nao núng. Lão gầm lên một tiếng, cổ tay phải bỗng trầm xuống nhanh như điện xẹt, thanh kiếm gãy trong tay điểm thẳng về phía huyệt Đan Điền của đối phương. Cùng lúc ấy Quang Minh, Chính Minh cũng xuất chiêu đâm vào hai vai của Lệ Quân. Lúc này Lệ Quân ba mặt thọ địch, tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Trung Cường thấy vậy thất kinh. Chàng quát lên một tiếng. Vội vàng phi thân xuống ngựa, Trí Mẫn cũng hét hoảng kêu lên, đồng thời cả người lẫn kiếm tựa như một mũi tên bắn vọt về trước.

Ngay lúc thiên cân nhất phát. Bóng kiếm trùng trùng, hàn quang bao phủ quanh. Bỗng Lệ Quân quát lên một tiếng, thân người bỗng như làn điện cúi gập xuống. Thanh tiểu kiếm điểm thẳng vào đoạn kiếm trên tay của Huyền Linh. Đồng thời mượn lực chuyển bộ sang ngang. Sau đó, thân nàng vòng lại và bay vọt đi như Thoát Huyền Chi tiễn.

Trung Cường thấy vậy lập tức dừng lại, Trí Mẫn thấy vậy cũng vội vàng thu kiếm.

Hai thanh trường kiếm của Quang Minh, Chính Minh đồng thời kích vào khoảng không, thế công của Huyền Linh vẫn không hề thay đổi. Lão vẫn nhào lên. Lao thẳng vào hai thanh kiếm của hai đệ tử. Hai lão đạo thấy vậy thất kinh, cùng kêu lên thất thanh và vội vàng giơ tay, cất cao thanh kiếm chĩa thẳng lên không.

Lão Huyền Linh dùng nội lực quá mạnh, cả ba đều hết sức dốc lòng tiêu diệt đối phương, nên không tài nào kịp thu thế công. Do đó, cả ba dường như cùng lúc nhảy bổ vào nhau, dồn thành một khối, hai thanh kiếm của lão đạo giơ thẳng lên cao cũng va vào nhau phát ra một tiếng chói tai, lửa văng tứ phía.

Ba lão đạo va đập vào nhau, chỉ thấy đất trời xoay chuyển. Mất nổ đom đóm tựa như có vạn vì sao đang nhảy múa, lại thêm nỗi sợ Lệ Quân tiếp tục tấn công, tuy đau nhưng cả ba vội vàng tách ra ba hướng hoành kiếm hộ thân phòng người truy kích.

Ngay lúc ấy, bỗng có tiếng hú chói tai từ giữa tòa đạo quan trên núi vọng xuống.

Ba lão đạo nghe tiếng hú, bỗng phần chấn tinh thần, lập tức cả ba quay lại ngóng về phía Quan Hồ quan.

Ba người Trung Cường cũng chú ý nhìn xem, thì thấy giữa ngọn núi có một bóng người đang men theo các bậc thang uốn khúc lao xuống như bay, khí thế tựa như đại bàng qua núi, người ấy lao thẳng về phía mấy người đang đứng.

Dần dần có thể nhìn rõ người đang phóng xuống. Người này không ai khác ngoài Quan Hồ quan chủ Địch Anh.

Đột nhiên có tiếng rầm rập như tiếng mưa rơi trên nền đá phát ra từ phía Quan Hồ quan.

Ngay lúc Quan Hồ quan quan chủ Địch Anh vừa đến xuống giữa sườn núi, thì từ phía sau lưng, từ nơi tòa đạo quan bỗng xuất hiện mấy mươi đạo sĩ áo xám, ào ào lao xuống như nước vỡ bờ.

Lúc này quan chủ Địch Anh đã đến tới nơi, hai ống tay áo rộng của lão phất nhẹ một lượt, thân lão liền nhẹ nhàng đáp xuống cạnh lão đạo Huyền Linh.

Đầu tiên lão ta quay sang nhìn lão đạo Huyền Linh, thấy lão ta trong tình trạng bư đầu sứt trán, lão lại quay sang nhìn hai tên đồ đệ. Trông thấy cả hai cũng chẳng kém gì sự thức của chúng, ai nấy đều mặt xanh mũi đỏ.

Huyền Linh lão đạo trông thấy Quan Hồ quan quan chủ, lão mừng rỡ nói:

- Khỏi bẩm quan chủ, khi trên hiệp cốc chính là tên tiểu tử này. Là kẻ đã ra tay sát hại hai vị trưởng lão của bốn phái.

Vừa nói lão vừa đưa tay trở vào Trung Cường lúc này đang đứng giữa hai thiếu nữ.

Quan Hồ quan quan chủ Địch Anh sắc mặt hầm hầm, lão đưa cặp mắt lạnh lẽo như điện quét về phía ba người trước mặt. Sau đó, lão ngửa mặt lên trời cất lên một tràng cười lạnh lẽo. Sau đó lão lên giọng tỏ vẻ khinh thường:

- Ta cứ tưởng là nhân vật ba đầu sáu tay nào đó ghê gớm lắm, hóa ra là ba tên nha đầu tiểu tử chưa rụng lông măng, chưa ráo máu đầu, vất mũi chưa sạch này đây!

Giọng nói của lão vừa cao ngạo vừa ngông cuồng. Tuy đã biết Trung Cường là người ra tay giết chết hai vị trưởng lão của phái Cùng Lai, nhưng lão vẫn không hề xem ba người ra quái gì cả. Do đó có thể thấy rằng công lực của Địch Anh lão đạo tất nhiên phải có điều chi khiến người khác phải khiếp vía hoan hô, nên lão ta mới tự tin như vậy.

Trung Cường nghe xong những lời của lão đạo Địch Anh vừa nói, lửa giận trong người chàng bốc cao, đôi mày kiếm của chàng chột nhướn lên, chàng lập tức cười lạnh nói:

- Đạo trưởng là người đứng đầu Quan Hồ quan, tất nhiên sẽ là người hữu đạo thâm sâu, tự nhiên phải biết thiện ác, phân được thị phi, và có lẽ đạo trưởng cũng biết những điều tối kỵ của đạo gia đó là tham cuồng ...

Quan Hồ quan chủ không để cho Trung Cường nói hết, lão khê vuốt râu tỏ vẻ khinh nhờn, cất tiếng:

- Tên tiểu tử vô tri ngông cuồng này, dám to gan giáng kinh cho đạo gia ...

Lệ Quân không sao nhẫn nại được nữa. Không đợi cho lão ta dứt câu, nàng liền quát lên một tiếng, phi thân vọt ra. Đôi mày ngài nhướn cao, nàng hoành kiếm phần nộ quát:

- Người là lão đạo đã bắt thông nhân tính, không hiểu đạo lý, hà tất phải nhiều lời.

Hãy mau mau tuốt kiếm ra, nếu không thì khách qua đường sẽ vây đến càng lúc càng đông.

Địch Anh lão đạo đưa mắt nhìn quanh một lượt, quả nhiên hai đầu quan đạo cách xa tám, chín chục trượng đấu, không ít người đi đường đang tò mò đứng đấy. Bọn đệ tử trong đại quan kéo xuống cũng thật nhiều.

Nhìn xong, lão bỗng cất lên một tiếng cười cuồng nộ và lại cao ngạo nói:

- Mấy mươi năm nay, đạo gia chưa dùng qua thanh trường kiếm ở sau lưng, đối phó với một con nha đầu như người, hà tất phải dùng binh khí.

Lệ Quân nghe vậy lửa giận bốc lên, nàng quát lên một tiếng, chìa thẳng mũi kiếm về phía mặt của lão đạo Địch Anh, lao vào công kích, khí thế vừa mạnh vừa nhanh, mang theo một đạo kinh phong nho nhỏ.

Quan Hồ quan chủ cười lên ngạo mạn, tay áo của lão khê phất, thân ảnh của lão bay vọt sang bên.

Lệ Quân thấy vậy, cười nhạt một tiếng thanh đoản kiếm trong tay bỗng biến thành thế Bạt Thảo Tầm Xà vẽ lên một vòng bán nguyệt sáng loáng, tiếng gió rít lên, trong chớp mắt kiếm đã tới nơi.

Thân ảnh của lão Địch Anh vừa chạm đất, thanh đoản kiếm đã đến nơi. Lão giật mình chột dạ, bất giác buột miệng kêu một tiếng tỏ vẻ vừa kinh ngạc vừa hoảng hốt, lão vội lộn nhào ra phía sau khoảng ba thước. Sau đó, lão liền dẫn lên thi triển ngay công phu Nhất Song Không Thủ Nhập Bạch giản, song đấu cùng với đoản kiếm của Lệ Quân.

Lệ Quân phần nộ hừ lên một tiếng, sau đó nàng vận lực cho xuyên vào thanh kiếm, ánh hàn quang sáng tỏa một vùng, nàng công liền ba thế, bóng kiếm vẽ lên muôn vạn tinh quang trùng trùng như núi hoành tảo bốn phương.

Quan Hồ quan chủ cả đời chưa hề thấy qua loại kiếm pháp dũng mãnh như thế này.

Nếu năm xưa lão ta không ngộ được tinh hoa của trường kiếm và kiếm pháp, thì lúc này e rằng khó lòng mà thoát khỏi mạng vong.

Lệ Quân công liền ba chiêu vẫn chưa ép được Địch Anh lão đạo thoái lui, lòng nàng bỗng sinh cảnh giác không dám lơ là. Bởi có lẽ nàng biết đối phương là tay có hạng.

Chăm chú quan sát Lệ Quân, Trung Cường không ngờ rằng quan chủ sử dụng đôi tay không mà lại có thể đánh đồng với Lệ Quân tỷ tỷ.

Trí Mẫn chống kiếm chăm chú đứng nhìn, lo lắng cho Lệ Quân, tim nàng lo lắng, lòng bàn tay ngọc đã ướt đầm mồ hôi. Nàng thấy rằng nếu lão đạo Dịch Anh tuốt trường kiếm ra, e rằng Quân tỷ tỷ không phải là đối thủ của lão.

Nhìn vào trường đấu lúc này, bóng chưởng như núi, ánh kiếm như lâm, kinh khí luân chuyển, gió rít vù vù ... Thân ảnh của Dịch Anh lão đạo nhẹ nhàng linh hoạt, càng đánh càng hăng, khiến cho Lệ Quân khó lòng thắng thế.

Trí Mẫn thấy rằng lúc này Quân tỷ tỷ vừa mới chống trả lại ba lão đạo hợp lực tấn công, đã trải qua một lần nguy hiểm, giờ đây đương cự thêm với Quan Hồ quan chủ thật là bất tiện. Do đó, nàng quyết tâm ra thay thế Quân tỷ tỷ đấu với lão quan chủ.

Nghĩ vậy, nên nàng thầm nhắc lại mấy câu khẩu quyết mà Bích Tiêu tiên trưởng đã truyền cho nàng. Sau đó, nàng lớn tiếng quát:

- Quân tỷ tỷ, xin hãy dừng tay ngồi nghỉ một chút, tiểu muội sẽ đến thay tỷ.

Cùng với tiếng quát, nàng liền múa kiếm xông tới. Thế tiến của nàng không nhanh không chậm, nhưng lại cương mãnh vô cùng, tựa như kinh phong cuộn tới.

Trung Cường thấy vậy giật mình kinh hãi bất giác bột miệng gọi:

- Mẫn muội, quay lại!

Nghे thấy tiếng quát của Trí Mẫn, Huyền Linh lão đạo cũng quát lên một tiếng, đồng thời lão ta giật phất thanh gươm của Quang Minh. Lão hùng hổ xông ra ngăn trở Trí Mẫn.

Trong chớp mắt, mũi kiếm của lão đã đến gần kề gương mặt của Trí Mẫn.

Thân ảnh Trí Mẫn khễ chững lại, thanh trường kiếm trong tay nàng khễ vung lên vạch lên một vòng bán nguyệt sáng loáng che mặt, và khễ điểm vào mũi kiếm của lão đạo Huyền Linh.

Choang! Một tiếng vang lên khe khẽ, mũi gươm của lão đạo Huyền Linh đã bị Trí Mẫn điểm lệch sang một bên.

Đôi mắt phượng của Trí Mẫn bỗng lóe sáng ra chiều tức giận. Nàng quát lên một tiếng lạnh lạnh, trường kiếm trong tay nàng nhanh như điện xẹt quét về phía cổ tay phải của lão đạo.

Huyền Linh lão đạo chỉ thấy mắt chột hoa lên, hơi gió lạnh đã kề bên cổ tay, lão hoảng hốt há miệng kêu lên một tiếng kinh hồn bạt vía, buông rơi kiếm nhảy vọt về sau. Mồ hôi lạnh túa ra như tắm.

Trí Mẫn lại tiếp tục bổ nhào về phía Lệ Quân và lão đạo Dịch Anh lúc này đang đấu nhau quyết liệt.

Dịch Anh thấy vậy, cất lên một tràng cười ngạo nghễ, nói với Trí Mẫn:

- Ha ha ha ... Đạo gia đây cũng thử thêm kiếm của con nha đầu này, để xem đã đạt đến mấy thành hỏa hầu.

Tiếng nói chưa dứt, lão đã vọt ra khỏi vòng bổ lại Lệ Quân quay sang bổ về phía Trí Mẫn. Đồng thời hai bàn tay của lão xông lên cuộn cuộn vẽ ra vô số hình tròn hư hư thực thực.

Lệ Quân thấy vậy đại nộ, quát lên định xông vào tiếp tục tấn công ...

Đang lúc ấy thì nàng thấy Trí Mẫn bỗng xoay tròn vun vút, ánh kiếm trong tay nàng cũng xoay tròn cùng thân thể, vẽ lên một cột sáng lạ kỳ. Sau đó thanh trường kiếm bỗng dừng lại, ánh hàn quang cuộn cuộn đột nhiên biến mất.

Dịch Anh lão đạo cười nhạt một tiếng, song chưởng của lão xòe ra như vỏ như bồ, lão xuất thủ nhanh như chớp giật, phân làm hai hướng chop lấy cổ tay cầm kiếm và bờ vai ngọc ngà của Trí Mẫn.

Trung Cường và Lệ Quân thấy vậy thất kinh, không nén được, bất giác cả hai cùng kêu lên lo lắng.

Dịch Anh lão đạo thấy Trí Mẫn vẫn không hề né tránh, lão hừ lên giận dữ. Song thủ của lão đột nhiên biến thể hóa thành muôn vạn móc câu trùng điệp bao phủ lấy xung quanh Trí Mẫn.

Cùng lúc với lão biến thế xuất chiêu, thanh trường kiếm trong tay Trí Mẫn bật vút lên điểm thẳng về phía yết hầu của lão, hàn quang vút đi tựa như chớp giạt nhanh đến không ngờ.

Địch Anh lão đạo giạt mình biến sắc, lão vội nghiêng người nhảy vọt sang một bên.

Thanh trường kiếm vẫn tấn công tới không đổi.

Trí Mẫn thấy lão đạo lao đi, đôi mày ngài của nàng chột nhướn cao. Sau đó nàng quát lên một tiếng vung tay công tới ...

Xoạt! Cùng với tiếng kêu là một miếng vải màu xám lắt lay trong gió, từ từ rơi xuống mặt đất. Thì ra chiếc đạo bào của Quan Hồ quan chủ đã bị Trí Mẫn cắt đi một mảnh.

Trí Mẫn lập tức dừng ngay thân ảnh, hoành kiếm đứng chờ không đuổi theo truy kích.

Lúc này Trung Cường và Lệ Quân thấy vậy ngây người kinh ngạc. Nghĩ đến lời đồn đại trong giang hồ về kiếm thuật quán tuyệt vô lâm của Bích Tiêu tiên trưởng, xem ra quả thật không hư.

Hôm nay Trí Mẫn thi triển hai chiêu, chiêu nào chiêu nấy đều thần bí lạ kỳ, chứa đựng vô số huyền cơ, khi tĩnh thì như nước chết, khi nhanh thì tựa sấm giạt gió gào. Nhẹ nhàng uyển chuyển quả là loại kiếm pháp tuyệt luân có một trên đời.

Bọn Huyền Linh và mấy mươi đạo sĩ của Quan Hồ quan ai nấy đều há mồm trợn mắt lạnh toát cả hồn. Cả bọn đều không thể ngờ rằng quan chủ kiếm song tuyệt khó ai có thể thắng được, giờ đây lại không chế ngự được đối phương chỉ là một bạch y thiếu nữ. Do đó, cả bọn đều rung mình ớn lạnh khi nghĩ đến chuyện phải đương đầu với vị tiểu cô nương.

Hai nhóm người tụ tập xem.

Ở hai bên đường, trong số họ cũng có nhân vật trong giới võ lâm, lúc này cũng đang cất tiếng luận đàm tán thưởng.

Địch Anh lão đạo đáp người xuống đất cúi xuống nhìn tấm đạo bào, lão tức giận tím mặt, râu tóc run run, toàn thân như lên cơn sốt. Đôi mắt hổ của lão trừng lên, quắc ra hai tia điện lạnh tỏ vẻ kinh dị nhìn về phía Trí Mẫn.

Lúc này lão nghe tiếng tán thưởng bên ngoài, bất giác đỏ bừng gương mặt. Sau đó lão ngược mặt lên nhìn, phát ra một tràng cười dữ dội và cất tiếng ngạo mạn nói:

- Bỏn quan chủ cả đời dùng kiếm, đây là lần đầu tiên gặp đối thủ. Mấy mươi năm nay không ai có thể sống sót khi đi qua mười chiêu của ta.

Nói đoạn, lão ta nở một nụ cười che đậy sự xấu hổ và đưa ánh mắt quét về phía Trung Cường, Lệ Quân và Khang Trí Mẫn tiếp tục lớn tiếng nói:

- Ba người các ngươi nghe đây, bất cứ kẻ nào trong ba người các ngươi có thể thắng bỏn quan chủ nhất chiêu bán thức thì các ngươi lập tức có thể dắt ngựa bỏ đi ...

Lệ Quân thấy thái độ cuồng ngạo của lão đạo Địch Anh, nàng liền nổi cơn thịnh nộ, không để cho lão ta dứt lời, nàng khẽ hừ lên một tiếng, cất giọng khinh thường:

- Ý ngươi tự tin là có thể cản được bọn ta hay sao?

Địch Anh lão đạo đưa ánh mắt oán độc quét về phía Lệ Quân và Trung Cường, sau đó lão lập tức cất lên một tràng cười lạnh buốt nghe như có vật nhọn xoay vào trong tai. Đồng thời lão ta nhẹ nhàng đưa tay ra sau.

Xoạt! Hàn quang sáng ngời tỏa khắp xung quanh, thanh trường kiếm đã nắm chặt trong tay lão.

Trung Cường, Lệ Quân thấy vậy bỗng giạt mình biến sắc, cả hai đều biết rằng thanh trường kiếm trong tay lão là một thanh bảo kiếm sắc bén vô cùng. Tim của hai người đập loạn xạ không biết có nên thay thế Trí Mẫn đấu với lão ta hay không.

Trí Mẫn tâm địa sáng trong thuần hậu, lập tức lễ phép nói:

- Đạo trưởng là một vị quan chủ, nói ra không thể không giữ lời. Nếu vậy thì ta sẽ thọ giáo mấy chiêu tuyệt học bất truyền của quan chủ trước tiên. Xin đợi ứng hầu.

Quan Hồ quan quan chủ vốn là một cao thủ mấy mươi năm dùng kiếm. Lúc này nghe vậy, đột nhiên lão biến sắc, lão chỉ thấy Trí Mẫn thể kiếm hoàn toàn phù hợp với yêu cầu tối cao của kiếm thuật.

Lão vẫn không sao nghĩ được trong tình trạng vô lâm hiện nay, ai có thể giáo dục được một nữ đệ tử xuất sắc như thế này.

Lúc này, lão đạo Dịch Anh đã hoàn toàn mất đi lòng tin chiến thắng, lão chột chột dạ đưa mắt nhìn quanh một lượt, lập tức cười ha hả và nói:

- Tiểu cô nương cứ yên tâm. Bần đạo quyết không nuốt lời đâu. Chỉ cần cô nương có thể tiếp được mười chiêu của bần đạo, bần đạo sẽ lập tức để ba người ra đi không hề ngăn trở.

Trí Mẫn tuy thần tính ngây thơ, nhưng trí tuệ cực cao. Nàng đã sớm nhìn ra tâm ý của lão đạo là muốn dùng công phu kiếm thuật mấy mươi năm của lão ứng phó mười chiêu, sau đó sẽ rút lui. Thế là nàng khẽ mỉm cười gật đầu đồng ý, nói:

- Được! Chúng ta hứa chắc một lời, vậy xin mời đạo trưởng xuất chiêu.

Dịch Anh lão đạo cười ha hả đáp:

- Bần đạo niên kỷ bát tuần, tóc bạc mày sương, lẽ nào lại giành phần tiên động hay sao?

Người hãy tận lực xuất chiêu được rồi.

Tiếng nói của lão vẫn vang như sấm, nhưng thái độ cuồng ngạo đã hoàn toàn mất tăm, không còn hiện ra trên mặt lão.

Trung Cường và Lệ Quân nghe khẩu khí của lão đạo Dịch Anh từ đạo gia đổi thành quan chủ, từ quan chủ lại chuyển thành bần đạo. Xem ra lão ta đang trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan, tựa như đã lỡ ngồi trên lưng cọp khó lòng bước xuống.

Lão đạo Huyền Linh sau khi đối chọi một chiêu với Trí Mẫn, chút nữa thì mất mạng. Do đó, lão biết võ công của bạch y thiếu nữ thuộc hạng bất phàm. Giờ đây, thấy Hồ Quan quan chủ biến đổi thái độ, lão cũng nhận ra lão đạo Dịch Anh đang trong hoàn cảnh bất cầu hữu công, mà chỉ cần chuyện qua êm thấm đỡ phải mất mặt, chỉ cần qua được mười chiêu để giữ vững danh tiếng một đời. Trí Mẫn thông minh xuất chúng trí tuệ hơn người, lẽ nào không thể nhìn ra tâm ý của lão đạo Dịch Anh. Nàng chỉ khẽ mỉm cười nhả nhận, nhận lời thách đấu.

Thanh trường kiếm trong tay nàng liền xuất ngay một chiêu Phượng Hoàng Xuất Tổ kiếm hóa thành hai điểm sao lánh xông thẳng về phía hai vai của lão đạo Dịch Anh.

Dịch Anh lão đạo biết rằng hôm nay đã gặp phải kinh địch, nên lão ta đã ngưng thần chuẩn bị hết sức chu đáo, công lực vận đủ vào tay, thấu tận mũi kiếm. Lão ta định dựa vào lợi thế của thanh bảo kiếm mà giành lấy phần thắng.

Lúc này thấy Trí Mẫn công kích vào vai, thanh trường kiếm của lão liền hoa lên nghênh chiến, thì triển ngay thế Phân Hoa Phất Liễu, với ý đồ đánh gãy thanh kiếm của đối phương.

Trí Mẫn phát giác thế kiếm của lão đạo Dịch Anh không những nhanh như chớp giạt mà trong đó còn hàm chứa một luồng kinh lực. Nhất là kiếm khí lạnh băng rít vù vù cách mặt nàng chỉ trong gang tấc. Nên đối với kiếm thuật cao siêu của lão, nàng càng không dám lơ là nơi lỏng.

Nàng liền chuyển thân dời bộ, trầm kiếm thuận thế quét ngang thắt lưng của lão đạo Dịch Anh.

Lão đạo thấy Trí Mẫn xuất mấy chiêu chỉ thuộc loại tầm thường, không có gì đặc sắc, bất giác hùng tâm của lão lại trỗi dậy, ngạo khí tái sinh. Lòng lão lại muốn tranh giành thắng lợi. Lão liền quát lên một tiếng, thế kiếm bỗng biến, lão liền tập trung công phu khổ luyện mấy mươi năm của mình công liền mấy thế tuyệt hiểm dũng mãnh vô cùng.

Thế kiếm nhanh như chớp giật, gió rít vèo vèo, hàn quang sáng léo, trong phút chốc bóng kiếm bao phủ quanh thân người Trí Mẫn.

Trong bóng kiếm trùng trùng như núi bỗng nghe tiếng Trí Mẫn quát lên, thanh kiếm của nàng cũng vung lên loang loáng, tiếng rít vù vù, không ngơi không nghỉ, điểm vào cổ tay cầm kiếm của lão đạo Địch Anh.

Trong chớp mắt, thế kiếm của quan chủ Hồ Quan bỗng bớt phần dũng mãnh, đồng thời ánh màn bạc vòng quanh Trí Mẫn cũng dần dần thu nhỏ. Lão ta né trái tránh phải thoái lui liên tiếp, lúc này lão ta bỗng lâm vào thế hiểm, chỉ chống đỡ liên hồi không còn thời gian tấn công Trí Mẫn.

Đám đông phía ngoài không ngớt trầm trồ khen ngợi, mấy mươi lão đạo giật mình kinh hãi lóa mắt kinh tâm.

Quan chủ Hồ Quan quả không hổ là cao thủ mấy mươi năm dùng kiếm, tuy trong tình thế hết sức hiểm nghèo, lão lùi lại phía sau nhưng thế chống đỡ vẫn không hề hoảng loạn.

Nhất là lão ta không hề kêu lên những tiếng thét kinh hoàng như những tay tầm thường trong lúc hiểm nguy.

Trí Mẫn chỉ muốn ứng phó với lão mười chiêu để sớm rời bỏ nơi này, lúc này thấy lão đạo đã giữ thế thủ. Do đó nàng cũng không kiên quyết xuất độc chiêu tấn công tiếp tục.

Lão đạo Địch Anh là tay lõi đời. Do đó không thể nào không nhìn ra tâm ý của Trí Mẫn. Tuy thấy thế kiếm của đối phương không nhanh không gấp, nhưng phương vị mã bộ đều phối hợp hết sức nhịp nhàng linh hoạt, không một sơ hở. Thấy vậy lão lấy làm rất lạ, vì lòng lão định thừa lúc đối phương để hở khe trống, sẽ lập tức nhập vào tấn công. Tuy nhiên thế kiếm của đối phương lại vô cùng hoàn hảo không hề lộ ra một khe hở nhỏ.

Hai người cuộn vào vòng đấu, phút chốc mười hiệp đã đến.

Lão đạo Địch Anh bỗng bật cười ha hả, đồng thời hất mạnh tay áo, thân lão bay vọt ra sau xa khoảng hai trượng, ra khỏi vòng đấu. Trí Mẫn thấy vậy lập tức dừng ngay thân ảnh, ôm kiếm vòng tay, khiêm tốn nói:

- Kiếm pháp của đạo trưởng đời nay khó gặp. Sau khi bái lĩnh, quả thật bất phàm.

Địch Anh lão đạo ngược mặt lên không cười ha hả, tỏ ra sảng khoái. Do đó, không thấy được sắc mặt đỏ hồng của lão sau một tràng cười, lão lại mỉm cười và cất tiếng nói.

- Cuộc đời của bản đạo mấy mươi năm gặp được người có thể tiếp được mười chiêu của bản đạo, kể ra cô nương là người thứ nhất.

Trí Mẫn nghe vậy bất giác cười thầm trong bụng, vì sự huênh hoang, khoác lác của lão đạo này.

Lão đạo Địch Anh nói xong, liền quay sang bọn đệ tử lớn tiếng ra lệnh:

- Tránh ra nhường đường lập tức hồi quan!

Cùng với tiếng quát, lão phất tay thu kiếm, không đợi cho Trí Mẫn đáp lời, lão vội phẩy mạnh tay áo bay vọt về phía tòa đạo quan trên núi không hề ngoảnh lại.

Quần đạo thấy quan chủ bỏ đi, cũng hối hả cất bước, thế như thác lũ mùa xuân nơi miền băng giá, cả bọn rầm rập kéo nhau chạy về phía tòa đạo quan nơi lưng núi.

Huyền Linh lão đạo và Quang Minh, Chính Minh tự biết thế cô lực mỏng, cả ba cũng vội lẫn vào quan đạo xa lánh hiện trường. Những người hiếu kỳ đứng lại xem đánh nhau bên đường chỉ thấy ánh hàn quang loang loáng, bóng người phi vọt, chỉ có một số nhân vật thuộc giới võ lâm có một công phu tương đối khá mới có thể nhìn được một ít chiêu thức, mọi người còn lại chỉ thấy mắt mình hoa lên, chói mắt, giật mình, căn bản không nhìn ra thắng phụ.

Trí Mẫn cất tay thu kiếm, dùng khinh công bay vọt đến trước mặt Trung Cường và Lệ Quân cất giọng lo lắng nói:

- Chúng ta mau đi thôi! Người đi đường vậy lại đông quá kìa.

Trung Cường và Lệ Quân liền quét mắt nhìn quanh, cả hai bất giác phì cười, Lệ Quân liền cất tiếng giải thích:

- Người xem đánh nhau đều tản hết rồi, người nam lên bắc, người bắc xuống nam. Họ không phải là đến đây vây lấy chúng ta, mà chỉ muốn lúc đi ngang chúng ta được ngắm muội thêm mấy lượt nữa.

Trí Mẫn và Trung Cường nghe vậy đều mỉm cười.

Sau đó Trí Mẫn đưa mắt nhìn quanh, đột nhiên gương mặt kiều diễm của nàng ửng đỏ bởi lẽ dường như tất cả mọi người trên đường giờ đây ai cũng đều đang ngắm nàng chăm chú, làm cho tiểu cô nương cảm thấy vô cùng bối rối.

Trung Cường ngược mắt nhìn lên không trung. Mặt trời đã xế về tây một đoạn, chàng liền lẩm bẩm như tự nói với mình:

- Sợ sinh chuyện, lại gặp phải phiền hà.

Nói xong chàng liền quay đầu nhìn sang thì thấy đôi mắt phương của Lệ Quân uy mãnh, gương mặt hoa đường như có một lớp sương mỏng phủ lên. Mắt nàng đang chăm chăm nhìn về phía sau lưng của Trung Cường.

Chàng quay lại nhìn, đôi mắt của chàng đột nhiên lóe sáng.

Vì chàng thấy ở phía sau ba cổ ngựa của mình không xa một đạo cô ăn mặc đẹp tươi đang ngồi lặng yên trên lưng một cổ ngựa hoa cao lớn.

Đạo cô tuổi độ hai mươi bốn, hai mươi lăm, gương mặt yêu kiều hình quả đào, da trắng như tuyết, mày liễu mũi thẳng, khoe miệng mỉm cười đôi mắt sắc như làn nước biếc sáng long lanh khiến người khác nhìn vào không cảm thấy như bị mê hoặc quyến rũ.

Trên mớ tóc bóng mượt búi cao của đạo cô, giắt một cây trâm bằng thúy ngọc. Thân đạo cô khoác một chiếc đạo bào màu vàng sữa.

Vạt áo và hai lai áo được viền bằng màu hồng phấn, một ngọn phát trần cán ngọc giắt xiên xiên bên bờ vai. Đôi mắt sắc như nước của đạo cô đang ngắm Trung Cường chăm chăm đắm đuối, không hề chớp mắt.

Trung Cường vừa thấy ánh mắt quyến rũ, gợi tình của đạo cô trên ngựa, tim chàng bỗng đập lên thành thịch, gương mặt tuấn phút chốc bỗng đỏ bừng, chàng vội trấn tĩnh và quay sang nói với Lệ Quân:

- Tỷ tỷ, thời gian không còn sớm nữa. Chúng ta đi thôi.

Nói xong, ba người liền vội bước lên về phía ba cổ ngựa của mình. Nhưng đạo cô vẫn ở yên trên lưng ngựa không động dấy mà cũng chẳng bỏ đi.

Ba người đến gần, bỗng ngửi thấy một mùi hương nhẹ nhẹ từ phía người đạo cô thoảng tới, mùi hương nhẹ nhẹ không nhạt, không nồng. Lệ Quân là người mẫn cảm ngửi được mùi hương này bỗng chột dạ. Sắc mặt chợt biến, nàng khẽ hừ lên một tiếng và trừng đôi mắt phượng nhìn về đạo cô.

Trí Mẫn cũng đã thấy đạo cô từ trước nhưng nàng không chú ý lắm đến người này, lúc này nghe tiếng hừ tỏ vẻ khó chịu và sắc mặt của Lệ Quân nàng mới phát giác ra đạo cô xinh đẹp mê hồn trên lưng ngựa đang đắm đuối nhìn Cường ca ca.

Không hiểu tại sao Trung Cường càng tiến về phía trước chàng càng cảm thấy tinh thần hoảng loạn, ý nghĩ rối bời. Chàng không dám nhìn vào đạo cô dù chỉ một lần.

Lệ Quân thấy thần sắc bất an của Trung Cường, nàng bỗng tư lự nghi ngờ, Trí Mẫn lòng dạ sáng trong thuần khiết thấy Cường ca ca lúc này nàng cũng ngạc nhiên.

Trí Mẫn cảm thấy vị đạo cô thuộc thành phần tiết chế khổ tu, nhưng lại ăn mặc sắc sảo diễm lệ quả là khó coi, hơn nữa lại ghì cương ngựa ngẩng cao đầu, nhìn người ta chăm chú.

Đây nhất định là người không giữ thanh quy.

Nàng bèn trầm sắc mặt và quay sang nói với Lệ Quân:

- Tỷ, chúng ta đi!

Nói đoạn, bờ vai của nàng khẽ động, nàng đã phi thân dẫn đầu ngồi trên lưng ngựa.

Lệ Quân, thấy trời đã xế bóng, không còn sớm nữa, nàng cũng không muốn đa sự làm gì. Nghe tiếng giục của Trí Mẫn, nàng liền quay sang đạo cô lạnh lùng hừ thêm một tiếng và cũng phi thân lên ngựa.

Đôi mắt liêu trai của đạo cô diễm lệ khẽ lướt sang gương mặt của Lệ Quân một lượt và sau đó đạo cô bỗng cất lên một tiếng cười khinh bạc khe khẽ, lạnh lùng.

Trí Mẫn và Lệ Quân tuy cũng nghe được tiếng cười lạnh lùng khinh bạc ấy, nhưng không muốn rầy rà sinh chuyện bỏ lỡ hành trình nên hai người nén lòng giả như không hề nghe thấy, cả hai ngồi trên lưng ngựa, âm thầm nén giận.

Trung Cường không nhìn đạo cô, cũng không nhìn Lệ Quân chàng chỉ âm thầm lên ngựa ngồi vững trên yên.

Đột nhiên nghe thấy đạo cô diễm lệ cười nhạt một tiếng và lên giọng hỏi:

- Cường tướng công, có hai cô nương đẹp như hoa bên mình liền không nhận ra bốn tiên cô đây rồi!

Trung Cường bị đạo cô trách vậy chàng bỗng ngây người.

Trí Mẫn nghe xong, bất giác cũng ngơ ngác không hiểu.

Chỉ có lửa giận trong tim Lệ Quân khó mà kìm chế. Đôi mày kiếm của nàng bỗng nhiên cau lại, nàng hừ lên một tiếng và quát mắng:

- Thật không biết xấu hổ, ai quen biết ngươi.

Lệ Quân đã bị chọc cho lửa giận bốc cao lúc này nàng đã bùng bùng phẫn nộ, quát lên một tiếng vung tay tuốt thanh Bạch Sương kiếm nắm chặt trong tay.

Đạo cô thấy Lệ Quân dường như đã bị khêu lên lửa nóng.

Đạo cô cũng quát lên một tiếng và nói:

- Không cho ngươi ném mùi khở ải, ngươi làm sao biết được lợi hại của bốn tiên cô.

Cùng với tiếng quát đạo cô đồng thời thúc ngựa tiến lên xông thẳng vào Lệ Quân.

Lệ Quân thấy đạo cô phóng ngựa đến bất giác nàng cười nhạt một tiếng, ngồi chắc trên ngựa thủ thế đợi chờ.

Đạo cô thúc ngựa phi đến gần tới, cây phát trần trong tay thuận thế quét đi, kèm theo vô số những đạo kinh phong cuộn thẳng vào huyết Ngọc Nhũ của Lệ Quân.

Lệ Quân tức giận không hề chú ý đến mặt mình lúc này đang đỏ hay xanh, đôi gót sen của nàng móc chặt vào bụng ngựa, Lệ Quân đã đến cận kề phía sau lưng con ngựa hoa của đạo cô, nàng thét lên một tiếng lạnh lùng, vung kiếm đâm thẳng về phía đạo cô, đạo cô thấy vậy thất kinh, liền thúc ngựa lao nhanh về phía trước.

Đám người hiếu kỳ thấy vậy hoảng loạn cuống cuống chạy dạt về phía hai bên đường để né tránh cho khỏi bị ngựa đâm phải. Tiểu Bạch là một cỗ bảo mã, Lệ Quân lại thạo mã chiến này dễ gì để cho đạo cô thoát khỏi tầm tay, do đó nàng lại quát lên thúc ngựa đuổi theo. Thanh đoản kiếm lại xuất tiếp một chiêu Bạt Vân Kiến Nhật, quét về phía sau thất lưng của đạo cô.

Đạo cô quay đầu nhìn lại thấy vậy, mặt mũi biến sắc, ả cũng quát lên một tiếng thân ảnh vọt lên rồi xa yên ngựa bắn thẳng về phía quần chúng bên ngoài quan đạo.

Do người đi đường quá đông, Lệ Quân không tiện truy kích hơn nữa từ này đến giờ Trung Cường vẫn một mực lặng yên không nói một lời, nên lòng nàng cũng có chút bất an.

Do đó, nàng ghìm cương thu kiếm lập tức cất giọng khinh thường nói:

- Đồ không biết xấu hổ, không giữ thanh quy.

Đạo cô diễm lệ đứng giữa đám đông, mặt mày vẫn diễm nhiên như không có sự gì xảy ra, đợi Lệ Quân nói hết, ả ta cười lên một tràng oán độc lạnh lùng và cất tiếng nói:

- Con tiện tỳ kia, rồi sẽ có một ngày Diêu Diêu tiên cô sẽ cho người ném mùi lợi hại.

Người hãy chờ đây.

Lúc này Trí Mẫn đã thúc ngựa lên kế cạnh Lệ Quân. Nàng lập tức giận dữ nói:

- Tỷ tỷ hà tất phải tức giận những hạng người này, chúng ta đi!

Trung Cường cảm thấy đạo cô diễm lệ có lẽ là hơi bị điên điên, nếu không tại sao giữa đám người bu đen bu đỏ lại lên tiếng thân thiết gọi nam nhân một cách bầy bạ như vậy?

Do thấy tỷ tỷ đã ra tay trừng trị, chàng cảm thấy cũng không nên nói thêm làm gì.

Lúc này chàng cũng thúc ngựa lên gần Lệ Quân mỉm cười và nói:

- Tỷ tỷ, trời không còn sớm nữa, chúng ta đi nhanh lên thôi vị đạo cô này nhất định là hơi bị điên.

Lệ Quân lại ném về phía đạo cô đang đứng trong đám đông một cái nhìn căm giận. Sau đó nàng thu kiếm lại, giật mạnh dây cương cho ngựa chạy song song với ngựa của Trung Cường và Trí Mẫn. Cả ba lên đường quan đạo men theo chân núi đi thẳng xuống hướng nam.

Đám đông bên đường cũng từ từ giải tán.

Trung Cường ngồi trên lưng con Ô Long phóng tới như bay chàng nhớ lại đạo cô lúc này gọi mình là tướng công trong lòng chàng bỗng bất giác cười thầm cho sự việc kỳ quặc ấy.

Lệ Quân hoài nghi về lời nói của đạo cô lúc này, nhưng nàng nhớ lại Sưu Xuân tiên tử và Diêu Diêu tiên cô đều nói mình là nỗi ghen do đó lòng nàng cũng cảm thấy có phần không yên, vì nàng nghĩ rằng không biết ái ý của mình có lộ ra thật như họ nói không?

Khang Trí Mẫn cũng đang âm thầm nghĩ ngợi, nàng cảm thấy rằng chỉ sau mấy ngày không gặp, Cường ca của mình đã quen được vô số những người lạ. Trong đó kể luôn Lệ Quân và Doanh Doanh. Nên đương nhiên nàng cũng hoài nghi Cường ca có quen biết với vị đạo cô xinh đẹp mỹ miều lúc này. Phần Lệ Quân nhất mực say đắm Trung Cường càng nghĩ càng giận và càng nghĩ nàng càng không yên tâm. Nhẫn nại một hồi nhưng vẫn không thấy Trung Cường tỏ ý giải bày, nàng không kiên nhẫn được nữa bèn cất tiếng hỏi, tỏ vẻ không vui:

- Cường đệ đệ, vị đạo cô đó quen biết đệ đệ thật sao?

Trung Cường nói:

- Từ trước đến nay chưa từng gặp mặt.

Lệ Quân nghe vậy ngơ ngác và lấy làm khó hiểu hỏi tiếp:

- Thế tại sao ả lại biết đệ đệ họ Cường.

Trung Cường bị hỏi dồn, chàng chột chàu mày ngạc nhiên và lẩm bầm như hỏi chính mình:

- Đúng rồi, làm thế nào mà vị đạo cô này biết họ của ta được chứ?

Lệ Quân, Trí Mẫn thấy thần sắc ngạc nhiên, ngơ ngác của Trung Cường nàng cũng không tiện hỏi thêm.

Ba người trong lòng dường như đều có tâm sự. Do đó, không ai trao đổi gì với nhau mà chỉ âm thầm tiến lên phía trước. Mỗi người đeo đuổi ý nghĩ riêng cho mình. Ba ngựa phi một cách điên cuồng, do đó mồ hôi trên mình ngựa cũng đã bắt đầu rịn ra, lỗ mũi thở ra đã thấy hai luồng hơi nước. Tuy nhiên tốc độ của cả ba vẫn không hề suy giảm.

Lúc này mặt trời đã khuất sau dãy núi, ráng hồng trên cao đã từ từ nhạt bớt, bóng hoàng hôn đã đến cận kề.

Đưa mắt nhìn ra xa xa, thì đã thấy vọng lâu cao to của Thổ Dương thành thấp thoáng hiện ra.

Trung Cường bỗng giật mình lo lắng bởi lẽ chàng cảm thấy kỳ quái. Theo quan đạo mà đi thì không cách nào có thể gặp được hành tung của Khôn Long lão tiên bối. Cứ đi thế này có ích lợi gì.

Nghĩ như vậy, chàng liền quay sang nói với Lê Quân:

- Tỷ tỷ, nếu như cứ vòng theo đường cái như thế này nhất định chúng ta sẽ mất dấu của Khôn Long tiên bối.

Lê Quân, Trí Mẫn đều cảm thấy có lý, cả hai đồng thời gật đầu xác nhận.

Ba người liền thúc ngựa tiến lên, phút chốc đã bước hẳn lên đường, không còn đi men theo như trước. Cả ba cho ngựa theo đường lớn chạy thẳng về phía Thổ Dương thành.

Cách thành khoảng mười mấy dặm, thì đã có thể thấy được bốn chiếc đàn to treo ở cổng thành đang không ngớt lắc lư theo gió, trong thành đèn đuốc sáng trắng, hắt lên sáng cả một vùng trời rộng lớn. Ba người thấy vậy biết rằng Thổ Dương là một đại thành hết sức phồn hoa!

Một chốc sau ba người đã đến gần cổng thành, cổng thành cao to, đá lớn trải đường phẳng lì tít tắp, quan binh giữ thành binh giáp sáng ngời, đao thương sáng loáng. Ba người liền gò cương thu bớt tốc độ cho ngựa từ tốn cất bước tiến vào trong thành.

Quan binh gác cổng vừa thấy lối phục sức của ba người thì biết ngay ba thanh niên tuấn mỹ này là người từ vùng quan ngoại đến. Tất cả quan quân đều đưa ánh mắt hiếu kỳ nhìn ngắm Lê Quân và Trí Mẫn. Đường như họ đều cảm thấy nam nữ quanh vùng quan ngoại đều xinh đẹp và tư cách hơn người.

Tổ tịch của Trung Cường là vùng Hà Nam, Trí Mẫn là người gốc gác ở Sơn Đông, còn cả gia đình Lê Quân là người từ Tô Bắc rời về Quan Đông. Nhưng tất cả cảnh cũ thời còn ấu thơ dường như đã không còn trong ký ức.

Từ lúc ba người vượt biển vào trong quan nội đến nay, cả ba đều có chung cảm tưởng ở vùng quan nội khí hậu ấm áp, đô hội phồn hoa, cứ độ mấy mươi dặm là có một thành trì, đường xá lại rộng. Nếu có ngựa tốt, trong một ngày có thể đi đến một huyện thị hoặc một thành đô, dọc đường còn có không ít thị trấn không lo gì không tìm được nơi nghỉ dọc đường.

Ba người đi vào trong thành, trên đường phố của Thổ Dương thành quả là náo nhiệt khác thường, thương điểm mọc lên san sát, đèn hoa sáng trưng, người đi đường đông vui tấp nập. Vì đang vào lúc thịnh của buổi chợ đêm.

Lê Quân thấy cảnh náo nhiệt của phố xá Thổ Dương thành, tâm trạng không vui từ khi gặp Diệu Diệu tiên cô vào lúc trưa đến giờ, giờ đây bỗng tan biến hẳn, cùng với Trí Mẫn song song tiến bước khoan thai, nhìn trái ngắm phải. Cả hai đều nở nụ thích thú. Trung Cường ngồi trên lưng ngựa, đôi mắt tỏ ý nhìn quanh, lòng nghĩ trước tiên nên tìm một khách sạn phù hợp.

Đa số những người đi lại trên phố đều dừng chân chú mục ngắm nhìn Lê Quân và Trí Mẫn, âm thầm chỉ trỏ bàn tán xôn xao.

Bỗng lúc ấy, nơi đám đông bên đường chợt có tiếng nữ nhân vui mừng kêu lên:

- Cường thiếu hiệp.

Lê Quân, Trí Mẫn đồng thời giật mình ghìm cương dừng lại, quay đầu đưa mắt nhìn xem. Thì thấy bên đường có một thiếu nữ áo lục váy dài đang vui mừng vẫy ngọc thủ, đôi mắt mở to đang kinh hãi nhìn về phía ba người.

Xem ra thiếu nữ tuổi độ mười sáu, mười bảy, mặt hình quả đào, mày cong mắt hạnh, mũi gọn miệng nhỏ, da trắng mịn, sắc mặt hồng hào chính khí, tỏa ra một nét ngây thơ tình nghịch.

Lê Quân thấy vậy, đôi mày ngài của nàng chợt cau lại, lửa ghen trong lòng chợt nhen lên, nhưng thấy nét thuần chính vô tà của thiếu nữ và thấy sắc mặt tươi cười đôn hậu của Trí Mẫn, nàng liền lập tức thâm cảnh tỉnh mình là dứt khoát không nên ghen bừa, ghen ấu.

Nghĩ như vậy nên nàng cảm thấy lòng mình thanh thản, trên gương mặt đẹp của nàng lập tức cũng xuất hiện nét cười vui.

Lục y thiếu nữ thấy Trung Cường kinh ngạc đến độ không chào lại mình, bất giác chiếc miệng xinh xinh của nàng bỗng tỏ ra phụng phịu, sắc mặt lộ nét không vui và nói:

- Cường thiếu hiệp, không nhận ra ta à?

Trung Cường không thể nào ngờ rằng mình sẽ gặp phải vị tiểu cô nương vui tính ở đất này, do đó chàng bất giác ngây người kinh ngạc, nên không kịp thời chào lại, lúc này chàng định thần lập tức mỉm cười và nói:

- Hóa ra Dị cô nương, nhị vị lão tiên bối cũng ở đây sao?

Dị Tú Nga thấy Trung Cường mỉm cười đáp lời, bất giác trên mặt nàng lại nở một nét cười tươi. Nàng lập tức gật đầu đáp:

- Phụ thân và mẫu thân đều ở đây cả, ở ngay trong khách điểm này này.

Vừa nói, nàng vừa đưa tay chỉ vào một khách điểm to ở gần đấy và nói tiếp:

- Cường thiếu hiệp, không vào thăm thân mẫu của ta sao, người cứ nhắc tới thiếu hiệp luôn, nói rằng thiếu hiệp đùa rất khả ái, rất thú vị.

Trung Cường biết Dị Tú Nga lại nhớ đến chuyện hôm nọ chàng đã nấp sau tảng đá để đùa với Vạn lão thái bà. Do đó, chàng cũng cười lên vui vẻ.

Chàng nghĩ hay là cùng thuê chung một khách điểm, mọi người ở chung với nhau như vậy sẽ vui hơn. Chàng liền mỉm cười và quay sang Lệ Quân và Trí Mẫn giới thiệu:

- Vị này là Ma Thiên Ngọc Nữ Ba Lệ Quân cô nương, còn vị này là sư muội của ta Khang Trí Mẫn cô nương.

Dị Tú Nga lập tức vui vẻ làm quen và mỉm cười đón hậu thật thà.

Lệ Quân cũng mỉm cười, Trí Mẫn thân thiết chân thành nói:

- Dị cô nương, chúng tôi đang trên đường đi xuống phía nam. Nếu như mấy người cùng xuống phía nam, sau này chúng ta còn rất nhiều cơ hội gặp nhau.

Trên gương mặt khả ái của Dị Tú Nga bỗng xuất hiện một nét vui mừng, tỏ vẻ thích thú. Sau đó nàng liền giơ tay và nói:

- Nếu vậy thì sau này chúng ta sẽ gặp nhau.

Nói đoạn, liền nhìn sang hai bên và lại mỉm cười nói tiếp:

- Quý vị có chuyện thì xin cứ nhanh chóng lên đường, nếu không người đi đường vậy lại càng lúc càng đông kia kìa.

Ba người liền đưa mắt nhìn quanh, quả thật chỉ nói với nhau mấy câu, mà người đi đường đã bị nghẽn lại, và vậy đến khá đông, do đó ba người liền vẫy tay về phía Dị Tú Nga và mỉm cười nói:

- Tạm biệt Dị cô nương.

Nói xong, ba người thúc ngựa tiếp tục tiến về phía trước, mấy người dừng ở giữa đường liền vội vàng tránh ra hai bên nhường lối cho ngựa đi. Ba người xuyên qua đường lớn, đi thẳng về phía cửa nam. Bởi lẽ Lệ Quân nói muốn đi thêm đoạn nữa, do đó Trung Cường cũng cảm thấy không tiện nói gì.

Ra khỏi cửa nam, bốn bề một màu đen tối, đưa mắt nhìn về phía trước thì thấy cách đó khoảng hơn chục dặm, có hàng vạn ánh đèn hắt lên trên không. Trước mặt nhất định là một trấn lớn.

Ba cỗ ngựa dường như đã hơi bị đói, vừa thấy ánh sáng phía trước, cả ba liền hí vang như sấm dậy, phóng vó như bay về phía thị trấn.

Lệ Quân tự thấy mình hơi quá đáng, do đó trong lòng cảm thấy bất an, vì vậy đối với chuyện Trung Cường quen biết với Dị Tú Nga nàng cảm thấy không tiện chất vấn Trung Cường.

Trí Mẫn không hỏi Trung Cường, bởi vì nàng thấy rằng từ khi Cường ca ca xuống núi đến giờ, gặp được một số võ lâm tiên bối là chuyện hết sức tự nhiên, khó mà tránh khỏi.

Trung Cường thấy Trí Mẫn và Lệ Quân không nói không rằng, mà chỉ lặng lẽ tiến về phía trước, chàng cũng cảm thấy không nên giải thích phân bua làm gì. Ba người lặng lẽ thúc ngựa tiến lên, một chốc sau, đã đến bên một lỗ điểm trong trần. Từ phía trong điểm có hai tên giúp việc hối hả chạy ra. Ba người bèn xuống ngựa, giao cương ngựa cho bọn giúp việc và lên tiếng hỏi:

- Mấy vị huynh đệ, gần đây có thấy một vị nữ hiệp đi ngang qua đây không?

Hai tên giúp việc vội cung kính đáp:

- Thưa không thấy người như vậy qua đây ạ!

Đôi mày kiếm của Trung Cường chau lại, gương mặt tuấn tú của chàng hiện lên, thần sắc lo lắng ưu tư.

Ba người cất bước theo tên giúp việc bước vào độc viện. Trong sân có trồng một ít hoa và cây cảnh, xem ra cũng tương đối trang nhã. Phòng trên, nhà dưới đều đã lên đèn. Ba người bước vào phòng khách, tên tiểu đồng phục dịch lập tức mang đến bày ra một bình trà thơm. Sau khi tên phục dịch đi khỏi, Trí Mẫn dắt tay Lệ Quân cùng nhau đi thăm dò xem xét các phòng trong nhà, cả hai trở lại, mặt mày đều vui vẻ, nói nói cười cười, có lẽ mỗi người đã chọn được phòng vừa ý.

Ba người vừa rửa mặt xong thì bọn tửu bảo đã dọn xong một mâm rượu thịt hết sức thơm tho, thịnh soạn.

Lệ Quân, Trí Mẫn thấy Trung Cường có vẻ kém vui, biết ngay là chàng đang lo âu về việc không đuổi kịp Lục Dã Khôn Long lão tiên bối. Do đó không ai nhắc đến việc đã gặp Dị Tú Nga tại huyện thành Thổ Dương.

Trong lúc dùng bữa, ba người bàn bạc đôi chút về kế hoạch hành trình. Cả ba thấy rằng, dựa vào hỏa hầu khinh công của Khôn Long tiên bối, nếu người lên đường khi mặt trời chưa mọc, mặt trời lặn thì dừng lại nghỉ ngơi, suốt dọc đường không gặp lỗi thôi, phiền phức cản trở hành trình, e rằng lúc này người đã đi qua Tử Dương mất rồi.

Sau khi cơm nước xong xuôi tâm trạng không được thoải mái cho nên Trung Cường về phòng, nằm vật ra giường nghỉ ngơi. Chàng nghĩ cách làm thế nào để nhanh chóng bắt kịp lão tiên bối một cách nhanh nhất. Suy nghĩ miên man, tâm tình sầu khổ, bất giác chàng chìm vào trong giấc ngủ mộng lung.

Trong lúc mơ màng, chàng mơ hồ nghe thấy tiếng áo quần phất lên trong gió, tiếng động hết sức khẽ khàng, luôn trong gió nhẹ đang dần dần tiến về phía này.

Chàng bỗng chợt dạ, nhẹ nhàng nhảy vọt khỏi giường cất bước về phía sau nhà. Chàng khe khẽ đẩy cửa bước về phía sau nhà. Chàng khe khẽ đẩy cửa sổ ra, đầu ngón chân chàng khẽ điểm xuống đất, phi thân vọt ra cửa sổ, đáp xuống khu vườn sau nhà trọ. Chàng khẽ nhún mình, bay vọt lên nóc nhà và ẩn thân vào một góc tối.

Chàng đưa mắt nhìn quanh một lượt, thì thấy một bóng phụ nữ nhỏ nhỏ, thướt tha đang ở phía trước mấy dãy nhà bên cạnh. Bóng người đang đi theo lối lộc hành hạc phu, thoát ẩn thoát hiện tiến về phía trước, không hề phát ra một tiếng động nhỏ tựa hồ như lá rụng trên bông.

Chàng chợt cau mày, neho mắt vì cảm thấy khinh công của người đang đến quả là bất phàm.

Xem cách đi đứng người này đến đây nhất định phải có mưu đồ gì đó.

Thân ảnh nhỏ gọn thướt tha của đối phương bỗng dừng lại đứng trước một góc vắng, đưa mắt nhìn quanh một lượt định hướng và sau đó phi thân vọt thẳng đến trước gian phòng mà Trung Cường đang nấp trên đỉnh nóc.

Trung Cường thấy vậy giật mình, chàng nhanh nhẹn lùi về phía sau, dán người sát vào hốc tối, chỉ lộ đôi mắt ra ngoài xem xét. Bóng thiếu nữ thướt tha nọ không ai khác, mà lại chính là Diệu Diệu tiên cô, người mà chàng đã gặp phải ở trước Quan Hồ quan vào buổi trưa hôm nay. Trung Cường xem xong, lòng chàng bỗng sinh ác cảm đối với bóng người vừa đến, bất giác chàng thẳm hừ lên một tiếng tỏ vẻ bực mình. Diệu Diệu tiên cô phi thân đến gần, cặp mắt sắc bén như dao của ả hăm hở nhìn vào trong phòng. Nhìn thấy cửa phòng chưa đóng, gương mặt hồ mị của ả bỗng có một đợt sóng vừa kinh vừa hãi gọn qua trong thoáng chốc.

Sau đó ả khẽ nhún mình bay vọt vào trong sân, lại thêm một lần vận động, ả đã đến trước cửa, nhẹ nhàng như chiếc kim rơi không một tiếng động. Diệu Diệu tiên cô dừng chân trước cửa, đưa đôi mắt sắc bén nhìn vào bên trong, trên gương mặt xuân tình hiện lên vô hạn.

Muốn tiến vào trong, nhưng lại chợt dừng, chần chừ do dự không tiến không lui, trông có vẻ như có tình nhân đang chờ trong đó.

Diệu Diệu tiên cô lòng hạ quyết tâm, hàm răng ngọc khẽ cắn bờ môi điều tức để khí hộ thân kiên quyết bước vào bên trong đi thẳng về phía nội thất. ả bước đi hết sức thận trọng e dè.

Trung Cường nhẹ nhàng phi thân xuống đất chàng liền nấp sau tấm rèm cửa sổ phía sau, đưa mắt nhìn qua khe hở theo dõi Diệu Diệu tiên cô. Lúc này Diệu Diệu tiên cô đã tiến về phía giường ngủ của chàng. Thần sắc ả ta ngây ngây diên đảo, tỏ ra ảo lả thướt tha vô lực, tâm đang nghĩ đến chuyện ái ân. Thần sắc dâm đãng hiện ra trên mặt.

Trung Cường thấy vậy chàng chợt hiểu rõ mục đích tìm đến của Diệu Diệu tiên cô.

Chàng nóng mặt, sát khí nổi lên tới cả ấn đường. Nhưng chàng chợt nhớ đến lời phát nguyện mà chàng đã hứa khi ở trong hiệp cốc, do đó nộ khí trong tim chàng dần dần hạ xuống.

Chàng quyết lòng độ nhân hướng thiện do đó lại tiếp tục theo dõi Diệu Diệu tiên cô.

Chỉ thấy Diệu Diệu tiên cô bước vào phòng ngủ phát hiện trên giường không có bóng người. Trong lòng cảm thấy thất vọng ẻ chề, gương mặt trắng trẻo bỗng có một tia phẫn nộ thoáng qua. Sau đó ả ta khom gập người lại, phi thân vọt ra phía ngoài cánh cửa, tay áo khẽ phát lên một lượt, thân ảnh ả ta đã bay vút lên trên nóc của mái hiên bên trái.

Trung Cường vẫn đứng yên nơi cũ, đưa mắt nhìn theo. Chỉ thấy Diệu Diệu tiên cô đứng ở mái hiên phía đông, thần sắc của ả lúc này cực kỳ phẫn nộ, dường như ả không thể cam lòng đánh mất thú vui, đôi mắt hồ hởi của ả giờ đây lạnh băng như điện chớp chớp liên hồi.

So với Trí Mẫn, kinh nghiệm giang hồ của Lệ Quân có phần phong phú hơn, nhưng Diệu Diệu tiên cô tới lui phòng trên, Lệ Quân dường như không hề phát giác hay nghe thấy bất cứ điều gì, điều này chứng tỏ khinh công của Diệu Diệu tiên cô có cao thâm vô cùng.

Diệu Diệu tiên cô đứng trên nóc nhà, đột nhiên đôi môi của ả mím chặt, bước lên hai bước tiến dần về phía mái hiên, ả từ từ để cho chân khí tụ dần về phía dưới.

Diệu Diệu tiên cô thi triển loại khinh công tuyệt kỹ Kim Câu Bảo Quái Liêm. Vọt thẳng về phía cửa sổ để quan sát tỉ mỉ phía trong phòng. Tay chưởng của Trung Cường chấp lại, chàng phi thân lên mái hiên, ngừng thở bước theo, không hề phát ra một tiếng động nhỏ. Sau đó chàng nhẹ nhàng đáp xuống mái hiên mà Diệu Diệu tiên cô vừa ghé mắt nhìn vào.

Sau một lúc nhìn vào xem xét và tìm kiếm, Diệu Diệu tiên cô không thấy Trung Cường đâu cả, ả thất vọng gập người bay vọt lên mái hiên. Quay đầu nhìn lại, hồn của ả tựa như bay khỏi đất trời.

Trong mơ ả cũng không ngờ rằng, Trung Cường người ả đang tìm, lại đứng sau lưng mình, ả hoảng sợ thét lên một tiếng thất thanh, lui ra sau tám thước.

Chân của Diệu Diệu tiên cô bỗng dẫm vào khoảng không, ả kinh hồn phát giác phía dưới chính là khoảng sân, ả lại kêu lên một tiếng khiếp đảm, tay áo của ả phát lên đồng thời gót sen điểm vào mặt đất, thân thể ả ta bay vọt về mái tây hiên, quay người đào tẩu.

Ngay lúc ấy bỗng có bóng người xẹt lên. Thì ra Trí Mẫn và Lệ Quân nghe thấy tiếng huyền não cùng thức giấc và cùng lúc phi thân lên mái nhà. Cả hai quét mắt nhìn xem thì thấy Trung Cường đang phẫn nộ nhìn trừng trừng về phía chính diện, cả hai quay đầu sang thì thấy bóng dáng của Diệu Diệu tiên cô đang hối hả vượt qua hai dãy nhà chạy thẳng về phía chính tây nhanh như tên bắn.

Thần sắc của Trí Mẫn ngạc nhiên ngơ ngác, nàng không hiểu tại sao Diệu Diệu tiên cô lại biết mọi người ở đây mà tìm đến, hơn nữa tìm đến đây với mục đích gì?

Lệ Quân thấy bóng Diệu Diệu tiên cô, lửa giận đã bốc cao, nàng không cần hỏi nhiều liền phi thân truy đuổi. Trung Cường, Trí Mẫn thấy Lệ Quân đuổi theo không biết làm sao đành phải truy theo bên gót.

Diệu Diệu tiên cô thấy ba người đuổi theo truy kích chỉ biết nhanh chân, gia tăng tốc độ, trong chớp mắt đã ra khỏi trấn.

Trí Mẫn thấy Trung Cường chạy theo phía sau lưng của Lệ Quân nàng bất giác buột miệng hỏi:

- Cường ca ca, tại sao huynh không tiến lên cản đường đạo cô lại?

Trung Cường nghe vậy giật mình, vì chàng biết rằng Trí Mẫn đã hiểu lầm, do đó chàng lập tức lên tiếng giải thích:

- Giao đấu với nhau trong thị trấn, tất nhiên sẽ làm kinh động đến mọi người, tốt nhất là đi ra khỏi thị trấn. Sau đó động thủ để giáo huấn ả.

Nói xong chàng liền tăng tốc độ, thân hình lao vút đi như làn khói nhẹ trong chớp mắt đã vượt qua Lệ Quân. Sau đó chàng quát lên một tiếng, đằng không vọt lên tựa như một cánh đại bàng bay vọt qua đầu của Diệu Diệu tiên cô và đáp xuống đón đầu ả ta.

Diệu Diệu tiên cô thấy vậy, hàn răng ngọc của ả liền nghiêng chặt, hai mắt của ả lập tức dừng lại, ả thét lên một tiếng lanh lảnh, cây phát trần trong tay ả lập tức cuộn đến tấn công. Lệ Quân giờ đây cũng đã đuổi theo tới nơi. Lệ Quân thấy vậy khẽ hừ lên một tiếng lạnh lùng, đồng thời nhanh chóng tuốt thanh đoản kiếm ra khỏi bao, quang hoa đại thịnh, tỏa sang một vùng, Lệ Quân múa kiếm, xuất chiêu kích vào cây phát trần của Diệu Diệu tiên cô đang cuộn cuộn quét tới.

Diệu Diệu tiên cô thấy Trung Cường chỉ đứng chặn đầu nhưng không xuất thủ, vì thế dường như ả được tăng thêm lòng gan dạ, ả ta xoay tròn một vòng, lập tức thân người đá vọt thẳng về phía sau lưng Lệ Quân, cây phát trần trong tay ả rung lên, muôn vạn ánh tơ lại cuộn về phía cổ tay phải của Lệ Quân lần nữa.

Ba Lệ Quân cảm hận Diệu Diệu tiên cô đến tận tủy xương.

Nàng quát lên một tiếng, thân người của nàng bỗng như tan vào hư vô, thanh đoản kiếm trong tay nàng liền xuất ngay một chiêu Hoàn Đạn Giang Hà. Vạch nên một đạo hàn quang giá buốt quét về ngang hông của Diệu Diệu tiên cô.

Diệu Diệu tiên cô lộn người lùi lại, sau đó cây phát trần lại điểm thẳng vào mặt của Lệ Quân. Lệ Quân thấy vậy cười nhạt một tiếng, nàng liền né đầu tránh ngay thể công, nàng xẹt người lướt tới, đồng thời thâm vận chân khí để cho chân lực xuyên thấu thân kiếm. Thanh đoản kiếm của nàng liền quét nhanh về phía trước, hàn quang sáng lóa vun vút lao đi!

Xoạt! Tiếp đó là một tiếng kêu khiếp đảm, vạt dưới chiếc áo gấm của Diệu Diệu tiên cô bị đoản kiếm tiện đi một mảnh, tiên cô kinh hoảng bất giác lùi hơn năm thước.

Lệ Quân phóng người đuổi theo truy sát, thanh đoản kiếm trong tay nàng nhanh như điện xẹt loang loáng vòng lên chém thẳng về phía chiếc cổ trắng ngần của Diệu Diệu tiên cô, tốc độ rất nhanh, làm cho người ta phát khiếp.

Trung Cường vừa thấy thể kiếm vút đi chàng giật mình buột miệng kêu lớn:

- Tỷ tỷ, không cần giết ả ...

Lệ Quân nghe thấy tiếng gọi, nàng bỗng chột dạ, tay kiếm chậm lại.

Diệu Diệu tiên cô thừa thế cúi đầu lùi lại phía sau.

Xoạt! Ánh kiếm lướt qua, tóc tơ phiêu bông, búi tóc xinh đẹp mỹ miều của Diệu Diệu tiên cô đã bị Lệ Quân gọt hơn một nửa.

Gương mặt trắng trẻo của Diệu Diệu tiên cô giờ đây xám xịt như màu đất, ả ta thét lên một tiếng kinh hồn khiếp vía, lắc mình, bỏ chạy thục mạng về phía Bắc.

Trung Cường, Trí Mẫn đứng lặng yên không truy kích. Lệ Quân thấy vậy cũng đành phải dừng chân đứng lại.

Chỉ thấy Diệ Diệ tiên cô tóc tai rối bời, như con sói dại đang thực mạng thì triển khinh công thân như khói nhẹ nhàng thẳng về trước nhưng chốc chốc lại đưa ánh mắt kinh hoàng nhìn về phía sau.

Trung Cường nhìn theo Diệ Diệ tiên cô đang hốt hoảng cuống cuống bỏ chạy. Chàng lập tức lớn tiếng gọi với theo:

- Diệ Diệ tiên cô, hy vọng từ nay về sau thống cả tiền phi, khổ tâm tu hành. Không nên tái phạm điều ác.

Lời của Trung Cường chưa dứt, bỗng từ phía xa xa có tiếng cảm hận oán hờn của Diệ Diệ tiên cô vọng đến:

- Bọn tiểu bối các ngươi, không cần phải giả từ bi như vậy, rồi có một ngày bốn tiên cô cho các ngươi chết không còn đất chôn thây.

Lệ Quân nghe xong, đôi mày của nàng khê nhướng cao, đôi mắt phượng lập tức quay sang Trung Cường dường như muốn nói:

- Rồi sẽ có một ngày đệ sẽ chịu thiệt dưới tay ả ta.

Đôi mày kiếm của Trung Cường cau lại chàng khê cười một mình, lắc đầu như thể tỏ vẻ bất lực, bất giác chàng trầm ngâm nói:

- Chấp mị bất ngộ, ác tính nan cải. (Ngang bướng cứng đầu, tính ác khó sửa).

Lệ Quân lập tức cảm hận nói:

- Lần sau nếu có gặp lại, ta nhất định sẽ không tha mạng cho ả.

Nói xong nàng liền cất tay cho kiếm vào bao, thanh đoản kiếm kêu xoạt một tiếng chui tọt vào bao, ánh hàn quang xung quanh chợt tắt. Sau nàng quay sang nói với Trung Cường:

- Diệ Diệ tiên cô đến nhà trọ lúc nào? Tại sao tỷ và Mẫn muội đều không hay biết?

Trung Cường mỉm cười đáp:

- Diệ Diệ tiên cô công phu khéo léo, khinh công cao siêu, mục đích của ả đến đây có thể vì muốn báo mối thù lúc trưa.

Lệ Quân không đợi Trung Cường nói dứt, đôi mắt phượng của nàng bỗng trừng lên, bất giác cũng phát một tiếng hừ bực bội, dường như nàng không đồng ý với cách nói của Trung Cường.

Trung Cường dường như không nghe tiếng hừ của Lệ Quân chàng tiếp tục nói:

- Nhưng lạ một điều là tại sao ả ta lại biết chúng ta trọ tại khách điểm này.

Trí Mẫn nhướng đôi mày liễu và nói:

- Có thể ả ta vẫn theo sau chúng ta suốt cuộc hành trình. Nếu như muội đoán không lầm thì con ngựa của ả cười, e rằng cũng là một cỗ ngựa tốt.

Trí Mẫn vừa dứt lời thì bỗng có tiếng ngựa hí hết sức mãnh liệt từ phía tây bắc như xé tan màn đêm vọng tới. Tiếng hí ngân vang kéo dài thật lâu mới dứt.

Trung Cường mỉm cười và lên tiếng tán thưởng:

- Mẫn muội đoán thật không sai, tiếng ngựa này có thể là tiếng của con ngựa hoa của Diệ Diệ tiên cô phát ra.

Nói đoạn chàng ngược mặt nhìn trời, chỉ thấy trời đêm u ám, tinh nguyệt mất tăm, không thể nhìn thấy ra thời khắc. Mờ trong trăn vừa điểm ba tiếng, có lẽ vừa đúng canh ba.

Bỗng nhiên từ phía tây bắc lại có tiếng vó ngựa văng vẳng như tiếng mưa đem vọng tới, tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, ba người nghe ngóng biết rằng tiếng ngựa đang chạy về phía mình nhưng nghe tiếng vó, có lẽ không chỉ là một con. Nhớ lại tiếng ngựa hí lúc nãy rất có thể là do bảy ngựa này phát ra.

Ngựa đến thật nhanh, trong thoáng chốc từ phía tây bắc trong màn đêm u ám đã có mấy chấm đen đang lao tới như bay.

Trí Mẫn cau mày quay sang nói với Trung Cường và Lệ Quân:

- Dem khuya vượt dã bằng đường, nhất định là nhân vật võ lâm, tốt nhất chúng ta nên tránh xa bọn họ.

Bốn con ngựa đang phi về hướng này quả là bốn cỗ lương câu, vừa khi Trí Mẫn dứt lời thì cả bọn đã phi đến cách nơi ba người đang đứng độ hơn chục trượng.

Trung Cường đưa mắt nhìn quanh, tứ phía xung quanh trong vòng mười mấy trượng trở lại không hề có chỗ khả dĩ có thể ẩn thân.

Trong lúc ba người đang do dự thì bốn cỗ ngựa đã phi đến gần, cuộn lên vô số kinh phong, tiếng vó bồm bộp lẫn với tiếng gió vù vù. Ba người biết là có muồn ẩn thân cũng không còn kịp nữa, nên đành phải tự nhiên bình thản đứng yên tại chỗ.

Chỉ thấy bốn ngựa phi tới đều có một màu lông giống nhau, mình đen trán trắng, cao to khỏe mạnh, uy mãnh vô cùng. Ngồi trên lưng ngựa là bốn nhân vật võ lâm ăn mặc nhiều màu, tuổi tác bất nhất. Trên lưng cỗ ngựa dẫn đầu là một lão nhân tuổi độ ngũ tuần, vóc người thấp đậm mập mạp gương mặt nhưng nhúc nhúc thịt dòn đầy lẫn nhau, hai bên mép thớ thớ mấy sợi râu, mày ngang mắt lợn miệng to, hai huyệt thái dương gồ lên. Nhìn là biết ngay người này có một hỏa hầu đáng kể, lão ta ăn mặc một màu tím nhạt, nai nịt gọn gàng, cử chỉ trông có vẻ linh lợi. Sau lưng giắt một cặp bút phán quan, đôi mắt nheo nheo liếc ngang liếc dọc, thần thái tỏ ra ngạo mạn vô cùng. Người này có lẽ là nhân vật lãnh đạo của nhóm bốn người. Ba gã còn lại tất cả đều ăn mặc gọn gàng, gã nào gã nấy mặt mày hung bạo, tà khí tỏa đầy.

Bên trái là một hán tử cao gầy như cây tre, mặt mũi vàng vọt lưng mang trường kiếm.

Hán tử bên phải mặt mũi đen sì, râu ria rậm rạp thắt lưng mang song phủ to bản.

Gã ở giữa mặt vằn mày vằn, tai trái đã mất, thắt lưng gã mang một thanh đại đao sáng loáng như tuyết. Cả bốn người luôn tay đánh ngựa lao đến như bay, tám con mắt lạnh lùng lóe sáng đang nhìn không chớp về phía ba người. Vù một tiếng, cả bọn đã đến nơi nhanh như gió bão cuộn lên một trận bụi mù trời và kinh phong gào thét.

Vì trong đám bụi mờ nên ba người tức tốc lùi lại hai trượng.

Ba đại hán áo lam trên ngựa thấy vậy liền buông ra một tràng cười đắc ý.

Lệ Quân tức giận dùng dùng, bất giác phát ra một tiếng hừ phẫn nộ, cho tay về sau định tuốt kiếm ra.

Đột nhiên gã đại hán khuyết tai nói lớn:

- Bẩm Long đàn chủ, cách phục sức của tên tiểu tử rất giống với tên tiểu tử mà ta nghe thiên hạ đồn đãi.

Lão già mập lùn trước mặt khẽ hét lên một tiếng, lập tức giắt cương quay đầu ngựa lại, lão lập tức đưa cặp mắt sáng quắc nhìn chăm chăm về phía Trung Cường, đồng thời lão vội thu thế cho ngựa ào ào xông tới.

Trung Cường cảm thấy càng sợ sinh chuyện, chuyện lại phát sinh do đó tức giận trong lòng chàng giờ đây dường như cho dầu vào lửa.

Lệ Quân thấy bốn người quay ngựa trở lại, đôi mày ngài của nàng bỗng vút lên, nàng cười nhạt một tiếng dường như cả bọn quay lại là hợp với tâm ý của nàng. Xoạt! Thanh đoản kiếm đã ra khỏi bao.

Bốn gã quay lại cách ba người khoảng bảy trượng, đồng thời đứng lại xuống ngựa thả cương, sải bước về phía ba người trong phía Trung Cường.

Nhất là lão già, không xem thanh đoản kiếm trong tay Lệ Quân ra gì cả. Ngay cả nhìn lão cũng chẳng nhìn, lão vẫn thản nhiên uốn chiếc bụng to như chiếc trống của mình về phía trước, đồng thời sải bước tiến lên. Dường như lão ta xem ba người đang đứng trước mặt là rơm là rác chứ chẳng phải là người.

Ba đại hán còn lại hồi hã bước theo Long đàn chủ, sáu con mắt hau háu quét qua quét lại trên gương mặt kiêu diễm Ba Lệ Quân. Trên khóe miệng của cả ba đều nở một nụ cười thú vị.

Lệ Quân càng nghĩ càng giận, nàng tiếc rằng không thể lập tức vùng kiếm băm vằm cả bọn trước mặt. Trí Mẫn nhìn cả bọn bốn người vừa kéo đến nàng liền cảm thấy rằng lão già và ba tên đại hán này đều là một bọn chẳng tốt lành gì.

Trung Cường mỉm cười lạnh lùng, chàng vẫn điềm nhiên đứng yên tại chỗ. Nơi Ấn Đường, sát khí lộ ra. Lúc này chàng đã quên mất tâm nguyện độ nhân hướng thiện của mình.

Lão nhân mập lùn đến cách Trung Cường độ hai ba trượng, liền đưa cặp mắt lợn lạnh lùng ngăm nhìn Trung Cường từ đầu đến chân một lượt để ước lượng đánh giá. Sau đó mặt lão thản nhiên không hề tỏ thái độ tình cảm gì và lão từ từ cất tiếng nói:

- Lão phu là môn hạ của Thư Hùng giáo. Đệ tam đàn chủ Hồn Thế Phán Quan Long Định Thuật, phụng mệnh của giáo chủ bốn giáo đến Phúc Sơn hiệp cốc để thẩm tra hành tung của lão nhân mang gương. Theo lời đồn đại trong Phúc Sơn thành, thì bảo kính đã bị một thiếu niên thân vận ngân trang, lưng mang trường kiếm, vai khoác áo bào, đoạt đi mất rồi. Lại nghe nói thiếu niên này họ Cường tên Trung Cường.

Nói một hơi dài đôi mắt lợn của lão lại lạnh lùng quét qua quét lại trên gương mặt đàng đàng nộ khí của Trung Cường. Sau đó lão cười nhạt và nói tiếp:

- Xem lối ăn mặc của ngươi, cực kỳ giống tên tiểu tử họ Cường nọ, có phải kẻ đó chính là ngươi, hãy mau nói ra cho lão phu rõ. Bốn đàn chủ còn phải xuyên đêm nhanh chóng trở về tổng đàn để phục mệnh.

Trung Cường nghe xong một tràng dài dòng của lão mập lùn Long Định Thuật. Chàng chỉ lặng yên không phủ nhận mà cũng không xác nhận. Chàng chỉ gật đầu tỏ vẻ thú vị.

Lúc ấy đại hán mất tai bỗng xen vào giọng điệu tăng công bợ đỡ:

- Bẩm Long đàn chủ, tiện chức tuy mục lực kém cỏi nhưng vừa nhìn là biết ngay chính là tên tiểu tử này. Tiện chức thỉnh mệnh, nguyện sẽ tóm cổ tên này lấy bảo kính dân lên giáo chủ.

Nói đoạn gã sấn lên hai bước, tay phải cho về thắt lưng, keng! Thanh đại đao đã nằm trong tay gã, thuận thế gã múa lên loang loáng vạch vào khoảng không một đại đao quang ánh bạc lạnh buốt.

Đôi mày kiếm của Trung Cường bỗng phi vút lên, thẳng đứng. Chàng lập tức phát ra một tràng cười cuồng nộ.

Long Định Thuật đưa tay ngăn đại hán mất tai lại và nói:

- Trương hương chủ đợi một chút, để tên tiểu tử này tự mình hiến bảo kính ra, mọi người khỏi phải động thủ, mất thời gian thêm.

Lão nói với vẻ cuồng ngạo tin tưởng vô cùng.

Trung Cường nghe vậy bất giác lửa giận bốc cao, chàng ngược mặt lên trời cất lên một tràng cười phẫn nộ, âm vang nghe lạnh cả người. Sau đó chàng lên tiếng nói:

- Không sai, bảo kính hiện đang ở trong ngực ta đây. Các ngươi có bản lĩnh thì đến mà lấy.

Long Định Thuật chợt biến sắc mặt, đôi mắt lợn của lão trừng lên phẫn nộ nhìn vào Trung Cường, sau đó lão gầm lên:

- Tên hảo tiểu tử không biết núi cao biển rộng thế nào. Trước mặt lão phu mà ngươi dám cả gan vô lễ, cuồng ngông như vậy.

Nói đoạn lão ta quay mặt sang gần giọng nói với đại hán mất tai:

- Kẻ nào thu thập được tên này, lấy bảo kính về đây, bốn đàn chủ sẽ trọng thưởng.

Đại hán mất tai từ nãy đến giờ vẫn thủ thế đứng chờ, giờ đây nghe vậy liền tuân lệnh lão nhân. Gã liền phi thân vọt lên, cất lên một tràng cười ha hả và nói:

- Tiểu tử kia, Diêm vương kêu ngươi canh ba chết, ai dám để ngươi sống đến sáng mai, tự ngươi muốn chết thì chớ có trách Trương đại gia đây độc ác. Hãy thức thời một chút. Mau mau nộp bảo kính ra đây để đại gia miễn phải động thủ mất công. Nếu không thì. Hì hì hì ...

Trí Mẫn cảm thấy mấy người này hoàn toàn không có óc phán đoán, nên có cách nhìn u mê như vậy, cả bọn cho rằng đoạt được bảo kính là chuyện hết sức dễ dàng đơn giản ... Do đó không đợi gã cắt tai nói hết năng liền lên tiếng giải thích:

- Chuyện này hoàn toàn là do âm mưu của kẻ khác, quý vị đã bị lừa rồi, biết bao nhân vật cao thủ võ lâm chỉ vì bảo kính mà tán mạng, bảo kính lại dễ đoạt được ...

Đôi mắt của đại hán cắt tai trừng trừng lên, gã ta quát nạt và cất tiếng:

- Đại gia đâu có thời gian mà nghe người lão khoét. Sao còn chưa đứng xa ra!

Cùng với tiếng quát, thanh đại đao trong tay gã vẩy lên xé gió quét về phía thắt lưng của Trí Mẫn.

Lệ Quân cấp kiếm dừng đợi đã lâu, lòng đầy lửa giận, lúc này khó mà nhịn thêm được nữa! Nàng quát lên một tiếng và tung người bay lên, đồng thời quát to:

- Ai thèm nghe miệng lưỡi bần tiện của người. Người hãy rút xa cho rảnh.

Đại hán cắt tai biết thanh đoản kiếm trong tay của Lệ Quân thuộc hàng bảo kiếm, tuy nhiên hắn ta vẫn không xem vị cô nương này là địch thủ đáng gờm. Do đó, gã cười nhạt một tiếng, thi triển thế tấn công Lệ Quân. Thân gã hơi ngừng lại, thanh đao loang loáng kích vào cổ tay phải của Lệ Quân. Cùng lúc với đại hán cắt tai vung đao công kích, Lệ Quân quát lên một tiếng, xệch người né tránh và thanh kiếm vút thẳng lên cao, hàn quang lạnh buốt, phụt chốc đã gần kề gương mặt của đại hán cắt tai. Gã đại hán không thể ngờ rằng thân pháp của đối phương thần tốc như vậy, gã bất giác thất kinh thét lên một tiếng, lao nhanh như gió.

Lệ Quân đã phần nộ cực điểm, lẽ nào lại để cho gã đào thoát, nàng cười nhạt một tiếng, đồng thời thần tốc tiến lên không dứt, thanh đoản kiếm của nàng lại vút cao lần nữa, tiếp đó là một tiếng kêu thê thảm.

Bứt! Vành tai phải của gã cắt tai cùng với tiếng vang đã rơi trên mặt đất. Đại hán cắt tai hồn vía lên mây, mặt mày như đất, một tay bịt lấy chỗ vành tai mới mất, gã cảm thấy đầu mình vẫn còn trên cổ. Gã vội vã ổn định tinh thần hoảng loạn, trong lòng gã vẫn không ngớt thầm kêu quá nguy hiểm, mồ hôi lạnh túa ra như tắm.

Ba Lệ Quân đã dừng thân, chấp kiếm đứng nhìn mà không đuổi theo truy kích, nàng cười nhạt và cất tiếng khinh khi nói:

- Tầm thường như vậy mà cũng dám ra ngoài nhiều sự sinh phi!

Gương mặt xệ của Long Định Tường lập tức biến sắc, không ngờ trưởng hương chủ chỉ mới bị một chiêu mà đã gần mất đầu, do đó đôi mắt lợn của lão đảo ngang một lượt, tâm lão định tìm thời cơ để rút lui yên ổn. Lão thấy hai đại hán còn lại cũng định xông ra, do đó lão liền quát to ngăn cản:

- Hai vị hãy quay lại!

Hai đại hán nghe tiếng cản ngăn, lập tức dừng lại và hậm hực thoái lui. Tay phải Long Định Tường vượt vút chiếc bụng to như cái trống của lão, lão hơi đỏ mặt và quay sang trầm giọng nói với hai đại hán áo lam:

- Chúng ta phụng mệnh đi điều tra hành tung của lão nhân, nhưng chưa được lệnh đoạn Bảo kính. Chúng ta chỉ cần hỏi tỉ mỉ để về báo cho giáo chủ biết, chưa vội động thủ với bọn tiểu bối này.

Nói xong, lão ta lườm lườm đôi mắt lợn nhìn về Trung Cường và trầm giọng quát:

- Đi!

Sau đó, cả bốn người liền xoay lưng đi về phía mấy cỗ ngựa.

Lệ Quân cười nhạt một tiếng và chậm chậm cất giọng tỏ vẻ bức mình:

- Nói nghe đơn giản nhỉ, các người muốn đi là đi hay sao?

Hai đại hán nọ đột nhiên quay lại, không đợi Lệ Quân dứt lời, hai gã đồng thanh quát nạt:

- Không đi thì người làm gì được?

Gương mặt hoa của Lệ Quân chợt biến sắc vì giận, nàng cũng quát lên:

- Ta muốn các người hãy giải thích cho rõ ràng minh bạch!

Gương mặt già của Long Định Tường bỗng xám xanh, lão ta ngược mặt lên trời và phát ra một tràng cười phẫn nộ và lớn tiếng nói:

- Con nha đầu cuồng ngông kia, người rõ ràng là chán sống nên mới tự tìm lấy cái chết như vậy, được! Được! Lão phu sẽ cho người nếm mùi lợi hại.

Nói đoạn, đôi vai của lão khẽ vòng lên thủ thế, mặt mày lộ vẻ nanh ác, lão sải bước tiến về Lệ Quân.

Đôi mày kiếm của Trung Cường giãn ra, chàng cất tiếng cười ha hả và nói:

- Tại hạ cũng muốn thử xem nhà người rốt cục là có khả năng gì ghê gớm.

Trong lúc phát lời, chàng đã tung người vọt đến cản đường Long Định Tường.

Long Định Tường đã thấy được kiếm thuật bất phàm của Lệ Quân, nhưng lão chưa rõ công lực thế nào. Lúc này thấy vậy, lão trừng mắt, song chưởng vòng lên đồng thời đẩy ra.

Lập tức có một đạo chưởng lực cương mãnh đủ để phá thạch bạt cây, cuộn cuộn ập xuống Trung Cường.

Trung Cường cười nhạt một tiếng. Thân chàng xẹt lên, phút chốc chàng đã ở ngay sau lưng lão Long Định Tường.

Ầm! Một tiếng nổ vang, cát bay tứ phía, bụi đá mịt mù. Lệ Quân, Trí Mẫn kêu lên và cùng nhau lùi lại phía sau. Thân ảnh của Trung Cường vừa đứng vững, đột nhiên chàng nghe thấy sau gáy có tiếng gió reo, quay đầu nhìn lại, thì thấy đại hán áo tím mang đôi long phủ cùng với đại hán dùng roi không nói không rằng đang giơ cao song phủ.

Lệ Quân, Trí Mẫn thấy vậy liền đồng thanh kêu lên lo lắng.

Trung Cường lửa giận bốc cao, xẹt một cái, thân chàng di động, chàng quát lên một tiếng vang rền diễn ngay một thế tuyệt học trong chiếc gương báu Long Phủ Song Nha, tả quyền kích mạnh đại hán cầm roi, hữu quyền quét xiên đại hán dùng búa.

Bùng! Đại hán dùng búa kêu lên kinh dị, cây búa to bản nặng nề thoát khỏi tay gã, bay tít ra ngoài. Trung Cường lại sấn tới, tay phải vút lên chát, chàng tát cho đại hán cầm búa một phát, khiến cho hán mắt phải đổ hào quang. Gã kêu lên một tiếng thê thảm, thân hình kinh qua mấy đợt lắc lư gần như té người ụp ra máu lẫn răng. Lúc ấy bên tai bỗng nghe tiếng quát nạt:

- Tiểu tử kia, có sao không dám tiếp lão phu một chưởng?

Cùng với tiếng quát, lão Long Định Tường lại xuất ra một đạo chưởng lực.

Trung Cường quát lên một tiếng, vận công lực vào hữu thủ, chàng cất chưởng mãnh liệt đẩy ra.

Ầm! Một tiếng vỡ chói tai vang lên, đá vụn văng ngang, cát bay loạn xạ, bụi bốc mịt mù. Tiếng vọng ầm ầm vang tận trên không.

Hai đại hán chưa đứng vững thấy vậy sợ quá kêu lên oai oái, lập tức cả hai hối hả bò ra phía vòng ngoài, xa hơn ba trượng. Bốn con ngựa hoảng sợ, tất cả đều xoay tròn sợ hãi và hí lên từng hồi.

Bùng! Bùng! Bùng, tiếng bước chân vang lên liên tiếp. Trung Cường bị chưởng lực chấn động lùi lại hai bước, hai đùi vẫn còn run run. Chiếc bụng quá khổ căng như mặt trống của lão Long Định Tường cứ lù lù trôi về phía sau. Hai tay lão múa may loạn xạ, phi vũ liên hồi, lão ta mím môi nghiêng lại, cứ lùi một mạch về phía sau.

Bùng! Thân thể mập lùn của lão Long Định Tường cuối cùng không sao giữ vững mã bộ, lão ta té ngồi bệt trên mặt đất. Gương mặt nung núc thịt của lão ta co giật liên hồi.

Hai gã đại hán tuy đã bò ra vòng ngoài, nhưng cũng bị chưởng phong thổi cho đầu tóc mặt mày đều đầy bụi vàng đất đỏ. Cả hai vội bước đến bên đại hán cụt tai. Cả ba nhìn về phía Long Định Tường mà mặt

mày thất sắc. Ba người sáu mắt lăm lét chớp giạt liên hồi nhìn về phía Long Đình Tường đang té ngòi trên đất, tất cả đều đang do dự đắn đo, nhưng không dám bước đến đỡ lão đứng dậy.

Cả bọn đều không thể ngờ rằng, đối phương chỉ là một thiếu niên cất chưởng xuất chiêu, lại có thể khiến cho Long đàn chủ của bọn chúng té ngòi trên đất.

Lão mập lùn ngồi trên mặt đất, sắc mặt tái xanh, mồ hôi như tắm, lão vội vàng vận công điều tức. Lão nhẹ nhàng vận khí, thấy chân khí hoàn toàn lưu thông, không bị cản trở, lão mới ngạc nhiên bất giác mở bừng đôi mắt ngậy ngò nhìn.

Vừa mở mắt ra nhìn, thì lúc đó thấy ngay Trung Cường đang hiên hang đứng ngay trước mặt, lão nghiêng chặt rằng, lòng không cam chịu. Quát lên một tiếng, đứng phắt dậy và gào to:

- Lão phu không thiết sống nữa!

12. Chương 12: Yêu Nga Tham Hoan Bỏ Xiêm Y

Tiếng gào của lão Long Đình Thuật vừa dứt thì lão đã phi thân bổ đến. Giờ đây lão ta mắt lộn trợn trừng nghiêng rặng kèn kẹt, hữu chưởng đột nhiên cất cao nhằm thẳng vào Thiên Linh Cái của Trung Cường mà chém xuống.

Đồng thời tả chưởng của lão thi triển chiêu Hắc Hồ Thâu Tâm, khí thế mãnh liệt chực móc vào ngực của Trung Cường. Trung Cường thấy lão già mập lùn đã không biết ngộ nạn mà lui, lòng chàng chợt bỗng lên cơn thịnh nộ. Chàng quát lớn:

- Người không muốn sống thì ta cho người chết!

Chữ chết vừa mới phát ra, thân hình của chàng bỗng xoay nhanh như điện xẹt trong nháy mắt chàng đã ở phía sau lưng lão ta. Đường như lão Long Đình Thuật đã có sự dự liệu trước, vừa thấy mắt mình hoa lên lão liền chuyển bộ xoay người quát lên một tiếng và tung ra một cú đá bằng chân phải quét về phía sau lưng. Cú đá cực mạnh mang theo một luồng kinh lực xoáy tròn.

Trung Cường khê đề khí Đan Điền, đôi chân của chàng đột nhiên rời khỏi mặt đất vút lên ba thước. Chàng bỗng động tâm cơ, cũng muốn dùng cước một phen.

Chàng quát lên một tiếng vang rền, đồng thời tung ra một cước. Cùng lúc ấy thì lão Long Đình Thuật vừa mới đá hụt một phen đang đứng xoay lưng về phía Trung Cường.

Bùng! Cú đá của Trung Cường trúng ngay vào hông vừa mập vừa dày của lão Long Đình Thuật. Thân thể mập lùn của lão Long Đình Thuật bị cú đá hất tung lên cao khoảng một trượng, lộn nhào mấy lượt. Sau đó bay thẳng về phía ba đại hán áo lam theo đà rơi xuống.

Ba đại hán áo lam bạt hồn kinh vía, đồng thanh hét vang và phi thân nhào tới đưa tay đón thân thể béo mỡ của lão đàn chủ. Sau đó nhẹ nhàng đặt lão đứng trên mặt đất.

Lão mập lùn Long Đình Thuật gắng sức đứng vững, tay phải xoa xoa bên hông bị đòn nghiêng rặng nghiêng lợi, mặt dày nhăn nhó lão chỉ thấy mắt đỏ hào quang kim tinh phi vũ.

Trí Mẫn thấy vậy cau mày suy nghĩ.

Lệ Quân mặt đầy sắc giận, thấy lão bụng to trong tình trạng thảm hại như vậy, bất giác nàng nhoẻn miệng cười.

Long Đình Thuật quay sang Trung Cường. Sau một hơi thở dốc lão ta cất tiếng:

- Ba người các người chớ vội đắc ý. Rồi sẽ có một ngày, các người sẽ biết sự lợi hại của Thư Hùng giáo chúng ta.

Trong khi cất tiếng nói, lão dường như gắng gượng quá sức để nén cơn giận dữ, răng nghiến kèn kẹt, mồ hôi lạnh túa ra như bắn. Xem ra cú đá vừa rồi quả là không nhẹ.

Trung Cường cười nhạt một tiếng, quay sang lão mập lùn và cao ngạo nói:

- Chớ có nói tại hạ xem một phái nhỏ nhoi không danh tiếng của các người không ra gì, ngay cả những tay công lực thâm hậu của các đại môn phái, nếu như làm điều xằng bậy tại hạ cũng quyết không buông tha.

Lão mập lùn nổi cơn thịnh nộ cố nén cơn đau, lão đứng thẳng người ưỡn chiếc bụng to và lên tiếng quát hỏi, thách thức:

- Ba tên tiểu bối các người có dám đến tổng đàn của bốn giáo tại núi Tư Không một chuyến hay không?

Đột nhiên Lệ Quân nhướng cao đôi mày và lạnh lùng lên tiếng nói:

- Núi Tư Không tầm thường nhỏ bé chứ đâu phải là long đàm hổ huyệt mà cô nương đây phải sợ. Chỉ e rằng sau khi cô nương đến đó, núi của mấy người sẽ đổ thành sông.

Nói đoạn nàng quắc đôi mắt phượng và quát to:

- Hãy mau mau lên ngựa cút đi, trễ nhất là một tháng sau, bốn cô nương sẽ đến núi Tư Không để đòi lại cái đầu trên vai của Long Đình Thuật nhà người đó.

Long Đình Thuật cảm hận thấu xương nhưng chỉ biết trừng mắt nhìn về phía ba người gật đầu mạnh mẽ và gằn giọng nhận lời thách thức của Lệ Quân. Sau đó lão ta đi đến ngựa trong tư thế bước thấp bước cao, lão khẽ nhún người phi thân lên ngựa không nói không rằng, ra roi đi thẳng.

Ba đại hán áo lam thấy vậy cũng hốt hoảng cuống cuống phi thân lên ngựa. Không dám quay đầu lại, ba gã giật cương ra roi đen đét đánh lên mông ngựa. Ba con ngựa đau đớn, phần nộ cất lên một tràng hí tạt trời cao. Sau đó phóng vô phi như điên dại.

Lệ Quân trông thấy bốn ngựa đã đi xa, lửa giận trong lòng nàng cũng đã lắng xuống.

Nàng quay sang thì thấy đôi mày kiếm của Trung Cường cau lại, đôi mắt chàng vẫn dõi theo bóng ngựa đã mờ khuất trong màn đêm u tối. Thấy vậy nàng vô cùng hối hận, vì lúc này lửa giận bốc cao lên đầu nên nàng đã quên đi sự quyết định của Cường đệ đệ và chuyến truy đuổi theo dấu vết của Lục Dã Khôn Long.

Nàng nghĩ như vậy, gương mặt hoa của nàng bỗng có một tầng thần sắc ưu tư bao phủ.

Lúc này nàng bỗng phát giác ra rằng bản thân của nàng đã có sự thay đổi lớn, tính nàng giờ đây có vẻ hấp tấp, dễ sinh tức giận, hoàn toàn không giống như Lệ Quân bình lặng khôn khéo như trước nữa.

Trí Mẫn thấy Lệ Quân và Trung Cường không ai nói gì, nàng liền lên tiếng giục:

- Họ đã đi xa rồi, chúng ta cũng nên về khách điểm thôi!

Trung Cường nghe vậy liền quay lại và hỏi Trí Mẫn:

- Mẫn muội, núi Tư Không ở nơi nào?

Lệ Quân phiên muện nói:

- Tỷ nhất thời nóng giận nên nhận lời đến núi Tư Không nhưng thực ra tỷ cũng không rõ núi Tư Không nằm ở phương nào.

Trí Mẫn cũng có phần không hiểu, nói:

- Muội lần đầu xuống núi cũng là lần đầu vào trong quan nội, nên không hề biết trên giang hồ có cái gọi là Thư Hùng giáo.

Nói đoạn nàng quay sang Trung Cường và lên tiếng hỏi:

- Cường ca ca, huynh tiếp xúc nhiều người hơn muội, có lẽ huynh biết có một giáo phái gọi là Thư Hùng?

Đôi mày kiếm của Trung Cường chau lại, chàng nói:

- Ngày mai trước lúc lên đường, chúng ta thử hỏi bọn người làm ở khách điểm thử. Có thể họ biết núi Tư Không ở đâu và Thư Hùng giáo là tổ chức gì.

Nói đoạn chàng ngược mặt nhìn lên bầu trời đêm, màn mây ở một số nơi đã có phần mỏng bớt lộ ra một số vì sao le lói.

Trí Mẫn cũng nhìn lên trời mây cuộn cuộn và nói:

- Mong rằng ngày mai trời đừng mưa, nếu không lại phải lỡ thêm một ngày.

Trung Cường thấy Lê Quân sầu muộn không vui mảy may ngài ủ dột chàng biết là nàng vì chuyện lỡ hứa đi Thư Hùng giáo mà không vui. Chàng liền cười và an ủi nàng:

- Tỷ tỷ, hãy để cho tâm tình phóng khoáng một chút, đừng vì một chuyện nhỏ nhoi như thế này mà khổ não. Nếu như Tư Không núi không nghịch đường thì chúng ta đến tổng đàn Thư Hùng giáo cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Lê Quân thấy Cường dè dè không trách mình, ngữ khí của chàng cũng chẳng có gì giận dữ, bất giác nàng thâm tình nhìn về phía Trung Cường như thăm cảm ơn và cũng gật đầu đồng ý.

Ba người thi triển khinh công mau chóng song song tiến về phía thị trấn. Cả ba về đến thị trấn, thi triển khinh công tựa như ba làn khói nhẹ bay thẳng về phía khách điểm. Cả ba liền đáp xuống tâm của độc viện nơi mình đang trọ. Tay thủ sẵn thế mỗi người liền nhảy vọt vào phòng của mình. Trung Cường về đến phòng trên, giờ này đã quá giấc nên chàng không có ý muốn ngủ, do đó chàng liền ngồi xếp bằng trên giường vận công điều tức.

Nửa giờ sau, trong khách điểm đã có tiếng người qua lại.

Trung Cường mở mắt nhìn xem thì thấy trên cửa sổ đã có ánh đèn chàng liền nhẹ bước xuống giường đi ra phía ngoài. Thì thấy cửa sổ phòng của Trí Mẫn và Lê Quân giờ này đèn đuốc đã điểm. Thấy vậy chàng liền cất bước đi ra ngoài sân, chỉ thấy trong ánh sáng mờ mờ trước khách điểm đã có rất nhiều người chuẩn bị lên đường. Trung Cường không ngờ rằng lại có nhiều người lên đường một cách gấp gáp như vậy. Đến trước khách điểm, chàng đã nghe thấy tiếng đảo thớt và tiếng nấu xào vang ra từ trong bếp.

Một tên người làm vừa thấy Trung Cường bước đến, gã liền cười tươi chào hỏi và bước tới cung kính hỏi:

- Thiếu gia cần chi ạ?

Trung Cường ôn hòa chào lại và lên tiếng cười hỏi:

- Xin lập tức chuẩn bị ngựa và bữa sáng, chúng tôi muốn lên đường cho chóng.

Tên giúp việc cung kính vâng lời, quay người bỏ đi thi hành nhiệm vụ. Bỗng Trung Cường chợt nhớ ra một chuyện chàng liền với gọi tên người làm đứng lại và cất tiếng hỏi thăm:

- Xin hỏi tiểu ca, núi Tư Không ở nơi nào?

Tên người làm nghe hỏi vậy liền ngược mặt nhìn lên trên không ra chiều nghĩ ngợi.

Trung Cường thấy vậy biết ngay là tên này cũng không rõ lắm về núi Tư Không.

Đột nhiên ở gian phòng bên cạnh cửa sổ bật mở và có tiếng người ồm ồm cất lên:

- Ai hỏi thăm núi Tư Không đấy?

Trung Cường liền quay sang, mượn ánh sáng của ngọn đèn trong phòng hắt ra để nhìn kỹ người vừa lộ diện. Thì thấy một đại hán trung niên đầu hổ hàm én mặt đỏ thân khoác một màu xanh lục, nai nịt gọn gàng từ trong phòng lừng lững bước ra đứng ngay cửa chính, đôi mắt to như cặp chuông sáng quắc có thần, đôi mày rậm xách lên gần chạm tóc, thân thể cao to tỏ ra là một người khỏe mạnh uy mãnh khác thường.

Tên người làm vừa thấy người mới đến liền cười giả lả và nói:

- Chào đại gia, là vị đại gia này hỏi thăm ạ!

Nói đoạn gã đưa tay trở vào Trung Cường.

Đại hán cao to ý một tiếng, đôi mắt như cặp chuông đồng sáng quắc của gã lạnh lùng chớp liên hồi nhìn để đánh giá Trung Cường từ đầu đến chân một lượt. Sau đó gã cất giọng ồm ồm nói:

- Núi Tư Không ở vùng giao giới thuộc huyện Giang Châu ở xứ Hà Nam. Từ đây kinh qua Từ Châu đi xuống Phụ Dương vượt qua Tiêm Hà là có thể thấy được thế núi. Ngựa nhanh nửa ngày có thể đến nơi.

Nói xong gã ta không đợi cho Trung Cường nói tiếng cảm ơn, gã liền xoay người cất bước đi vào trong phòng.

Tên người làm thấy Trung Cường không nói gì liền quay sang nói với theo bóng của đại hán cao to:

- Cảm ơn ngài thừa đại gia.

Nói xong gã quay sang nói với Trung Cường:

- Xin đại gia cứ trở về ạ, tiểu nhân sẽ đi thông báo cho bọn chuẩn bị ngựa và bữa sáng.

Trung Cường mỉm cười gật đầu, sau đó xoay người bước về ngôi độc viện. Trong lòng chàng cảm thấy gã đại hán to tự động chỉ đường có chút khả nghi nhưng chàng liền bỏ qua không màng để ý. Trong lúc ấy chàng đã bước qua cánh cổng của ngôi độc viện, đưa mắt nhìn quanh thì thấy phòng khách phía trong đèn đuốc đã được thắp lên. Lệ Quân và Trí Mẫn đã thức giấc từ lâu thu xếp gọn gàng ngồi chờ chàng ở đó.

Lệ Quân, Trí Mẫn vừa thấy Trung Cường cả hai liền đứng lên khỏi ghế và lên tiếng hỏi:

- Đã báo cho họ chuẩn bị ngựa chưa?

Trung Cường mỉm cười và gật đầu nói:

- Đã biết được vị trí của núi Tư Không rồi. Nó nằm ở nơi tiếp giáp giữa Hà Nam và Từ Châu đi thẳng đó cũng là con đường mà chúng ta phải đi qua.

Trong lúc nói chuyện thì ba người chia nhau ngồi xuống. Đôi mày ngài của Trí Mẫn cau lại và nàng cất tiếng nói:

- Nếu như trên đoạn đường này chúng ta đã gặp được Khôn Long lão tiên bối thì chúng ta có cần đến núi Tư Không hay không?

Trung Cường khẽ trầm tư đáp:

- Chúng ta có thể phải thuê người đưa thư đến đó, báo cho giáo chủ Thư Hùng giáo hẹn chắc một ngày.

Dường như Lệ Quân vẫn không sao quên được chuyện núi Tư Không này liền vội hỏi:

- Cường đệ đệ, làm thế nào để hỏi được vị trí của núi Tư Không một cách tường tận như vậy?

Trung Cường liền đem chuyện gặp phải lục y đại hán, kể cho Lệ Quân và Trí Mẫn nghe.

Trí Mẫn lòng dạ sáng trong thuần khiết cho rằng lục y đại hán là một người tốt. Cách nghĩ của Lệ Quân thì lại không giống thế. Nàng thấy rằng người này quan tâm đến núi Tư Không như vậy tất nhiên phải có nguyên nhân.

Ngay lúc ấy thì bọn người làm đã mang bữa sáng lên.

Ba người dùng xong bữa sáng, lập tức đứng lên đi ra khỏi độc viện, đi thẳng về phía khách điểm.

Trung Cường đi ngang chỗ lúc này chàng kêu tên người làm đứng lại để hỏi chuyện về núi Tư Không. Chàng liền đưa mắt nhìn về gian phòng bên trái nơi đại hán cao to lúc này từ ấy bước ra. Thì thấy đèn đóm đã tắt, có lẽ người này đã lên đường từ lâu. Đi đến gần cổng khách điểm thì thấy một tên người làm đang dắt ba con ngựa đứng chờ. Trung Cường trả tiền trọ xong. Sau đó ba người lên ngựa đi thẳng ra ngoài thì trấn.

Mây xám âm u trên trời giờ này đã mỏng bớt. Nhưng bầu trời hôm nay vốn còn thấp với những tầng mây giăng giăng rủ xuống, do đó tứ phía vẫn còn mang một sắc âm u, nhìn ra xa xa chỉ thấy mờ mờ mù mù. May mà trời vẫn chưa đổ mưa. Trên quan đạo tuy đã có ngựa xe qua lại nhưng rất ít hành nhân. Ba người phóng ngựa lao đi vun vút, tiếng vó vang lên vọng lại nghe như tiếng mưa trên lá. Lúc này mặt trời hoàn toàn bị che khuất không thấy hiện ra. Do trên không mây xám phủ đầy nên bóng tối đến nhanh hơn ngày

thường. Giờ dậu vừa qua thì ba người đã tới Chu Thành. Trên phố giờ này đèn đuốc đã sáng trưng. Vì để cho ngày mai lên đường được thuận tiện nên Trung Cường quyết định đi xuyên qua phố đến trước một khách điểm ở phía nam Chu Thành mà xuống ngựa. Ba tay tiểu nhị thấy khách liền chạy ủa ra dắt ngựa đồng thời khách khí lễ phép nói:

- Quý vị đi đường chắc là vất vả mời vào, mời vào.

Trung Cường mỗi khi đến một chỗ mới đều hỏi mấy tên tiểu nhị trong khách điểm về tông tích của Lục Dã Khôn Long. Lúc này chàng vẫn đưa cương ngựa cho họ và hỏi:

- Xin hỏi mấy ngày nay quý điểm có gặp qua một vị nữ hiệp thân mặc áo hồng, vai khoác áo nhung màu hồng đi ngang qua đây không?

Trong ba tay dắt ngựa có một người gật đầu liên tiếp và cất giọng nói:

- Có một vị thân mặc áo hồng tuổi độ hai mươi sáu, hai mươi bảy ...

Trung Cường nghe vậy không đợi cho hắn nói dứt chàng liền nôn nóng hỏi:

- Người đó đi qua đây đã bao lâu rồi?

Người nọ liền trả lời ngay, không chút do dự:

- Ngày sáng hôm nay, dường như tối qua vị nữ hiệp này đã nghỉ ở trong thành.

Trung Cường vừa nghe, vui mừng như điên, dường như chàng không còn tin vào đôi tai của mình, chàng quay sang nhìn ba con ngựa, thấy tinh thần và sức lực của chúng vẫn còn hăng, do đó chàng quyết định suốt đêm đuổi theo Khôn Long tiền bối vì chàng nghĩ rằng nếu đêm nay đuổi không kịp, nhất định ngày mai sẽ theo kịp người. Nghĩ vậy nên chàng vội móc từ trong ngực ra một đỉnh bạc đưa cho ba tên tiểu nhị và nói:

- Nhờ ba vị tức tốc xoa bóp và tắm tấp cho ngựa, gỡ sạch bùn đất trong móng, dùng loại lương thảo hảo hạng cho ngựa ăn vì cơm nước xong chúng tôi còn có chuyện gấp phải lên đường ngay. Đỉnh bạc này gửi cho ba vị để uống trà.

Nói xong chàng vui vẻ giao đỉnh bạc cho một trong ba người cất giữ. Ba tay giúp việc nhìn thấy đỉnh bạc sáng lấp lánh, dường như kinh ngạc ngơ ngác về sự hào phóng của khách.

Cả ba khom người luôn miệng dạ vâng và vui mừng dắt ngựa đi về phía sau. Trí Mẫn và Lệ Quân nghe nói Khôn Long tiền bối vừa mới đi ngang qua đây ai nấy đều vô cùng hưng phấn.

Ba người liền lên tửu lầu, trên lầu đèn đuốc sáng choang, tửu khách ngồi đông gần như kín chỗ. Ba người chọn một chiếc bàn còn trống, ngồi xuống lập tức một tên tửu bảo chạy tới.

Do lòng phấn khởi nên Trung Cường cảm thấy hơi đói. Trí Mẫn, Lệ Quân tùy ý gọi mấy món vừa miệng. Sau đó lại kêu thêm một bình mai quế tửu.

Lệ Quân thấy đôi mày kiếm của Trung Cường khê giãn ra, đôi mắt sáng long lanh ấm áp, tinh thần cực kỳ hưng phấn, lòng nàng càng rất đổi mừng vui, đây là lần đầu tiên kể từ ngày nàng gửi trọn con tim cho Trung Cường nàng mới thấy chàng vui vẻ thế này.

Không bao lâu tửu bảo mang rượu và thức ăn dọn lên. Do phải chờ đợi mấy tên tiểu nhị tắm tấp, xoa lưng cho ngựa nên ba người cứ từ tốn thưởng thức bình mai quế tửu. Trung Cường kể về khoảng thời gian chàng học nghệ trước Bì Thiên động và một số sự tích về Lục Dã Khôn Long mà chàng được biết.

Trí Mẫn kể cho Lệ Quân về sự trẻ đẹp và võ công cao tuyệt của Lục Dã Khôn Long lão tiền bối của nàng. Lệ Quân nghe kể một cách chăm chú và say mê. Căn cứ vào võ công kinh người của Cường đệ đệ và một số truyền thuyết trên giang hồ võ công trác tuyệt của Lục Dã Khôn Long có lẽ chẳng phải là hư truyền. Nghĩ đến ngày mai gặp được Lục Dã Khôn Long nàng quyết định phải ngắm nhìn cho thỏa vị thiếu nữ Miêu Cương mà khi xưa đã từng làm chấn động võ lâm.

Sau khi dùng bữa và thanh toán xong xuôi, ba người xuống lầu thì ba cỗ ngựa đã được tắm tấp xoa bóp và ăn uống no nê đang được ba tên tiểu nhị đang cầm cương đứng đợi. Cả ba tinh thần đều phấn chấn lộ rõ

sung sức. Trung Cường thân thiết đưa tay vỗ nhẹ vào thân con Ô Long. Sau đó chàng điểm chân xuống đất phi thân ngồi lên yên ngựa. Ô Long lập tức phấn khởi cất lên một tiếng hí trầm trầm.

Ba người ba cỗ ngựa rời bỏ Nam Quan thời khắc lúc này đã là canh một. Sắc trời vẫn âm trầm u ám, bốn phía xung quanh tối đen như mực. Sau một trận phi như giông bão, người ngựa đã đi được hơn hai mươi dặm. Lúc này đã vào độ canh hai, quan đạo phía trước có một vạt rừng rậm vắt ngang. Bỗng nhiên nghe như có tiếng người quát nạt từ phía cửa rừng thấp thoáng vọng đến bên tai, âm thanh tuy nhỏ nhưng nghe lại hết sức rõ ràng. Sau đó lại có một tràng cười ha hả cất lên chấn động cả tứ dã hoang vu vọt thẳng lên bầu trời đêm u ám.

Ba người trên ngựa nghe vậy chợt dạ lập tức gờ cương giảm bớt tốc lực, ba cỗ ngựa đều bực bội cất lên mấy tiếng hí trầm trầm. Lúc này sợ nhất là nảy sinh lỗi thôi cản trở công việc nên Trí Mẫn hạ giọng nói với Trung Cường:

- Cường ca ca, phía trước có thể có người đang giao tranh hoặc tầm cừ, tốt nhất chúng ta vòng qua quan đạo mà đi.

Lệ Quân tuy tán đồng việc đi vòng nhưng nhìn sang hai bên thấy ruộng lúa xanh tốt do nông dân cực khổ trồng lên, cả hai chợt có phần do dự. Đưa mắt nhìn về phía trước mặt thì thấy vạt rừng trong ánh sáng mờ mờ có hai bóng người to lớn đang bay lượn hòa quyện vào nhau, chốc chốc lại thấy xuất hiện một luồng ánh sáng lạnh. Trung Cường thấy hai bóng người phía trước đánh nhau ở giữa quan đạo, chàng quay sang Lệ Quân như muốn nói điều gì.

Thì bỗng nhiên!

Bùng! Một tiếng nổ to từ trước mặt vọng đến.

Trung Cường vội quay đầu nhìn xem thì thấy trước cửa rừng có một cột bụi cuộn cuộn bốc lên. Hai đạo nhân ảnh đang lắc lư tách ra, có lẽ họ vừa tiếp xong một chưởng. Sau đó có một tiếng kêu phẫn nộ sắc tựa như dao cắt lên:

- Lão cẩu kia, ngươi cứ mãi theo sau đạo gia như hình với bóng một bước không rời tựa như con lằn xanh bám theo đuôi bò, ngươi làm như vậy với dụng ý gì?

Trung Cường nghe vậy giật mình vì chàng thấy rằng dường như giọng nói này có vẻ quen quen. Nhưng giờ đây đang ngồi trên lưng ngựa, chàng không tài nào nhớ được giọng nói này là của người nào.

Trong lúc ấy bìa rừng trước mặt bỗng có một giọng cười cứng cỏi cất lên:

- Lão tạp mao kia, ngươi muốn một mình đi đánh tên tiểu tử kia, báo cho người biết không thể nào đơn giản như vậy đâu. Ta không đạt được thì ngươi cũng khó được gì đâu.

Nói xong lão lại cười ha hả và tiếp:

- Đây là bí mật chỉ có hai chúng ta biết, muốn cho chuyện này không lộ ra cho người ngoài biết, giữa hai chúng ta tất có một người phải chết.

Tiếng cười chưa dứt, giọng nói the thé của người còn lại lại vang lên:

- Lão cẩu kia, tại sao ngươi còn chưa cất chưởng tự sát cho rồi?

Trước cửa rừng bỗng lặng yên trở lại, có lẽ là do cả hai nghe thấy tiếng vó của ba cỗ ngựa nên ngưng thần nhìn về phía ba người đang đến. Lệ Quân và Trí Mẫn nhìn thấy vậy chợt cả hai bỗng rùng mình ớn lạnh. Cả hai quay sang nhìn Trung Cường thì thấy đôi mày kiếm của chàng nhướng cao, gương mặt tuấn tú đã có một màn sát khí trùm lên. Đôi mắt to sáng chớp chớp phát quang cũng đang chăm chăm nhìn về phía cửa rừng.

Lúc này khoảng giữa ba người và bìa rừng còn khoảng nửa dặm. Đột nhiên giọng nói the thé của lão già lại giục:

- Mau chặn chúng lại, đây là ba cỗ ngựa tốt.

Cùng với tiếng nói, hai bóng người nơi bìa rừng bỗng như hai luồng khói đen cuốn về phía quan đạo. Trí Mẫn thấy vậy buộc miệng nói:

- Hai gã này định cướp ngựa của chúng ta.

Lệ Quân phần nộ hừng lên một tiếng và nhanh chóng đưa tay tuốt thanh đoản kiếm ra khỏi bao, lập tức quang hoa đại thịnh chiếu sáng một khoảng trên quan đạo làm cho tứ phía xung quanh càng thêm u ám.

Thanh đoản kiếm của Lệ Quân vừa ra khỏi bao, lập tức hai đạo nhân ảnh phía trước bỗng có tiếng khàn khàn cất lên:

- Lão tạp mao à, ngươi đã có thanh Ô Kim Xích kiếm là loại kiếm hi hữu trên đời, thanh đoản kiếm này sẽ là của ta.

Tiếng nói vừa dứt hai bóng người to lớn đã dừng trên quan đạo.

Trung Cường thấy vậy cười lạnh một tiếng và nói như tự nhủ với mình:

- Hai tên ác ma này, ác tính khó đổi, lần này ta không thể nào thứ tha cho chúng.

Trí Mẫn, Lệ Quân nghe vậy ngạc nhiên, cả hai cảm thấy rằng dường như Trung Cường đã nhận ra hai người trước mặt. Lúc này ba cỗ ngựa đã tiến đến cách người đang đứng trên quan đạo chỉ còn hơn bảy trượng. Trí Mẫn và Lệ Quân mượn ánh sáng của thanh đoản kiếm mà ngưng thần nhìn kỹ thì thấy hai kẻ đang ngăn đường cản lối là một lão đạo và một lão ấu. Lão đạo mặt khỉ mõm nhọn mắt hí mày xéch thân vận đạo bào màu xanh. Trong tay là ngọn phát trần, sau lưng lộ ra chuôi thanh kiếm đen mun bóng loáng.

Lão ấu mặt vuông miệng rộng, đôi mày mọc xiên chúi xuống, đôi mắt to như vạt áo có thêu kim tuyến. Trí Mẫn, Lệ Quân xem xét một hồi vẫn không biết được hai lão này là ai.

Trung Cường đã nghe ra giọng nói của Thủy Linh đảo chủ và Lang Nha chân nhân. Lúc này thấy hai lão đang đứng giữa tâm đường, nghĩ rằng xông bừa đi ẩu không thể nào xong. Do đó chàng ra hiệu cho Trí Mẫn, Lệ Quân từ từ gò cương giảm tốc, cho ngựa dừng lại cách hai lão già khoảng hơn năm trượng, ba người liền phi thân xuống ngựa.

Thủy Linh đảo chủ và Lang Nha chân nhân thấy người đang đứng trước ngựa là Cường Trung Cường, hai lão bỗng ngậy người kinh ngạc, sau đó cả hai ngẩng mặt nhìn lên và cất lên một tràng cười khoái trá.

Lang Nha chân nhân lên tiếng nói trước:

- Thật là Đạp phá thiết hài vô mịch xứ, dắc lai toàn bất phí công phu. (Đi nát gót giày tìm chẳng gặp, gặp rồi chẳng tốn tí công phu). Xem ra chiếc gương báu kia đã trong tay ta rồi.

Nói xong lão ta mở chiếc miệng nhọn cười lên the thé và vung vẩy phát trần từ từ tiến về phía Trung Cường. Trí Mẫn lấy làm lạ không hiểu tại sao lão đạo này vừa gặp Cường ca ca bèn nhận ra ngay chàng là người đoạt được bảo kính như người ta đồn đại.

Lệ Quân cảm thấy hai lão này thật là lòng tham vô đáy, thấy Cường ca ca thì ngựa cũng không muốn đoạt mà kiếm cũng không cần.

Thủy Linh đảo chủ bỗng cười to, trợn trừng đôi mắt và quát lớn:

- Lão tạp mao, đứng lại, chắc ngươi không biết tên tiểu tử này khinh công tuyệt thế, không khéo gã sẽ chạy mất. Ta khuyên ngươi hãy đồng ý với chủ trương của bốn đảo chủ.

Bây giờ chúng ta hiệp lực lại bắt tên tiểu tử này. Sau đó đảo chủ sẽ cùng ngươi sống mái một phen, một mất một còn để quyết định xem chiếc bảo kính sẽ thuộc về ai?

Đôi mắt nhỏ của Lang Nha chân nhân đảo vòng một lượt, quả nhiên lão dừng ngay lại, có lẽ là lão đã bị lời nói của Thủy Linh đảo chủ thuyết phục cũng nên.

Trung Cường đứng trước đầu ngựa thấy thái độ đáng xấu hổ của hai lão ác ma chàng không cầm được lửa giận trong lòng. Biết rằng khuyên nhủ hai lão là một việc làm chỉ tổ hao hơi mỗi lưỡi nên chàng từ từ tiến đến gần Lang Nha chân nhân. Trung Cường đã nhìn ra tình thế trước mắt trước tiên là phải diệt ngay một lão, lão còn lại mới dễ ứng phó.

Lang Nha chân nhân lòng đầy quỷ kế, lão ta định một mình độc chiếm chiếc gương. Lúc này thấy Trung Cường tiến đến, bất giác lão ta cất lên một tràng cười. Thủy Linh đảo chủ đã tỏ được tâm ý của lão đạo từ lâu.

Lúc này lão theo sau lưng của Lang Nha chân nhân với ý đồ ngư ông đắc lợi.

Trí Mẫn thấy vậy vội tuốt đường kiếm ra cùng với Lệ Quân song song bước tới.

Thủy Linh đảo chủ và Lang Nha chân nhân chỉ biết Trung Cường khinh công kinh người.

Còn võ công của Trung Cường thế nào thì hai lão dường như không hề để ý.

Hai lão thấy Trung Cường mã bộ vững chắc, song mục hữu thần, nên cả hai liền vận thêm hai thành chân lực vào song chưởng và đồng thời cùng đề cao cảnh giác.

Đột nhiên Lang Nha chân nhân quát lên một tiếng vang rền, song chưởng đồng thời cất lên, đẩy ra một đạo kinh phong cương mãnh vô cùng, chụp thẳng vào trước ngực Trung Cường. Trung Cường lập tức dừng bước, chàng lạnh lùng hừ lên một tiếng. Song chưởng của chàng cũng vung lên đẩy ra một đạo cuồng phong kinh thiên phá thạch kèm theo tiếng rít chói tai của cơn gió cuốn. Chưởng phong cuộn cuộn mang theo vô số bụi mù đón lấy ngọn chưởng của Lang Nha chân nhân vừa phóng đến. Thủy Linh đảo chủ thấy vậy thất kinh, sắc mặt của lão chợt biến và tay áo rộng của lão phất lên, nâng bổng thân hình lão ta bay ngay vọt ra ngoài cách xa vùng tiếp chưởng độ khoảng một trượng.

Lang Nha chân nhân vừa thấy chưởng thế của Trung Cường, bất giác lão thất kinh hồn vía, vội ngưng khí vận công phòng hộ cho vùng ngực của mình.

Bùng! Kinh phong xoay chuyển, đất đá thăng thiên bụi bay tứ phía. Gió réo vù vù.

Bùng! Bùng! Bùng! Cùng với tiếng bước chân, thân thể hai người lắc lư dao động.

Trung Cường và Lang Nha chân nhân mỗi bên lùi lại ba bước.

Lúc này Trung Cường phát giác ra công lực của Lang Nha chân nhân hùng hậu dị thường. Ngay lúc ấy, đôi mày bạc của Thủy Linh đảo chủ chau lại, đôi mắt lão ta tròn tròn trắng, râu bạc phất phơ, lão ép đến vùng tay. Xuống tấn và đột nhiên quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi hãy tiếp thêm một chưởng của đảo chủ.

Chữ chủ vừa dứt song chưởng của lão đã nhanh như điện xẹt phóng ra.

Lệ Quân và Trí Mẫn thấy Trung Cường vừa đứng vững lại thì ngọn chưởng phong do Thủy Linh đảo chủ phóng ra đã ào ào chụp đến, bất giác cả hai lo lắng thét lên sợ hãi cho chàng. Trung Cường vừa thấy bóng chưởng cuộn đến chàng nổi cơn thịnh nộ, đôi mày kiếm của chàng vút lên, chàng cất tiếng quát:

- Tiếp thêm mười chưởng của ngươi thì đã sao nào?

Cùng với tiếng quát chàng đã cất tay lên và đồng thời xuống tấn.

Song chưởng của chàng lại phóng ra một đạo chưởng lực mạnh mẽ vô cùng để đón lấy luồng chưởng phong của lão.

Bùng! Một tiếng nổ đình tai điếc óc lại vang lên, cát đá vừa mới rơi xuống giờ đây lại được dịp bay lên lần nữa. Bụi bặm bốn phía lại càng lan tỏa mù mịt hơn trước. Trong rừng cây gần đó tiếng vọng oang oang liên hồi vọng tới.

Thủy Linh đảo chủ lùi liên mấy bước, lão bị chưởng lực chấn động thân thể lùi lại liên tiếp và gương mặt già nua lại đỏ bừng như gấc chín. Trung Cường cũng bị thoái lui mấy bước.

Chàng cảm thấy chưởng lực của Thủy Linh đảo chủ so với Lang Nha chân nhân lại có phần cương mãnh và khốc liệt. Tâm niệm như vậy nên chàng vội vàng cũng cố mã bộ và lại quát lên:

- Ngươi tiếp ta thêm một chưởng nữa.

Tiếng quát vừa dứt, chàng định tiến lên chợt nghe sau lưng có tiếng kêu lên. Chàng liền quay đầu nhìn lại xem thử chuyện gì đã xảy ra, bất giác chàng nổi cơn thịnh nộ khi thấy Lang Nha chân nhân không nói

không rằng, tả chưởng hữu phát đang bổ nhào về phía Trí Mẫn. Đường như lão muốn không chế Trí Mẫn để làm con tin.

Chàng liền bỏ mặc lão Thủy Linh, quát lên một tiếng nhào thẳng vào Lang Nha chân nhân. Lang Nha chân nhân cười nhạt một tiếng, chân lão điểm nhẹ xuống đất, vọt người sang ngang độ tám thước đường như lão cố ý dẫn dụ Trung Cường ra nơi khác.

Ngay lúc ấy lão Thủy Linh đảo chủ cười lạnh một tiếng sau đó lão ta sử dụng một loại thân pháp kỳ dị xẹt sang ép tới trước mặt của Ba Lệ Quân. Song chưởng của lão vẩy lên một lượt tạo thành một màn mây trùng trùng bóng chưởng, phủ thẳng xuống gương mặt của Lệ Quân, đồng thời hữu thủ của lão xẹt nhanh tới với ý đồ đoạt lấy thanh đoản kiếm trong tay Lệ Quân. Lệ Quân phần nộ quát lên, thanh đoản kiếm trong tay nàng liền xuất chiêu Khổng Tước Khai Tinh vạch lên một hình bán nguyệt tựa như một cánh quạt xoè quét về phía bóng chưởng đang ào ào ập tới.

Thủy Linh đảo chủ cười nhạt một tiếng, thân ảnh của lão nhanh như điện xẹt xoay tròn một lượt, thoáng chốc lão đã ở phía sau lưng Lệ Quân. Sau đó tay phải của lão xoè ra định khấu chặt vào vai Lệ Quân. Lão xuất thủ vừa nhanh vừa mạnh khiến cho người xem phải hoa cả mắt.

Trí Mẫn thấy vậy thất kinh, thanh trường kiếm trong tay nàng liền xuất chiêu Bạch Xà Thổ Tín mũi kiếm nhanh như điện chớp kích thẳng vào cổ tay của Thủy Linh đảo chủ. Thủy Linh đảo chủ cười nhạt khinh thường, bàn tay nắm chặt bờ vai Lệ Quân của lão ta vội vàng nới lỏng và vòng ra tránh né. Sau đó lão biến thể cho ba ngón chỉ kẹp chặt thanh trường kiếm của Trí Mẫn.

Lệ Quân quát lên một tiếng, lắc người chuyển bộ né sang một bên, Trí Mẫn kêu lên thất thanh vận công chịu đựng. Trung Cường thấy vậy phần nộ quát lên và lập tức phi thân bổ lại.

Lang Nha chân nhân cười lên đắc ý và thừa cơ nhảy theo bên gót.

Ngay lúc ấy, ngón tay đã vận đủ công lực của Thủy Linh đảo chủ bỗng giật mạnh.

Keng! Tiếng kim loại gãy vang lên lanh lảnh, thanh trường kiếm trong tay Trí Mẫn giờ đây đã bị gãy thành hai đoạn. Sau đó lão ta cười lên ngạo mạn, tay phải khẽ phát, xoạt một tiếng gió rít vạt qua, mũi kiếm gãy cùng với tiếng rít đã vun vút bay thẳng về phía Lang Nha chân nhân đang lén lút từ phía sau lưng bổ xuống Trung Cường. Lang Nha chân nhân dự định sẽ tóm lấy Trung Cường từ phía sau, đường như lão ta không hề chú ý đến Thủy Linh đảo chủ xăm soi mũi kiếm trong tay.

Lúc này lão ta chỉ thấy một ánh sao bạc xẹt đến, trong phút chốc đã gần đến nơi. Lão sợ quá hét lên một tiếng, chiếc đầu khỉ chỉ kịp né sang một bên. Xoạt! Nơi ánh sáng lạnh vừa lướt qua là một mớ tóc bạc trắng như cước đang lả tả rơi xuống. Lang Nha chân nhân lập tức dừng ngay thân ảnh đưa tay sờ đầu, thì thấy mấy ngón tay dính phải một chất gì đó ướt nhờn nhờn. Lão cúi đầu nhìn kỹ thì ra đó là máu tươi bất giác lão ta nổi trận lôi đình ngược mặt nhìn lên, đột nhiên sắc mặt của lão biến đổi không ngừng.

Khi trông thấy ngân trang thiếu niên quát lên một tiếng, thân hình nhanh như điện xẹt, xuất thủ liền hồi khiến cho Thủy Linh đảo chủ chống đỡ liên tay và la lối lù lù lại liên tiếp. Đôi mắt to như cặp chuông đồng của Thủy Linh đảo chủ tròn tròn, tóc râu phi vũ, chưởng quyền vung lên gió rít vù vù. Trung Cường quát to lại tiếp tục dâng không bay lên vượt qua đỉnh đầu của Thủy Linh đảo chủ. Ngay lúc Thủy Linh đảo chủ ngược mặt nhìn lại chàng đã xuất thủ nhanh như điện xẹt chớp lấy hai cổ tay của đối phương.

Thủy Linh đảo chủ mặt mày biến sắc, lão quát lên một tiếng vung mạnh đôi tay ...

Trung Cường xuất chiêu Thiên Thần Giáng Long, đã tóm được hai cổ tay của Thủy Linh đảo chủ. Lúc này thân chàng ở trên không trung, mượn lực hất của đối phương lộn người xuống đất, hai chân chàng vừa chạm đất chàng liền quát vang:

- Cút đi!

Cùng với tiếng quát hai tay của chàng lắc mạnh, dùng lực tổng đi.

Bưng! Bưng! Bưng! Một chuỗi tiếng động vang lên liên hồi, Thủy Linh đảo chủ khẽ hự lên một tiếng trầm trầm, đôi mắt tròn tròn, hai tay áo múa may liên hồi để giữ thăng bằng, bộ râu bạc như cước của lão phát phơ lay động, thân hình của lão lù lù lại phía sau liên hồi vọt thẳng về phía Lang Nha chân nhân.

Đột nhiên đôi mắt ti hí của Lang Nha chân nhân bừng sáng, đồng thời lão đưa tay tuốt kiếm.

Ô quang xẹt qua, cùng với tiếng ngân của thanh bảo kiếm. Lão ta quát lên một tiếng, xuất thủ quét đạo thanh quang về phía thất lưng của Thủy Linh đảo chủ lúc này đang lùi lại phía mình.

Một tiếng rú thảm thiết cất lên, huyết văng tứ phía, ngũ mạch cùng lúc phun ra như suối. Thủy Linh đảo chủ đã bị thanh bảo kiếm trong tay Lang Nha chân nhân cắt thành hai đoạn. Bặc, bặc, hai tiếng động lần lượt vang lên, hai đoạn thân thể đổ nhào ra đất.

Lang Nha chân nhân sau khi xuất thủ giết chết Thủy Linh đảo chủ bất giác lão ta ngược mặt lên trời cất lên một tràng cười khoái trá, tiếng cười như điên, chấn động tứ dã bay vút lên bầu trời đêm u tối.

Trí Mẫn, Lệ Quân đều bị sự thế xảy ra đột ngột làm cho ngẩn người ngơ ngác.

Sự việc xảy ra quá đổi bất ngờ. Trung Cường không thể nào ngờ được Lang Nha chân nhân sẽ ra tay hạ độc thủ Thủy Linh đảo chủ trong trường hợp như vậy. Do đó chàng muốn cứu cũng không sao cứu được.

Lúc này thấy thái độ cuồng ngạo của Lang Nha chân nhân, bất giác chàng nổi cơn thịnh nộ, sát khí trỗi lên, chàng quát lên một tiếng, múa tít song chưởng, phi thân bổ đến.

Lang Nha chân nhân thấy vậy ngưng bật tiếng cười, thanh Ô Mục kiếm trong tay lão lại vút lên, vạch thành một đạo ánh sáng xanh thẫm, vận khí cho luân chuyển lực thấm tận thân kiếm, khiến cho ánh kiếm tỏa ra càng thịnh.

Trung Cường giật mình, chân trái khê điểm xuống đất, thân chàng nhanh như điện chớp xẹt ngang ra xa khoảng hai thước, tuy thế tránh cực kỳ nhanh nhẹn nhưng một trận hàn khí như cắt vào da cũng đã hắt ngang qua mặt, khiến chàng cảm thấy như bị kim châm.

Lang Nha chân nhân thấy vậy liền cất lên một tràng cười cuồng ngông ngạo mạn, lòng can đảm cũng được tăng lên, lão cất cây phát trần ra phía sau lưng và lững lững tiến lên ép lấy Trung Cường. Trung Cường cau mày, đôi mắt gườm gườm nhìn Lang Nha chân nhân tay chàng từ từ nắm chặt chuôi kiếm. Xoẹt, một tiếng ngân tựa tiếng long gầm vang lên, hồng quang xuất hiện, thanh Đồng Phong bảo kiếm đã xuất hiện trên tay Trung Cường.

Lúc này tại hiện trường quang hoa đại thịnh, kiếm khí bừng bừng sáng cả một khoảng rộng độ mười trượng.

Đồng Phong, Ô Mục, Bạch Sương, ba thanh bảo kiếm xuất hiện cùng một nơi hồng quang nhấp nháy, thanh khí bừng bừng, hàn quang chiếu rọi. Ánh hào quang của ba thanh bảo kiếm hòa quyện vào nhau tạo thành một cảnh tượng diễm lệ vô cùng lâu nay khó gặp.

Trong khoảng cách mười trượng trở lại bầu không khí được chiếu sáng như có ánh trăng treo tại đỉnh đầu.

Thanh Đồng Phong bảo kiếm của Trung Cường vừa ra khỏi bao. Thanh Ô Mục trên tay Lang Nha chân nhân bỗng tự mình phát ra một loạt tiếng coong coong, nhẹ nhẹ.

Lang Nha chân nhân trông thấy thanh Đồng Phong bảo kiếm mặt lão bỗng hơi biến sắc, dường như lão đã nhận ra đây chính là thanh đệ nhất bảo giản của vùng Miêu Cương năm xưa đã có lần xuất hiện. Do đó chân lão bỗng bước chậm lại, hai mắt của lão chăm chú nhìn vào thanh Đồng Phong bảo kiếm lộ vẻ tham lam thêm muốn.

Trung Cường nắm chặt chuôi kiếm trong tay từ từ tiến về phía Lang Nha chân nhân.

Bởi lẽ trong tay song phương đều là bảo kiếm, cả hai đều là cao thủ võ lâm nên dường như ai cũng nghĩ rằng cần phải tốc chiến tốc thắng. Trung Cường cảm thấy lòng dạ của Lang Nha chân nhân vô cùng hiểm ác. Chàng quyết tâm phải diệt trừ không nên để lão sống ở thế gian mà hãm hại người đời.

Lang Nha chân nhân thấy đã trừ đi Thủy Linh đảo chủ, bảo kính giờ đây chỉ còn lại cho mình.

Lúc này hai người đã đi vòng quanh bốn con mắt nhìn nhau không chớp.

Lang Nha chân nhân muốn chiếm tiên cơ, để giành lợi thế, lão ta quát lên một tiếng, xuất thủ tấn công, thanh Ô Mục kiếm trong tay lão liền xuất chiêu Long Vờn Song Châu vẽ lên hai đóa hoa kiếm chực điểm vào hai vai của Trung Cường.

Trung Cường quát vang lên một tiếng, thân như điện chớp, thanh Đồng Phong kiếm nhanh chóng xuất chiêu Hoàn Đoạn Giang Hà vạch nên một đạo hào quang lóng lánh kích thẳng vào tay cầm kiếm của Lang Nha chân nhân, Lang Nha chân nhân giật mình thất sắc lão vội thét lên một tiếng, trầm kiếm chuyển người, lùi lại ba thước. Trung Cường thân hình như làn khói nhẹ. Xoẹt, xoẹt, xoẹt chàng công liền ba kiếm thượng điểm Mi Tâm, hạ quét song cước, trung kích Đan Điền. Trong nháy mắt, kiếm rít vù vù hồng quang chói mắt, ánh sáng phiêu bồng trông tựa giao long.

Lang Nha chân nhân tránh né liên hồi miệng không ngớt kêu lên kinh khiếp, trong phút chốc lão đã bị ép đến độ tay chân bấn loạn lão đành thoái lui liên tiếp. Trung Cường xuất chiêu chiếm được thế thượng phong, chàng liền lần lượt tiến lên tấn công tới tấp, thanh Đồng Phong bảo kiếm trong tay vẫn cuộn cuộn vung lên, chém, quét, điểm liên tuôn bất tận, thế kiếm như trường giang cuộn chảy liên miên không dứt.

Lang Nha chân nhân chỉ biết dựa vào những công phu khéo léo để tránh thế công, thái độ kiêu căng cao ngạo đã hoàn toàn biến mất, hai bên má đã đầy mồ hôi.

Lúc ấy, dưới chân Trung Cường lại là thi thể của Thủy Linh đảo chủ, nên chàng phải tạt ngang lệch đi nửa bước. Nên tay kiếm cũng có phần chậm lại.

Lang Nha chân nhân quát lên một tiếng xẹt người liên tiếp, chớp lấy thời cơ, thanh ô quang cuộn cuộn, thanh khí bùng bùng lóe lên từng chiêu từng chiêu.

Cả hai đều quý kiếm như mạng cho nên không ai dám dùng kiếm phong chặn thế công của đối phương vì sợ sẽ làm tổn hại đến bảo kiếm. Cho nên cả hai đều hết sức chú ý để cho đôi kiếm không va chạm vào nhau.

Do đó Trung Cường cũng bị ép lùi liên tiếp, nhưng từ trước khi gặp phải những trận quyết đấu kinh hiểm thế này, chàng đã biết rõ điều quan trọng nhất của người dùng kiếm không phải là thân người phiêu động, trường kiếm phi vũ làm cho đối phương hoa mắt hoảng loạn mà quan trọng nhất là song mục ngưng thần bộ vững như núi, tâm ý, khí kiếm phải hợp thành một thể để giao đấu với đối phương.

Lệ Quân lúc này cũng xuất thủ nghênh chiến tuy nàng là đệ tử chân truyền của Mông Sơn lão ni nhưng nàng cũng cảm thấy kiếm thuật của mình không sao địch lại Lang Nha chân nhân nhưng nàng cũng đỡ thay cho Trung Cường được ba kiếm tấn công của Lang Nha chân nhân.

Trí Mẫn với đôi tay không, chỉ biết đứng nhìn mà lo lắng. Ngọc thủ ướt đầm mồ hôi.

Lúc này nàng chỉ biết lo lắng chẳng biết tính sao chỉ vì trong tay không kiếm.

Lang Nha chân nhân thấy rằng không thể để mất thời cơ thanh Ô Mục kiếm lại loang loáng vung lên điểm thẳng vào Đan Điền của Trung Cường.

Trung Cường quát lên một tiếng, thanh Đồng Phong bảo kiếm quét thẳng về phía cổ của Lang Nha chân nhân, chiêu kiếm này vừa mạnh vừa chuẩn nhanh như điện chớp.

Lang Nha chân nhân giật mình kinh hãi, phần thân trên ngã vội ra sau đồng thời thoái lui nhanh như gió cuốn.

Xoẹt! Vạt áo bào của lão đã bị thanh bảo kiếm cắt đi một mảnh.

Trung Cường lập tức chớp lấy thời cơ, tựa như thuận thủy đưa thuyền xuất tiếp một chiêu nhanh như chớp giật, công thẳng vào ngực của Lang Nha chân nhân.

Lang Nha chân nhân kinh hồn khiếp vía mặt mày tái xanh, lão ta quát lên một tiếng, thanh Ô Mục bảo kiếm trong tay liền xuất chiêu Nhất Trụ Kinh Thiên với ý đồ hai kiếm đều tiêu.

Trung Cường phần nộ cười vang, thanh bảo kiếm trong tay chàng bỗng biến thể trầm xuống, Lang Nha chân nhân rú lên thảm thiết, thanh Ô Mục bảo kiếm bay vọt lên không.

Cánh tay phải của lão gói trong tay áo rơi thẳng xuống đất, thanh Đồng Phong bảo kiếm lại quét nhanh như điện, một bóng người bắn xa ra ngoài độ tám thước, một tiếng rú thảm thiết vang lên máu tươi phụt thành vòi bắn ra tứ phía.

Thi thể của Lang Nha chân nhân xoay tròn một vòng và ngã nhào ra đất. Trung Cường thu kiếm, đưa mắt nhìn vào thi thể đang co giật liên hồi của Lang Nha chân nhân. Bỗng ứng với lời nói của lão nhân khi chàng gặp trong hiệp cốc:

“Không giết người! Ta e người không giữ được!”.

Bỗng nhiên từ phía sau lưng chàng tiếng Lê Quân vui vẻ cất lên:

- Mẫn muội, tỷ đến lão ác đạo tháo lấy bao kiếm, muội xuống dưới ruộng lấy kiếm về đây.

Tiếng nói vừa dứt nàng đã thu thanh đoản kiếm cho vào trong bao, ánh sáng biến mất, tứ phía xung quanh lại phủ lên một màu đen tối. Bỗng người xẹt đi, Lê Quân đã đến bên thi thể của lão ác đạo.

Trung Cường quay lại thì thấy Trí Mẫn đã xuống phía ruộng. Thanh Kim Xích Mực kiếm dường như đã hoàn toàn cắm phập vào đất, chỉ còn độ một tấc lộ ra ngoài phát ra một vòng sáng xanh.

Trí Mẫn khom người rút thanh kiếm từ dưới đất lên.

Lập tức hào quang lại phát ra ánh sáng lạnh. Trí Mẫn phi thân vọt người trở lại.

Lúc này Lê Quân đã mở bao kiếm từ xác lão ác đạo và cũng mang đến nơi. Ba người cúi đầu quan sát thanh kiếm, phát hiện ra thanh Ô Mực này hình thức không khác gì thanh Đồng Phong bảo kiếm mà Trung Cường đang mang trên lưng.

Thanh kiếm ô quang bóng loáng, thanh khí bùng bùng, toát ra một đạo kiếm khí xanh xanh như thích vào da thịt. Mở lớp vải dầu quấn thanh bảo kiếm, ngoài lớp sơn đen bao kiếm còn được chạm một con phi long, thân phi long được khảm đầy đá quý lấp lánh phát quang sinh động như một con rồng sống.

Lê Quân xem xong mỉm cười và nói:

- Linh vật bảo khí, hữu đức cư chi. Thanh bảo kiếm này nay vào tay muội muội có thể nói rằng là gặp phải chủ rồi.

Gương mặt hoa của Trí Mẫn bỗng đỏ bừng nàng khiêm tốn nói:

- Tiểu muội có tài đức gì đâu, Quân tỷ tỷ chớ có khen bừa.

Nói xong nàng quay sang nhìn vào thi thể của Lang Nha chân nhân đang nằm trên vệ đường. Lòng nàng bỗng dấy lên một luồng thương cảm, đôi mày ngài của nàng chau lại và nói:

- Thanh kiếm này tuy tốt, nhưng muội lại không thích dùng nó.

Lê Quân nghe vậy lấy làm khó hiểu ngơ ngác nhìn sang Trí Mẫn, không biết nói gì.

Trung Cường đã nhìn ra tâm ý của Trí Mẫn nên cười ha hả và nói:

- Mẫn muội không dùng thì để cho ta.

Nói xong chàng nhận kiếm từ tay Trí Mẫn và nhận bao ở chỗ Lê Quân.

Mày ngài của Lê Quân nhướng cao, lòng nàng lộ vẻ bất phục, nàng nghiêm giọng nói:

- Đệ đã có thanh Đồng Phong, đòi thêm Ô Mực để làm gì?

Trung Cường thấy Quân tỷ tỷ vì bênh Trí Mẫn mà lộ vẻ bất bình, chàng lập tức cười lên thích thú và đáp:

- Đương nhiên là đệ sẽ lấy thanh Đồng Phong bảo kiếm do Khôn Long tiên bối tặng đệ, đệ tặng lại cho Mẫn muội dùng.

Trí Mẫn lập tức nghiêm túc nói:

- Không được đâu đó là Khôn Long tiên bối tặng huynh, huynh hãy giữ lấy.

Lê Quân vui vẻ nói với Trí Mẫn:

- Khôn Long tiên bối mang kiếm tặng cho Cường đệ, Cường đệ có quyền tặng lại cho muội.

Nói đoạn không chờ cho Trí Mẫn phân trần. Nàng lập tức đến sau lưng Trung Cường tháo dây lấy thanh Đồng Phong bảo kiếm xuống.

Lệ Quân thấy thanh Đồng Phong kiếm, nàng chợt động linh cơ nên cũng dỡ lớp vải dầu quấn quanh bảo kiếm.

Ba người cúi xuống xem xét, bất giác đều ngơ ngác.

Trung Cường tuy đã nhận lấy thanh kiếm ở Bi Thiên động và chàng vẫn mang trên lưng nhưng chưa từng mở lớp vải dầu quấn quanh bảo kiếm ra xem.

Giờ đây chàng mới có dịp xem kỹ, thì ra trên bao kiếm có khắc một con hổ phụng được khảm đầy đá quý nhiều màu.

Đôi mắt phượng của Lệ Quân vụt sáng, nàng lập tức hào hứng nói:

- Quả thật là ý trời, thanh Đồng Phong bảo kiếm này đúng ra là để Mẫn muội dùng mới phải.

Nói xong nàng nắm lấy đốc kiếm tuốt ra khỏi bao.

Xoẹt! Quang hoa đại thịnh sáng cả mười trượng, thanh Đồng Phong bảo kiếm vừa ra khỏi bao, thanh Ô Mục kiếm bỗng tự phát ra một tiếng ngân khe khẽ.

Ba người thấy hiện tượng kỳ dị này đều ngạc nhiên ngơ ngác không hiểu vì sao.

Lệ Quân chợt trầm tư suy nghĩ một hồi, dường như nàng đã ngộ ra điều gì, nàng nói:

- Lẽ nào đây là đôi thư hùng kiếm năm xưa?

Lệ Quân nói xong, Trí Mẫn bất giác đỏ mặt và e thẹn mỉm cười.

Trung Cường khẽ trầm tư và nói:

- Rất có thể Quân tỷ tỷ nói đúng, nếu như vậy thì chỉ chờ đến khi gặp được Khôn Long lão tiên bối mới có thể biết được.

- Nhưng mà nghe lão tiên bối nói, thanh Đồng Phong bảo kiếm là loại binh khí sắc bén đệ nhất của xứ Miêu Cương.

Lệ Quân không đợi Trung Cường nói dứt, nàng trừng đôi mắt phượng và lớn tiếng bênh vực cho ý kiến của mình, trong câu nói có hàm ý trêu chọc:

- Tất nhiên là đệ nhất rồi, chứ không phải thư trước hùng sau hay sao? Từ cổ chí kim chỉ nghe người ta nói thư hùng kiếm chứ chưa hề nghe nói là hùng thư kiếm đúng không?

Trung Cường và Trí Mẫn nghe Lệ Quân giải thích một cách khôi hài như vậy, nhận thấy cũng có phần hữu lý, cả hai không nhịn được liền phì cười vui vẻ.

Ngay lúc ấy bỗng có một giọt nước đột nhiên rơi xuống gương mặt tuần tú của Trung Cường.

Trung Cường lập tức ngưng cười, bất giác buột miệng kêu lên:

- Thôi chết! Trời gần mưa rồi.

Trí Mẫn và Lệ Quân nghe vậy liền ngược mặt nhìn lên bầu trời đêm u tối. Chỉ thấy mây đen dày đặc, gió mát nổi lên lướt ngang gương mặt mọi người. Quả thật trời đang sắp đổ cơn mưa lớn.

Thế là Trung Cường mang thanh Ô Kim Xích Mục kiếm lên lưng, Lệ Quân cũng giúp Trí Mẫn đeo thanh Đồng Phong bảo kiếm. Ba người phi thân lên ngựa phi thẳng vào cánh rừng trước mặt.

Trong rừng tối đen như mực, xoè bàn tay ra trước mặt chẳng thấy ngón nào.

Ba cỗ ngựa phi điên cuồng như bay, thoảng chốc đã xuyên qua vạt rừng, từng giọt mưa trên không cũng đã bắt đầu lộp độp rơi xuống.

Trí Mẫn, Lệ Quân trong lúc lo lắng sợ trời mưa to, không còn lòng dạ đâu mà hỏi xem hai lão bị giết lúc này là ai.

Cả hai chỉ hy vọng gặp được một tiểu thôn, tiểu trấn thậm chí một ngôi miếu nhỏ để tạm thời tránh qua cơn mưa, bởi lẽ cả ba đều đang lo mưa sẽ kéo đến như trút nước. Đưa mắt nhìn quanh, ba người bỗng vui mừng trong dạ vì trong bóng tối phía trước bỗng nhiên có mấy ánh đèn hiện ra, ước lượng khoảng cách ít nhất cũng còn độ khoảng một dặm.

Ba cỗ ngựa dường như cũng hiểu được tâm ý của chủ nhân, cả ba cứ lặng im lao về trước như điên như dại. Chỉ thấy mấy đốm sáng ở phía trước đang lao tới như bay, một chốc sau, khoảng cách chỉ còn không quá mấy chục trượng. Ba người đưa mắt nhìn xem thì thấy trước mặt là một tòa núi thấp. Mấy ánh đèn phát ra từ lưng chừng núi. Trong chớp, mắt ba người đã đến chân núi trước mặt nhìn lên thì thấy hóa ra đó là một tòa trang viện được xây dựng dựa theo vách núi. Lúc ấy cả ba đều vui mừng tột độ, liền giật cương thúc ngựa xông thẳng lên trên núi. Vượt qua một rừng liễu dây, lại thêm một hồi phóng vó ngựa đã đưa ba người đến trước cánh cổng sơn màu đỏ của trang viện. Ba người chưa kịp đưa mắt quan sát hình thể xung quanh, mưa đã bắt đầu ào ạt trút xuống.

Lệ Quân, Trí Mẫn cười lên mừng rỡ ba người ở trên lưng ngựa phi thân vượt qua cánh cửa vọt vào phía trong, ba cỗ ngựa cũng từ từ bước lên mấy bậc thềm tiến lên theo chủ. Ba người phải đi những giọt nước mưa vừa bám vào thân. Cả ba cũng cười tươi vui vẻ vì không phải mắc mưa.

Đột nhiên bầu trời lóe lên một ánh chớp, sau đó là tiếng sấm vang rền. Ba người tranh thủ ánh sáng của tia chớp ngược mắt nhìn lên cánh cổng, bất giác sắc mặt cả ba đều đồng thời biến đổi và ai nấy đều ngây người thất kinh.

Trung Cường, Lệ Quân, Trí Mẫn đều theo bản năng lùi lại nửa bước vì thấy trên cánh cổng là một tấm biển sơn son thiếp vàng rộng độ ba thước, dài gần một trượng. Trên tấm biển có khắc bốn chữ màu hồng thật to Yêu Nga Hoan Uyển.

Điều khiến Trung Cường và Lệ Quân, Trí Mẫn kinh ngạc không phải là bốn chữ Yêu Nga Hoan Uyển mà là ở giữa mỗi chữ đều có cắm một ngọn trùy thủ sáng loáng.

Ô Long Tiểu Bạch và Tảo Hồng cũng đã đến cổng lâu, mắt của bảy ngựa cứ dáo dác liên hồi và chúng hí hí lên từng tiếng trầm trầm. Tinh thần của chúng tỏ ra bất ổn lạ thường.

Ba người cũng dự cảm thấy rằng đêm nay trong tòa sơn trang này có thể đã xảy ra một điều gì đó thật là kinh khủng ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Trí Mẫn xem xong lập tức lo lắng hạ giọng nói:

- Cường ca ca, chúng ta mau mau đi thôi, e rằng đây chính là lưu đạo tâm hoa mà người ta vẫn hay nói ...

Lệ Quân không đợi cho Trí Mẫn nói hết nàng cũng lo lắng tiếp lời:

- Trên giang hồ, giết cừu nhân thường hay tiến hành một cách âm thầm bí mật hai bên đều mong giết để diệt khẩu. Chúng ta nhất thiết không nên gặp mặt kẻ đến đây tầm cừu, xem tình hình này số người đêm nay đến đây tầm cừu có lẽ là không ít.

Nói xong nàng quay sang nhìn Trung Cường, thấy chàng vẫn đang đứng trầm tư nhìn lên mấy ngọn trùy thủ sáng ngời cắm trên tấm biển, dường như chàng đang nghĩ ngợi điều chi. Nàng liền nói tiếp:

- Tuy chúng ta không sợ, nhưng dính dáng vào những chuyện thanh toán lẫn nhau trong giới giang hồ, không có điều gì hay cả. Hơn nữa chúng ta hôm nay suốt đêm bôn tẩu với mục đích là hy vọng sáng mai có thể gặp được Khôn Long tiền bối.

Trung Cường dường như đã bị lời nói của Lệ Quân đánh động. Chàng quay đầu nhìn ra ngoài cổng. Bên ngoài mưa vẫn rơi như trút nước. Sấm chớp vang trời. Bất giác đôi mày kiếm của chàng chau lại chàng cất tiếng nói:

- Mưa to như vậy, đi bằng cách nào?

Dường như Lệ Quân và Trí Mẫn đều bị vấn đề ấy nên khó quyết định do đó hai người chỉ chau mày nhìn ra những bong bóng nước phía bên ngoài đang trôi theo dòng nước.

Trung Cường thấy hai vị cô nương không ai đáp lời, chàng lại ngược mắt nhìn lên bốn ngọn trủy thủ và lên tiếng:

- Đường như người đến tầm thù đã bỏ đi rồi, đây chỉ là ký hiệu lưu lại trước lúc ra đi.

Ngay lúc ấy bỗng có một ngọn gió đêm ẩm ướt mang theo một mùi tanh từ phía trong lầu thối ra. Trung Cường chột dạ quay sang nhìn Lệ Quân và Trí Mẫn. Phát hiện hai nàng cũng đang giật mình biến sắc, mắt lộ hào quang. Do đó chàng buộc miệng lên tiếng hỏi:

- Hai người cũng nghe mùi máu tanh phải không?

Trí Mẫn, Lệ Quân thần sắc căng thẳng, kinh dị cả hai gật đầu xác nhận.

Ba người đồng thời đưa mắt nhìn xem thì thấy cửa lầu màu đỏ, trên cánh cửa có cặp vòng đồng sáng loáng phản chiếu ánh chớp cường liệt của đêm mưa.

Dưới chân có đá xanh lót đường, trên đỉnh điêu khắc trang trí đẹp đẽ, phía phải gian lầu còn xây thêm một dãy nhà rộng rãi.

Ba người thấy hình thế của tòa lầu biết rằng tòa sơn trang này được kiến trúc hết sức nguy nga đài hoàng. Nhưng nhìn lên bốn chữ khắc ở trước cổng thì cảm thấy rằng chủ nhân của trang này không phải là một nhân vật chính nhân.

Gió đêm lại mang đến một trận mùi tanh của máu, Trung Cường chau đôi mày kiếm và nói:

- Có lẽ kẻ tầm thù đã đạt được mục đích rồi.

Nói đoạn ba người liền ngưng thần lắng nghe, ngoài tiếng sấm sét trên không trung và tiếng mưa trên lá, trong sơn trang chết lặng như tờ, không hề nghe thấy một hơi thở nhẹ.

[mất hai trang] Mọi người đến đây. Phía sau ánh đèn dường như là một tòa đại sảnh. Đại sảnh dường như được thiết kế ăn sâu vào vách núi cùng với hai dãy nhà trong màn đêm đen kịt chỉ thấy mờ mờ bóng dáng.

Lúc này mưa to đã tạnh hẳn, toàn nghe vang lên tiếng nước chảy róc rách, trong luồng gió đêm vẫn còn mang đầy hơi nước và vài hạt mưa nhuyển lất phát bay qua. Từ phía xa xa vẫn vọng lại tiếng sấm âm âm.

Trí Mẫn thấy vậy, hưng phấn nói:

- Mưa tạnh rồi, chúng ta đi thôi!

Lời nàng vừa dứt thì chợt nghe tiếng thở dài khe khẽ của Trung Cường và từ phía góc quanh của hành lang chàng tung mình nhảy thẳng về phía đại sảnh. Trí Mẫn và Lệ Quân đưa mắt nhìn thì thấy trong vũng máu nhớp nhúa trước đại sảnh có một thi thể cụt đầu đang nằm đấy. Hai nàng đồng thời nhảy đến bên cạnh Trung Cường cúi đầu xem xét. Thì ra đây là thi thể của một đại hán ăn mặc cẩm y. Chiếc đầu lâu đã lìa khỏi xác rơi ở bên ngoài hành lang. Máu huyết đã được trận mưa gội sạch, giờ đây trông càng có vẻ nhợt nhạt xanh xám.

Trung Cường xem xong ngẩng đầu nhìn lên. Chàng phát hiện trên tiểu đình trước mặt dường như có hai thi thể ở đó. Chàng bèn quay sang nói với Trí Mẫn và Lệ Quân:

- Chúng ta qua đó xem thử.

Nói xong ba người vượt qua hành lang nhảy vọt về phía tiểu đình trong hoa viên. Đến tiểu đình, ba người phát hiện ra hai thi thể thiếu nữ đang nằm trong vũng máu, ngực cả hai bị binh khí rạch toạc một đường dài, tử trạng vô cùng thê thảm.

Trung Cường thấy vậy liền phẫn nộ nói:

- Không ngờ lòng dạ của mấy người này lại độc ác như vậy. Ngay cả hai thiếu nữ chân yếu tay mềm trời gà không chặt như thế này mà chúng cũng chẳng buông tha.

Trí Mẫn xem xong, khe khẽ thở dài và nói:

- Tình hình thế này, xem ra khó mà tìm được một người sống sót trong trang viện này.

Lệ Quân phần nộ nói:

- Không giết sạch làm sao đạt được mục đích giết người diệt khẩu của chúng.

Trung Cường quay sang nhìn Lệ Quân và Trí Mẫn. Sau đó nghiêm nghị nói:

- Chúng ta vào trong xem thử, không chừng còn có người bị thương chờ cứu chữa.

Nói xong chàng quay người định nhảy vọt ra khỏi tiểu đình.

Đột nhiên mấy ngọn đèn ở phía trên vụt tắt, toàn khu núi bỗng chìm trong một màn đêm đen kịt. Sự thể biến đổi nhanh khiến cho hai vị cô nương có phần lo sợ kêu lên khe khẽ.

Đôi mắt của Trung Cường lóe sáng, đôi mày kiếm lập tức vút lên. Chàng phần nộ nói:

- Nhanh lên, ác nhân vẫn chưa đi khỏi.

Chữ khỏi vừa dứt chàng đã dẫn đầu nhảy vọt khỏi ngôi tiểu đình, thân chàng nhanh như tên bắn vọt thẳng về phía ngọn đèn vừa tắt. Lệ Quân, Trí Mẫn sợ Trung Cường có điều sơ sót nên hai nàng cũng nhanh chóng thi triển khinh công bám theo phía sau Trung Cường.

Ba người vừa lao lên phía trước vừa vận công thủ thế đề phòng có kẻ thừa cơ đánh lén.

Trong thoáng chốc, đã lên đến lưng núi, cả ba không dám ngang nhiên đột nhập lập tức ẩn thân sau tòa giả sơn. Đưa mắt nhìn xem thì thấy trước mặt là một tòa đại đình. Phía trước đại đình là một dãy bậc thang rộng rãi, hai bên bậc thang là một hàng cột đá làm lan can.

Mấy mươi bậc thang dẫn thẳng về phía cửa đại đình. Trước cổng đại đình là một dãy đèn chưa được thắp lên đang lắc lư lay động trong gió. Phía trong đại đình tối đen như mực, chỉ có thể nhìn được mấy bóng đèn trắng trắng treo ở phía trước đại đình.

Do đại đình tương đối cao nên ba người không sao thấy rõ phía trong. Cả ba ngưng thần nghe ngóng, chỉ nghe tứ bề im ắng đến rợn người.

Chỉ có tiếng đèn dầu lắc lư theo gió phát ra mấy tiếng leng keng. Ngoài ra không còn nghe thấy âm thanh nào khác, Trung Cường nghe xong liền nhón tay ra sau nhặt một hòn đá nhỏ, vung tay ném đá. Viên đá nhỏ rít lên một tiếng và bay vọt về phía trong đại đình.

Bụp! Đường như viên đá đã va chạm vào thân người hoặc là một vật dụng gì đó bằng da chỉ phát ra một tiếng trầm trầm từ đại đình vọng tới.

Trung Cường thấy không có phản ứng gì, chàng liền vọt người nhảy ra, nhẹ bước như con linh miêu nhảy vọt lên về phía mấy bậc thang dẫn về đại đình. Chân chưa đứng vững, bỗng có mùi máu tanh từ phía trong đại đình xộc vào trong mũi của Trung Cường. Quay đầu nhìn lại thì thấy Lệ Quân và Trí Mẫn cũng lặng lẽ vừa đến sau lưng. Ba người vừa thủ thế vừa men theo mấy bậc thang vọt về phía cửa đại đình nhanh như điện xẹt. Trong lúc phi bổ, Trung Cường đã đưa tay tuốt kiếm cầm chặt trong tay. Lệ Quân, Trí Mẫn cũng lần lượt làm theo, cả hai nàng cũng nắm chặt trong tay thanh Đồng Phong và Bạch Sương sẵn sàng xuất thủ. Sau một loạt tiếng ngân tựa long ngâm, trước cửa đại đình giờ đây quang hoa đại thịnh, kiếm khí sáng ngời soi tỏ một vùng sáng tựa ban ngày. Lệ Quân, Trí Mẫn định thần quan sát, cả hai bỗng buột miệng kêu lên một tiếng, tỏ vẻ thất kinh đồng thời lùi lại hai bước. Vì họ phát hiện ra trong đại đình, xác người ngổn ngang ngã chồng lên nhau, máu tươi chảy tràn ra ngoài, khiến người nhìn thấy mà kinh tâm khiếp đảm, không lạnh mà run.

Trung Cường thấy cảnh tượng đau thương thê thảm trên mặt đất, chàng bỗng giận run, mắt lộ nộ hỏa. Lệ Quân, Trí Mẫn đứng ở phía sau lưng Trung Cường lợi dụng ánh sáng toát ra từ thanh kiếm chú mục ngưng thần nhìn kỹ vào trong đại đình thì thấy phía trong bày biện kỳ trà ghế lớn hết sức trang trọng và trang nhã. Nhìn lại những thi thể ngổn ngang trên đất thấy phần đông trong số họ là đàn bà con nít, chỉ có năm ba người là tráng đinh đại hán. Nữ nhân đa phần là bị mổ bụng phanh thây, nam nhân số nhiều là cụt tay, mất đầu, cảnh tượng thảm thương không sao tả xiết.

Trung Cường xem xong bất giác phần nộ nói:

- Không ngờ rằng trên đời này có người lại lang độc hơn loài rắn rít như thế này.

Nói xong chàng liền đi thẳng về phía cửa đại đình. Trí Mẫn, Lệ Quân cũng cấp kiểm theo sau.

Ba người vừa bước qua cánh cửa vào trong đại đình, mùi máu tanh nồng nặc xộc thẳng vào mũi làm cho người ta lợm giọng muốn mửa, trong mùi tanh của máu có trộn lẫn với mùi dầu và sáp.

Trong đại đình không khí hết sức âm trầm đáng sợ, im ắng như tờ khiến người như cảm thấy bị khủng bố tinh thần. Trừ tiếng coong coong phát ra từ hai thanh Ô Mộc và Đồng Phong, không còn một âm thanh nào khác. Nhất là sắc thái tình cảm biểu lộ ra trước lúc chết của mấy thi thể càng làm không khí thêm phần rùng rợn.

Dưới ánh sáng lạnh, mặt mày của các tử thi càng xanh xao hơn, những chiếc đầu lâu trợn mắt kinh hoàng khiến cho người xem thấy lạnh từ tim. Lệ Quân, Trung Cường dừng bước cùng đưa mắt nhìn nhau một lượt, tay phải cầm kiểm tay trái vận công bước vòng qua mấy tử thi đi về bức tường phía sau bình phong. Trí Mẫn không dám tiếp cận quá gần, để tránh cho hai người khỏi vướng bận nếu phải xuất thủ bất ngờ. Do đó nàng chỉ cấp kiểm thủ thế đứng chờ. Đột nhiên hai người bỏ nhào về phía trước hai thanh bảo kiểm trong tay đồng thời vung lên lập tức rạch bức tường ra thành mấy mảnh. Ba người nhìn vào bất giác ngây người ngơ ngác, phía sau bức tường là một khoảng không, không có ai nấp trong ấy cả. Ba người đưa mắt nhìn nhau dường như muốn nói:

“Lạ thật, trong đại đình, ngoài bức tường này ra đâu còn chỗ nào để ẩn thân kẻ tắt đèn khi này ẩn nơi nào?”.

Suy nghĩ như vậy ba người không hẹn mà gặp cũng đưa mắt nhìn lên dãy đèn treo trong đại đình. Trí Mẫn thấy trên chiếc kỷ cao có đặt mấy mồi lửa nàng lập tức thu kiểm vào bao, bước tới với tay tháo lấy mấy chiếc đèn lồng.

Lệ Quân thấy vậy cũng cho kiểm vào bao phi thân đến gần Trí Mẫn và đánh lửa để đốt mồi lửa lên, nàng đi đến mấy ngọn đèn do Trí Mẫn tháo xuống xem xét một lượt và thất vọng nói:

- Đèn đã hết dầu.

Trung Cường thấy Lệ Quân đánh lửa châm mồi, chàng cũng thu kiểm lại và cũng tháo một chiếc đèn gần đấy xuống. Lệ Quân vòng qua mấy tử thi đến bên cạnh Trung Cường và cúi đầu nhìn xuống chiếc đèn, nàng thấy số dầu bên trong đã cạn sạch bất giác nàng lắc đầu thất vọng. Nhưng ở ngọn đèn còn bốc lên mùi dầu khá đậm xông vào mũi của Lệ Quân, nàng đưa tay sờ vào chao đèn thì thấy vẫn còn chút hơi nóng còn sót lại.

Ngay lúc ấy, từ phía xa xa bỗng có tiếng áo quần phát phơ trong gió văng vẳng truyền đến. Ba người giật mình, ngưng thần lắng nghe phát giác người đang đến khinh công cao tuyệt. Và tiếng vọng đang dần dần chuyển về phía này, căn cứ vào tiếng gió truyền đến, có lẽ đang đến đây không chỉ là một người.

Trung Cường lập tức treo mấy chiếc đèn lên. Trí Mẫn vội vàng dập tắt mồi lửa. Đại đình lại chìm vào bóng tối đen ngòm.

Trí Mẫn có chút sờ sờ nàng đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy trong bóng tối đôi mắt của Trung Cường ca ca lập lánh. Nàng khẽ kêu lên một tiếng và phi thân vọt đến bên chàng.

Trung Cường thấy Trí Mẫn bỏ đến, chàng bèn đưa tay đỡ lấy vòng eo không cho nàng vấp ngã. Chàng phát hiện tim nàng đập nhanh ghê gớm, lập tức chàng vỗ nhẹ lên bờ vai của Trí Mẫn để an ủi động viên.

Lệ Quân dập tắt mồi lửa trong tay cũng phi thân đến cạnh hai người. Cả ba định nhảy vọt ra khỏi đại đình, đưa mắt nhìn xem thì không còn kịp nữa. Vì họ phát hiện ra ba bóng người đang băng qua hành lang bên trái, vượt qua hoa viên, giờ đây họ đã đến phía sau ngọn giả sơn phía trước đại đình. Sau đó bỗng có tiếng thiếu nữ vang lên:

- Cường thiếu hiệp!

Trung Cường nghe tiếng gọi chàng liền nhận ra người đang gọi mình là ai, thân chàng chưa ra khỏi bức tường chàng liền cao giọng hỏi:

- Phía ngoài có phải là hai vị Dị lão tiên bối đó không?

Lời nói của Trung Cường vừa dứt phía trước bỗng vang lên tiếng cười ha hả.

Tiếng người này không ai khác chính là Thiết Quả Đơn Cước, danh chấn giang hồ Dị Vũ Nhất.

Lại nghe tiếng cười nói hiền từ của Độc Tỷ Vạn Thái Bà vang lên:

- Hảo tiểu tử, sao còn chưa chịu ra đây, con nha đầu của lão cứ mãi lo cho người bị con hồ ly tinh ở đây ăn thịt mất rồi!

Trung Cường cũng cười ha hả, dắt tay Trí Mẫn ra khỏi bức trướng, Lệ Quân thấy Trung Cường nhận ra người vừa đến nàng cũng bước theo ra ngoài. Định mắt nhìn kỹ thì thấy Dị Tú Nga người mà nàng mới gặp hôm qua. Lúc này Dị Tú Nga đang đứng trước một chiếc kỷ cao, gần đó là một vị lão nhân độc cước tay chống thiết quả và một lão thái bà một tay cầm cây cừ đầu thiết trượng.

Dị Tú Nga vừa thấy ba người, trên gương mặt lệ ướm nhạt nhòa của nàng bỗng nở nụ cười tươi đồng thời quay sang Lệ Quân và Trí Mẫn thân thiết kêu lên:

- Tỷ tỷ!

Trung Cường thấy Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà chàng lập tức vòng tay thi lễ sau đó chàng quay sang giới thiệu với Lệ Quân và Trí Mẫn:

- Hai vị này chính là Dị lão tiền bối và Vạn lão thái bà.

Lệ Quân và Trí Mẫn liền mỉm cười thi lễ.

Dị Vũ Nhất lại cất lên một tràng cười sảng khoái và nói:

- Hai vị cô nương, miễn lễ, miễn lễ. Chúng ta không nên ở đây lâu, hãy rời xa đất này càng nhanh càng tốt.

Vạn lão thái bà cũng cười và tiếp lời:

- Trong số tử thi này không thấy con hồ ly tinh đâu cả.

Nói xong Dị Vũ Nhất đưa mắt nhìn các tử thi một lượt và đi ra ngoài.

Trung Cường cung kính hỏi:

- Xin lỗi hai vị tiền bối phải đi nơi nào?

Dị Vũ Nhất không do dự đáp:

- Vượt qua núi Cương Sơn này, đi thêm bảy, tám dặm nữa là tới.

Vạn lão thái bà nghe vậy liền lên tiếng hỏi:

- Lão muốn nói là đến nhà Lý hồ tử ở Lý gia thôn à!

Dị Vũ Nhất gật đầu xác nhận và nói:

- Chỉ có nhà của lão là cách đây gần nhất.

Nói xong liền quay sang nói với ba người.

- Thời giờ không còn sớm nữa, chúng ta lên đường đi thôi.

Nói xong tay áo rộng của Dị Vũ Nhất phất lên, thân hình đằng không vút đi như cánh đại bàng bay thẳng về phía môn lâu cao to ở phía trước mặt. Trung Cường và mấy người còn lại cũng cất bước lên đường. Cả đoàn người vượt qua hoa viên bước lên hành lang bên trái.

Trong chớp mắt đã đến môn lâu, bốn ngọn trụ thủ sáng lóe vẫn còn cắm chặt ở giữa bốn chữ hồng to tướng phía trước môn lâu.

Dị Vũ Nhất vọt ra phía ngoài, sau khi đợi cho mọi người đến đầy đủ, lão chỉ tay về phía ba cỗ ngựa của Trung Cường và nói:

- Cường thiếu hiệp, ba người hãy lên ngựa ra quan đạo đợi lão phu, ngựa của lão phu để ở một tòa miếu nhỏ lão phu đi lấy ngựa đây.

Nói xong lão cùng Vạn lão thái bà và Dị Tú Nga liền thi triển khinh công vọt về phía cánh rừng liễu.

Trung Cường liền lớn tiếng gọi với theo:

- Lão tiên bối đi trước, văn bối sẽ đến ngay.

Trong lúc ấy thì ba cỗ ngựa cũng đã chạy đến. Ba người lần lượt lên ngựa, ngẩng đầu nhìn ra thì ba bóng người trước mặt đã mất hút trong rừng liễu. Lúc này, gió đêm thổi nhẹ nhàng mang theo hơi nước, không khí vô cùng mát mẻ. Trên trời, màn xám vẫn còn dày, bốn phía vẫn còn tối đen như mực, từ phía xa tít trên cao thỉnh thoảng cũng có một vài tia chớp lóe lên. Ba người khẽ giật cương thúc ngựa, phóng vó về phía chân núi. Xuyên qua một vạt rừng liễu âm u trong thoáng chốc mọi người đã đến quan đạo dưới chân núi, đưa mắt nhìn quanh trên quan đạo vẫn tĩnh lặng như tờ, chưa thấy bóng người ngựa của gia đình Dị Vũ Nhất đâu cả.

Một tràng ngựa hí từ sườn đông bắc của quả núi vọng tới. Sau đó là tiếng vó ngựa như mưa vang lên rầm rập. Ba người đưa mắt quan sát thì thấy từ phía đông bắc trên vạt rừng liễu có ba bóng đen đang nhìn về phía quan đạo cuộn cuộn lao tới như bay.

Dần dần có thể nhìn rõ trên cỗ ngựa đi đầu chính là Dị Vũ Nhất. Dị Tú Nga bên trái, Vạn thái bà bên phải tốc độ của ba cỗ ngựa nhanh đến kinh người.

Dị Vũ Nhất phi ngựa đến cách Trung Cường độ mấy trượng lão lập tức cất cao cây thiết quả và cao giọng nói:

- Cường thiếu hiệp, lão phu đi trước dẫn đường.

Trung Cường chưa kịp đáp lời thì cỗ ngựa của Dị Vũ Nhất đang cười đã mang đến một trận kinh phong lao vút qua nhanh như tên bắn.

Lúc ngựa phi ngang qua chỗ Trung Cường, Vạn lão thái bà cười lớn và nói:

- Tiểu tử, lão bà muốn xem mã lực của người thế nào?

Lúc nói xong thì ngựa của Vạn lão thái bà và Dị Tú Nga đã cách xa Trung Cường mấy trượng. Trung Cường ngồi trên lưng ngựa, mỉm cười và cao giọng nhận lời thách đố của lão thái bà. Chàng giật cương con Ô Long dắt theo Tảo Hồng và Tiểu Bạch lao như điên cuồng đuổi theo ngựa của Vạn lão thái bà và Dị Tú Nga.

Vạn lão thái bà thấy Trung Cường và Trí Mẫn, Lệ Quân phóng ngựa đuổi theo bất giác bà ngửa mặt lên không cất lên một tràng cười hào hứng chấn động cả tứ phía xung quanh, tiếng cười như tiếng chim kêu đêm khiến cho người nghe cảm thấy lạnh người. Sau một tràng cười, Vạn lão thái bà quay đầu nhìn lại, bất giác bà giật mình kinh ngạc khi thấy con Ô Long của Trung Cường ào ào lao đi như sấm sét phút chốc chỉ cách ngựa của bà không đầy ba trượng. Bà liền lên tiếng và ra roi thúc ngựa, con ngựa của Vạn lão thái bà cất lên một tiếng hí dài và sải vó lao đi như bay, tốc độ không thua gì tên bắn. Ngựa của Tú Nga tức thời bị rơi về sau khoảng hai trượng, Vạn lão thái bà tiếp tục ra roi và sau đó vượt qua Dị Vũ Nhất.

Lệ Quân, Trí Mẫn thấy Vạn lão thái bà hiếu thắng và vui tính không kém gì một người trẻ tuổi bất giác cả hai cùng cười lên vui vẻ. Lúc này Trung Cường đã đuổi kịp Dị Tú Nga, do không muốn vượt qua Dị Vũ Nhất nên chàng đã ghì cương ngựa giảm tốc độ, Dị Tú Nga thấy Trung Cường cho ngựa chạy song song ngựa của mình, nằng lập tức quay sang Trung Cường nở một nụ cười rạng rỡ.

Dị Vũ Nhất thấy lão bà vượt qua mà trong lòng cũng hơi bực do đó lão tập tức gọi với theo:

- Lão bà, bà điên rồi sao! Cần thận coi chừng cái hông của bà đó.

Nói xong liền ra roi đánh đét vào mông ngựa, tốc độ của ngựa lập tức tăng lên đuổi theo Vạn lão thái bà.

Sáu cỗ ngựa phi trên quan đạo, tiếng vó như mưa, gió rít vù vù như sáu làn khói cuộn cuộn vụt đi. Trong phút chốc đã đi được mấy dặm. Lúc này phía trước mặt khoảng mấy dặm đã thấp thoáng hiện ra một vạt thôn trang sống cận bìa rừng. Trung Cường thấy vậy nghĩ rằng đây có lẽ là Lý gia thôn mà Dị Vũ Nhất đã nói. Nhưng Vạn lão thái bà vẫn luôn tay ra roi vọt ngựa ép nó lao tới như bay.

Không đầy một dặm, Dị Vũ Nhất đã đuổi kịp Vạn lão thái bà, thôn trang trước mặt càng hiện rõ nét.

Vạn lão thái bà quay đầu nhìn lại thấy Trung Cường trước sau vẫn không đuổi kịp mình bất giác bà toét miệng cười lên thích thú.

Lại thêm một hồi phi ngựa đoàn người đã đến trước thôn trang.

Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà đồng thời gò cương cho ngựa chậm lại.

Trung Cường theo sát phía sau lão thái bà, sáu người cho ngựa đi thẳng vào trong thôn trang.

Vạn lão thái bà thấy cổ Ô Long của Trung Cường lông đen láng mượt không chút mồ hôi, nhìn lại ngựa mình mồ hôi như tắm, hai lỗ mũi hơi thở phì phò lúc này bà mới biết con Ô Long là bảo mã do đó sự đắc ý trong lòng bà lúc này đột nhiên tiêu tan.

Dị Vũ Nhất chỉ vào cánh cửa sơn đen trước mặt và nói:

- Chính là ngôi nhà phía trước.

Nói xong lão quay sang nói với Trung Cường:

- Chủ nhân ngôi nhà này là bạn thân lâu năm của lão phu. Lão ta họ Lý tên Thuần là người bộc trực can đảm, nhưng vì mầy râu rậm rạp nên người đời quen gọi là Loạn Hồ Tử (lão râu rậm).

Lời của Dị Vũ Nhất chưa dứt sáu người đã đến nơi. Trung Cường, Trí Mẫn và Lệ Quân định xuống ngựa bỗng thấy Vạn lão thái bà quay lại nói:

- Các người đứng ở ngoài cổng chờ, ta sẽ đi gọi hai lão già đó ra mở cửa.

Lời vừa dứt, bà liền dằng không nhảy khỏi ngựa, cây cửu trượng trong tay vạch lên không trung một lượt thân đã đứng vững trên bờ tường phía trên cánh cổng. Dị Vũ Nhất cười ha hả và nói:

- Muốn đi thì mọi người cùng đi, hà tất bà phải một mình đi trước như vậy.

Nói xong quay sang vẫy tay ra hiệu cho mấy người còn lại. Sau đó thân hình cũng rời yên ngựa vọt lên theo, thêm một bóng người lại vút lên, Tú Nga đã phi thân theo sau gót gia phụ. Trung Cường biết rõ những vị giang hồ hào khách du ngoạn phong trần như thế này không hề chú ý, câu nệ tiểu tiết do đó chàng cùng Lệ Quân, Trí Mẫn cũng tung mình vọt lên bờ tường. Ba người định mắt nhìn xem thì thấy Vạn lão thái bà đã phi thân vọt về phía dãy phòng ở hậu viện. Đột nhiên ở phía mái hiên bên trái có tiếng quát hỏi:

- Ai đó?

Cùng với tiếng quát, bóng người vút lên, từ trong sân có một thiếu niên áo đen đón đầu Vạn lão thái bà.

Vạn lão thái bà vừa thấy mặt thiếu niên liền lên tiếng quát mắng:

- Cút xuống và mở cửa dắt ngựa đi!

Chữ đi vừa ra khỏi miệng, cây thiết trượng trong tay bà đã quét một chiêu Hoàn Tảo Ngũ Nhạc vù một tiếng quét về phía thắt lưng của hắc y thiếu niên. Thế trượng vừa nhanh vừa mạnh tựa như đối phó với kẻ địch nhân. Thiếu niên đã nhận rõ người đến là ai, thân chàng chỉ xẹt một cái nhanh chóng né tránh được thế đánh dữ dội của Vạn lão thái bà. Sau đó chàng phất khởi cao giọng nói:

- Hóa ra là Dị đại ma ...

Tiếng ma vừa dứt thì cây trượng của Vạn lão thái bà xuất tiếp một chiêu Đồ Long Xuất Động, chiêu này giờ đây cũng gần kề trước bụng của thiếu niên. Hắc y thiếu niên kêu lên kinh hãi và nhảy vọt về sau. Thân người lại vút lên lần nữa chàng thiếu niên đã nhẹ nhàng đáp xuống sân. Vạn lão thái bà cười ha hả và gọi với theo:

- Nhóc con, mau ra ngoài cổng dắt ngựa đi.

Dị Tú Nga đứng ở gần đấy cũng hồn nhiên vỗ tay và cười ha hả nhìn vào thiếu niên hắc y đồng thời lên tiếng nói:

- Lý ca ca, mau nghe lời mẫu thân của muội, dắt ngựa về tàu cho ăn cỏ đi.

Hắc y thiếu niên trông thấy Dị Tú Nga, đôi mắt chàng bỗng vụt sáng, trên gương mặt chàng bỗng có tia vui mừng hưng phấn thoáng qua.

Sau đó chàng vui vẻ xoay người chạy về phía cửa.

Lúc này nhà trên đã sáng ánh đèn, đồng thời có giọng nói sung mãn chân khí của một lão bà cất lên:

- Trên mái nhà là Vạn lão muội phải không? Sao chưa xuống đi.

Tiếng nói vừa dứt thì cánh cửa đã kèn kẹt mở ra, sau đó từ trong bước ra một lão nhân rậm râu và một lão bà bà.

Ba người trong nhóm Trung Cường đưa mắt nhìn thì thấy Loạn Hồ Tử là một lão nhân mày hổ mắt sáng, sắc mặt đen giòn rắn rỏi, thân khoác một tấm áo bào màu đen, tỏ ra khí thế uy mãnh hơn người.

Lão bà bà mặt mũi hồng hào, hai mắt có thần, mớ tóc bạc có phần hơi rối, chiếc áo màu lam khoác ở bên ngoài vẫn chưa cài hết nút. Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà cười lên ha hả và cất tiếng nói:

- Đêm nay phu thê ta rước về đây ba vị khách quý.

Nói xong cả hai đưa tay chỉ về phía Trung Cường, Lệ Quân và Trí Mẫn giờ đây đang cùng với Tú Nga đứng trên mái nhà. Sau đó hai phu thê Dị Vũ Nhất nhẹ nhàng đáp xuống trong sân. Tú Nga vui vẻ kêu lên Lý ma ma và nàng cũng phi thân đáp xuống bổ thẳng về phía lão bà bà đang đứng trước cửa. Trung Cường, Trí Mẫn, Lệ Quân ai nấy đều vui vẻ, cười tươi và phi thân đáp xuống phía sau lưng của Dị Vũ Nhất. Lão nhân râu rậm vừa thấy ba người trong nhóm Trung Cường, lập tức cất lên một tràng cười sảng khoái và lên tiếng nói:

- Trong sân gió lớn mời tất cả vào trong nhà mà ngồi.

Lam y lão bà bà thấy có người lạ liền vội vàng chỉnh lại mớ tóc bạc hơi rối và nhanh chóng cài nút áo khoác ngoài. Sau đó mỉm cười và nói:

- Mời vào nhà ngồi, mời vào nhà ngồi.

Mọi người bước vào nhà trên, Vạn lão thái bà liền giới thiệu nhóm ba người với chủ nhà. Lúc này Trung Cường, Trí Mẫn và Lệ Quân mới được biết lão Lý bà bà đây khi xưa cũng là một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm. Mọi người phân ngôi chủ khách mà ngồi. Lý bà bà lập tức lệnh cho mấy người giúp việc vừa nghe tiếng có khách mà chạy lên nhanh chóng đi chuẩn bị trà nước. Lão nhân râu rậm Lý Thuần tay khê vuốt râu quay sang Dị Vũ Nhất cất tiếng hỏi tỏ vẻ khó hiểu:

- Độc cước lão đệ, các người và Cường thiếu hiệp tại sao tới giờ này mới tới đây, dọc đường xảy ra chuyện gì hay sao?

Dị Vũ Nhất cười lên ha hả và tỏ vẻ bí mật:

- Đêm hôm khuya khoắc, bọn này đến đây là để thông báo cho mấy người một tin kinh người.

Phu thê Lý Thuần nghe vậy ngây người ngạc nhiên, bất giác cả hai đồng thanh ý một tiếng tỏ vẻ hết sức quan tâm.

Vạn lão thái bà khẽ hừm một tiếng và góp lời:

- Yêu Nga Hoan Uyển trên núi Cương Sơn đã bị phi đao Hoàng Nhất Long đánh phá, đây không phải là tin kinh người hay sao?

Phu thê Lý Thuần vừa nghe tin ấy mặt mày biến sắc, bất giác cả hai buộc miệng hỏi:

- Thật vậy sao?

Nói xong bốn mắt của hai lão nhân liền nhìn vào Vạn lão thái bà.

Phu thê Lý Thuần dường như có phần không tin tưởng lắm về tin tức vừa rồi. Trung Cường, Trí Mẫn và Lệ Quân thấy thần sắc kinh ngạc của phu thê Lý Thuần cả ba đối với chuyện ở Yêu Nga Hoan Uyển càng thêm phần bị thu hút.

Lúc này mấy nữ nhân giúp việc trong nhà đã mang trà điểm dọn lên. Dị Vũ Nhất uống một ngụm trà, sau đó đem những điều trông thấy ở Yêu Nga Hoan Uyển kể cho phu thê họ Lý nghe.

Lý Thuần nghe xong, bỗng nhiên lão thở dài và nói:

- Phi đao Hoàng Nhất Long lòng dạ độc ác, xem ra lời đồn quả thật không sai.

Lời của Lý Thuần vừa dứt bỗng từ phía ngoài có tiếng bước chân gấp gấp chạy tới.

Trung Cường nhìn ra thì thấy chính là chàng hắc y thiếu niên khi nãy. Chàng ta mặt miệng cười tươi đang tiến vào trong nhà. Vạn lão thái bà vừa thấy chàng trai liền giả vờ quát nạt hỏi:

- A Tỷ, ngựa đã được cho ăn uống chu đáo chưa?

Hắc y thiếu niên lập tức mỉm cười cung kính đáp:

- Thưa đã cho ăn uống đầy đủ rồi ạ.

Đáp xong chàng liền quay sang Dị Vũ Nhất và ba người trong nhóm Trung Cường lần lượt chào hỏi. Sau đó thân thiết đứng sau lưng Tú Nga.

Lý bà nhìn sang hắc y thiếu niên một lượt và chậm rãi nói:

- Yêu Nga Hoan Uyển đã bị đánh phá, từ nay về sau A Tỷ của nhà ta cũng không nên cứ ru rú trong nhà nữa.

Đôi mày kiếm của Trung Cường chau lại, chàng có phần không hiểu ý tứ của lão bà bà vừa nói, không biết hắc y thiếu niên có thù oán gì với Yêu Nga Hoan Uyển, chàng định buộc miệng hỏi ...

Đột nhiên chàng thấy Vạn lão thái bà toét miệng cười và nói:

- Hai người chớ vội mừng, Yêu Nga viện tuy đã bị phá nhưng con hồ ly tinh kia vẫn còn sống.

Phu thê Lý Thuần nghe nói vậy tía vui mừng trên mặt vừa mới hé lên đã vụt tắt. Lúc này Trung Cường không sao nén nổi tò mò, chàng quay sang Vạn lão thái bà cất giọng cung kính hỏi:

- Thưa Vạn lão tiên bối, tiên bối nói hồ ly tinh là ai vậy?

Vạn lão thái bà thấy Trung Cường hỏi vậy, dường như có phần phật ý bà lập tức lắc đầu và hỏi lại:

- Tiểu tử, ngươi không biết thật sao?

Trung Cường lập tức lắc đầu đáp:

- Văn bối quả thực không biết.

Dị Vũ Nhất lại lên tiếng xen vào:

- Cường thiếu hiệp và hai vị cô nương có từng nghe qua trong ba tỉnh Dự, Lỗ, Hoàn có ba nhân vật vô lâm khét tiếng hay không?

Trung Cường, Trí Mẫn và Lệ Quân đều nhẹ nhẹ lắc đầu, Trung Cường lại lên tiếng đáp:

- Văn bối sơ nhập giang hồ, kiến thức hãy còn rất nông cạn, xin tiên bối chỉ điểm để tăng kiến thức.

Dị Vũ Nhất lại uống thêm một ngụm trà và nói:

- Ba người này gồm có:

thứ nhất là Sưu Xuân tiên tử, thứ nhì là Diệu Diệu tiên cô, thứ ba là Tham Hoan Yêu Nga là chủ nhân của Yêu Nga Hoan Uyển.

Dị Vũ Nhất thấy sắc mặt của Trung Cường và Lệ Quân đều có vẻ khác thường, do đó lão chuyển sang vấn đề khác và lên tiếng nói:

- Thế nào, Cường thiếu hiệp có gặp qua Tham Hoan Yêu Nga rồi phải không?

Gương mặt tuấn tú của Trung Cường chợt đỏ bừng và chàng vội đáp:

- Chưa gặp nhưng vẫn bối từng gặp qua Sư Xuân tiên tử và Diệu Diệu tiên cô ...

Vạn lão thái bà đưa mắt nhìn chăm chăm vào mặt Trung Cường cười lên ha hả và cất tiếng hỏi:

- Tiểu tử, xem mặt người đồ bưng như thế, e rằng người đã mắc bẫy của bọn hồ ly đó rồi phải không?

Trung Cường cảm hận Sư Xuân tiên tử không sao tả xiết. Giờ đây bị hỏi như vậy bất giác chàng biến sắc, sát khí bỗng trỗi dậy ám cả ấn đường, đôi mắt chàng bỗng có một tia sáng lạnh lóe lên và chợt tắt.

13. Chương 13: Y Nhân Dĩ Thệ Phương Trần Viễn

Lý Thuần thấy vậy ngậy người kinh ngạc, trong lòng liên tiếp khen thầm:

“Quả là nội công tinh tuyệt”.

Vạn lão thái bà cũng lập tức thu ngay thái độ diễu cợt, bà cũng thất kinh nên không dám hỏi thêm. Dị Vũ Nhất là người lão luyện nên chỉ mỉm cười và hỏi Trung Cường:

- Cường thiếu hiệp gặp phải Sư Xuân tiên tử và Diệu Diệu tiên cô ở đâu?

Trung Cường thấy thái độ và thần sắc của mọi người xung quanh chàng biết rằng mình đã hơi quá đáng, do đó chàng lập tức trấn tĩnh tinh thần và nói:

- Văn bối gặp phải Sư Xuân tiên tử trước trang viện của Hàn Tuyết tú sĩ đại hiệp Tư Mã Trọng tại Phúc Sơn. Lúc ấy văn bối không biết Sư Xuân tiên tử gây tội ác tày đình nên văn bối đã tha cho ả đi.

Nói đến đây chàng lại cố nén nổi căm phẫn trong lòng và tiếp lời:

- Ở trước Quan Tây Xá thành nam huyện Quan Hồ văn bối lại gặp Diệu Diệu tiên cô ...

Loạn Hồ Tử Lý Thuần không đợi cho Trung Cường nói dứt, lão lắc đầu vuốt râu, khe khẽ thở dài và nói:

- Nói về thuật mị nhân thì Mị Hồng Thuật của Sư Xuân tiên tử so với Loạn Thần hương của Tham Hoan Yêu Nga lại càng lợi hại. Không biết đã có bao nhiêu nhân vật trong võ lâm danh thơm tiếng tốt lấy lòng lại không chống nổi sức quyến rũ đã bị ả làm cho tiêu tán thanh danh cả đời.

Lê Quân và Trí Mẫn nghe thấy ba chữ Mị Nhân thuật bất giác cả hai nhớ lại nguyên nhân tại sao lúc gặp Diệu Diệu tiên cô ở trước quan hồ quan Trung Cường không dám nhìn vào mắt ả.

Lý bà bà quay sang Lý Thuần hừ lên một tiếng và bực tức nói:

- Ta thấy mấy người bị hủy hoại thanh danh cũng chẳng đáng tiếc cho họ gì mấy. Tuy Diệu Diệu tiên cô quả là có lợi hại nhưng chỉ cần tâm ý chính trực không tà, sức tự chủ mạnh thì thuật mị nhân của ả không có cách nào phát huy được tác dụng.

Dường như Lý Thuần và Dị Vũ Nhất đều có tỳ vết gì đó từ trước nên cả hai đều có phần nể vợ. Lúc này nghe Lý bà bà nói vậy cả hai đều gật đầu xác nhận.

Vạn lão thái bà cũng bực tức nói:

- Diệu Diệu tiên cô cũng giống như Khương thái công câu cá, những kẻ tự nguyện mắc câu, ta nghĩ họ đều tự hủy hoại thanh danh của mình, cũng là đáng kiếp!

Nói xong bà quay sang trừng mắt nhìn về Thiết Quả Đơn Cước Dị Vũ Nhất. Dị Vũ Nhất hòa thành tán đồng:

- Không sai! Không sai! Xem ra có vẻ Loạn Thần hương của Tham Hoan Yêu Nga có phần lợi hại hơn.

Trung Cường nghe vậy liền buột miệng hỏi:

- Lão tiên bối, thực ra Loạn Thần hương của Tham Hoan Yêu Nga lợi hại như thế nào?

Dị Vũ Nhất chưa kịp đáp, Lý Thuần chợt vuốt râu và nghiêm chỉnh nói:

- Nếu sau này Cường thiếu hiệp có gặp Tham Hoan Yêu Nga, khi động thủ với ả điều tối kỵ là đứng dưới gió. Nếu không sẽ trúng Loạn Thần hương mà không hay biết.

Đôi mày của Trung Cường chau lại, chàng vẫn chưa hiểu gì cả nên hỏi tiếp:

- Người trúng độc Loạn Thần hương sẽ như thế nào?

Dị Vũ Nhất cười ha hả và đáp:

- Sẽ bị u mê thần trí, đi theo và chịu sự an bày của ả.

Trí Mẫn và Lệ Quân nghe xong, lúc này ba người mới hiểu rõ Tham Hoan Yêu Nga là nhân vật thế nào.

Trung Cường bỗng nhớ đến chiếc khăn nhiễu trên tay司徒 Xuân tiên tử, chàng lên tiếng nói:

- Tham Hoan Yêu Nga thi triển Loạn Thần hương, chúng ta có thể phong tỏa không hô hấp nữa ...

Dị Vũ Nhất và Lý Thuần cũng cười lên ha hả, sau đó Lý Thuần nói:

- Loạn Thần hương của Tham Hoan Yêu Nga không mùi không màu, độc tính cực mạnh, lúc ả thi triển, người không sao đề phòng được, ả có thể phát nhẹ tay áo theo luồng gió, hoặc là mỉm cười với người sau đó hà hơi ... Lúc ấy người sẽ trúng độc mà không hề hay biết ...

Đôi mày ngài của Lệ Quân chau lại, nàng lên tiếng hỏi:

- Theo lời của hai lão tiền bối thì Loạn Thần hương của Tham Hoan Yêu Nga là loại độc hương đặc sắc nhất trong giới võ lâm hay sao?

Dị Vũ Nhất khẽ vuốt râu và nói:

- Loại độc tố của ả kể ra cũng lạ, đối với phụ nữ và lão nhân thất tuần trở lên chúng không hề phát huy tác dụng.

Lòng Trí Mẫn chợt nảy ra một ý, nàng lập tức góp lời:

- Như vậy các hiệp sĩ cả ba tỉnh Dự, Lỗ, Hoan đã phát giác ra khuyết điểm này của Tham Hoan Yêu Nga. Sao chưa hợp tác lại mà tiêu diệt ả?

Vạn lão thái bà buột miệng nói ngay, trong lòng không hề có suy nghĩ hay gì:

- Mẫn cô nương chưa rõ đấy thôi, con hồ ly tinh này thân pháp quái dị, võ công cao tuyệt, các cao thủ đa phần không ai đấu được với ả quá mười chiêu.

Nói đoạn bà quay sang Lệ Quân, Vạn lão thái bà ân cần lên tiếng:

- Không phải lão bà đây có ý khoe khoang giúp ả, nhưng sau này nếu hai vị cô nương có gặp ả thì cũng nên hết sức cố gắng tránh động thủ với ả mới được.

Trí Mẫn biết Vạn lão thái bà là người mau miệng tâm thành, nói năng không hề có điều chi ác ý do đó nàng mỉm cười, không chút phật lòng và lên tiếng cảm ơn:

- Đa tạ Vạn lão tiền bối đã nhiệt tâm chỉ bảo. Văn bối nhất định sẽ cẩn thận khi phải ứng phó với ả.

Nhưng Lệ Quân thuộc mẫu người tâm cao khí ngạo, nên nghe lời nói của Vạn lão thái bà nàng liền bắt phục, thân nàng khẽ run run vì giận.

Phu thê Loạn Hồ Tử Lý Thuần và Dị Vũ Nhất đều là tay lịch duyệt giang hồ. Biết rằng Vạn lão thái bà đã hơi lỗ lời. Để xoa dịu nỗi giận của Lệ Quân cả ba liền cười lên ha hả. Sau đó Lý bà bà thu tiếng cười lại và vui vẻ nói:

- Lão muội à, người nói võ công con hồ ly tinh cao tuyệt, tại sao phu thê ngươi và Cường thiếu hiệp lại vào trong Yêu Nga Hoan Uyển?

Nói đoạn bà lại quay sang trở vào Thiết quả đơn cước Dị Vũ Nhất và lên tiếng trào phúng:

- Người không sợ con hồ ly đó mê hoặc lão bạn của người sao. Độc Cước lão đệ chưa quá bảy mươi tuổi mà! Lời của Lý bà bà vừa dứt thì trong phòng liền dậy lên một trận cười vui vẻ. Lệ Quân không nhịn được và cũng cười theo.

Sau một trận cười, bầu không khí trong phòng bỗng trở nên vui vẻ hẳn lên.

Trên gương mặt già nua sần sùi của Vạn lão thái bà bất giác cũng có sắc tái lướt ngang. Thế là bà trừng đôi mắt lên giọng tức giận và nói:

- Chúng tôi vì sợ Cường thiếu hiệp đây bị con hồ ly đó mê hoặc nên mới từ trong thành học tốc đuổi theo, nếu không thì ta đến mảnh đất ô uế đó để làm gì?

Phu thê Lý Thuần nghe vậy bất giác ngây người ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Các người không phải đi chung với Cường thiếu hiệp à?

Trung Cường lập tức cười tươi và giải thích:

- Vãn bối cùng hiền tỷ và Mẫn muội vì muốn tránh mưa nên mới chạy vào trong Yêu Nga Hoan Uyển.

Dị Vũ Nhất cũng lên tiếng giải thích:

- Lúc chập tối, con nha đầu mới nói với phu thê lão là Cường thiếu hiệp và hai vị cô nương vì có chuyện gấp nên đã lên đường theo cổng nam quan. Phu thê lão lo rằng bọn tiểu yêu có thể thừa lúc đêm tối mà chặn lối bắt người. Nghĩ rằng Cường thiếu hiệp chưa rõ về con yêu tinh này nên nhất định sẽ bị thiệt về tay ả.

Nói xong lão nhìn sang Tú Nga và tiếp lời:

- Lại thêm con nha đầu này cứ luôn miệng thôi thúc nên phu thê lão đã phi ngựa đuổi theo.

Trí Mẫn giật mình lên tiếng hỏi:

- Dị lão tiên bối men theo quan đạo mà đuổi theo phải không?

Vạn lão thái bà lập tức cướp lời:

- Bọn lão bà đây vượt đá băng để đuổi theo, hy vọng sẽ đến trước chặn được ba người.

Nếu cứ mãi miết đi theo quan đạo e rằng khó mà đuổi kịp.

Dị Nhất Vũ mỉm cười nói tiếp:

- Vừa đến chân núi thì trời đổ mưa, may mà ta biết trong rừng liễu có một ngôi miếu, mới nấp qua trận mưa to đó. Trận mưa này đến cũng nhanh mà đi cũng lẹ, mưa ào một trận rồi lại tạnh ngay.

Nói đến đây, lão dừng lại uống một ngụm trà, thấy ba người trong Trung Cường và gia đình họ Lý lắng nghe hết sức chăm chú. Liền mỉm cười và tiếp tục kể:

- Sau khi cơn mưa đi qua, chúng ta đứng ở bên ngoài ngôi miếu, mắt cứ chăm chú nhìn xuống quan đạo, đâu có biết mấy cỗ ngựa của Cường thiếu hiệp cuội toản là bảo mã, bọn họ đã đến từ lâu.

Cường Trung Cường khê cười và đưa mắt nhìn sang Trí Mẫn và Lệ Quân, cả ba nhìn nhau như muốn nói “đọc đường chúng ta còn gặp hai lão ác ma, tổn không ít thời gian nữa đấy!”.

Lại nghe tiếng Dị Vũ Nhất tiếp tục kể:

- Chúng tôi đứng ở bên ngoài bỗng nhiên phát hiện trên núi có hàn quang lấp lánh, ánh sáng đủ màu phát ra. Đoán rằng có người đang dùng kiếm đánh nhau, lúc ấy con nha đầu cứ nằng nặc đòi đi xem thử. Vừa đến trước cổng thì Nga nha đầu đã nhận ra ba cỗ ngựa của Cường thiếu hiệp. Chúng tôi đoán rằng có lẽ Cường thiếu hiệp đã động thủ với mấy người bên trong. Nhưng lại thấy mấy ngọn phi đao cắm trên tấm biển, lại hoài nghi Hoàng Nhất Long cũng có mặt trong đó.

Vạn lão thái bà quay sang Dị Nhất Vũ khê hừm một tiếng, nói:

- Lúc ấy ta nói là phi đao đã đi rồi, giờ đây nhớ lại những ngọn phi đao cắm trên tấm biển, có thể là sau khi đã đắc thủ gã muốn lưu lại ký hiệu cho con hồ ly tinh đó biết.

Mọi người nghe Vạn lão thái bà nói, ai nấy đều gật đầu đồng ý.

Dị Vũ Nhất lại tiếp tục kể:

- Chúng tôi đi vào hành lang, phát hiện ra ánh hàn quang trên núi đã tắt, trong góc tối có một đốm lửa nhỏ. Lúc đó bọn tôi ngạc nhiên tốt độ, định nhảy ra khỏi hành lang.

Nói xong, lão lắc đầu rút vai diễn tả thái độ ngạc nhiên lúc ấy, khiến cho mọi người trước mặt đều bật cười vui vẻ. Đột nhiên đôi mắt của Trung Cường bỗng vụt sáng, chàng ngừng bật tiếng cười và đưa tay ra hiệu cho mọi người im lặng. Mọi người thấy vậy bất giác ngảy người kinh ngạc, trong phòng bỗng phút chốc im lặng như tờ. Chỉ nghe một tiếng hú mạnh mẽ ngân dài từ phía Cương Sơn cách đó bảy tám dặm, vượt không truyền đến. Âm thanh thấp thoáng lúc mất lúc còn, nếu không chú ý, ngừng thần lắng nghe, thì quả là khó mà nghe thấy. Tiếng hú dần dần tiến về gần với Lý gia thôn.

Phụt! Loạn Hồ Tử Lý Thuần vẩy tay tắt ngọn đèn đặt trên bàn.

Xoạt! Lão đã tung người nhảy vọt ra sân, đưa mắt nhìn về phía Cương Sơn. Mọi người còn lại cũng lục tục theo sau.

Lúc này đêm đen như mực. Gió lạnh hắt hiu mang đến từng trận hơi nước của cơn mưa mới tạnh. Tiếng hú mạnh mẽ ngân dài càng lúc càng nghe rõ mồn một. Tiếng hú nghe thật thê lương vừa có phần lo lắng, vừa có phần phần nộ. Trung Cường đưa mắt nhìn quanh, phát hiện phu thê Lý Thuần đều lộ vẻ lo lắng, bất an. Dị Vũ Nhất sắc mặt ngưng trọng, đôi mày bạc của cả hai người đều chau lại.

Lúc này tiếng hú vang lên liên tiếp bay thẳng về phía Lý gia thôn. Đột nhiên đôi mày của Trung Cường giãn ra, chàng quay sang hắc y thiếu niên và cất tiếng nói:

- Lý huynh, ngựa ở nơi nào, xin cho dắt ra đây.

Lời chàng vừa thốt ra, mọi người xung quanh đều giật mình ngơ ngác, đồng thời tất cả các ánh mắt đều đổ xô nhìn về phía chàng. Trung Cường liền giải thích:

- Người đang đến nhất định là người trong Yêu Nga Hoan Uyển, họ đi theo vết chân ngựa lưu lại mà đến đây. Chúng ta phải ra khỏi đây mà đón đầu họ ở bên ngoài thôn trang để khỏi liên lụy đến gia đình của Lý lão tiên bối.

Chàng nói xong, mọi người đều tỉnh ngộ, Vạn lão thái bà quay sang hắc y thiếu niên mà nói to:

- A Kỵ, mau mở cửa lớn ra. Chúng ta đi ra phía sau lấy ngựa ...

Lời nói chưa dứt, bà đã vọt người về phía hậu viện. Trung Cường, Trí Mẫn, Lệ Quân cũng nổi gót chạy theo. Dị Vũ Nhất và Tú Nga cũng đã vượt qua dãy phòng phía trước.

Loạn Hồ Tử Lý Thuần cổ trần tỉnh nói:

- Cường thiếu hiệp chớ có lo lắng như vậy, người đang đến có lẽ cũng không đến độ hồ đồ, nhỏ nhen vậy đâu.

Nhưng tiếng hú mạnh mẽ vọng đến đã càng lúc càng gần.

Trung Cường đến hậu viện thì Vạn lão thái bà đã phi ngựa men theo con đường dọc theo dãy phòng mà phóng vọt đi. Sau đó Tú Nga và Dị Vũ Nhất cũng nối theo bèn gót. Ba cỗ ngựa còn lại dường như cũng đã mất hết kiên nhẫn, lúc này vừa thấy chủ nhân phi thân đáp xuống trước tàu ngựa, cả ba liền ngẩng đầu thẳng, vươn cổ cất lên một tràng hí dài chấn động cả màn đêm u tối, tiếng hú vút thẳng lên bầu trời đêm. Tiếng hú vừa dứt thì toàn thôn trang bỗng có tiếng chó điên cuồng sủa vang. Ba người phi thân lên ngựa phi thẳng về con đường mà Vạn lão thái bà đã cho ngựa chạy đi. Đến trước cửa chính thì thấy gia đình họ Lý đều đang đứng ở bên ngoài cánh cổng. Loạn Hồ Tử Lý Thuần thấy mấy cỗ ngựa phóng tới liền chỉ tay về phía ngoài thôn, định nói điều gì đó thì có ngọn gió mạnh vụt qua, ba cỗ ngựa đã lao qua nhanh như tên bắn. Ba người trong nhóm Trung Cường biết rằng Lý Thuần chỉ tay về phía đó là cố ý muốn nói Vạn lão thái bà đã đi hướng đấy, ba người lập tức vẩy tay tỏ ý đã hiểu, quay đầu nhìn lại thì thấy phu thê Lý Thuần lắc đầu liên tiếp, miệng không ngừng khen “quả là bảo mã”.

Trong chớp mắt, ba người đã đến bên ngoài thôn trang thì thấy Vạn lão thái bà đã xuống ngựa từ lâu, giờ đây đang chống trượng đứng dưới một gốc cây, dáng vẻ hùng dũng nhìn về Cương Sơn, đôi mắt nhỏ chớp

chớp phát quang, Dị Vũ Nhất cũng chống quai đứng dưới một gốc cây to, Dị Tú Nga thì đứng kề bên cạnh lão.

Lúc này tiếng hú đã dừng hẳn, Dị Vũ Nhất nghe thấy tiếng vó ngựa, liền quay về phía ba người đang đến, khe khẽ vẫy tay. Ba người trong nhóm Trung Cường thấy vậy đều cảm thấy tức cười, nhưng không dám lên tiếng. Trong tiếng lá cây xào xạc lại thêm tiếng chó trong thôn cất lên âm ỉ, nếu không ngưng thần lắng nghe thì khó mà đoán được tiếng người đang đến phát ra từ hướng nào. Thế là mọi người liền đưa mắt nhìn quanh một lượt chỉ thấy phu thê Lý Thuần và hắc y thiếu niên ba người đang tận lực thi triển khinh công, đang lao về phía mấy người nhanh như bay. Vạn lão thái bà đã phát giác ba người đang đến, bà chỉ nhìn sang một lúc và quay đầu tiếp tục nhìn về bóng tối mờ mờ ở phía Cương Sơn. Ba người trong gia đình họ Lý đến gần tới nơi, liền lập tức dừng ngay thân ảnh, căng thẳng thấp giọng thì thào:

- Đã tới chưa?

Nói xong, cả ba đưa sáu con mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt của Dị Vũ Nhất. Dị Vũ Nhất lắc đầu và thấp giọng nói:

- Chưa tới!

Nói xong lại quay sang nhìn về phía Cương Sơn một lượt và tiếp:

- Nếu phải động thủ, Lý huynh và đại tẩu tốt nhất nên nấp vào chỗ tối.

Phu thê Lý Thuần lập tức hạ giọng tỏ ý tán đồng.

Lúc này Trung Cường đã hiểu rõ đặc tính quan trọng nhất của gia thất, biết bao nhiêu anh hùng hào khách, nhưng khi đã lập thành gia thất thì không thể nào nhìn ra hào khí năm xưa của họ nữa.

Đôi mày kiếm của chàng nhướng lên và chàng lên tiếng nói:

- Người đến có lẽ đã chuyển đường hay là đã dừng lại rồi!

Phu thê Lý Thuần và Dị Vũ Nhất cùng đồng thời quay sang, nhìn Trung Cường với ánh mắt hồ nghi dường như họ đều đang muốn hỏi:

“Căn cứ vào đâu mà người biết được đối phương không đến?”.

Trung Cường nói tiếp:

- Theo lẽ thường tình, nếu như người đến quyết tâm truy đuổi địch nhân, một khi nghe tiếng ngựa hí và tiếng chó sủa trong thôn khi nãy tất nhiên tiếng hú càng cất lên mạnh mẽ, tốc độ truy đuổi càng gia tăng, như vậy mới hợp lý. Nhưng theo tình hình trước mắt thì không hề có một tiếng động gì cả, làm sao tránh khỏi không cho người khác nghi ngờ.

Phu thê họ Lý và Dị Vũ Nhất đưa mắt nhìn nhau một lượt, ai nấy đều gật đầu đồng ý nhưng chưa ai có ý định bỏ đi.

Bốn phía giờ đây yên ắng lạ thường, tiếng chó sủa trong thôn cũng đã tắt hẳn. Tiếng xào xạc của lá trên cành cây vang lên nghe rõ mồn một.

Một khắc trôi qua, tứ dã vẫn lặng yên như chết. Vạn lão thái bà là người đầu tiên thất vọng, bà khẽ hừm một tiếng rồi chuyển thân bước tới đồng thời bực tức nói:

- Bọn thổ đế này chỉ nổi sấm mà không đổ mưa, báo hại lão nương ở đây chờ lâu mỗi cái đau lưng.

Lý bà bà thấy người phát ra tiếng hú không tới, lòng nhẹ đi không ít, bà liền nhỏ giọng nói:

- Lão muội à, trông thấy muội hung hăng hùng hổ như thế, thiên binh thần tướng cũng không dám động vào, huống hồ là bọn chuột bọ chỉ hư trương thanh thế.

Bà nói như vậy làm cho mọi người bật cười, khiến cho không khí căng thẳng từ nãy đến giờ cũng dịu hẳn xuống. Lúc này trong thôn đã có mấy tiếng gà gáy sáng vang lên. Trí Mẫn, Lệ Quân đồng thời đưa ánh mắt nhìn sang Trung Cường một lượt. Trung Cường liền quay sang bốn vị lão nhân, chàng vòng tay định nói lời từ biệt. Lý Thuần đã hiểu ý chàng liền nói:

- Bây giờ trời đã gần sáng. Mấy vị suốt đêm thức trắng có lẽ cũng đói. Chúng ta về nhà ăn chút gì đó rồi lên đường cũng không muộn.

Trung Cường, Trí Mẫn, Lệ Quân đều uyển chuyển cảm tạ và chối từ một cách mềm mỏng, cùng hẹn ngày khác sẽ gặp. Dị Vũ Nhất cũng lên tiếng góp lời:

- Cường thiếu hiệp quả thật là có chuyện quan trọng cần kíp, Lý huynh cũng không nên giữ lại. Có lẽ chuyện quan trọng nên thiếu hiệp mới đi thâu đêm suốt sáng.

Nói xong, lão quay sang hỏi Trung Cường:

- Cường thiếu hiệp và hai vị cô nương định đến đất nào?

Trung Cường khẽ hắng giọng và nói:

- Lần này vân bố đi vào trong quan nội là vì sự cừ, nên phải truy theo một vị tiền bối.

Do đó hướng đi cũng chưa xác định, phải căn cứ vào hành tung của vị tiền bối mà vân bố dọc đường nhận được lúc đó mới quyết định được hướng đi.

Phu thê Lý Thuần nghe Trung Cường có nỗi sự cừ canh cánh bên lòng, nên cả hai cũng không ép chàng lưu lại. Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà là tay lão luyện giang hồ, biết rằng đối với chuyện sự cừ hay là ân oán, tốt nhất là không nên biết nhiều. Do đó liền lái câu chuyện sang hướng khác:

- Đã như vậy thì thiếu hiệp không nên dừng lâu ở đây. Ngày tháng còn dài, cơ hội gặp mặt còn nhiều. Mọi người cũng không nên chỉ thấy có thời gian trước mắt.

Lúc này, Vạn lão thái bà quay sang hỏi Trí Mẫn:

- Mẫn cô nương, các người định đi đâu?

Trí Mẫn lập tức cung kính đáp:

- Trước mắt là đến Giao Đông rồi rẽ sang Nghi Sơn, sau đó mới quyết định hành trình.

Đôi mắt hạnh của Tú Nga bỗng bừng lên rạng rỡ, nàng hân hoan nói:

- Mình đi Thái An, hãy còn một đoạn thuận đường, Mẫn tỷ tỷ, muội với tỷ đồng hành được chứ?

Nói xong, nàng liếc sang Trung Cường và lại quay sang nhìn thẳng vào Trí Mẫn để chờ nàng đáp lời. Đường như Trí Mẫn cảm thấy không có lý do gì để cự tuyệt lời yêu cầu của Tú Nga, nàng lập tức gật đầu và nhiệt thành nói:

- Hay lắm, hay lắm! Tỷ và Quân tỷ cũng đang mong có Nga muội muội làm bạn dọc đường.

Phu thê Dị Vũ Nhất tuy thấy rằng đi chung cũng có hơi bất tiện, nhưng do hai vị cô nương nói chuyện với nhau hết sức tâm đầu ý hợp, nên cả hai cùng không tiện cản trở. Trung Cường, Lệ Quân mỉm cười nhìn về hai vị tiểu cô nương, lúc này thấy Trí Mẫn đã đồng ý gật đầu ưng thuận nên mọi người liền thúc ngựa đi về phía nam. Ngựa đi ra khỏi thôn, liền đi theo lên quan đạo, lúc này bốn phía xung quanh vẫn còn chìm đắm trong đêm tối, phía thôn xóm mọi người vừa bỏ lại sau lưng. Đó đây cũng đã vang lên từng tràng chó sủa và tiếng gà gáy vang lên lạnh lạnh. Sáu cỗ ngựa phóng vó trên quan đạo không người nhanh như tên bắn đi thẳng về phía nam. Trời vừa rạng sáng thì phía trước đã thấy có một thị trấn lớn thấp thoáng hiện ra. Từ xa trông lại, thị trấn trải dài khoảng mấy dặm, Dị Vũ Nhất đưa cây roi ngựa chỉ về phía thị trấn nói:

- Trước mắt là bến Mịch Hà, đây là một trấn rất to. Hai bên bờ sông có không dưới ngàn hộ sinh sống. Chúng ta qua sông đến bờ bên kia rồi cùng ăn sáng.

Trung Cường do lạ cảnh lạ người, nên chàng cũng không có chủ ý gì, chàng lập tức gật đầu đồng ý.

Bước vào thị trấn thì sắc trời đã dần dần sáng tỏ, giờ này các khách điếm đa phần đều đóng cửa, rất nhiều thương khách cần phải qua sông đang nhanh chóng đi về con đường dẫn đến bến đò. Sáu người gò cương cho ngựa bước chậm theo đoàn người xuống bến, hai bên phố trong một số khách điếm đã sáng ánh đèn, tiếng xào nấu và soong chảo chạm nhau vang lên không dứt. Trung Cường đưa mắt nhìn ra hai bên thì thấy

cửa hàng thương điểm mọc lên san sát như rừng, giờ này chỉ còn một số khách điểm, ngoài ra các cửa hàng còn lại đều chưa mở cửa.

Đột nhiên, từ phía sau lưng có mấy tiếng kêu vừa lo lắng vừa vui mừng vang lên:

- Cô nương! Cô nương!

Trung Cường nghe thấy tiếng kêu, quay đầu nhìn lại thì thấy hai đại hán trong trang phục thương nhân, đang từ trong trang phục thương nhân, đang từ trong một khách sạn cách đó khoảng năm trượng giờ tay vẫy và cất bước chạy theo, miệng không ngừng kêu to “cô nương, cô nương”.

Người đi đường đa phần đều quay lại nhìn nhưng không ai dừng bước.

Đột nhiên đôi mắt phượng của Lệ Quân bỗng vụt sáng, gương mặt hoa của nàng bỗng biến sắc, đồng thời nàng gò cương quay ngựa tiến về phía hai đại hán mang lột thương nhân và lên tiếng hỏi:

- Trương Hương. Sao các người lại ở đây?

Trung Cường vừa nghe mọi người đối đáp, chàng đã cảm thấy có gì đó không hay xảy ra, biết rằng hai đại hán này là hai hương chủ thuộc hạ của thất hùng giòng họ Ba của Ma Thiên Lãnh. Xem ra trên Ma Thiên Lãnh nhất định đã xảy ra điều chi bất lợi.

Quả nhiên không sai, hai đại hán vừa nghe tiếng hỏi, liền ập a ập ứng. Sau đó một đại hán lộ vẻ lúng túng nói:

- Lão bà bà không yên tâm vì chuyện cô nương đi xa, nên lệnh cho bọn tiểu nhân đi theo xem thử ...

Dị Vũ Nhất là tay lịch duyệt giang hồ nên biết lời đại hán nói là không thực, lão liền lên tiếng xen vào:

- Hai vị trọ tại khách điểm phía trước phải không?

Đoạn lão chỉ tay vào khách điểm cách đó năm trượng. Hai đại hán nghe hỏi biết rằng Dị Vũ Nhất là người đồng hành của cô nương, nên cả hai lập tức cung kính đáp:

- Đúng vậy thưa lão tiền bối:

Dị Vũ Nhất liền khoát tay, hạ giọng nói:

- Chúng ta vào trong khách điểm rồi nói chuyện.

Hai đại hán lập tức cung kính vâng lời và quay lại dẫn đầu đi về khách điểm. Biến cố xảy ra đột ngột làm cho tinh thần của sáu người đột nhiên trầm xuống, nhất là Trung Cường.

Đôi mày của chàng giờ đây đã chau lại gần nhau. Sáu người thúc ngựa đi theo sau lưng hai đại hán thẳng đến cổng khách điểm và mọi người lần lượt xuống ngựa. Bọn tiểu nhị thấy mới sáng ra đã có khách đến cửa, tất cả đều cười tươi, nhanh chóng cất bước chạy ra dắt ngựa, cười hỏi lao nhao. Tay quán chủ nghe tiếng cũng chạy ra xem thử thì thấy khuyết túc, cụt tay, có xấu, có đẹp, đủ cả nam nữ lão thiếu kéo đến cùng một lúc. Gã phân khởi cười lên ha hả và chào hỏi luôn mồm.

Dị Vũ Nhất hỏi thuê một ngôi trang viện biệt lập với mấy dãy phòng, tám người liền bước theo gã dẫn đường đi thẳng về phía hậu viện. Những khách trọ thức dậy lên đường sớm hoặc là phải sang bờ bên kia đều đã chuẩn bị xong, đang đứng trong sân đưa mắt quan sát tám người mới đến, mỗi người đều biểu lộ một sắc thái tình cảm hoàn toàn khác nhau. Có lẽ bọn họ cảm thấy trong tám người này xấu thì quá xấu, đẹp lại quá đẹp. Vượt qua hai dãy phòng dài và hai tòa độc viện lại thông qua một con đường nhỏ mới đi đến một vòm cửa hình tròn của ngôi độc viện. Trong viện có hoa có cỏ, bày trí hết sức thanh lịch, tao nhã, hai mái hiên có đủ tám phòng ở giữa là một tiểu đình, quả là một ngôi độc viện yên tĩnh.

Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà xem qua một lượt, cả hai tỏ ra vô cùng mãn ý. Trung Cường, Trí Mẫn, Lệ Quân không còn lòng dạ đâu mà chú ý đến những điều ấy. Lúc này trời đã sáng tỏ, không trung tuy vẫn còn âm u do mây bao phủ, nhưng trong phòng cũng không cần phải thắp đèn. Hai tiểu nhị đã mang trà và nước dùng tới.

Dị Vũ Nhất đứng ở trong sân lập tức nói với hai gã tiểu nhị:

- Khi nào nghe gọi thì mang rượu thịt và thức ăn dọn lên.

Hai gã cung kính vâng dạ và đi về phía khách điểm.

Dị Vũ Nhất đợi bọn họ đi khỏi, liền quay sang nói với Lệ Quân:

- Quân cô nương có lời muốn nói với hai vị này thì xin vào phòng trong cho tiện.

Nói xong, lão cất bước đi về phía tiểu đình.

Trung Cường, Trí Mẫn vẫn nhìn theo Lệ Quân và hai vị hương chủ của Ma Thiên Lãnh, đợi cho họ vào dãy phòng phía tây, hai người mới quay lưng đi về phía tiểu đình.

Lúc này Tú Nga đã chuẩn bị xong nước dùng cho hai người, Trung Cường, Trí Mẫn cảm ơn và cũng rửa qua loa những bụi bặm trên da mặt.

Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà do đã trải qua nhiều biến cố trong đời, nhưng lúc này thấy thần sắc âu lo của Trung Cường và Trí Mẫn, hai người cùng không biết khuyên nhủ điều chi.

Trung Cường và Trí Mẫn vừa ngồi xuống ghế thì thấy hai đại hán từ phía dãy phòng phía tây vội vã đi tới. Hai đại hán vừa vào đến cửa tiểu đình, liền cung kính lên tiếng:

- Cô nương mời Cường thiếu hiệp và Mẫn cô nương.

Trung Cường, Trí Mẫn đồng thời đứng dậy, quay sang Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà mỉm cười nói:

- Xin nhị vị lão tiền bối ngồi đây, văn bối đi xem thử ...

Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà mỉm cười đáp:

- Cường thiếu hiệp và Mẫn cô nương cứ tự nhiên.

Trung Cường và Trí Mẫn liền chuyển thân ra khỏi tiểu đình, đi thẳng về phía dãy phòng mé tây. Lúc này hai đại hán đã vội cất bước đi ra phía ngoài. Trung Cường và Trí Mẫn vừa mới đến cửa phòng đã nghe tiếng khóc tức tưởi của Lệ Quân ở bên trong khe khẽ vọng ra, hai người đều giật mình vội vàng cất bước vào hẳn trong phòng, thì thấy Lệ Quân đang nằm úp mặt trên giường, hai bờ vai không ngừng rung động. Hai người thấy vậy bỗng phát lo, bất giác buột miệng hỏi:

- Tỷ tỷ, Ma Thiên Lãnh đã xảy ra chuyện gì?

Cả hai cùng vội tiến lại trước giường.

Lòng Trung Cường giờ đây cảm thấy vô cùng rối ren, chàng bần thần đứng trước giường Lệ Quân, trên gương mặt lộ ra đầy vẻ lo âu tư lự, Trí Mẫn khẽ khom người đỡ Lệ Quân ngồi dậy, đồng thời quan tâm thân thiết nói:

- Tỷ tỷ đừng khóc nữa, có chuyện gì cứ nói ra để mọi người cùng bàn bạc.

Nói xong, nàng lấy ra một mảnh khăn lụa lau đi những giọt nước mắt trên mặt Lệ Quân, sau đó nàng cất tiếng hỏi:

- Bá mẫu kêu tỷ trở về phải không?

Lệ Quân đưa tay xoa mãi và gật đầu liên tiếp, tiếp đó nàng cất giọng nói:

- Đại ca phái Trương hương chủ rong ruổi suốt ngày suốt đêm đuổi theo kêu tỷ phải tức tốc trở về Ma Thiên Lãnh.

Trung Cường, Trí Mẫn biết ngay là có chuyện không hay xảy ra, bất giác cả hai cùng cất tiếng nôn nóng hỏi:

- Ở đó đã xảy ra chuyện gì?

Lệ Quân vừa khóc thút thít vừa nói:

- Lúc này Trương hương chủ nói Hoạt Cương Thi, Hoắc Vô Thường và Khang Tạng Tinh Kiệt của Quan Sơn Bát Kiệt. Trước mắt cả bọn đi tứ phương mời cao thủ hắc đạo, cả bọn dương ngôn tuyên bố vào ngày

năm tháng năm sẽ dùng máu rửa sạch Ma Thiên Lãnh, giết sạch Ba thị thất hùng, cả bọn sẽ dấy động sự bất bình của lục lâm nhân sĩ phía ngoài trại để báo thù cho năm người bị giết trong trận tiêu hủy núi Quan Sơn.

Trung Cường, Trí Mẫn nghe nói vậy lòng cả hai liền dấy lên một niềm hối hận, vì Ba thị thất hùng của Ma Thiên Lãnh đối địch với Quan Sơn Bát Kiệt hoàn toàn là do hai người khuấy động.

Trí Mẫn định thần và lên tiếng an ủi Lệ Quân:

- Tỷ tỷ yên tâm, mồng năm tháng năm cách ngày này còn một khoảng thời gian ...

Lệ Quân không đợi cho Trí Mẫn nói hết câu, nàng nói tiếp:

- Ba người trong bọn Hoạt Cương Thi đã biết lục ca không có mặt trong trại, do đó bọn chúng thường xuyên lợi dụng bóng đêm để tập kích vào trại huynh đệ tử lừng, bát trại đã tử thương rất nhiều.

Lúc này Trung Cường vừa nộ vừa giận, đôi mày kiếm của chàng dần ra, chàng nói:

- Mẫn muội và tỷ tỷ cứ về Ma Thiên Lãnh, một mình huynh sẽ đuổi theo Khôn Long tiền bối và sẽ nhanh chóng trở lại trước mồng năm tháng năm.

Lệ Quân liền lắc đầu nói:

- Không, người đi xuống phía nam cần có Mẫn muội đi theo hiệp trợ. Về kiếm thuật, trước mắt ít có người là đối thủ của Mẫn muội. Mẫn muội đi với đệ, tỷ cũng yên tâm hơn.

Lời nói chưa dứt, nàng lại thút thít khóc không thành tiếng.

Đôi mày của Trí Mẫn chau lại, nàng lên tiếng hỏi:

- Khi nào tỷ tỷ khởi hành?

Lệ Quân gắng kìm tiếng khóc, đáp:

- Trở về tức khắc, tỷ đã lệnh cho Trương hương chủ chuẩn bị vật dụng, sẽ đi xuyên suốt ngày đêm để về Ma Thiên Lãnh.

Trung Cường thở dài một tiếng và lo lắng nói:

- Đệ nhất định lo thu xếp về trước ngày mồng năm tháng năm.

Nói xong, chàng dường như chợt nhớ ra điều gì, liền vội nói tiếp:

- Trên đường trở về, đi ngang qua chỗ Tư Mã đại hiệp, tỷ tỷ gặp lục ca và Doanh tỷ tỷ.

Nếu thương thế của họ vẫn chưa bình phục, tốt nhất là đừng cho họ biết chuyện này, đợi cho hai người hoàn toàn bình phục thì nhờ vợ chồng Tư Mã đại hiệp báo cho họ biết. Họ nhất định sẽ lập tức về Ma Thiên Lãnh.

Trí Mẫn thấy Lệ Quân ôm mặt khóc rầm rức, biết rằng tỷ tỷ không muốn xa rời Cường ca ca, lập tức lên tiếng:

- Tỷ tỷ suốt đêm chưa ăn gì cả. Muội đi kêu họ chuẩn bị cơm nước để tỷ tỷ ăn đôi chút rồi lên đường.

Nói xong, quay lưng không đợi cho Lệ Quân đáp lời, nàng vội bước ra khỏi phòng.

Lệ Quân thấy Trí Mẫn đã đi, nàng đưa tay ôm chặt Trung Cường, vùi đầu vào ngực chàng mà nức nở thốt lên hai tiếng:

- Đệ đệ!

Sau đó cổ họng của nàng lập tức nghẹn đắng nói không ra lời. Trung Cường đứng yên, đưa tay khẽ vuốt bờ vai của Lệ Quân. Lúc này lòng chàng cuộn lên một nỗi hối hận và cảm thương vô hạn, chàng không biết nói gì để an ủi Quân tỷ tỷ trong hoàn cảnh này.

Một lúc lâu sau, chàng mới nhẹ nhàng nâng gương mặt đầm lệ của Lệ Quân lên, chỉ thấy Lệ Quân khẽ chau mày ngài, mắt phượng khép hờ từng hàng lệ từ trong hai làn mi dài từ từ lăn xuống, khóe miệng bờ môi

không ngừng mấp máy. Trong phút ấy, trong tâm trí của Trung Cường bỗng hiện lên từng cảnh từng cảnh khi chàng gặp Lệ Quân đến nay, chàng đưa tay áo thấm đi từng giọt lệ trên má của Lệ Quân. Sau đó, chàng khe khẽ thở dài và nói:

- Về nhà hỏi thăm mẫu thân và nói rằng Cường nhi nguyện sẽ suốt đời hầu hạ bên người.

Lệ Quân từ từ hé đôi mắt phượng, nước mắt nàng bỗng chảy xuống thành dòng như nước sông cuộn chảy xuống thành dòng như nước sông cuộn chảy. Lúc này nàng nghĩ đến Trí Mẫn vô tư thuần chính, nàng cảm động và nói qua hai hàng nước mắt:

- Đệ đệ, hy vọng đệ sẽ đối xử tốt với Mẫn muội. Sau khi tỷ đi, đệ phải nói với Mẫn muội rằng tỷ tỷ xin lỗi Mẫn muội.

Nói xong, nàng lại khép chặt mi phượng, lời nói sau nàng không tài nào thoát nên lời.

Trung Cường thở dài, khe khẽ gật đầu và nói:

- Đúng, chúng ta có lỗi với Mẫn muội ...

Nói xong, trong đôi mắt chàng cũng tuôn ra hai hàng nước mắt.

Ngay lúc ấy, từ phía ngoài bỗng có tiếng nói thân thiết của Tú Nga vang lên:

- Mẫn tỷ tỷ, tiểu muội có thể vào được không?

Sau đó là tiếng Trí Mẫn nhẹ nhàng từ chối:

- Không được, Nga muội cứ ở trong tiểu đình, Quân tỷ tỷ sẽ ra ngay.

Trong sân lặng yên trở lại. Sau đó lại vang lên tiếng bước chân của Trí Mẫn.

Trung Cường vội vàng lau khô dòng lệ, Lệ Quân lập tức buông tay rời khỏi Trung Cường.

Lúc này, Trí Mẫn tay bưng một chậu nước lạnh, bước vào trong phòng. Trung Cường liền vội vàng bước đến đón lấy chậu nước từ tay Trí Mẫn mang đến cho Lệ Quân.

Trí Mẫn liền mỉm cười và nói với Lệ Quân:

- Tỷ tỷ rửa mặt đi, cơm nước cũng sắp dọn lên rồi.

Trong lòng Lệ Quân vô cùng cảm kích, nàng liền đứng lên mỉm cười và cất tiếng gọi thân thiết:

- Mẫn muội!

Trung Cường, Trí Mẫn chờ cho Lệ Quân rửa sạch những vệt nước mắt trên mặt, ba người mới cùng cất bước ra khỏi phòng. Ra đến cửa phòng thì thấy Tú Nga vẫn còn đang đứng trong sân, vừa thấy ba người bước ra, Tú Nga lập tức cười tươi và nói:

- Quân tỷ tỷ, cơm nước đã dọn xong rồi.

Ba người trong nhóm Trung Cường lập tức cười tươi đáp lại, sau đó Lệ Quân mỉm cười và nói với Tú Nga:

- Cảm ơn, cảm ơn!

Bốn người vào trong tiểu đình, Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà đứng lên nghênh đón.

Mọi người lập tức ngồi vào bàn nhập tiệc.

Vì Lệ Quân phải lập tức trở về, nên không khí bữa ăn có phần trầm lắng.

Sáu người vừa dùng xong bữa thì thấy Trương hương chủ đã vội vã bước vào trong sân.

Lệ Quân thấy vậy liền đứng lên cung kính nói với Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà:

- Xin hai lão tiên bối bảo trọng. Vãn bối vì mẫu thân nhớ mong nên phải lập tức trở về.

Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà biết rằng Lệ Quân nói không phải là nguyên nhân thực, nhưng hai người cũng cảm thấy không tiện hỏi thêm. Hai người lập tức đứng lên. Dị Vũ Nhất chấp tay mỉm cười nói:

- Phu thê lão phu và tiểu nữ chân thành chúc cô nương thượng lộ bình an. Sớm về quý phủ và nhờ ơn cô nương thay mặt phu thê lão cung thỉnh Ba lão thái thái kim an vạn phúc.

Lệ Quân liền vòng tay đáp lễ và nói lên mấy lời chí tạ. Nàng quay sang thấy thần sắc Tú Nga thâm trầm không vui, nàng lập tức bước đến bên cạnh, nắm lấy bàn tay Tú Nga và nói:

- Nga muội muội bảo trọng.

Tú Nga đã được Dị Vũ Nhất ra hiệu, nên nàng không cùng đi với Trí Mẫn, Trung Cường để đưa tiễn Lệ Quân. Nàng tỏ vẻ không vui và cũng lên tiếng:

- Quân tỷ tỷ bảo trọng.

Trong phút ấy Lệ Quân cảm thấy Tú Nga và tất cả mọi người đều rất đổi thân thiết, do đó càng làm cho nàng không khỏi không đau lòng khi phải rời xa mọi người.

Trương hươu chủ trong lớp áo thương nhân thấy Lệ Quân đã bước ra khỏi tiểu đình, liền cùng với đại hán còn lại lập tức quay gót trở ra.

Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà tiễn Lệ Quân ra đến cổng ngôi độc viện mới dừng bước, cao giọng nói:

- Quân cô nương bảo trọng, bỏ qua cho lão ẩu không thể tiễn xa.

Nói xong, khoanh tay trước ngực vui vẻ cười lên ha hả.

Lệ Quân lập tức đáp lễ và cùng lên tiếng xin hai người dừng bước.

Trung Cường, Trí Mẫn bước theo sau lưng Lệ Quân đi thẳng ra ngoài khách điểm. Đến cổng khách điểm lại không thấy Trương hươu chủ và ngựa đâu cả. Trí Mẫn bất giác buột miệng hỏi:

- Trương ... Và ngựa đâu?

Lệ Quân thân thiết nói:

- Tỷ đã lệnh cho họ ra phía ngoài trấn đứng chờ.

Trí Mẫn gật đầu, ba người liền đi ra khỏi điểm và đi theo con phố dẫn về phía bắc.

Lúc này người ngoài phố đã đông hẳn lên, từ trên cao vàng thái dương đã xuyên qua lớp mây mỏng trải xuống một ánh sáng ấm áp dịu dịu trên đường. Kể lại người qua ngày một đông đúc nhộn nhịp.

Lệ Quân đi trước, Trung Cường, Trí Mẫn theo sau. Ba người lặng lẽ bước đi, lòng ai cũng đều cảm thấy trĩu nặng. Lệ Quân lệnh cho Trương hươu chủ đi trước là để mong được nói thêm vài câu với người mình yêu dấu.

Nhưng lúc này có mặt đầy đủ ba người ở đây, không biết mở lời sao cho trọn.

Lệ Quân quay sang Trung Cường lúc này đang đi cạnh mình, thấy Cường dè dặt mặt mày tư lự, đôi mày kiếm cau lại, gương mặt tuấn tú của chàng đã hơi kém sắc, có vẻ xanh xao. Do đó, lòng nàng u buồn vô hạn, những giọt lệ nóng dường như lại chực trào ra.

Đến gần cửa trấn thấy Trương hươu chủ đang tự tay dắt lấy con Tiểu Bạch của Lệ Quân, đại hán còn lại dắt hai cỗ ngựa của hai người. Cả hai đang đứng chờ trên quan đạo, cách mọi người một khoảng không xa. Lệ Quân đưa tay vẫy gọi con Tiểu Bạch Câu một lượt, Trương hươu chủ cũng đưa tay vỗ nhẹ lên yên. Con Tiểu Bạch hí lên một tiếng trầm trầm, và cất vó phi tới như bay. Con Tiểu Bạch đến gần Lệ Quân, liền quay vòng một lượt và tự động dừng lại. Đôi mắt sáng long lanh ngày thường của Tiểu Bạch, giờ đây cũng có một chút lạc thần, dường như nó cũng thấu hiểu được nỗi buồn ly biệt. Lệ Quân thấy Tiểu Bạch đã dừng ở trước mặt. Từng giọt lệ nóng trong đôi mắt phượng của nàng không kìm được cuộn cuộn lăn xuống. Quay sang nhìn vào mắt Trung Cường, Trí Mẫn thì thấy mắt ai cũng hai hàng lệ chia ly từ từ chảy xuống.

Nàng liền gắng kìm tiếng nức, khẽ hắng giọng nói:

- Cường đệ, Mẫn muội. Tỷ tỷ chờ hai người trở lại.

Nói xong, nước mắt nàng tuôn xuống như mưa và nàng phi thân lên ngựa.

Trung Cường, Trí Mẫn gật đầu liên tiếp và khe khẽ vẫy tay nói lời từ biệt.

Lệ Quân ngồi trên lưng ngựa, nàng đưa đôi mắt nhìn về Trung Cường và Trí Mẫn một lượt. Sau đó, mới thúc ngựa phi về phía trước.

Trương hươu chủ và đại hán còn lại đã kìm ngựa chờ đợi từ lâu. Lúc này thấy ngựa Lệ Quân vừa đến, hai người liền ra roi phóng ngựa vọt đi.

Trung Cường và Trí Mẫn nhìn theo đến khi bóng Lệ Quân và hai đại hán mờ khuất ở phía chân trời, hai người mới quay lưng trở về thị trấn.

Lúc này phần đông người đi trên phố đều nhìn Trung Cường và Trí Mẫn bằng ánh mắt lạ lẫm, họ không hiểu cơ sao trong đôi mắt thanh niên nam nữ này lại long lanh ngấn lệ?

Trung Cường và Trí Mẫn phát hiện ra điều ấy, cả hai liền rảo bước đi nhanh về khách điếm.

Về đến khách điếm, vừa bước vào cổng độc viện thì thấy Tú Nga đang cúi đầu một mình đi tới đi lui trong sân. Tú Nga vừa thấy Trung Cường và Trí Mẫn trở về, đôi mắt hạnh của nàng chợt sáng, nàng lập tức thấp giọng hỏi:

- Quân tỷ tỷ đi rồi à?

Trí Mẫn gật đầu. Sau đó nàng lên tiếng hỏi:

- Nga muội, hai vị lão tiên bối đâu rồi?

Tú Nga đưa tay chỉ về phía tiểu đình nói:

- Đêm qua, hai vị lão nhân suốt đêm chưa ngủ, giờ đây đang nghỉ ngơi trong tiểu khách sảnh.

Nàng vừa dứt lời, thì từ trong sảnh bỗng vang lên tiếng của Dị Vũ Nhất:

- Cường thiếu hiệp và Mẫn cô nương về rồi đấy à? Xin mời vào trong sảnh ngồi nghỉ.

Trung Cường và Trí Mẫn nghe vậy biết rằng Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà đã điều tức xong. Hai người lập tức đáp lời, cả ba cùng nhau bước vào tiểu sảnh.

Sau khi điều tức xong, Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà tinh thần đều tỉnh táo, song mục hữu thần, âm lượng của lời nói càng rõ ràng trong trẻo hơn.

Năm người chia nhau ngồi xuống, Tú Nga liền rót cho mỗi người một tách trà. Lúc này Trung Cường bỗng nhớ đến chuyện Lệ Quân đã nhận lời với Long Định Thuật, trong vòng một tháng sẽ đến tổng đàn của Thư Hùng giáo tại núi Tư Không, tuy Lệ Quân đã đi nhưng bản thân chàng cũng không nên thất tín.

Chàng liền quay sang nói với Dị Vũ Nhất và bảo:

- Hai vị lão tiên bối có từng nghe nói qua là ở núi Tư Không có một tổ chức gọi là Thư Hùng giáo?

Đôi mắt của Vạn lão thái bà bỗng vụt sáng, bà liền lên tiếng:

- Có, có cái gọi là Thư Hùng giáo, nghe đâu giáo phái này do một đôi huynh muội trẻ tuổi tổ chức sáng lập.

Dị Vũ Nhất khẽ vuốt râu nói:

- Thư Hùng giáo khoảng nửa năm gần đây mới bắt đầu hoạt động trên giang hồ, kết nạp hết sức rộng rãi anh hùng thảo khấu và nhân tài bốn phương. Nghe nói trong giáo phái này cũng có không ít cao thủ hắc đạo tham gia.

Vạn lão thái bà tiếp lời:

- Nghe đâu đôi huynh muội này có một võ công kỳ dị khác thường. Mỗi khi có người muốn gia nhập giáo phái, phải tỷ võ để xác định chức vị. Nếu có người thắng được bọn họ thì họ sẽ nhường lại chức vị giáo chủ cho người thắng cuộc.

Trung Cường nghe vậy ý lên một tiếng tỏ vẻ kinh ngạc, nói:

- Chuyện này đối với mấy người có tham đồ cao vị, quả là một điều hấp dẫn ghê gớm.

Dị Vũ Nhất cười ha hả và lên tiếng nói đùa:

- Lẽ nào Cường thiếu hiệp cũng có ý muốn tranh chức Thư Hùng giáo chủ?

Trung Cường cũng lên tiếng hòa theo:

- Chỉ lo là chiếc ghế to tát ấy lại ngồi không êm.

Nói qua nói lại, năm người cùng cười lên vui vẻ.

Vạn lão thái bà lịch duyệt giang hồ đã lâu, dường như đã sớm hiểu rõ Trí Mẫn là một người tâm địa thuần khiết, không thích hư danh. Do đó, bà quay sang Trí Mẫn và lên tiếng hỏi:

- Phải chăng các người muốn đi Thư Hùng giáo để thí võ?

Trí Mẫn nghe hỏi, nàng khẽ lắc đầu và nói:

- Thưa không phải thế, chỉ vì Quân tử tở trong lúc nóng giận mà nhận lời phó ước với một vị đàn chủ của Thư Hùng giáo. Nói rằng trong vòng một tháng, tự mình sẽ đến núi Tư Không, hiện giờ Quân tử tở đã đi. Nhưng văn bối và Cường ca ca cần phải đến đó.

Vạn lão thái bà thấy Trí Mẫn có vẻ thật thà đôn hậu, do đó bà đoán rằng võ công của Trí Mẫn không thể xuất chúng siêu quần, nên bà quay sang cảnh cáo Trung Cường:

- Tiểu tử, người không nên quá tự tin mà dắt Mẫn cô nương đi đứng lung tung như vậy.

Tổng đàn của Thư Hùng giáo tuy không phải là long đàm hổ huyệt nhưng cao thủ không phải là ít ...

Dị Vũ Nhất không để cho Vạn lão thái bà nói dứt, liền lớn tiếng tán dương lời nói của Trí Mẫn:

- Đại trượng phu nói là phải làm. Trong giới võ lâm chúng ta coi trọng nhất là chữ tín.

Lẽ nào lại thất tín dễ dàng như vậy. Nếu Mẫn cô nương đi bà không yên tâm thì chúng ta cũng nên đến núi Tư Không một chuyến.

Nói xong, dường như cố ý chọc tức Vạn lão thái bà, lão lại lên tiếng:

- Bà nhát gan sợ chuyện, lại còn đòi đi cảnh cáo khuyên nhủ người khác ...

Vạn lão thái bà nghe vậy, mặt liền biến sắc, đôi mắt nhỏ của bà trừng lên, cây thiết trượng trong tay đập mạnh xuống đất, lửa bắn tứ phía, gạch đá nứt nẻ, sau đó lại phẫn nộ nói:

- Hừm. Nếu lão nương đây sợ thì ai dám đến, đầu rơi trước mắt lão nương đây cũng không ngán. Dù cho diêm la điện hay là Tư Không núi lão nương đây cũng phải khuấy lên một trận cho trời nghiêng đất ngã.

Dị Vũ Nhất cố nén cười, làm mặt nghiêm, tay khẽ vuốt râu gạt đầu đắc ý nói:

- Tốt lắm, tốt lắm! Ta cũng hy vọng bà ngồi được chiếc ghế da hổ của Thư Hùng giáo chủ.

Trí Mẫn thấy hai lão tiền bối vì mình mà nảy sinh tranh luận, nàng cảm thấy vô cùng khó xử, nàng lo lắng khuyên nhủ hai bên hạ giận.

Trung Cường biết Vạn lão thái bà quan tâm đến sự an nguy của Trí Mẫn, chàng cũng hiểu rõ ý đồ kích giận lão bà của Dị Vũ Nhất. Lúc này thấy lão bà đã thực sự phẫn nộ, bất giác trong lòng chàng bỗng cười thầm thú vị.

Vạn lão thái bà nhìn thần sắc của Trung Cường, liền hiểu rõ là mình đã bị mắc bẫy. Bà trừng mắt nhìn về Dị Vũ Nhất và lớn giọng quát:

- Lão nương mà thềm chiếc ghế đó à?

Dị Tú Nga dường như có ý muốn chuyển xoay câu chuyện sang hướng khác, nàng lo phụ mẫu sẽ gây nhau, lúc đó, lời của Vạn lão thái bà vừa dứt, nàng đã xen vào:

- Mẫn tử tử, Quân tử tử mấy ngày mới có thể tới nhà?

Trí Mẫn chợt trầm tư đáp:

- Đi ngày đi đêm cũng phải sáu bảy ngày mới tới, còn phải vượt biển ...

Đường như lời nói của Trí Mẫn đã gây sự chú ý của Vạn lão thái bà, bà lập tức xen vào:

- Ở đâu?

Trí Mẫn liền đáp ngay:

- Ma Thiên Lãnh!

Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà đều giật mình chấn động. Cả hai gần như cùng lúc lên tiếng hỏi:

- Ba cô nương là thất muội của Ba thị thất hùng?

Trung Cường và Trí Mẫn liền gật đầu và nói:

- Thưa đúng, Quân tử chính là Ma Thiên Ngọc Nữ.

Vạn lão thái bà nghe vậy, liền quay sang nhìn vào thần sắc bất động của Dị Vũ Nhất, sau đó bà cất tiếng đường như đã phát giác ra điều gì:

- Chả trách nào đêm qua tại nhà Loạn Hồ Tử, lão nói Tham Hoan Yêu Nga võ công cao tuyệt, thân pháp kỳ dị, Ba cô nương liềm hùm một tiếng và gương mặt tỏ ra không quan tâm lắm. Đương nhiên Ma Thiên Ngọc Nữ danh dương quan ngoại, võ công đứng đầu thất hùng, quần hào hắc bạch lưỡng đạo ai cũng kính nhường vài phân, thanh đoản kiếm lâu nay ít gặp đối thủ, lại là người tâm cao khí ngạo tất nhiên sẽ không xem Thanh Xuân tiên cơ hồ lộ tinh là đối thủ đáng gờm.

Dị Vũ Nhất mỉm cười vuốt râu nói:

- Lão bà cứ tự hào là có mắt lịch duyệt tinh đời, không ngờ lần này lại nhận sai. Quả là thiếu sót, thiếu sót.

Trung Cường thấy đôi mắt của lão thái bà trừng lên, lập tức chàng cười ha hả nói:

- Bởi vì biệt danh của Quân tử tỷ thường được người đời nhớ đến, nhưng đa phần ít ai biết phương danh của nàng. Nên Vạn lão tiên bối không chú ý đến tên Ba Lệ Quân.

Trí Mẫn thấy trên gương mặt của Vạn lão thái bà nụ cười vẫn chưa xuất hiện, nàng sợ nói lâu, hai ông bà lại nảy sinh cãi vã, nàng liền mỉm cười và nói với Trung Cường:

- Cường ca ca, hai vị tiên bối suốt đêm không ngủ, nên để cho hai vị tiên bối nghỉ sớm một chút. Sau buổi trưa chúng ta còn phải lên đường đấy.

Trung Cường hiểu ý Trí Mẫn, chàng liền mỉm cười đứng dậy.

Vạn lão thái bà dường như đàn bàn tới vấn đề hứng thú, nên bà liên tiếp khoát tay và nói:

- Không mệt, không mệt.

Dị Vũ Nhất lại xen vào:

- Bà không mệt, nhưng có lẽ Cường thiếu hiệp cũng ...

Vạn lão thái bà trừng mắt nhìn lão một lượt và không nói gì.

Thế là năm người đồng thời bước ra khỏi ngôi tiểu sảnh.

Dị Vũ Nhất, Vạn lão thái bà và Dị Tú Nga lần lượt đi về dãy phòng phía đông. Trung Cường và Trí Mẫn cũng bước về hai phòng riêng biệt.

Trung Cường bước vào trong phòng nhìn thấy vết lệ trên giường, chàng bỗng nhớ đến giờ này Lệ Quân đang rong ruổi trên đường. Do đó tâm trạng của chàng bỗng trầm hẳn xuống. Chàng liền ngồi xếp bằng trên giường định vận công điều tức nhưng không sao ngưng thần được, chàng liền bước xuống giường đi tới đi lui trong phòng. Lúc này chàng nghĩ đến lời cảnh cáo của Vạn lão thái bà, Thư Hùng giáo ở núi Tư Không tuy không phải là long đàm hổ huyết nhưng quả thật cao thủ hắc đạo có lẽ là không ít. Chàng lại nghĩ đến câu nói trước lúc ra đi của Lệ Quân, về mặt kiếm thuật, trước mắt rất ít người là đối thủ của Mẫn muội muội.

Chàng nghĩ nếu như đem Khôn Long Phiêu thần kỳ huyền diệu truyền thụ cho Mẫn muội để bổ khuyết cho kiếm pháp tuyệt thế của Bích Tiêu tiên trưởng, không phải là càng phát huy uy lực của Trí Mẫn hay sao?

Nghĩ về kiếm thuật, Trung Cường lập tức nhận thấy rằng kiếm thuật của mình chưa đủ tinh luyện, nên phải tập luyện cầu tiến hơn nữa. Đột nhiên mắt chàng vụt sáng, chàng liền dừng bước, lúc này chàng nhớ đến chiếc bảo kính trong ngực, chàng liền ngưng thần nghe ngóng, trong ngôi độc viện yên lặng, hoàn toàn không một tiếng động.

Thế là chàng lập tức ngồi xếp bằng trên giường, cho tay vào trong ngực lấy chiếc bảo kính ra, chàng vẫn dùng vạt áo khoác che ngang mặt kính, chỉ để lộ ra một góc, hướng chuẩn vào cửa sổ phía sau, chàng khẽ lắc lư dao động bảo kính ...

Trong ánh hào quang bảy màu dần dần hiện ra vô số chữ nhỏ, nhìn kỹ là một bài tâm pháp thổ nạp của một loại võ công thượng thừa.

Sau khi luyện thành có thể trụ nhan hoàn đồng, khiến người trẻ mãi. Trung Cường cảm thấy không cần học vội, chàng lập tức xoay về góc khác của chiếc bảo kính.

Phía dưới lại hiện ra mấy hàng chữ hồng, đây chính là Long, Hồ, Phụng, Xà, Quy chưởng phổ mà chàng đã luyện thành. Tiếp tục nhìn xuống phía dưới, Trung Cường bỗng ngậy người ngơ ngác, trên mặt kính hiện ra vô số chữ hồng trước sau đảo lộn như vết chân chim, có chữ viết thẳng, có chữ nằm ngang, cũng không thiếu những chữ lộn ngược, nhìn vào chỉ thấy rối loạn một chùm, có thực có hư. Chàng xem lướt hàng chữ nhỏ bên trái, chàng bỗng thất thanh. Những vết hồng như dấu chân chim này chính là Tinh Hoang Tử Cung Bộ, bấy lâu nay vô lâm vẫn lưu truyền như một câu chuyện thần thoại.

Trung Cường xem xong mừng vui vô hạn, huyết mạch phòng trường dường như chàng không thể nào tự kiềm chế mình được nữa.

Bởi lẽ phía trên không có khẩu quyết, chàng xem rất lâu những vết chân trên ấy vẫn không thể quán thông. Do đó tâm tình của chàng bỗng dần dần cảm thấy rối loạn.

Trung Cường bỗng phát giác ra điều ấy, chàng lập tức ngưng thần, ổn định tâm trí.

Tâm thần vừa định, tâm trí của chàng bỗng linh mẫn hẳn lên, chàng liền đối chiếu với khẩu quyết của Khôn Long Phiêu, chàng bỗng ngộ ra và lập tức nhập thần.

Liên tục mấy lần, chàng đã nhớ kỹ trong lòng, chàng liền quyết định xuống giường diễn thử mấy lượt xem sao, vừa ngẩng đầu lên chàng bỗng giật mình biến sắc, kêu lên một tiếng.

Không biết tự bao giờ, Trí Mẫn đã đứng sững sờ trước cửa phòng chàng, mặt nàng đầy nét lo âu, căng thẳng, nàng khẽ há miệng ngậy người nhìn Trung Cường.

Trung Cường vừa thấy Trí Mẫn đứng trong phòng mình, theo bản năng chàng lập tức lấy bảo kính định giấu đi. Nhưng chàng chợt tỉnh và vừa vui mừng vừa đỏ mặt kêu lên khe khẽ:

- Lại đây Mẫn muội! Lại đây nhanh lên.

Nói xong, chàng liền vẫy tay liên tiếp về phía Trí Mẫn lúc này đang đứng ngậy người nhìn chàng bằng cặp mắt kinh dị lo âu.

Trí Mẫn trông thấy bộ dạng hưng phấn khác thường của Trung Cường, trong lòng nàng càng thêm bất an. Nàng quả thật không hiểu rõ chuyện gì đáng để cho Cường ca ca lại hưng phấn như vậy, mê mẩn đến độ nàng đã vào trong phòng đứng cách chàng không đầy một trượng, mà chàng vẫn không hề hay biết.

Nàng liền định thần từ từ bước đến bên cạnh Trung Cường, lên tiếng hỏi:

- Cường ca ca, có chuyện gì vậy?

Nàng vừa bước đến vừa đưa mắt nhìn chăm chú vào bàn tay Trung Cường giấu sau vạt áo. Trung Cường quả là rất đổi hưng phấn, vừa thấy Trí Mẫn đến bên giường, chàng vẫn tỏ thái độ bí mật và thấp giọng nói:

- Mẫn muội, muội xem!

Nói xong, chàng liền mỉm cười từ từ kéo vạt áo trên giường để lộ ra một góc, lập tức có một luồng ánh sáng bầy mây xuất hiện. Trí Mẫn giật mình, cúi xuống nhìn kỹ, bất giác nàng giật mình biến sắc và buột miệng kêu lên:

- A! Bảo kính!

Cùng với tiếng kêu khe khẽ, nàng đột nhiên ngước lên, đưa đôi mắt phượng sáng trong nhìn lên nét mặt tươi cười của Trung Cường, dường như nàng đang muốn hỏi:

- Là chuyện gì đây?

Trung Cường hưng phấn mỉm cười, chàng nhanh tay vỗ liên tiếp xuống giường ra hiệu cho Trí Mẫn ngồi xuống.

Trí Mẫn hoàn toàn bị chiếc bảo kính thu hút, nàng lập tức bước lên hai bước, ngồi xuống bên cạnh Trung Cường, đôi mắt phượng của nàng vẫn không rời gương mặt tuấn tú của Cường ca ca.

Có một luồng hương thơm dịu dịu xông lên gương mặt của Trung Cường. Trung Cường nghe thấy mùi hương quen thuộc toát ra từ thân thể Trí Mẫn, tâm thần của chàng bất giác ngất ngây, hồi ức về khoảng thời gian cả hai cùng ở đỉnh Thần Phong. Lúc ấy, cả hai đều còn ngây thơ, tóc để chớm quả đào, cùng đuổi bắt nhau trên từng đụn tuyết trắng, cùng nhau ngắm nhìn vạn ngọn núi tuyết vào độ hoàng hôn, lúc lượn võ cả hai cùng ngồi dựa lưng vào nhau.

Một tiếng kêu e thẹn đã kéo Trung Cường rời tuổi ấu thơ trong quá khứ về hiện tại.

- Cường ca ca, huynh nhìn gì mà ngây người như vậy?

Trung Cường định thần nhìn, thì thấy Trí Mẫn ra vẻ nghiêm trang, nhưng gương mặt kiều diễm của nàng lại ửng đỏ, đôi mắt sáng trong của nàng đang nhìn mình chăm chăm. Lúc này chàng cũng phát giác ra mình cũng đang nhìn vào gương mặt hoa của nàng. Trí Mẫn thấy Trung Cường vẫn ngây người không nói, mà đôi mắt chàng cứ chớp chớp nhìn mình, bất giác nàng chau mày, mặt bỗng đỏ bừng đến tận mang tai, tim nhảy thình thịch, nàng lập tức ấp úng nói với Trung Cường:

- Cường ca ca, nói nhanh đi, bảo kính tại sao lại lọt vào tay huynh?

Tiếng nói của nàng đầy lo lắng, e thẹn và khiếp sợ.

Trung Cường bất giác đỏ mặt, chàng liền sơ lược thuật qua chuyện đêm ấy lão nhân đã dẫn chàng đến Phúc Sơn và truyền thụ bảo kính và chàng đã gặp phải Lang Nha chân nhân, Thủy Linh đảo chủ và gia đình của Dị Vũ Nhất.

Trí Mẫn nghe xong, lúc này mới hiểu tại sao Thủy Linh đảo chủ và Lang Nha chân nhân vừa gặp Trung Cường, hai gã đã quả quyết chàng là người đoạt được bảo kính. Sau đó, nàng lên tiếng hỏi:

- Dị lão tiên bối và Nga muội muội có biết huynh là người đã được bảo kính hay không?

Vừa nói nàng vừa đưa tay chỉ về dãy phòng phía đông.

Trung Cường mỉm cười đáp:

- Họ không biết, sau khi huynh và họ chia tay, thì huynh mới gặp được lão nhân mang kính.

Đôi mắt phượng của Trí Mẫn bỗng vụt sáng, dường như nàng đã nhớ ra điều gì, nàng lên tiếng hỏi:

- Căn cứ vào sự đồn đại trên võ lâm thì trên gương bấu có ghi tuyệt thế võ công ...

Trung Cường không đợi Trí Mẫn nói hết, chàng cao hứng nói:

- Mẫn muội xem đây!

Nói đoạn, chàng lại kéo vạt áo khoác sang một bên để lộ ra một góc bảo kính, đồng thời tay chân khe khẽ lắc lư ...

Trí Mẫn có phen không hiểu, nàng cúi xuống nhìn vào bảo kính, chỉ thấy ánh hào quang chói sáng, thật lâu nàng vẫn chưa phát giác ra điều gì mới lạ. Trung Cường biết Trí Mẫn chưa phát giác ra, tay cầm kính của chàng lại tiếp tục đóng đưa.

Đột nhiên Trí Mẫn kêu lên khe khẽ:

- Có rất nhiều vết chân nho nhỏ màu đỏ tươi.

Trung Cường nghe vậy liền dừng tay lắc gương. Trí Mẫn nhìn vào bảo kính đến độ nhập thần, tóc nàng che cả mặt kính nên Trung Cường không sao nhìn được mặt kính đã hiện chữ hay chưa.

Trí Mẫn nhìn vào bảo kính thật lâu, một lúc sau nàng mới kích động nói:

- Cường ca ca, đây chính là chiếc bảo kính trong truyền thuyết phải không?

Trung Cường hưng phấn gật đầu liên tiếp và đáp:

- Đúng vậy. Đúng vậy. Huynh đã so sánh tham cứu với khẩu quyết Khôn Long Phiêu của Khôn Long tiền bối, thấy nó càng tinh tuyệt huyền diệu.

Trí Mẫn liền động tính hiếu kỳ, nàng nồn nóng hỏi:

- Khẩu quyết Khôn Long Phiêu là gì?

Trung Cường dường như nghĩ đến điều gì đó, sau đó chàng đọc thuộc lòng:

- Ngưng thần vận khí, tức tẩu di hình, đảo huyền như phi, khí nạp Đan Điền, điểm tức trắc thân, hoành phiêu như phong, kiến hình hạc phổ, đột hốt phiêu hành, phi tẩu bái cung, hoan ảnh hoan tông.

Trí Mẫn nghe xong, nàng chợt quán thông, lập tức thốt lên kinh ngạc:

- Hóa ra Khôn Long Phiêu lại thần diệu như vậy.

Nói xong, nàng khẽ nghiêng người trên giường để xem dấu chân tạp loạn trên bảo kính.

Trung Cường nói xong, chàng đột nhiên hiểu ra là Trí Mẫn có ý quan tâm đến khẩu quyết Khôn Long Phiêu, chàng vui mừng định đưa tay ôm ngang thắt lưng của Trí Mẫn.

Bỗng nhiên, chỉ thấy bóng trắng vụt qua, một tiếng khe khẽ vang lên, bóng hình Trí Mẫn không còn ở bên cạnh chàng nữa.

Trung Cường giật mình kinh ngạc, chàng bị loại thân pháp nhẹ nhàng nhanh như điện xẹt làm cho ngây người ngơ ngác, chàng suy nghĩ kỹ lại thì thấy Mẫn muội vừa thi triển chính là bước đầu tiên của Tinh Hoang Tử Cung Bộ mà nàng vừa đọc được trên mặt kính.

Chàng liền định thần, vội giấu bảo kính vào trong ngực, phi thân vọt ra bên ngoài.

Thấy Trí Mẫn đang đứng một mình bên ngoài, đôi mắt phượng của nàng tròn tròn, chiếc miệng xinh xinh giờ đây khe hé, toàn gương mặt nàng lộ ra thần sắc vô cùng kinh ngạc.

Trung Cường thấy vậy, bất giác thấy tức cười. Chàng biết rằng Trí Mẫn cũng đang bị loại bộ pháp thần kỳ này làm cho ngây người ngơ ngác.

Chàng khẽ hắng giọng, lập tức vẫy tay về phía Trí Mẫn và đồng thời lấy tay chỉ vào ngực mình. Trí Mẫn bị tiếng hắng giọng của Trung Cường làm cho kinh tỉnh, nàng quay đầu lại nhìn, nàng liền hiểu ra ý của Trung Cường là muốn nàng quay vào để cùng nhau xem tuyệt học ghi trên mặt gương.

Nàng mỉm cười cúi đầu định bước về phía Trung Cường.

Đột nhiên từ phía sau lưng nàng, có tiếng nói thân thiết vang lên:

- Mẫn tỷ tỷ, tỷ không nghĩ ngợi à?

Sau đó, tiếng bước chân của Tú Nga lại vang lên. Trí Mẫn khẽ giật mình, bất giác nàng thoáng đỏ mặt nói:

- À, vừa mới điều tức xong.

Nói xong, dường như nàng sợ rằng Tú Nga đi đến sẽ phát hiện ra Trung Cường nên nàng lập tức quay lại đón lấy Tú Nga.

Trung Cường vừa nghe tiếng Tú Nga, chàng đã phi vọt vào trong phòng từ trước.

Lúc ấy trong dãy phòng phía đông lại vang lên tiếng cười ha hả của Dị Vũ Nhất:

- Mẫn cô nương, giờ gì rồi, chúng ta phải lên đường thôi.

Trí Mẫn vừa thấy Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà nàng liền cúi chào. Nàng lại nhìn lên chỗ tương đối sáng của bầu trời u ám, nói:

- Có lẽ đã quá muộn rồi cũng nên!

Lúc này Trung Cường cũng từ trong phòng bước ra, ngược mặt nhìn trời và nói:

- Thưa hai lão tiền bối, nếu như chúng ta qua sông ngay bây giờ, không biết trước khi trời tối có đến được Huyện Giao chưa?

Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà nghe vậy liền ngơ ngác, bất giác cả hai cùng lên tiếng:

- Huyện Giao cách đây còn cả trăm dặm nữa, chỉ ít thì giờ tuất mới tới.

Tú Nga lập tức xen vào:

- Phụ thân và mẫu thân mau quên quá, hai người quên rằng ngựa của Cường ca ca và Mẫn tỷ tỷ đều là bảo mã hay sao?

Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà nghe vậy, cả hai đều cười lên ha hả. Sau đó Dị Vũ Nhất vui vẻ nói:

- Nha đầu à, mau đi gọi bọn họ mang rượu và thức ăn lên đây, ăn no xong chúng ta sẽ phóng ngựa lên đường.

Nói xong, lão chống thiết quả xuống đất, chỉ nghe vang lên một tiếng xoạt, thân hình đã đáp xuống trước ngôi tiểu đình.

Trung Cường không đợi cho Tú Nga xoay người cất bước, chàng vội nói:

- Nga cô nương xin dừng bước, để tại hạ đi kêu cho.

Nói xong, chàng liền rảo bước đi ra, để Tú Nga cùng với lão thái bà đi về phía tiểu đình.

Mọi người vừa ngồi yên vị, Vạn lão thái bà liền mỉm cười nói:

- Mẫn cô nương. Chúng tôi chỉ biết cô nương và Cường thiếu hiệp cùng học chung thầy ở Hằng Doanh sơn, nhưng không biết lệnh sư là ai? Thuộc môn phái nào? Mẫn cô nương có thể cho biết được không?

Trí Mẫn nghe hỏi liền nghiêm trang cung kính đáp:

- Văn bối vô môn vô phái, ân sư thụ hiệp là Vạn Tuyết đại sư phương trượng trụ trì Lãnh Vân tự trên Hằng Doanh sơn.

Vạn lão thái bà nghe vậy ngạc nhiên, đôi mắt nhỏ của bà liếc sang Dị Vũ Nhất dường như muốn hỏi:

- Ông có biết vị Vạn Tuyết đại sư này không?

Dị Vũ Nhất lập tức hiểu ý, vuốt râu rồi đáp:

- Có lẽ tôn sư là một vị cao tăng xa lánh hồng trần. Nếu không thì phụ phụ lão phu đây thường lui tới miền quan tãi không thể nào không nghe tiếng của người. Cô nương có thể nói ra tục danh của lệnh sư phụ, có lẽ lão phu trước đây cũng từng có duyên gặp gỡ với tôn sư rồi cũng nên.

Tuy Trí Mẫn là người thành thật, nhưng lúc này nàng cũng không dám thực tình thổ lộ, nên nàng cung kính đáp:

- Theo văn bối được biết, gia sư quả thật là trung niên quy Phật chứ không phải là ấu nhi xuất gia, nhưng gia sư lại không nói về dĩ vãng nên văn bối không dám hỏi nhiều ...

Ngay lúc lời Trí Mẫn vừa dứt, thì Trung Cường đã từ trong sân bước vào, phía sau còn có bốn tên tiểu nhị, mỗi người bưng một mâm thức ăn.

Vạn lão thái bà thấy vậy, dường như không muốn để cho Trung Cường biết rằng trong lúc chàng không có mặt đã thăm tra thăm dò về sự thừa, môn phái của chàng. Bà liền cao giọng nói:

- À, thức ăn tới rồi.

Lời bà vừa dứt thì Trung Cường đã bước vào phòng, mấy tên tiểu nhị liền mang cơm nước bày ra trên bàn.

Năm người ngồi vào nhập tiệc, Tú Nga rót rượu mời mọi người. Trong khi dùng bữa, Vạn lão thái bà và Dị Vũ Nhất lần lượt nói về rất nhiều phong tục tập quán của phương nam và võ công của các đại môn phái các nơi.

Sau bữa ăn này, kiến thức Trí Mẫn và Trung Cường đã tăng lên ít nhiều, cả hai đều âm thầm cảm kích phụ thê Dị Vũ Nhất.

Dùng bữa xong, năm người nghỉ ngơi khoảng nửa khắc, sau đó mọi người đều thức dậy kéo nhau đi ra khỏi ngôi độc viện, đến trước cổng khách điểm thì năm cỗ ngựa đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Dị Vũ Nhất là tay lão luyện, thấy vậy hiểu ngay, do đó lão quay sang mỉm cười và hỏi Trung Cường:

- Cường thiếu hiệp đã thanh toán tiền trọ rồi phải không?

Trung Cường liền cung kính đáp:

- Thưa đúng vậy. Lúc này khi vân bố đi gọi thức ăn, vân bố đã thanh toán hết rồi ạ!

Vạn lão thái bà lập tức lên tiếng:

- Tiểu tử, ta nhìn không ra tính của ngươi còn nôn nóng gấp gáp hơn lão bà đây, hay là ngươi sợ lão bà đây trả không nổi.

Bà nói xong, năm người bỗng bật cười vui vẻ.

Bọn giúp việc đứng trước cổng khách điểm thấy năm người bước tới, tất cả đều tươi cười lần lượt dắt ngựa đến. Dị Vũ Nhất vừa nhìn đã biết Cường Trung Cường đã có trong thưởng cho họ.

Vạn lão thái bà đưa tay đón ngựa, sau đó bà lấy trong hầu bao ra một miếng bạc vụn, thưởng cho tên dắt ngựa và nói:

- Cái này là thưởng các ngươi.

Nói xong, bà phi thân lên ngựa, tỏ ra vẫn còn hết sức phong độ.

Tên dắt ngựa ngậy người kinh ngạc, dường như gã đã bị sự rộng rãi hào phóng của năm người này làm cho ngỡ ngàng. Mấy tên tiểu nhị chợt định thần, tuy chúng cảm thấy Vạn lão thái bà dung mạo xấu xí đến dễ sợ, nhưng cả bọn cũng nhao nhao kéo đến cảm tạ.

Dị Vũ Nhất cũng phi thân lên ngựa, và lập tức hạ giọng nói:

- Bà vừa làm chuyện vừa trả nợ vừa rút binh.

Nói xong, lão khê giật cương dẫn đầu đi trước.

Lúc này Vạn lão thái bà mới võ lã ra, bà mới nhớ rằng Trung Cường đã trọng thưởng cho họ rồi, vừa tổn tiền vừa bị chê là thiếu xem xét, đôi mắt nhỏ của bà lại trừng lên bà chỉ biết âm thầm tức giận.

Giờ này người đi trên phố ít hẳn so với lúc sáng, bùn đất trên trên đường cũng đã ráo hơn.

Dị Vũ Nhất quay sang nói với Trung Cường:

- Giờ này qua sông là tốt nhất, thuyền nhiều khách ít, người không đông như lúc sáng sớm và buổi chiều.

Trung Cường hiểu ý, chàng lại hỏi thêm về một số quy tắc qua sông, trong lúc nói chuyện thì năm người đã đến bên sông, chỉ thấy nước sông loang loáng cuộn chảy, hai bên bờ thuyền ghe đông đúc, cột buồm san sát như rừng, khách qua sông quả là không ít.

Năm người đến bên bờ sông, lần lượt xuống ngựa và dắt ngựa tiếp tục đi về phía trước, cùng nhau bước lên một chiếc thuyền to sắp rời bến, khoảng thời gian uống cạn ấm trà, thuyền đã cập bờ nam.

Trên bến là một con đường to của đại trấn, người ngựa lục tục bước lên, thấy trên phố thương điểm san sát kề nhau so với bờ bắc ở đây lại càng náo nhiệt hơn, năm người thúc ngựa nhanh chân đi xuyên qua trấn. Vượt khỏi trấn, năm người lập tức thúc ngựa phóng vó như bay.

Do trời âm u muốn mưa, nên không khí có hơi lành lạnh, người đi đường cũng không nhiều nên năm con ngựa tha hồ sai vó.

Trong phút chốc đã đi được mấy dặm đột nhiên cách trước mặt khoảng hai dặm có một đám đông đang vây quanh một khoảng đất, dần dần mọi người đã có thể thấy được một bóng hồng và một bóng xám đang vờn nhau ở giữa đám đông. Bóng người loang loáng như bay, mấy tiếng quát cũng thấp thoáng vọng tới cùng với tiếng binh khí mạnh mẽ va chạm vào nhau.

Vạn lão thái bà thấy có người đánh nhau. Đôi mắt nhỏ của bà bỗng vụt sáng, tinh thần phấn chấn hẳn lên. Bà lập tức phần khởi nói:

- Có người đánh nhau, chúng ta mau đi xem đi.

Nói xong, bà liền ra roi đánh đét vào mông ngựa, vượt lên dẫn đầu. Dị Vũ Nhất liền lớn tiếng gọi theo:

- Bà cẩn thận đấy, đừng có làm lỡ việc quan trọng của Cường thiếu hiệp.

Vạn lão thái nghe vậy, quay lại toét miện cười, nhưng không nổi giận, bà liền gò cương cho ngựa chậm bớt lại. Nhưng vẫn còn đi trước dẫn đầu.

Lúc này khoảng cách với đám đông trước mặt còn không đầy trăm trượng, năm người đưa mắt nhìn xem thì phát hiện ra hai người đang đánh nhau trên một bãi đất hoang bên trái quan đạo, đám đông cách họ khoảng mười mấy trượng, Trung Cường cảm thấy lạ kỳ không hiểu tại sao đám đông lại đứng xa như vậy, chàng ngừng thần nhìn kỹ thì thấy bóng hồng là một nữ nhân toàn thân diễm lệ, bóng xám là một lão tăng tay cầm thiền trượng nặng trĩu.

Hồng y nữ nhân thân pháp kỳ dị, phiêu hốt bay lượn như gió, nữ nhân dùng đôi ngọc chưởng đấu với cây thiền trượng của lão tăng, xem ra nữ nhân vẫn chưa dùng tận lực.

Lão tăng áo xám tuy công lực thâm hậu, cây thiền trượng thì triển nhanh như sấm sét, thanh thế uy mãnh, nhưng thân pháp của nữ nhân lại phiêu hốt khinh linh như hư như thực.

Lúc này, Trung Cường đã nhận ra dường như hồng y nữ nhân có ý đùa cợt với cây thiền trượng của lão tăng, mục đích của ả là giương oai diễu võ trước mặt quần hùng để khoe khoang võ công của mình. Do đó, chàng bỗng bực mình, bất giác chàng khẽ hừm một tiếng, nhưng nghĩ đến lời Dị Vũ Nhất nhắc nhở Vạn lão thái bà lúc nãy, chàng cảm thấy cũng không cần dùng ngựa để xem.

Dần dần chàng đã có thể nhìn rõ mặt mày của hai bên đang giao đấu với nhau, bất giác gương mặt của chàng bỗng biến sắc giữa ấn đường sát khí đã dậy lên, đôi mày kiếm của chàng vút lên, đột nhiên chàng quát vang:

- Dừng tay!

Cùng với tiếng quát, hai chân chàng kẹp chặt vào bụng ngựa, con Ô Long hí lên một tràng dài lanh lảnh, thân hình tựa như một làn khói lao thẳng vào trường đấu của hai người.

Tiếng quát này của Trung Cường chấn động cả tứ phía không gian, làm cho người nghe cảm thấy rằng giữa lúc trời không mưa mà lại có cơn sấm dậy, quần chúng đứng xem nháo nhác nhìn quanh. Hai người đang đánh đấm bên trong cũng dừng lại nghe ngóng. Tú Nga đi cách Trung Cường gần nhất, nghe thấy tiếng quát cất lên đột ngột nàng giật mình kêu lên và gần như muốn té ngựa.

Trí Mẫn định thần xem kỹ, bất giác nàng giật mình biến sắc và kêu lên:

- Tam sư tổ!

Cùng với tiếng kêu, con Tảo Hồng của nàng cũng lao vút lên nhanh như gió cuốn. Lúc này Trung Cường đã gần đến nơi, chàng phi thân xuống ngựa và vọt nhào về phía lão tăng.

Lão tăng áo xám vừa thấy Trung Cường, lão bỗng xúc động đỏ bừng đôi mắt, và đưa tay chỉ vào hồng y nữ nhân nói:

- Cường nhi, đây chính là Lục Dã Khôn Long đã sát hại sư phụ của con.

Trung Cường lập tức dừng lại và ngây người kinh ngạc.

Một bóng trắng vụt ngang. Trí Mẫn đã ào vào lòng lão tăng, vừa khóc vừa kêu lên:

- Tam sư tổ!

Ngay lúc ấy, bỗng có tiếng kêu lo lắng của phu thê Dị Vũ Nhất đồng thanh cất lên:

- Cường thiếu hiệp cẩn thận! Hồng y nữ nhân chính là Thanh Xuân Yêu Nga đó.

Lúc này Trung Cường chợt vỡ lẽ ra, có sao mọi người lại đứng từ phía xa mà xem hai người giao đấu. Là do có người đã nhận ra Tham Hoan Yêu Nga đã nói cho mọi người biết để cẩn thận với Loạn Thần hương của ả. Và chàng cũng đoán rằng lúc trên Vũ Thần phong, tam sư tổ vẫn chưa gặp mặt Lục Dã Khôn Long lão tiền bối. Nếu không giữa ban ngày thế này làm sao lại nhìn lầm người.

Chàng nhớ lại ngày ấy nơi Cực Lạc đường trên Vũ Thần phong, chàng không thấy tam sư tổ. Hóa ra là người nổi giận cấp trạng hạ sơn, quyết lòng truy đuổi về phía Miêu Cương tìm Lục Dã Khôn Long để trả thù cho sư diệt. Nghĩ đến cái chết của ân sư, lòng chàng bỗng đau như dao cắt. Chàng nhìn sang tam sư tổ và nét mặt đầy vẻ phong trần tiêu tụy của sư muội, chàng thấy mọi người ai cũng đều đã mất đi nét hồng hào năm cũ.

Trí Mẫn từ thừa ấu thơ đã được tam sư tổ yêu thương chăm sóc, lúc này thấy người ở đây chẳng khác nào cô nhi gặp được từ mẫu, lại thêm nghĩ đến cái chết của ân sư, nàng không sao cầm được hai dòng lệ thảm. Trung Cường đứng bên cạnh tam sư tổ, đôi mắt chàng bất giác cũng ướt nhòa lệ nóng.

Đột nhiên nghe tiếng quát của Vạn lão thái bà vang lên:

- Hồ ly tinh muốn chết!

Chữ chết vừa ra khỏi miệng, thì thân ảnh của bà bỗng vút tới, bà múa tít cây thiết trượng trong tay nhằm vào Tham Hoan Yêu Nga bổ tới.

Trung Cường bỗng cảnh giác, chàng vội ngừng thở, vận khí thử xem mình đã trúng độc hay chưa. Đồng thời chàng quay sang nhìn vào Tham Hoan Yêu Nga thì thấy đôi mắt hồ mị của ả không ngừng liếc ngang liếc dọc, chiếc miệng xinh xinh gợi tình khe khẽ hé cười. Đôi cánh tay trắng như tuyết của ả đang xoa xoa vào nhau dường như ả đang phóng độc.

Tham Hoan Yêu Nga tuổi độ hai mươi sáu, hai mươi bảy, toàn thân ăn mặc một màu hồng tươi, diện mạo như hoa, da trắng mịn như tuyết, ngực nở eo thon, đúng là một vưu vật.

Chàng không hiểu sao tam sư tổ lại nhận lầm ả là Lục Dã Khôn Long?

Tham Hoan Yêu Nga tuy thấy Vạn lão thái bà múa trượng xông tới, thần thái của ả vẫn tự nhiên, không hề tỏ ra gấp gáp lo âu, ả cười khanh khách và lên tiếng châm chọc:

- Con quỷ dạ xoa này da gà mắt chuột, quả thật dọa chết người ta chứ chẳng chơi!

Tiếng nói chưa dứt, thân ảnh của ả xoay tròn một lượt và vút lên nhanh như gió cuốn.

Vạn lão thái bà nghe vậy phần nộ đến cực cùng, nghiêng răng nghiêng lợi rít lên:

- Nói cho người biết, khi xưa còn trẻ ta cũng đẹp như tiên. Không hề thua kém con hồ ly tinh người đâu.

Trong lúc nói thì cây thiết trượng trong tay bà đột nhiên biến thế, múa lên vun vút gió rít vù vù, bóng trượng như núi khiến cho người xem phải hoa mắt chóng mặt.

Tham Hoan Yêu Nga nghe Vạn lão thái bà gọi ả là hồ ly tinh trước mặt quần hùng đông người. Bất giác ả nổi cơn thịnh nộ quát lên:

- Lão xú bà muốn chết!

Lời vừa dứt, thì thân ảnh của ả chợt biến, ổng tay áo khê phất vào hư không, tay phải vung lên hóa thành vô số cuộn tròn màu trắng bao quanh lấy thể tượng của Vạn lão thái bà.

Dị Vũ Nhất thấy vậy thất kinh, lão quát lên một tiếng, điểm chân xuống đất, bổ nhào vào vòng đấu, cây thiết quả trong tay liền xuất ngay một chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh rít lên một tiếng bổ thẳng vào Tham Hoan Yêu Nga.

Tham Hoan Yêu Nga thấy thể thiết quả dừng mãnh lao tới, ổng tay phải bao lấy thể tượng của Vạn lão thái bà bỗng thu lại, nhanh như điện xẹt, thân ảnh của ả lại một lần xoay tròn, phút chốc ả đã vọt ra phía sau lưng của Dị Vũ Nhất.

Võ công của Dị Vũ Nhất quả thật là bất phàm, cùng với thân hình của Tham Hoan Yêu Nga bắt đầu xoay chuyển, lão quát lên một tiếng, cây thiết quả trong tay bỗng biến thể thành chiêu Hoàn Tảo Ngũ Nhạc vạch lên một màn hư ảo quét về phía sau.

Thân ảnh của Tham Hoan Yêu Nga chưa kịp đứng vững, thì ngọn thiết quả đã đến gần kề. Cùng lúc ấy cây thiết quả trong tay của Vạn lão thái bà cũng đã nhằm vào thắt lưng của ả mà điểm tới, ả hoảng kinh hồn vía bất giác buột miệng kêu lên một tiếng đầy vẻ kinh dị và tung người bay vút lên không. Vũ khí của Vạn lão thái bà và Dị Vũ Nhất đồng thời kích vào khoảng không. Suýt chút nữa là hai người đánh trúng vào nhau.

Tham Hoan Yêu Nga từ lâu đã biết phu thê Dị Vũ Nhất là ai, nhưng ả vẫn xem hai người chẳng phải là đối thủ đáng kể, lúc này vừa mới động thủ, tư tưởng khinh địch của ả hoàn toàn biến mất.

Thân hình đang bay bổng trên không hai ổng tay áo trắng trắng của ả bỗng vẩy lên, lập tức xuất hiện hai đạo sóng chia ra cuộn về phía hai vai của phu thê Dị Vũ Nhất.

Phu thê Dị Vũ Nhất biết rõ ả ta là một kinh địch, do đó cả hai tận lực thi triển những tuyệt chiêu, nhất nhất không dám lơ là sơ ý.

Trung Cường, Trí Mẫn và tam sư tổ đều ngưng thần đứng xem, sáu con mắt nhìn chăm chú vào sự diễn biến trong trường đấu.

Thần sắc Tú Nga lo âu, đôi mày ngài của nàng cau lại, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Trung Cường thấy rằng Tham Hoan Yêu Nga hoàn toàn chỉ dựa vào thân pháp kỳ ảo, hoá chuyển phiêu hốt khinh linh. Nếu luận về võ công thì ả không sao bằng đôi phu phụ này được. Nhưng chàng đã từng trúng độc của Sư Xuân tiên tử, nên chàng không dám không tin vào sự lợi hại của Loạn Thần hương do Vạn lão thái bà đã cảnh cáo.

Do đó, chàng không dám mạo hiểm bước ra động thủ với Tham Hoan Yêu Nga.

Vạn lão thái bà tự tin rằng mình sẽ không nhiễm độc. Dị Vũ Nhất cũng thấy mình niên kỷ đã thuộc vào cổ lai hy, nhưng Trí Mẫn đã thấy rằng tuy hai người võ công thuộc dạng bất phàm, nhưng muốn thắng Tham Hoan Yêu Nga cũng không phải là chuyện dễ, do đó, nàng lập tức hướng vào trong trường đấu và cao giọng nói với đôi phu phụ Dị Vũ Nhất:

- Xin hai vị tiền bối lùi lại, nhường cho vãn bối thử với vị Tham Hoan Yêu Nga danh chấn toàn tỉnh Lỗ Dự này một phen cho biết.

Nói xong, nàng nhẹ nhàng đưa tay ra sau, tuốt thanh Đồng Phong bảo kiếm ra khỏi vỏ.

Một tiếng ngân lanh lạnh như tiếng rống ngân vang lên, hồng quang lấp lánh tỏa sáng một vùng, nắm chặt thanh Đồng Phong bảo kiếm trong tay, Trí Mẫn cất bước tiến về mấy người đang giao đấu.

Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà biết rằng không dễ dàng giành lấy phần thắng, cả hai đồng thời quát lên một tiếng và song song thoái lui. Trong lòng Tham Hoan Yêu Nga chỉ quyết bắt cóc Trung Cường, do đó ả cũng không màng đánh tiếp.

Lão hòa thượng thấy Trí Mẫn cấp kiếm tham gia cuộc đấu, bất giác lòng lão thất kinh lo lắng cho Trí Mẫn. Nhưng nhìn thấy Trung Cường vẫn thản nhiên, do đó lão cũng không lên tiếng can ngăn.

Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà cùng chung cách nghĩ khi thấy sắc mặt của Trung Cường. Cả hai đoán rằng trước đây mình có phần xem thường võ công của Mẫn cô nương này.

Thế là cả hai vợ chồng đều quay sang Trí Mẫn lúc này đang ôm kiếm đứng ở trong trường đấu, sắc mặt nàng vẫn tươi tỉnh, thuần khiết. Cả hai đồng thanh lên tiếng dặn dò:

- Mẫn cô nương, cẩn thận ...

Nói xong, hai ông bà liền lùi lại đứng bên cạnh Trung Cường.

Tham Hoan Yêu Nga là người lẫn lộn trong chốn phong trần đã lâu. Tiếp xúc qua không ít những hạng người. Nên óc quan sát của ả cũng có phần thành thạo. Lúc này thấy Trí Mẫn nhẹ nhàng bước tới, biết rằng võ công của bạch y thiếu nữ nhất định là sẽ cao đến kinh người, lại nhìn thanh bảo kiếm trong tay đối thủ lóng lánh tỏa sáng, nhuộm hồng một khoảng không gian khiến cho y phục bằng nhung trắng của đối phương cũng biến thành một màu hồng nhạt làm cho thiếu nữ trước mặt ả lại thêm phần xinh đẹp.

Lúc này đám đông bên đường cũng có một số những người bạo gan dần dần tiếp cận vòng đấu, đồng thời cả bọn kháo nhau luôn miệng bàn tán liên hồi.

Trí Mẫn bước vào trong khoảng đất cách Tham Hoan Yêu Nga độ hơn một trượng, nàng đứng lại đưa tay khẽ vuốt thân kiếm và mỉm cười nói:

- Lâu nay nghe danh Yêu Nga thân pháp quái dị, võ công cao tuyệt. Hôm nay may mắn được gặp, ta cũng xin thỉnh giáo vài chiêu tuyệt học ...

Tham Hoan Yêu Nga biết Trí Mẫn là tay kinh địch nhưng ả tự ý mình thân pháp khinh linh. Vẫn chưa xem Trí Mẫn ra gì, lúc này không để cho Trí Mẫn nói hết, ả cười nhạt nói:

- Con tiện tỳ hãy dừng ngay miệng lưỡi, bốn Yêu Nga thấy ngươi linh lợi, hôm nay có thể tha cho ngươi khỏi chết và thu ngươi làm tiểu tỳ của bốn Yêu Nga. Nếu còn nhiều lời thì chó trách ta đây độc ác mà hủy đi nhan sắc như hoa của ngươi.

Nói xong ả âm thầm vận công lại cười nhạt và lên tiếng nói:

- Trong ba chiêu đầu, bốn Yêu Nga quyết không xuất thủ, ngươi có tài nghệ gì thì hãy tận lực thi triển.

Trí Mẫn nghe ngôn từ cuồng ngông kiêu ngạo của Yêu Nga, lòng nàng chợt nổi giận, nàng cười nhạt và nói:

- Nếu ngươi có thể hơi chiếm được thế thượng phong, tiểu nữ đây sẽ nguyện theo hầu hạ suốt đời.

Lời của Trí Mẫn vừa dứt, mấy mươi người trong đám đông gần đó dấy lên một trận bàn tán xôn xao mọi người đều cảm thấy bạch y thiếu nữ quả thực đã đi đến cực điểm mất rồi.

Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà nghe câu, chỉ hơi chiếm thế thượng phong, tim mỗi người đều bỗng bị chấn động, bất giác cả hai đưa mắt nhìn nhau dường như muốn nói, khẩu khí của con nha đầu này to đến khiếp người.

Tham Hoan Yêu Nga nghe xong liền giận run người xám mặt. Đôi mày liễu của ả nhướng cao và ả quát lên:

- Tiện tỳ kia, sao chưa xuất thủ, nếu tiếp tục nhiều lời bốn Yêu Nga sẽ không tha cho ngươi đâu.

Nói xong, ả tròn tròn đôi mắt, mặt mày xanh lạnh như thép, giờ đây trong ả đánh ác vô cùng.

Khang Trí Mẫn liền thốt lên một tiếng được, thanh Đồng Phong kiếm trong tay nàng liền xuất một chiêu Thể Phụng Triều Dương, vạch lên một đạo hồng quang điểm vào gương mặt của Thanh Xuân Yêu Nga.

Yêu Nga tuy đã giận đến cực điểm, nhưng không dám khinh xuất, ả ta quát lên một tiếng và vọt về phía sau lưng Trí Mẫn.

Trí Mẫn khẽ cười nhạt một tiếng, nàng liền thi triển tuyệt học ghi trên bảo kính Tinh Hoan Tử Cung bộ, bóng trắng xẹt liền mấy lượt, giờ đây nàng đã ở sau lưng của Tham Hoan Yêu Nga.

Dị Vũ Nhất và Vạn lão thái bà thấy vậy đều ngậy người ngơ ngạc, Tham Hoan Yêu Nga vừa vọt người xẹt đi, thì thấy trước mặt của mình bỗng có bóng trắng hoa lên và không thấy bạch y thiếu nữ đâu nữa, lòng ả ngạc nhiên dừng ngay thân ảnh, thì từ phía sau có một luồng gió lạnh ập tới.

Ả vội thất kinh hồn vía, cúi đầu khom lưng, buột miệng kêu lên thất thanh, nhún người vọt lên theo thế Hồi Đầu Vọng Nguyệt, tay áo phải bỗng phát lên, chiếc ống tay dài bỗng nhanh như điện xẹt vọt ra kích vào đối phương, nhưng quay đầu nhìn lại thì thấy ống tay áo đã kích vào khoảng không, phía sau lưng vẫn không có bóng của bạch y thiếu nữ, nhưng gió lạnh vẫn còn ngay sau ót.

Lúc này quần chúng bên đường càng lúc càng đông, bỗng đám đông vỗ tay reo hò vang như sấm dậy, âm thanh chấn động tứ phía, bay vọt lên không.

Tham Hoan Yêu Nga giật mình thất sắc kêu lên một tiếng và tung mình nhảy vọt về phía trước ba trượng. Ả quay đầu nhìn lại thì thấy hồng quang chói mắt đã ào ào cuộn tới trước mặt, mũi kiếm của bạch y thiếu nữ cứ điểm thẳng vào mặt ả như trước.

Trí Mẫn khê chếch người sang một bên thanh Đồng Phong kiếm bỗng biến thành thế Phượng Hoàng Triển Dực, ngọc thủ của nàng phát lên chênch chếch kích vào đôi tay áo dài của Tham Hoan Yêu Nga nhanh như điện chớp.

Đôi phu phụ Dị Vũ Nhất biết rõ ống tay áo ấy không hề kỵ gươm đao sắc bén, lúc này thấy vậy, đột nhiên cả hai đều buột miệng kêu lên:

- Mẫn cô nương không thể ...

Tiếng kêu của hai người chưa dứt, thì đôi mắt hồ mị của Tham Hoan Yêu Nga bỗng lóe sáng, hai cổ tay của ả trầm xuống, hai ống tay áo trắng đuột của ả bỗng biến thành vô số vòng tròn tựa như hai con giao long tham lam cuộn cuộn quanh thanh bảo kiếm của Trí Mẫn.

Trí Mẫn nghe thấy tiếng kêu của Vạn lão thái bà, lòng nàng chợt ngộ ra, nàng lập tức vận lực vào tay thấu qua tận thân kiếm, thanh Đồng Phong kiếm bỗng sáng hẳn lên. Sau đó, nàng đột nhiên rút tay thu lại thế công, lập tức thì triển ngay tuyệt chiêu Khai Kim Toái Ngọc mà Bích Tiêu tiên trưởng đã truyền thụ cho nàng. Nàng quát lên một tiếng, thanh Đồng Phong bảo kiếm liền rít lên một tiếng chói tai, vạch lên một đạo hàn quang chói mắt, nhanh như điện xẹt nhằm vào đôi ống tay áo đang cuộn cuộn của Tham Hoan Yêu Nga bổ xuống thật mạnh.

Tham Hoan Yêu Nga cười nhạt xem thường, đôi tay áo của ả lại cuộn cuộn vút lên.

Xoạt, một tiếng. Cùng với tiếng vang đôi tay áo của ả bỗng đứt rời ra và rơi trên mặt đất.

Tham Hoan Yêu Nga thất kinh hồn vía, kêu lên thất thanh và tung người phi vọt lên không cao độ mấy trượng, đang ở trên không trung, ả liền lộn nhào mấy lượt lao nhanh như bay về phía tây.

Trí Mẫn thấy ả ta đào tẩu như vậy, lòng nàng không ưng, nàng quát lên một tiếng, thanh Đồng Phong bảo kiếm quét ngang một chiêu sát đất, ánh hồng lóe lên mấy thước, thân nàng nhanh như điện xẹt cùng với tiếng kiếm rít lên chói tai, cả người lẫn kiếm vạch lên một đạo ánh sáng xẹt đi truy theo bóng người của Tham Hoan Yêu Nga lúc này đang tung mình tháo chạy như điên.

Tham Hoan Yêu Nga thấy vậy sợ muốn vỡ mật, ả mở miệng kêu lên một tiếng kêu khiếp đảm, tiếng kêu the thé, cao vút khiến người nghe như thấy có vật nhọn chọc vào tai, hai tay ả ôm đầu vội vàng nằm xuống sát đất.

Trí Mẫn chỉ muốn trừng giới, diệt đi ngạo khí của ả, chứ không có ý giết ả, nên thanh trường kiếm của nàng chỉ lướt ngang thân ả nhanh như điện xẹt. Ánh điện vừa qua, theo bản năng, ả ta lại vùng lên tháo chạy, miệng không ngớt kêu lên:

- Tha mạng! Tha mạng! ...

Ả bỏ chạy như điên về phía cánh rừng trước mặt.

Trí Mẫn thu kiếm dừng lại, cất giọng nói theo bóng của Tham Hoan Yêu Nga:

- Hy vọng rằng người cải ác hướng thiện, làm lại cuộc đời, không nên phụ lòng tôn sư đã truyền thụ người một thân võ công.

Tham Hoan Yêu Nga không dám quay đầu nhìn lại, ả chỉ ngậm tăm chạy thục mạng về phía tây. Trong chớp mắt, ả đã khuất mình sau vạt rừng thấp phía trước ...

Lúc này công chúng bên đường đều ngây người đứng xem, gần trăm ánh mắt cùng đổ nhìn vào Trí Mẫn, không ai nói một lời nào.

Đôi phu phụ Dị Vũ Nhất đều kinh ngạc, mặt mày cả hai đều biến sắc. Từ trước đến nay, hai người chưa hề thấy qua loại kiếm thuật này. Họ đều tự tin vào sự lịch duyệt giang hồ và ánh mắt tinh đời của mình. Cả hai có nằm mộng cũng không thể ngờ rằng, mình đã đánh giá quá sai lầm về Trí Mẫn như vậy.

Lúc này, nghĩ đến chuyện cùng đến núi Tư Không với Trung Cường và Trí Mẫn, cả hai cảm thấy Thư Hùng giáo dù cho cao thủ đây rồi, thì Trung Cường và Trí Mẫn vẫn vào có thể vào, ra có thể ra. Nếu có thêm hai người và Tú Nga, chỉ e rằng càng thêm vướng tay bận chân.

Hai người nghĩ như vậy, liền bỏ đi ý niệm sẽ đi núi Tư Không.

Lúc này, bốn phía xung quanh lặng im phăng phắc, không có ai vỗ tay hay cất tiếng tán dương, mọi người đều lặng lẽ bước trên quan đạo, dường như họ lo sợ không dám dây dưa vào vị Bạch y cô nương này. Họ sợ rằng nếu làm nằng phật ý thì đạo hào quang sáng lóa kia sẽ lập tức nổ xuống đầu mình, mọi người vừa đi, chốc chốc lại quay đầu nhìn lại.

Mãi đến khi Trí Mẫn không còn nhìn thấy bóng dáng của Tham Hoan Yêu Nga, nàng mới thu kiếm lại và phi thân trở về. Dị Vũ Nhất luôn miệng tán thưởng kiếm thuật cao tuyệt.

Vạn lão thái bà thì cứ lên tiếng trách Trí Mẫn đã tha cho con yêu tinh đó trốn thoát. Dị Tú Nga vừa nắm tay Trí Mẫn, vừa vui mừng chỉ biết kêu:

- Tỷ tỷ!

Lão hòa thượng vừa hỷ vừa kinh, chỉ hạ giọng luôn miệng niệm Phật hiệu, trong lòng ông cứ mãi thắc mắc không biết Trí Mẫn đã học ở đâu loại kiếm thuật tinh diệu như vậy.

Trí Mẫn thấy thần sắc mọi người, gương mặt hoa của nàng bỗng chợt đỏ bừng.

Lúc này Trung Cường đã định thần trở lại, chàng mới nhớ ra là phải giới thiệu tam sư tổ với mọi người. Dị Vũ Nhất lúc này nghe lão hòa thượng kêu Tham Hoan Yêu Nga là Lục Dã Khôn Long, còn Trung Cường lại gọi lão là tam sư tổ thì tôn sư của Trung Cường là ai, lão cũng đã có phần hiểu ra, nhưng vẫn chưa dám xác định.

Dị Vũ Nhất bèn quay sang lão hòa thượng mỉm cười hỏi:

- Không rõ tại sao lão pháp sư cho rằng Tham Hoan Yêu Nga lại là Lục Dã Khôn Long?

Lão hòa thượng khẽ đỏ mặt, luôn miệng nói tội lỗi, tội lỗi, và lên tiếng đáp:

- Lúc này lão nạp đi đến đây, phát hiện có một nữ thí chủ mặc áo đỏ đang đi về phía này. Do tuổi tác và lối ăn mặc của nữ thí chủ này giống hệt như người ta mô tả về Lục Dã Khôn Long. Lão nạp lập tức đi về phía trước và hỏi, ai ngờ đầu nữ thí chủ này lại khẳng định một cách không hề do dự.

Ông nói xong, khẽ thở dài và tiếp lời:

- Lão nạp nghe ả nói vậy, liền nổi cơn thịnh nộ, vung tay quét ả một trượng, ả liền dẫn lão nạp về đây để ác đấu mà vẫn không lên tiếng phủ nhận, nếu như vị thí chủ và Cường nhi, Mẫn nhi không đến, không biết lão nạp đây sẽ phải đấu với ả đến bao giờ.

Đôi phu phụ Dị Vũ Nhất biết rằng lão hòa thượng chưa từng gặp qua Lục Dã Khôn Long, Vạn lão thái bà cũng muốn tìm hiểu thêm về chuyện sư môn của Trung Cường nên lên tiếng hỏi:

- Lão thiền sư nói Lục Dã Khôn Long tức là kẻ thù đã sát hại sư phụ của Cường thiếu hiệp và Mẫn cô nương ...

Không đợi cho Vạn lão thái bà nói hết, lập tức ông thốt lên A Di Đà Phật, và bi phẫn nói:

- Sư diệt của lão thiền sư có phải là người khi xưa đã từng viễn chinh Miêu Cương, làm rung động võ lâm tên gọi là Thiên Sinh Ngạo Tử Hô Diên đại hiệp?

Lão hòa thượng khẽ vuốt chòm râu bạc trước ngực, liên tiếp gật đầu. Đôi phu phụ Dị Vũ Nhất đưa mắt nhìn sang Trung Cường và Trí Mẫn giờ đây đang rưng rưng lệ thảm, cả hai lên tiếng tỏ vẻ xót thương:

- Chuyện Lục Dã Khôn Long yêu Hô Diên Lăng Tiêu trong giới võ lâm đã truyền thành giai thoại. Không ngờ đoạn cuối lại khiến cho võ lâm đồng đạo phải tiếc cho đại hiệp, dựa vào võ công cao tuyệt của Hô Diên đại hiệp mà xét, nếu không phải là người thân cận, thì khó mà đắc thủ. Xem ra Lục Dã Khôn Long chuyển ái thành hận, mà ám hạ độc thủ. Chuyện này không còn nghi ngờ gì nữa.

Trung Cường và Trí Mẫn tuy tin chắc rằng Lục Dã Khôn Long tiền bối vô tội, nhưng cảm thấy không nhất thiết phải giải thích cho phu thê Dị Vũ Nhất. Hơn nữa, lúc này mọi việc chưa tỏ trắng đen, nên cũng không tiện lên tiếng bênh vực cho Khôn Long lão tiền bối. Do đó, hai người không ai nói tiếng nào.

Phu phụ Dị Vũ Nhất lại hỏi thăm lão hòa thượng về những hành tung gần đây của mấy người bằng hữu nơi miền quan tái.

Lúc này đám đông đã tan đi mất tông mất tích, chỉ có phía quan đạo cách đó mấy trượng, thỉnh thoảng vẫn có một số người đi đường nhìn về đây bằng ánh mắt tò mò.

Trên bãi đất trống vẫn còn đó, đôi tay áo bằng lanh trắng của Tham Hoan Yêu Nga bị gió thổi phất như lay động.

Vạn lão thái bà thấy vậy, đôi mắt nhĩ của bà vụt sáng, dường như bà vừa nghĩ ra điều gì đấy, nên lên tiếng giục Tú Nga:

- Nha đầu, mau đi nhặt tay áo của con hồ ly về đây.

Tú Nga khe khẽ vâng lời, và điếm chân xuống đất vọt đi.

Dị Vũ Nhất và lão hòa thượng dừng câu chuyện lại và quay sang nhìn Tú Nga, đi nhặt mảnh vải. Dị Vũ Nhất dường như nhớ ra điều gì, liền lên tiếng nói:

- Nghe đồn rằng đôi ống tay áo bằng bạch lãnh của Tham Hoan Yêu Nga được chế tạo bằng tơ thiên tầm, không sợ bảo giáp, kiếm sắc, lúc đánh nhau với địch thủ có thể tùy theo ý muốn mà phóng ra cuộn cuộn lấy binh khí của đối phương, chỉ cần thi triển một vòng, thì binh khí của đối phương đa phần là cuốn vọt khỏi tay.

Nói xong, đưa ánh mắt kinh dị nhìn vào chuôi kiếm bên vai Trí Mẫn, và lão lại nói tiếp:

- Hôm nay không hiểu là do bảo kiếm của Mẫn cô nương sắc bén, hay là do chiêu kiếm thần kỳ mà miếng vải lãnh này đã bị đứt đoạn.

Trong lúc lão nói thì Tú Nga đã nhặt hai ống tay áo của ả ma đầu mang đến. Qua lời nói của Dị Vũ Nhất, mọi người đều động tính hiếu kỳ, mọi người đều đứng vây quanh và đưa tay sờ thử vào hai ống tay áo của Tú Nga nhặt về. Chất lãnh vừa chạm tay vào, ai nấy đều có cảm giác mát lạnh, mịn màng, hai ống tay áo dài nhưng gom lại thì chỉ to bằng cỡ nắm tay, nặng khoảng không đầy hai lạng. Trí Mẫn và Tú Nga kéo thẳng ra, thì thấy dài độ một trượng ba thước, sáng lấp lánh và mỏng như giấy.

Sáu người xem xong, đều khen là kỳ lạ. Dị Vũ Nhất và lão hòa thượng đồng thanh tán thưởng:

- Quả là thiên tầm tơ nhân gian cực phẩm.

Trung Cường tính háo kỳ lại lớn hơn người khác, chàng có phần không tin mảnh lãnh mỏng manh màu trắng này lại có thể chịu được sự công phá của binh khí sắc bén, chàng không nói không rằng, đột nhiên đưa tay tuốt kiếm, xoạt một tiếng, Tinh Việt long ngân phát lên, ô quang lấp lánh, khí lạnh như sương, chàng vung tay bổ mạnh thanh Ô Mục bảo kiếm vào giữa đoạn lãnh do Tú Nga và Trí Mẫn kéo căng. Lão hòa thượng thấy vậy giật mình kêu lên:

- Cường nhi, không được ...

Cùng với tiếng của lão hòa thượng cất lên, thì thanh Ô Mộc bảo kiếm đã bỏ xuống đoạn lãnh trường. Chỉ nghe một tiếng bùng vang lên, đoạn lãnh trắng vẫn không bị cắt làm hai đoạn. Cúi xuống nhìn kỹ thì thấy chẳng hề bị tổn hại hay lưu lại hằn vết gì.

Trung Cường khê đỏ mặt, chàng liền cho thanh bảo kiếm vào bao, đưa mắt nhìn xem, thì thấy tam sư tổ và phu phụ Dị Vũ Nhất tất cả đều kinh ngạc đến ngẩn người.

Vạn lão thái bà định thần và lớn tiếng tán thưởng:

- Nếu như Cường thiếu hiệp không thử ngay trước mặt, thì lão bà cũng không tin là thật. Xem ra không phải bảo kiếm của Mẫn cô nương sắc bén, mà là do chiêu kiếm pháp kia của Mẫn cô nương lợi hại.

Nói xong, bà quay sang giục Tú Nga:

- Nha đầu, hãy mau mau xếp bạch lãnh lại và giao cho Mẫn tỷ tỷ.

Dị Tú Nga lập tức vâng lời, nàng nhanh tay xếp gọn dải lãnh trắng. Trí Mẫn chợt đỏ mặt và lên tiếng chối từ:

- Bạch lãnh là vật chí bảo, nhưng vãn bối không biết sử dụng vào đâu, hay là Nga muội muội cứ giữ lấy vậy!

Vạn lão thái bà nghiêm nét mặt và nói:

- Tục ngữ có câu, chí bảo linh vật ngộ phải chủ nhân, có đức thì giữ được lâu. Bạch lãnh giao cho Nga nha đầu bảo quản, e rằng suốt đời cũng không thể nào phát huy được tác dụng của nó.

Trung Cường và Trí Mẫn cùng lên tiếng:

- Hai đoạn bạch lãnh này nếu bọn vãn bối giữ lấy cũng không thấy phát huy công dụng gì, chi bằng tặng cho Nga muội may áo vậy!

Vạn lão thái bà thấy Trí Mẫn ăn mặc màu trắng, tỏ ra vô cùng thanh tao diễm lệ, bà cũng có ý cho Tú Nga đổi sang màu trắng, lúc này nghe vậy, bất giác lòng bà chợt sinh ý lạ.

Dường như Dị Vũ Nhất đã nhìn xuyên suốt được tâm ý của lão bà, lão vừa nói đùa vừa cảnh cáo Vạn lão thái bà:

- Nga nha đầu mặc áo thiên tầm tơ mà hành tẩu giang hồ, công hiệu chưa thấy phát huy, nhưng e rằng tính mạng thì khó giữ.

Vạn lão thái bà nghe vậy thất kinh, cũng cảm thấy lời phân tích của phu quân quả là có lý, bà liền mỉm cười và nói:

- Mẫn cô nương thích mặc màu nhũ, hay là Mẫn cô nương giữ lại đi!

Lúc này Tú Nga cười tươi vui vẻ, lấy cuộn thiên tầm tơ cố gắng ép Trí Mẫn cầm.

Trung Cường thấy tình hình này, biết rằng Vạn lão thái bà sẽ không thể nào nhận lấy, chàng liền ra hiệu cho Trí Mẫn tiếp nhận. Dị Vũ Nhất thấy vậy cười lên ha hả, sau đó lên tiếng nói:

- Vợ chồng lão phu định đi cùng Cường thiếu hiệp và Mẫn cô nương đến núi Tư Không.

Hôm nay chợt phát giác ra Cường thiếu hiệp và Mẫn cô nương đều thân hoài tuyệt kỹ, võ nghệ siêu quần, vợ chồng lão phu đi theo chỉ càng làm thêm vướng bận ...

Lão hòa thượng không hiểu gì cả, chỉ đành đứng bên cạnh và mỉm cười.

Trung Cường không để cho Dị Vũ Nhất nói dứt, chàng lập tức xen lời, nói:

- Dị lão tiên bối quá khen. May mà vãn bối và Mẫn muội được sự ưu ái quan tâm của lão tiên bối, nửa đêm nửa hôm lặn lội mưa gió đến Cương Sơn cảnh tỉnh, trong khi dùng bữa lại được tiên bối kể về các tập tục của xứ Giang Nam và không ít các chuyện lạ kỳ trong chốn võ lâm. Từ nay về sau trên vạn nẻo đường, vãn bối và Mẫn muội vẫn luôn khắc ghi tâm thịnh tình của tiên bối. Hôm nay nếu tiên bối có việc cần phải làm thì vãn bối cũng không dám nài ép, nếu chuyện không quá gấp thì xin hai vị tiên bối cùng đi, để vãn bối có nhiều cơ hội mà mở mang trí thức.

Dị Vũ Nhất mỉm cười, vuốt râu và chột trằm tư nói:

- Phu thê lão hành tẩu không xác định, quanh năm xuôi ngược giang hồ. Sau này còn rất nhiều cơ hội gặp Cường thiếu hiệp và Mẫn cô nương, lão phu nghĩ chúng ta tạm chia tay ở đây.

Nói xong, lão lại ngưng thần chăm chú nhìn Trung Cường và Trí Mẫn một lượt, lại nói tiếp:

- Cường thiếu hiệp và Mẫn cô nương đều xuất thân từ chốn Phật môn, tất nhiên lòng dạ của ai cũng đều tốt đẹp. Hôm nay Mẫn cô nương đã tha thứ cho Tham Hoan Yêu Nga, sẽ khiến ả suốt đời nhớ mãi, ả lại chạy về Cường Sơn trông thấy kết cục bi thảm ở đó, rất có khả năng từ nay ả sẽ ăn năn hối cải, làm lại từ đầu. Xem ra độ hướng thiện, hiệu quả tốt đẹp hơn là giết người để răn đe.

Nói xong, lão mỉm cười, vuốt râu và ôn tồn nói to:

- Cường thiếu hiệp thấy lão phu nói có lý không?

Trung Cường nghe lão nhân nói vậy, chàng rất cảm động, biết rằng những lời nói này của Dị Vũ Nhất là dặn dò khuyên nhủ chàng, vì vậy chàng gật đầu liên tiếp và cung kính xác nhận.

Lão hòa thượng chấp tay vào nhau và truyền một câu Phật hiệu, sau đó lên tiếng nói:

- A di đà Phật, những lời nói của Dị thí chủ cũng ngã Phật độ nhân hướng thiện chi tâm.

Dị Vũ Nhất ngẩng mặt lên trời cười lên ha hả nói:

- Trước mặt lão pháp sư mà đi giảng Phật lý, chả khác nào đi bán văn chương nơi Khổng phu, lão ẩu đây quả là không dám. Chẳng qua lão ẩu và Cường thiếu hiệp qua lại mấy hôm nay. Thấy sát khí mi vũ của Cường thiếu hiệp quá nặng nên lão ẩu mới nói vậy thôi.

Nói xong, lão lại cười lên ha hả. Vạn lão thái bà nhìn lên bầu trời và quay sang nói với Dị Vũ Nhất:

- Nhìn thời tiết có vẻ như sắp đổ mưa, chúng ta phải đi thôi.

Nói xong, trên gương mặt bà bỗng có một tia cảm động kinh qua.

Dị Vũ Nhất lên tiếng đồng ý, và vòng tay hẹn ngày tái ngộ, sau đó lão quay đi cùng với Vạn lão thái bà và Dị Tú Nga nhất loạt lên ngựa.

Lão hòa thượng tay cầm thiền trượng chấp lại vào nhau và cũng nói lời đưa tiễn.

Trung Cường và Trí Mẫn cung kính vòng tay trước ngực và lên tiếng:

- Bảo trọng!

Dị Tú Nga chốc chốc lại quay đầu nhìn lại, đôi mắt hạnh của nàng long lanh ngấn lệ.

Trung Cường và Trí Mẫn đã biết rằng Tú Nga là một tiểu cô nương rất giàu tình cảm, lúc này thấy thần sắc của tiểu cô nương, ai nấy cũng buồn dào dạt, hai người đồng thời giơ cao tay vẫy tiễn biệt ba người.

Gia đình Dị Vũ Nhất phi thân lên ngựa, nói tiếng già từ, sau đó cho ngựa bước lên quan đạo, đi thẳng về phía nam.

Trung Cường và Trí Mẫn đưa mắt nhìn theo ba cỗ ngựa phóng vó như bay, nhìn thấy Tú Nga ngồi trên lưng ngựa, chốc chốc lại quay đầu nhìn lại.

Đôi mắt Trí Mẫn bỗng nhòa dần theo tiếng vó ngựa đi xa, bất giác nàng cũng thấy mình đang rưng rưng nước mắt.

Lão hòa thượng thấp giọng truyền một câu Phật hiệu, sau đó ông cất giọng hiền từ:

- Hữu duyên chung tương hội, vô duyên bất tương thức, Mẫn nhi, gia đình Dị thí chủ đã đi xa rồi.

Trí Mẫn gật đầu và lấy từ trong túi ra một mảnh khăn tay, thấm đi những giọt lệ trên mắt.

Lão hòa thượng khẽ thở dài và hỏi:

- Mấy ngày nay các con truy theo Lục Dã Khôn Long, các con có hỏi được manh mối gì chưa?

Trung Cường và Trí Mẫn đều lên tiếng tỏ vẻ hối lỗi:

- Dọc đường tuy có nghe, nhưng vẫn chưa đuổi kịp.

Lão hòa thượng liền lên tiếng an ủi:

- Các con cũng không nên quá buồn rầu, căn cứ vào tiếng nói của các con và kiếm thuật của Mẫn nhi, có lẽ các con hạ sơn đã ngộ được kỳ duyên. Dựa vào võ công trước mắt của hai con thì cả hai hợp lực lại chiến thắng Khôn Long đã không là vấn đề, chỉ còn phải tìm cách làm thế nào nhanh chóng đuổi kịp ả mà thôi.

Nói xong, ông ngược mắt nhìn trời khe trầm tư vuốt râu.

Trung Cường, Trí Mẫn cung kính đứng yên, lắng nghe lời ông dạy bảo.

Lão hòa thượng suy nghĩ một lúc lâu, sau đó quay sang nói với Trung Cường:

- Trung Cường, con đã có những bước tiến rất nhanh về võ công. Tuy con và Mẫn nhi đã đi khắp Hà Nam và Hồ Bắc. Như thế này không thể nào tìm không ra hành tung của ả.

Trung Cường và Trí Mẫn nhìn vào nét mặt gầy gò của tam sư tổ, cả hai đều không muốn lão nhân bát tuần cao tuổi thế này phải chịu nổi cực nhọc gió sương, Trung Cường liền lên tiếng nói:

- Thỉnh tam sư tổ hãy trở về bản tự, đồ tôn tin rằng tự mình có thể sắp xếp được.

- Cường nhi nói có lý, ta quyết định sẽ trở về Vũ Thần phong trong ngày hôm nay để hiệp trợ với nhị sư tổ chủ trì công việc, mong rằng con và Mẫn nhi đừng để cho mọi chuyện lời thôi cản trở đại sự.

Trung Cường và Trí Mẫn thấy tam sư tổ quyết định trở về Vũ Thần phong, cả hai âm thầm mừng rỡ. Do đó, cả hai liền tiếp gặt đầu vâng lời tam sư tổ.

Lão hòa thượng lại nói:

- Chuyện núi Tư Không mà các con nói tới khi này, nếu các con thấy có thể được thì cũng không nên đi. Giang hồ nguy hiểm, các con chưa hiểu nhiều, cũng không nên gây thù chuốc oán, di hại về sau.

Trung Cường luôn miệng tán đồng, đợi cho tam sư tổ dứt lời, chàng hỏi với vẻ không hiểu:

- Thừa tam sư tổ, ngày ấy nơi Bi Thiên động, phía sau ngọn núi, sau khi mấy người trong nhóm Phó Tại Lâm bỏ đi thì khi nào sư phụ của con mới từ trong động đi ra, và sư phụ có nói điều gì không ạ?

Đôi mày sương của lão hòa thượng khẽ chau lại, ông nói:

- Hôm đó ta ở trước cửa động, nghe tiếng huyền não từ trong chùa vọng ra, ta lập tức trở về trong chùa, lúc ra rồi Bi Thiên động, sư phụ con vẫn còn ở bên trong, Phó Tại Lâm và một số người vẫn còn ở trước động.

Trí Mẫn cau mày và quay sang nói với Trung Cường:

- Hôm đó muội lại ở trong điện, những tình hình này muội không biết gì cả.

Lão hòa thượng lại nói tiếp:

- Hôm đó ta trở vào trong chùa, nghe mấy khách tăng nói, họ phát hiện có một bóng nhỏ từ phía hậu điện xẹt qua và mất tăm, họ đoán đó là bóng hình của nữ nhân.

Trung Cường nghe vậy kích động, đôi mắt chàng lóe sáng, bất giác chàng buột miệng hỏi:

- Tam sư tổ có tìm ra nữ nhân ấy không?

Lão hòa thượng khe khẽ lắc đầu, nói:

- Không có. Hầu như ta đã lục soát khắp chùa và mấy vùng lân cận, nhưng không phát hiện bóng người đó ở đâu cả. Lúc gần tối ta mới trở lại chùa, ta đem chuyện này kể cho nhị sư tổ và sư phụ của con nghe. Theo sự phán đoán của nhị sư tổ thì bóng người đó nếu không phải là người đến tìm Lục Dã Khôn Long để thanh toán hận thù thì chính là Lục Dã Khôn Long.

Nói xong, ông âm thầm thở dài và nói tiếp:

- Buổi sáng hôm qua, sư phụ của con không lên tiền điện như thường lệ, ta liền phái tiểu sa đi xem thử, thì mới phát hiện sư phụ con đã chết ngồi xếp bằng trên giường thiền.

Trung Cường nghe đến đó mặt mày xám xịt, môi khê run run, trong đôi mắt chàng ngấn lệ long lanh chực trào ra.

Lúc này Trí Mẫn đã không cầm được nước mắt, hai tay nàng ôm lấy mặt và khóc thút thít.

Lão hòa thượng cất giọng buồn buồn, nói tiếp:

- Lúc ấy ta với nhị sư tổ của con liền vội vàng đến để xem xét thì phát hiện trên chiếc áo tăng bào của sư phụ con, ngay khu vực đầu gối có hơi ẩm ướt, trên huyết Đan Điền còn cắm một ngọn phi đao. Ngọn đao kia chính là ngọn Kim Loan đao là sản phẩm đặc chế của Miêu gia. Đoán rằng hôm ấy Lục Dã Khôn Long vẫn chưa bỏ đi, giữa đêm khuya đã tìm đến phòng sư phụ của con, gục đầu vào đầu gối sư phụ con mà than khóc khấn cầu sư phụ con dưỡng tóc hoàn tục, sau đó vì sư phụ con không ưng thuận, nên thừa lúc sư phụ con không chú ý mà ả ra tay hạ độc thủ.

Trung Cường cố gắng nén sự đau khổ trong lòng, sau đó chàng bị phần nói:

- Tam sư tổ không thấy rằng giết sư phụ của Cường nhi là người khác hay sao?

Lão hòa thượng bất giác ngậy người kinh ngạc, một lúc lâu sau, ông mới lên tiếng lộ vẻ không hiểu:

- Người đó là ai?

Trung Cường bị hỏi dồn, chàng không do dự nói ngay:

- Chuyện này có ngày Cường nhi sẽ làm cho sáng tỏ mới thôi ...

Lão hòa thượng trước đây có nghe nói rằng Trung Cường bí mật ra sau núi học nghệ của Lục Dã Khôn Long, giờ đây thấy chàng không tin Lục Dã Khôn Long là người đã ra tay hạ độc thủ. Do đó, ông bỗng phần nộ quát lên:

- Nếu không phải là Lục Dã Khôn Long, thì ai có thể cắm được ngọn trủy thủ vào Đan Điền của sư phụ người? Ai lại có thể ôm gối sư phụ người mà khóc khổ?

Trung Cường thấy tam sư tổ đã phát nộ, chàng liền cúi đầu im lặng, không dám lên tiếng.

Từ trước đến nay, lão hòa thượng chưa từng quả trách Trung Cường, lúc này ông bỗng cảm thấy mình quá nóng nảy, bất giác thở dài nói:

- Có lẽ trong chuyện này còn có ẩn tình khác, ta cũng mong con và Mẫn nhi có thể làm cho sáng tỏ ai là kẻ đã thủ ác để mà báo sư cừu.

Sắc mặt Trung Cường và Trí Mẫn đều mang đầy vẻ đau khổ, cả hai liền nghiêm trang lên tiếng:

- Cường nhi và Mẫn nhi đuổi kịp Khôn Long lão tiên bối, nhất định sẽ hồi tông tích của kẻ thù. Dù cho ở tận chân trời góc bể, cũng nguyện tìm cho ra và sẽ lấy đầu của kẻ ác nhân mang về Lãnh Vân tự để tể trước linh cốt của ân sư.

Lão hòa thượng vẫn với thần sắc âm trầm, đưa tay vuốt râu nói:

- Hai con tài khí như vậy, trời cao nhất định sẽ phù hộ các con.

Nói xong, ông đưa mắt nhìn lên sắc trời u ám, nói tiếp:

- Thời tiết lại chuyển xấu rồi. Trước lúc trời tối ta phải về tới trấn, sáng sớm ngày mai qua sông để trở về Hằng Doanh sơn. Các con cũng lên ngựa xuất phát đi thôi.

Nói xong, ông xách thiền杖 sải bước đi về phía quan đạo.

Trung Cường, Trí Mẫn song song gặp người đưa tiễn, đến khi lão hòa thượng bước chân lên quan đạo và đi thẳng về phía bắc, hai người mới lên tiếng gọi ngựa lại và cả hai phi thân lên ngựa.

Trí Mẫn ngồi vững trên ngựa và quay sang hỏi Trung Cường:

- Cường ca ca, bây giờ chúng ta đi đâu?

Trung Cường chột trằm tư nói:

- Trước mắt, chúng ta hãy đến Giao Huyện.

Nói xong, chàng giắt cương cho ngựa dẫn đầu chạy về phía quan đạo, hai ngựa lên đến quan đạo, liền phóng vó như bay chạy thẳng về phía nam.

Trong lòng Trung Cường và Trí Mẫn đều cảm thấy nặng trĩu, hai người ngồi trên lưng ngựa phi như gió cuốn, thần sắc của cả hai đều lo lắng. Chốc chốc lại ngược mặt nhìn lên bầu trời u ám.

Sau một trận phóng vó như bay, cả người và ngựa đều đã đi được hơn ba mươi dặm.

Chưa tới giờ Dậu, nhưng tứ phía đã bắt đầu giăng đầy bóng tối. Trên quan đạo không một bóng người, gió lạnh đã bắt đầu nổi lên, từ phía xa xa đã vang lên tiếng sấm chớp ì ùng.

Trung Cường và Trí Mẫn cho ngựa sai vó như điên, tốc độ hai cỗ ngựa nhanh đến chóng mặt, trông xa xa chỉ thấy hai cuộn khói đen ào ào lao tới. Không đầy nửa giờ sau, hai người đã đi thêm được hơn ba mươi dặm. Trí Mẫn ngược nhìn trời và quay sang lo lắng nói với Trung Cường:

- Cường ca ca, trời sắp mưa rồi. Lúc này chúng ta nên dừng lại trên thị trấn thì hay hơn.

Trung Cường nghe vậy liền đưa mắt nhìn quanh, tứ phía mênh mông không một bóng thôn xóm khả dĩ có thể trú mưa. Đôi mày của chàng chột chau lại, trong lòng bỗng cảm thấy hối hận.

Trí Mẫn đưa mắt nhìn quanh và nói tiếp:

- Từ khi vào trong quan nội đến nay, dọc đường cứ hơn mười dặm là có một thôn một xóm. Không biết sao đoạn đường này dài như vậy lại không có bóng xóm làng.

Đột nhiên đôi mắt Trung Cường bỗng vụt sáng, từ phía xa xa nơi đám mây đen trước mặt chàng đã thấy một đỉnh tháp thấp thoáng hiện ra. Ước lượng khoảng cách từ đây đến đó còn khoảng hơn hai mươi dặm nữa. Chàng liền phấn khởi nói:

- Mẫn muội, bên dưới đỉnh tháp nhất định là một đại trấn.

Trí Mẫn nghe vậy liền mừng rỡ nói:

- Cường ca ca, chúng ta nhanh hơn chút nữa đi, trông sắc trời có lẽ mưa cũng sắp kéo đến tới nơi rồi.

Nói xong, nàng nhắc roi lên định vụt vào mông ngựa, nhưng chột thấy hai tai của con Tảo Hồng dường như ép sát vào đầu, lông bờm dựng đứng, bốn vó vang lên liên tục, mặt đất dưới chân loang loáng vụt qua, hai bên tai nàng gió rít vù vù, tốc độ giờ đây không thua gì con Ô Long của Cường ca ca.

Ngọn toi trong tay nàng lại từ từ hạ xuống.

Trung Cường thấy thần thái của Trí Mẫn, bất giác chàng bật cười ha hả, Trí Mẫn khẽ đỏ mặt lập tức mỉm cười nói:

- Con ngựa tốt thần tốc thế này, quả là không nỡ đánh nó, hơn nữa nó là con ngựa của Đức Tuấn ca.

Nhắc đến Vô Thộ Tuấn Thiếu, lòng hai người bỗng trầm hẳn xuống, không biết giờ này Quân tử tử có còn rong ruổi trên đường hay không. Hai người đưa mắt nhìn lên thì thấy đỉnh tháp đã hiện ra rõ hơn. Giờ đây có thể nhìn rõ ngọn tháp có tất cả mười ba tầng, do mặt đất đã chuyển màu đen tối nên cảnh vật phía dưới ngọn tháp nhìn không rõ lắm. Ô Long, Tảo Hồng quả là bảo mã, khoảng cách hai mươi dặm thoáng chốc đó mà tới nơi, lúc này ngoại trừ ánh chớp trên không, trên mặt đất đã hoàn toàn tối đen như mực.

Trung Cường có phần thất vọng nói:

- Xem tình hình này, e rằng ta phải đi thêm một đoạn nữa.

Lời chàng vừa dứt, thì trên không ánh chớp đã liên tiếp xẹt lên. Sau đó, là mấy tiếng sấm vang rền. Ô Long, Tảo Hồng đều cất lên một tràng hí kinh khiếp.

Trung Cường và Trí Mẫn tranh thủ ánh sáng của tia chớp, nhìn ra thì thấy tòa tháp được kiến trúc hết sức hùng vĩ, thân tháp quét màu vôi xám. Tất cả các cánh cửa sổ trên tháp đều đóng im ỉm. Ngọn tháp đứng sừng sững cao vút, trong đêm đen ngược mặt cũng không nhìn thấy đỉnh. Bốn phía xung quanh tòa tháp được một vạt từng vạt phủ, cả hai đều chưa thấy được phòng ốc bên trong.

Sau khi tiếng sấm vang lên, mưa bỗng ào ào trút xuống. Hai người vội vàng lấy áo khoác trùm lên trên người.

Ô Long, Tảo Hồng hí vang và phóng vó nhanh như điện xẹt. Trung Cường và Trí Mẫn cảm thấy như bị nước mưa quất vào mặt, tầm mắt mờ hồ không nhìn rõ cảnh vật xung quanh. Cả hai cũng có cảm tưởng như đang dăng văng giữa vũ.

Trí Mẫn cúi đầu nhìn xuống. Nàng bỗng hoảng kinh không kêu thành tiếng, chỉ thấy hai vạt từng cứ loang loáng vun vút lùi lại phía sau. Những nơi vó thép lướt qua, xương trắng văng lên tung tóe, gỗ quan tài bay vọt lên không, phía dưới chân tháp lại là một vạt mồ hoang hiu quạnh. Trung Cường và Trí Mẫn bỗng thấy mắt mình tối sầm, và ngựa cũng đồng thời dừng bước, hai người lập tức gỡ áo khoác ngoài ra. Bởi lẽ áo khoác đều làm bằng lông ngỗng, hai người chỉ giữ mạnh một cái, bao nhiêu nước mưa đều bị bắn vọt ra ngoài.

Ánh chớp lại xẹt lên loang loáng, hai người đưa mắt nhìn xem thì thấy cổng tháp cao độ hai trượng, rộng hơn tám thước, tầng dưới rộng độ ba trượng vuông, nhìn kỹ vào trong thì thấy cảnh vật vô cùng thê lương lạnh lẽo, tơ nhện giăng đầy, bụi bám một lớp dày trên mặt dày trên mặt đất. Trong góc tường còn có vô số những chú dơi treo mình rũ xuống.

Ngược mặt nhìn lên thì thấy sân tầng một và tầng hai của tòa tháp đã hoàn toàn đổ sập, chỉ còn lại mấy thanh xà ngang. Ở đó có mấy quả chuông nhỏ đen xì lắc lư trong gió, phát ra mấy tiếng leng keng.

Trung Cường xem xong chau mày và nói:

- Tòa tháp này e rằng đã có lịch sử hơn trăm năm, đáng tiếc là không có người quản lý, lâu ngày không tu sửa, đã trở thành mộ độc hoang phế như thế này.

Trí Mẫn ngồi trên lưng ngựa, đôi mắt nàng cứ nhìn đăm đăm vào bầu trời đầy sấm chớp bên ngoài cửa tháp. Dưới ánh sáng của các tia chớp, các mộ phần, quan tài vỡ, bạch cốt thoáng ẩn thoáng hiện làm cho Trí Mẫn vô cùng sợ hãi. Đường như nàng không nghe thấy Trung Cường nói điều gì cả.

Trung Cường thấy vậy bất giác bật cười.

Chàng ngưng thần lắng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài âm âm ào ào như tiếng ngựa bôn hành, đôi mày chàng chợt chau lại và lên tiếng nói:

- Xem ra có lẽ sẽ mưa suốt đêm không tạnh đâu.

Nói xong chàng ngược mặt nhìn lên tầng ba của ngôi tháp cổ và lại nói tiếp:

- Mẫn muội, chúng ta lên đó xem thử đi. Nếu như gần đây có thôn làng chờ trận mưa nhỏ bớt chúng ta sẽ đội mưa đi ngay.

Trí Mẫn gật đầu, lên tiếng đồng ý, hai người lấy áo khoác phủ lên yên ngựa sau đó tung người nhảy lên một thanh xà ngang. Sau đó lại thêm một lượt tung người, hai người đã đến tầng ba của ngôi tháp.

Lòng Trung Cường định leo lên trên cao thì sẽ nhìn được xa, nhưng cửa sổ tầng ba đều đóng chặt cho nên chàng quyết lòng leo lên tầng bốn.

Tầng ba có thể gọi là tương đối còn nguyên, còn có cầu thang dẫn đến tầng bốn.

Chàng men theo cầu thang đi lên phía trên. Trên tầng bốn các cánh cửa sổ vẫn đóng chặt, bên trong tối đen như mực. Từng cơn gió rít mang đến mấy giọt mưa vỗ vào cửa sổ vọng lên từng hồi lạnh tanh. Bên ngoài từng trận sấm sét rền cùng với ánh chớp vẫn không ngớt len vào khe cửa sổ. Trí Mẫn có phần sợ hãi, bàn tay nàng bấu chặt vào vai Trung Cường, nàng dò dẫm đi gần sát bên Trung Cường.

Trung Cường đưa tay đẩy chốt cửa sổ từ từ đẩy cánh cửa hé ra lập tức có một luồng gió mạnh và nước mưa bắn vào. Trí Mẫn ngưng thần xem xét phía bên ngoài ngôi tháp. Phía bên ngoài tối đen như mực, trên mặt đất phía xa xa không một ánh đèn chứng tỏ là không có người gần đây.

Trung Cường cài cửa lại, chàng lại bước sang phía đối diện mở cánh cửa khác. Nhìn ra vẫn thấy nước mưa như trút nước hết vào bên trong.

Trí Mẫn theo sát Cường ca ca, đưa mắt nhìn xem thì thấy bên ngoài sấm chớp đầy trời, mưa vẫn giăng đầy, trên mặt đất phía xa xa có vô số ánh đèn hắt lên tạo thành một quang sáng đỏ. Trong bầu trời đêm tối đen như mực càng tỏ ra sáng rực lạ thường. Nhìn xong nàng thất vọng quay sang Trung Cường và nói:

- Cường ca ca, trông đáng ánh đèn, chỗ đó có lẽ cách ta khoảng hai mươi dặm là ít.

Trí Mẫn chưa dứt câu, Trung Cường đã tiếp lời:

- Đó không chừng chính là Giao Huyện.

Lời của Trung Cường vừa dứt thì bỗng có ánh chớp sáng lòe vụt lên, tiếp theo là một tiếng sấm vang rền, dường như sét đã đánh xuống đầu đó gần ngôi tháp cổ khiến cho trong tháp bụi bốc mịt mù, tiếng cửa sổ va đập vào tường càng vang lên mạnh mẽ.

Trí Mẫn thất kinh, theo bản năng nàng kêu lên thất thanh, bàn tay nàng càng siết chặt tay Trung Cường. Trung Cường lập tức đóng cửa sổ lại, chàng khẽ vòng tay ngay thắt lưng Trí Mẫn, chàng nhìn vào gương mặt tái xanh, mày ngài cau chặt của Trí Mẫn thấy trên mái tóc mây đen nhánh của nàng vẫn còn một số giọt nước mỏng manh như sương bám trên đó.

Lúc này Trung Cường lại chìm vào dĩ vãng, chàng nhớ lại khoảng thời gian khi chàng khoảng mười ba mười bốn tuổi cùng với Mẫn muội luyện võ trong một động tối trên Vũ Thần phong, lúc ấy bên ngoài hay động tuyết trắng giăng giăng, hôm nay thì bên ngoài trời mưa trắng xóa chỉ có một điểm tương đồng là bốn bên đều tối đen như mực.

Chàng vẫn còn nhớ rõ lúc ấy chàng đã biết len lén hôn nhẹ trên gương mặt đỏ hồng như quả táo của Mẫn muội muội.

Chàng chợt định thần nhấc tay áo lau đi mấy giọt nước mưa trên đôi má của Trí Mẫn.

Lúc này chàng có cảm giác như mấy năm trước đây chàng ở trong động tối cùng với Trí Mẫn, lúc ấy chàng cũng lấy tay áo lau những giọt nước trên tóc nàng.

Trí Mẫn khẽ ngược mặt lên, nàng âm thầm để cho chàng lau nước mưa. Lúc này nàng cảm thấy chỉ có nấp vào ngực của Trung Cường nàng mới hạnh phúc, mới cảm thấy an toàn.

Trung Cường cúi xuống dường như chàng muốn hôn Mẫn muội muội, nhưng không, chàng chỉ khe khẽ nói:

- Mẫn muội, đêm nay chúng ta đành phải ở lại nơi này.

Trí Mẫn khẽ rời ngực Trung Cường và nhỏ nhẹ gật đầu đồng ý.

Trung Cường bưng tay ôm ngang hông Trí Mẫn ra, chàng cất giọng âm áp nói:

- Chúng ta đi xuống dưới lấy thảm và mền lên đây nghe!

Trí Mẫn ngoan ngoãn vâng lời, hai người liền men theo cầu thang trở lại tầng ba, phi thân đáp xuống bên cạnh con Ô Long và Tảo Hồng.

Lúc này hai cỗ ngựa đã song song nép vào một góc để tránh gió thổi, nơi mấy cây xà ngang của tầng một. Trung Cường, Trí Mẫn mở lớp vải dầu của bọc hành lý lấy ra mền và một số vật phẩm. Sau đó tung người vọt lên tầng ba và men theo cầu thang đi lên phía trên.

Lên đến tầng bốn, Trí Mẫn lập tức đốt mấy mồi lửa lên đưa mắt nhìn quanh thì thấy trên sàn tháp bụi không nhiều lắm, trên vách tường cũng thật sạch sẽ. Trung Cường nhìn xong liền đưa tay chỉ về phía cầu thang và nói:

- Mẫn muội, có lẽ tầng giữa so với ở đây càng sạch hơn, chúng ta lên đó xem thử đi.

Nói xong hai người tiếp tục đi lên. Thẳng một mạch lên đến tầng sáu, quả nhiên ở đây so với mấy tầng dưới thì càng sạch sẽ hơn, dường như không hề có chút bụi nào, màu sắc của vách tháp còn có thể nhìn ra đó là màu lam nhạt, hệ thống cửa sổ hoàn toàn nguyên vẹn, tiếng sấm bên ngoài nghe cũng không lớn lắm.

Ngọn lửa trên tay của Trí Mẫn đã sắp tàn, thấy Trung Cường còn có ý muốn lên phía trên, bất giác nàng vội lên tiếng nói:

- Cường ca ca, chúng ta ở đây thôi, đã cao lắm rồi, nếu lên nữa, bên dưới có động tĩnh gì chúng ta sẽ không nghe rõ.

Trung Cường gật đầu đồng ý. Chàng lập tức đặt gói lương khô trong tay xuống. Sau đó lại treo hai chiếc áo khoác của hai người lên ngay cánh cửa, và mang tấm thảm trải xuống sàn tháp.

Lúc này ngọn lửa trong tay Trí Mẫn đã tàn và từ từ tắt ngấm. Trong tháp lập tức lại bị màu đen kịt bao trùm, bầu không khí lại tối âm u có phần đáng sợ.

Trí Mẫn liền lo lắng nói:

- Cường ca ca, mấy ngọn đèn đã hết rồi.

Nói xong, theo bản năng nàng lại dần dần bước đến gần Trung Cường. Trung Cường biết rõ từ nhỏ đến giờ Trí Mẫn vẫn sợ bóng tối. Nhất là trong chốn thâm sơn hoang dã.

Chàng liền lên tiếng trấn tĩnh Trí Mẫn và nói:

- Tuốt kiếm ra, lập tức sẽ có ánh sáng, lại tránh được độc trùng.

Nói xong hai người đồng thời cho tay ra sau, xoay một tiếng ngân lạnh vang lên.

Thanh Đồng Phong và Ô Mục đồng thời xuất ra khỏi bao, hai thanh bảo kiếm tỏa ra một vùng ánh sáng rực rỡ huy hoàng.

Có bảo kiếm trong tay, Trí Mẫn cũng tăng thêm lòng gan dạ, hai người dựng kiếm đứng dọc theo bờ tường. Lúc này trong tháp đã được chiếu sáng bằng loại ánh sáng như ánh trăng rằm.

Trung Cường cởi đôi giày võ sinh của chàng ra, ngồi xếp bằng trên tấm thảm. Chàng mỉm cười lạng lẽ nhìn sang Trí Mẫn.

Tuy từ nhỏ Trí Mẫn đã sống chung với Trung Cường, cùng chơi chung nhưng từ khi đã có trí, không phân biệt được sự khác nhau giữa nam và nữ nàng chưa bao giờ để lộ gót sen trước mặt Cường ca ca. Lúc này thấy Cường ca ca nhìn về phía mình, tim nàng bỗng đập loạn xạ, gương mặt hoa hồng thoáng đỏ bừng.

Nàng liền dẩu môi, và e thẹn nói:

- Cường ca ca, nếu huynh nhìn nữa thì tiểu muội sẽ không cởi hài đâu.

Trung Cường nghe vậy ngơ ngác, chàng chợt nghĩ ra và lập tức quay đầu nhìn về hướng khác.

Trí Mẫn thấy thần sắc của Trung Cường nàng biết rằng Cường ca ca không có tâm ý như nàng nghĩ, nàng nói như vậy lại thức tỉnh chàng do đó lòng nàng chợt có chút hối hận.

Nàng liền nhanh chóng cởi đôi hài màu trắng ra, ngồi xếp bằng trên tấm thảm và thuận tay kéo chiếc chăn mềm mại phủ ngang đầu gối.

Trung Cường quay lại thì thấy Trí Mẫn đang ngồi đối diện với mình, đôi má của nàng chợt hồng dường như nửa nghiêm nửa cười, đôi mắt phượng chớp chớp ra chiều e thẹn.

Chàng liền nhớ ra một chuyện, lập tức nở một nụ cười thần bí. Sau đó cho tay vào trước ngực lấy chiếc bảo kính đặt xuống tấm thảm, trên mặt kính lập tức có một ánh hào quang bảy sắc hắt lên.

Trí Mẫn nhìn thấy bảo kính, nàng hưng phấn nói:

- Cường ca ca, suốt đêm nay chúng ta sẽ nghiên cứu những tuyệt học ghi tên bảo kính, không ai được ngủ.

Nói xong nàng tiến tới ngồi song song với Trung Cường, nhưng chiếc chăn ấm áp vẫn phủ lên trên hai đầu gối của nàng.

Trung Cường giả như không thấy điều đó, chàng gạt đầu đồng ý với ý kiến của Mẫn muội vừa mới nêu, hai tay chàng nâng bảo kính lên hướng về thanh Đồng Phong kiếm và bắt đầu lắc lư nhẹ nhẹ.

Trí Mẫn vì muốn xem rõ ràng nên nàng nép sát vào trước ngực của Trung Cường.

Gương mặt trắng mịn như ngọc của nàng dường như dán chặt vào gương mặt tuần tú của Cường ca ca.

Từng làn hương thơm dịu dịu tỏa ra xông vào mũi của Cường Trung Cường, đầu tóc ẩm ướt sau cơn mưa của nàng cứ cọ vào má của Trung Cường khiến chàng cảm thấy vừa mát vừa nhột.

Lúc này Trung Cường không còn lòng dạ đâu mà nhìn vào bảo kính. Chàng ngây người ngắm nhìn Mẫn muội muội đang ở trước ngực mình. Chỉ thấy Trí Mẫn, chiếc cổ trắng ngần như bạch ngọc, sắc mặt hồng nhuận, vành tai phải trắng trắng xinh xinh một nửa lộ ra, một nửa còn ẩn trong mớ tóc dài đen nhánh ...

Một lúc lâu sau Trung Cường khe khẽ đắp chăn cho Trí Mẫn, giờ đây đang nằm ngủ trong lòng chàng. Chàng cũng nhẹ nhàng đi vào giấc điệp.

Bên ngoài gió mưa gào thét, nhưng hai người đã không còn nghe thấy tiếng mưa rơi ...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Trung Cường từ từ mở bừng đôi mắt, ánh sáng của đôi kiếm trên bậc cửa sổ và từ chiếc gương cách đó xa xa vẫn hắt lên rực rỡ huy hoàng, giờ đây trong đêm vắng ánh sáng trông càng mạnh mẽ.

Trên mấy ô cửa sổ vẫn còn tiếng mưa rơi và tiếng gió xào xạc. Dưới đất, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cồm cộp của tiếng chân ngựa.

Chàng nhìn vào Trí Mẫn đang nằm trong lòng mình, thấy nàng đang ngủ thật nồng say.

Mớ tóc hơi ướt giờ đây đã hoàn toàn khô ráo bùng ra như mây trên đôi má có hai điểm hồng tươi màu táo chín, nơi góc miệng một nụ cười còn vương vấn trên môi. Đôi mắt phượng khe khẽ khép lại. Đôi bờ mi vừa dài vừa cong. Mẫn muội đích thực là trang quốc sắc thiên hương, thanh lệ thoát tục.

Trung Cường say đắm ngắm nhìn cô bạn từ thuở thiếu thời, từ lúc lên ba, hai người đã cùng sống chung, nhưng giờ đây là lần đầu tiên Mẫn muội nằm trong lòng chàng mà ngủ.

Chàng không cầm được lòng liền khẽ đặt lên góc tóc của nàng một nụ hôn.

Trí Mẫn khẽ ỷ lên một tiếng, thân thể kiều diễm của nàng khẽ động đậy và nàng lại tiếp tục chìm vào giấc điệp.

Trung Cường ngưng thần lắng nghe động tĩnh. Bên ngoài ngọn tháp ngoài tiếng mưa rơi không còn nghe thấy âm thanh nào khác. Do đó chàng đưa tay quàng ngang thắt lưng của Trí Mẫn và cũng chìm vào giấc ngủ.

Tỉnh lại lần nữa, chàng thấy đôi mắt phượng đang nhìn ngắm mình, gương mặt nàng hồng như táo chín, thân thể kiều diễm của nàng vẫn dựa nhẹ vào ngực của mình.

Trí Mẫn thấy Trung Cường tỉnh giấc, bất giác nàng mỉm cười e thẹn, nàng lập tức vén chăn ngồi thẳng dậy.

Trung Cường nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ngọc ngà của nàng, chàng ngưng thần lắng nghe, phát hiện bên ngoài tiếng mưa đã tạnh, bất giác bật chăn ngồi thẳng dậy và lên tiếng hỏi:

- Mẫn muội, bây giờ đã là giờ gì rồi?

Trí Mẫn nhẹ nhàng rút tay lại và khe khẽ nói:

- Để muội xem thử.

Nói xong nàng đứng lên đi đến bên cửa sổ và đẩy cửa ra nhìn và nói:

- Trời đã sáng tỏ. Mưa cũng đã tạnh rồi.

Trung Cường nghe vậy chàng liền đứng lên, vội bước đến trước cửa sổ đưa mắt nhìn ra bên ngoài ngôi tháp, bốn phía một màu xanh mướt, mấy con mương đã đầy ắp nước mưa.

Mây trên trời đã bỗng bành trôi theo gió mát để lộ ra bầu trời xanh cao thẳm.

Trung Cường xem xong lập tức hưng phấn nói:

- Mưa đã tạnh, chúng ta có thể lên đường được rồi.

Nói xong chàng thuận tay khép cửa sổ lại, chàng khẽ nhìn mình vọt tới bên tấm thảm, mang giày võ sinh vào, cuộn tấm thảm lại. Sau đó lại cho bảo kiểm vào bao và cùng với Trí Mẫn nhẹ nhàng vọt xuống phía dưới chân tháp.

Trung Cường sau một đêm ngủ đầy giấc, chàng đi sau Trí Mẫn mà cảm thấy thân thể nhẹ nhàng lâng lâng như bay, trong thoáng chốc cả hai đã xuống đến tầng dưới.

Con Ô Long và Tảo Hồng đã đợi đến gần mất kiên nhẫn, cả hai không ngớt lắc đầu vẩy đuôi, móng sắt cứ gõ cồm cộp trên nền tháp, lúc này thấy chủ nhân đang chuẩn bị yên ngựa, cả hai hí vang và xoay trong mấy lượt ra chiều phấn khởi.

Trung Cường reo lên một tiếng vui vẻ và phi thân lên ngựa dẫn đầu chạy ra khỏi cửa tháp.

Con Ô Long hí lên một tiếng vang rên xuyên rừng vượt mộ phóng vó như bay vọt thẳng về phía quan đạo.

Con Tảo Hồng luôn miệng hí lên mấy tiếng trầm trầm, cùng chạy song song với con Ô Long. Vó ngựa lướt qua, bùn đất bắn lên tung tóe bởi lẽ trời hãy còn sớm nên trên quan đạo còn vắng bóng người, bốn phía vang lên tiếng nước chảy róc rách. Ô Long và Tảo Hồng mặc tình mà sai vó. Tốc độ giờ đây nhanh như điện bốn gió cuốn.

Sau một hồi phóng vó như bay, huyện thành của Giao Huyện đã hiện ra trước mặt, lúc này trên quan đạo đã có người đi đường đang đạp bùn tiến bước. Trung Cường và Trí Mẫn lập tức gò cương cho ngựa giảm bớt tốc độ, cất bước nhẹ nhàng tiến về phía trước.

Một lúc sau hai người đã tiến vào cửa thành, bởi vì trời hãy còn sớm, vả lại vừa sau trận mưa đêm nên buổi chợ sáng cũng không náo nhiệt lắm, ngã tư của hai phố lớn trong thành đều được lát đường bằng loại cự thạch, sau cơn mưa tỏ ra vô cùng sạch sẽ.

Hai người dừng ngựa trước một khách điểm ở đầu con phố dẫn vào trong thành và thuê một phòng loại sang.

Sau khi dùng bữa hai người liền đi xuống phố để thám thính hành tung của Khôn Long lão tiền bối. Cả hai hỏi khắp các khách điểm trong thành vẫn không ai thấy có vị nữ hiệp toàn thân ăn mặc điểm hồng đi qua.

Trung Cường và Trí Mẫn rời khỏi Giao thành lên đường, đi thẳng về phía Chu Hành. Đi qua Nghi Thủy thẳng xuống Lâm Nghi. Mấy ngày này hai người mỗi khi đến một vùng thành đều dừng lại nửa ngày để tham dò hành tung của Khôn Long lão tiền bối.

Nhưng tin tức nghe được đa phần chỉ là thực thực hư hư nên hai người không dám xác định.

Căn cứ vào kết quả thăm dò của mấy ngày nay, Trung Cường và Trí Mẫn nhận định rằng quả thực Khôn Long lão tiền bối đang nhật dạ kiên trì, đi suốt ngày đêm để trở về Miêu Cương.

Hai người bàn bạc với nhau, thấy rằng đi nửa ngày hỏi nửa ngày, vĩnh viễn sẽ không đuổi kịp, chi bằng đi thẳng mấy ngày để đón đầu Khôn Long lão tiền bối, do đó hai người quyết định đi thẳng về phía Từ Châu.

Vào lúc gần tối thì Trung Cường và Trí Mẫn đã đến thành Từ Châu, thấy trên phố người qua kẻ lại vô cùng nhộn nhịp, quán hàng mọc lên san sát như rừng, đèn đuốc sáng trưng huy hoàng rực rỡ, trên lầu, tiếng ăn nhậu cười nói xôn xao.

Các vương tôn công tử và con em của các hào gia đã bắt đầu cuộc tìm hoa ghẹo liễu, cả bọn vùng tiền để đối lấy tiếng cười.

Người đi đường đa phần là các thương gia phú quý, các nhân vật võ lâm đa phần là vào điểm để nghỉ ngơi, đăng lầu ẩm tửu.

Trung Cường và Trí Mẫn ngồi trên lưng ngựa nhìn thấy cảnh sắc náo nhiệt trước mắt.

Có lẽ đây là nơi náo nhiệt nhất từ khi vào trong quan nội đến nay hai người mới được thấy.

Từ Châu từ xưa đến nay vẫn là một trấn lớn, nó là trung tâm mậu dịch của các tỉnh Lỗ, Tô, Dự, Hoàn, Chư, là con đường huyết mạch đi xuống phía nam. Nhà hàng khách điểm mở cửa suốt đêm, trà đình tửu quán đèn hoa không tắt. Xem ra lời lưu truyền quả thật không ngoa.

Trung Cường và Trí Mẫn tự biết mình đến đây không phải để đi du lịch nên cả hai muốn tìm một khách điểm tương đối yên tĩnh để trọ. Nghĩ vậy nên cả hai cùng thúc ngựa đi vào con phố dẫn về hướng nam.

Ngay lúc ấy đột nhiên thấy phía dưới tửu lầu trước mặt, có một người thân mặc áo vàng. Lại tựa như một bóng nhỏ gầy gầy mặc áo dài màu hồng phấn, người này chỉ xẹt qua và mất tăm. Tình cảnh tựa như sợ gặp người quen.

Trung Cường và Trí Mẫn đều trông thấy nhưng không chú ý, cả hai vẫn thản nhiên tiến về phía trước như cũ.

Hai người đi đến phố nam, đồng thời dừng ngựa trước cửa một khách điểm có treo chữ Trung to tướng. Hai người dắt ngựa bước thẳng vào trong khách điểm. Bọn tiểu nhị thấy vậy liền vội vàng chạy đến dắt ngựa và dẫn hai người bước vào trong viện.

Trung Cường và Trí Mẫn theo chân một tên tiểu nhị bước vào một gian phòng, hai người đưa mắt xem xét thì thấy phòng ốc sạch sẽ tinh tươm, bày trí hết sức trang nhã, hai người gật đầu mãn ý.

Sau khi dùng bữa xong, cả hai quyết định xuống phố thăm dò tông tích của Lục Dã Khôn Long, đồng thời thuận tiện đi tham quan một chuyến. Do trong phòng không có của cải gì quý giá nên hai người không đóng cửa phòng.

Hai người đi ra khỏi cổng khách điểm đúng vào lúc buổi chợ đêm đang thịnh, đèn đuốc sáng trưng, người qua kẻ lại vô cùng đông đúc, tiếng cười nói huyền ảo.Ồ ào, che át cả tiếng đàn hát trong trà lâu tửu điểm vọng ra.

Cả hai đi khắp các khách điểm trong thành hỏi qua một lượt về hành tung của Khôn Long tiền bối. Mãi gần đến canh một thì hai người mới thất vọng quay về. Hai người nhận định là Khôn Long lão tiền bối vẫn còn trên đường tới đây, người chưa đi đến Từ Châu.

Cả hai trở về khách điểm, lần lượt ngồi xuống ghế trong lòng đều buồn dào dạt.

Đột nhiên, đôi mắt phượng của Trí Mẫn bỗng vụt sáng, bất giác nàng buột miệng kêu lên:

- Cường ca ca, huynh xem kia!

Nói xong nàng đột nhiên đứng dậy đưa tay chỉ về phía dưới ẩm trà.

Trung Cường nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Trí Mẫn, chàng giật mình, định mắt nhìn kỹ thì thấy bên dưới ẩm trà trong góc tối có một tờ giấy. Vì để trong bóng tối nên hai người vừa bước vào không phát hiện ra.

Lúc này Trí Mẫn đã lấy tờ giấy lên, vừa cúi đầu chăm chú đọc nàng vừa bước đến bên cạnh Trung Cường đồng thời nàng hạ giọng nói:

- Cường ca ca, huynh có quen với một người gọi là Tổ Liên sư thái hay không?

Hỏi xong nàng liền đưa mảnh giấy cho Trung Cường.

Thần sắc của Trung Cường ngạc nhiên kinh dị, chàng từ từ đứng lên cúi đầu nhìn xem thì thấy trên mảnh giấy có viết hai hàng chữ nhỏ:

“Xin đến ngay Quan Âm am, có chuyện muốn hỏi, bờ hồ phía trái có tiểu đình đưa qua hồ”.

14. Chương 14: Tổ Liên Sư Thái

Trung Cường xem xong, chàng điểm chân xuống đất phi thân vọt ra bên ngoài, đưa mắt nhìn thì thấy bầu trời xanh thẳm ánh trăng sáng ngời, trên mái ngói của khách điểm đã bắt đầu lấp lánh sương đêm. Từ phía xa xa trong góc tối của mái nhà, có một bóng người xẹt đi và mất hút.

Trung Cường cau mày định phi thân đuổi theo, thì bỗng đâu có hai tên tiểu nhị bước ra ngoài sân.

Trí Mẫn lập tức hạ giọng nói:

- Người đã đi xa lắm rồi, đừng đuổi theo nữa.

Trung Cường bực dọc hừm lên một tiếng và quay lưng bước vào trong phòng, nàng đợi Trung Cường ngồi xuống ghế xong mới khe khẽ nói:

- Cường ca ca, muội cảm thấy mảnh giấy này và bóng nhỏ gầy gầy lúc nãy mình gặp trên đường khi đến đây hình như có liên quan với nhau.

Trung Cường gật đầu đồng ý, chàng chợt cau mày và nói:

- Từ khi huynh hạ sơn đến nay, chưa hề gặp ai tên là Tổ Liên sư thái.

Trí Mẫn chợt trầm tư và nói:

- Có thể người gửi thư lại cố ý gây nhiễu hoặc giả Tổ Liên sư thái là người của Thư Hùng giáo?

Đôi mày của Trung Cường giãn ra, chàng lập tức đứng dậy và nói:

- Mẫn muội, đi thôi! Bây giờ gần đến canh ba, chúng ta đi sớm về sớm.

Trí Mẫn giật mình, vội lên tiếng hỏi:

- Chúng ta phải đi sao?

Trung Cường mỉm cười và đáp:

- Không đi, bọn chúng sẽ cười cho.

Chàng lại hạ giọng nói tiếp:

- Hơn nữa Khôn Long lão tiên bối vẫn chưa đến, ngày mai chúng ta còn phải ở lại đây thêm ngày nữa.

Trí Mẫn thấy Cường ca ca kiên quyết muốn đi, nàng đành phải gật đầu đồng ý.

Hai người tắt ngọn đèn trên bàn, khép cửa phòng lại, và vội bước đi về phía cổng khách điểm.

Trước điểm có không ít kẻ giúp việc đang đứng tán gẫu và đồng thời đợi khách. Lúc này thấy Trung Cường và Trí Mẫn bước tới cả bọn liền cung kính gặp người chào hỏi hết sức lễ phép. Trung Cường chợt nhớ ra điều gì, chàng liền quay sang một tên giúp việc và hỏi về am Quan Âm. Người bị hỏi lập tức cười tươi và cung kính đáp:

- Có có, đây là một am rất nhỏ nhưng nổi tiếng, nếu thiếu gia thích đi thì ngày mai đến Độc Sơn hồ, từ đó ngồi thuyền khoảng nửa giờ thì đến.

Trung Cường nghe nói am Quan Âm là có thật. Chàng mỉm cười gật đầu và lại lên tiếng hỏi:

- Trong am Quan Âm có một vị gọi là Tổ Liên sư thái phải không?

Tên người làm chưa kịp trả lời thì mấy người còn lại xung quanh đã tươi cười lên tiếng xác nhận:

- Có có, Tổ Liên sư thái chính là lão sư cô trụ trì am Quan Âm.

Trung Cường nghe xong chàng đoán chắc rằng Tổ Liên sư thái là người trong Thư Hùng giáo. Chàng liền hỏi tường tận đường đến Độc Sơn hồ. Sau đó mỉm cười cảm ơn mọi người và cùng với Trí Mẫn song song bước đi.

Cảnh náo nhiệt trên phố vẫn không hề bớt mà lại còn có vẻ đông hơn lúc tối. Có lẽ mọi người đến đây ở trọ trong khách điểm giờ này mới ừa ra đường để đi chơi.

Trung Cường và Trí Mẫn chen chúc trong dòng người trên phố, đi thẳng về hướng cổng bắc.

Một lúc sau hai người đã đến cổng bắc của thành Từ Châu, thấy quan binh giữ thành, giáp trụ sáng ngời cầm mâu, chống kích, so với lúc hai người vào thì quân số đã đông hơn mấy người. Trọng trấn phải phải trọng binh, đây là điều hiển nhiên ai cũng rõ.

Hai người đi khỏi cổng thành, lập tức thì triển khinh công, đi theo lối mà tên tiểu nhị đã chỉ, lao như bay về phía tây bắc.

Lúc này ánh trăng trung tuần tỏa sáng trên không, rót xuống một màu sáng dịu. Đưa mắt nhìn về phía chân trời thì thấy ruộng lúa xanh tươi trải dài mướt mắt, ao hồ ngang dọc, đó đây thỉnh thoảng lại có một vạt trúc cao cao điểm trên cánh đồng bát ngát, tạo thành một dãy đất yên tĩnh xanh tươi.

Dần dần hai người đã thấy mặt hồ cách đó mấy dặm đã hiện ra trước mắt. Trong ánh sáng của đêm trăng, mặt hồ phẳng lặng phản chiếu ánh sáng hắt lên như một mặt gương.

Phút chốc sau, hai người đã đến bên hồ chỉ thấy làn nước xanh biếc lẫn tăn gợn sóng theo từng cơn gió nhẹ, không gợn lác lác phát ra những tiếng kêu xào xạc.

Trong lúc hai người đang đưa mắt ngắm nhìn cảnh hồ, thì bỗng có tiếng mái chèo từ trong đám sậy vang lên. Sau đó là một chiếc thuyền nhỏ hiện ra lao vút lại như tên bắn khuấy động mặt nước tạo thành từng gợn sóng lấp lánh.

Cả hai đều giật mình quay lại nhìn thì thấy quả thật có thuyền đang đợi ở đây.

Chỉ thấy bên mạn phải của chiếc thuyền còn có một bóng trắng nho nhỏ thướt tha đang đẩy mái chèo. Chiếc thuyền nhỏ lao đi như tên bắn. Hai người đoán rằng người đang chèo thuyền là một nữ nhân, hơn nữa công lực của người này cũng thuộc dạng bất phàm.

Chiếc thuyền nhỏ đến gần, hai người chăm chú nhìn kỹ thì thấy người đang cầm chèo đầu đội trúc bầu bên trên dùng chiếc khăn xanh phủ kín. Thân mặc một chiếc áo bằng vải bố màu xám, có lẽ đây là một ni cô.

Ni cô chỉ để lộ ra đôi mắt sáng long lanh nên không sao nhìn được tuổi tác và dung mạo.

Trung Cường nhìn xong, lập tức vòng tay mím cười và nói:

- Xin lỗi, phải để sư thái ở đây chờ lâu.

Ni cô bịt đầu lập tức cười lạnh nhạt và nói:

- Hai vị thí chủ quả là người rất giữ uy tín.

Trung Cường nghe khẩu khí của đối phương, biết rằng mình đoán quả không sai, chàng chỉ không hiểu có sao vị ni cô này lại dùng khăn trùm kín cả đầu.

Lại nghe tiếng của ni cô lạnh lạnh thốt lên:

- Hai vị thí chủ đã đến đây rồi, thì xin mời lên thuyền!

Trung Cường và Trí Mẫn cũng không trả lời, không thấy dùng động tác thế nào cả hai đã phi thân nhẹ nhàng đáp xuống trên chiếc thuyền con không một tiếng động.

Ni cô trùm đầu vẫn không lấy làm kinh dị, chỉ lặng lẽ vận tay chèo xoay đầu thuyền lại, chèo thẳng về phía giữa hồ. Dường như ni cô không quan tâm đến Trung Cường và Trí Mẫn, ni cô chỉ lặng lẽ khua chèo.

Trung Cường và Trí Mẫn hướng mắt nhìn ra phía giữa hồ, đứng song song xoay lưng về phía ni cô. Cả hai ngắm nhìn trời xanh cao thẳm, ánh trăng sáng ngời tỏa xuống hồ nước mênh mông phẳng lặng như gương. Gió đêm nhẹ nhẹ như vỗ về ve vuốt gương mặt hai người, tiếng áo quần phát phơ trong gió. Bất giác hai người cảm thấy vô cùng thư thả, tâm hồn phơi phới, dường như cả hai cũng không màng để ý đến vị ni cô trùm đầu ở phía sau lưng.

Lúc này đã vào canh hai, gió đêm dần dần chuyển sang lạnh lạnh, Trung Cường sợ Trí Mẫn bị lạnh, bắt giắc chàng bồng vòng tay một cách không tự giắc bao quanh thân nàng.

Trí Mẫn thấy cảnh đẹp trước mặt nàng bỗng cảm thấy như quên đi mọi chuyện lại thêm cảnh hơi lạnh lạnh bắt giắc nàng cũng khẽ tựa vào người của Trung Cường.

Tốc độ của thuyền lao đi vun vút tựa như kinh nga phi hành. Thoáng chốc đã thấy một dãy bờ hồ hiện ra trước mặt. Xa xa vào phía trong, trong vạt cây rậm có mấy bóng đèn vẫn còn le lói.

Trung Cường và Trí Mẫn đoán rằng có lẽ nơi mấy ánh đèn đó chính là am Quan Âm.

Một trận gió hồ nhẹ bốc lên. Mang đến một mùi hương dịu dịu, trong lành khiến cho người nghe chỉ muốn hít thật sâu vào trong phổi.

Lúc này hai người mới phát hiện ra vạt xanh đen trước mặt không phải là bờ hồ mà chính là một vạt sen xanh tốt trải dài độ mấy dặm liền. Con thuyền nhỏ xông thẳng vào giữa đám sen, thì ra trong đó còn có một con đường thủy rộng độ tám thước. Vạt sen to lớn này dường như được tay người chăm sóc thường xuyên cắt tỉa.

Hai người đưa mắt nhìn quanh một lượt, từng chiếc lá sen to như chiếc tán của Quan Âm Bồ Tát mọc vượt lên khắp mặt nước, đáng tiếc là chưa đến mùa sen nở rộ nhưng vẫn có thể nghe thấy hương thơm dịu dịu bốc lên.

Trí Mẫn xem xong, đột nhiên nhớ đến đoàn người ồn ào tấp nập đổ đến Từ Châu để đi du lịch, nàng bỗng chau mày thở dài và nói:

- Mấy sĩ tử, thương nhân đó, quanh năm suốt tháng chỉ lo tranh dành đoạt lợi chìm đắm trong men rượu và ánh đèn. Những nơi thanh tịnh hữu tình thế này thì lại không đến đây bơi thuyền du ngoạn.

Trung Cường nghe vậy, bắt giắc chàng bật cười ha hả, tiếng cười vọng xuống mặt hồ hắt lên không trung thật lâu mới dứt, sau đó chàng ngưng tiếng cười và nói to:

- Những hạng người dung tục đó chỉ biết tới cảnh y ngọc thực, ở trong trần phong hoa tuyết nguyệt thọ hưởng lúc nhất thời, họ lại có thứ vui cao nhã như thế này hay sao?

Trí Mẫn khe khẽ gật đầu nói:

- Vị Tổ Liên sư thái chọn bờ hồ yên tịnh này quanh năm thanh vắng cổ Phật, có một cuộc sống an miên xuất trần. Nhất định sư thái phải là một cao nhân khổ tham Phật lý.

Trung Cường cười nhặt và lên tiếng nói:

- Quả là như vậy, vị sư thái đó càng không thể nào cho người đột nhập vào khách điểm lén để lại giấy hẹn người đến đây.

Trong lúc chàng lên tiếng nói thì từ phía sau lưng bỗng có tiếng cười khẽ lạnh lùng.

Sau đó là một trận gió rít lên thổi xuống lưng chàng.

Trung Cường khẽ hừm một tiếng chau mày quay lại. Song chướng của chàng bỗng đẩy mạnh về phía sau, chỉ nghe một tiếng ùm. Trí Mẫn quay lại thì không thấy vị quái cô đầu cả, nhìn xuống mặt nước thì thấy những gợn sóng liên tiếp cuộn lên.

Trung Cường mỉm cười và nói:

- Không cần tìm nữa, huynh biết trước ả không phải là nữ ni của am Quan Âm mà ả chính là Diệu Diệu tiên cô chuyên mị thuật hại người, sở dĩ huynh không lên tiếng sớm chẳng qua là muốn mượn thuyền của ả đi Quan Âm am một chuyến. Bây giờ cách bờ cũng không còn xa nữa, có lẽ cũng gần đến am Quan Âm rồi.

Quả nhiên phía trong rừng trúc trên bờ một góc am đã từ từ hiện ra.

Hai cánh cửa sơn đen của am Quan Âm đã đóng im ỉm, hai chiếc vòng đồng trên hai cánh cửa lấp lánh phản chiếu ánh trăng, trước cửa am là một đôi sư tử đá cao lớn đáng vóc hùng dũng như thật.

Hai người đến cuối vạt rừng trúc. Đôi mắt cả hai bỗng chợt vụt sáng, khi thấy bìa của vạt rừng trúc được ngăn cách với am bằng một dãy tường hồng cao độ mấy trượng. Ở đây được xây dựng thêm một số tiểu đình và băng ghế đá, có lẽ đây là khu vực nghỉ ngơi.

Đến gần trước bậc thang dẫn về phía am thấy phía trên cổng có treo một tấm biển dài gần một trượng, tấm biển có khắc ba chữ vàng to như chiếc dấu Quan Âm am.

Trí Mẫn xem xong liền quay sang hỏi Trung Cường:

- Cường ca ca, chúng ta vượt tường vào à?

Nói xong nàng đưa mắt nhìn về mái ngói xanh lấp lánh phát quang ở phía sau bức tường.

Trung Cường liền lắc đầu nói:

- Không, chúng ta đến đây phó ước một cách quang minh chính đại, đương nhiên sẽ vào theo cửa chính.

Nói xong, chàng bước lên bậc thang đến trước cánh cửa và đưa tay vỗ một lượt vào hai chiếc vòng đồng.

Do đêm khuya thanh vắng, tiếng vang của chiếc vòng đồng truyền đi khá xa. Lúc này ánh trăng lênh đênh trên đầu càng tỏ ra sáng trong thuần khiết hơn.

Một lúc sau, Trung Cường định vỗ vào vòng đồng thêm lần nữa thì bỗng nghe trong am vọng ra tiếng bước chân. Trung Cường và Trí Mẫn đưa mắt nhìn nhau và cả hai lùi lại hai bước.

Có tiếng cửa kèn kẹt vang lên, một cánh cửa bỗng hé ra. Sau đó có một ni cô đầu trọc tuổi độ hai mươi hai, mặc áo tăng bào xám hiện ra.

Trung Cường và Trí Mẫn vừa thấy ni cô đầu trần bất giác cả hai ngậy người kinh ngạc.

Nghĩ đến vị ni cô lấy vải bịt đầu khi này hai người có hơi lấy làm lạ.

Ni cô đầu trọc trông có vẻ hiền lành, chợt thấy lối trang phục của Trung Cường và Trí Mẫn, ni cô có phần kinh sợ e dè lên tiếng hỏi:

- Hai vị thí chủ có sao trong đêm lại đến đây gọi cửa, hay là đã lỡ đoạn đường vào đây xin tá túc. Nhưng bốn am đã có minh văn cấm lệ là không lưu khách nam ở lại qua đêm. Vậy xin chư vị thí chủ cảm phiền đi tìm nơi khác.

Trung Cường và Trí Mẫn nghe ni cô nói vậy, bất giác cả hai lại thêm một lần ngậy người kinh ngạc, nhưng nhìn lên màu áo tăng bào của vị ni cô này thì giống như áo của ni cô trùm đầu lúc này không sai tí nào.

Vị ni cô đầu trần thấy thần sắc hai người ngỡ rằng cả hai không được vào am nên thất vọng, nhưng ni cô cũng quay người định đóng cửa lại.

Trung Cường thấy vậy liền vòng tay và nói:

- Phiền tiểu sư phụ báo lại cho Tổ Liên sư thái nói rằng Cường Trung Cường và Khang Trí Mẫn đã y hẹn đến đây, đang mong vào gặp sư thái.

Tiểu ni cô nghe Trung Cường nói vậy thần sắc của ni cô bỗng hiện lên nét vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu. Sau đó ni cô lên tiếng hỏi:

- Hai vị thí chủ đã nhận được thư mời của sư thái vào lúc nào?

Trung Cường biết ngay là có chuyện ngộ nhận nên chàng ôn tồn nói:

- Vào lúc gần tối hôm nay.

Trí Mẫn lập tức bổ sung:

- Chúng tôi phát hiện ra thư mời của sư thái vào đầu canh một.

Tiểu ni cô nghe vậy thần sắc càng tỏ ra kinh ngạc, ni cô khẽ trầm tư và lẩm bẩm:

- Lẽ nào có liên quan với tam sư tỷ vừa mới về tới?

Trung Cường nghe vậy biết rằng ni cô trước mặt đang nói đến ni cô trùm đầu. Do đó không đợi cho ni cô dứt lời chàng liền gật đầu liên tiếp và nói:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Chính là vị tiểu sư phụ đó.

Tiểu ni cô nghe xong mặt mày chợt hơi biến sắc, ni cô khe khẽ gật đầu và vội vã nói:

- Xin hai vị thí chủ đợi một chút, bần ni lập tức đi báo cho sư thái.

Nói xong, ni cô liền xoay người rào bước trở vào trong, dáng đi nhẹ nhàng nhanh nhẹn, Trung Cường và Trí Mẫn thấy vậy biết ngay tiểu ni cô cũng có một căn cơ võ công nhất định.

Hai người nhìn theo bóng dáng của tiểu ni cô, thuận mắt nhìn lên đại điện cách đó khoảng hơn bảy tám trượng. Đại điện kiến trúc thật nguy nga, cửa điện đang mở rộng những ngọn đèn lưu li treo ở bên trong hắt ra một loại ánh sáng trắng vô cùng rực rỡ.

Do tượng thần phía trong đại điện vừa cao vừa to nên Trung Cường và Trí Mẫn không nhìn rõ trong điện thờ phụng vị thần nào nhưng dựa theo tên am mà phán đoán, có lẽ bên trong thờ phụng Nam Hải Bồ Tát Quan Thế Âm.

Trước đại điện đặt một lư hương lớn, trong sân được lát từng loại đá xanh vô cùng sạch sẽ hai bên lối đi dắt về đại điện được trồng vô số kỳ hoa thủy trúc cảnh thật trông có vẻ trang nhã và có trật tự.

Trung Cường đang đưa mắt quan sát, đột nhiên Trí Mẫn hạ giọng nói:

- Cường ca ca, không ngờ ni cô trùm đầu lại có tài vượt thủy cao đến kinh người như vậy. Nghe vị tiểu sư phụ kia vừa nói thì ni cô trùm đầu đã về đến am rồi.

Nói xong nàng lại nhìn một lượt vào trong am thì thấy mấy ni cô đầu trần đang nhô đầu thụt cổ nhìn về phía nàng. Sau đó nàng lại lên tiếng nhắc nhở Trung Cường:

- Một chốc nữa gặp sư thái, phải ...

Trí Mẫn chưa dứt lời thì vị ni cô khi nãy đã vội vàng cất bước đi về phía hai người.

Tiểu ni cô đến nơi, trong thần sắc kinh dị của ni cô pha lẫn nét cười. Ni cô lễ phép nói:

- Mời hai vị thí chủ vào tịnh thất chờ trước, sư thái sẽ đến ngay.

Nói xong tiểu ni cô liền quay người đi trước dẫn đường.

Trung Cường và Trí Mẫn nối gót tiểu ni cô đi vào trong am.

Mọi người đi ngang qua bậc thang dẫn về đại điện, theo cửa hông bên phải vào trong tịnh thất.

Tịnh thất bày trí đơn sơ nhưng thanh khiết trang nhã, khiến cho người bước vào bỗng có cảm giác thư nhàn thanh thoi.

Sau khi Trung Cường và Trí Mẫn ngồi xuống thì có một tiểu ni cô khác tuổi độ hai mươi ba mang đến hai tách trà thơm.

Phút chốc sau từ phía ngoài cửa có một vị lão ni cô thân mặc tăng bào màu xám, mày sương bạc trắng da dẻ hồng hào màu đồng.

Lão ni đang dần dần bước vào trong gian tịnh thất.

Sắc mặt của lão ni hồng nhuận, ánh mắt hữu thần tỏa ra một tia hiền từ thân thiện, miệng khe khẽ mỉm cười, tay đang lần tràng hạt tổ ra phiêu miễn thoát trần khiến người nhìn vào lòng bỗng sinh niềm kính trọng.

Trung Cường và Trí Mẫn vừa trông thấy Tổ Liên sư thái bất giác cả hai đều đứng lên theo phản xạ tự nhiên khi trông thấy người khả kính xuất hiện.

Lão ni vừa vào đến cửa, lập tức mỉm cười và cất giọng hiền từ:

- Không biết hai vị tiểu thí chủ giữa đêm đến viếng hàn am, bản ni không thể tự thân ra đón, xin hai vị tiểu thí chủ bỏ qua cho.

Trung Cường và Trí Mẫn biết lão ni chính là Tổ Liên sư thái. Nghe lời sư thái nói xong, biết rằng trong chuyện này có điều chi kỳ hoặc nên hai người lập tức thi lễ và cung kính nói:

- Bọn vãn bối đang đêm đến quấy nhiễu nơi sư thái tịnh tu đã là không phải. Nào dám phiền sư thái chính thân nghênh đón.

Tổ Liên sư thái mỉm cười đôn hậu và nói:

- Hai vị tiểu thí chủ không nên quá khiêm nhường như vậy, mời ngồi mời ngồi.

Ba người lần lượt ngồi xuống, sư thái liền hỏi về sư thừa và họ tên của Trung Cường và Trí Mẫn. Sau đó mới hỏi đến nguyên nhân đã đưa hai người đến đây.

Trung Cường bèn cung kính kể chuyện chàng ở khách điểm bắt gặp thiếp mời ra sao ra sao ... Sau cùng chàng lễ phép nói:

- Đây chính là tờ thiếp ấy, xin sư thái xem xét.

Nói xong, hai tay chàng nâng tờ giấy trình cho sư thái.

Tổ Liên sư thái nhận lấy tờ giấy xem xong bỗng cười lên ha hả. Thần sắc của sư thái tỏ ra không hề phật ý. Sau đó sư thái quay sang cất giọng hiền từ nói với vị ni cô đang đứng bên cạnh:

- Con xem sư tỷ thay xong y phục lệnh cho nó lập tức lên đây gặp ta.

Tiểu ni cô cung kính vâng lời và lập tức đi ra khỏi tịnh thất.

Lúc này Trung Cường và Trí Mẫn dường như đã hiểu ra điều gì, cả hai bất giác đưa mắt nhìn nhau.

Tổ Liên sư thái mỉm cười và hỏi:

- Lúc trên đường tới đây, hai vị tiểu thí chủ có gặp điều chi rắc rối không?

Trung Cường không dấu giếm gì cả, chàng liền mang chuyện đã gặp sư cô trùm đầu trên hồ ra sao, và từ đó đến đây xảy ra chuyện gì chuyện gì. Chàng kể tất cả ra cho sư thái nghe.

Lúc này bên ngoài cửa tịnh thất có một vị ni cô thanh tú tuổi độ hai mươi lăm, hai mươi sáu cùng đi với vị ni cô khi nãy, cả hai đang đi vào tịnh thất.

Tổ Liên sư thái vừa thấy họ liền cất giọng hiền từ:

- Liễu Ân, con hãy kể cho hai vị tiểu thí chủ này nghe, đêm nay chuyện gì đã xảy ra với con.

Nói xong lão ni đưa tay chỉ vào Trung Cường và Trí Mẫn. Trung Cường và Trí Mẫn lập tức đứng lên chào hỏi.

Ni cô Liễu Ân chột đồ mặt, sau khi chào hỏi mọi người xong ni cô liền nói với vẻ ngượng ngập:

- Đêm nay bản ni vào thành để đi mua một ít dầu thắp đèn, lúc cách cổng thành Từ Dương còn độ nửa dặm thì thấy phía trước có một đạo cô kiêu diễm đang vội vã đi về phía mình.

Trí Mẫn nghe vậy chột nồn nóng hỏi:

- Vị đạo cô đó khoảng bao nhiêu tuổi?

Ni cô Liễu Ân khẽ trầm ngâm và nói:

- Lúc ấy trời cũng đã tối, cũng không nhìn rõ lắm. Nhưng có lẽ người này không quá ba mươi tuổi.

Nói xong ni cô lại tiếp tục trầm tư và tiếp lời:

- Đạo cô bước đi vội vã, thần sắc tỏ ra có điều chi lo lắng.

Lúc đi ngang qua bản ni, đạo cô bỗng nhìn chăm chú vào bản ni.

Sau đó đạo cô bỗng đột nhiên bỏ đến. Bần ni không biết đạo cô điểm lệ này đang lập mưu hiểm, không kịp đề phòng nên đã bị đạo cô đó khống chế.

Ni cô Liễu Ân nói đến đây, trên gương mặt thanh tú của ni cô lại có một nét xấu hổ thoáng qua.

Trung Cường dường như đã có điều hoài nghi vị đạo cô điểm lệ, chàng định lên tiếng hỏi thì Liễu Ân lại lên tiếng tiếp tục nói:

- Đạo cô điểm lệ ép bần ni đến chỗ không người, điểm huyết mê của bần ni. Sau đó đoạt lấy tạng y và bỏ đi. May mà có một lão nhân vô công thâm hậu phát hiện ra và ra tay giải huyết cho bần ni. Sau đó lão nhân lại hộ tống bần ni đến bờ hồ, nhưng lúc đó thì không thấy chiếc thuyền con của bần ni đâu cả.

Dường như Trí Mẫn đã hiểu rõ vị đạo cô đó là ai, nàng liền lên tiếng hỏi dồn:

- Vị đạo cô điểm lệ có lẽ ăn mặc màu vàng nhũ, hai bên vạt và cánh tay áo có viền màu hồng phấn đối xứng phải không?

Ni cô Liễu Ân không đợi Trí Mẫn dứt lời, đã gật đầu xác nhận:

- Đúng vậy, đúng vậy. Trong tay đạo cô còn có một ngọn phát trần cán ngọc.

Trung Cường liền phần nộ nói:

- Đó chính là Diệu Diệu tiên cô chuyên mị thuật hại người quả là không sai.

Liễu Ân vừa nghe đạo cô đó chính là Diệu Diệu tiên cô, sắc mặt của ni cô bỗng chuyển biến. Sau đó ni cô nhìn sang Tổ Liên sư thái một lượt.

Tổ Liên sư thái hạ giọng niệm một câu Phật hiệu, sau đó bình tĩnh nói:

- A di đà phật, không ngờ lại là con nghiệt chủng Huyền Hư này.

Ni cô đầu trọc không đợi sư thái dứt lời. Vội vòng tay bước lên một bước và cung kính xin phép:

- Đệ tử xin đến bên hồ để trừ đi kẻ bại hoại trong Phật môn, không giữ thanh quy này.

Vừa nói đôi mắt của ni cô bỗng vụt sáng ra chiếu phần nộ.

Tổ Liên sư thái liền nghiêm sắc mặt nói:

- Ác nhân tự hữu ác nhân trừ. Diệu Diệu tiên cô tạo nghiệp quá nặng. Sẽ khó mà tránh khỏi kiếp số. Chẳng qua là thời cơ chưa đến mà thôi, con không nên vì chuyện này mà manh động đến chân niệm, tổn hại đến tu vi tổ đường của con.

Ni cô nghe vậy liền cúi đầu vâng lời, sau đó lui về chỗ cũ, thần sắc của ni cô lại phục hồi nét tịnh tâm trầm mặc.

Trung Cường và Trí Mẫn thấy chuyện đã sáng tỏ, lập tức đứng lên cáo từ và đồng thanh khiêm tốn lên tiếng:

- Bọn vãn bối sơ nhập giang hồ, sự lịch duyệt hãy còn nông cạn, gặp chuyện chưa biết suy luận phán đoán, nên đã mạo muội đến đây quấy nhiễu. Sự thật, bây giờ đêm đã khuya, bọn vãn bối xin thất lễ cáo từ, xin sư thái kiến lượng tha thứ.

Nói xong cả hai song song thi lễ cúi gập mình đến gần sát đất.

Tổ Liên sư thái hiền từ cười lên khà khà, đưa tay đỡ lấy hai người và nói:

- Bây giờ cũng đã canh ba rồi, hai vị tiểu thí chủ nửa đêm bôn đường vất vả có lẽ cũng đã hơi đói rồi, thôi hãy dùng ít cơm chay rồi đi cũng chưa muộn.

Trung Cường và Trí Mẫn không đợi sư thái dứt lời, cả hai lập tức vội lên tiếng tiếp lời:

- Quấy rầy sư thái quá lâu lòng vãn bối rất áy náy. Hơn nữa ngày mai còn phải lên đường đi sớm, tấm thịnh tình của sư thái bọn vãn bối sẽ nhớ mãi không quên.

Tổ Liên sư thái thấy hai người kiên quyết trở về, nên cũng không cưỡng ép. Bà liền quay sang nói với hai vị tiểu ni cô:

- Hai vị tiểu thí chủ đây vì có chuyện nên không thể dừng lâu ở đây, hai con hãy thay sư phụ đưa hai vị tiểu thí chủ qua hồ.

Nói xong lão ni nghiêm nét mặt và dặn thêm:

- Xong việc là về ngay, không được lười thôi sinh sự.

Hai vị ni cô đồng thanh cung kính vâng lời:

- Đệ tử tuân mệnh.

Trung Cường định lên tiếng can ngăn là khỏi tiễn, nhưng nhớ đến không ai chèo thuyền trở về do đó lời vừa đến bên miệng thì bỗng dừng lại, không nói.

Năm người ra khỏi tịnh thất, Tổ Liên sư thái tiễn hai người đến tận cửa am nói lời bảo trọng. Sau đó mới quay lưng đi, còn Trung Cường và Trí Mẫn nối gót theo sau hai vị ni cô, men theo con đường đá xanh đến tận bờ hồ.

Lúc này ánh trăng sáng trong như nước, gió đêm lành lạnh thổi ngang hai hàng trúc rậm phát ra mấy tiếng xào xạc rì rào, vàng trắng chênh chếch trên đầu trông có vẻ càng tròn càng sáng.

Đến bên bờ hồ, khí mát bổ nhập vào người mang đến mùi hương sen, thơm ngát mùi không khí trong lành. Trên mặt hồ trong tán lá sen tiếng cá đớp bóng quẩy đuôi vang lên không ngớt.

Hai vị ni cô nhanh chóng mở dây buộc của một chiếc thuyền con.

Trung Cường và Trí Mẫn lần lượt nhẹ nhàng đáp xuống khoang thuyền song song ngồi trước mũi thuyền.

Tiếng mái chèo khua vang, thân thuyền rẽ nước lao lên như tên bắn đi về phía mà lúc nãy hai người đã từ đó đến đây.

Một chốc sau đã vượt khỏi vạt sen, mặt hồ vẫn phẳng lặng như gương. Chiếc thuyền con vẫn lao như tên bắn, hai bên mạn thuyền tiếng nước vỗ vào nghe thật vui tai.

Trung Cường và Trí Mẫn đưa mắt nhìn nhau, biết rằng công lực của hai vị ni cô này quả thật bất phàm. Diệu Diệu tiên cô nếu không ra tay đánh lén thì cũng khó mà đắc thủ một cách dễ dàng.

Nửa giờ sau, thuyền đã đến bờ nam, hai người lên tiếng cảm ơn và cáo từ hai vị ni cô.

Sau đó, chờ cho thuyền đi khuất sau vạt lau, cả hai liền thi triển khinh công nhắm vào cổng bắc của thành Từ Châu vọt đi như bay.

Từ phía xa xa hai người thấy cổng thành đã đóng, đành phải vượt thành mà vào. Lúc này đã quá canh ba, trên phố vẫn còn năm ba nhóm hành nhân và một số khách tửu đã ngà ngà, không ít phòng trà tửu quán vẫn còn sáng ánh đèn, từ trong đó vẫn vọng ra tiếng cười nói ồn ào.

Trung Cường và Trí Mẫn về đến khách điểm, thì thấy trước cửa điểm hai ngọn đèn canh vẫn còn cháy sáng, một tên tiểu nhị đang ngồi ngủ gà ngủ gật trên chiếc ghế dài kê trên cổng điểm.

Hai người vào phòng, thuận tay chốt cửa, nhưng không đốt đèn lên. Cả hai cùng nói, chúc ngủ ngon và bước vào hai phòng riêng biệt để nghỉ ngơi ...

Tiếng rao bán hàng làm cho Trung Cường và Trí Mẫn tỉnh giấc, mở mắt nhìn ra thì thấy trời đã sáng tỏ.

Hai người rửa mặt xong thì bọn người làm đã mang bữa sáng lên. Trong khi dùng bữa hai người vẫn bàn về chuyện đã phát sinh vào tối hôm qua, hai người đồng ý với nhau nhận thấy rằng Tổ Liên sư thái là một Phật môn cao nhân võ công cao tuyệt, đức tu cũng dày.

Lúc này ánh sáng đã chan hòa trong sân, những người không vội lên đường giờ này mới bắt đầu lục tục rời điểm.

Trí Mẫn nhìn thấy cảnh ấy nằng bồng quay sang nói với Trung Cường:

- Cường ca ca, đa số những người phải lên đường gấp, họ đều nghỉ đêm ở bên ngoài thành, tại sao chúng ta không đến những khách điểm bên ngoài để dò thăm nhĩ. Có lẽ Khôn Long lão tiền bối cũng qua đêm ở bên ngoài thành.

Trung Cường nghe Trí Mẫn thức tỉnh bắt giắc chàng khẽ vỗ tay xuống bàn và vò đầu bứt tai nói:

- Đáng đánh đòn thật, điều đơn giản thế này, tại sao chúng ta không nghĩ ra chứ?

Nói xong chàng vội vã uống cạn sạch cháo trong bát, sau đó đứng lên và nôn nóng nói:

- Mẫn muội, chúng ta đi đến cửa nam.

Nói xong hai người sánh vai nhau rời khỏi phòng, đi thẳng ra khách điểm. Trên phố người vẫn đông đúc, chen vai sát cánh gọi nhau í ới vang trời, buổi chợ sáng đang vào lúc thịnh.

Trung Cường và Trí Mẫn chật vật lắm mới đến được cổng nam, vừa ra khỏi thành thì thấy con đường dẫn về cổng nam chỉ có bốn khách điểm. Hai người lòng tràn trề hy vọng, đi thẳng về phía mấy khách điểm và lên tiếng hỏi thăm, hỏi liền ba chỗ bọn tiểu nhị đều liên tục lắc đầu, làm cho niềm hy vọng trong lòng hai người chết hơn một nửa.

Khách điểm sau cùng cũng là khách điểm cách xa cửa nam nhất, đi thêm một đoạn nữa đã là điền dã.

Hai gã tiểu nhị đứng ở trước cửa vừa thấy Trung Cường và Trí Mẫn đi đến. Cả hai liền mỉm cười vẫy tay mời gọi.

Trung Cường liền tiến đến hỏi thăm hai người về tung tích của Lục Dã Khôn Long. Sau đó chàng lại tả tỉ mỉ về cách phục sức và tuổi tác cho hai tên tiểu nhị được rõ.

Ngờ đâu hai tên tiểu nhị vừa nghe mô tả liền đồng thanh lên tiếng nói lớn, trong đó có một người tương đối giàu kinh nghiệm lại nói thêm là vị khách đó có đôi mắt sáng hơi có ánh xanh giống như là người Miêu Cương.

Trung Cường và Trí Mẫn nghe vậy vui mừng, không sao tả xiết, lập tức lấy ra một đỉnh bạc hai lượng thưởng cho hai người.

Hai gã tiểu nhị thấy đỉnh bạc và thần thái vui mừng của Trung Cường và Trí Mẫn, cả hai cũng kinh hỉ vui mừng không kém.

Thế là hai người liền tranh nhau nói cho Trung Cường và Trí Mẫn nghe về thời điểm mà Lục Dã Khôn Long đến đây, trọ ở phòng nào, áo quần giày dép, dung mạo ra sao ... Cả hai nhất nhất kể liền một mạch.

Trung Cường đang lúc hưng phấn, thấy thần thái hai tên tiểu nhị khi thuật về Lục Dã Khôn Long lão tiền bối, chàng liền phát ra một tràng cười sảng khoái.

Trí Mẫn đứng ở bên cạnh Trung Cường thấy hai người gân cổ, trợn mắt lên mà kể, nàng cũng không nhịn được đưa tay che miệng và bật cười khanh khách.

Sau một hồi hỏi thăm, hai người được biết là Lục Dã Khôn Long vừa mới đi qua trước đó mấy ngày.

Trung Cường cảm tạ hai người giúp việc của khách điểm và cùng với Trí Mẫn trở lại cổng nam. Lòng hai người lúc này vừa mừng, vừa lo, vừa lại có chút hối hận.

Họ mừng vì đã hỏi ra hành tung của Khôn Long lão tiền bối, lo vì trên đường người xe như nước, cả hai hận rằng không thể bay ngay về khách điểm trong tức khắc.

Hối hận vì sao đêm qua lại không ra ngoài thành để dò hỏi, sáng nay vì sao không thanh toán tiền trọ và lấy ngựa lại đây.

Hai người về đến khách điểm thanh toán xong tiền trọ, hai người trở lại cổng nam thì lúc ấy cũng đã gần giờ ngọ. Do đã biết hướng đi của Lục Dã Khôn Long nên trên đường đi, mỗi khi qua một thị trấn hay một huyện thành Trung Cường và Trí Mẫn đều phải dừng ngựa lại, đi đến mấy khách điểm hoặc nhà trọ để dò la tổng tích của Khôn Long lão tiền bối.

Mấy ngày nay tuy chưa đuổi kịp Khôn Long lão tiên bối nhưng hai người đã có một kết luận chắc chắn là Khôn Long lão tiên bối cứ mỗi hai ngày đi mới vào trọ khách điểm một lần, phần nhiều là trọ ở những khách điểm ở phía ngoại vi, tương đối yên tĩnh có lẽ là để tránh bớt những phiền phức ngoài ý muốn xảy ra. Về thời gian phần nhiều là sau canh một người mới vào ngủ, thật sớm hôm sau lại lên đường. Có lẽ đi vào lúc vắng người để tiện bề thi triển khinh công cho nhanh. Khôn Long lão tiên bối rất ít khi dùng cơm ở tửu lầu, người thường ăn uống qua loa ở những quán nhỏ có lẽ là để tiết kiệm thời gian và tránh người để ý quấy rối.

Căn cứ vào những điều đã thu được như trên, Trung Cường và Trí Mẫn đoán rằng Khôn Long lão tiên bối giờ này cũng đang ở đoạn đường trước mắt. Đoạn nghỉ kế tiếp của người có lẽ là Liễu Lâm điểm cũng nên.

Nhưng từ huyện Tân Sát đến Liễu Lâm điểm buộc phải đi ngang qua núi Tư Không, tổng đàn của Thư Hùng giáo.

Trung Cường và Trí Mẫn biết rằng cứ men theo quan đạo mà đuổi theo thì khó mà gặp được Khôn Long lão tiên bối.

Mà phải đến những địa điểm dự định hoặc là những giao lộ quan trọng ở đó chờ đợi thì mới có khả năng gặp được.

Nếu trước tiên dùng thời gian một ngày đi núi Tư Không phó ước thì vẫn đến Liễu Lâm điểm trước Khôn Long tiên bối nửa ngày.

Do đó Trung Cường và Trí Mẫn quyết định cho ngựa đi thẳng về núi Tư Không để thực hiện lời hứa thay cho Quân tử tỷ. Quyết định xong hai người chuẩn bị một số đồ ăn thức dùng, men theo quan đạo đi thẳng đến núi Tư Không.

Trung Cường và Trí Mẫn cho ngựa chạy không nghỉ phóng vó như bay, hai người vừa đến ranh giới của Quang Châu thì thấy phía trước mặt núi non lô nhô, trải dài mùt mắt.

Trong ánh sáng miên man của màn sương sớm, hai người đã đến cách núi Tư Không chỉ còn hai mươi dặm. Trước mặt họ giờ đây là Trường Thọ trấn nằm về mạn bắc của núi Tư Không.

Trọng trấn Trường Thọ đã có phân đà của Thư Hùng giáo, nghe nói đà chủ ở đây là một thiếu phụ diễm lệ.

Hai người vào trong một khách điểm, cả hai lần lượt đi rửa mặt định ngồi xuống bàn bạc về việc đến núi Tư Không để phó ước, thì thấy tứ phía ngoài sân có hai người đang bước vào trong điểm.

Cả hai ăn mặc một kiểu bằng loại vải bố màu xám. Không ai mang theo binh khí. Một người to béo dềnh dàng, một kẻ gầy gò ốm yếu ra chiều ranh ma xảo trá cả hai song song từ từ bước tới.

Trong lúc Trung Cường đang ngấm chùng và ước lượng hai hán tử áo xám đã vào đến cửa, hán tử gầy gò đưa đôi mắt ti hí nhìn vào Trung Cường và Trí Mẫn một lượt, sau đó gã gượng cười và vòng tay lên tiếng:

- Hai vị từ đâu đến đây, sẽ đi về đâu, tại sao trọ ở đất này, tên họ môn phái và lai lịch của sư thừa, hai vị phải nhất nhất khai ra nếu không tại hạ đành phải ...

Trung Cường thấy thần sắc ngạo mạn của hai gã chàng không thể nhẫn nại được, bèn cười nhạt một tiếng và nói:

- Tại hạ đi đường dưới vòm trời, trọ đâu trả tiền ở đó, không phải là cường đạo, cũng chẳng phải là kẻ tội đồ phạm pháp, các ngươi đến đây hỏi chi cho mệt.

Đại hán cao to trì độn khẽ trầm sắc mặt, gã quát lên:

- Tên tiểu tử cầm miệng lại, cho ngươi biết rằng đây là lãnh địa của bốn giáo.

Cùng với tiếng quát thân hình gã hùng hổ hung hăng như hổ vồ mỗi nhẩy vào trong cửa ...

15. Chương 15: Thư Hùng Giáo Diễn Đấu Tiên Chức

Lúc này Trung Cường phẫn nộ quát lên:

- Lũ chuột bọ muốn chết sao mà chưa chịu lui ra!

Chữ ra vừa phát ra khỏi miệng thì hữu chưởng của chàng đã phóng ra mấy đạo kinh lực tiềm tàng.

Trí Mẫn sợ bút dây động rừng, không có lợi cho công việc nên nàng vội kêu lên:

- Xin dừng tay, xin dừng tay!

Tiếng kêu của nàng chưa dứt thì một tiếng bùng và mấy bước chân nặng nề vang lên liên tiếp, thân thể to lớn trĩu độn của đại hán đã bị chưởng lực của Trung Cường đánh bật ra ngoài cửa.

Đại hán trĩu độn mặt mày tái xám, hai mắt trợn tròn, hai tay gã ôm chặt lấy bụng dường như đang vận công điều tức, gã phát giác rằng mình chưa thọ thương. Nghĩ ngợi một hồi, gã bỗng ngơ ngác.

Trí Mẫn bước lên một bước, ôn tồn nói với hai đại hán áo xám:

- Chúng tôi đến tổng đàn của quý giáo để phó ước theo lời mời của Long đàn chủ, hôm nay đã trễ nên mới trọ ở trong khách điểm này, không biết hai vị đến đây có điều chi kiến giáo.

Đôi mắt nhỏ ranh mãnh của đại hán gầy gò bỗng đảo quanh một lượt, gã ngộ nhận hai người là bạn bè do Long đàn chủ mời tới tổng đàn để tham gia cuộc tỷ võ, do đó gã mở miệng tươi cười gập người lại nói:

- Bọn tiểu nhân đáng chết, không biết hai vị là khách quý của tổng đàn bốn giáo, xin hai vị rộng lượng bao dung.

Lúc này bọn phục vụ đã mang bữa tối lên cho Trung Cường và Trí Mẫn, nhìn thấy tình hình trước cửa phòng, gã sợ quá đứng mãi ở phía xa xa không dám tiến lên. Đại hán gầy gò thấy vậy liền lớn tiếng nói:

- Hai vị này là quý khách của bốn tổng đàn, mau dọn thịt ngon rượu quý ra đây, bao nhiêu phí dụng ghi vào cho phân đà.

Tên phục vụ nào dám chậm trễ, gã liền tiếp cúi người vâng dạ và quay người chạy đi.

Trí Mẫn lập tức kêu tay phục vụ trở lại, sau đó nàng lại quay sang nói với hai hán tử áo xám:

- Thời giờ cũng đã trễ rồi, không cần đổi đồ ăn đâu, tiền trọ chúng tôi sẽ tự lo, xin hai vị chớ nhọc tâm.

Hai đại hán liền nép sang một bên để nhường đường cho tay phục vụ bước vào trong phòng. Hán tử gầy gò lại cung kính lên tiếng:

- Kim Cung Ngân Đạn Đồng Hiếu Anh đà chủ của bốn đà vì có chuyện đã về tổng đàn nên không thể đến bái kiến hai vị. Xin hai vị bỏ qua cho tội thất lễ.

Trung Cường thấy ở trong sân nơi góc xa xa, có không ít người nhìn về phía này chỉ chỉ trỏ trỏ, nên chàng cũng không muốn dài dòng lời thôi với bọn này, chàng lập tức nói với vẻ hơi mất kiên nhẫn:

- Ngày mai vào đến tổng đàn, nhất định sẽ gặp quý đà chủ, bắt tất phải gấp gáp như vậy, bây giờ hai vị có thể trở về để nghỉ ngơi được rồi.

Hán tử gầy gò cảm thấy Trung Cường công lực cao tuyệt, ngày mai vào trong tổng đàn tỷ võ, nhất định sẽ được giao cho giữ chức đường chủ, hoặc là một chức cao hơn. Nếu được lòng hai vị đường chủ tương lai này, thì lo gì sau nay không được lên chức đà chủ!

Do đó, gã kính cẩn hỏi:

- Hai vị ngày mai vào núi, có cần tiểu nhân báo trước về tổng đàn cho Long đàn chủ đích thân ra ngoài đón tiếp không ạ?

Trung Cường vẫn với ngữ khí cũ, đáp:

- Không cần đâu, chúng tôi tự đi được.

Hán tử gầy gò biết rằng đây là cơ hội hiếm có, nên gã quyết lòng không bỏ qua một cách dễ dàng, gã tiếp tục cung kính nói:

- Nếu như vậy, sáng mai tiểu nhân sẽ đến thật sớm để hộ tống hai vị nhập sơn.

Trí Mẫn nghe vậy liền đưa mắt ra hiệu cho Trung Cường, Trung Cường hiểu ý nhưng chàng vẫn trầm sắc mặt và nói:

- Người muốn đi, thì sớm mai người lại đến vậy.

Hán tử gầy gò thấy Trung Cường đã đồng ý, lòng gã vui mừng khôn xiết. Gã vừa lùi lại vừa vâng dạ luôn mồm. Sau đó cùng với đại hán cao to trì hoãn đồng thời cất bước nhanh chân đi ra khỏi điểm. Xem gã mừng vui gần như chênh choáng.

Trung Cường và Trí Mẫn đợi cho hai tên đi khỏi, hai người liền ngồi vào ăn tối.

Cơm xong, hai người bàn bạc về những việc nên làm và nên chú ý vào ngày mai đi phò ước. Sau đó mỗi người lần lượt về phòng đi nghỉ.

Sáng hôm sau, mặt trời hazy còn chưa tỉnh giấc, Trung Cường và Trí Mẫn đã chuẩn bị thỏa đáng và cùng nhau đi ra khỏi điểm. Đến gần tới cổng, cả hai phát hiện ra đại hán gầy gò đã đến từ lâu.

Ô Long, Tao Hồng cũng đã yên cương sẵn sàng đang đứng ngoài trước.

Hán tử gầy gò vừa thấy Trung Cường và Trí Mẫn bước ra, gã lễ phép cúi đầu cung kính nói:

- Tiểu nhân Hoạt Cương Can Ba Sứ ở đây chờ đợi đã lâu.

Trung Cường và Trí Mẫn cũng mỉm cười chào đáp, sau đó hai người cũng giới thiệu tên họ mình cho Ba Sứ biết.

Ba người lên ngựa phi ra khỏi trấn, men theo quan đạo đi thẳng về mạn trái của núi Tư Không, trong màn sương sớm, thế núi Tư Không có vẻ càng cao và hiểm trở.

Sau một hồi sai vó, mọi người đi được hơn mười dặm, vầng thái dương hiện ra từ phía chân trời, tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt hắt lên trên không. Núi Tư Không được phủ một màu xanh biếc, mây trắng bao giữa lưng núi trông có vẻ trong lành yên tĩnh vô cùng.

Ba người đã đến bên chân núi. Hán tử gầy gò Ba Sứ ngay từ lúc ở xa xa lấy từ trong ngực ra một ngọn tiểu hồng kỳ, gã giơ lên cao khẽ phất và ba người tiếp tục thúc ngựa phi về phía trước.

Một con đường đá xanh rộng lớn ngoằn ngoèo dẫn thẳng về phía trong xa, hai bên đường đi phủ đầy loạn thạch và nhiều chòm cây thấp.

Có lẽ là do ngọn tiểu hồng kỳ trên tay Ba Sứ nên ba người đi một mạch đến sơn khẩu mà vẫn chưa hề bị chặn lại hỏi han.

Hai bên sơn khẩu, địa thế vô cùng hiểm trở, thạch đạo như con mãng xà khổng lồ ngoằn ngoèo uốn khúc dẫn vào bên trong, tiếng vó ngựa gõ trên đường đá vang lên từng tràng lạnh lạnh, đầu gối lại có tiếng vọng phản hồi. Trung Cường ngược mắt nhìn quanh thì phát hiện hai bên thạch đạo, phía dưới cự thạch và các bụi cây, có vô số giáo đồ ẩn thân nơi đó.

Vào trong mấy dặm, sơn đạo rộng hẹp bất nhất, thế núi cũng dần dần hiểm trở hơn, Ba Sứ ngồi trên lưng ngựa, tay vẫn giơ cao ngọn tiểu hồng kỳ.

Bỗng nhiên từ trong chốn xa xăm của khu núi chợt văng vẳng lên tiếng reo hô, tiếng vang như sấm dậy thật lâu mới dừng.

Trung Cường và Trí Mẫn bỗng khẽ chột dạ, không biết Thư Hùng giáo đã xảy ra chuyện gì.

Hoạt Cương Can Ba Sứ vừa nghe tiếng hét vang trời vọng đất đã lập tức mỉm cười và cung kính nói rằng:

- Hôm nay hai vị đến thật đúng lúc, đây là lần tỷ võ luận chức sau cùng của bốn giáo mà hôm nay cũng là ngày cuối cùng, qua hôm nay, các chức vị trong bốn giáo sẽ là vĩnh viễn.

Đà chủ của tiểu nhân Kim Cung Ngân Đạn Đồng Hiếu Anh đã khiêu chiến với Quan Châu Thành phân đà chủ Lão Thiết Quả. Nếu đà chủ của tiểu nhân chiến thắng, tiểu nhân sẽ lập tức đi theo tổng đà chủ đến nhậm chức đà chủ ở Quan Châu.

Trong lúc kể, gã ta tỏ ra hết sức hưng phấn, đôi mắt nhỏ lóe lên từng tia hy vọng, sau đó gã nghiêm túc nói:

- Huynh muội giáo chủ võ công cao tuyệt, tài thông kim cổ phát hạ hồng nguyện sẽ liên hợp các võ lâm đồng đạo vô môn vô phái trên giang hồ để thể thiên hành đạo, trừ gian diệt bạo ...

Trung Cường liền tò mò hỏi:

- Các hạ có biết danh tính và sư thừa, môn phái của huynh muội quý giáo chủ hay không?

Hoạt Cương Can Ba Sứ lập tức lắc đầu và nói:

- Tiểu nhân không được biết, chỉ biết giáo chủ của bốn giáo tên gọi là Hoàng Phổ Anh, muội muội của giáo chủ tên gọi là Hoàng Phổ Yến, hai người có công lực cực cao, đến nay vẫn chưa có ai dưới tay giáo chủ mà đỡ qua mười chiêu ...

Lúc ấy từ phía trong sân trong núi lại vang lên một tràng hò reo chấn động quần hùng.

Hoạt Cương Can Ba Sứ liền nói:

- Lại thêm một người chiến thắng.

Đôi mày của Trí Mẫn khê chau lại, nàng hỏi với vẻ không hiểu:

- Trên cao cùng của quý giáo tất nhiên là giáo chủ còn dưới đó là ai?

Hoạt Cương Can Ba Sứ đáp:

- Chức vụ của tất cả mọi người đều là tạm thời, trong đó bao gồm cả giáo chủ chí tôn.

Nói xong gã chợt trầm tư lại nói tiếp:

- Nghe Đồng đà chủ nói, giáo chủ trở xuống còn có ba chấp sự, ba đường chủ kể đến mới tới ngũ đại đàn chủ, các đàn hương chủ.

Trí Mẫn định hỏi tiếp thì Ba Sứ đã tiếp tục nói:

- Trước mặt là cổng trại của tổng đàn.

Trung Cường và Trí Mẫn đưa mắt nhìn lên thì thấy cách đó mười mấy trượng có một cổng trại lớn, hai bên là hai bức tường đã được dựng lên bằng cách ghép những cự thạch mà thành. Hai bức tường đá rất to chia ra làm hai nhánh uốn khúc quanh co cuộn về phía sau.

Hai bên cổng trại có mười mấy đại hán cấp đao đứng gác, cả bọn đều nai nịt gọn gàng trong bộ trang phục màu xám, khí thế người nào người nấy đều rất oai dũng. Cách cổng trại khoảng hai trượng có bốn nhân vật nai nịt gọn gàng tay giữ ngựa đang đứng ở đấy, họ gồm một nhân vật mặc trường sam vải bố màu đất và ba đại hán. Tất cả đều mang theo binh khí bên người.

Hoạt Cương Can Ba Sứ lập tức nói to như muốn kể công:

- Bốn vị này cũng đến đây để tỷ võ, người ở cổng trại đã phi mã báo cho, bạn hữu của họ ra nghênh đón họ vào, chốc nữa hai vị không cần lên tiếng, tiểu nhân có giao thiệp với với mấy vị huynh đệ giữ cổng.

Trung Cường và Trí Mẫn gật đầu lúc. Cả hai không biểu thị ý kiến gì.

Lúc này cự ly cách cổng trại còn khoảng không đầy một trượng, ba người lập tức kéo cương cho ngựa chậm lại.

Mười mấy đại hán giữ cửa thấy ba người phi ngựa đến, trong số họ liền có một đại hán bước ra giữa cổng giơ tay lên ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Ba người đến thẳng trước cổng, Hoạt Cương Can Ba Sứ vẫn ngồi trên ngựa liền chấp tay và lớn tiếng nói:

- Chư vị vất vả quá, huynh đệ là Ba Sứ phó chấp sự thủ hạ của Đồng đàn chủ Đệ Cửu Phân Đà. Hôm nay phụng mệnh tam đàn chủ Long đại đàn chủ hộ giá Cường thiếu hiệp và Mẫn cô nương đến tổng đà để tể vô luân chức. Đây là tín bài của bốn phó chấp sự.

Nói xong, gã liền tháo lấy tấm thẻ làm bằng đồng đeo ở thắt lưng giao cho đại hán đứng giữa.

Đại hán đứng giữa trầm nét mặt, nhận lấy phiến đồng, lật qua lật lại xem xét, sau đó đưa trở lại cho Ba Sứ và lên tiếng nói:

- Hai vị này tuy là quý hữu của Long đàn chủ, nhưng Long đàn chủ không có dặn dò gì.

Bây giờ phó chấp sự có thể vào trước mời Long đàn chủ ra đón tiếp.

Hoạt Cường Can Ba Sứ bỗng sa sầm nét mặt, đôi mắt nhỏ của gã tròng lên, sau đó gã trầm giọng nói:

- Long đại đàn chủ công việc bận bịu, lại thêm trận luận chức lại cận kề, có lẽ người quên dặn xuống. Mấy ngày trước khi Long đại đàn chủ đặc mệnh cho Đồng đà chủ dặn dò bốn giáo chấp sự là trước giờ Ngọ phải hộ tổng Cường thiếu hiệp về tổng đàn tham gia thí chức đàn chủ trở lên, nếu trễ thời gian thì một trong số các vị ai chịu trách nhiệm?

Nói xong, gã tỏ vẻ kiêu ngạo ngồi trên lưng ngựa quắc mắt nhìn xuống mấy đại hán bên dưới.

Mấy đại hán áo xám nghe Ba Sứ nói với vẻ nghiêm trọng, cả bọn đưa mắt nhìn nhau không ai dám hó hé nửa lời, đại hán đứng giữa cũng có phần do dự không dám quyết định.

Lúc ấy bỗng từ phía trong trại lại vang lên tiếng hoan hô vang dậy, chấn động cả vùng trời làm cho lòng người nghe cảm thấy vô cùng kích động.

Thần sắc của Ba Sứ lại càng tỏ ra lo lắng, gã lên tiếng nói:

- Chư vị, cuộc thí giành cho đàn chủ trở lên đã khai mạc rồi. Chư vị đã không dám gánh vác, bốn phó sứ chấp sự sẽ đưa Cường thiếu hiệp vào trại, tất cả trách nhiệm bốn phó chấp sự sẽ chịu tất, quyết không để liên lụy đến các vị.

Nói xong gã vòng tay cung kính quay sang nói với Trung Cường:

- Cường thiếu hiệp, mời!

Không đợi cho mấy đại hán biểu thị ý kiến gì, gã lập tức thúc ngựa xông vào trong trại.

Mấy đại hán giữ cửa dường như sợ không dám đảm đương nỗi sự quả phạt của Long đàn chủ. Đại hán đứng giữa cũng âm thầm lui về chỗ cũ.

Lúc này vắng hồng đã vượt khỏi đỉnh núi, hai bên ngọn núi cao mọc đầy tùng bách cổ thụ, thủy trúc ... Theo thể đất quanh co uốn khúc như rồng bay phượng múa. Dưới ánh sáng chan hòa của vầng dương, toàn cảnh sơn trại tỏa ra một màu xanh mát.

Trung Cường và Trí Mẫn cho ngựa chạy song song phía trước, ngựa của Ba Sứ nối gót theo sau, vượt qua cổng trại là một tòa sơn cốc rộng lớn, thấp thoáng phía sau vạt rừng tùng dây nhà cao đẹp để hiện ra. Cỏ cây trong cốc đều khoác một màu xanh non, đó đây xen lẫn trong rừng vạt cây cỏ là vô số kỳ hoa dị thảo được tay người chăm sóc, cảnh sắc ở đây vô cùng thanh nhã mê người.

Mấy mươi trượng trước mặt là một vạt rừng, từ phía bên trong, đã có những tòa kiến trúc nguy nga hùng vĩ và một số lầu cao đại sảnh hiện ra.

Trí Mẫn quay lại nhìn về phía mấy đại hán giữ cửa phía ngoài cổng trại, thấy họ vẫn nhìn theo ba người và bàn tán xôn xao. Nàng không hiểu tại sao như vậy liền lên tiếng hỏi:

- Ba phó chấp sự, dường như cổng trại của quý giáo không có người chuyên trách trấn giữ ...

Ba Sứ không đợi Trí Mẫn nói hết, gã nói liền một hơi:

- Có có, nhưng có lẽ đã đi thí luận chức rồi.

Trong lúc mọi người nói chuyện với nhau thì họ đã tới gần đến nỗi có thể nghe tiếng quát văng vẳng của các đấu sĩ đang giao đấu với nhau từ trong rừng rậm vang vọng đến.

Tiến vào rừng thì họ lại nghe từng trận vỗ tay tán thưởng vang lên.

Ba Sứ đã thu ngọn tiểu hồng kỳ trong tay lại, sau đó gã chỉ về phía trước mặt và nói:

- Ra khỏi rừng là thấy Tập Anh sảnh của tổng đàn.

Trung Cường và Trí Mẫn đưa mắt nhìn ra, quả thật ở phía xa xa có một tòa sảnh kiến trúc nguy nga sừng sững. Trước sảnh là một quảng trường, hai bên tả hữu đều có lan can ngăn cách, tứ phía có vô số giáo đồ áo xám đứng đầy. Số giáo đồ nhiều khoảng nghìn người.

Ai nấy đều nhón chân rướn cổ, cố tranh nhau nhìn vào trong trường đấu trước mặt.

Đi thêm đoạn nữa, có thể nghe được tiếng vù vù từ trong trường đấu do mấy đấu thủ xuất ra.

Trong trường đấu bỗng vang lên một tiếng quát to, giáo đồ bốn phía cũng lập tức reo hò vang dậy, tiếng reo hò nổ vang như sấm làm đình tai nhức óc người nghe.

Lúc này ba người đến cách sau lưng đám đông không còn xa lắm. Trung Cường và Trí Mẫn có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng xảy ra bên trong trường đấu. Thấy một đại hán áo xám, mặt mũi đỏ gay đang được mấy giáo đồ vây quay hỏi thăm ...

Đang lúc hai người đưa mắt ước lượng tình hình, thì đột nhiên từ sau lưng là tiếng Ba Sứ cần trọng vang lên:

- Xin hai vị xuống ngựa ở đây.

Ba Sứ nói xong lập tức tung mình xuống ngựa dắt ngựa đến một chiếc cọc buộc ngựa gần đó.

Trung Cường và Trí Mẫn lần lượt xuống ngựa, Ba Sứ lập tức đón lấy dắt Tảo Hồng và Ô Long đến buộc bên cạnh ngựa của gã.

Ba Sứ buộc ngựa xong lập tức phần khởi quay sang nói với Trung Cường và Trí Mẫn:

- Tại hạ đã thấy Long đàn chủ ngồi trên sảnh, bây giờ hai vị lên khán đài ngồi trước.

Nói xong, gã liền vội bước dẫn hai người về phía khán đài được trang trí rực rỡ. Lúc ba người đi vòng ngang qua phía sau lưng các giáo đồ, có không ít đại hán áo xám quay đầu nhìn về phía ba người.

Ba Sứ đi ở phía trước, thần sắc gã lúc này tỏ ra cực kỳ kiêu ngạo. Đôi mắt nhỏ của gã trừng lên thị uy với đám giáo đồ đang nhìn.

Đến gần bậc thang dẫn về khán đài, lập tức có mấy giáo đồ cấp đao chặn ngang cầu thang, cả bọn đưa ánh mắt xét hỏi nhìn về phía Ba Sứ.

Ba Sứ cười lạnh nhạt, gã dong đưa tấm thẻ bài bằng đồng trong tay cho cả bọn nhìn thấy, sau đó gã trầm giọng quát:

- Tránh ra khách quý đã đến!

Mấy giáo đồ thấy tấm thẻ bài trong tay của Ba Sứ, sau đó lại nhìn sang Trung Cường và Trí Mẫn một lượt cả bọn, nghi nghi hoặc hoặc dạt sang hai bên.

Ba Sứ liền quay lại mỉm cười và cung kính nói:

- Cường thiếu hiệp, Khang cô nương, mời!

Nói xong, gã gấp người trong tư thế mời khách.

Mấy giáo đồ thấy vậy hoảng sợ cả bọn lập tức thu đao đứng nghiêm.

Trung Cường và Trí Mẫn cũng không khách sáo cả hai cất bước leo lên bậc thang, Ba Sứ theo sát bên lưng và cũng lên theo.

Vừa lên đến khán đài thì thấy ở đó đã có rất nhiều nhân vật nai nịt gọn gàng ngồi gần đầy cả khán đài. Trong số họ lão thiếu, tăng, đạo đều có đủ, ai nấy đều chuẩn bị sẵn sàng vào trường đấu tranh nhau chức vị tối cao.

Trung Cường và Trí Mẫn vừa đến trước cầu thang thì toàn bộ tất cả các ánh mắt trên khán đài đều đổ xô nhìn về phía hai người. Có ánh mắt ngạc nhiên kinh dị, cũng có ánh mắt lãnh đạm thờ ơ không màng quan tâm.

Nhìn vào phía trong chần song dường như chỗ ngồi trên khán đài được sắp xếp căn cứ theo chức vị cao thấp, trên khán đài tuy người đã ngồi kín, nhưng hàng ghế đầu tiên vẫn còn nhiều ghế trống.

Đôi mắt nhỏ của Ba Sứ đảo quanh một lượt, lập tức đưa tay chỉ về mấy chiếc ghế trống còn lại trước mặt và cung kính nói:

- Xin mời hai vị lên ngồi phía trước.

Trung Cường và Trí Mẫn khe khẽ gạt đầu, thần sắc tự nhiên mỉm cười lạnh nhạt, hai người lập tức bước về dãy ghế đầu tiên và ngồi xuống.

Lúc này trong trường đấu có hai đại hán bắt đầu cuộc tỷ thí nên mọi người chú mục vào xem. Nhưng cũng có một số người dường như thấy Trung Cường và Trí Mẫn ngồi ở vị trí cao nhất nên đã đổ xô ánh mắt nhìn thêm lần nữa. Nhất là cả bọn thấy tấm thẻ bài của Ba Sứ lấp lánh phát quang, do đó họ càng thêm phần chú ý đến Trung Cường và Trí Mẫn.

Trung Cường và Trí Mẫn đưa mắt nhìn xem thì thấy khán đài đối diện cũng có các nhân vật võ lâm ngồi đầy trên đó, dường như họ cũng đang nhìn về phía Trung Cường và Trí Mẫn.

Lại nhìn về phía đại sảnh. Thấy có lồng đèn kết hoa, không khí tỏa ra tràn đầy hỉ khí.

Phía trước sảnh có bày hai dãy ghế, ở giữa là ba chiếc đại kỷ sơn son thiếp vàng. Trên chiếc ghế giữa có một thư sinh áo lam tuổi độ hai mươi tám, hai mươi chín đang ngồi trên ghế.

Thư sinh áo lam tướng mạo anh tuấn, khí độ bất phàm, hai đạo mày kiếm xéch cao nhập vào trong tóc một đôi mắt sáng long lanh hữu thần, khóe miệng luôn nở nụ cười. Trung Cường và Trí Mẫn nhìn vậy biết ngay chàng thư sinh áo lam này là giáo chủ của Thư Hùng giáo Hoàng Phổ Anh.

Trên chiếc ghế bên trái Hoàng Phổ Anh là một lão nhân thất tuần da dẻ hồng hào, thân khoác áo bào vàng. Trên chiếc ghế bên phải là một thiếu nữ trong bộ y phục màu tím nhạt.

Tử y thiếu nữ mày kiếm, mắt phượng. Vóc người thon thả thướt tha, mặt hoa da phấn, tuổi độ hai mươi mốt, hai mươi hai, phía sau lưng có hai thiếu nữ y phục gọn gàng, lưng mang trường kiếm đứng hầu.

Trung Cường và Trí Mẫn đưa mắt nhìn nhau một lượt, cả hai biết rằng tử y nữ chính là bào muội của giáo chủ Thư Hùng giáo Hoàng Phổ Yến. Nhưng vị lão nhân mặc hoàng bào thì hai người không biết là ai. Hai bên ba chiếc đại kỷ còn có sáu lão nhân khác đang ngồi trên dãy ghế còn lại. Mấy lão nhân này, người cao tuổi thì sáu mươi, bảy mươi, người ít tuổi thì cũng đã bốn mươi lăm trở lên. Tất cả mấy người này ai nấy đều mắt sáng quắc, mặt mày hồng nhuận, hai huyết thái dương đều nhô cao, khiến người khác nhìn là biết ngay nội công của sáu vị lão nhân này cũng thuộc hàng đáng kể.

Lại nhìn về phía dãy ghế thứ hai, thì thấy có tám người ngồi đấy. Hồn Thê Phán Quan Long Định Thuật đang ngồi ở vị trí thứ ba trong dãy ghế này.

Long Định Thuật vẫn ăn vận màu tím như xưa, lưng giắt bút phán quan gương mặt phì nộn trẻ xuống, gã đang chăm chú nhìn vào hai người trong trường đấu.

Phía sau hai dãy ghế có vô số đại hán áo lam đứng chen chúc phía trước sảnh. Trương hương chủ đêm ấy bị Lệ Quân đánh bại cũng đang đứng trong số họ.

Đột nhiên thấy đại hán áo lam đứng trước sảnh bỗng quay đầu ra sau. Sau đó, một hai người bỗng nép sang một bên. Thì ra Hoạt Cương Can Ba Sứ đã len lỏi trong đám người đông đúc, gã nhìn ngang nhìn dọc một hồi, sau đó đi về phía sau lưng của Long Định Thuật.

Long Định Thuật dường như đã phát hiện ra điều đó. Lão ta quay lại bắt gặp gương mặt tươi cười hớn hở của Ba Sứ, thần sắc của lão bỗng ngay người kinh ngạc.

Ba Sứ liền cung kính nói nhỏ vào tai Long Định Thuật mấy câu, sau đó thì thấy Long Định Thuật bỗng lắc đầu và đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn Ba Sứ. Sau đó, bốn mắt của Long Định Thuật và Ba Sứ cùng đổ xô nhìn về phía khán đài.

Long Định Thuật vừa trông thấy Trung Cường và Trí Mẫn sắc mặt của lão bỗng thay đổi hẳn, lão dùng tay đẩy mạnh Ba Sứ một cái, hừm lên một tiếng và lão lập tức đứng lên vội bước về đại kỳ chính giữa, thần sắc của lão tỏ ra cực kỳ căng thẳng.

Lúc này Hoạt Cương Can Ba Sứ biết rằng chuyện đã nghiêm trọng, gã lo sợ mặt xám xanh như màu đất, mồ hôi toát lạnh tủa ra như tắm. Gã sợ đến ngay người đứng đực ra đó.

Đột nhiên bốn phía xung quanh bỗng vang lên một tràng hoan hô như sấm dậy. Trung Cường và Trí Mẫn đưa mắt nhìn vào trong trường đấu, thì thấy hai người trong trường đấu giờ đây một người đang bước về khán đài. Người còn lại thì bỏ đi về phía trước sảnh.

Quay sang nhìn về trước sảnh thì thấy Long Định Thuật đang khom lưng đứng phía sau giáo chủ Hoàng Phổ Anh. Lão ta đang hạ giọng nói điều gì đó.

Chỉ thấy sắc mặt của Hoàng Phổ Anh hơi ngưng trọng. Đôi mắt theo bản năng vẫn nhìn vào đại hán áo xám đang bước về phía bậc thềm của đại sảnh. Đôi tai tập trung lắng nghe lời báo cáo của Long Định Thuật.

Do đại hán áo xám đứng trước bậc thềm tương đối lâu, nên đã gọi lên sự chú ý trong các giáo đồ cao thủ, tất cả đều đổ xô ánh mắt nhìn về phía Long Định Thuật và giáo chủ.

Hoàng bào lão nhân và tử y thiếu nữ cũng đã lên tiếng hỏi thăm Long Định Thuật ...

Long Định Thuật nói xong, đôi mắt sáng quắc của giáo chủ Thư Hùng giáo Hoàng Phổ Anh lập tức nhìn về phía Trung Cường và Trí Mẫn.

Sau đó, hoàng bào lão nhân, tử y thiếu nữ, hai hàng cao thủ trên ghế và mấy mươi đại hán áo lam cũng đổ xô ánh mắt nhìn về phía khán đài.

Trong phút ấy, toàn thể mọi người trong hiện trường đều phát hiện ra Trung Cường và Trí Mẫn đang ngồi trên ghế đầu, tiếng xôn xao nơi trường đấu, giờ bỗng im bật.

Giáo chủ Thư Hùng giáo Hoàng Phổ Anh dường như bị ngay người khi trông thấy Trí Mẫn. Sau đó y khẽ định thần, lập tức quay về phía Trung Cường và Trí Mẫn mỉm cười gật đầu và quay sang dặn dò Long Định Thuật mấy câu.

Long Định Thuật chần chờ đôi chút. Sau đó, gã cúi đầu thi lễ và lập tức lẩn vào trong đám đại hán áo lam đang đứng chen chúc ở đó.

Giáo chủ Hoàng Phổ Anh lại nhìn sang Trung Cường và Trí Mẫn lần nữa. Rồi quay sang ra lệnh cho vị trung niên áo trắng tay cầm quyển sổ ngồi ở tận đầu dãy ghế.

Trung niên áo trắng lập tức tuyên bố.

- Trương Công Tiên, trong ba mươi chiêu quy định đã kích thắng Lý Trường Thu. Y theo bốn phái sẽ đi nhận chức mới là Đề Lục Phân Đà chủ ở An Điểm.

Tuyên bố xong, thì đại hán áo xám đứng trước bậc thềm lập tức hướng về giáo chủ để thi lễ, tiếp chiếu nhận nhiệm vụ. Sau đó quay người sải bước về phía khán đài đối diện.

Trung niên áo trắng liền lấy bút viết một hồi vào quyển sổ, sau đó lại ngẩng đầu lên và lớn giọng hỏi:

- Trận tiếp theo là cuộc tỷ thí đồng cấp giữa Kim Cung Ngân Đan Đồng đà chủ Đề Cửu Phân Đà của trấn Trường Thọ và Lão Thiết Quả Tẩn đà chủ, Đề Nhị Phân Đà ở Quang Châu thành.

Trung Cường và Trí Mẫn nghe thấy bốn tiếng Kim Chung Ngân Đan, hai người lập tức đưa mắt nhìn quanh trường đấu một lượt.

Đầu tiên cả hai thấy từ góc phải dãy phải dãy ghế cuối có một lão nhân độ tuổi lục tuần. Thân mặc áo xám, tay cắp một chiếc thiết quả nặng trĩu đang từ từ đứng dậy. Sau đó lão đi nhanh về phía bậc thang dẫn về trường đấu.

Nhìn về phía đối diện thấy có một thiếu phụ diễm lệ tuổi độ hai mươi sáu, hai mươi bảy, nai nịt gọn gàng trong bộ đồng phục màu xanh lục, vóc người ra dáng phong lưu, trong tay một chiếc đàn cung lấp lánh kim quang. Thiếu phụ vừa nghe tiếng gọi lập tức phi thân khỏi khán đài.

Ngay lúc ấy, Hồn Thế Phán Quan Long Định Thuật đã từ phía dưới cầu thang sải bước đi về phía Trung Cường và Trí Mẫn. Gã vòng tay trước ngực, gương nở nụ cười và nói:

- Bốn đàn phụng mệnh giáo chủ mời hai vị lên sảnh ngồi.

Trung Cường quay nhìn về phía sảnh thì thấy giáo chủ Hoàng Phổ Anh và tử y thiếu nữ Hoàng Phổ Yến quay về phía này mỉm cười gật đầu.

Chàng chần chờ một lúc và sau đó cùng Trí Mẫn đứng lên đi về phía bậc thang.

Trung Cường, Trí Mẫn và lão mập lùn Long Định Thuật đi song song bước về phía sảnh.

Gương mặt phì nộn của Long Định Thuật khê nhếch mép cười và hỏi:

- Hai vị quả là biết giữ chữ tín. Bốn đàn chủ không ngờ hai người lại đến nhanh như vậy. Còn một cô nương nữa sao không thấy?

Trung Cường biết lão hỏi về Quân tỷ tỷ, chàng liền mỉm cười và đáp:

- Ba cô nương vì có chuyện, nên đã về phủ rồi.

Định Thuật nghe xong, lão chỉ ý một tiếng, tỏ vẻ không quan tâm, sau đó lão không nói gì thêm.

Ba người đến trước cổng bên của đại sảnh, hai giáo đồ áo xám gác cổng lập tức cắp đao đứng thẳng. Tiến vào trong đại sảnh thì mười mấy đại hán áo lam đã né sang hai bên nhường đường từ trước. Giáo chủ Thư Hùng giáo Hoàng Phổ Anh quay lại nhìn thấy mọi người, lập tức đứng lên nghênh tiếp. Tất cả mọi người còn lại cũng vội vàng đứng dậy và đưa ánh mắt kinh dị nhìn vào Trung Cường và Trí Mẫn.

Các cao thủ trong sảnh đều là những nhân vật lịch duyệt giang hồ, thấy Trung Cường và Trí Mẫn diện mạo cốt cách phi phàm, ai nấy đều không ngớt thán khen:

“Quả là luyện vô lương tài hiếm thấy”.

Thư Hùng giáo chủ vừa thấy Trung Cường đến nơi, lập tức chấp tay mỉm cười và lớn tiếng nói:

- Tại hạ Hoàng Phổ Anh, không biết Cường thiếu hiệp và Mẫn cô nương giáng lâm bốn giáo, tại hạ không thể thân chinh nghênh tiếp. Xin hai vị kiến lượng thị phúc.

Trung Cường cũng vòng tay mỉm cười nói:

- Nào dám, nào dám! Tại hạ mạo muội đến đây, mong giáo chủ bỏ qua cho tội đường đột.

Giáo chủ Hoàng Phổ Anh lập tức cười lên ha hả, nói:

- Cường thiếu hiệp khiêm tốn quá.

Nói xong, y liền giới thiệu họ tên của hai hàng cao thủ cho Trung Cường và Trí Mẫn.

Trung Cường và Trí Mẫn nhất nhất gật đầu, nhất thời hai người không thể nào nhớ rõ ai là ai. Chỉ nhớ tên của hoàng bào lão nhân là Trịnh Tái Hưng, là nghĩa phụ của huynh muội Hoàng Phổ Yến và tên họ của tam đường chấp sự cũng với ngũ đại chính phó đường chủ.

Giáo chủ Thư Hùng giáo giới thiệu xong, sau đó liền mỉm cười và nói:

- Cường thiếu hiệp và Mẫn cô nương đến đây thật là khéo. Hôm nay là ngày sau cùng của cuộc tỷ võ luận chức do bốn giáo tiến hành. Theo lời Long Định Thuật, hai vị võ nghệ siêu quần, tại hạ rất là kính phục. Xin mời hai vị ngồi đây làm giám khảo danh dự cho cuộc tỷ võ luận chức ở cấp đàn chủ trở lên của bốn giáo.

Nói xong, giáo chủ đưa tay mời khách.

Lúc này, hai chiếc ghế kề bên chỗ ngồi của Hoàng Phổ Yến đã có người nhường lại hai chỗ.

Trung Cường nghe vậy liền cau mày, mỉm cười nói:

- Giáo chủ võ công cao tuyệt, danh chấn giang hồ, lãnh tụ của mấy tỉnh. Tại hạ ngưỡng mộ từ lâu, hôm nay đặc biệt đến quý giáo ...

Thư Hùng giáo chủ dường như không muốn nhắc đến chuyện phó ước, không đợi Trung Cường nói hết, y lập tức cười lên ha hả cắt ngang lời nói của Trung Cường và nói liên hồi:

- Mời ngồi, mời ngồi! Cuộc tỷ thí trong trường đấu đã phải ngừng lại, hiện giờ đang đợi tiến hành.

Trung Cường đưa mắt nhìn ra thì thấy Lão Thiết Quả và Kim Cung Ngân Đạn đang đứng lặng yên chờ mệnh lệnh bắt đầu cuộc đấu.

Chàng liền quay sang ra hiệu cho Trí Mẫn, cả hai bước về phía hai chiếc ghế trống.

Trong lúc bước tới thì chàng phát hiện đôi mắt phượng của tử y thiếu nữ Hoàng Phổ Yến cứ mãi chăm chăm nhìn mình. Các cao thủ trong sảnh ai nấy đều lộ nét giận hờn, có lẽ điều này liên quan đến việc giáo chủ Hoàng Phổ Anh đề nghị chàng làm giám khảo danh dự.

Trung Cường không có ý dừng chân ở lâu tại Thư Hùng giáo nên chàng rất hạn chế động thủ với người khác. Hơn nữa, sắc mặt huynh muội Hoàng Phổ đều sung mãn, chính khí, quyết không phải phường thảo khấu, nên chàng cũng muốn nhân cơ hội này tìm hiểu nguyên nhân đã khiến hai người lập giáo.

Trung Cường và Trí Mẫn đi đến hai chiếc ghế trống. Thư Hùng giáo chủ và các cao thủ cũng lần lượt ngồi xuống Hoàng Phổ Anh nhìn vào trong trường đấu một lượt, lập tức vẫy tay ra hiệu cho trung niên áo trắng.

Trung niên áo trắng lập tức hướng vào trong trường đấu và cao giọng tuyên bố:

- Trận đấu bắt đầu!

Lời tuyên bố vừa dứt thì hai đấu thủ phía trong lập tức bao quyền hành lễ và từ từ vờn quanh.

Trung Cường và Trí Mẫn đưa mắt chăm chú nhìn vào trong trường đấu. Thấy Lão Thiết Quả tóc mày bạc trắng. Song mục hữu thần mã bộ hết sức vững chắc, cây thiết quả trong tay lão khá nặng.

Lại nhìn sang Kim Cung Ngân Đạn thì thấy Ngân Đạn miệng khê mỉm cười, tay cầm cây kim cung. Đối với sự chiến thắng Lão Thiết Quả dường như nàng có một niềm tin lớn.

Lão Thiết Quả Tấn đà chủ quát lớn một tiếng, thân hình lão ta như hổ vồ mồi, cây thiết quả trong tay vạch lên một vầng ánh sáng mãnh liệt, kích về phía Kim Cung Ngân Đạn Đồng Hiếu Anh.

Đồng Hiếu Anh quát lên một tiếng lạnh lạnh, thân ảnh của nàng xẹt ngang, tránh được một quả uy mãnh của đối phương kích đến, cây kim cung trong tay thuận thế vung lên quét thẳng vào thất lưng của Tấn đà chủ.

Thiết quả của Tấn đà chủ kích vào khoảng không, lão liền chuyển mình vận quả liên tiếp đánh tới ...

Ngay lúc ấy, bỗng Trí Mẫn đưa tay chạm nhẹ vào Trung Cường.

Lòng Trung Cường chợt động, chàng thừa cơ liếc mắt nhìn xem thì thấy Long Định Thuật đang nhỏ to bàn bạc với mấy cao thủ trong sảnh, không biết họ đang nói những gì.

Mấy cao thủ đều lộ vẻ ngạc nhiên, sắc mặt hơi biến và lao nhao lần lượt nhìn về phía Trung Cường.

Trung Cường thăm cười nhạt, chàng vẫn nhìn ra phía trước như cũ.

Lúc này, trong trường đấu Đồng Hiếu Anh và Tấn đà chủ đều tận lực thi triển sở học của mình. Cả hai đang đánh nhau kịch liệt.

Chỉ thấy Tấn đà chủ vận quả như gió bão sấm sét, trong vòng khoảng cách hai trượng, bụi mù bốc lên cuộn cuộn, làm cho người xem kinh hồn lo lắng, và không ngớt lên tiếng tán thưởng.

Trong thoáng chốc, Đồng Hiếu Anh và Tấn đà chủ đã đấu với nhau hơn năm mươi hiệp.

Trung Cường thấy vậy ngạc nhiên chau mày.

Tử y thiếu nữ Hoàng Phổ Yến đã rõ tâm ý của Trung Cường, nàng lập tức mỉm cười lên tiếng nói:

- Khi này là tỷ thí luận chức, lấy ba mươi chiêu làm giới hạn. Còn đây là hai đà chủ khiêu chiến với nhau, tất nhiên buộc phải có người thắng kẻ thua.

Trung Cường biết Hoàng Phổ Yến cứ mãi chú ý đến mình, gương mặt tuần tú của chàng bất giác chột đỏ. Đôi mày của chàng giãn ra, chàng quay sang tử y thiếu nữ và mỉm cười hỏi:

- Xin hỏi Hoàng Phổ cô nương, hai người nọ không phải là đều giữ chức đà chủ hay sao?

Hoàng Phổ Yến bị đôi mắt to sáng của Trung Cường nhìn thẳng vào mình, tim nàng bỗng đập loạn xạ, đôi má bất giác ửng hồng. Nàng mỉm cười lên tiếng giải thích:

- Họ tuy cùng là chức đà chủ, nhưng đẳng cấp khác nhau. Tấn đà chủ cao hơn Đồng đà chủ một cấp.

Trung Cường nghe xong gật đầu, biểu thị đã hiểu. Chàng lại nói:

- Vậy là họ đang tỷ thí tấn đẳng.

Hoàng Phổ Yến e thẹn mỉm cười và gật đầu xác nhận.

Đôi mày của Trung Cường chau lại, chàng lại lên tiếng hỏi:

- Giả thiết rằng Đồng đà chủ chiến thắng, thì Đồng đà chủ sẽ được cử đến trấn nhậm chức đà chủ ở Quang Châu phải không?

Hoàng Phổ Yến trả lời ngay không do dự:

- Đúng vậy, còn Tấn đà chủ sẽ bị giáng đẳng, phải đến giữ chức đà chủ trấn Trường Thọ.

Trung Cường cười và hỏi lại:

- Như vậy đời nào Tấn đà chủ cam tâm chấp nhận, và giữa Đồng đà chủ với Tấn đà chủ làm sao có được hòa bình hữu nghị, vạn nhất nếu lỡ tay đánh trọng thương hoặc đánh chết đối phương, thì thân hữu của người chết nào lại không tiếp tục khích đấu, thậm chí phục thù?

Hoàng Phổ Yến bị Trung Cường hỏi dồn làm cho đỏ mặt, không biết đáp sao cho phải.

Giáo chủ Thư Hùng giáo đường như cũng ngộ ra được điều ấy, giáo chủ lập tức chân thành nói:

- Theo lời thiếu hiệp thì nên làm thế nào để cải thiện điều này, mà vẫn khuyến khích được mọi người luyện tập cầu tiến để tham gia tỷ thí?

Trung Cường thấy thần sắc và ngôn từ của Hoàng Phổ Anh tỏ ra chân thành, chàng lập tức mỉm cười nói:

- Theo thiên ý của tại hạ, thì nên hạn chế chiêu số. Nếu trong số chiêu quy định mà vẫn chưa bị đà chủ hoặc là đàn chủ cao hơn một cấp đánh bại, thì có thể thắng cho người ấy một cấp. Như thế này không những có thể khuyến khích bộ thuộc luyện tập cầu tiến, mà còn khiến cho những người cấp cao, lúc nào cũng phải dè chừng hậu sinh khả úy đánh bại mà không ngừng luyện tập. Nhưng lại ngăn ngừa được hiểm khích tư thù. Sau đó, giáo chủ có thể chỉ định một người cấp cao hơn, để tỷ thí trận thứ hai với người vừa được thăng cấp ...

Lời của Trung Cường vừa dứt. Hoàng bào lão nhân Trịnh Tái Hưng vỗ tay bồm bộp và luôn miệng tán dương ý kiến của chàng, thần sắc của lão tỏ vẻ vô cùng thần phục.

Giáo chủ Thư Hùng giáo Hoàng Phổ Anh lập tức quay về trường đấu, nói với Tấn đà chủ và Đồng Hiếu Anh lúc này đang giao tranh kịch liệt:

- Tấn đà chủ và Đồng đà chủ có thể ngừng tay được rồi.

Tiếng nói tuy không cao, nhưng toàn thể mọi người đều nghe rõ, Lão Thiết Quải Tấn đà chủ và Kim Cung Ngân Đạn Đồng Hiếu Anh liền xuất ra một hư chiêu, đồng thời nhảy vọt ra sau.

Hoàng Phổ Anh liền quay sang hỏi vị lão nhân đầu bạc mặc áo bào xanh, ngồi gần kề với hoàng bào lão nhân:

- Ngạch chấp sự, họ đầu tất cả là bao nhiêu chiêu?

Thanh bào lão nhân khẽ khom người và cung kính đáp:

- Khỏi bầm giáo chủ. Tất cả là tám mươi một chiêu.

Hoàng Phổ Anh liền quay sang vị trung niên áo trắng cầm sổ, sau đó giáo chủ nói lại ý kiến của Trung Cường, và quy định lấy tám mươi một chiêu làm giới hạn.

Trung Cường nghe vậy bất giác bàng hoàng, chàng chỉ nói lên ý đó để cung cấp cho giáo chủ Thư Hùng giáo tham khảo, chi tiết cụ thể thì phải đợi cho trong giáo bản luận nhất trí rồi mới hy vọng mang ra thực thi, chàng không ngờ Hoàng Phổ Anh lại quyết định như vậy.

Chàng đỏ mặt đứng lên định can ngăn, nhưng người trung niên nọ đã cao giọng tuyên bố:

- Phụng theo lời giáo chủ, từ phút này trở đi, những người thỉnh cầu tấn đẳng sẽ lấy tám mươi một chiêu làm giới hạn. Tức là người có thể giao đấu dưới quyền, chưởng, binh khí của người cao hơn một cấp qua được tám mươi một chiêu, lập tức sẽ được tấn đẳng một cấp.

Lời tuyên bố vừa dứt, thì toàn thể giáo đồ bỗng hoan hô như sấm dậy. Các cao thủ ở hai bên khán đài cũng luôn miệng tán thưởng.

Điều lệ của cuộc tỷ thí sửa đổi như vậy, khiến cho người cấp dưới giảm bớt nỗi lo âu về chuyện tử thương. Lúc ấy có một hán tử bước ra trường đấu nói:

- Tại hạ Mẫn Nhất Chính xin được thỉnh giáo vài tuyệt học của Đệ Tam Đường Long đường chủ.

Giáo chủ Thư Hùng giáo Hoàng Phổ Anh đưa mắt nhìn kỹ một lượt Phi Luyện Khách Mẫn Nhất Chính. Sau đó, quay đầu tìm Long Định Thuật. Nhưng Long Định Thuật lại không có trên sân, đôi mắt của Hoàng Phổ Anh cau lại, không rõ Long Định Thuật đã đi đâu.

Lúc này toàn thể đại thúc không thấy Long Định Thuật bước xuống, tiếng nghị luận ồn ào bỗng từ từ lắng xuống.

Bởi lẽ đây là trận tỷ võ định chức chứ không phải là khiêu chiến tấn đẳng nên giáo chủ cũng không thể chỉ định người ra thay thế vì Đệ Tam Đường chỉ có thể một đàn chủ.

Trong lòng Hoàng Phổ Anh không có chút không vui, đưa mắt nhìn quanh, thì phát hiện ra Long Định Thuật đang từ bên cánh phải chạy như bay về phía khán đài.

Long Định Thuật đến trước bậc thang của đại đình, trước tiên lão đưa ánh mắt hân học trường về phía Phi Luyện Khách. Sau đó, lão hướng về Hoàng Phổ Anh vòng tay cung kính nói:

- Tiện chức chấp nhận lời khiêu chiến của Mẫn hương chủ.

Thư Hùng giáo chủ Hoàng Phổ Anh nhìn thấy thần sắc của Long Định Thuật liền lên tiếng dặn dò:

- Song phương đến điểm phải ngừng. Không được xuất thủ làm tổn thương người.

Phi Luyện Khách và Long Định Thuật đồng thanh cung kính vâng lời và cả hai quay người đi ra trường đấu.

Lúc này toàn thể giáo đồ và hai hàng cao thủ trên khán đài lại dậy lên tiếng bàn luận xôn xao.

Phi Luyện Khách và Long Định Thuật vào trong trường đấu, hai người đứng cách nhau khoảng một trượng. Phi Luyện Khách liền cỡi sợi xích quấn quanh thắt lưng, vòng tay cung kính nói:

- Tại hạ từ lâu đã nghe Long đàn chủ song bút như thần, hôm nay có cơ hội gặp nên đã đặc biệt thỉnh giáo đàn chủ.

Long Định Thuật cau mày, đôi mắt lợn của lão lóe lên một tia phần nộ lạnh băng. Sau đó, lão nghiêng răng cắn hận nói:

- Tiểu tử, hay là ngươi muốn chiếm chức vị của lão phu ...

Lão hừm lên một tiếng và từ từ lấy hai cây bút phán quan ở sau lưng xuống, những lời nói phía sau lão cũng bỏ dở không nói.

Phi Luyện Khách cười nhạt và nói:

- Tại hạ chỉ muốn thỉnh giáo vài chiêu tuyệt học của đàn chủ, không hề có ý nhòm ngó chiếc ghê ...

Long Định Thuật không để cho đối phương nói dứt câu, lão gầm lên:

- Câm miệng ...

Tiếng quát chưa dứt, ngọn bút trong tay của lão liền xuất ngay một chiêu Khôi Tinh Điểm Đầu, điểm thẳng vào Thiên Linh Cái của Mẫn Nhất Chính, ngọn bút trong tay trái xuất chiêu Diệp Hạ Thủy Đào, chênh chếch điểm vào huyệt Hạ Ất của đối phương, lão xuất thủ hết sức lạnh độc vừa mạnh vừa nhanh.

Phi Luyện Khách thấy lão ra tay ác độc, gã liền chau mày ngẩng mặt, xệch ngang né tránh liền hai thế công. Sợi xích sắt trên tay vù lên một tiếng, quét thẳng về phía thất lưng của Long Định Thuật.

Trung Cường cảm thấy Long Định Thuật xuất thủ tàn độc, không giống tử võ, chàng liền liếc mắt nhìn về phía giáo chủ của Thư Hùng giáo, phát hiện tử y thiếu nữ Hoàng Phổ Yến cũng đang liếc mắt nhìn mình, chàng giật mình vội vàng quay lại nhìn vào trường đấu.

Lúc này, Long Định Thuật quát lên liên hồi, tránh lấy thế công của Phi Luyện Khách, Phi Luyện Khách có công có thủ, chỉ lảng lạng thi đấu, không thét không gào.

Gần một ngàn giáo đồ và hai hàng cao thủ ở hai bên khán đài đều lặng im nhìn vào trường đấu. Trong trường đấu giờ đây, nghe tiếng vù vù của binh khí xé gió vang lên và tiếng quát nạt của Long Định Thuật, tuyệt nhiên không còn âm thanh nào khác.

Dần dần thế công của Phi Luyện Khách càng trở nên mạnh mẽ, tiếng quát tháo của Long Định Thuật theo đó mà tăng lên.

Trung Cường thấy rõ, Phi Luyện Khách chịu lép bởi vì không đủ kinh nghiệm lâm chiến, nếu không thì đã chiến thắng từ sớm.

Đột nhiên, Long Định Thuật quát lên một tiếng, cây bút phán quan trong tay trái vút lên định để cho sợi xích sắt của Phi Luyện Khách cuộn vào, cây bút còn lại nơi tay phải chợt trầm xuống, mạo hiểm để lộ ra một khe hở ...

Phi Luyện Khách không biết đó là một cái bẫy do Long Định Thuật giăng ra, ánh mắt gã vụt sáng, sợi xích sắt trong tay liền vung lên, điểm vào vai trái đang hở của Long Định Thuật.

Trung Cường thấy vậy chau mày. Hoàng bào lão nhân khẽ lắc đầu và khe khẽ thở dài, không ít cao thủ cũng lên tiếng tỏ ra đáng tiếc cho Phi Luyện Khách.

Ngay lúc đó, Long Định Thuật cười lạnh một tiếng, cây bút phán quan trong tay trái lão vẽ một vòng tròn cuộn chặt sợi xích của Phi Luyện Khách.

Phi Luyện Khách biết đã mắc bẫy, liền kêu lên một tiếng kinh dị buông tay, bay vọt về phía sau ...

Long Định Thuật không nói không rằng, lão tung mình nhảy bổ về phía trước. Cây bút trong tay lão thuận thế điểm thẳng vào ngực của Phi Luyện Khách.

Toàn trường bỗng vang lên tiếng la ó, cao thủ hai bên khán đài cùng kêu lên và dứt bật cả dậy.

Thân hình của Phi Luyện Khách chưa kịp đứng vững, thì cây bút của Long Định Thuật đã điểm tới, muốn né tránh cũng không còn kịp, chỉ đành phải nhanh chóng nghiêng người qua bên phải.

Bật, cây bút phán quan của Long Định Thuật đã điểm trúng vào vai trái của Phi Luyện Khách, máu tươi lập tức vọt ra. Phi Luyện Khách mặt mày thất sắc, thân hình loạng choạng mấy lần, suýt chút nữa thì ngã nhào xuống đất.

Hỗn Thế Phán Quan Long Định Thuật dừng thân thu bút. Lão đưa ánh mắt hung hãn nhìn về phía Phi Luyện Khách một lượt. Sau đó, nhìn vào toàn trường với vẻ kiêu căng tự phụ, lúc này cao thủ hai bên khán

đài đều phần nộ đứng hẳn cả lên, lão biết mình đã kích động sự phần nộ của mọi người, trong lòng liền không khỏi hoảng loạn.

Lão quay sang nhìn về giáo chủ thì thấy gương mặt tuấn tú của giáo chủ đang xám xanh, đôi mắt xạ điện, nhưng trong khóe miệng vẫn còn nguyên nụ cười cố hữu.

Long Định Thuật thấy vậy thất kinh. Sắc mặt lão bỗng trở nên tái xanh, lão sợ đến độ không dám bước chân về phía đại đình. Đột nhiên có tiếng quát cương mãnh vang lên, từ phía khán đài bên trái bỗng có một lão nhân râu tóc bạc phơ, thân mặc một chiếc trường sam màu đất, tung mình phi thân vọt xuống và cất bước đi về phía đại đình.

Lúc này, bởi lẽ lão nhân xuất hiện một cách đột ngột, tâm trạng bất bình kích động của toàn thể quần hùng bỗng trầm hẳn xuống. Các cao thủ hai bên khán đài vẫn đứng nguyên chưa ai ngồi xuống.

Lão nhân đến trước bậc thềm của đại sảnh đối diện, liền bao quyền hướng về phía Hoàng Phổ Anh mỉm cười nói:

- Lão hủ Mạnh Bảo Tuyền nghe quý giáo cận nhật tỷ vô luân chúc đã lâu, nên đã từ Hiệp Bắc đến đây để tham gia thịnh hội tỷ vô luân này. Xin hỏi giáo chủ, lão hủ xin phép thỉnh giáo vài chiêu bổ ích cho vị đàn chủ đang đứng trong trường đấu có được không?

Giáo chủ Thư Hùng giáo Hoàng Phổ Anh thấy Mạnh Bảo Tuyền không phải là cao thủ có chức vị trong bốn giáo, liền đứng dậy vòng tay mỉm cười nói:

- Mạnh lão anh hùng đã vượt đường xa đến với tổng đàn đã là vinh hạnh cho bốn giáo và toàn thể các huynh đệ. Bốn giáo tuy là thảo khấu hợp thành, nhưng những gì đã làm đều là hành vi hiệp nghĩa hợp với thiên lý và thuận theo nhân tình. Trước mắt, chỉ mới là bước khởi đầu, tất cả đều chưa hoàn thiện. Nếu Mạnh lão anh hùng gia minh, bốn giáo và toàn thể huynh đệ không ai không thành tâm hoan nghênh.

Nói xong, giáo chủ nhìn về phía Long Định Thuật một lượt và tiếp tục nói:

- Mạnh lão anh muốn giao đấu hữu nghị với Long đàn chủ của bốn giáo, hiện là trận thứ hai không có điều chi vi phạm tới quy định của bốn giáo chủ. Đương nhiên là có thể tiến hành.

Lão nhân liền mỉm cười và nói:

- Như vậy lão hủ đây sẽ múa may trước mặt giáo chủ một vài đường vụng về.

Nói xong, lão khê bao quyền, quay lại sải bước về phía trong trường đấu.

Trung Cường đợi cho Hoàng Phổ Anh ngồi xuống. Chàng liền quay sang hoàng bào lão nhân hỏi:

- Trịnh lão tiền bối có biết gì về lai lịch của vị Mãnh lão anh hùng này không?

Hoàng bào lão nhân Trịnh Tái Hưng chột cau đôi mày sương, trầm ngâm và khe khẽ lắc đầu nói:

- Vị lão anh hùng này tất nhiên là một người cực kỳ có danh khí, tuy nhiên lão ta không để lộ ra ngoài. E rằng tên họ này cũng không phải là thật, nên lão phu đây không thấy có chút gì quen thuộc.

Trung Cường khe khẽ gật đầu, tiếp tục nhìn vào đấu trường thì thấy lão nhân Mạnh Bảo Tuyền đã đến cách Long Định Thuật khoảng hơn một trượng, lão ta đứng lại và bao quyền mỉm cười và nói:

- Lão hủ Mạnh Bảo Tuyền đến để thỉnh giáo vài tuyệt học của Long đại đàn chủ.

Long Định Thuật đưa đôi mắt lợn hung hãn nhìn vào lão nhân một lượt, sau đó lão lạnh lùng lên tiếng hỏi:

- Phải chăng lão thấy bốn đàn chủ điểm cho Mẫn Nhất Chính bị thương mà lòng bất phục?

Mạnh Bảo Tuyền mỉm cười và nói:

- Đó là do học nghệ của hần không tinh, kinh nghiệm chưa đủ lại thêm độc thủ quá chiêu khó mà tránh khỏi lúc trở tay không kịp, theo ta Long đàn chủ người đã đả thương hần chỉ là để thỏa mãn hận riêng.

Long Định Thuật nghe vậy, mặt mày nóng bừng, lão lạnh nhạt mỉm cười và phần nộ lên tiếng:

- Nói nhiều vô ích, lão già hãy mau lấy binh khí ra.

Nói xong, hai tay cầm bút của lão bỗng trầm xuống thủ thế chờ đợi. Mạnh Bảo Tuyền đưa tay vuốt chòm râu bạc, ngược mắt lên trời phát ra một tràng cười ha hả và nói:

- Lão hủ phiêu bạt giang hồ mấy mươi năm nay vẫn chưa dùng qua binh khí. Hôm nay đành phải lấy đôi tay già này để hầu Long Định Thuật đàn chủ ít chiêu.

Lời của Mạnh Bảo Tuyền vừa dứt, thì toàn thể đấu trường lại dậy lên một luồng kích động, lúc ấy cao thủ hai bên khán đài ai nấy nghe lời lão nhân nói, đều âm thầm giật mình kinh hãi.

Chỉ thấy sắc mặt của Long Định Thuật bỗng sa sầm, lão bình bình nổi cơn thịnh nộ, hai tay đồng thời vẩy mạnh. Phập một tiếng, hai cây bút phán quan đã cắm ngập vào đất.

Sau đó, cất lên một tràng cười cuồng nộ và nói:

- Lão già cuồng ngông, Hồn Thế Phán Quan Long Định Thuật này hôm nay cũng thử xem chương học của người kinh người như thế nào?

Lời nói vừa dứt, lão đã vận công xuống tấn, quát lên một tiếng, hữu chưởng mãnh liệt đẩy ra một đạo cuồng phong cương mãnh cuộn thẳng về trước ngực của lão nhân Mạnh Bảo Tuyền.

Đôi mày sương của Mạnh Bảo Tuyền chợt giãn ra, lão cất tiếng cười ha hả, hữu chưởng lật lên, lão cũng vung tay xuất ra một đạo kinh phong cuộn cuộn.

Bùng! Một tiếng nổ vang lên, bụi bay tứ phía, cát đá thăng không. Long Định Thuật dựa vào chưởng lực mà xừng hùng giờ đây chao đảo lắc lư lùi liền ba bước.

Lại nhìn sang lão nhân tóc bạc Mạnh Bảo Tuyền chỉ thấy râu tóc của lão bay phất phơ, áo quần kêu lên phành phạch. Hai vai chỉ khê rung rung, lão vẫn sừng sững hiên ngang trong trường đấu.

Toàn bộ giáo đồ đều xem đến độ ngây người ngơ ngác. Long Định Thuật lúc này đã đứng vững vừa kinh lại vừa run. Lão tức giận mặt mũi đỏ bừng, trừng đôi mắt lợn và gầm lên:

- Lão kia, bốn đàn chủ sẽ thí mạng với người.

Cùng với tiếng quát, lão phi thân nhào về phía trước, vung quyền múa chưởng lao vào lão nhân như điên như dại.

Lão nhân Mạnh Bảo Tuyền liền nghiêng người chuyển bộ, song chưởng liên hoàn bổ xuống phong bế thế công của Long Định Thuật.

Long Định Thuật bị ép lùi liên tiếp, la hét liên hồi, hai con mắt lợn đã long lên sòng sọc.

Đột nhiên trong khi lùi lại, thân hình của Long Định Thuật bỗng xẹt ngang, nhảy vọt ra cách đó năm bước, nhanh nhẹn khom người rút đôi bút phán quan từ dưới đất lên, lão ta quát lên một tiếng, thần trí như điên, lại lao vào tấn công lão nhân một cách mãnh liệt.

Đôi mày sương của lão nhân Mạnh Bảo Tuyền bỗng giãn ra, sắc mặt đã hiện lên nét giận, quyền chưởng lập tức biến thế, thân pháp bỗng hóa khinh linh, né tránh đôi bút phán quan đang điên cuồng xông tới, đồng thời quát lên một tiếng xuất thủ như điện nhằm vào sau lưng của Long Định Thuật mạnh mẽ bổ xuống.

Long Định Thuật dùng sức quá mạnh, lão quá đà có muốn tránh cũng không còn kịp nữa. Bùng! Lại thêm một tiếng, kể đến là một tiếng hự trầm trầm, thân hình Long Định Thuật bắn vọt về phía trước. Bịch! Lão đã ngã lăn ra đất và đồng thời há miệng mửa ra một đạo máu tươi. Sau đó, lão ngất đi không còn tri giác.

Lão nhân Mạnh Bảo Tuyền vội bước lên hai bước, đưa tay đỡ Long Định Thuật ngồi dậy và nhẹ nhàng áp tay lên huyệt Mệnh Môn của Long Định Thuật và để một hồi lâu.

Sắc mặt Long Định Thuật giờ đây xám ngoét. Lão từ từ mở mắt ra và sau đó bất lực khép đôi mắt lại. Xem ra, lão bị trúng chưởng quả là không nhẹ.

Trong trường đấu chỉ vang lên nhiều tiếng bàn tán rì rào, không hiểu có sao không có tiếng reo hò tán thưởng.

Lúc này từ phía dưới khán đài bên trái có bốn đại hán áo xám hối hả chạy tới đến bên người Long Định Thuật. Mãi sau khi bốn đại hán khiêng Long Định Thuật đi, lão nhân Mạnh Bảo Tuyên mới xoay người đi về phía trước đình.

Thư Hùng giáo chủ Hoàng Phổ Anh đứng lên mỉm cười nghênh đón.

Lão nhân liền vòng tay hướng về Hoàng Phổ Anh và lên tiếng nói:

- Lão hủ nhất thời thu tay không kịp đã làm cho đàn chủ quý giáo thọ thương, xin giáo chủ lượng thứ.

Hoàng Phổ Anh cười lên ha hả và nói:

- Mượn lại câu nói của lão anh hùng. Tại hạ quyết không thể nào cho rằng lão anh hùng đã thương Long đường chủ để thỏa mối hận riêng.

Lời giáo chủ Thư Hùng giáo vừa dứt, có rất nhiều cao thủ có mặt trong đình không nhận được liền phát ra tiếng cười vui vẻ.

Gương mặt hồng nhuận của lão nhân có nét phiêu nhiên, lão cười lên ha hả và nói:

- Giáo chủ võ công cao tuyệt, tình hình vừa nhìn đã rõ khiến lão phu không cần giải thích.

Hoàng Phổ Anh không đợi lão nhân nói hết, cũng cười lên ha hả và nói:

- Tỷ thí đã xong, xin lão anh hùng lên ngồi trên sảnh.

Nói xong, đưa tay làm động tác tiễn khách, tay phải chỉ về vị trí lại đứng vào chiếc ghế của Long Định Thuật đã ngồi khi nãy.

Lão nhân Mạnh Bảo Tuyên lập tức cười lên ha hả nói:

- Lão hủ không có ý nhận chức với quý giáo, hôm nay lão hủ đến tổng đàn, một là thăm quan thịnh hội để tăng kiến thức, hai là chọn thời cơ để hiến cho giáo chủ vài câu ...

Trung Cường vừa nghe mục đích của lão nhân đến đây, chàng biết rằng nguyên là lão nhân định đến để khích đấu với giáo chủ Thư Hùng giáo. Có lẽ do thấy Hoàng Phổ Anh khí độ phong nghi bất phạm, nên giờ đây lão đã sửa đổi mục đích ban đầu.

Lúc này Hoàng Phổ Anh lại vòng tay và cung kính nói:

- Đã như vậy thì mời lão anh hùng ngồi, một chốc nữa xong cuộc tỷ thí, Hoàng Phổ Anh sẽ rửa tai mà cung lĩnh lời giáo huấn.

Lão nhân Mạnh Bảo Tuyên không đợi cho Hoàng Phổ Anh nói hết, lão dùng ngữ điệu hỏi để nói:

- Theo quy định của quý giáo, lão hủ nên nhận lời khiêu chiến của người khác đấu thêm một trận mới phải.

Nói xong, lão đưa cặp mắt hổ sáng quắc nhìn về phía Trung Cường. Trung Cường biết rằng lão nhân đã hiểu lầm chàng là bằng hữu của Long Định Thuật, chàng chỉ cười nhạt và không để tâm. Đường như Hoàng Phổ Anh đã nhìn thấu tâm ý của lão nhân, lập tức mỉm cười và lên tiếng:

- Lão anh hùng đã không có lòng nhận chức, thì cũng không cần phải nhận lời khiêu chiến của người khác.

Nói xong, liền chỉ tay về phía Trung Cường và nói:

- Cường thiếu hiệp đến đây, chỉ ngẫu nhiên mà gặp kỳ hội, chứ không tham dự vào cuộc tỷ thí luận chức của bốn giáo.

Trung Cường thấy Hoàng Phổ Anh nhắc đến mình, chàng liền nghiêng người mỉm cười chào lão nhân một cách lịch sự.

Lão nhân Mạnh Bảo Tuyên nhìn về Trung Cường và bật cười ha hả, sau đó lão bước lên đại đình.

Lúc này đại hán ngồi gần Trí Mẫn đã nhường ghế lại cho lão nhân và quay người ngồi sang chiếc ghế của Long Định Thuật.

- Mời!

Do lão nhân tuổi đã bát tuần, nên khi lão nhân đi qua phía trước, Hoàng Phổ Anh, Trung Cường với Trí Mẫn đều lễ phép đứng lên.

Lão nhân lập tức cười khà khà, dáng điệu hiền từ và đi đến trước chỗ ngồi.

Ngay lúc lão nhân vừa ngồi xuống, từ phía sau lưng bỗng có tiếng cười thấp, lạnh lạnh vang lên.

Trung Cường quay đầu nhìn lại thì phát hiện ra mấy đàn chủ lúc nãy đã thì thầm to nhỏ với Long Định Thuật giờ đây tất cả đều toét miệng cười lạnh, và đưa mắt khinh khi nhìn về phía chàng. Nhất là vị đàn chủ họ Mạnh mặt đen, má cao và lơ thơ mấy sợi râu chuột và vị đàn chủ họ Tiền gầy gò, cả hai đang nhìn chàng với ánh mắt căm phẫn.

Đôi mày kiếm của Trung Cường cau lại, chàng không biết nguyên nhân họ khinh thị mình là không nhận lời khiêu chiến của lão nhân. Hay là Long Định Thuật đã nói gì trước mặt họ?

Hoàng Phổ Yến nhìn thấy cảnh ấy, lòng nàng bỗng sinh giận.

Đôi mày liễu của nàng chợt cau lại, nàng đưa mắt lạnh lùng quét về mấy vị đàn chủ và lên tiếng hỏi:

- Mấy người các người tại sao lại cười?

Mấy tay đàn chủ thấy hỏi, cả bọn đồng thời đứng lên nghiêm trang chuẩn bị đáp lời.

Đàn chủ họ Tiền cung kính lên tiếng đáp:

- Theo Long đàn chủ nói, vị Cường thiếu hiệp này tự khoe là xuất thân từ danh môn chính phái, chưởng kiếm song tuyệt, nên không muốn gia nhập hàng ngũ thảo khấu của bốn giáo. Hôm nay đến tổng đàn là để diễn võ gương uy và muốn đoạt cả ngôi vị giáo chủ. Bọn tiện chức cười vì gã đã có ý đến tổng đàn để phô diễn tuyệt học, sao lúc nãy lão anh hùng này khiêu chiến gã lại co vòi rút cổ. Điều này làm cho bọn tiện chức lấy làm khó hiểu, nên không nhận được mà bật cười đó thôi.

Tiền đàn chủ vừa nói như vậy, lập tức sáu lão nhân ở gần đó gồm ba chấp sự, ba đường chủ đều đưa ánh mắt phẫn nộ nhìn về phía Trung Cường, mấy mươi hương chủ áo lam cũng nhìn qua với vẻ bức tức.

Trung Cường bỗng cảm thấy không khí trở nên căng thẳng, bất giác chàng từ từ đứng dậy.

Thư Hùng giáo chủ Hoàng Phổ Anh và tử y thiếu nữ Hoàng Phổ Yến cũng đồng thời đưa ánh mắt ngạc nhiên, ngờ ngợ nhìn về phía Trung Cường.

Trung Cường đứng dậy, thần sắc vẫn thản nhiên, chàng mỉm cười và quay sang lão đàn chủ gầy gò họ Tiền, chàng lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi các hạ, những lời này là do ai nói?

Tiền đàn chủ khinh bạc nói:

- Long đàn chủ Đệ Tam Đàn của bốn giáo.

Trung Cường lạnh nhạt nói:

- May mà một chưởng khi nãy của Mạnh lão anh hùng chưa làm cho Long đàn chủ tán mạng. Nếu không cho dù tại hạ có trăm miệng cũng không thể nào phản biện.

Nói xong chàng đưa mắt quét về phía quần hào trước sảnh một lượt, sau đó chàng tiếp tục lên tiếng:

- Tại hạ đến đây phó ước là chuyện có thật. Nhưng không hề có lòng xem thường chư vị, càng không có ý đoạt ngôi giáo chủ. Còn việc khi nãy Mạnh lão anh hùng có ý khiêu chiến với tại hạ, chỉ là lão anh hùng đã ngộ nhận tại hạ là hảo hữu của Long đàn chủ, đã là ngộ nhận thì cũng không nên cố chấp. Long đàn chủ có nói tại hạ tự khoe mình là người thuộc danh môn chính phái, chưởng kiếm song tuyệt, dụng ý của lão là muốn kích chư vị sinh lòng bất phục và cừu thị tại hạ ...

Đàn chủ mặt đen Mạnh đàn chủ không đợi cho Trung Cường nói hết, liền cất giọng trầm trầm xen vào:

- Người đã có gan đến đây phó ước tức là tự cho mình võ công cao tuyệt, không xem bốn giáo chủ bốn giáo ra gì ...

Trung Cường nghe vậy, chàng cố nén lửa giận trong người, nói:

- Nếu tại hạ không đến đây phò ước lại chịu tiếng thất tín thực ngôn sao.

Lời chàng vừa dứt, thì từ phía đằng hậu sảnh bên phải bỗng có mấy câu cổ khích bác vang lên:

- Người ta đã dám đến đây, tất nhiên là không hề e sợ. Nếu mấy vị bất phục, thì có thể bước ra ngoài so tay một trận. Chân giả thực hư, thử là biết ngay, hà tất mọi người phùng mang trợn mắt, giả đồ như sắp đánh nhau tới nơi như vậy.

Trung Cường nghe vậy ùng ùng nổi giận, chàng đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói. Thì ra đó là năm lão đạo vận đạo bào màu xám, lưng mang cùng một loại kiếm giống nhau. Cả năm lão đều ngồi ở hàng ghế đầu trên khán đài bên phải. Người nào người nấy đều mặt chuột, cầm lẹm, mặt đầy ngụy sắc. Nếu năm đốc kiếm không phân làm năm màu sắc đỏ, hồng, lam, tử, lục thì khó mà phân biệt lão nào là lão nào.

Đang lúc chàng đang đánh giá năm lão đạo, thì phía sau lưng chàng, bỗng vang lên tiếng quát và có bóng người xẹt qua. Trung Cường quay lại nhìn, thì ra đó là vị đàn chủ mặt đen Mạnh đàn chủ.

Đàn chủ mặt đen hướng về Thư Hùng giáo chủ Hoàng Phổ Anh vòng tay cung kính thưa:

- Tiện chức Mạnh đàn chủ xin thỉnh mệnh giáo chủ cho phép tiện chức được lĩnh giáo vài chiêu tuyệt học của Cường thiếu hiệp.

Đôi mày của Hoàng Phổ Anh chau lại, dường như cũng có chút do dự. Bất giác Hoàng Phổ Anh quay lại nhìn về hoàng bào lão nhân Trịnh Tái Hưng.

Trung Cường biết rằng động thủ sẽ là điều không thể tránh khỏi, chàng đưa mắt oán hận nhìn về phía năm lão ác đạo trên khán đài, sau đó chàng quay sang hỏi Hoàng Phổ Anh:

- Xin hỏi giáo chủ, năm vị đạo trưởng trên khán đài bên phải là cao thủ của quý giáo?

Hoàng Phổ Anh lắc đầu đáp:

- Không phải, năm vị đó là La Sơn Ngũ Đạo, Long đàn chủ từng tiến cử năm người bọn họ làm đà chủ của bốn giáo. Tại hạ còn đang suy nghĩ.

Trung Cường lập tức tiếp lời:

- Trước tiên tại hạ xin thử sức với năm vị đạo trưởng này.

Mạnh đàn chủ đứng trước sảnh, nghe vậy liền lên tiếng khấn cầu:

- Xin giáo chủ cho phép tiện chức thỉnh giáo vài chiêu chưởng pháp với Cường thiếu hiệp. Sau đó, lại nhường cho năm vị đạo trưởng lĩnh giáo Cường thiếu hiệp vài chiêu kiếm pháp.

Có lẽ là do bị lời nói của Mạnh đàn chủ đánh động, năm lão đạo cười lên ha hả, tung người vọt khỏi khán đài, xăm xăm bước tới.

Dường như Hoàng Phổ Anh cũng muốn thử xem công lực của Trung Cường thế nào, nên quay sang nhìn về phía năm lão đạo đang hùng hổ bước tới, sau đó quay lại nói với Trung Cường:

- Họ đã khấn thiết yêu cầu như vậy, thôi thì Cường thiếu hiệp thử qua vài chiêu với họ vậy.

Trung Cường mỉm cười nói:

- Tại hạ chỉ sợ làm xấu trước mặt giáo chủ mà thôi.

Đàn chủ cao to Mạnh đàn chủ nghe giáo chủ nói vậy, gã liền quay đầu nhảy vọt về phía trường đấu.

Trung Cường thấy vậy, liền lên tiếng gọi:

- Mạnh đàn chủ, xin dừng bước. Mấy mươi chiêu đối chấp thì ở đây được rồi!

Nói xong, chàng cất bước đi xuống bậc thềm phía dưới.

Mạnh đàn chủ nghe nói mấy mươi chiêu, trong lòng gã âm thầm nộ hỏa, theo ý gã dù không thắng được Trung Cường thì cũng phải đại chiến ba trăm hiệp mới ngã ngũ, gã liền dừng ngay thế vọt, sau đó tung mình trở lại.

Lúc này tất cả giáo đồ và hai hàng cao thủ đều lẳng lặng đưa ánh mắt hiếu kỳ nhìn về trước đại sảnh, không ai phát ra một tiếng động nhỏ.

Trung Cường đứng trước bậc thềm, khoe miệng mỉm cười, ngưng thần định khí nhìn thẳng vào Mạnh đàn chủ đang tung người trở lại. Chàng đang nghĩ cách làm thế nào để hôm nay khiến cho quần hào các lộ chấn kinh, chế áp quần hùng. Để chàng và Trí Mẫn rời khỏi tổng đàn Thư Hùng giáo đầy rẫy cao thủ một cách thuận lợi.

Mạnh đàn chủ thấy Trung Cường cuồng ngạo như vậy, gã ta đã giận tím mặt, lập tức lớn tiếng nói rằng:

- Trước sảnh chật hẹp, vướng tay vướng chân, trở ngại cho thiếu hiệp thi triển thân thủ, lại không phải là dương yêu phong cảnh, nên tuyệt học kinh người của thiếu hiệp sẽ không triển lộ ra được.

Trung Cường vẫn mỉm cười không chút phật ý, chàng liền nói:

- Mạnh đàn chủ yên tâm! Công lực hỏa hầu, không thể là giả được. Theo lẽ thường nói thì dễ, nhưng đến khi xuất thủ thì mới biết là có hay không. Chỉ có những kẻ có ý trốn chạy thì mới tìm những nơi rộng rãi mà thi đấu.

Câu nói này khác nào muốn chỉ rõ Mạnh đàn chủ là người có muốn trốn chạy, nên gã làm sao nhịn được. Gã cong người bắn vọt về phía trước sảnh, tức giận thở hổn hển quát lên:

- Quả là đồ lẻo mép, hãy xem chiêu!

Chữ chiêu vừa ra khỏi miệng, song chưởng của gã liền nhập một đẩy ra một luồng kinh phong nhắm thẳng vào cửu đại yếu huyệt trên mặt Trung Cường, gã đã phần nộ đến cực điểm, nên thế công cuộn cuộn như sóng vỗ bờ.

Trung Cường thấy vậy vẫn điềm nhiên khe khẽ phẩy tay, vạch lên một hư chiêu và nói:

- Khoan đã!

Mạnh đàn chủ đột nhiên tức khắc thu thế dừng thân ngay lập tức, thân hình lắc lư muốn lùi về phía mấy bậc thang.

Bởi vì lúc Trung Cường vạch lên một hư chiêu, vô hình trung có một luồng tiềm lực kỳ dị trong bàn tay theo thế phẩy đã xuất ra, triệt tiêu thế công của đối phương. Tuy nhiên luồng tiềm lực này lại mềm mại uyển chuyển không lộ ra ngoài, ngay cả ngọn cỏ cũng không phát phơ lay động.

Nhưng Mạnh đàn chủ lại như kẻ u mê vô tri vô giác, gã lớn tiếng quát nạt:

- Sao ngươi còn có thủ đoạn gì đây?

Người của Trung Cường như ngọc trụ lâm phong, thái độ khoáng đạt xuất thần, chàng chấp tay thông thả đáp:

- Tại hạ mạo muội dâng sơn, thì xem như khách, cường long bắt ép địa đầu xà, tại hạ sẽ nhường đàn chủ ba chiêu đầu tiên.

Nói xong, không đợi cho Mạnh đàn chủ đáp lời, chàng quay sang Hoàng Phổ Anh mỉm cười và nói:

- Giáo chủ, Cường mỗ đành thô lỗ thôi.

Mạnh đàn chủ tức muốn nổ con ngươi, gã gầm lên như sấm:

- Thật là một khẩu khí ngông cuồng. Ngươi xem thường Mạnh mỗ này quá đó.

Lúc này toàn thể gần một ngàn giáo đồ của Thư Hùng giáo cả bọn đang ồn ào chỉ trỏ, cảm thấy Trung Cường quá cuồng ngạo. Chỉ có huynh muội của giáo chủ Hoàng Phổ Anh và nghĩa phụ hai người là nhìn rõ, ba người đưa mắt nhìn nhau gật đầu thị ý.

Hoàng Phổ Anh từ từ đứng dậy, giơ cao hai tay và cao giọng nói:

- Nghiên chiêu thuật nghệ là chuyện thường tình trong võ lâm. Tất cả chỉ được lặng yên quan sát, không nên reo hò la ó.

Sau khi buông hai tay xuống, Hoàng Phổ Anh liền quay sang nghiêm túc nói Mạnh đàn chủ:

- Mạnh đàn chủ không được chôn vùi thanh danh của bốn bang đấy nhé!

Câu nói này của Hoàng Phổ Anh có ý là dù sao đi nữa. Mạnh đàn chủ cũng là một đàn chủ của Thư Hùng giáo, không nên cộc cằn thô lỗ, nhưng trước mặt các võ lâm cao thủ và quần hào các lộ, không tiện lớn tiếng răn đe mà chỉ dùng lời để thức tỉnh gã.

Không ngờ Mạnh đàn chủ lại hiểu lầm ý của giáo chủ. Gã cho rằng giáo chủ muốn gã phải tận lực thi thố, không được tha cho Trung Cường. Do đó, dũng khí của gã cũng tăng lên, thái độ kiêu ngạo cũng từ đó mà phát triển, gã lập tức đáp lời:

- Tiện chúc hiệu!

Lời vừa xuất, người cũng bắt đầu thủ thế tấn công, song chưởng của gã liền xuất ngay một chiêu Âm Sai Dương Dao, hai cổ tay một thẳng một xiên, mãnh liệt bổ về phía Trung Cường.

Nói về công phu, chưởng lực của Mạnh đàn chủ, tuy chưa đạt đến mức đẳng sơn tạo cấp, nhưng trong các đàn chủ của Thư Hùng giáo, cũng được xem là nhân vật mũi nhọn. Lúc này lại thêm tức giận, chiêu thức xuất ra, gã dùng đến tám phần chân lực, tất nhiên thế công trúng vào cũng không phải nhẹ.

Trung Cường vẫn đứng uy nghi vững chãi, thần sắc thản nhiên, miệng khẽ mỉm cười.

Lúc này chiêu thức của Mạnh đàn chủ trong chớp mắt đã gần đến nơi.

Ngân quang khẽ động, không nghe tiếng áo quần cũng chẳng thấy gió nhẹ gợn lên, nhưng lại nghe tiếng Trung Cường vang lên khe khẽ:

- Đây là chiêu thứ nhất!

Đồng thời chàng liền thi triển Tinh Hoan Tử Công Bộ, thân hình chàng đã như một làn khói mỏng, bay vọt ra sau lưng Mạnh đàn chủ từ lâu.

Mạnh đàn chủ đẩy ra một chiêu, mắt thấy rõ ràng đã gần trúng đích, nhưng không ngờ bóng người trước mặt bỗng xẹt đi, đối phương đã mất hút. Giờ đây lại nghe tiếng nói của Trung Cường vang lên bên người, gã bỗng hoảng kinh hồn và quát lên một tiếng, lập tức nhanh chóng thi triển thế Mãng Xà Phiêu Thân, đồng thời song chưởng của gã liền biến thế Lôi Điện Giao Gia xuất ra chiêu thứ hai. Gã xuất chiêu nhanh nhẹn vô cùng, quả thực cũng thuộc hàng hiếm thấy.

- Chiêu thứ hai!

Trung Cường vẫn thi triển Tinh Hoan Tử Công Bộ, dưới chân chàng đầu chuyển tinh di, thân pháp khinh linh vừa nhanh vừa khéo.

Mạnh đàn chủ công hai chiêu liền nhưng không trúng đích, lửa giận trong lòng gã giờ đây đã tím bầm như miếng gan heo và dần dần chuyển sang màu xanh trong có vẻ hung ác đến ghê người. Gã nghiêng răng kèn kẹt và lang độc gầm lên:

- Tên tiểu tử họ Cường kia, ngươi điên lắm rồi.

Trong yết hầu của gã vang lên mấy tiếng ừ ực, gã giậm chân vận chưởng, nhận định kỹ vị trí của Trung Cường đang đứng, gã cúi gằm đầu xuống, cả người lẫn chưởng liền xuất một chiêu Mãnh Hổ Xuất Thân vỗ, đẩy, điểm cắt lao thẳng về phía Trung Cường đang đứng.

Cách đánh liều mạng này đã không thành chưởng pháp.

Trung Cường thấy vậy bất giác cau mày, lòng chàng thầm nói:

“Nếu ta xuất chưởng tiếp chiêu, e rằng Thiên Linh Cái của ngươi sẽ nát vụn như cám”.

Tâm niệm như vậy, chàng liền vận công hữu chưởng, đột nhiên chàng nhớ ra đây mới là chiêu thứ ba.

Chàng thấy thế công mãnh liệt tới gần, bỗng mỉm cười không thành tiếng.

Cường địch ở phía trước, chàng vẫn điềm nhiên mỉm cười, thần thái lại tỏ ra nhàn nhã thảnh thơi. Quần hào các lộ ở hai bên khán đài và các cao thủ của Thư Hùng giáo ai nấy đều xem hết sức rõ ràng.

Chỉ có Mạnh đàn chủ do nộ hỏa công tâm, bất chấp sống chết nhào lên. Gã thấy Trung Cường chột ngẩn người trong chốc lát, cánh tay thủ thế của chàng vừa buông xuống, gã càng không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một, gã lao đi càng mãnh liệt như thiên binh vạn mã.

Nói thì chậm, diễn tiến thì nhanh.

Chưởng phong của Mạnh đàn chủ đã thổi động góc áo của Trung Cường, hai bàn tay to thô, gồ ghề của gã đã gần võ đến nơi chỉ còn cách Tàng Huyết huyết của Trung Cường không đầy ba tấc ...

Lão nhân Mạnh Bảo Tuyền tuy là một đại hùng gia ẩn danh đang ngồi xem, nhưng lão cũng không tự chủ được, đột nhiên đứng dậy Hoàng Phố Yến mặt mày biến sắc, lòng bàn tay nàng đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Tất cả các cao thủ trên khán đài cũng bị kích động ngoài ý muốn, bật kêu thất thanh ...

Tuy nhiên, Trí Mẫn biết rõ thân thủ bộ pháp của Cường ca ca, nàng vẫn mỉm cười điềm đạm ngồi yên trên ghế.

Ngay lúc ấy thì vai của Mạnh đàn chủ bỗng thẳng ra, gã ta trầm giọng lên tiếng:

- Mạnh mỗ đắc tội với người rồi Đường như cũng ngay lúc ấy lại nghe tiếng Trung Cường từ từ vang lên:
- Không sao cả, đây là chiêu thứ ba.

Bỗng bóng người tách ra, hợp vào trong tích tắc.

Ầm! Loảng xoảng ...

Một tràng tiếng đổ vỡ vang lên liên tiếp.

Hóa ra Mạnh đàn chủ xuất chiêu quá mạnh, nhất thời thu tay không kịp, song chưởng của gã đã vỡ cật lực vào chậu hoa đặt ở giá cao trước bậc thềm của ngoại sảnh. Chân gã loạng choạng mấy lần rồi gượng đứng thẳng, nhưng cuối cùng không sao đứng vững, nên đã ngã nhào ra theo thế Dã Cẩu Thực Phân và đổ kềnh trên đồng sành vụn vỡ nát.

Đến khi gã lồm cồm bò dậy, thì mặt mày của gã đã đầy vết máu, làn ngang vết dọc thê thảm vô cùng, thân người xiêu xiêu chực đổ.

Trung Cường lúc này cảm thấy thương hại cho gã, chàng vội vàng bước lên mấy bước, đưa cánh tay ra đỡ nhẹ vào Mạnh đàn chủ và lên tiếng:

- Thật thất lễ, thất lễ ...

Lời chàng chưa dứt, không ngờ rằng Mạnh đàn chủ quát lên một tiếng, gã đột nhiên co giò đập mạnh về phía Trung Cường lúc này không hề để ý hay phòng bị gì ...

Hai người đứng chỉ cách nhau trong gang tấc, gã lại ra đòn bất ngờ.

Trí Mẫn lo lắng kêu lên:

- Cường ca ca ...

Trung Cường cũng giật mình kinh hãi, chàng vội nghiêng người đi. Xẹt đi thay phải đang đỡ lấy Mạnh đàn chủ cũng thuận thời đẩy mạnh, đồng thời chàng quát hỏi:

- Đây là ý gì?

Vù ... Bịch! Một tiếng kêu thê thảm cất lên. Trong lúc vội vàng cấp tốc, Trung Cường đã đẩy mạnh làm cho thân thể của Mạnh đàn chủ bắn vọt đi như chiếc gối khổng lồ bay thẳng ra xa cách đó mấy trượng, rơi

bịch xuống nền đá của con đường gần đó. Gã ọ ọ mấy tiếng, hộc máu thành dòng, tứ chi co giật liên hồi, xem ra thương thế quả là không nhẹ.

Trung Cường thấy vậy, chàng khẽ đỏ mặt, người chàng bốc lên vọt về phía ngoài khoảng cách năm trượng, đến bên người của Mạnh đàn chủ, sau đó chàng áp tay vô huyệt Ngọc Châm của gã định sẽ giúp gã vận công trị thương.

Nhưng gương mặt đen đúa của gã giờ này đã tái xanh, đôi mắt trợn trừng trong khóe miệng máu đen chảy ra, lực phủ ngũ tạng của gã đã rời khỏi vị trí, gã thổ huyết ra và vô phương cứu chữa.

Lòng Trung Cường bỗng thâm than thở, chàng từ từ đứng dậy, xoay người đi về phía trước sảnh, hướng mặt về phía Thư Hùng giáo chủ Hoàng Phố Anh, vòng tay thi lễ, vừa khiêm tốn vừa hối hận, chàng lên tiếng nói:

- Tại hạ nhất thời thất thủ, xin giáo chủ mở lượng hải hà.

Thư Hùng giáo chủ Hoàng Phố Anh cũng hơi đỏ mặt, bởi vì sự thực hiển nhiên, hoàn toàn là do Mạnh đàn chủ tự chuốc khổ vào thân. Không những đã trả giá bằng sinh mạng của mình mà theo quan điểm con nhà võ thì gã đã làm một việc vô cùng mất mặt.

Do đó, Hoàng Phố Anh cũng đứng lên vòng tay cười khỏ nói:

- Thiếu hiệp chớ khiêm tốn quá, Mạnh đàn chủ không biết lượng sức mình, có mắt như mù, làm sao có thể oán trách thiếu hiệp được.

Lời chưa dứt, thì bỗng có tiếng áo quần phần phật, sáu bóng người từ phía sau bay đến trước mặt, đồng thanh phần hận nói:

- Khỏi bẩm giáo chủ, bọn tiện chức cũng muốn học hỏi vài chiêu tuyệt học của Cường thiếu hiệp. Xin thiếu hiệp chỉ giáo, chỉ giáo!

Đôi mày kiếm của Hoàng Phố Anh cau lại, trầm giọng nói:

- Cường thiếu hiệp công tận hoàn vũ, khi thôn hà linh, võ công có thể gọi là đến độ xuất thần nhập hóa, vừa rồi các ngươi cũng đã thấy rồi, các ngươi còn có thể ngoan cố hay sao?

Đệ Ngũ đàn chủ Phong Lôi Bát Chưởng Hữu Chấn Vũ liền bước lên một bước nói:

- Chỉ có như vậy bọn tiện chức mới có cơ hội lãnh giáo tuyệt học của các cao thủ. Xin giáo chủ ưng thuận!

Miệng gã thì nói vậy, nhưng trong đôi mắt gã ánh xanh sáng lóe trong đó ẩn tàng một tia sát khí và nộ cực.

Mây đại đàn chủ còn lại mặt mày ai cũng bừng bừng phần nộ, mắt xạ hung quang.

Trung Cường đưa mắt nhìn quanh một lượt, chàng nhìn thấy hết sức rõ ràng.

Lúc này mấy mươi hương chủ áo lam đứng ở sau hai dãy ghế, ai nấy đều bị kích động, cả bọn nhao nhao nghị luận liên hồi.

Hoàng Phố Anh lên tiếng:

- Yên lặng!

Nói xong, cất bước rời khỏi chỗ ngồi, đến gần sáu vị đại đàn chủ và trầm giọng nói:

- Tất cả là do Mạnh đàn chủ tự mình chuốc lấy, lẽ nào các ngươi nhìn không ra. Hơn nữa, công lực của Cường thiếu hiệp còn tiềm ẩn ở bên trong, chưa lộ ra ngoài ...

Sáu vị đàn chủ lại đồng thanh cảm phần nói:

- Xin giáo chủ minh giám! Tính mệnh của bọn tiện chức là chuyện nhỏ, thanh danh của bốn giáo là chuyện lớn. Giáo phái chúng ta tuy kiến lập chưa bao lâu, nhưng cũng không để cho kẻ khác xem thường, nếu không đến khi chuyện nhập vô lâm thì bọn tiện chức còn mặt mũi đâu mà hành tẩu trên giang hồ.

Hoàng Phố Anh cười to và cao giọng nói:

- Trên giang hồ coi trọng sự mạnh yếu, nhưng quan trọng nhất là phân rõ thị phi, mới có thể ...

Lời chưa dứt. Bốn phía lại lao nhao lên tiếng nghị luận.

Sắc mặt của giáo chủ Hoàng Phổ Anh bỗng biến đổi, cao giọng nói:

- Xin hỏi là vị cao thủ nào có điều không rõ về lời nói của Hoàng Phổ Anh này?

Bỗng nhiên có giọng khinh miệt của một người nào đó vang lên:

- Giáo chủ tỏ vẻ khoan hồng đại lượng, gạt người quên đi nợ máu, chỉ e rằng sẽ có một ngày phải tìm người thu dọn chiến trường vậy.

Kể phát ra tiếng nói chính là La Sơn Ngũ Đạo.

Hoàng Phổ Anh nghiêm sắc mặt, quát hỏi:

- Ngũ vị đạo trưởng nói vậy là có ý gì?

Lão đại, thủ lĩnh của La Sơn Ngũ Đạo Kim Kiếm Động Tân từ từ đứng dậy, lên tiếng khích bác:

- Bần đạo cảm thấy Thư Hùng giáo chủ có lòng thiên vị che chở cho tên họ Cường này hoành hành, lòng thiên vị mà giáo chủ giành cho hắn quả là không nhỏ.

Trung Cường không đợi Hoàng Phổ Anh đáp lời, chàng lập tức nói với Hoàng Phổ Anh:

- Giáo chủ! Cường muốn thử sức với năm vị cao nhân này.

Nói xong, chàng bước lên ba bước, trầm giọng quát hỏi:

- La Sơn Ngũ Đạo, các người đặt điều thị phi, hay là các người muốn gây sự.

16. Chương 16: Ân Cừ Chung Tiền Thuyết Ân Cừ

Kim Kiếm Động Tân vẫn cứ ngữ khí khiêu khích, lão âm trầm nói:

- Đều không phải!

Trung Cường thấy ngữ khí của cả bọn đều ngang tàng, bất giác chàng phẫn nộ quát hỏi:

- Ý của các người muốn là gì?

Kim Kiếm Động Tân đưa tay khê vuốt chòm râu chuốt, đôi mắt bé tí của lão liếc ngang liếc dọc mấy lần. Lão lắc đầu, nói:

- Bần đạo là người Dự Nam, không thể để cho người khác thấy rằng đất Dự Nam của chúng ta không người.

Hoàng Phổ Anh nghe vậy liền nhượng mảy và nói:

- Dự Nam nổi tiếng võ lâm nhưng sao có tên La Sơn Ngũ Đạo các người!

Kim Kiếm Động Tân ngược mặt lên và phát ra một tràng cười khô khốc:

- Ha ha ha, La Sơn Ngũ Đạo lại không giống những người bằng lòng nể mặt để cho thuộc hạ của mình chết một cách không minh bạch ngay trước mặt hắn.

Hoàng Phổ Anh lộ vẻ không hài lòng và nói:

- Dựa vào năm tên mũi bò của các người lại cả gan đến tổng đàn của bốn giáo mà hàm hồ thô lỗ như vậy sao?

Kim Kiếm Động Tân cười lạnh và nói:

- Cường Trung Cường còn dám thì thì sao vị đạo gia của La Sơn này chẳng việc gì phải sợ!

Lời nói này tựa như chỉ danh kêu tính, kêu ngạo vô cùng.

Thư Hùng giáo chủ Hoàng Phổ Anh hừm lên một tiếng, vọt người bay lên cao hơn một trượng bay thẳng về phía trường đấu và lớn tiếng nói:

- Xuống đây! Bồn giáo chủ cũng muốn thử xem các người có nghệ nghiệp kinh nhân như thế nào!

Xoạt, xoạt, xoạt! Một tiếng gió reo lên liên tiếp. La Sơn Ngũ Đạo đã tung mình vọt khỏi khán đài và xếp hình chữ nhất giữa trường đấu.

Choang! Choang! Choang! Tiếng lang ngân vang lên liên tiếp, năm thanh trường kiếm kim, thủy, mộc, hỏa, thổ đồng thời xuất ra khỏi bao.

- Ánh sáng dom đóm mà cũng dám so với ánh trăng rằm!

Nói xong hướng về phía Hoàng Phổ Yến đang ở trước đại đình và nói:

- Nhị muội, mang kiếm lại đây cho ta!

Hoàng Phổ Yến chưa kịp đáp lời ...

Thì bỗng có ánh ngân quang vụt qua, trông như một cánh hoa rơi, Trung Cường đã phi thân vào trong trường đấu đứng bên Hoàng Phổ Anh và La Sơn Ngũ Đạo. Chàng mỉm cười và nói với Hoàng Phổ Anh:

- Giáo chủ! Chuyện này do Cường mạo khời ra, hãy để cho tại hạ kết vậy!

Nói xong, không đợi cho Hoàng Phổ Anh trả lời, chàng liền quay sang chỉ vào La Sơn Ngũ Đạo và trầm giọng nói:

- Lúc giao tranh sắt thép vô tình, xin chớ trách tại hạ ra tay độc ác.

Chữ ác vừa ra khỏi miệng, chàng liền dùng thân thủ thế.

Kim Kiếm Động Tân hoành kiếm ngang rồi mỉm cười âm trầm và lên tiếng:

- Tiểu tử, ngươi cũng tuốt kiếm ra đi.

Trung Cường cười nhạt, chàng liền hất tay xoạt một tiếng, thanh Ô Mộc Kiếm đã ló ra khỏi bao khoảng bảy tấc, ánh sáng xanh bỗng lóe sáng lấp lánh. Nhưng chàng lại gạt tay bật thanh kiếm đã ẩn vào bao, chàng lại lên tiếng khiêu khích:

- Giết gà đâu cần dùng dao mổ trâu, nếu như vậy sẽ làm bẩn thanh thần kiếm của ta.

Hoàng Phổ Anh thấy vậy bất giác bước lên một bước, nói nhỏ vào tai Trung Cường:

- Cường huynh, kiếm pháp của năm lão đạo này có hai loại quỷ thuật ta thấy ...

Trung Cường mỉm cười, chàng cũng hạ giọng nói với Hoàng Phổ Anh:

- Xin giáo chủ cứ yên tâm, tại hạ sẽ không tha cho họ đâu!

Kim Kiếm Động Tân quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi giỏi trò ma mãnh làm gì. Đây là tự ngươi muốn chết cũng không nên trách lòng dạ đạo gia đây sao quá ác độc.

Nói xong thanh trường kiếm trong tay lão rung lên một lượt tạo thành một màn ánh kiếm như mưa, nghênh phong vụt đi. Mấy lão đạo còn lại cũng cách chàng khoảng hơn một trượng.

Hoàng Phổ Anh biết Trung Cường đã có sự tính toán kỹ càng, liền tung người vọt lên trên không vọt về trước sảnh. Khi thân còn ở trên không đã lớn tiếng dặn dò:

- Cường huynh, xin cẩn thận.

Trung Cường lên tiếng đáp:

- Đa tạ giáo chủ quan tâm lo lắng!

Đồng thời chàng thủ thế, sắc mặt không chút biến động hướng về ngũ đạo phần nộ quát lên:

- Nghênh chiêu!

Kim Kiếm Động Tân cũng xuất ra một hư chiêu tạo thành tiếng gió, đồng thời quát lên:

- Tiểu tử, hãy xem kiếm!

Tiếng quát vừa dứt thì bốn lão đạo còn lại cũng vung kiếm lên, chiêu số hợp nhất phân thành bốn phía cuộn cuộn như nước thủy triều dần dần ép vào trong. Miệng của mỗi lão cũng đồng thời cất lên tiếng hú mạnh mẽ.

Năm thanh kiếm, hàn quang vạn điểm ...

Năm con người la hét liên thanh ...

Trong trường đấu chỉ thấy năm đạo hàn quang chói mắt tất cả đều đang hướng về hạt nhân phía trong là Cường Trung Cường.

Cường Trung Cường ngẩng mặt lên trời hú lên một tràng như tiếng rồng ngân, tiếng hú ngân cao trong vắt chấn động cả bốn phía xung quanh. Dưới ánh ngân quang, chàng thi triển Tinh Hoan Tử Công Bộ, kết hợp với loại bộ pháp thành danh là Khôn Long Phiêu.

Năm thanh trường kiếm của La Sơn Ngũ Đạo dấy lên năm luồng kinh phong, ánh kiếm tạo thành Mãn Thiên Kiếm Vũ tận lực hướng về hình bóng của Trung Cường giờ đây đang trôi đi không ngừng như nước chảy. Chiêu chiêu dũng mãnh, kiếm kiếm kỳ dị, tuy vậy những đòn tấn công liên tiếp của La Sơn Ngũ Đạo vẫn mãi kích vào khoảng không. Năm lão chỉ thấy trước mắt hình bóng của Trung Cường mãi lắc lư dao động, không ngơi không nghỉ mông lung bất định, kiếm đến người đi, kiếm thu người đến. Trước đại sảnh, trên khán đài tuy không phải tất cả đều là cao thủ hàng đầu, nhưng lại là vô lâm hành gia, tuy vậy họ cũng chỉ có thể thấy được năm đạo kiếm quang đang vây lấy một luồng sáng bạc đang qua lại mà thôi.

Thoáng chốc thời gian uống cạn trà đã qua.

Đột nhiên thấy bóng bạc trong vòng di chuyển càng lúc càng nhanh, càng xuyên càng gấp. Sau đó là tiếng của Trung Cường mạnh mẽ vang lên:

- Buông tay!

Bật! Bật! Bật!

Từng vạt ánh sáng cùng với tiếng vang mà bay vút lên không.

Năm bóng kiếm vạch vào không trung bắn vọt ra ngoài xa hai trượng.

Trong số La Sơn Ngũ Đạo có đến bốn người nhảy vọt về sau kêu lên kinh khiếp.

Trung Cường đang nắm chặt cổ tay của Kim Kiếm Động Tân, chàng đứng giữa trường đấu, hơi thở vẫn đều, mặt không sắc đỏ, tuy nhiên trên mặt vẫn còn nộ ý, chàng mỉm cười và nói:

- Ta tưởng đâu các người có nghề nghiệp gì ghê gớm lắm, hóa ra chỉ là một bầy giá áo túi cơm, không đáng giá một bao cỏ!

Quần hào trước sảnh và hai bên khán đài đều ngậy người kinh dị. Họ không hề thấy rõ Trung Cường đã dùng loại thủ pháp gì để đánh bật năm thanh kiếm của La Sơn Ngũ Đạo, ai nấy đều lắc đầu thề lưỡi nổi da gà. Một lúc lâu sau, không hẹn mà gặp, tất cả mọi người đều thở dài thườn thượt.

Huyệt Mạch Môn trên tay của Kim Kiếm Động Tân đã bị Trung Cường khống chế, gương mặt vô nhục của lão giật giật liên hồi, lão cắn răng chịu đau, thần sắc tỏ ra vô cùng hoảng loạn.

Bốn lão đạo còn lại thấy lão đại đã bị khống chế, cả bọn đồng thanh quát lên và lại nhao đến.

Cánh tay giữ lấy Kim Kiếm Động Tân của Trung Cường khẽ tăng lực, chàng trầm giọng nói:

- Kẻ nào dám đến đây tìm chết?

Kim Kiếm Động Tân cảm thấy như có một đôi móc sắt đang khấu chặt huyết Mạch Môn của mình đau thấu tâm can, lão lên tiếng mắng:

- Tiểu tử, ngươi không phải dùng chân tài thực học, đạo gia trăm lần bất phục!

Trung Cường nghe vậy nổi cơn thịnh nộ lớn tiếng hỏi:

- Cái gì gọi là chân tài thực học?

Bốn lão đạo còn lại nhao nhao trả lời:

- Ngươi chẳng qua là dùng thuật che mắt, lại thêm mấy bước quỷ ảnh bộ pháp, chỉ là chân tài hạ cấp của hảo hán quân tử.

Trung Cường lại nổi cơn thịnh nộ. Chàng thấy tình hình trước mắt nếu không mạnh tay thêm chút nữa thì không những các cao thủ có mặt tại đây khó lòng bội phục, mà ngay cả chàng và Trí Mẫn muốn đi khỏi núi Tư Không này có lẽ lại thêm một số người động thủ.

Lòng nghĩ thầm:

“Sao ta không mượn La Sơn Ngũ Đạo để làm một cuộc xao sơn chấn hổ, sát kê kinh hầu?”.

Chàng nghĩ như vậy nên liền buông tay, lạnh lùng nói:

- Được, ta sẽ cho các ngươi thấy cái gọi là chân tài thực học, khiến các ngươi tâm phục khẩu phục.

Lời chàng vừa dứt, thân chàng bỗng cất lên, đảo tròn một vòng quanh diễn võ đường, sau đó trở về chỗ cũ. Trong tay chàng đã thu hồi đủ năm thanh kiếm của La Sơn Ngũ Đạo lúc này bị chàng đánh rơi.

Bật! Bật! Bật! ...

Chàng vung tay lên năm thanh kiếm đã cắm phập xuống đất cách gần năm lão đạo không xa, thật chính xác tất cả đều cắm bên người mỗi lão ác đạo khoảng hơn một thước, ngập sâu vào đất cũng độ một thước và đang run lên bần bật. Trung Cường trả xong kiếm cho năm lão ác đạo, chàng thần nhiên tuốt thanh Ô Mục bảo kiếm của mình ra.

Ánh xanh chớp chớp sáng ngời, tuy là đang đứng giữa thanh thiên bạch nhật, nhưng vẫn thấy ánh xanh đàng đàng, kiếm khí ngùn ngụt.

La Sơn Ngũ Đạo lúc này cự địch căng thẳng, năm lão cũng không màng tới sĩ diện, tất cả đều bước lên nửa bước rút thanh kiếm của mình từ dưới đất lên.

Trung Cường lại lắc mạnh thanh Ô Mục trong tay, thanh quang tỏa ra năm thước, chàng lên tiếng nói:

- Nguyên tại hạ cũng muốn dùng kiếm chế ngự kiếm, nhưng lại ngại cho các ngươi đều là giá áo túi cơm, kiếm trên tay lại là đồng nát sắt vụn, lại đây, các ngươi hãy xem!

Nói xong chàng trầm mũi kiếm, xoay quanh một lượt, trên mặt đất liền xuất hiện một vòng tròn rộng độ bảy thước, chàng liền nhảy vào trong vòng tròn, cất giọng đầy hào khí:

- Ai có thể công vào vòng tròn hoặc giả có thể ép ta ra khỏi vòng tròn dù chỉ một tấc, một phân. Họ Cường này lập tức sẽ bước một bước, lạy một lạy cho đến khi ra khỏi núi Tư Không. Còn ngược lại hừm!

Chàng không nói hết lời nhưng tiếng hừm lạnh lẽo đã nói thay tất cả.

Đột nhiên trong lúc ấy, trên khán đài bóng người vun vút lao lên, tiếng áo quần reo vang phàn phật trong gió. Bốn bóng người to lớn xẹt lên đã tới. Trong đó có một người đang ở trên không đã lớn tiếng kêu lên:

- Ngũ vị đạo hữu xem chúng tôi Hồng Sơn Tứ Quỷ sẽ dập tắt khẩu khí này ngay!

Tiếng nói vừa dứt thì bốn người đã đáp xuống trường đấu.

Bốn trung niên hảo tử đều là một bọn mặt vàng như nghệ, gân guốc gồ ghề, tướng mạo như hung thần ác quỷ, khí thế hùng dũng hung hăng.

Trung Cường thấy vậy mỉm cười khinh miệt, đôi mày của chàng cũng theo đó mà chau.

Hóa ra chàng đã nhìn thấy ở Hồng Sơn Tứ Quỷ này một công phu khổ luyện chẳng là bao, thậm chí so với La Sơn Ngũ Đạo, tứ quỷ hầy còn là bậc đàn em.

Thế tại sao Hồng Sơn Tứ Quỷ lại dám cả gan xông vào khiêu chiến?

Chỉ vì cả bốn gã đều thấy có một điều hấp dẫn đang ở trước mặt. Cả bọn cứ nghĩ rằng Trung Cường đã vạch ra vòng tròn, lại lớn tiếng tuyên bố trước mặt quần hào. Dựa vào lực đạo của cả bốn người, nếu có thể ép Trung Cường vượt ra khỏi vòng tròn, thì trước mặt vô lâm anh hào của mười ba tỉnh, cả bọn đã nhất cử thành danh!

Nếu không ép được Trung Cường thoát ra, thì cả bọn bốn người chỉ cần đứng xa vòng tròn thì sẽ bình yên vô sự, tránh khỏi thương vong.

Tứ quỷ một lòng quyết chiếm cơ hội béo bở này, do đó vào đến đấu trường cả bọn cũng không nói nhiều hừ một tiếng, bốn người liền chia ra bốn góc vận chuyển thủ thế và lên tiếng quát:

- Họ Cường kia, kêu gọi thế là đã đủ!

Tám chưởng của bốn lão đều đồng loạt đẩy ra nhằm vào Trung Cường đang đứng trong vòng kích tới. Mặt mũi của kẻ nào kẻ nấy đều chuyển sang tím tái, gân xanh gân đỏ vằn vệt nổi lên, dường như sức lực toàn thân của cả bọn đã dồn hết vào song chưởng.

Trung Cường thấy vậy vừa tức giận vừa buồn cười, chàng lên tiếng nói:

- Các người đến thật đúng lúc!

Miệng nói nhưng chàng lại không hề thủ thế, tả chưởng của chàng vung lên vận dụng chưởng thức đã ghi trên gương báu đã dạy, hữu chưởng vận đủ bảy thành công lực nhanh chóng xuất ra.

Lúc ấy cuồng phong cuộn cuộn, đá bắn bụi bay, gió rít vù vù, trong màn khói bụi mịt mờ bỗng có mấy tiếng kêu thảm thiết nghe kinh thiên động địa vang lên. Kinh phong cuộn cuộn đến khiến cho bốn cơ thể to cao của Hồng Sơn Tứ Quỷ tựa như bốn chiếc là bị cơn bão cuốn đi. Cùng với thế gió, bốn thân hình của Hồng Sơn Tứ Quỷ cuộn cuộn lăn về phía ngoài cách đó năm trượng.

Kinh phong lắng xuống, cát bụi ngừng ngay.

Thi thể của Hồng Sơn Tứ Quỷ đã nằm ngổn ngang trên mặt đất, không thấy ngoại thương. Không có vết máu, chỉ có bốn thi thể trắng đờ nằm trên mặt đất bên ngoài vòng tròn do Trung Cường vạch ra. Cả bốn dường như đều bị đột tử, có lẽ đã bị chưởng phong mạnh mẽ của Trung Cường làm cho nghẹn thở mà chết.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, hậu quả lại nặng nề cho nên tất cả mọi người có mặt không ai không giật mình biến sắc.

Trên đại sảnh bỗng có một bóng trắng vụt qua, tiếp đến có giọng thiếu nữ vang lên:

- Cường ca ca, không nên ...

Trí Mẫn định lên tiếng ngăn cản Trung Cường nhưng nàng đã chậm một bước.

Trung Cường không ngờ rằng Hồng Sơn Tứ Quỷ lại tầm thường như vậy. Sau khi xuất thủ chàng đã có ý hối hận. Lại trông thấy mặt hoa của Mẫn muội muội biến sắc, chàng biết rằng có lẽ do mình xuất thủ quá nặng đã làm thương tổn đến đức hiếu sinh. Bất giác chàng đỏ mặt và nói:

- Bọn họ quả thực ép người quá đáng nên ...

Trí Mẫn đưa ánh mắt nhìn vào Trung Cường với vẻ ai oán và nàng khe khẽ lên tiếng trách:

- Cường ca ca, huynh làm sao vậy! Chúng ta và họ vô cừ vô oán.

Hoàng Phổ Yến ngồi trên đại sảnh đã nhìn rõ, bất giác lòng nàng bỗng cảm thấy chua xót, thương cho thân mình, nàng cắn nhẹ môi dưới vừa cảm phục vừa ước ao được ở vào vị trí của Trí Mẫn.

Không ngờ lúc ấy La Sơn Ngũ Đạo bỗng trở nên như điên như dại, cả bọn không hướng vào Trung Cường mà lại giơ cao trường kiếm hướng vào Hoàng Phổ Anh giáo chủ Thư Hùng giáo và lớn tiếng mắng:

- Hóa ra Thư Hùng giáo chủ ngoài mặt thì nói là tỷ võ luận chức nhưng bên trong lại âm thầm đi mời cao thủ, có ý tạo sát kiếp để tiêu diệt hào kiệt hắc bạch lưỡng đạo của mười ba tỉnh.

Cả bọn năm người nói năng ác độc, có khơi dậy niềm công phần của các nhân vật võ lâm về đây dự hội.

Quả nhiên trong số khách mời trên khán đài đã có một số phần nộ, lão đạo dục động Hoàng Phổ Anh tuy không khiếp sợ, nhưng lo rằng có thể sẽ lớn chuyện cho nên nghiêm sắc mặt và nói:

- Những lời này của năm vị là hết sức hoang đường!

Kim Kiếm Động Tân lại hướng về khán đài cố ý kích động:

- Nếu không thì cứ sao cứ để cho tên tiểu tử mặc ý xuất thủ hại người, giương vai diễu võ tung hoành ngang dọc tại tổng đàn Thư Hùng giáo của người, mà các người bình chân như vại!

Những lời này vừa nói ra thì tất cả giáo chúng của Thư Hùng giáo đều lao xao kích động, bưng bưng phần nộ.

Cường Trung Cường thấy Hoàng Phổ Anh đang lâm vào tình trạng khó xử. Chàng vọt đến chặn ngang trước mặt của La Sơn Ngũ Đạo gần giọng nói:

- Chuyện này không có quan hệ gì đến Thư Hùng giáo. Các người chớ có đặt điều nói nhảm!

Kim Kiếm Động Tân thấy gian kế của mình sắp thành, khách chủ đều hơi bắt đầu dao động, lão càng dương dương tự đắc và nói:

- Đất này là núi Tư Không, là nơi Thư Hùng giáo an cư lập cứ. Sao có thể nói là không có liên quan gì đến Thư Hùng giáo!

Nói xong lão cố tỏ ra quang minh chân chính, hướng về Hoàng Phổ Anh và lên giọng:

- Hoàng Phổ giáo chủ! Tên họ Cường này đến đây tỷ thí chắc gã cũng chẳng xem quý giáo ra gì.

Trung Cường không sao nén được lửa giận, chàng phần nộ quát lên:

- Lão đạo tạp mao kia, lúc người gây sự khiêu chiến cứ sao người không lấy Thư Hùng giáo làm trọng!

Vừa nói chàng vừa xắn lên một bước, đưa tay chuẩn bị tóm lấy lão.

Trí Mẫn liền xẹt lên đưa tay ngăn cản Trung Cường, nàng cười nhạt và quay sang nói với La Sơn Ngũ Đạo:

- Phải chăng quý vị có cảm giác là vừa triển lộ hết sở trường của mình?

Đôi mắt phượng của nàng nghiêm nghị quét một lượt về phía năm thanh trường kiếm trong tay La Sơn Ngũ Đạo.

Kim Kiếm Động Tân thấy Trí Mẫn liễu yếu đào tơ, tuy cũng có mang thanh kiếm đồ chớp chớp hào quang, lão cho là chẳng qua chỉ là vật trang sức mang để cho có với đời mà thôi.

Do đó lão lắc lắc thanh thanh kiếm trong tay, mỉm cười lạnh nhạt và nói:

- Cô nương thân mang bảo kiếm, chắc cũng là danh thủ kiếm thuật?

Khang Trí Mẫn chột đồ mặt, nàng đưa tay sờ vào đốc kiếm và khẽ cúi đầu nói:

- Khoe khoang kiếm thuật là điều cấm kỵ trong võ lâm, bởi lẽ nó tinh thâm ảo diệu như giáo lý của đạo gia. Tại hạ chẳng qua chỉ biết được sơ sài vài đường thô thiển mà thôi, danh thủ kiếm thuật càng không bao giờ dám mơ tưởng đến.

Kim Kiếm Động Tân thấy Trí Mẫn đỏ mặt khi nhắc đến danh thủ kiếm thuật, lão đoán chắc rằng kiếm thuật của nàng cũng chẳng ra gì, lão tự tin hùng hổ bước lên một bước và nói:

- Đã không hiểu về kiếm thuật thì đến đây làm gì, đã không có khả năng ra mặt thì nhiều lời phỏng có ích chi?

Lời lẽ của lão vô lý, thái độ lại hung hăng kiêu ngạo khiến Trung Cường không nghe lọt vào tai, chàng phần nộ quát lên:

- Lão tạp mao, người thật to gan.

Ngờ đâu Trí Mẫn đã có tính toán từ trước, nàng muốn dùng kiếm để cho quần hào phải kinh khiếp mà kính nể. Nàng cản Trung Cường lại và nói:

- Cường ca ca, huynh về sảnh trước đi.

Nói xong, nàng lại sợ Trung Cường không hiểu nên nháy mắt ra hiệu.

Trung Cường hạ giọng nói:

- Cần thận!

Sau đó chàng lạnh lùng hừm một tiếng và xoay người bay là là trên mặt đất, lướt qua ba trượng nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Hoàng Phổ Anh.

Trí Mẫn thấy Trung Cường đã ra khỏi trường đấu, nàng mỉm cười nói với La Sơn Ngũ Đạo:

- Năm vị nếu có hứng thú, tại hạ sẽ hầu các vị vài chiêu!

Lời nàng vừa nói ra, thì toàn thể giáo chúng và anh hào các lộ có mặt tại lễ hội đều đưa mắt nhìn nhau một lượt. Sau đó, không khí lắng dịu trở lại và từ từ yên ắng một cách dị thường. Ngay cả tiếng chiếc kim rơi cũng khiến người ta nghe thấy.

Chỉ vì trên gương mặt tuấn tú của Trung Cường dường như hiện ra những dấu hiệu chứng tỏ chàng là người có võ công cao tuyệt. Còn Khang Trí Mẫn vóc hạc xương mai dung nhan diễm lệ, trên gương mặt này không biểu lộ có công phu gì xuất sắc lắm. Nàng lại lấy thân liễu yếu ra đi khiêu chiến với kiếm thuật vang danh La Sơn Ngũ Đạo. Quả thật đã khiến người xem cảm thấy lạnh người.

Kim Kiếm Động Tân nghe vậy phần khởi, hớn hở rung rung thanh kiếm trên tay lão quay ra sau lưng nói với tứ đạo:

- Tứ vị sư đệ lùi lại, ngu huynh sẽ ...

Trí Mẫn không để cho lão ta nói hết, nàng liền nhã nhặn nói:

- Đạo trưởng khoan đã, giao đấu đơn độc sẽ không được vui!

Đôi mắt tam giác của Kim Kiếm Động Tân ngậy ra kinh ngạc, lão hỏi:

- Cô nương! Người ...

Trí Mẫn thông thả lùi lại hai bước và nói:

- Các vị ngại gì mà không liên thủ.

Lại tấu lên một trường nhiệt náo trong bốn lão đạo còn lại, có người tỏ vẻ quan tâm lên tiếng khinh bạc hỏi:

- Ngũ vị đạo gia chúng ta liên thủ, người sao chịu nổi?

Gương mặt hoa của Trí Mẫn bỗng gợn lên sắc đỏ, nét đỏ đã hiện trên mi đỉnh, nàng không muốn nói nhiều, đưa tay tuốt kiếm.

Xoạt! Hồng quang xuất hiện sáng ngời. Thanh Đồng Phong bảo kiếm trong tay nàng khẽ vẩy lên và nàng lên tiếng nói:

- Kiếm của bốn cô nương không chịu khuất phục ai cả.

Thanh Đồng Phong bảo kiếm vừa ra khỏi bao, khách chủ tại trường đấu ai nấy đều bỗng giật mình, thật có thể nói rằng:

“Mỹ nhân như ngọc kiếm tựa hồng”.

(Người đẹp như ngọc, kiếm tựa cầu vồng) Toàn trường lập tức ồ lên một tiếng khen như sấm dậy.

Kim Kiếm Động Tân cũng thầm khen:

“Quả là kiếm tốt”.

Tham niệm của lão lại trôi dạt, lão lập tức nói với Trí Mẫn:

- Năm người liên thủ, đó là điều người cam tâm tình nguyện!

Trí Mẫn khê nhướn đôi mày ngài và nói:

- Chớ nói nhiều, hãy mau xuất chiêu!

Kim Kiếm Động Tân hừm lên một tiếng trầm trầm, lão vẫy tay về phía sau ra hiệu cho tứ đạo và quát to:

- Kề vai! Lên!

Tiếng quát chưa dứt, thành thanh kiếm trong tay lão đã vạch lên một đóa hoa kiếm to như chiếc đầu lao vào tấn công Trí Mẫn.

Từ khi Trí Mẫn tiếp thu kiếm pháp của Bích Tiêu tiên trưởng, nàng và Trung Cường ngày đêm không ngừng tham cứu luyện rèn, kiếm thuật của nàng đã đạt đến trình độ tâm thủ hợp nhất, đăng đường thập nhất, lộ hỏa thuần thanh. Nàng nào có xem La Sơn Ngũ Đạo ra gì. Nhưng tính nàng cẩn thận biết rằng không nên ngạo mạn thái quá, e rằng gây sự bất mãn cho huynh muội Thư Hùng giáo chủ mà nảy sinh rườm rà phức tạp dẫn đến phiền phức lôi thôi làm hỏng đến đại sự. Do vậy, nàng khê mỉm cười, thi triển Tinh Hoan Tử Công Bộ xẹt người lùi lại bảy thước nhưng vẫn chưa vận kiếm hoàn thủ.

Sở dĩ nàng lùi lại bảy bước là có ý chờ cho ngũ đạo cùng lên một lượt, lúc ấy nàng sẽ xuất thủ khổng chế, đỡ phải phiền phức lôi thôi tốn thêm thời gian.

La Sơn Ngũ Đạo giờ đây vây quanh Trí Mẫn, cả bọn thấy Trí Mẫn không dám nghênh chiến, liền cho rằng sức lực của nàng không đủ nên cả bọn quát vang, đồng thời xuất thủ ào lên tấn công.

Khang Trí Mẫn thấy thời cơ đã đến, nàng quát lên:

- Đến thật đúng lúc!

Hồng quang cuộn cuộn xoay tròn, kiếm khí bức người, kinh phong kích động kiếm quang tạo thành một màn nhiều màu lấp lánh.

Một loạt tiếng gãy vỡ vang lên. Xoạt! Xoạt! Xoạt! Hàn quang bắn ra tứ phía.

Bóng người thoáng hợp chợt tan, tiếng ai da kinh hoàng vang lên không dứt.

Trí Mẫn hoành kiếm trước ngực, miệng khê mỉm cười.

La Sơn Ngũ Đạo mỗi người thoái lùi bảy thước, năm thanh trường kiếm trong tay giờ đây chỉ còn là năm đoản kiếm. Trong mắt ngũ đạo lúc này không còn một chút thần khí, cả bọn rùng mình ớn lạnh.

Những người bên ngoài trường đấu tất cả đều nhìn không rõ chuyện gì xảy ra. Mãi đến khi nhìn thấy năm thanh trường kiếm kim, thủy, mộc, hỏa, thổ trong tay ngũ đạo không còn thanh nào nguyên vẹn, toàn trường lại vang lên tiếng reo hò tán thưởng.

Trí Mẫn ôm kiếm đứng nghiêm hướng về mọi người gật đầu đáp lễ.

Thư Hùng giáo chủ Hoàng Phổ Anh đang đứng trước sảnh, đột nhiên cao giọng kêu lên:

- Khang cô nương, mau nấp xuống!

Trung Cường cũng đồng thời quát vang:

- Ác đạo thật to gan!

Cùng với tiếng quát, hai bóng người đã lẳng không bỏ xuống.

Thân ở trên không, hai người đã phát tay áo liên hồi, phát ra một đạo kinh phong.

Khang Trí Mẫn nghe thấy tiếng nhắc nhở, nàng tức tốc thi triển Tinh Hoan Tử Công Bộ xẹt ngang né tránh. Năm thanh đoản kiếm như năm đốm sao sa lập tức xẹt ngang thân nàng.

La Sơn Ngũ Đạo sau khi phóng vút năm thanh đoản kiếm đi, cả bọn cũng liền co giò tháo chạy thoát thân. Cả bọn tận lực thi triển kinh công bỏ chạy về hướng dẫn ra ngoài núi.

Thân ảnh Trung Cường tựa như một luồng ánh sáng xẹt đi, từ trên không chàng đã bổ nhào xuống chắn ngay trước mặt La Sơn Ngũ Đạo.

Ngũ đạo thấy Trung Cường đi sau mà đến trước, giờ đây chàng đang đứng ngang trước mặt. Ngũ đạo bủn rủn tay chân tựa như lũ chuột thấy mèo và đồng loạt quay đầu co giò bỏ chạy.

Trung Cường ghét nhất là bọn thừa cơ đánh lén, đời nào chàng lại buông tha cho ngũ đạo, chân chàng điểm nhẹ xuống đất, chàng vọt người, lộn nhào vượt qua đầu của ngũ đạo và lại đứng chắn ngang đường.

Suýt chút nữa Khang Trí Mẫn đã bị đoản kiếm kích trúng. Trong lòng nàng cũng căm hận La Sơn Ngũ Đạo, nàng vung kiếm và kêu lên:

- Cường ca ca, để đó cho muội!

Trung Cường nào chịu nghe lời, chàng liền lên tiếng nói:

- Huynh định sẽ khiến cho năm lão mồi trâu này sống dở chết dở.

Nói xong thân chàng như con cá bơi trong dòng nước, chàng múa tay vun vút trước mặt ngũ đạo, lúc trái khi phải, lúc trước lúc sau, hữu chưởng tả chỉ. Khi điểm khi vỗ, lúc thúc lúc giạt. Khiến cho La Sơn Ngũ Đạo muốn đi cũng không được, muốn đấu cũng không xong.

Chiêu thức của Trung Cường cứ hư hư thực thực nhằm vào các đại huyệt trên người năm lão.

Phút chốc năm lão đã bị Trung Cường đuổi chạy vòng vòng trong diễn võ trường, cảnh tượng tựa như những hình ảnh xoay tròn trên ngọn đèn kéo quân.

Nhưng chưởng chỉ của Trung Cường chỉ cách thân mấy lão trong gang tấc, hư hư thực thực. Nếu không tránh thì thấy nhằm vào đại huyệt, nếu tránh thì thấy đó là hư chiêu.

Mấy phút sau, lối đùa giỡn của Trung Cường đã khiến cho ngũ đạo thở lên hồng hộc, áo quần xốc xếch, người nào người nấy ướt đầm mồ hôi, lại thêm bùn đất bết lên trên mặt.

Nên mặt mũi cả bọn giờ đây như được hóa trang văn vận tựa như được hóa trang để tham gia hí kịch, thật là không dễ hình dung.

Tính trẻ con của Trung Cường lại trỗi dậy, chàng vẫn chưa dừng tay, bóng chàng giờ đây như hồ điệp vờn hoa, giao long náo động Không nghĩ không ngừng.

Mãi đến khi Trí Mẫn đứng bên cạnh, thấy chàng đã hơi quá lố nàng liền ngược lên nhìn trời và lên tiếng nói:

- Cường ca ca, đã không còn sớm nữa, đừng để lỡ dở đại sự nơi Liễu Lâm điểm.

Trung Cường nghe nhắc, chàng bỗng giật mình mới nhớ rằng không còn bao nhiêu thời gian, chàng chợt kêu lên:

- Ấy da. Mẫn muội không nhắc thì ngu huynh đã quên mất.

Bóng chàng xẹt qua, sau đó là tiếng ngân lạnh lạnh vang lên, ánh sáng xanh bỗng tỏa bốn phía. Chàng lại lên tiếng:

- Mấy lão đạo mồi trâu, hãy giữ lấy chút ký hiệu của ta.

Ánh sáng chói mắt, hàng ngàn sợi tóc phiêu bồng cuộn theo kinh phong mà phi vũ, nhuyễn như lông bò, dài ngắn không đều.

Đến khi Trung Cường dừng tay, thu kiếm, thanh quang kiếm mất nhưng tóc đen vẫn còn bay trong gió lộng.

Trung Cường cho kiếm vào bao, sau đó đứng thẳng mỉm cười. Những búi tóc to to trên đầu của La Sơn Ngũ Đạo đã không cánh mà bay, không dài không ngắn, tóc trên đầu của mỗi người đều còn khoảng hơn một tấc. Không nam không nữ, hành động của La Sơn Ngũ Đạo giờ đây trông rất buồn cười.

Trí Mẫn thấy vậy không nhịn được, bỗng nhoẻn miệng cười và lên tiếng:

- Cường ca ca, huynh cũng quá ...

Thư Hùng giáo chủ Hoàng Phổ Anh lúc này vẫn còn đứng ngưng thần ở trên võ đường.

Thầm nghĩ:

“Vị Cường thiếu hiệp này đùa chơi cũng quá ác ý, không chừng nổi nhục này sẽ khiến người cảm hận, khó quên hơn mối huyết thù”.

Gương mặt của Kim Kiếm Động Tân xanh rờn ánh thép, đôi mắt lão tràn đầy ánh lửa, lão cất tiếng như quỷ khóc ma gào:

- Họ Cường kia, người định sẽ làm gì với mấy đạo gia đây?

Trung Cường cười nhạt và nói:

- Phần của ta đến đây là xong, các người chỉ việc trốn chạy thoát thân.

Kim Kiếm Động Tân nghiêng răng kèn kẹt và gằn giọng nói:

- Được! Thanh Sơn bất cải, lực thú trường lưu, chuyện hôm nay người hãy nhớ lấy. La Sơn Ngũ Đạo còn sống trên đời, sẽ có một ngày trả lại cho người một cách sòng phẳng. Đi.

Bốn lão đạo còn lại cũng ném về phía Trung Cường một cái nhìn oán độc. Nhìn giáo chủ Hoàng Phổ Anh, lạnh lạnh mỉm cười. Sau đó cả bọn mới vượt ra khỏi diễn võ đài, đi thẳng về phía con đường dẫn ra khỏi núi.

Lúc này hai bên khán đài, các cao thủ võ lâm và một số nhân sĩ tìm đến xem hội sau khi thấy Trí Mẫn xuất tuyệt chiêu đánh bại ngũ đạo. Mọi người đã có phần nể sợ Trung Cường và Trí Mẫn, không dám ở lại rầy ra sinh sự, lần lượt từng người, từ tốn bỏ đi.

Đến khi Trung Cường cắt xong tóc của ngũ đạo thì họ đã bỏ đi gần hết.

Người của Thư Hùng giáo cũng không ai nhắc đến chuyện tỷ đấu quá chiêu.

Hoàng Phổ Yến liền đứng trước sảnh kêu lên:

- Ca ca, một trường náo nhiệt đã qua rồi, còn đứng ngây người ở đó làm gì?

Trung Cường liền quay sang Hoàng Phổ Anh vòng tay nói:

- Tại hạ đến đây, đã mang đến cho giáo chủ không ít phiền toái. Tại hạ ... Tại hạ ...

Chàng chỉ nói đến đó thì Hoàng Phổ Yến đã đến bên cạnh và nói:

- Thiếu hiệp nghe rồi chứ, ca ca của ta đã truyền lệnh chuẩn bị chỉnh tề để tiếp khách.

Không chừng chúng ta dùng bữa xong thì nghĩa trọng nghi thức các loại cũng chưa chắc chuẩn bị đã xong!

Trung Cường cười khổ nói:

- Thật là ... Làm khổ các vị quá.

Hoàng Phổ Yến mỉm cười nhu mì và nói:

- Thiếu hiệp không được chối từ, nếu ta giữ không được khách lại thì ca ca sẽ chê ta là vô dụng cho mà xem!

Nói xong nàng liền dắt tay Trí Mẫn uyển chuyển đi về bậc thang dẫn lên đại sảnh.

Trung Cường đành phải cất bước theo sau. Lúc này trong sinh tiệc rượu đã chuẩn bị sẵn sàng. Sơn hào hải vị hết sức phong phú và vô cùng thịnh soạn.

Trong đại sảnh, cột kèo chạm trở tinh vi. Kim bích huy hoàng không thua gì nội phủ của các công thần khanh tướng.

Trong suốt gian sảnh rộng rãi, đã bày hơn mười dãy bàn tiệc.

Mọi người căn cứ theo phẩm trật mà chia nhau ngồi ... Chỉ còn chiếc bàn ở giữa là còn một số ghế trống đang chờ Trung Cường.

Lúc Trung Cường và Phổ Yến bước vào sảnh, tất cả mọi người có mặt trong phòng đều đứng lên nghiêm túc, không nói một lời.

Giáo chủ Thư Hùng giáo Hoàng Phổ Anh lên tiếng tuyên bố:

- Hôm nay tất cả lễ nghi đều không miễn hoàn toàn nhưng các vị được phép no say, thứ nhất là để hân hoan chào đón hai vị khách quý, thứ hai là để mừng cho cuộc tỷ luận võ nghệ hôm nay đã thành công, những tiểu tiết không đáng ở võ trường xin cứ để tan theo men rượu!

Hoàng Phổ Anh nói xong, những đà, hương, đàn chủ của Thư Hùng giáo đều reo hò vang dậy.

Lúc ấy, Hoàng Phổ Anh liền đưa tay nhường khách:

- Cường thiếu hiệp và Mẫn cô nương giá lâm bốn giáo. Núi Tư Không này như sáng hẳn lên, mời hai vị lên ngồi đầu tịch.

Trung Cường vội nói:

- Không được, không được. Bang có bang quy, giáo có giáo pháp, xin giáo chủ hãy lên.

Nhưng Hoàng Phổ Anh lại khiêm tốn chối từ. Hai người cứ nhường qua nhường lại, không ai quyết định.

Đôi mày ngài của Trí Mẫn nhướng lên, vang lên tiếng nói:

- Theo ý muội, hay là mời Trịnh lão tiên bối ngồi tại ghế đầu làm ngôi chủ xướng, mọi người còn lại sẽ ngồi xung quanh.

Trịnh Tái Hưng vuốt chòm râu bạc cười lên ha hả và nói:

- Mẫn cô nương đã nói vậy, thì lão hủ cũng không khách sáo.

Nói xong ông bước lên ngồi ngay ghế đầu. Mọi người còn lại liền chia nhau ngồi xuống.

Bên trái là Trung Cường và Hoàng Phổ Anh, bên phải là Khang Trí Mẫn và Hoàng Phổ Yến.

Ly trà tách rượu, bàn luận huyền thuyên bữa tiệc kéo dài đến tận hoàng hôn. Trung Cường ngổ ý cáo từ, huynh muội Hoàng Phổ lại ép nài ở thêm chút nữa. Giáo chúng của Thư Hùng giáo hướng về hai người luân phiên kính tâu.

Chủ khách vui đến tận cùng, đến khi ánh trăng đã chênh chếch đầu đông.

Trung Cường đứng dậy nâng ly và lên tiếng:

- Các vị, tại hạ và Khang sư muội đi qua quý giáo lại được khoản đãi thịnh tình, cảm kích không lời tả xiết. Nhưng vì có yếu sự tại thân, tại hạ không thể ở lâu. Sau này nếu quý giáo có chỗ nào cần tới tại hạ, tại hạ sẽ không ngại khuyến mã chi lao. Giờ đây tại hạ xin mượn hoa kính phật, mời tất cả cạn ly!

Nói xong, chàng ngửa cổ uống cạn ly rượu trên tay.

Thư Hùng giáo chủ Hoàng Phổ Anh biết Trung Cường quyết ý phải đi lúc này liền vỗ tay và nói:

- Bày đội tổng khách.

Trong sảnh bỗng có một tràng tiếng dạ vang vang lên như sấm tiếp đó câu, bày đội tổng khách, được lặp lại thêm lần nữa. Tất cả giáo chúng trong sảnh lập tức chạy ra ngoài.

Trong sảnh giờ đây chỉ có Trung Cường, Trí Mẫn, Trịnh Tái Hưng và huynh muội Hoàng Phổ Anh.

Hoàng Phổ Yến nắm tay Trí Mẫn. Không muốn xa rời lên tiếng nói:

- Mẫn muội muội xong việc bất luận thế nào muội cũng phải trở lại núi Tư Không mà chơi ít ngày đấy nhé!

Vừa nói nàng vừa đưa ánh mắt rưng rưng liếc sang nhìn trộm Trung Cường một cái.

Khang Trí Mẫn tính tình ôn hậu lại là con người đa cảm, mắt nàng cũng thấy cay cay và thấp giọng nói:

- Yến tỷ tỷ, chỉ cần muội và Cường huynh giải quyết công việc thỏa đáng. Trên đường trở về Thần Phong thế nào cũng phải đi qua núi Tư Không, nhất định lệnh muội sẽ tạt vào ghé thăm và ở chơi ít ngày.

Lúc này có một trung niên hán tử tay cầm ngọn cờ tam giác chân chạy như bay vào trong sảnh và cung kính nói:

- Khải bẩm giáo chủ, nghĩa trưởng nghi thức đã chuẩn bị xong, thỉnh Cường thiếu hiệp và Khang cô nương khỏi giá!

Thư Hùng giáo chủ Hoàng Phổ Anh khoát tay và nói:

- Ta đã rõ.

Sau đó quay sang Trung Cường mỉm cười và nói:

- Cường thiếu hiệp, mời!

Trung Cường cũng cũng không khiêm tốn khách khí thêm nữa, chàng cũng gật đầu mỉm cười và nói:

- Đa tạ hiền huynh muội.

Phía dưới bậc thềm trước đại sảnh có hai hàng đàn chủ hoàng y đứng dọc hai bên.

Người tuy không nhiều nhưng tất cả đều vận đồng phục hoàng lam, đứng ôm trường kiếm giữ lễ thần thái hết sức nghiêm trang kính cẩn.

Trung Cường biết rõ đàn chủ là chức vị khá cao nên trước hai hàng người đang đứng cung kính tiến chân, chàng vội bước lên hai bước, vòng tay lên tiếng:

- Làm phiền các vị đàn chủ, tại hạ cảm thấy hết sức bất an.

Hai hàng đàn chủ đồng thanh lên tiếng đáp lại:

- Thiếu hiệp quá khiêm nhượng.

Trịnh Tái Hưng tiến hai người đi khỏi bậc thang, ông liền lên tiếng nói:

- Sư huynh muội thiếu hiệp bảo trọng, bỏ quá cho lão hủ không thể tiến xa.

Trung Cường liền vòng tay cung kính đáp:

- Xin tiên bối dừng bước.

Trung Cường và Trí Mẫn phía trước, huynh muội Hoàng Phổ Anh đi ở phía sau, bốn người vượt qua đội hình của mấy vị hoàng y đàn chủ.

Giờ đây đã đến đại môn, hai dãy hoàng y đàn chủ cũng lần lượt nói gót theo sau.

Bên ngoài đại môn, nơi quảng trường rộng rãi có mấy mươi hương chủ áo lam nai nịt chỉnh tề, dưới ánh sáng lung linh mát rượi của ánh trăng đêm, tất cả đang bông đại đao, đơn chưởng đặt trước ngực và nghiêng người thi lễ.

Trung Cường cũng chấp tay trả lễ, miệng chàng liên hồi thốt lên:

- Đa tạ, đa tạ!

Trí Mẫn cũng gật đầu liên tiếp miệng nhoẻn cười tươi và thông thả bước đi.

Ra khỏi đại môn thì thấy đà chủ các lộ của Thư Hùng giáo đã xếp thành dãy dài thẳng tắp đèn đuốc sáng tựa ban ngày. Các đà chủ cao thấp không đều, tuổi tác bất nhất nhưng ai nấy đều y phục chỉnh tề, lưng đeo binh khí đứng thành hai dãy.

Khi Trung Cường và mọi người vừa đến thì hai hàng người đã đồng thanh hô vang:

- Cung tống Cường thiếu hiệp hạ sơn!

Trung Cường thấy vậy chàng vội vàng vòng tay đáp lễ.

Thư Hùng giáo chủ Hoàng Phổ Anh bước lên một bước mỉm cười và nói:

- Sau này Cường thiếu hiệp hành tẩu giang hồ, mong thiếu hiệp giúp thêm cho các đà của bốn giáo, nếu có điều chi cần sai bảo, thì cũng không nên khách sáo.

Trung Cường vội lên tiếng đáp:

- Nào dám, nào dám, sau nay tại hạ còn phải nương tựa nhiều vào quý giáo!

Tiếp nối theo, hai hàng đà chủ là hai hàng đại hán áo đen, tay gươm cao ngọn đuốc xếp dài một dãy đến trước cổng sơn trại, có lẽ có đến mấy trăm người. Kiểu xếp người thành hàng để tiễn của Thư Hùng giáo trong các bang hội trên giang hồ cũng là điều hiếm thấy.

Bên ngoài cổng trại có tám đại hán khôi ngô tuấn tú ăn mặc trang nhã đang đứng chờ ở đó.

Hai người dắt ngựa, hai người đang thẳng yên cương. Hai người còn lại tay bưng khay rượu, hai người sau cùng bưng hai khay chứa vàng thỏi lấp lánh.

Lúc này huynh muội Hoàng Phổ Anh đã bước lên phía trước, nhón tay rót lấy hai cốc rượu là lần lượt mang đến trước mặt Trung Cường và Trí Mẫn cùng lên tiếng nói:

- Xin cạn ly này để kỷ niệm ngày gặp gỡ!

Huynh muội họ đều có tâm sự trong lòng, ngữ ý thâm trầm khiến người nghe cũng sinh bùi ngùi.

Sinh ly tử biệt vốn là chuyện khiến người ta buồn nhất, trong phút này làm sao không khiến lòng người u sầu thương cảm cho nỗi biệt ly?

Trung Cường và Trí Mẫn tuy sơ kiến cùng huynh muội Hoàng Phổ Anh chưa lâu, nhưng tận đáy lòng ai cũng đã khắc sâu tình bằng hữu, lại thêm đại lễ tiễn đưa, khiến hai người càng khó diễn đạt lòng mình trước lúc chia tay ly biệt.

Trí Mẫn và Trung Cường đón lấy ly rượu uống cạn một hơi, sau đó cùng lưu luyến nói:

- Xin Hoàng Phổ huynh trở lại tổng đàn!

Huynh muội Hoàng Phổ lại lấy mỗi người hai đỉnh vàng và bước tới hai cỗ ngựa của Trung Cường và Trí Mẫn, sau đó cho vào túi nhỏ trên yên, cả hai đồng thanh nói:

- Đây là chút lộ phí đi đường.

Trung Cường vội vàng lên tiếng cảm ơn:

- Chúng ta kết giao bằng đạo nghĩa, hiền huynh muội hà tất phải phụng phí.

Đôi mắt phượng của Hoàng Phổ Yến bỗng chuyển sang nhìn chàng, nàng cất giọng thâm trầm nói:

- Đây là thông lệ trong võ lâm, là quy củ của giang hồ chứ không phải là xem thường người ... Người và Mẫn muội muội.

Chữ người vừa ra khỏi miệng nàng bỗng e thẹn mặt đỏ đến tận mang tai.

Trung Cường cũng thấy không thể chối từ, chàng đành phải lúng túng nói:

- Như vậy ... Xin đa tạ Hoàng Phổ cô nương.

Nói xong, chàng cũng có phần hơi lúng túng, gương mặt bỗng thoáng ửng hồng.

Lúc này Hoàng Phổ Anh cũng lên tiếng nói:

- Mẫn cô nương, Yến muội từ nhỏ đã không có người làm bạn, mong cô nương thỉnh thoảng đến trại để hàn thuyên.

Hoàng Phổ Anh tuy là giáo chủ của một giáo phái nhưng với chuyện nhi nữ tư tình cũng bất giác có phần thẹn thùng.

Khang Trí Mẫn mỉm cười tự nhiên, thoải mái nói:

- Muội đã nói qua với Hoàng Phổ tỷ tỷ rồi, ngày khác nhất định sẽ đến thăm.

Trung Cường thấy trăng đã lên cao, có lẽ giờ này cũng gần đến canh một, chàng liền lên tiếng nói:

- Thiên lý tương tống rồi cũng có hồi ly biệt, tại hạ xin cáo từ tại đây. Xin đa tạ tấm thịnh tình của hiền huynh muội.

Thư Hùng giáo chủ liền vẫy tay và nói:

- Dắt ngựa đến.

Bốn đại hán áo đen, hai người dắt mỗi cỗ ngựa, cả bọn từ từ dắt ngựa đến nơi.

Trung Cường và Trí Mẫn không muốn lên ngựa ở đây. Hai người kiên quyết xin huynh muội Hoàng Phổ Anh trở về sơn trại. Nhưng huynh muội Hoàng Phổ cứ mãi thúc giục nên hai người đành phải lên ngựa.

Thư Hùng giáo chủ Hoàng Phổ Anh liền vòng tay và nói:

- Hai vị, xin bảo trọng!

Trung Cường chưa kịp đáp lời thì từ trong cổng trại bỗng có tiếng đàn sáo hòa tấu vọng ra, tiếng nhạc dịu dạt du dương tựa như mây trôi nước chảy.

Tiếng Hoàng Phổ Yến tha thiết gọi:

- Mẫn muội muội, lúc nào chúng tôi cũng đang chờ muội muội!

Khang Trí Mẫn ngồi trên lưng ngựa vẫy tay đáp lời:

- Hoàng Phổ tỷ tỷ, xin hay trở về, tạm biệt.

Lúc này tiết nhạc lại chuyển sang tấu khúc Hương Quan Tam Điệp, khúc điệu uyển chuyển nghe thật thê lương.

Trung Cường quay đầu nhìn lại mấy lần, vẫy tay từ biệt và từ từ cưỡi ngựa xuống núi, đi được mấy trăm trượng vẫn còn thấy ánh sáng và tiếng nhạc trên núi vọng xuống, chàng bỗng thở dài và buột miệng nói:

- Huynh muội Hoàng Phổ quá đổi thịnh tình!

Trí Mẫn mỉm cười và nói:

- Muội thấy Hoàng Phổ Yến đối với huynh có chút gì đó bất thường kỳ tình.

Trung Cường khẽ giật dây cương, con Ô Long liền vọt lên đi kề với cỗ Tảo Hồng, chàng trầm giọng nói:

- Mẫn muội, sao muội lại nói vậy, lòng huynh ra sao lẽ nào muội lại không hiểu?

Trí Mẫn đột nhiên bỗng trở nên đa sầu, thương cảm, nàng cũng thở dài và nói:

- Đời người đầy rẫy thăng trầm biến cố, ai có thể biết được ngày mai ... Đâu!

Trung Cường thấy Trí Mẫn bỗng nhiên trở nên u sầu, bất giác chàng lấy làm kỳ dị và lên tiếng hỏi:

- Mẫn muội muội, vì sao muội lại nói ra những lời như vậy. Chúng ta là một đôi thanh mai trúc mã, đã lớn lên cùng nhau nơi Lãnh Vân tự. Lẽ nào trong thiên hạ lại có người thân thiết hơn chúng ta hay sao? Nếu huynh có một dạ hai lòng, hãy để cho ...

Trí Mẫn bỗng thúc con Tảo Hồng cất vó lên xa Trung Cường năm trượng, đồng thời nàng cất tiếng cười và cao giọng nói:

- Nói huyền thuyên như vậy để làm gì? Đã gần canh hai rồi. Nếu hôm nay không đuổi kịp Khôn Long lão tiên bối thì không biết ngày nào mới có thể gặp người. Nhanh lên một chút đi!

Trung Cường cũng không nhắc lại chuyện không vui, chàng liền giật cương thúc ngựa và nói:

- Mẫn muội nói đúng.

Ánh trăng vàng vạc sáng trong, rừng cây loang loáng lướt qua, gió nhẹ hắt hiu mát rượi.

Do hai người quyết tâm một lòng lên đường cho kịp nên cả hai cho ngựa sai vó lao đi, không nói với nhau lời nào cả. Chỉ có tiếng vó ngựa lanh lảnh vọng lên cũng đủ vui tai.

Đột nhiên Trung Cường ngậy người kinh ngạc và chỉ tay về phía xa xa. Sau đó lên tiếng có vẻ bồn chồn sốt ruột:

- Mẫn muội nhìn xem, đó là cái gì?

Trí Mẫn nhìn theo hướng tay Trung Cường chỉ, nàng ngơ ngác nói:

- Muội có thấy gì đâu?

Trung Cường biết rằng tuy kiếm thuật của Trí Mẫn siêu tuyệt nhờ sự chỉ điểm của Bích Tiêu tiên trưởng, nhưng nội công của nàng không sao bằng mình. Bởi lẽ chàng đã được Lục Dã Khôn Long lão tiên bồi luyện rèn trong năm năm trường, hơn nữa lại gặp được Băng Thiềm kỳ ngộ. Do đó mục lực khác nhau là điều dễ hiểu.

Chàng lên tiếng hỏi:

- Muội không thấy thật à?

Từ trên lưng ngựa, Trí Mẫn bỗng tung người lên không, vọt thẳng lên một ngọn cây các đó ba trượng. Nàng đưa mắt nhìn về phía xa xa lập tức kêu lên:

- Cường ca ca, có phải là một đạo ánh hồng vọt lên như tên bắn ở phía trước phải không?

Trung Cường cũng tung mình lên ngọn cây, chàng đưa mắt nhìn về phía ấy, bỗng vui sướng như điên, nắm lấy vạt áo của Trí Mẫn và nói:

- Mẫn muội, nhanh lên, nhanh lên, đó chính là Khôn Long lão tiên bối đang đi trong đêm, nhanh lên.

Sau đó chàng từ trên ngọn cây, lộn nhào mấy lượt và nhẹ nhàng đáp xuống trên yên ngựa.

Trí Mẫn tuy chỉ thấy một đạo ánh hồng, nhưng nàng tin tưởng vào mục lực cực mạnh của Cường ca ca. Nàng cũng vội vàng triển thể Nhu Yển Đầu Lâm trở về yên ngựa.

Trung Cường giắt cương liền tay, thúc ngựa phi như tên bắn đồng thời nói với Ô Long:

- Ô Long à, ta và người đã đi ngàn dặm, chỉ để truy theo Khôn Long lão tiên bối. Người phải phát huy linh tính, trong đêm tối không được đi lầm đường!

Trí Mẫn nghe chàng khẩn cầu, nàng cảm thấy tức cười nhưng không dám cười. Nàng chỉ biết thúc ngựa theo sát bên chàng, không dám rời xa một bước.

Ô Long và Tảo Hồng sai vó ào ào lao nhanh xuống núi, tiếng vó ngựa vang lên dồn dập. Hai cỗ bảo mã quả thật đã thông linh tính, không cần chủ nhân ra roi thúc giục, cả hai cất lên từng tràng hí dài, cất vó phóng như bay về phía Liễu Lâm, khí thế hùng hục, ào ào lướt tới như hai cuộn khói.

Trong thoáng chốc hai người đã vượt qua một khoảng đường dài. Giờ đây từ phía xa xa trước mặt đã thấy một vạt nhà cửa thấp thoáng hiện ra dưới ánh trăng ngà. Hai người đưa mắt ước lượng, có lẽ đây là Liễu Lâm tiểu trấn.

Ai ngờ Ô Long lại không phi về phía thị trấn Liễu Lâm mà lại chuyển bôn về phía đông bắc của trấn Liễu Lâm. Nơi có vạt rừng phong vậy phủ. Dù cho chủ nhân gò cương chuyển hướng nhưng Ô Long vẫn một mực bươn đi.

Mấy trăm trượng đường phút chốc đã đến nơi.

Trung Cường đưa mắt nhìn quanh vạt rừng phong một lượt thì thấy trong rừng sừng sững một phiến bia mộ cao to. Trên mặt bia khắc ba chữ lớn Ấn Cửu Chung.

Phía trước mộ bia có một người đang ngồi ở đó. Vừa nhìn thấy người ngồi trước mộ bia, chàng bỗng vui mừng kích động. Không kịp cho ngựa dừng lại chàng đã buông cương tung mình xuống ngựa. Hai chân lại điểm xuống đất, thân chàng bắn vọt về phía vạt rừng phong.

Chàng vui mừng hoan hỷ reo lên:

- Tiền bối, tiền bối! Cường nhi nhớ tiền bối ...

Nói đến đó, cổ họng chàng bỗng nghẹn đắng, vui mừng ứa lệ, thân chàng đã phủ phục vào lòng của Lục Dã Khôn Long tiền bối, lúc này đang ngồi trước mộ bia vận công điều tức, chàng ào vào lòng người như đứa con lạc mẹ đã lâu giờ này được gặp mẹ hiền.

Gương mặt của Lục Dã Khôn Long hần lên nét phong trần tiêu tụy và thoáng nét buồn khổ. Đôi mắt bà đã ướt đẫm lệ, một tay ôm chặt Trung Cường, một tay khẽ lau nước mắt.

Cất giọng nghẹn ngào:

- Cường nhi, hài tử ...

Lời không thành tiếng, nước mắt tuôn như mưa rơi:

- Tiền bối ...

Trí Mẫn cũng nhảy ào xuống ngựa và cũng ngã bổ vào lòng Lục Dã Khôn Long.

Lục Dã Khôn Long một tay ôm lấy Trí Mẫn, một tay ôm Trung Cường mắt đẫm lệ, hai vai khẽ run run, cố nén xúc động và lên tiếng:

- Hài tử, khổ thân các con, ta ...

Bà không sao thốt được lên lời, bà chỉ xiết chặt hai bạn trẻ vào lòng, bà khẽ cọ cọ cằm vào tóc của Trung Cường và Trí Mẫn, nước mắt vẫn tuôn ra không ngớt.

Giờ đây chỉ nghe tiếng lá xào xạc vang lên trong đêm vắng. Ba người hợp thành một khối không nói nên lời. Từ phía xa xa vọng lại tiếng chuông chùa nghe thật âm u sầu thảm.

Thật lâu sau, Lục Dã Khôn Long mới đưa tay lau đi hai dòng nước mắt trên má và dịu dàng lên tiếng:

- Cường nhi, con đã được chiếc Khảm Địa Kính của Võ Lâm Quái Tăng truyền lại. Đó chính là cơ hội ngàn năm có một trong giới võ lâm. Đó cũng là kỳ ngộ của con, từ nay về sau tất cả trách nhiệm về sự hưng vong của võ lâm đều đổ lên một mình con. Do đó con phải tuân theo và giữ gìn võ pháp, chấn hưng võ lâm thế mới không phí hoài một thân tuyệt học và mấy trăm năm truyền thống võ học!

Trung Cường nghe vậy, lòng chàng bỗng trầm giật mình, chàng trầm nghĩ:

“Hóa ra nhất cử nhất động của mình, tiền bối đều nắm rõ”.

Do vậy chàng liền cung kính đáp:

- Đệ tử nguyện nghe theo lời giáo huấn của sư phụ, tận lực xả thân thực hiện. Chỉ vì ...

Trung Cường không biết làm sao để mở miệng hỏi Khôn Long tiền bối. Chàng sợ rằng sẽ xúc phạm đến người. Bởi lẽ lòng chàng vẫn một mực thấy rằng Lục Dã Khôn Long tuyệt nhiên không phải là người đã ra tay sát hại ân sư của mình.

Chàng vượt đường xa vạn dặm, xuyên sơn độ hải đến đây, đã gặp được Khôn Long tiền bối, giờ đây lại không dám lên tiếng hỏi rõ ràng, chàng chỉ phân vân không biết tính sao.

Trí Mẫn thấy chàng khó xử, nàng liền dịu dàng lên tiếng nói:

- Cường ca ca, huynh hãy lấy thanh đao là vật chứng ra xin tiền bối xem thử.

Được Trí Mẫn nhắc nhở nên chàng liền lên tiếng nói:

- Thưa tiền bối, chuyện ân sư của Cường nhi bị hại, không rõ tiền bối có biết không?

Nhắc đến Vạn Tuyệt đại sư, thần sắc của Lục Dã Khôn Long bỗng như bị chấn động mạnh. Nước mắt bỗng nhiên như suối và cất giọng nghẹn ngào:

- Ta ... Biết ...

Trung Cường thất kinh, lòng chàng thềm nói:

“Lẽ nào người lại là ...”.

Chàng không dám nghĩ tiếp. Chàng chỉ lặng lẽ cho tay vào ngực lấy ra ngọn Kim Loan trủy cung kính dâng ra trước mặt Lục Dã Khôn Long.

Chàng cũng cất giọng thê lương nghẹn ngào nói:

- Đây ... Chính ... Là ... Hung khí ... Đã sát ... Hại ân sư của Cường nhi. Do đó ...

Lục Dã Khôn Long vừa thấy ngọn Kim Loan trủy bổng òa lên nước nỡ. Bà đưa tay nắm chặt Kim Loan trủy và ngược mắt lên trời cất giọng ai oán:

- Giai Lệ Kiều Nhã! Người sống phỏng có ý nghĩa gì, người ...

Trí Mẫn thấy Lục Dã Khôn Long nước nỡ khóc ròng, nàng cũng không nén được và cũng lên tiếng thút thít.

Trung Cường cố nén đau thương và nước mắt, chàng lên tiếng hỏi:

- Thưa tiền bối, người nhân ra lai lịch của ngọn trủy thủ này sao?

Đôi mắt của Lục Dã Khôn Long đột nhiên trừng lên, bà ngạc nhiên thật lâu. Sau đó mới chỉ vào bốn chữ nhỏ trên ngọn Kim Loan trủy và trầm giọng nói:

- Giai Lệ Kiều Nhã, chính là nữ danh của ta!

Trung Cường bỗng giật mình không tin, chàng bỗng buộc miệng hỏi:

- Lẽ nào ...

Lục Dã Khôn Long không đợi cho chàng nói hết liền tiếp lời:

- Người dựa vào ngọn phi đao này nên đoán rằng sư phụ của người là do ta sát hại phải không?

Trung Cường vội vàng cung kính đáp:

- Cường nhi, Cường nhi không dám!

Lục Dã Khôn Long đột nhiên biến đổi hẳn thái độ, bà nghiêng chặt răng vào nói:

- Không ... Dám? Tại sao người không nói là không phải. Người khổ nhục đuổi theo ta có phải là có ý báo thù cho kẻ vô tình vô ý lòng dạ sắt đá Hồ Diện Lăng Tiêu có đúng không?

Giọng bà quát vang, thần sắc vô cùng kích động.

Bất giác, Trung Cường lùi lại hai bước, lúng búng ngập ngừng và lên tiếng nói:

- Gan Cường nhi có to bằng trời, thì Cường nhi cũng không dám nghĩ tới chuyện đó.

Cường nhi chỉ muốn hỏi cho minh bạch!

Thần thái giận dữ của Lục Dã Khôn Long vẫn chưa giảm xuống, bà trầm giọng nói:

- Được, ta sẽ cho người điều minh bạch!

Nói xong đưa tay về phía thắt lưng, xoạt! Kim quang lấp lánh, bà lại lấy ra một ngọn Kim Loan trủy giống hệt như ngọn do Trung Cường mang đến, bà khẽ phẩy tay, ngọn trủy thủ đã cắm pháp dưới chân Trung Cường. Bà nói:

- Đây là điều minh bạch ta tả cho người, trước tiên người hãy xem xét ngọn Kim Loan trủy này rồi nói!

Tâm trí của Trung Cường giờ đây rối tung như nắm tơ vò. Chàng chỉ máy móc nhỏ ngọn Kim Loan trủy từ dưới đất lên, đưa lên xem xét cẩn thận, thì thấy ngọn trủy thủ này cùng với ngọn trủy thủ đã sát hại ân sư giống nhau như đúc, không hề có gì khác biệt. Chỉ có điều khác biệt duy nhất là bốn chữ nhỏ khắc trên ngọn trủy thủ kia là Giai Lệ Kiều Nhã, còn trên ngọn trủy thủ này lại khắc rõ bốn chữ Tiên Nô Kim Đế.

Chàng xem xong, vẫn không hiểu rõ, chàng liền hạ giọng nói:

- Cường nhi vẫn ...

- Vẫn chưa hiểu rõ phải không?

Lục Dã Khôn Long nói xong liền khe khẽ thở dài, bà liền quay sang chỉ vào hai phiến đá hai bên và nói:

- Chuyện này kể ra thì dài dòng, các con hãy ngồi xuống đi, ta sẽ cho các con hiểu rõ!

Trung Cường và Trí Mẫn chợt đưa mắt nhìn nhau. Sau đó cả hai chia ra ngồi hai bên tả hữu của Lục Dã Khôn Long.

Lục Dã Khôn Long đưa mắt nhìn xa xăm về phía chân trời và đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Cường nhi, con có biết hàng chữ Tiên Nô Kim Đế khắc trên ngọn trụ thủ loan đao đó có ý nghĩa gì không?

Trung Cường suy luận:

- Nếu Cường nhi đoán không lầm thì có lẽ là tên của một vị nữ tử của xứ Miêu Cương!

Lục Dã Khôn Long gật đầu và nói:

- Không sai chút nào, đó đúng là tên của một vị nữ tử, vị nữ tử này, con đã gặp qua!

Trung Cường kinh ngạc buột miệng kêu lên:

- Con đã gặp qua?

- Ừ!

- Tiền bối! ...

- Con nghe ta nói tiếp!

Lục Dã Khôn Long lại trầm tư hồi tưởng và lên tiếng nói:

- Theo quy tắc nơi xứ Miêu Cương của ta bất luận là sinh con trai hay sinh con gái, trong buổi lễ đặt tên của đứa bé thì tất cả các thân bằng quyến thuộc và bằng hữu đều phải chúc mừng. Người đến chúc mừng phải mang theo một lễ vật nhất định! Ai ngờ lần ấy trong buổi lễ có một thiếu niên người Hán đến dự. Do chàng không rõ tập tục Miêu gia nên chàng đã đến tay không vì vậy đã khiến một số người trong tộc bất mãn. Ta và Tiên Nô Kim Đế được người trong tộc ủy thác là tỷ võ với chàng thiếu niên đó để tranh lý. Ngọn Kim Loan trụ của Tiên Nô Kim Đế đã bị chàng đánh rơi, còn ta đã đấu với chàng suốt ba ngày ba đêm, mỗi người chỉ dùng nước suối và quả đại trong suốt ba ngày đó, đấu hơn ngàn chiêu vẫn bất phân thắng bại.

Khang Trí Mẫn nghe đến nhập thần, nàng thấy Lục Dã Khôn Long dừng lời, nàng sợ người không kể tiếp liền nôn nóng lên tiếng:

- Rồi sau đó?

Trung Cường cũng mở to đôi mắt nhìn chăm chú vào gương mặt của Lục Dã Khôn Long.

Lục Dã Khôn Long cắn nhẹ bờ môi và sau đó trầm ngâm lên tiếng:

- Sau đó cả bọn chúng ta trở thành tri kỷ cùng nhau đi khắp cùng sơn các thủy của xứ Miêu Cương, cùng trải qua những tháng ngày êm đẹp vui tươi. Cùng nhau rửa chân nghịch nước bên suối, hái hoa bắt bướm bên hồ, dưới ánh trăng thanh cùng nhau ngâm vịnh, khi trời sáng lại cùng nhau múa kiếm. Quả thực là đã trải qua một khoảng thời gian đầy ắp những kỷ niệm vui khiến trong đời người mãi mãi không phai.

Trí Mẫn cau mày hơi đỏ mặt và buột miệng nói:

- Giữa nam và nữ, như vậy e rằng sẽ nảy sinh tư tình quyến luyến!

Lục Dã Khôn Long dịu dàng nói:

- Hải tử, con nói thật đúng, nhật cửu sinh tình, vô hình trung ta và Tiên Nô Kim Đế cùng yêu chàng thiếu niên Hán tộc đáng mến đó.

Trung Cường nghe vậy chàng lên tiếng tỏ vẻ không có gì khó giải quyết:

- Điều này cũng không khó, chàng ta cũng nên có sự lựa chọn của mình.

Lục Dã Khôn Long thâm trầm thở dài và nói:

- Chàng đã chọn rồi, chàng phát hiện hai bọn ta đều yêu chàng. Tam thập lục kế, chàng chọn cách dĩ đạo vi thượng. Chàng lẳng lẳng ra đi không nói lời từ biệt, chỉ âm thầm bỏ Miêu Cương trở lại Trung Nguyên.

Trí Mẫn liền xem vào:

- Tiền bối cũng có thể vào Trung Nguyên tìm gặp người ấy để nói rõ một lần!

Lục Dã Khôn Long chấn động tâm tình và nói:

- Đúng vậy, ta đã rời mẹ già, giấu Tiên Nô Kim Đế, một thân một mình vào Trung Nguyên. Nam lục bắc thất, ta đã đi trọn mười ba tỉnh, nhưng người ấy vẫn biệt vô âm tín như thạch trăn đại hải. Từ ấy xứ Miêu Cương đặt tên cho chàng thiếu niên ấy là Thánh Thủ Thần Thâu - một kẻ trộm thần thánh đã lấy đi người con gái xứ Miêu Cương. Nhưng giang hồ Trung Nguyên lại lầm lẫn gọi ta là Thánh Thủ Thần Thâu quả là nực cười.

Trung Cường tự thấy ý kiến của mình cũng không tồi liền lên tiếng nói:

- Người ấy là người trong võ lâm, tiền bối hỏi dò trong giới võ lâm lo gì không dò được dấu vết của người ấy!

Lục Dã Khôn Long thở dài và trầm giọng nói:

- Hà! Ta đã dò hỏi khắp võ lâm, tính tình của ta cũng trở nên dễ nổi giận, hờ ra một chút là động thủ giết người. Những kẻ ác danh gặp ta đều tán mạng, ta đã tạo ra bao nhiêu sát kiếp, đã khai tội không biết bao nhiêu cao thủ hắc đạo. Bốn chữ Lục Dã Khôn Long Thánh Thủ Thần Thâu đã vang danh khắp mười ba tỉnh. Chấn động toàn thể võ lâm Trung Nguyên, ròng rã ba năm, hai tay ta đã thấm máu tanh ...

Trí Mẫn thở dài và nói:

- Tiền bối làm như vậy thứ nhất để giải tỏa tâm tư, hai là mượn điều này khiêu khích khiến chàng thiếu niên lộ diện.

Trung Cường lên tiếng với vẻ hết sức quan tâm:

- Không biết sau đó vị thanh niên Hán tộc đó ấy có lộ diện không?

Lục Dã Khôn Long lắc đầu và nói:

- Chàng không lộ diện. Nhưng điều đó lại làm kinh động đến Tiên Nô Kim Đế lúc ấy đang ở Miêu Cương. Nên Tiên Nô Kim Đế cũng rời Miêu Cương, tùy ý giết người trên giang hồ.

Nhưng Kim Đế lại không lưu lại tên họ thật mà cũng lấy danh hiệu Lục Dã Khôn Long. Nàng ta không phân hắc bạch, không hỏi thiện tà nếu phát lòng là ra tay hạ sát. Do đó lúc này cái tên Lục Dã Khôn Long Thánh Thủ Thần Thâu biến thành đồng nghĩa với nữ la sát trong võ lâm.

Trí Mẫn nghe vậy lắc đầu và nói:

- Làm như vậy e rằng sẽ khiến trong lòng vị thanh niên Hán tộc nọ nảy sinh phản cảm lại càng không muốn ra mặt, trời cao đất rộng, phân hải trùng trùng, tìm một người cũng đâu phải dễ.

Lục Dã Khôn Long lại phục hồi nét hồi tưởng và thông thả nói:

- Hoàng thiên bất phụ nhân tâm (trời không phụ người có lòng), cuối cùng ta cũng hỏi ra được tông tích của chàng.

Khang Trí Mẫn vui mừng buột miệng reo lên:

- A di đà Phật! Tiền bối đã tìm được người ấy rồi.

Trung Cường cũng mừng vui lên tiếng hỏi:

- Người ấy ẩn thân ở đâu?

Không ngờ Lục Dã Khôn Long thần nhiên đáp:

- Thì chính ở ngay Lân Vân tự trên Vũ Thần phong của dãy Hằng Doanh sơn!

Trung Cường giật mình như muốn nhảy bật dậy, chàng kinh ngạc lên tiếng hỏi:

- Thừa tiền bối, người thanh niên Hán tộc đó là ...

Lục Dã Khôn Long chờ đợi nói:

- Thiên Sinh Ngạo Tử Hồ Diên Lăng Tiêu!

Câu chuyện lại chuyển hướng một cách đột ngột ngoài sự dự liệu của Trung Cường và Trí Mẫn, cả hai không biết nói gì cho phải.

Lúc này cả ba người lẳng lặng ngược lên nhìn trời ngấm mây trắng bay giữa đêm trăng sáng. Không gian bỗng trầm lắng lạ thường, đầu đó vang lên tiếng lá rơi xào xạc.

Thật lâu sau, Lục Dã Khôn Long mới cất tiếng, như từ trong mộng vọng về, bà lên tiếng hỏi:

- Thiên Sinh Ngạo Tử năm xưa giờ đây đã biến thành tứ đại giai không Vạn Tuyệt đại sư. Đây lẽ nào lại là sự xếp đặt an bài của đấng cao xanh? Có ý ép người đến vậy!

Lời bà đến đây trở nên vô cùng bi thương sâu thẳm. Khiến người nghe cũng cay cay sống mũi.

Từng giọt lệ của Trí Mẫn đã lăn dài trên má, nàng cất giọng bi thương hỏi:

- Lúc ấy sư phụ của con nói sao thừa tiền bối?

Lục Dã Khôn Long lắc đầu và đáp:

- Hồ Diên Lăng Tiêu không những một mực nói rằng, chàng đã xa cách hồng trần, độn nhập không môn, những chuyện cũ đã không còn nhắc nữa. Mà chàng còn trách ta không nên giết người vô tội một cách bừa bãi tạo thành sát kiếp cho vô lâm như vậy.

Trung Cường nhướng cao đôi mày chàng cảm tức nói:

- Tiền bối phải nói rõ ra những việc làm của Tiên Nô Kim Đế cho người rõ. Hơn nữa những người mà tiền bối ra tay sát thủ thì toàn là những người có ác tích trứ danh, giết đi cũng là điều không quá đáng!

Lục Dã Khôn Long gật đầu và nói:

- Có sao ta lại không nói chứ? Tuy nhiên Lăng Tiêu vẫn không chịu tin ta.

Trí Mẫn dẫu môi và nói:

- Sư phụ con sao lại cố chấp như vậy!

Lục Dã Khôn Long khẽ thở dài và nói:

- Chuyện ấy không thể trách Lăng Tiêu được, bởi vì trong những ngày chàng cùng với ta và Tiên Nô Kim Đế bên nhau, tính tình của Kim Đế không nóng vội như ta, nên chàng tin rằng ta và Kim Đế vào Trung Nguyên cùng một lúc. Những gì đã làm tất nhiên sẽ có liên quan đến với nhau và do ta chủ xướng là chính.

Trung Cường bỗng nhớ đến việc Lục Dã Khôn Long bị giam trong Bi Thiên động, chàng liền lên tiếng hỏi:

- Có phải sư phụ con đã cầm cố tiền bối suốt năm năm ở trong Bi Thiên động?

Lục Dã Khôn Long lắc đầu liên tiếp và nói:

- Không phải, không phải, sư phụ của người chỉ khuyên ta tức tốc trở về Miêu Cương để sám hối bù lại những tội lỗi mà ta đã gây ra trên giang hồ, chờ đợi ngày lai sinh tái thế!

Trí Mẫn lên tiếng, tỏ vẻ vô cùng bất phục:

- Lai sinh! Kiếp lai sinh ai biết sẽ ra sao? Điều ấy quá mù mờ.

Trung Cường lại lên tiếng tỏ vẻ khó hiểu:

- Vậy thì ai đã giam cầm tiền bối trong Bi Thiên động?

Lục Dã Khôn Long cười khỏ một tiếng, giọng bà như muốn khóc thốt lên:

- Đó chính là bản thân ta tự giam ta!

- Chính là tiền bối tự giam mình?

- Đúng, để chứng tỏ lòng dạ ta trong sạch chân thành, trước mặt Phật tổ và sư phụ người ta tự giam mình trong năm năm để sám hối, trong năm năm ấy ta sẽ không sát sinh để chuộc lại năm năm ta ở trên giang hồ với đôi tay vấy máu. Ta chọn Bi Thiên động một là để sư phụ người không ngăn cản ta, hai là ...

Nói đến đây, trên gương mặt phần của Lục Dã Khôn Long bỗng thoáng ửng hồng e thẹn.

Trung Cường bỗng nhớ đến lối xuất động thứ hai của Bi Thiên động ăn thông với Lãnh Vân tự tại vạt rừng tùng phía sau ngọn núi. Chàng liền nói không chọn lời:

- Hai là để sớm hôm gặp mặt sư phụ của Cường nhi đúng không?

Đôi mắt của Trí Mẫn trừng lên nhìn về Trung Cường như trách móc:

Huynh đoán nhầm.

Ngờ đâu Lục Dã Khôn Long gật đầu liên tiếp và nói:

- Đúng vậy! Mỗi tối ta đều đến vạt rừng tùng để nhìn tịnh xá của sư phụ người. Lúc đầu sư phụ người không hề hay biết. Dù cho gió mưa bão tuyết hay trời quang mây tạnh, đêm nào ta cũng đến đó trong suốt hai năm ròng. Có một đêm, ta đã vô ý đạp vỡ một phiến băng phát ra tiếng động, lúc đó sư phụ người và ta mới gặp mặt nhau!

Trung Cường cũng bị ngữ điệu u buồn của Lục Dã Khôn Long làm cho cảm động, chàng nói:

- Sư phụ của con nên cùng với tiền bối làm lại từ đầu thì tốt biết bao!

Lục Dã Khôn Long mỉm cười và nói:

- Đâu có dễ dàng như vậy được, sư phụ của người cho phép ta cứ vào mỗi tối ngày ba, sáu, chín sẽ được đến tịnh xá của người một lần. Mỗi lần đến người đều kêu ta quỳ trước gối của người, người sẽ đọc cho ta bảy biến Kim Cương kinh để ta chuộc lỗi, sau đó người sẽ đại hộ hồng pháp cho ta hướng Phật!

Trí Mẫn không cảm được tiếng thở dài, nàng lên tiếng nói:

- Tiền bối chấp nhận như vậy sao?

Lục Dã Khôn Long gật đầu và đáp:

- Như vậy ta cũng đã mãn nguyện lắm rồi! Trong thoáng chốc ba năm đã qua cũng là đến hạn năm năm kể từ ngày ta giam mình trong Bi Thiên động.

Trung Cường liền lên tiếng nói:

- Cho nên hôm ấy, các cao thủ hắc đạo nghe tin mà đến báo thù!

Trí Mẫn cũng lên tiếng hỏi:

- Tại sao trong năm năm họ không đến tìm tiền bối?

Lục Dã Khôn Long cười khỏ và nói:

- Trong năm năm, bọn họ đến tìm ta không biết bao nhiêu lần, nhưng tất cả đều bị sư phụ các con đánh chạy. Họ sợ công lực của sư phụ các con nên ta mới được bình an vô sự.

Trung Cường nhắm mắt trầm tư dường như chàng đang nghĩ ngợi điều gì, mặt của chàng thay đổi bất định.

Lục Dã Khôn Long thấy vậy liền nghi hoặc hỏi:

- Cường nhi, con đang nghĩ ngợi điều gì?

Trung Cường mở bừng đôi mắt nhìn thẳng vào Lục Dã Khôn Long, môi chàng mấp máy như muốn nói nhưng lại dừng.

Lục Dã Khôn Long lại hỏi tiếp:

- Tại sao con không nói?

Chàng khẽ gục đầu can đảm nói:

- Nói như vậy, sự phụ là do chính tay tiên bối giết chết.

Chàng nói như vậy là điều hiển nhiên, bởi lẽ chàng đã bị mối tình cuồng si của Lục Dã Khôn Long làm cho chàng cảm thấy rằng, rất có thể người sẽ dám làm như vậy. Lòng chàng giờ đây đang có rất nhiều cảm nghĩ mâu thuẫn lẫn nhau.

Lục Dã Khôn Long cười lạnh và nói:

- Lời ta còn chưa nói hết. Sao ngươi lại đoán như vậy?

Trí Mẫn cũng phụ họa theo lời của Lục Dã Khôn Long:

- Lời tiên bối còn chưa kể hết, huynh nôn nóng làm gì?

Trung Cường bất giác đỏ mặt, vô cùng xấu hổ, chàng ngước mắt lên trời và đánh trống lảng:

- Ánh trăng đã xế về tây, có lẽ là hơn canh ba rồi!

Không biết giờ này Lục Dã Khôn Long đang bi hay hận, ngọn Kim Loan trủy trong tay bà bỗng run run dựng đứng lên, bà cất giọng dứt khoát:

- Chính là Tiên Nô Kim Đế chủ nhân của ngọn cương đao này đây.

Trí Mẫn nghe vậy ngây người kinh ngạc.

Lục Dã Khôn Long đỉnh đạc nghiêm túc nói:

- Tiên Nô Kim Đế nghe ta vẫn còn sống tại nhân gian để chịu năm năm khổ ải. Nhưng sự phụ của các con Thiên Sinh Ngạo Tử Hồ Diên Lăng Tiêu vẫn không hồi tâm chuyển ý, do đó Kim Đế chuyển ác thành hận, ép buộc ta cùng Kim Đế ra tay sát thủ sự phụ các con. Các con thử nghĩ, ta có thể làm được hay không?

Bất giác các huyết mạch của Trung Cường bỗng phồng căng, ngọn Kim Loan trủy trong tay chàng càng rung lên thành tiếng.

Lục Dã Khôn Long lại lên tiếng nói:

- Lúc đó Cường nhi đang phục dụng Độc Long đơn của ta, ta không dám rời con nửa bước, ta phải hộ pháp cho con, thì Tiên Nô Kim Đế lẩn ra khỏi động. Một giờ sau Kim Đế trở về động, đôi mắt đỏ như hai hạt đào. Kim Đế nói với ta là Lăng Tiêu đã bị ... Lăng Tiêu đã bị ...

Bỗng Lục Dã Khôn Long nấc lên thành tiếng, không nói ra lời.

Trí Mẫn cũng tuôn lệ như mưa nấc lên từng chập.

Trung Cường cố nén bi thương, chàng lên tiếng hỏi:

- Lẽ nào sự phụ của con lại để cho bà ta tự do cấm phạt ngọn Kim Loan trủy vào Đan Điền, để cho bà ta đắc thủ một cách dễ dàng như vậy sao?

Lục Dã Khôn Long vẫn nước mắt ròng ròng và lên tiếng nói:

- Khéo thay hôm ấy lại là ngày mười chín, chính là ngày ta và Lăng Tiêu gặp mặt để nói chuyện thiên. Sự phụ con thấy người đến là Tiên Nô Kim Đế, người cũng dùng cách đối đãi với ta mà đối đãi với Kim Đế. Kim Đế ... Kim Đế lại không lĩnh hội được mà ngược lại còn khuyên sự phụ con để tóc hoàn tục, cùng về Miêu Cương để cả hai cùng hưởng khoảng đời còn lại.

Trí Mẫn ảo não thở dài và nói:

- Chuyện ấy cũng là chuyện thường tình.

Lục Dã Khôn Long vẫn tuôn lệ như mưa và tiếp tục nói:

- Sư phụ của các con tính tình cương trực thẳng thắn, lẽ nào lại chịu nghe lời Kim Đế.

Tiên Nô Kim Đế biến yêu thành hận, từ hận hóa thù. Thừa lúc sư phụ con nhắm mắt tụng kinh, Kim Đế liền nhanh tay lấy trủy thủ tụt thân ra và ra tay ám hạ độc thủ ...

Đến đây bà bỗng nghẹn lời không sao nói tiếp được.

Trung Cường và Trí Mẫn cũng khó nén xúc động, cả hai cũng ôm mặt đau khổ khóc ròng.

Lục Dã Khôn Long vẫn vừa khóc vừa nói:

- Kim Đế về động nói ra tin sư phụ các con đã bị Kim Đế sát hại. Lúc ấy lòng ta bốc cao lửa giận, trong phút nhất thời như điên như dại, ta đã dùng đại lực thủ pháp. Giết chết người bạn từ thừa thiếu thời, người đó đã cùng ta kết nghĩa kim bằng, Tiên Nô ...

Lúc này Trung Cường mới nhớ đến nữ tử thi mà chàng đã thấy ở Bi Thiên động. Hóa ra người đó chính là Tiên Nô Kim Đế người đã sát hại sư phụ của chàng.

Trong lúc chàng đang trầm tư ngưng thần suy nghĩ thì Lục Dã Khôn Long lại cất giọng thê lương:

- Ta là kẻ phận bạc, từ thừa ấu thời đã không còn phụ mẫu, người yêu duy nhất trên đời lại thảm ngộ Kim Loan trủy xuyên bụng. Người bạn nữ duy nhất cũng bị tán mạng bởi tay ta, ta còn có sức lực hay niềm tin gì để sống tới giờ. May mà Hồ Diên Lăng Tiêu đã để lại cho ta thật nhiều thiện lý của Phật môn. Ta cũng ngộ rõ được luật nhân quả. Xin các con ...

Nói đến đây, ngọn Kim Loan trủy trong tay bà bỗng phát lên về phía đầu mình!

A! Da!

Trung Cường và Trí Mẫn hốt hoảng kêu lên, hai người nhanh chóng xuất thủ định giật khẩu chặt cổ tay cầm đao của Lục Dã Khôn Long.

Cả hai xuất thủ đoạt đao cũng kể thuộc loại thần tốc. Nhưng Lục Dã Khôn Long làm sao chậm được.

Coong!

Ngọn Kim Loan đao rơi trên nền đá, tay trái của Lục Dã Khôn Long đang nắm một búi tóc sáng bóng ánh xanh.

Gương mặt bà đầm đìa nước mắt, tinh thần kích động đến độ run lên nhè nhẹ, mặt bà tái xanh, nhất thời kích động không nói nên lời, thần sắc của bà giờ đây như điên như dại.

Trí Mẫn theo thể bổ nhào vào lòng Lục Dã Khôn Long ai oán thống khổ khóc lên:

- Tiền bối! Tiền bối! Sao người phải chịu khổ nhiều vậy.

17. Chương 17: Lặt Thủ Đồ Trang Nhường Thảm Họa

Lục Dã Khôn Long lệ rơi lả tả, nhìn vào mớ tóc xanh trên tay và cất giọng đều đều:

”Chiết tận phiên nào tơ.

Thân chung vô khiên quả.

Thế sự như khe thủy.

Ân tình tựa lạc hoa”.

Tạm dịch:

”Ta dứt đi một mối tơ lòng.

Tâm trí trọn đời sẽ tịnh không.

Thế sự hãy xem như nước chảy.

Ân tình rơi rụng tựa hoa bay”.

Mỗi một chữ buông ra là một dòng lệ thấm khiến người nghe mũi bỗng cay cay.

Trung Cường vòng tay và nói:

- Tiền bối, mọi chuyện giờ đây đã rõ, nước cạn đá trời, hà tất phải thương tâm như vậy!

Lục Dã Khôn Long giống như người vừa tỉnh cơn mộng, trên đôi má bà lệ vẫn chưa khô, bà cười thắm và nói:

- Miêu Cương trước nay chỉ có thầy mo, sư phụ các con đã giảng kinh thuyết pháp cho ta, ta tuy chưa đạt đến đại thông đại ngộ, nhưng đối với Phật học cũng có sở đắc nho nhỏ, nguyện xem kiếp người như cơn mộng, tứ đại giai không, ta đã quyết tâm quy y ngũ Phật, quy nhập thiên môn, làm bạn với mõ sớm chuông chiều. Cũng có thể xem là cùng đi một đường với sư phụ các con. Có lẽ sẽ còn ngày gặp gỡ ...

Lời nói của bà nghe thật thâm lương khiến người nghe cảm động không nguôi.

Chuyện đã như vậy ngoài việc nhỏ lệ khóc theo Trung Cường và Trí Mẫn còn có lời gì có thể an ủi vị nhất đại nữ kiệt Lục Dã Khôn Long đang hồi thương tâm chi cực?

Tiếng gà xa xa gọi sáng, phương đông đã thoáng ánh dương hồng.

Lục Dã Khôn Long đưa tay lau nước mắt. Sau đó bà nhìn sang Trung Cường và Trí Mẫn, từ tốn lên tiếng nói:

- Cường nhi, Mẫn nhi, khi sư phụ các con tại thế, người đã đối với các con như con đẻ.

Ta tuy vô ân vô huệ nhưng đối với huynh muội các con cũng có thể nói là ta cũng đã hết lòng ái mộ!

Trung Cường và Trí Mẫn song song quỳ trước mặt Lục Dã Khôn Long và đồng thanh cất tiếng:

- Tiền bối đối với vãn bối ân trọng như sơn, cũng không khác gì sư phụ, ơn sâu khó lòng báo đáp. Bọn vãn bối dù có tan xương nát thịt cũng không báo đáp được mảy may!

Lục Dã Khôn Long rủ rủ mớ tóc dài trong tay và nói:

- Ta và sư phụ các con mười năm cũng khó ở gần, mớ tóc này xin các con hãy đem về Lãnh Vân tự, trước linh cốt của sư phụ, các con hãy bái thêm vài bái. Sau đó chôn bên cạnh mộ phần của sư phụ các con, để không uống sư phụ các con và ta đã cùng nhau gặp gỡ ...!

Nói đến đây bà đưa tay nhét mớ tóc vào ngực Trung Cường. Sau đó bà bỗng vọt lên, vừa lẳng không vừa khóc mà rằng:

- Cường nhi, Mẫn nhi, các con hãy nhớ lấy!

Trung Cường đột nhiên thất kinh, chàng nhảy lên đuổi theo và lên tiếng gọi to:

- Tiền bối! Tiền bối!

Trí Mẫn cũng vội vã gọi theo:

- Tiền bối ...

Lục Dã Khôn Long công lực thâm hậu, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn. Chỉ thấy bóng hồng vút lên như một đạo cầu vồng trong ánh sáng mờng lung của ánh trăng và màn sương sớm và tan biến nhanh như làn gió cuốn.

Trung Cường bám theo bén gót như hình với bóng. Miệng chàng vẫn không ngớt gọi theo. Trong đêm, âm thanh nghe càng thâm lương thấm thiết.

Trí Mẫn cũng tận lực đuổi theo và cũng luôn miệng kêu lên ai oán.

Lúc này Lục Dã Khôn Long đã xuyên qua mấy trăm trượng, nghe thấy tiếng gọi phía sau. Bỗng nhiên bà dừng phất lại, điểm chân xuống đất lộn người vọt lại, thân bà tung lên tựa như một cánh phượng hoàng một tay diu lấy Trung Cường, một tay diu lấy Trí Mẫn. Cả ba nhẹ nhàng đáp xuống một bãi cỏ bằng.

Lục Dã Khôn Long lệ loi lả tả quay sang nhìn Trung Cường và Trí Mẫn, thở dài nói:

- Trong thiên hạ, cuộc vui nào thì cũng phải tàn, các con có tiền trình của các con, ta cũng có nơi ta phải đến. Chốn cao xanh đã có an bài. Nhưng ta mong hai con hãy nhớ lấy chuyện ta và sự phục các con mà tự sống sao cho phải, không nên ...

Tuy đã cố gắng hết sức trấn áp cơn xúc động, nhưng giọng bà cũng không thể nào mất hẳn vẻ chua xót. Sau cùng, bà chỉ lắc đầu, đẩy hai tay ra và nói:

- Quả thực ta không thể nào ở thêm nơi chốn vô lâm đầy rẫy đau thương này thêm một giây nào nữa.

Lời bà vừa dứt thì thân bà đã bắn vọt ra xa năm trượng, dường như bà đã dồn tất cả những bi thương cảm phần vào công lực để vọt đi.

Trong chớp mắt bóng hình đã tan biến trong biển mây mênh mông trước mặt.

Lúc này từ phía xa xa đã rộn lên tiếng gà gọi sáng, tiếng chó sủa người đi đường. Từ chân trời phía đông đã hiện lên một màu sáng trắng.

Trung Cường đưa mắt tiễn đưa bóng hình của Lục Dã Khôn Long. Chàng ngưng thần ngậy đại như pho tượng đá. Lòng Trí Mẫn cũng tựa như dao cắt, nhưng thấy Trung Cường đứng ngậy như tượng. Nàng sợ Trung Cường do quá đổi thương tâm mà sụp đổ, ngã gục trước cảnh chia ly. Nàng cố nén bi thương và lên tiếng an ủi Trung Cường:

- Cường ca ca, Long tiền bối đã đi xa rồi.

Trung Cường như tỉnh cơn mê, chàng thở dài thườn thượt cất giọng đầy xót thương:

- Không ngờ sư phụ lại là người lòng dạ cứng rắn, vung Tuệ Kiếm đoạn tình tơ. Nhưng người đâu biết rằng giờ đây Khôn Long tiền bối sống khổ hơn chết.

Trí Mẫn là phận nữ nhi, lòng nàng lại càng yếu mềm, nàng cũng đồng cảm sâu sắc với Lục Dã Khôn Long. Nhưng nàng lại sợ rằng càng nói nhiều sẽ khiến Cường ca ca càng thêm phiền não. Nàng liền hướng câu chuyện sang hướng khác:

- Cường ca ca, suốt đêm thức trắng đã vất vả lắm rồi, chúng ta hãy vào trị trấn để tìm chỗ nghỉ ngơi đi thôi!

Trung Cường gật đầu và nói:

- Cũng được, hơn nữa giờ đây cũng không còn có chuyện gì để phải gấp gáp!

Nói xong chàng liền huyết gió một tràng lạnh lạnh.

Lập tức có tiếng vó ngựa và tiếng ngựa hí vang rầm rập kéo tới.

Con Ô Long dắt theo Tảo Hồng, phóng vó như bay đứng trước mặt Trung Cường và Trí Mẫn, cả hai liền dừng lại hí lên khe khẽ và không ngừng đưa mũi hít hít, ngửi ngửi người Trung Cường và Trí Mẫn.

Lúc này tâm tư của Trung Cường đang xúc động. Chàng đưa tay vỗ nhẹ vào chiếc cổ dài của con Ô Long và trầm giọng nói:

- Mã nhi, mã nhi, suốt đoạn đường này kể người cũng quá vất vả rồi, đợi khi trở về, ta sẽ trả người về với tự do!

Dường như con Ô Long cũng thông nhân tính, nó lắc đầu liên tiếp và hai vó trước dậm liên hồi xuống đất.

Trí Mẫn đã ngồi trên lưng con Tảo Hồng, nàng lên tiếng giục:

- Cường ca ca, mau lên ngựa đi, muội buồn ngủ muốn chết đây này!

Trung Cường liền từ từ lên ngựa, hai người cho ngựa bước đi thong dong. Đến Liễu Lâm, chỉ thấy quán xá lèo tèo cảnh tượng tựa như miền quê hoang dã.

Ở đây vốn không phải là đường giao thông huyết mạch, càng chẳng phải là nơi dừng bước lưu trú của khách giang hồ. Do đó không có thương nhân hay khách trọ dậy sớm lên đường. Các khách điếm đều chưa mở cửa.

Hai người liền bước đến trước một khách điếm và lên tiếng gọi cửa.

Tên tiểu nhị của khách điếm đưa cặp mắt ngái ngủ nhìn qua khe cửa và cất tiếng lầu bầu:

- Chuyện gì đó?

Trung Cường bước lên mỉm cười và nói:

- Tiểu nhị ca, chúng tôi lỡ đường đã đi suốt đêm, ở đây nếu có phòng trống, cho chúng tôi vào nghỉ nửa ngày và lại tiếp tục lên đường.

Tên tiểu nhị thấy Trung Cường không phải là hạng phàm phu tục tử, Khang Trí Mẫn tú lệ bất quần có lẽ cả hai đều không phải là người xấu.

Kẹt! Cửa điếm mở ra.

Không ngờ, lúc này tên tiểu nhị mới phát hiện ra hai người đều mang theo binh khí.

Gã vội rút đầu thè lưỡi và nhanh tay khép cánh cửa lại. Miệng gã liên tiếp kêu lên:

- Không có, không có phòng, hết rồi, hết rồi!

Lẽ nào Trung Cường lại không nhận ra điều ấy, chàng mỉm cười và nói:

- Đừng sợ, thanh trường kiếm này chẳng qua là vật tùy thân trong lúc đi đường. Ta sẽ trả thêm tiền cho tiểu nhị ca.

Nói xong chàng lấy ra một đỉnh bạc khoảng hai lượng nhét vào trong khe cửa và nói tiếp:

- Lấy đi! Trà nước cho người, lương thảo cho ngựa, còn lại bao nhiêu gửi cho người uống trà, nếu không đủ thì khi đi ta sẽ đưa thêm.

Mắt đen cũng không bỏ qua bạc trắng, huống hồ là tên tiểu nhị của đã điếm chón thêm sơn. Thấy tiền trước mặt, gã liền vội vàng mở toang hai cánh cửa, gã cười tít mắt vừa đưa tay dắt ngựa vừa cười hì hì và lên tiếng nói:

- Cảm ơn! Cảm ơn. Xin mời hai vị theo tiện nhân!

Trí Mẫn thấy vậy bất giác cảm thấy tức cười. Nàng quay sang nhìn mặt trêu chọc Trung Cường và cùng chàng bước vào trong khách điếm.

Khách điếm tuy nhỏ, nhưng phòng ốc phía trong cũng khá tinh tươm.

Trung Cường và Trí Mẫn thuê luôn hai phòng, một tối một sáng, tiểu nhị mang trà đến xong. Sau đó gã lại đi ngủ [mất trang] trong cũng đã phát sinh giờ đây phải đối xử thế nào để trọn tình vẹn nghĩa?

Trong thiên hạ lại hay có điều kỳ quái. Càng cố suy nghĩ thì lại càng rối. Càng cố tìm cách giải quyết thì lại càng không yên tâm.

Trung Cường ngồi trên giường định vận công điều tức, nhưng lòng chàng lại không phút nào yên, chàng cố quên để dễ giấc ngủ. Nhưng giấc ngủ cũng lẫn trốn chàng. Do đó chàng từ từ bước xuống khỏi giường.

Lúc này trời đã sáng tỏ, ánh sáng mặt trời hắt lên bên ngoài cửa sổ. Trong sân cũng có mấy người lỗ nhố lao nhao. Trung Cường không để ý tới.

Đột nhiên có một giọng nói dường như quen thuộc với chàng, bỗng cất lên ngoài cửa sổ:

- Các vị, hôm nay chúng ta phải đi gấp đôi đoạn đường thường lệ, nếu không chúng ta sẽ không đến kịp Phúc Sơn. Đại ca của ta sẽ mất công đợi thêm một ngày vô ích và cơ hội béo bở ấy cũng sẽ vượt khỏi tay chúng ta?

Lại có một giọng nam không rõ nghe cứ như chọc vào tai the thé rất lớn:

- Tam đương gia à, xin cứ yên tâm. Huynh đệ ta tình sâu nghĩa nặng. Việc này ta nhất định sẽ nhúng tay vào! Hơn nữa, tài sản của lão hầu đó cũng đủ khiến cho chúng ta không nên bỏ qua cơ hội vĩ đại này.

Nghe lời bàn luận, có thể đoán rằng đây là một bọn hắc đạo.

Trung Cường nghe qua, chàng nghĩ rằng có lẽ đây bắt quá chỉ là bọn cướp chuyên ngăn đường cản lối, bắt gà bắt chó của người ta mà thôi. Nên chàng cũng không dự định sẽ can thiệp để làm gì.

Bọn người trong sân dường như đã thu xếp xong xuôi. Cả bọn la quát tháo gọi người đến để tính tiền trợ.

Một lúc sau lại nghe giọng người the thé vang lên:

- Tam đương gia à, huynh trưởng của các người định vào trại báỉ kiến một cách đường hoang hay là âm thầm đột nhập.

Có một giọng lạ hoặc lạnh lạnh vang lên:

- Điểm mấu chốt là ta vào đó không phải để viếng thăm, nên tốt nhất là âm thầm đột nhập vào trại của hần.

Nói xong cả bọn lũ lượt kéo nhau đi ngang cánh cửa sổ nơi Trung Cường đang đứng.

Bất giác Trung Cường nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy trước mặt mình là ba người, hai cao một thấp, mặc áo vàng, hông mang trường kiếm. Cả ba bước đi hùng hùng hổ hổ, mắt ai cũng sáng quắc, huyết thái dương gồ lên khá cao, có lẽ cả ba đều có một sự tu vi khổ luyện kha khá. Tất cả đều xa lạ với Trung Cường. Chàng không biết họ là ai.

Kể sau đi cùng tuổi độ ba mươi mấy gần bốn mươi, gương mặt của gã gầy gò, miệng nhọn má cao, thân khoác một chiếc đường san, bên ngoài phủ thêm chiếc áo khoác ngắn vắn vện nhiều màu, phía sau lưng lộ ra một thanh đơn đao sáng loáng. Điều duy nhất khiến người khác lấy làm lạ là gã mất đi một vàng tai trái, hồng mất sự cân đối dị dạng vô cùng. Bổ sung cho thái độ hung hãn của hần, càng làm cho hần thêm phần quái dị.

Trung Cường thấy mặt người này có nét quen quen, nhưng chàng không thể nhớ ra là chàng đã gặp gã ở đâu.

Đột nhiên từ phía sau lưng chàng có tiếng kêu khe khẽ phát ra:

- Cường ca ca!

Trung Cường bị bất ngờ nên giật mình quay lại.

Hóa ra Trí Mẫn đã ra khỏi phòng, giờ đây nàng đã đến sau lưng chàng.

Trí Mẫn chau mày nùng nịu:

- Bên ngoài có gì đẹp mà huynh mê mẩn ngắm nhìn đến độ quên đến bên cạnh mà huynh cũng không hay như vậy?

Trung Cường bỗng đỏ mặt và ấp úng nói:

- À! Thì là khách lên đường ...

Trí Mẫn dẩu môi làm nũng:

- Khách họ lên đường có gì hay đâu mà huynh nhìn đến xuất thần như vậy.

Trung Cường cười khổ và đáp:

- Là mấy người trong giới giang hồ nên ...

Trí Mẫn lộ vẻ ai oán, hết sức quan tâm chăm sóc nói với Trung Cường:

- Cường ca ca. Từ sau lúc gặp Khôn Long lão tiên bối, muội thấy huynh cứ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn sầu thảm bi thương ...

Trung Cường thấy Trí Mẫn quan tâm chăm sóc cho sức khỏe của mình, lòng chàng đối với nàng càng thêm tha thiết. Hơn nữa chàng và nàng từ khi bên Vũ Thần phong cùng học cùng chơi đã trở thành đôi thanh mai trúc mã đã có hơn mười năm quyến luyến, lại thêm mấy độ cùng nhau băng rừng vượt suối, gần đây hai người đã từng trao cho nhau những nụ hôn nồng thắm, cử chỉ, lời nói của vị tiểu sư muội này rõ ràng đã xem mình như là ...

Chàng không sao nghĩ tiếp được, đành phải ấp úng nói:

- Không, không có ... Huynh ... Đâu ...

Nét sần trên mặt Trí Mẫn càng sâu, nàng dịu dàng nói:

- Cường ca ca, huynh còn giấu muội làm gì, huynh xem chân gối trên giường huynh chưa hề động tới. Chưa hề có vết người nằm ngủ, rõ ràng huynh ngủ không an giấc, tâm sự trùng trùng.

Trung Cường vội vàng đáp:

- Huynh ... Huynh ngồi điều tức ...

Trí Mẫn bắt giác mỉm cười và nói:

- Điều tức sao mắt huynh lại phải đỏ. Tinh thần lại không nhanh nhẹn. Nếu dựa vào công lực của huynh thì sau khi điều tức xong tinh thần phải minh mẫn. Ngược lại, muội đến bên người mà huynh vẫn không hay. Nói chuyện với huynh thì huynh lại giống như người khờ ...

- Chuyện này ...

- Cường ca ca! Huynh đừng tự hành hạ mình như vậy. Muội thấy mấy tháng nay huynh ăn uống không điều độ, ngủ không an giấc. Có lẽ huynh cần phải nghỉ ngơi một chuyến.

Trung Cường thấy Trí Mẫn đã dành cho mình một tình yêu sâu đậm, chàng liền lên tiếng đồng ý với nàng và nói:

- Sau khi làm xong chuyện do Khôn Long lão tiên bồi ủy thác, lòng huynh mới có thể yên tĩnh được. Không chừng lúc ấy huynh cũng học theo sư phụ tìm nơi thanh tịnh để thu phát quy y ...

Trí Mẫn nghe vậy liền vội bước lên đưa ngón tay ngà ngọc chặn lấy bờ môi của Trung Cường và ai oán nói:

- Cường ca ca, muội không cho phép huynh nói những lời như vậy!

Lời nói của nàng chân tình tha thiết khiến cho Trung Cường cảm động khôn xiết.

Chàng đưa tay ôm lấy bờ eo thon thả của sư muội. Trí Mẫn cũng dựa hẳn vào ngực chàng và ngược mặt lên chờ đợi.

Giữa nam và nữ có một sự huyền diệu lạ kỳ, hay thân thể khẽ chạm vào nhau lập tức mỗi người đều nảy sinh một cảm ứng đặc biệt. Huống hồ trước đây cũng có lượt tiếp xúc qua với nguồn ân bể ái?

Lúc này hai người mặt đối mặt bốn mắt nhìn nhau đắm đuối.

Trung Cường ôm thân thể mềm mại ấm áp của Mẫn muội trong lòng, mũi chàng thoang thoảng hương thơm dịu dịu, chàng cũng khó nén được, khe khẽ cúi xuống nhẹ nhẹ đặt đôi môi mình lên bờ môi hồng nhuận hé mở của Mẫn muội.

Ôi! Phút này không biết nói sao cho đặng!

Thật lâu sau, Trí Mẫn mới thoát ra khỏi vòng tay Trung Cường. Gương mặt hoa của nàng đỏ hồng, nàng e thẹn đưa tay xoa má, cắn nhẹ bờ môi và lên tiếng nói:

- Không thắng được mình còn nói gì đến quy y ngã Phật!

Trung Cường bắt giác đỏ mặt quay nhìn ra cửa sổ và đánh trống lảng:

- Xem kia! Thời giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta nên lên đường đi thôi.

Trí Mẫn sợ chàng xấu hổ nên nàng cũng cất tiếng hòa theo:

- Đúng đó! Nhưng chúng ta không nên đi một cách hối hả như lần đến đây. Dọc đường không biết là bao nhiêu danh lam thắng cảnh, chúng ta vượt qua ào ào thì phí hoài một chuyến đi.

Trung Cường cũng khe khẽ gật đầu và nói:

- Đúng vậy. Giờ đây chúng ta cũng không có gì cần phải vội, chúng ta hãy thong thả rong ruổi về phương bắc cũng được.

Lúc ấy tiểu nhị lại mang trà và nước lên, hai người liền rửa mặt, ăn uống qua loa và lên đường ra khỏi Liễu Lâm.

Trên đường đi, hai người nói nói cười cười du sơn ngoạn thủy, tạm thời cũng quên đi tất cả sầu khổ trên đời. Sau một ngày hai người đã đến huyện Lĩnh Sơn, Trí Mẫn vẫn ngồi trên ngựa nhìn về phía thành Lĩnh Sơn và nói:

- Cường ca ca, đêm nay chúng ta ở lại Lĩnh Sơn một đêm. Sáng mai có thể vượt biển rồi.

Lâu này vẫn nghe Lĩnh Sơn là nơi thánh địa của đạo giáo, chúng ta đến Lao Sơn du lịch một ngày được không?

Sắc mặt Trung Cường chợt biến, đột nhiên chàng buột miệng kêu lên:

- A! Không xong rồi.

Sắc mặt của chàng bỗng nhiên biến đổi một cách dị thường, có lẽ chuyện đã thật sự nghiêm trọng.

Trí Mẫn cảm thấy vô cùng kỳ quái, nàng vội lên tiếng hỏi:

- Cường ca ca, có chuyện gì không hay à?

Trung Cường vừa thúc ngựa vừa vội vàng nói:

- Mẫn muội, chúng ta phải nhanh lên, e rằng gia đình Tư Mã tiền bối ở Phúc Sơn đã xảy ra chuyện rồi!

Trí Mẫn càng không hiểu chuyện gì cả, nàng lại lên tiếng:

- Huynh hay nghĩ ngợi lung tung. Sao huynh lại nghĩ vậy?

Trung Cường liền lên tiếng kể:

- Hán tử gầy gò mà huynh đã gặp hôm nọ trong khách điểm tại Liễu Lâm chính là lão tam Sư Mệnh Dao của Lao Sơn Tam Hung.

Trí Mẫn cũng giật mình kinh động nhưng nàng lại lên tiếng hỏi:

- Huynh chắc là gã ta chứ?

Trung Cường đáp không hề do dự:

- Tuyệt đối không sai, nhất là vành tai trái của gã đã bị Quân tử tỷ gọt mất khiến cho người ta dễ nhận ra nhất. Không hiểu tại sao lúc ấy huynh lại không nhớ ra nhỉ? Nếu lúc này muội không nhắc đến Lao Sơn, có lẽ huynh cũng không thể nào nghĩ ra. Đáng chết thật!

Tuy trong lòng Trí Mẫn cũng cảm thấy không hay nhưng nàng lại lên tiếng an ủi:

- Dựa vào thực lực của Lao Sơn Tam Hung, khi đối đầu với vợ chồng Thiết Sách Thư Sinh Tư Mã Trọng, Tam Hung có muốn chiếm ưu thế cũng không phải là điều dễ dàng!

Trung Cường nghiêm túc nói:

- Không phải thế, lần này không những chỉ có Lao Sơn Tam Hung mà còn một số kẻ khác nữa.

Nói xong chàng lược kể qua những gì mình đã thấy được ở khách điểm cho Trí Mẫn nghe. Sau đó chàng lại nói tiếp:

- Họ nói lão hầu đó, rõ ràng là có ý chỉ Tư Mã Trọng hơn nữa lại là âm thầm đột nhập, có lẽ bọn chúng sẽ len lén tập kích. Mũi tên bắn lên, bao giờ cũng khó đề phòng, không chừng kỳ này phu thê họ phải chịu thiệt thòi về tay bọn ấy! Chuyện ấy do huynh mà ra, lẽ nào chúng ta lại khoanh tay đứng nhìn?

Trí Mẫn cũng có phần lo lắng, nàng gật đầu và nói:

- Những người do lão tam của Tam Hung đi mời nhất định là cao thủ, nhưng sợ nhất là những cao thủ do đại hung Xa Quả Đồng Hoàn Âm Thường Hữu và Lao Sơn Nhị Ác Đoạt Hồn Giản mời đến. Lúc ấy người đông, phu thê Tư Mã Trọng dù là mãnh hổ cũng nan địch quần hồ, sẽ chịu thiệt hại nặng nề!

Trung Cường vừa thúc ngực vừa nói:

- Bởi vậy cho nên huynh mới lo lắng! Mấy ngày trước chúng ta đi chậm. Huynh thấy rằng đêm nay chúng ta phải đi suốt đêm, làm sao cho kịp chuyến vượt biển vào sáng sớm mai để đến Phúc Sơn trước bọn họ một bước, báo cho hai phu thê Tư Mã Trọng kịp chuẩn bị.

Tất nhiên Trí Mẫn không thể không tán thành.

Thế là hai người thúc ngực đi xuyên qua thành, chuẩn bị một ít lương khô và xuyên đêm đi về phía bắc.

Hai người đến bến thuyền thì cũng đã vào canh tư. Trên bến, dưới thuyền không một người qua kẻ lại, chỉ có tiếng sóng âm âm vỗ bờ, bọt tung trắng xóa, từng cuộn, từng cuộn sóng cao ngút lần lượt kéo ập vào bờ. Khí thế hùng hân như thiên binh vạn mã khiến cho thuyền ghe chỉ biết buông neo đứng nhìn, không một ai dám mạo hiểm vượt biển. Xem như hai người đã xuyên đêm đến đây một cách vô ích.

Trung Cường thở dài ngao ngán, nói:

- Chuyện này không biết nói sao, có sao ta lại gặp phải lúc giông gió to bão lớn như vậy!

Trí Mẫn mỉm cười và nói:

- Đây là lúc triều cường, sau khi trời sáng thủy triều sẽ rút, tất nhiên là sẽ không như bây giờ. Không phải chỉ có hôm nay mới như vậy. Đây là chuyện không thể nào kháng cự được từ xưa đến nay. Thôi chúng ta hãy đợi ở đây mà cùng ngắm bình minh trên biển vậy.

Phía đông dần dần chuyển sang màu sáng trắng, thế gió cũng dịu hẳn đi, từng cuộn, từng cuộn mây trắng trên mặt biển phía đông cuộn cuộn dâng cao, vẽ thành những hình thể muôn màu muôn vẻ và lần lượt tàn dần và biến thành trắng xám, vàng nhạt, hồng phấn, vàng cam, bảo tím, phục thanh, hoàng kim, đỏ thắm

...

Nơi phía chân trời, từ mặt biển hắt lên hàng vạn đạo ánh hoàng kim sáng tỏa một vùng, hùng vĩ đẹp tươi tỏa sáng mặt biển lấp lánh muôn màu. Một vầng hồng sáng tươi rực rỡ lừng lững vượt lên khỏi mặt nước trong phút chốc cả một cùng đất trời sáng rực lên ...

Gió lạnh, sóng ngừng, từ màu đỏ vàng thái dương tỏa lên sáng trắng chói mắt, mặt trời đã lên cao mặt biển ba tấc.

Trí Mẫn ngây thơ vô tư, nàng bắt giắc vỗ tay reo vui:

- A! Đẹp quá! Đẹp quá! Bình minh trên biển đẹp hơn bình minh trên núi không biết bao nhiêu lần, thật không xa với cảnh Hằng Doanh sơn quanh năm tuyết phủ của chúng ta.

Nói đến đây đột nhiên nàng quay sang hỏi Trung Cường:

- Cường ca ca, huynh thích Hằng Doanh sơn hay thích những nơi đẹp đẽ như thế này?

Trung Cường mỉm cười và đáp:

- Huynh tất nhiên là thích Hằng Doanh sơn rồi, bởi vì nơi ấy là chốn huynh sinh trưởng, từng ngọn núi từng hòn đá, từng cội cây ngọn cỏ nơi đó đều đáng để cho huynh lưu luyến.

Trí Mẫn mặt lộ nét vui, hỏi dồn:

- Còn người ở đó nữa chứ? Không có ai để lưu luyến sao?

Lúc này Trung Cường mới hiểu được ngụ ý câu hỏi của Trí Mẫn chàng nghĩ thầm:

“Ai nói Mẫn sư muội không hề có tâm tư suy nghĩ. Hóa ra suy nghĩ của nàng còn rất tinh tế nữa là đằng khác”.

Nghĩ vậy, chàng liền kéo tay Trí Mẫn và hạ giọng nói thầm:

- Mẫn muội muội! Tại Hạng Sơn người mà huynh lưu luyến nhất chính là muội, lẽ nào muội chưa tin huynh sao?

Trí Mẫn e thẹn rút tay lại và nói:

- Muội chỉ hỏi chơi mà thôi, huynh lại nói đầu đầu không!

Trung Cường cũng bật cười và nói:

- Thì chẳng qua huynh cũng nói chơi thôi!

Hai người lên một chiếc thuyền đi biển có lầu, cả người và ngựa cùng qua một lượt.

Đến cửa biển Giao Châu, lên bờ thì đã bước vào địa phận đất Tức Mặc.

Tại thành Tức Mặc hai người cho ngựa ăn no sau đó lại tiếp tục tiến về phía bắc. Đến độ hoàng hôn ngày thứ hai, thì hai người đã cách Phúc Sơn không bao xa.

Ô Long, Tảo Hồng là hai cỗ ngựa quý nhưng đi suốt mấy ngày cũng đã có phần mỏi mệt.

Trung Cường tính rằng giờ đây chỉ còn cách Phúc Sơn, còn độ khoảng năm mươi dặm, theo sức ngựa đi thì khoảng trước canh hai, hai người đã có thể đến trang trại của Thiết Sách Thư Sinh Tư Mã Trọng, chàng đưa mắt nhìn hai cỗ ngựa ướt mồ hôi, lòng cảm thấy vô cùng bất nhẫn.

May thay trước mặt hai người giờ đây là một con sông trong xanh, cũng chính là một nhánh nhỏ của Ngũ Long Hà, nước sông trong suốt tận đáy, gợn sóng lăn tăn. Chàng xuống ngựa và quay sang gọi Trí Mẫn:

- Mẫn muội muội, có lẽ cuộc hành trình này làm cho con Tảo Hồng của muội mệt lắm rồi. Dừng lại tắm rửa xoa bóp cho nó chút đi, cũng để cho hai cỗ linh câu này nghỉ ngơi một chút. Hơn nữa chỗ này cách Phúc Sơn cũng không còn bao xa!

Trí Mẫn quả thật cũng hơi thấy mệt, nàng đáp:

- Phải tắm cho chúng thôi.

Nói xong nàng cũng gò cương xuống ngựa.

Không ngờ con Ô Long ngoan cố hí vang, hai chân trước dẫm đạp liên tiếp, dù cho chủ nhân lôi kéo thế nào cũng không muốn đến bên sông tắm tấp.

Đôi mày thanh tú của Trí Mẫn bỗng cau lại, nàng nói:

- Cường ca ca, lẽ nào Phúc Sơn đã thật sự xảy ra chuyện không hay, con ngựa này ...

Trung Cường cũng lấy làm lạ nói rằng:

- Chuyện này huynh cảm thấy hơi kỳ quái.

Lời hai người chưa dứt thì cỗ Ô Long bảo mã hét hí vang lại hô hấp lỗ mũi không ngừng khịt, khịt, mặt ngựa cố đẩy đẩy vào chân Trung Cường không dứt. Điều này rõ ràng nó đang thúc chàng lên yên.

Trung Cường cảm thấy kỳ dị, chàng tung người lên yên và quay sang nói với Trí Mẫn:

- Mẫn muội muội nhanh lên, có chuyện gì lạ lắm!

Lúc này trên quan đạo người đi đường qua lại đông như mắc cửi.

Con Ô Long không đợi cho Trung Cường nắm cương, nó đã tự ý phóng vó điên cuồng đẩy lên một đám bụi mù lòa như điện xẹt về phía trước.

Hai cỗ ngựa phi như điên đại cuộn lên một đám bụi mù, khiến người đi đường dạt sang hai bên. Mặt ai cũng lộ thần sắc kinh ngạc.

Sau một hồi sải vó, đã vào canh một. Phúc Sơn đã hiện ra xa xa ở phía chân trời. Điện trang của Hàn Vũ Tú Sĩ Tư Mã Trọng ở phía nam Phúc Sơn thành. Hai người ước lượng có lẽ sau canh hai họ sẽ tới nơi.

Lông bờm của hai cỗ ngựa đã đầm ướt mồ hôi hai mũi phò phò không dứt.

Lòng Trung Cường cảm thấy hết sức bất nhẫn, chàng miễn cưỡng gò cương và đưa tay vỗ vào cổ ngựa và dịu dàng nói:

- Ô Long à! Sắp đến rồi, chậm một chút, chuyện ấy phải đến canh ba mới xảy ra. Người không cần nôn nóng như vậy.

Linh tính của con Ô Long bỗng đại phát, nó ngẩng đầu cất lên một tràng hí vang chấn động cả màn đêm.

Con Tảo Hồng vọt lên áp sát vào thân của Ô Long, hai gương mặt của đôi ngựa cọ cọ vào nhau, cặp đuôi cùng vung vẩy.

Trí Mẫn thấy vậy không nhị được cười mà rằng:

- Đôi ngựa này cũng có thể xem như là tiền duyên thiên định!

Trung Cường cũng lên tiếng trêu chọc:

- Cho nên người cũng ...

- Xí! Sao lại đem người mà ví với ngựa!

Trí Mẫn nói xong liền thúc ngực vọt đi mấy trượng.

Người của Trung Cường bỗng nhiên tung lên đứng trên lưng ngựa, chàng đưa tay chỉ về phía xa xa và nói:

- Mẫn muội, muội nhìn xem.

Trí Mẫn cho rằng Trung Cường làm vậy để gạt mình, nàng nói:

- Chuyên môn đặt chuyện để gạt người ta. Muội không nhìn đâu!

Miệng thì nói vậy, nhưng nàng lại đề khí đứng trên lưng ngựa. Bất giác nàng kêu lên thất thanh:

- Ấy da!

Nguyên là từ phía xa xa có một vật sáng hồng bắt lên sáng rực, tựa như đại hỏa thiêu sơn, nhưng khói lại từ đất đang cuộn cuộn bốc lên, thể lửa thật là không nhỏ.

Trung Cường lo lắng thốt lên:

- Thôi chết rồi, chỗ đó chính là trang trại của Tư Mã Trọng.

Trí Mẫn ước lượng lại một lượng và cũng kêu lên thất thanh:

- Không xong rồi, quả nhiên đã xảy ra chuyện không hay ở đó!

Trung Cường cũng không nói nhiều, chàng dang chân ra, người chàng đã ngồi vững trên yên ngựa và quay sang giục Trí Mẫn:

- Nhanh lên! Nhanh lên!

Con Ô Long phóng vó vọt lên mấy trượng, tựa như một mũi tên bắn trên đất bằng, Trí Mẫn cũng không dám chậm trễ, nàng cũng thúc ngực vọt theo bám gót.

May mà lúc này đêm đã về khuya trên đường đi không một bóng người. Cả hai yên tâm giục ngựa lao tới không sợ đụng ai.

Cả người và ngựa vượt qua Phúc Sơn thành thẳng hướng điện trang của Tư Mã Trọng mà lao tới.

Giờ đây thể lửa càng bốc cao lãnh liệt, tiếng quát tháo la hét đã vắng vắng vọng đến tai hai người.

Lòng Trung Cường giờ này còn nôn nóng hơn con Ô Long, tuy ngựa đã phóng nhanh hết mức nhưng chàng vẫn không ngừng lên tiếng thúc giục.

Trong chớp mắt hai người đã đến trước đền trang của Tư Mã Trọng không còn bao xa.

Giờ đây đã thấy ánh lửa ngập trời, bóng người trùng trùng hỗn độn, tiếng nổ ù ù vang lên liên tiếp.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Tiếng tường đổ, tiếng kêu rên thảm thiết ... Vang lên không dứt.

Giờ đây hai người cách đền trang chỉ còn hai mươi trượng đổ lại.

Lòng Trung Cường nóng như lửa đốt, chàng thả tay buông dây cương ra đang ngồi trên ngựa chàng chột vẩy tay, đột nhiên thân chàng bắn vọt về phía trước ba trượng. Lộn nhào mấy lượt và vọt thẳng về nơi có đám cháy. Thân chàng trông tựa như một cánh thần ưng khổng lồ đang ào ào lao tới.

Người đang ở trên không chàng đã vận công đề khí oang oang kêu lên:

- Tư Mã tiên bối, không được để bọn chuột bọ giết người phóng hỏa trốn thoát.

Tiếng kêu vừa dứt thì chàng đã đến bên cạnh đám cháy.

Mùi huyết tanh tươi xông lên khiến người lợm giọng muốn mửa, trên mặt đất thấy người ngổn ngang, toàn là thi thể của đàn bà và trẻ con.

Đôi mày của chàng bỗng chau lại, chàng cắn hận kêu lên:

- Lũ chuột bọ ác độc tàn nhẫn, sát hại cả nữ nhân và trẻ con vô tội.

Xoạt! Từ phía sau có một ngọn kinh phong nhắm vào huyết Ngọc Chẩm của chàng vút tới.

Trung Cường nộ hỏa xung thiên, giờ đây gặp phải trò đánh lén lửa giận trong lòng chàng tựa như lửa được thêm dầu, chàng cúi đầu và đưa tay bắt lấy ngọn kinh phong.

Bật! Chàng đã bắt được ngọn ám khí.

Hóa ra đó là một ngọn Tam Lăng Đồng Tiêu.

Trung Cường nghiêng răng cắn hận phát tay và quát lớn:

- Trả lại cho người đó!

A! Trong ánh lửa hồng có một bóng đen kêu lên, vượt xa một trượng và co giò bỏ chạy.

Trung Cường thấy kẻ đánh lén tuy đã trúng thương nhưng chưa chết. Chàng phẫn nộ quát vang:

- Đồ chuột bọ, chạy đi đâu!

Chàng định đuổi theo thì từ trong góc có tiếng cười khe khẽ vang lên, sau đó có ba hán tử hai cao một thấp tung người vọt ra, kẻ lên tiếng cười bỗng im bật và trầm giọng quát:

- Cuồng đồ của xứ nào mà lại dám động thủ đả thương người, người chán sống rồi sao?

Tên lùn mã tử cất giọng chói tai the thé:

- Không ngờ vẫn chưa chết sạch! Lại có kẻ sống đàng này! Đây là tự người muốn tìm cái chết nhe, chớ có trách các đại gia đây độc ác.

Ba tay này chính là ba gã mà Trung Cường đã gặp tại khách điểm nơi Liễu Lâm!

Trung Cường phẫn nộ quát hỏi:

- Các ngươi là ai? Có thù oán gì với Tư Mã Trọng đại hiệp mà lại ra tay tàn ác giết người phóng hỏa như vậy?

Kẻ hơi trọng tuổi nhất trong ba gã nghe tiếng hỏi, gã liền mở toang áo ngực quát lên:

- Con mắt chó của ngươi mù rồi! Hãy xem đây!

Trên bộ ngực rộng đầy lông lá của gã có xăm hai con phi long uốn khúc, đang nhe nanh múa vuốt quả là hiếm thấy.

Trung Cường chưa được Vạn Tuyệt đại sư chỉ điểm về các môn phái bang hội trên giang hồ, từ khi hạ sơn đến nay chàng cũng không có truy tầm nghiên cứu. Do đó, chàng ngạc nhiên hỏi:

- Đó là cái giống gì?

Hán tử nọ phần nộ gầm lên:

- Hảo tiểu tử, cố nhiên trong mắt ngươi không có Tam Tinh Song Long hội của chúng ta à?

Tam Tinh Song Long hội, Trung Cường quả thật đã nghe Dị Vũ Nhất kể qua, chàng biết đây là một tổ chức nhất nhì trong giới hắc đạo, thanh thế thật không nhỏ. Nhưng lòng chàng không hề có ý khiếp sợ. Chàng cười nhạt và nói:

-Ồ! Hình như ta cũng có nghe qua một tổ chức mang tự hiệu này.

Hán tử nọ lại quát lên:

- Ngũ Lộ Tinh Quan của Song Long hội là điều ngươi nên biết!

Thấu độ của gã huỳnh hoang tự đắc và cũng hoang dã khôn cùng.

Ngờ đâu Trung Cường lắc đầu và nói:

- Từ trước đến nay chưa hề nghe nói tới.

Hán tử nọ đập mạnh hai vạt áo, đôi Hổ Đầu Song Câu trong tay gã đập mình vào nhau, coong, lửa văng tung tóe, gã vạch một hư chiêu và hùng hổ nói:

- Tiểu tử, ta sẽ cho ngươi chết trong hiểu biết, lão tử đây chính là một trong Ngũ Lộ Tinh Quan, biệt hiệu là Song Vũ Linh Hoạt Tông Tử Dương. Người thấp này là Phi Thiên Ngô Công Phi Thiên Vũ, còn vị này là Vân Du Độc Hiếu Phí Đắc Tinh. Ngươi nghe rõ rồi chứ?

Trong ý nghĩ của hắn là khi khoe tự hiệu này ra thì thiếu niên trước mặt sẽ hoảng kinh mà bỏ chạy, thậm chí còn có thể quỳ xuống mà xin tha mạng. Do đó gã đập hai thanh Hổ Đầu Song Câu trong tay lại với nhau và ưỡn ngực, tròng mắt thần khí hết sức kiêu căng tự phụ.

Trung Cường thấy vậy phì cười và lớn tiếng nói:

- Ta cứ tưởng là vị anh hùng ba đầu sáu tay, hay là hảo hán có cánh. Hóa ra toàn là những bọn thừa cơ bắt cóc, sát nhân giết hàng không đáng liệt vào anh hùng cường đạo, cái tên Phi Vân Thất Sát Du Cảnh Dương đứng đầu Song Long hội thật khiến cho người ta cười chết đi được!

Chàng mắng như vậy là đã mắng đến đỉnh đầu của Song Long hội, Ngũ Lộ Tinh Quan đã đến đây hết ba. Lẽ nào bọn chúng lại chịu nhẫn. Cả ba đều mua tí binh khí, triển khai thế trận, quát nạt lên hồi và ào lên tấn công từ ba phía.

Chân Trung Cường không đình không bát, không vận công, chẳng đề khí chàng vẫn bình thản như vại, vẩy tay mỉm cười khích bác và nói:

- Lại đây, lại đây! Ta cũng muốn ném chút võ nghệ của Song Long hội các ngươi!

Lúc ấy từ ba phía, song câu đã đến, Độc Cước Đồng Nhân Vân Du Độc Hiếu cũng đã lẳng không nhào tới.

Chân Trung Cường bỗng chuyển động theo bộ pháp Tinh Hoan Tử Cung Bộ chàng xẹt đi mấy thước, thân chàng đã đến phía sau lưng của Tam Ác Tinh Quan, chàng quát lên:

- Các ngươi chó có hoang tưởng!

Chữ tưởng vừa ra khỏi miệng thì, xoạt một tiếng ngân lạnh lạnh vang lên, thanh Ô Mục bảo kiếm ra khỏi bao thanh quang lấp lánh, kiếm khí trùng trùng ...

Lúc này trước đám cháy bóng người hỗn loạn, phi vật lẳng xăng mấy mươi đại hán nai nịt gọn gàng được Lao Sơn Tam Hung dẫn đầu đã đến vây bắt Trung Cường.

Thiết Quải Cương Hoàn Âm Thường Hữu múa cây Xà Đầu Quải thành một đạo hào quang, ngược mặt lên trời cười lên sảng khoái và kêu to:

- Ba vị quả là có phúc lớn. Tên tiểu tử này chính là người đang cất giữ Bảo Kính. Các vị chớ bỏ qua cơ hội hiếm có này!

Tam Lộ Tinh Quan vừa phóng binh khí đến tấn công thì bỗng thấy mất tăm bóng người trước mặt. Bất giác cả ba ngậy người kinh ngạc. Lúc này nghe tiếng nói vọng vào, dường như cả ba đều động lòng tham đến mụ cả người. Mấy gã liền quên đi thân pháp kỳ dị của Trung Cường. Cả ba một lòng muốn đoạt lấy Bảo Kính bất truyền của Võ Lâm Quái Tăng. Tinh thần bỗng phấn chấn hẳn lên, ba gã không hẹn mà cùng đồng thanh lên tiếng hỏi:

- Thật vậy chứ?!

Đại ác và Xà Quải Cương Hoàn Âm Thường Hữu lên tiếng:

- Âm Dương Tam Hùng lẽ nào lại nói dối!

Âm Thường Hữu vung thiết quải quét ngang một chiêu và quay sang mấy hán tử và nói:

- Kề vai, lên!

Quần ác cuồn cuộn ào lên như thác lũ.

Cây Giáng Ma bổng của Phi Thiên Ngô Công Phi Thiên Vũ bỗng vụt ngang gã nói:

- Không cần! Ngũ Lộ Tinh Quan của Song Long hội không phải là hữu danh vô thực, ba huynh đệ ta hôm nay phải bắt sống tên tiểu tử này, bắt hán tử dâng ra Bảo Kính. Không cần các vị phải nhọc tâm.

Gương mặt của gã vốn đã gầy không thịt, không sắc máu. Giờ đây lại trắng dã trông đến ghê người.

Gã nói vậy chứ thực ra lòng gã không muốn nhiều người xen vào góp sức, sau này lại phải chia nhau Bảo Kính là điều gã không hề thích thú.

Lão tam của Lao Sơn Tam Hùng cũng chính là Sư Mệnh Dao cụt tai bắt giặc phẩy tay quát lên:

- Chúng ta cùng lên!

Song Vĩ Linh Hoạt Tông Tử Dương chấp đôi song câu vào nhau và cười ngạo mạn nói:

- Tam đương gia à, người chớ làm mất chí khí của người khác, hãy xếp uy phong của mình lại mà xem ba huynh đệ của bọn ta.

Cả bọn kẻ xướng người họa, kẻ hỏi người đáp hoàn toàn không xem Trung Cường ra chi cả.

Trung Cường cất lên một tràng cười cuồng nộ, âm thanh chấn độ cả không trung.

Vừa dứt tiếng cười, chàng vung thanh trường kiếm trong tay vạch lên một màn xanh biếc và trầm giọng nói:

- Lại đây, nếu các ngươi không sợ chết thì hãy lên hết đi.

Vân Du Độc Hiếu Phí Đắc Tinh gầm gừ quát lên:

- Khẩu khí lớn lắm! Ngươi chịu nổi không?

Trung Cường nghiêm sắc mặt, sát khí giờ đây đã trùm ngập Ấn Đường, chàng gầm giọng nói:

- Nếu ta để các ngươi đi quá mười chiêu thì chuyện đêm nay ta sẽ buông tay không nhắc đến.

Song Hồ Đầu Câu của Song Vĩ Linh Hoạt Tông Tử Dương đã vạch lên một đạo hàn quang điên cuồng cuốn đến đồng thời gã quát lên:

- Lão tam, lắm lời làm gì! Lên!

Cây Giáng Ma bổng của Phi Thiên Ngô Công Phi Thiên Vũ cũng vút lên. Vân Du Độc Hiếu Phí Đắc Tinh cũng múa tít cây Độc Cước Đồng Nhân, ba người múa lấy binh khí dưới ánh sáng của ngọn lửa. Cả ba cuộn lại tấn công Trung Cường.

Trung Cường không né tránh nữa, cổ tay chàng vẩy lên, thanh quang bắn ra loang loáng, khí lạnh ép người. Giờ đây chỉ thấy thanh quang như một sợi xích loang loáng cuộn cuộn, gió rít vù vù, hàn quang lay động, lực đạo ép người.

Bốn người quỳen chặt vào nhau không ai nhượng ai, mỗi chiêu xuất ra đều đẩy lên một luồng kinh phong thổi ngọn lửa gần đó bùng lên, bỗng trong đám cháy vang lên một tiếng bùng, lưỡi lửa vụt lên, khói đến cuộn cuộn nhập vào không trung.

Ba Ác Linh Đạo của Song Long hội bị thanh Ô Mộc của Trung Cường ép liên tục không dứt, các loại binh khí trong tay cứ chực vượt đi, trong lòng cả ba biết rằng vị ngân trang thiếu nên này võ công cao đến kinh người, bất giác cả ba đều e dè thận trọng.

Nhưng nghĩ đến chiếc Khảm Địa Bảo Kính là vật chí bảo của võ lâm nên lòng tham lại trỗi dậy. Cả ba tình nguyện sẽ xả thân để đoạt lấy.

Song Vĩ Linh Hoạt Tông Tử Dương trầm giọng nói:

- Lão nhị, lão tam cùng ra tay một lượt, tận lực tấn công nhé!

Trung Cường nghe thấy liền lạnh lùng hừm một tiếng và nói:

- Éch ngồi đấy giềng, kẻ ra tay là ta đây này!

Nói đoạn chân chàng bỗng lướt đến trước mặt ba người, đồng thời cung kiếm xuất thủ tấn công nhanh như sao xẹt.

Chỉ nghe coong một tiếng, lửa vắn lên loạn xạ, bóng người tách ra.

- Ấy! Da!

Song Vĩ Linh Hoạt ngơ ngác nhìn đôi Hồ Đầu Song Câu trên mình giờ đây chỉ còn một nửa. Gã giật mình kêu lên và ngậy người nhìn trừng trừng vào Trung Cường. Một lúc sau gã lên tiếng nói:

- Tên tiểu tử này có chút tà môn!

Hai gã Tinh Quan còn lại dường như lấy làm khó tin, ai nấy đều cúi xuống nhìn vào binh khí phát hiện ra Ma Bổng và Đồng Côn của mình không bị tiện đứt nhưng trên đó còn hằn lên vết kiếm sâu độ hai tấc.

Chỉ qua hai chiêu Trung Cường đã khiến cho ba người trong Ngũ Lộ Tinh Quan tất cả đều hồn xiêu phách lạc, nhưng chàng vẫn chưa muốn dừng tay, sát khí giờ đây đã như nước lũ vỡ đê, chàng quyết không tha cho cả bọn. Đợi cả ba xem xong binh khí trong tay, sau đó chàng trầm giọng hỏi:

- Thế nào, giờ đây chắc các ngươi chết cũng nhắm mắt chứ!

Cùng với tiếng nói, thanh kiếm trong tay chàng lại vung lên, lại đẩy động một trận kinh phong.

Giáng Ma bồng phi vũ liên hồi, Đồng Nhân côn múa lên vun vút, cả hai chỉ biết hộ thân để bảo toàn tính mạng.

Duy chỉ có Song Vĩ Linh Hoạt Tông Tử Dương, do trong tay chỉ còn lại hai khúc Kim Câu không đủ hộ thân, gã liền dùng thủ pháp Tàn Động phong đi bắn thẳng vào mặt Trung Cường!

Trung Cường nổi cơn thịnh nộ, chiêu kiếm của chàng bỗng dài hơn, đồng thời chàng phần nộ quát vang:

- Ngã xuống!

Một tiếng kêu thê thảm rú lên cùng với máu tươi vọt ra tứ phía.

Cả cánh tay phải của Song Vĩ Linh Hoạt cùng với tiếng kêu bay vút vào trong đám cháy. Xèo một tiếng, mùi thịt người khét lẹt bốc lên, thân hình của Tông Tử Dương cuộn cuộn lăn tròn trên đất. Miệng gã kêu lên từng hồi thảm thiết.

Lúc này Lao Sơn Tam Hùng và mấy mươi đại hán reo hò vang dậy và kéo nhau nhào tới.

Phi Thiên Ngô Công và Vân Du Độc Hiếu thấy đại ca bị trọng thương, cả hai không màng cứu người mà lại vung tới binh khí bổ đến lần thứ hai.

Trung Cường hiển lộ thần uy quát lớn:

- Hôm nay đành phải đại khai sát giới thôi!

Lúc này có một bóng trắng vượt qua đám cháy và đang ào ào vọt đến, là là Khang Trí Mẫn nàng còn ở nơi xa đã lên tiếng kêu to:

- Cường ca ca. Bắt sống một tên để hỏi xem phu thê Tư Mã Trọng đã đi đâu rồi!

Trung Cường vừa vung kiếm cự địch vừa nói:

- Có gặp Quân tử tử, Doanh tử tử và Lục ca không?

Trí Mẫn đã đến nơi và lên tiếng nói:

- Không ... Lão tặc đạo to gan.

Hóa ra là nàng nói chưa dứt lời thì cái thiết quả của đại ác đã quét gần tới, nên nàng lên tiếng mắng lão.

Hồng quang xuất hiện, thanh Đồng Phong bảo kiếm đã ra khỏi bao, thanh Ô Mục kiếm trong tay Trung Cường vừa gặp ánh hồng của Đồng Phong bảo kiếm, thân kiếm bỗng rung lên nhẹ nhẹ và phát ra tiếng như tiếng rỗng ngân nga tựa như con người gặp được bạn lòng.

Đại ác Âm Thường Hữu đã biết sự lợi hại của Trung Cường cho nên lão không dám tiếp cận với chàng, thanh thiết quả múa lên một vạt ô quang quét đến tấn công Khang Trí Mẫn, vì lão ngỡ rằng Trí Mẫn chỉ là tay tầm thường.

Nhưng lão đã lầm, công lực của Trí Mẫn tuy không sánh kịp Trung Cường, nhưng về kiếm thuật nàng không hề thua. Bởi lẽ nàng đã được Bích Tiêu tiên trưởng chỉ điểm. Vừa thấy Âm Thường Hữu quật trượng tấn công mình, bất giác đôi mày ngài của nàng nhướng lên, nàng phần nộ quát:

- Muốn chết!

Ánh hồng xẹt lên như chớp tiếp đó là một tiếng coong.

Tay cầm quả của Âm Thường Hữu bỗng cảm thấy giật mạnh và sau đó thì nhẹ hẫng đi.

Cây Xà Đầu quả của lão đã bị tiện làm đôi, những đốm lửa bắn ra mấy trượng, bất giác lão lêu lêu kinh hãi và cấp đoạn thiết quả nhảy vọt ra ngoài vòng đấu.

Trung Cường không biết phu thê Tư Mã Trọng, Mãn Doanh Doanh, Ba Lệ Quân và Vô Thọ Tuấn Thiếu giờ này đã mất hay còn, nên lòng chàng nóng như lửa đốt. Do đó lửa giận càng bốc cao chàng múa tít thanh Ô Mục thần kiếm xông vào bọn ác đạo như mãnh hổ giữa bầy cừu. Lúc này chàng đã quên lời, bất tạo sát kiếp của lão nhân tặng kính. Tả một kiếm máu tươi tung tóe, hữu một kiếm kêu gào thảm thiết vang lên.

Trong phút ấy, dưới ánh lửa bập bùng, tiếng người rú lên không dứt, trên mặt đất máu chảy lênh láng, thi thể ngổn ngang.

Phi Thiên Ngô Công Phi Thiên Vũ và Vân Du Độc Hiếu Phí Đắc Tinh của Song Long hội đưa mắt nhìn nhau, cả hai thấy tình thế có vẻ không khá nên đành công Song Vĩ Linh Hoạt Tông Tử Dương và quay đầu bỏ chạy thực mạng.

Sát khí của Trung Cường đã nổi lên, chàng truy theo bọn thủ hạ của Lao Sơn Tam Hung, kiếm đến người đổ, không thể nào nhắm sai mục tiêu.

Đôi mắt thanh tú của Trí Mẫn chột cau lại, nàng liền lên tiếng gọi:

- Bắt lính không bằng bắt tướng, Cường ca ca hãy mau bắt lấy Lao Sơn Tam Hung.

Trung Cường đang trong cơn say máu chàng bỗng tỉnh ngộ và thét lên:

- Mọi nói chỉ phải!

Chàng liền đưa mắt nhìn quanh thì thấy Lao Sơn Tam Hung đã bỏ chạy xa hơn mấy mươi trượng.

Do thể lửa vẫn còn rùng rục chiếu sáng cả mười dặm, mục lực của Trung Cường lại cực kỳ tinh tế, chàng đã thấy Tam Hung đang tháo chạy. Chàng tung mình vọt lên năm trượng, thân và kiếm hợp thành một khối lẳng không đuối theo.

Lao Sơn giờ này luống cuống như tang gia chi khuyến (chó của nhà có tang) cả bọn nháo nhào bỏ chạy thực mạng.

Bỗng trên đầu mấy lão có ánh sáng xanh vút qua.

Nhị ác Đoạt Hồn Giản kêu lên:

- Thôi chết!

Gã ta lập tức vung cặp giản quét lên đỉnh đầu một chiêu Cô Vân Xuất Tụ để hộ thân.

Sau đó gã xẹt người né tránh.

Đoạn quải gậy của đại ác Âm Thường Hữu cũng xuất một chiêu Tuyết Phi Lục Tận để giữ lấy đỉnh đầu, đồng thời lão cũng nhanh chóng né sang một bên.

Thanh đơn đao của tam hung Sưu Mệnh Dao cũng khua lên loạn xạ vì, gã không thấy rõ Trung Cường từ hướng nào đến.

Nhưng bỗng nghe coong, xẹt!

Trong chớp mắt thanh đao trong tay đã vượt khỏi tay, chênh chếch bay ra ngoài xa và rơi xuống.

Cũng là lúc sát tinh chiếu mệnh của gã thanh đao vượt ra ngoài, gã chợt thấy người bỗng thấy huyết Toàn Cơ lạnh toát. Phía trước mặt một luồng ánh sáng vọt đến. Thì ra Trung Cường đã đến trước mặt, hơn nữa mũi kiếm trong tay chàng đang kề trên huyết Mệnh Môn của gã.

Giờ đây chỉ cần cổ tay của Trung Cường khẽ vẩy lên hoặc là ấn vào thêm một tắc, tam hung Sưu Mệnh Dao sẽ lập tức ngã nhào ra đất máu nhuộm kiếm xanh.

Lúc này hồn vía của gã đã lên đến chín tầng mây, run lấy bầy và nói:

- Xin ... Tha ... Xin ... Tha ...

Lao Sơn Tam Hung là những người vang danh trong giới võ lâm, nhưng giờ đây chỉ còn chữ mạng, gã không sao thoát được nên lời.

Giang hồ thâu mệnh bắt thâu hiểm (trong giang hồ thà mất mạng chứ không mất mặt), trong giới hắc đạo không thể không coi trọng điểm này.

Do đó đại ác và nhị ác khi thấy huynh đệ của mình bị khống chế, cả hai cùng quay lại, múa tít binh khí định xả thân cứu người.

Có bóng trắng đáp xuống. Khang Trí Mẫn đã hoành kiếm trước ngực và trầm giọng nói:

- Các người không cần sinh mệnh của gã thì cứ động thủ!

Đại ác và nhị ác liền dừng lại không dám manh động.

Trí Mẫn lại lên tiếng nói:

- Cường ca ca, không nên làm tổn thương tính mạng của gã, hãy hỏi gã tin tức của Tư Mã Trọng tiền bối!

Mũi kiếm của Trung Cường khẽ động đẩy làm cho sắc mặt của tam hung Sưu Mệnh Dao càng thêm xanh xám, hai đầu gối run run không vững.

Trung Cường hừm lên một tiếng và nói:

- Hừm, chuột bọ không nói à!

Thủ lĩnh của Lao Sơn Tam Hung, Âm Thường Hữu đứng ở bên cạnh đó quát lên:

- Nếu vì một sinh mạng Lao Sơn Tam Hung cũng không để cho các người làm nhục dễ dàng như vậy đâu.

Trí Mẫn cười không thành tiếng và nói:

- Người không muốn nếm thử mùi vị ấy sao? Bồn cô nương cũng muốn tức thời lĩnh giáo. Nếu là hảo hán thì hãy tiếp chiêu!

Nói đoạn nàng trầm kiếm thủ thế và lại cao giọng lên tiếng:

- Tiến thêm một bước, thần kiếm của bản cô nương là sắt thép vô tình. Người sẽ tự chuốc khổ vào thân!

Xà Quải Cương Hoàn không sao nhịn được, gương mặt già nua của lão hung, then, sợ, hãi, hận, độc ... Không biết giờ này lão đang nghĩ gì.

Mũi kiếm của Trung Cường nhích lên ba phân, chạm vào áo của tam hung Sưu Mệnh Dao chàng quát lớn hỏi rằng:

- Phải chăng phu thê Tư Mã Trọng đại hiệp đã ngộ phải độc thủ của các người! Hai vị cô nương và Ba Vân Tuấn đã đi khỏi trang trại vào lúc nào?

Thần sắc của chàng rất đổi oai nghiêm, đôi mắt chàng xạ quang lạnh buốt trông có vẻ như chỉ cần nói một lời không phải thì kiếm của chàng sẽ xuyên suốt qua ngực đối phương.

Sưu Mệnh Dao đã ngang dọc giang hồ mấy mươi năm. Từ trước đến nay chưa từng bị người ép hỏi, gã đưa mắt nhìn về phía đại ca và nhị ca của mình đang đứng bất lực ở phía xa xa, gã nào chịu xuống nước. Cứu lấy sinh mạng để chuyển nhập vào giới võ lâm. Nếu làm như vậy thì từ nay về sau bản thân gã làm sao còn dám đi lại chốn giang hồ.

Do đó gã nghiêng chặt răng. Xá mạng nói:

- Dưới ngọn đao của Sưu Mệnh Dao ta cũng có không ít giang hồ hảo hán đã được ta đưa xuống tuyền đài. Người cứ tự nhiên ra tay! Còn bắt cho ta trả lời những điều như vậy, điều đó dứt khoát không thể nào có được, người chớ trông mong!

Tuy lời gã cứng cỏi nhưng thần thái và âm điệu của giọng nói cũng lộ vẻ khiếp sợ.

Cổ tay Trung Cường nhích khê.

Thân hình của Sưu Mệnh Dao bỗng giật lên một lượt, đã có vết máu từ trong áo rỉ ra mũi kiếm, đôi mắt gã bỗng trừng lên. Sắc mặt biến đổi tỏ vẻ quyết tâm gã ngông cuồng gào lên:

- Sinh mạng của đại gia, giao cho người đó!

Nói xong gã bỗng bộ mạnh về phía trước!

Phập! Máu tươi vọt ra thành vòi, Sưu Mệnh Dao đã nhào lên tự sát. Mũi kiếm xanh xanh đã xuyên suốt ra sau lưng gã, chéch lên trên cổ nhô ra hơn bảy tấc.

Việc xảy ra quá đột ngột, Trung Cường cũng bị giật mình kinh động và theo bản năng, chàng vội vàng rút kiếm và nhảy lùi về sau.

Máu tươi lại một lần nữa phụt ra như suối, thi thể của Sưu Mệnh Dao đổ nhào ra đất.

Khang Trí Mẫn kêu lên kinh dị và lao lên vùng kiếm đón lấy thể bỏ nhào vào Trung Cường của Đoạt Hồn Giản.

Đại hung Âm Thường Hữu cũng một trượng xông lên.

Cả hai xả thân tấn xông mãnh liệt.

Vì cái chết của sưu Mệnh Dao quá ư thảm nên lòng Trung Cường cảm thấy bất nhẫn. Do đó, thế kiếm của chàng điểm tới lại thu về, chân lực của chàng cứ vận vào nhưng không xuất ra, chàng chỉ chống đỡ chứ không chủ động tấn công.

Không ngờ từ trong cây thiết quả của đại hung bỗng có tiếng rít chói vang lên. Và sau đó bỗng có năm đốm sáng đỏ như cái chén bắn vọt về phía Trung Cường.

Âm thanh réo rất kinh hồn, hào quang sáng chói lòa mắt.

Trung Cường không biết đó là loại ám khí tà độc gì. Chàng bỗng xẹt người lùi lại ba bước và xẹt về phía phải xa hơn một trượng.

Lúc này năm đốm sáng lại tựa như năm con nhặng bám theo sau lưng Trung Cường, như hình với bóng, cứ ở ngay trên đỉnh đầu của chàng và xoay tròn không dứt, càng xoay càng nhanh, càng lúc càng ép xuống đỉnh đầu của Trung Cường.

Bên tai chàng lại nghe tiếng nói của Âm Thường Hữu vang lên:

- Tiểu tử! Pháp bảo mấy mươi năm nay lão phu không dùng tới, giờ này ta tặng cho ngươi đó!

Khang Trí Mẫn bỗng nhiên nhớ ra có lần Dị Vũ Nhất đã nói:

“Đây chính là loại ám khí tuyệt môn của thủ lĩnh tam hung tên gọi là Tử Mẫu Liên Hoàn. Thân của hoàn mỏng như tuyết, sắc bén như đao, trong chiếc hoàn to lại có ẩn năm chiếc hoàn nhỏ, gặp phải lực cản sẽ lập tức phân ra. Theo lực đạo của người phát ra công phá đại hoàn, các tiểu hoàn sẽ xoay vòng truy tìm tông tích của địch và tiếp tục phát huy công dụng”.

Nàng nhớ ra liền kêu lên:

- Cường ca ca, Tử Mẫu Liên Hoàn ám khí cực độc!

Nói thì chậm, lúc ấy thì nhanh. Trung Cường đã vung kiếm kích vào các đốm sáng.

Ai ngờ đâu, kích chưa kích trúng thì kinh phong đã tới, chỉ nghe mấy tiếng reng ... reng ...

reng vang lên liên tiếp. Trong phút ấy năm đạo cương hoàn đang xoay chuyển không ngừng, một cái bỗng tách thành một, một chiếc hóa thành hai điểm hàn quang lấp lánh, rít lên chói tay vẫn xoay tròn theo quỹ đạo cũ và dần dần hạ xuống.

Mấy mươi đốm hàn quang xoay chuyển trên đầu và từ từ ép xuống. Không nói là độ sắc bén của chúng, chỉ cần tiếng rít chói tai rất mực khó nghe cũng đã cho người nghe chột nể da gà, tim teo gan xep!

Trung Cường lúc này ngoài chuyện múa kiếm tạo thành một bức màn thép phủ trên đỉnh đầu để hộ thân ra nhất thời chàng chưa biết phải xử lý thế nào!

Loại ám khí này sau khi xuất thủ rời khỏi tay người phóng, thì chúng chỉ dựa vào lực đạo của đối phương mà biến hóa.

Do đó kiếm trong tay Trung Cường múa nhanh thì chúng cũng xoay vòng và bay nhanh hẳn lên. Chàng dùng lực kích chúng bay lên, nhưng vừa thu thế thì chúng đã trở lại ve ve trên đầu. Hơn nữa chúng bay cao thì bay xuống lại càng mạnh mẽ hơn trước. Khiến Trung Cường lúng túng một hồi như lạc vào mớ bòng bong. Bởi lẽ chiêu thức nào của Trung Cường cũng đều sử dụng nội lực và tập trung tinh thần. Nếu tiếp tục kéo dài một khi chân lực đã cạn thì mấy mươi cương hoàn sẽ đồng thời chụp xuống xoay tròn mấy vòng. Lẽ nào không có khả năng biến một người sống thành thịt vụn?

Sau khi phóng hoàn xong, Âm Thường Hữu đứng ở bên cạnh cười lên đắc thắng, lão ác độc kêu lên:

- Ha! Ha! Ha! Rồi ngươi cũng có ngày này, cho ngươi biết thủ đoạn của Lao Sơn Tam Hung!

Trí Mẫn đứng bên ngoài lặng yên quan sát đã lâu, lòng nàng vô cùng lo lắng khi thấy Cường ca ca bị vây chặt trong đám Tử Mẫu Liên Hoàn nếu như nàng tính toán vụng về, mạo hiểm xâm nhập vào trong vòng, chỉ e rằng cả hai người đều bị khép chặt trong vòng vây lúc ấy chỉ biết gọi trời kêu đất!

Do đó nàng vận dụng trí tuệ, lặng lẽ quan sát.

Lúc này nàng đã nhìn ra cách hóa giải cương hoàn.

Chỉ thấy nàng hú lên một tiếng thanh thanh, đằng không vọt người lên cao, khi độ cao của nàng đạt bằng độ cao của các cương hoàn. Nhưng cách đó độ bảy thước, nàng liền chuyển thân song song với mặt đất, đồng thời nàng đưa thanh Đồng Phong bảo kiếm ra chắn lấy quỹ đạo của các cương hoàn. Miệng nàng cười tươi reo vui:

- Xuống hết cho ta!

Tiếng Tinh! Tang! Vang lên liên tiếp, sau một vòng hồng quang vun vút mấy mươi cương hoàn đó biến thành vô số ánh ngân tinh chênh chếch vọt ra xa mấy trượng và tiếng leng keng liên tiếp vang lên, tất cả các cương hoàn đã rơi đầy trên mặt đất.

Vốn là Trí Mẫn đã nhìn ra trung tâm phát lực và quy luật chuyển động của các cương hoàn. Nàng dùng bảo kiếm phá hồng thể cân bằng khiến chúng chênh chếch vọt ra xa, Thiết Quả Cương Hoàn Âm Thường Hữu và nhị ác Đoạt Hồn Giản bỗng ngậy người kinh hãi.

Bóng ngân quang lại ào đến, ánh xanh của thanh trường kiếm vút lên, sự tức giận và căm hận của Trung Cường đã lên đến đỉnh điểm. Chàng đã bỏ nhào đến hai lão ác ma và quát lớn:

- Ám khí ác độc! Không hủy diệt ngươi khó mà thỏa được mối hận trong lòng ta!

Lời chưa dứt, thân chàng đã đến, ánh sáng xanh của thanh Ô Mục thần kiếm tỏa hơn một trượng, chàng xuất một chiêu tuyệt học khí thể như thiên hà sụp đổ, bão tố vũ bờ, kèm theo ánh sáng sắc bén như tia chớp.

Sắc mặt đại hung và nhị hung đều lộ vẻ bàng hoàng, cả hai kêu la oai oái và xẹt người về hai phía tránh đi.

Lúc này Trung Cường đã nộ khí xung thiên, lẽ nào chàng chịu buông tha cho hai gã ác ma. Chiêu này chưa dứt, chiêu khác lại xuất ra. Chàng dùng thế Tả Hữu Phúng Nguyên là một chiêu tuyệt học ghi trên Bảo Kính, một chiêu bao gồm nhị thức phân ra làm hai quét về song hung. Chiêu thức vừa nhanh vừa mạnh và cũng không kém phần tàn nhẫn.

Chỉ nghe một tiếng soạt!

Hai tiếng rú thảm thiết vang lên. Xung quanh bắn vọt một tràn máu tươi, mùi tanh tưởi xông lên tận mặt! Thân thể của Thiết Quả Cương Hoàn đứt thành hai đoạn, máu tươi cuộn cuộn phụt ra. Bụng của Đoạt Hồn Giản bị rạch ra toang hoác, ruột gan bắn vọt ra ngoài dấy lên một mùi ô nhiễm.

Trung Cường dùng một thế kiếm thấy hai lão hung đã đều tán mạng. Nộ khí của chàng cũng chợt tiêu tan, chàng thu dọn cho kiếm vào bao và trầm giọng nói:

- Chỉ vì các ngươi muốn chết, chớ trách lòng dạ họ Cường này sao quá ác độc!

Bất giác đôi mày ngài của Trí Mẫn nhướng lên. Nàng mỉm cười và nói:

- Hôm nay Cường ca ca đã quên đi đức hiếu sinh.

Trung Cường cũng cười và đáp:

- Sát ác nhân tức là thiện niệm!

Trí Mẫn dẫu môi, cho kiếm vào bao, nàng phủi tay và nói:

- Những kẻ bị giết đều không oan, nhưng phu thê Tư Mã đại hiệp đi đâu. Hành tung của Doanh tỷ tỷ, Quân tỷ tỷ và Lục ca chúng ta vẫn còn chưa biết.

Trung Cường cũng lầy làm lạ, chàng chau mày và nói:

- Lẽ nào trong cả một trang viện thế này lại còn ai sống sót hay sao?

Trí Mẫn lắc đầu tỏ vẻ bất lực và nói:

- Muội vừa đến trang viện liền lục tìm tứ phía để tìm mọi người. Người sống chỉ còn có bọn thủ hạ của Lao Sơn Tam Hung, cả bọn đã ẩn nấp. Trong trang viện có tổng cộng mười người chỉ gồm có người già, trẻ em và nữ nhân. Tất cả đều bị bọn chúng giết sạch. Ngay cả con gà con nghé chúng cũng không tha.

Trung Cường lên tiếng buồn buồn:

- Tuy Lục ca và Mẫn tỷ tỷ đều đang bị thương. Nhưng có lẽ cả hai cũng đều đã bình phục hẳn rồi!

Trí Mẫn đáp:

- Điều ấy thì huynh cứ yên tâm nếu như hai người họ còn ở đây thì Lao Sơn Tam Hung và ba người của Song Long hội cũng không đắc thủ một cách dễ dàng như vậy.

Trung Cường tuy thấy lời nói của Mẫn muội muội có lý nhưng chàng vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, chàng liền nhảy đến đám cháy và lên tiếng gọi Trí Mẫn:

- Mẫn muội, chúng ta tìm lại lần nữa đi!

Nói xong hai người liền men theo đám cháy đến bên những thi thể, cả hai đều dừng lại xem xét tỉ mỉ.

Trong một đồng gạch ngói đổ nát trước mặt bỗng có tiếng rên khe khẽ vang lên. Hai người vội chạy đến bới đồng gạch vụn ra nhìn, bất giác cả hai đều giật mình sửng sốt.

Hóa ra dưới bức tường đổ là vị lão bộc trong gia đình Tư Mã Trọng. Chính là vị lão nhân lúc trước từng đến Phúc Sơn thành để đánh tan dư luận do Tam Hung tạo ra.

Giờ đây trên người ông bị thương nhiều chỗ, máu ra đầy mình, chỉ còn thở thoi thóp.

Trí Mẫn thấy vậy liền vội vàng lên tiếng giục:

- Cường ca ca, hãy mau vận công tiếp khí cho lão nhân, nếu không sẽ không ổn đâu!

Trung Cường không dám chậm trễ, chàng lập tức áp chưởng vào hậu tâm của lão nhân.

Do hơi thở của lão nhân yếu ớt nên chàng không dám gia tăng lực đạo một cách đột ngột.

Chàng chỉ dám khe khẽ để cho luồng khí chuyển nhập vào trong cơ thể của lão nhân.

Một lát sau, đôi mắt thất thần của lão nhân từ từ hé mở ra, luồng hơi mũi cũng đã thở mạnh hơn trước.

Ông ta nhìn thấy Trung Cường, Trí Mẫn dường như đã nhận ra người quen, ông chỉ gật đầu nhẹ nhẹ, nhưng vẫn chưa thể cất tiếng nói. Trung Cường thấy lão nhân đã mở mắt ra.

Chàng vui mừng nói bên tai lão nhân:

- Lão quân gia, phu thê Tư Mã đại hiệp đã đi đâu rồi?

Trên gương mặt tái xám của lão nhân bỗng gợn lên một chút sinh khí, khẽ húng háng ho lên một tiếng, hai môi mấp máy và lên tiếng đứt đoạn:

- Ma ... Thiên ...

Lão nhân nói đến đó bỗng đuối sức và không nói tiếp được. Thần sắc giờ đây vô cùng yếu ớt.

Trí Mẫn vội lên tiếng hỏi:

- Họ đã đi lên Ma Thiên Lãnh phải không?

Lòng lão nhân bỗng cảm thấy nhẹ hẫng như trút được một hòn đá nặng. Trung Cường lại lên tiếng hỏi:

- Hai người khách bị bệnh và Ba cô nương mới đến sau này đã cùng nhau trở về Ma Thiên Lãnh rồi phải không?

Lão nhân gật đầu và từ trong miệng khó nhọc thốt lên một tiếng, phải ...

Trí Mẫn nhìn sang Trung Cường như có ý nói rằng lời đoán của nàng quả là không sai.

Trung Cường vừa gật đầu với Trí Mẫn vừa vận công đẩy một luồng chân lực vào trong người của lão nhân.

Nếu như vị lão nhân này là người có võ công, tự mình sẽ vận khí hành công, đồng thời sử dụng hai luồng nội và ngoại lực, những vết thương bên ngoài sẽ dần dần sẽ hồi phục.

Nhưng rủi thay, ông ta lại không có chút căn cơ gì về võ công. Hơn nữa tuổi hạc đã cao, mất máu quá nhiều, khí huyết bị phong bế tù đọng, nên ngay cả Đại La thần tiên cũng không thể nào giúp lão cải tử hồi sinh.

Nhưng qua một khoảng thời gian uống cạn bình trà, thì tình trạng của lão cũng đã có sự khởi sắc, lão nhân nuốt đi mớ đờm chặn cổ và lên tiếng nói:

- Ma Thiên Lãnh đã xảy ra chuyện rồi ...

Trung Cường nghe vậy bất giác kinh hãi và vội lên tiếng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Thân thể lão nhân cũng bị chấn động mạnh khi Trung Cường hoảng kinh, lão gắng gượng lên tiếng nói:

- Cái gì Bát quái? ... Ước định là vào tiết Đoan Ngọ sẽ tấn công lên núi, gia chủ và chủ mẫu ...

Lão nói đến đó, thì hơi thở đã bị ngắt quãng không nói thêm được. Sau đó hơi thở cũng từ từ yếu dần.

Trí Mẫn chau đôi mày ngài và lẩm bẩm:

- Bát quái? Lẽ nào là Quan Sơn Bát Kiệt?

Trung Cường thông thả trả lời:

- Không sai, nhất định là bọn họ. Ấy! Đây cũng lại là chuyện rắc rối do chúng ta mà ra!

Làm sao chúng ta có thể khoan tay đứng nhìn cho được?

Trí Mẫn bỗng lên tiếng an ủi chàng:

- Chuyện ấy có gì mà lo, chúng ta nhanh chóng đến đó là được rồi. Dù cho không phải là chuyện do huynh mà ra, chúng ta biết rồi thì cũng không thể nào đứng nhìn một cách bàng quan, Trung Cường có vẻ bất an, chàng lên tiếng nói:

- Nhưng vấn đề là ta đến đó có kịp hay không?

Nói đoạn chàng lay lão nhân đang nằm trong lòng mình và lên tiếng hỏi:

- Họ đã đi từ ngày nào?

Nhưng lão nhân đã tắt thở từ lâu.

Trung Cường vội vàng điểm huyết hô hấp cho lão nhân không sao khiến lão có thể hồi sinh.

Trí Mẫn thấy vậy bất giác liền lên tiếng nói:

- Dù cho huynh có phí tận tâm huyết thì lão nhân cũng không sao sống được. Thôi chúng ta hãy lên đường vậy!

Trung Cường đã cố hết sức nhưng không hữu hiệu, chàng đành phải đặt lão nhân nằm xuống đất và đứng dậy quay mặt vào đám lửa đang lụi dần và cất tiếng cảm thương vô hạn:

- Nếu như phu thê Tư mã đại hiệp biết được thảm trạng này, họ sẽ đau lòng biết mấy?

Trí Mẫn cũng thở dài im lặng.

Lúc này sắc trời đã sáng, vầng dương đỏ hồng đã hừng hững hiện ra từ chân trời phía đông chiếu rọi lên những góc tường đổ nát, cảnh vật tang thương. Một trận gió sớm làm mùi máu tanh xông lên trên mũi khiến người nghe lợm giọng muốn mửa.

Trí Mẫn lên tiếng nói:

- Chuyện đã như vậy, ở đây đau xót cũng chẳng giải quyết được gì chúng ta đi thôi!

Nói xong nàng liền hú lên một tràng lanh lảnh, hai con Ô Long và Tảo Hồng nghe tiếng gọi của chủ nhân liền tức tốc phóng vó chạy tới.

Hai người lên ngựa và rời khỏi chốn đau thương hoang tàn đổ nát. Trung Cường vẫn lưu luyến không nỡ rời xa, chàng chốc chốc lại quay đầu nhìn về ngọn lửa leo lét dưới ánh sớm mai, bỗng thở dài liên tiếp. Lòng chàng giờ đây đau xót không nguôi.

Trí Mẫn lẽ nào lại không xót thương những người vô tội chết oan nhưng nàng thấy thân sắc đau khổ của Cường ca ca, nàng cố nén bi phần mà lựa lời an ủi chàng.

Suốt dọc đường, Trung Cường vẫn trầm ngâm u uất, không nói tiếng nào. Vào giờ Ngọ hôm ấy hai người đã đến Đăng Châu, sau khi ăn uống qua loa cả hai lại thúc ngựa đi về phía biển.

Mặt biển mênh mông xanh biếc trải dài vô tận, gió thổi hiu hiu, sóng vỗ hiền hòa khiến lòng người cũng có phần dịu xuống.

Hai người bao hắt một chiếc thuyền vượt biển khá lớn. Chủ thuyền là một đôi phu phụ tuổi độ ngũ tuần.

Bầu trời đêm với vành trăng lưỡi liềm chênh chếch lên cao. Trên mặt biển gió mát hiu hiu thổi nhẹ. Hai phu phụ chủ thuyền là người khiêm tốn hòa đồng, họ dọn ra trước mũi thuyền một bình Trúc Diệp Thanh Tửu và một chút thức nhắm, mời Trung Cường và Trí Mẫn hai người cùng đến để uống rượu ngắm trăng.

Trung Cường thưởng cho họ năm lượng bạc, chủ thuyền vui mừng dập tắt lửa trong chiếc tàu rồi ngồi trước mũi thuyền gần đó và lên tiếng kể lể:

- Có lẽ dạo này phu thê lão hủ đang gặp vận may. Lần trước cũng có mấy vị khách thuê thuyền, cũng đã thưởng cho phu thê lão hủ một lượng tiền rượu. Đêm nay tiểu khách quan lại trọng thưởng rất mực hào phóng!

Lòng của Trung Cường và Trí Mẫn chợt động, hai người lên tiếng thăm dò:

- Lần trước ông chủ chở ai?

Chủ thuyền đổ tro trong chiếc tàu ra và lên tiếng từ tốn nói:

- Ba nữ hai nam, xem ra dường như họ đều là bậc giàu sang quý phái.

Trung Cường nghe vậy bỗng buột miệng hỏi:

- Có phải họ từ Phúc Sơn đến không?

Chủ thuyền gật đầu lia lịa và đáp:

- Quả đúng như vậy, trông dường như họ đều là những người luyện võ, hai vị cô nương cũng xinh đẹp như cô nương này đây, cả hai đều đẹp như thiên nhiên, nhất biểu nhân tài.

Trí Mẫn đưa mắt nhìn sang Trung Cường một lượt. Trong lòng cả hai đều biết rằng đó chính là phu thê Hàn Vũ Tú Sĩ và ba người Doanh Doanh, Tuấn Thiểu cùng Lệ Quân. Do đó mối lo lắng trong lòng cũng giảm xuống đáng kể.

Trung Cường vờ như chỉ thuận miệng nói chơi:

- Cách đây đã bao lâu rồi?

Chủ thuyền liền ngẩng đầu nhìn lên mặt trăng dường như để ước lượng thời gian, sau đó lão lên tiếng:

- À khoảng ...

Không ngờ chưa nói dứt câu lão bỗng giật mình biến sắc, vội vàng đứng dậy, hối hả chạy vào khoang thuyền tắt hết đèn đóm bên trong, đồng thời hạ giọng nói:

- Tiểu khách quan, vào đi, nhanh lên! Nhanh lên!

Thần sắc và cảnh tượng hốt hoảng lo âu của chủ thuyền làm cho hai người không hiểu gì cả, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng đi thuyền thì phải nghe theo sự dẫn dắt sắp đặt của chủ thuyền nên hai người đành phải cất bước tiến vào bên trong.

Trung Cường không nén được sự tò mò khó hiểu chàng liền lên tiếng hỏi:

- Ông chủ, có chuyện gì vậy?

Chủ thuyền đưa mắt nhìn ra khe cửa của khoang thuyền và đưa tay chỉ về phía mặt biển cách đó không xa lắm và nói:

- Các người nhìn xem!

Trung Cường và Trí Mẫn đến gần hơn chút nữa và đẩy hé cánh cửa ra nhìn theo hướng chỉ tay của chủ thuyền ...

Thì thấy trên mặt biển có ba chiếc thuyền lâu to loại hai cột buồm đang căng buồm lướt sóng vượt tới tiền về cùng hướng với chiếc thuyền của họ đang đi.

Trên chiếc thuyền đèn hoa rực rỡ sáng tựa ban ngày. Trong khoang thuyền bóng người qua lại, tiếng huyên náo ồn ào vắng vắng vọng đến có thể nghe được.

Trí Mẫn động tính hiếu kỳ và lên tiếng hỏi:

- Đó là thuyền của quan phủ nào vậy?

Chủ thuyền thì thào:

- Quan phủ? Không phải, họ là kẻ cướp đó!

Trung Cường đối với đường đi nước bước trên giang hồ không quen thuộc. Còn đối với giới lực lâm trên vùng sông nước lại càng mù tịt, hơn nữa giờ đây lòng chàng cũng đã nhẹ đi rất nhiều do không có chuyện gì cấp bách, chàng cười nhạt và lên tiếng nói:

- Cướp thì có gì đáng sợ đâu!

Tâm tư của Trí Mẫn tương đối kỹ càng tinh tế, nàng liền truy hỏi một câu:

- Họ thuộc băng đảng nào?

Chủ thuyền chỉ tay lên cột buồm và hạ giọng nói:

- Cô nương xem trên cột buồm to kia kìa!

Trí Mẫn theo lời chủ thuyền nhìn xem thì thấy trên cột buồm có mộ ngọn cơ thêu hình con rết (Ngô Công kỳ) đang phẫn phật tung bay. Nhưng nàng không nhìn được trên ấy viết mấy chữ gì.

Trên cột buồm lớn của cả ba chiếc thuyền đều là có treo mấy ngọn đèn Khí Tự Phong Đăng to như chiếc đầu. Trên đèn không có chữ nhưng phía dưới, nơi thân chứa dầu màu vàng có dán ba ngôi sao xanh phản quang lấp lánh.

Nhìn xong, nàng vẫn chưa hiểu liền quay sang hỏi Trung Cường:

- Cường ca ca, ký hiệu trên chiếc lồng đèn đó là của bang phái nào vậy?

Trung Cường trầm tư suy nghĩ nhưng nghĩ mãi mà vẫn không ra.

Lúc này ba chiếc thuyền to thuận buồm xuôi gió ào ào lướt qua đẩy lên một trận sóng khiến chiếc thuyền của Trung Cường và Trí Mẫn lắc lư chao đảo không dứt.

Chủ thuyền thấy mấy chiếc thuyền của bọn cướp đã đi xa liền thở phào nhẹ nhõm và niệm một câu:

- A di đà Phật, Bồ Tát phù hộ!

Trung Cường thấy dáng điệu sợ sệt đến khiếp, chàng cảm thấy tức cười và hỏi:

- Xin hỏi lão chủ, bọn họ hảo hán anh hùng của băng đảng nào vậy?

Chủ thuyền thè lưỡi rụt cổ và đáp:

- Trại chủ của núi Quan Sơn!

Đôi mày ngài của Trí Mẫn bỗng nở rộng cao, nàng buột miệng kêu lên:

- Quan Sơn Bát Kiệt!

Chủ thuyền nghe vậy thất kinh, lão xua xua tay và nói:

- Ấy dà! Cô nương nói nhỏ một chút.

Trung Cường đưa tay chỉ ra mặt biển mênh mông mỉm cười và nói:

- Ở đây trên không tới trời, dưới không chạm đất ông chủ sợ cái gì?

Chủ thuyền vẫn thận trọng nói:

- Tiểu khách quan à. Tường có tai vách có nhĩ không chừng.

Nói xong lão ta bước ra khỏi khoang thuyền đưa mắt đảo đạc nhìn ra tứ phía một hồi.

Thấy xa xa có ánh đèn của thuyền chài lão mới dám quay vào thấp đèn lên sau đó châm thuốc trong chiếc ống và thông thả nói:

- Trước đây gọi là Quan Sơn Bát Kiệt không biết tại sao chỉ còn lại có ba người nên bèn đổi tên thành núi Quan Sơn Tam Tinh bang. Nhưng nói về chuyện ăn giết cướp của, chặn đường thu thuế, giết người cướp của thì Tam Tinh Hung bang quả thật vô pháp vô thiên.

Trí Mẫn nghe vậy liền lên tiếng hỏi:

- Bây giờ họ trở về núi Quan Sơn phải không?

Lão chủ thuyền rít một hơi thuốc dài, từ từ nhả khói và lắc đầu nói:

- Lúc trước thì họ cũng không thường xuất hiện nhưng gần một tháng nay dường như ngày nào họ cũng đi đi lại lại trên biển. Không biết có phải là đi chiêu binh mãi mã hay không mà ngày nào cũng từ Đăng Châu đón không ít người về núi. Ấy! Xem ra Tam Tinh bang dường như sắp làm một chuyện gì đó to tát lắm.

18. Chương 18: Ai Lệ Tế Linh Khí Hồng Trần

Lòng Trung Cường đoán rằng bọn ác đồ Quan Sơn Bát Kiệt đang chiêu tập nhân mã để chuẩn bị cho cuộc hẹn vào tết Đoan Dương.

Tính toán thời gian, chàng thấy rằng ngay ngày tết Đoan Dương mình đã có thể về đến Ma Thiên Lãnh, do đó trong lòng chàng càng giảm hẳn nỗi lo âu.

Chủ thuyền nhìn lên bầu trời và đi về phía khoang sau, vừa đi vừa nói:

- Hai vị cũng nên nghỉ ngơi đi thôi, chiều tối mai là có thể lên bờ rồi.

Lúc này gió thổi nhẹ nhẹ. Sóng vỗ rì rào, vầng trăng khuyết trên đầu cũng đã khuất về phía tây. Đêm đã về khuya.

Trung Cường thấy Trí Mẫn tựa lưng vào mạn thuyền, đưa mắt nhìn về phía xa xăm, ngưng thần trầm tư hết sức nhập thần, bất giác chàng cũng đến ngồi gần bên nài, đưa tay quàng ngang bờ lưng ong của nàng và cất giọng trầm ấm:

- Mẫn muội, muội đang nghĩ ngợi chuyện gì vậy?

Trí Mẫn trầm tư suy nghĩ, nhưng miệng nàng vẫn thông thả đáp:

- Không có, muội đâu có nghĩ gì!

Trung Cường bỗng lo lắng, lắc lắc người Trí Mẫn và nói:

- Muội dối huynh, rõ ràng là muội đang nghĩ gì đó. Sao lại nói không.

Trí Mẫn khe khẽ thở dài, nhìn lên gương mặt của Trung Cường và hỏi lại:

- Không biết Khôn Long lão tiên bối ở chỗ nào nơi xứ Miêu Cương nhỉ?

- Mẫn muội tại sao đột nhiên muội lại nhớ đến chuyện này?

- Huynh thấy lạ lắm à?

- Không lạ nhưng tại sao muội lại nhớ đến Khôn Long tiên bối chứ?

- Trước đại hải, muội bỗng thấy rằng kiếp người cũng mệnh mỏng bồng bênh như sóng nước. Nhất là muội, từ nhỏ được ân sư nuôi dưỡng giờ đây đã không còn nơi nương tựa.

- Mẫn muội, thì đời huynh cũng khác gì muội đâu, chúng ta đều là hai đứa trẻ luân lạc bơ vơ trong vùng trời này.

- Nam nhân thì khác.

- Có gì khác nào?

- Nam nhân một khi đã thành gia lập nghiệp, lập gia thất sinh con, tất nhiên là đã có chốn đi về. Còn phận nữ nhân ...

Trí Mẫn bỗng đỏ bừng gương mặt và thần sắc của nàng chợt chuyển sang sầu thảm, ai oán thê lương hết sức đáng thương.

Trung Cường bỗng thấy hoang mang chàng không biết chuyện gì đã xảy ra. Chàng lên tiếng hỏi:

- Mẫn muội, sao muội lại nói như vậy, đôi ta sống chết có nhau từ thừa ...

Ngờ đâu Trí Mẫn càng thêm sầu thảm, những giọt châu đã lăn dài trên má. Nàng đưa ngón tay chặn lấy miệng của Trung Cường không cho chàng nói tiếp. Nàng cố nén xúc động và nói:

- Những điều này muội đều hiểu. Cường ca ca, huynh không cần nói thêm.

Trung Cường lại lên tiếng nói:

- Mẫn muội, muội đã hiểu lẽ nào muội còn có chỗ nghi ngờ huynh sao?

Trí Mẫn đã mấy lần định nói ra chuyện giữa Trung Cường và Lệ Quân nhưng nàng lại sợ Trung Cường càng cảm thấy bất an trong lòng. Không chừng do hổ thẹn mà chàng trở nên manh động, có thể làm gì đó bột cũng nên.

Nàng cũng sợ sẽ làm tổn thương đến Ba thị thất hùng, khiến nhà họ Ba mang tiếng và sẽ mất đi lòng tự tôn. Khiến Quân tử tử càng không thể ngẩng mặt nhìn đời. Do đó lòng nàng cũng rất dỗi không yên.

Bởi vậy liên tiếp mấy ngày nay, tuy nàng vẫn cùng với Trung Cường trở về Ma Thiên Lãnh, nhưng càng gần Ma Thiên Lãnh một bước, thì lòng nàng lại thêm một phần trĩu nặng.

Không biết mình nên đối xử sao cho phải.

Suốt dọc đường thấy tinh thần của Trung Cường đau thương sầu héo, nên nàng đã ỉn nhẫn nén lòng. Do đó Cường Trung Cường không sao cảm nhận được.

Giờ này, trong đêm khuya thanh vắng, từ Quan Sơn Bát Kiệt nghĩ đến thất hùng họ Ba và càng không thể nào không nghĩ đến Lệ Quân, vì tức cảnh sinh tình nên không sao tránh khỏi lòng nàng dấy lên niềm xúc động sâu xa.

Trung Cường lại hỏi dồn:

- Mẫn Muội tại sao muội không nói?

Trí Mẫn bị Trung Cường ép đến cực cùng nên nàng bèn phải lên tiếng:

- Cường ca ca, muội biết tâm ý của huynh đối với muội, nhưng muội không muốn tự ti tự mị, chỉ vì muội mà huynh phải làm một con người vô tình vô nghĩa. Cũng không muốn ...

Không muốn khiến người khác phải đau lòng hơn muội.

Trung Cường vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, lẽ nào chàng lại không hiểu được ẩn ý của lời nói ấy, chàng trầm nghĩ:

“Lẽ nào chuyện xảy ra ở thôn trang hoang dã giữa mình và Quân tử tử đã bị Trí Mẫn phát hiện chăng?”.

Vì vậy, chàng định nói chuyện ấy cho Trí Mẫn biết là lúc đó do cả hai đều trúng độc hương.

Nhưng chàng lại nghĩ cho rằng tuyệt đối là không phải vậy.

Vì có người nữ nhân nào mà người yêu của mình đã bị người khác đoạt mất, mà lại chịu ản nhẫn đến bây giờ! Tự mình hà tất lại tỏ ra thông minh làm gì. Nếu như Mẫn muội không biết, giờ này bỗng nhiên chàng nói ra chẳng khác nào muốn khéo mà lại hóa vụng, khiến nàng càng thêm đau lòng.

Trung Cường nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy rằng tuyệt đối không nên nhắc đến chuyện đó.

Chàng chỉ xiết chặt vòng tay quanh người Trí Mẫn và lên tiếng khuyên nhủ:

- Mẫn muội chớ đoán mò, đợi đến khi chúng ta về đến Ma Thiên Lãnh giải quyết xong chuyện Quan Sơn Bát Kiệt. Sau đó chúng ta mang mớ tóc của Khôn Long tiền bối về Lãnh Vân tự là xem như có thể nhàn tản được rồi. Dù muội có muốn vân du tứ hải, du sơn ngoạn cảnh hay đến Miêu Cương để tìm Khôn Long tiền bối huynh đều có thể cùng đi suốt đời với muội.

Trí Mẫn rút tay ra khỏi bàn tay của Trung Cường, cười khổ và không nói gì.

Trung Cường ngẩng mặt nhìn lên bầu trời đầy sao và nói:

- Đêm khuya sương giá, gió biển lại lạnh, muội cẩn thận nếu không sẽ bị cảm lạnh, thôi vào trong nghỉ sớm đi.

Trí Mẫn vuốt vuốt tà áo và lặng lẽ đứng lên, nàng lách ra khỏi vòng tay Trung Cường và nói:

- Chúng ta còn phải vượt đường xa.

Nói xong nàng sải bước đi vào trong khoang thuyền.

Lúc này trên mặt biển gió thổi hiu hiu, ánh trăng chênh chếch về tây. Đó đây có màn sương trắng giăng la đà mặt nước. Cách xa năm trượng cảnh vật đã trở nên mù mờ.

Chỉ có con thuyền dưới chân Trung Cường đang lặng lẽ rẽ nước lướt tới phát ra những tiếng óc ách của sóng nước vỗ vào hai mạn thuyền. Mây trắng đã đùn lên từng cuộn, từ phía xa xa nơi chân trời thỉnh thoảng cũng có tiếng sấm trầm trầm vang lên. Ngoài ra không còn nghe tiếng động nào khác.

Trung Cường đưa mắt tiễn Trí Mẫn vào trong, nhất thời chàng cũng cảm thấy chuyện đã bắt đầu trở nên rối rắm.

Lần này đến Ma Thiên Lãnh, nếu Lệ Quân nhắc đến chuyện cưới xin, thì mình nên trả lời thế nào đây!

Nên đồng ý hay nên chối từ để rồi suốt đời không yên không ổn còn Mẫn muội muội?

Chàng suy nghĩ nhưng rốt cục cũng không thấy điều gì khả dĩ có thể giải quyết được.

- Cường ca ca, sao chưa vào ngủ?

Từ trong khoang thuyền tiếng Trí Mẫn dịu dàng vọng lại.

- Huynh vào ngay.

Trung Cường đáp xong và thất thần bước vào trong khoang. Và nằm xuống tám phần đối diện với tám phần mà Trí Mẫn đang nằm. Chàng lắng nghe tiếng sóng vỗ mạn thuyền và mở mắt nhìn lên trên trần thuyền.

Trong mộng lung, chốc chốc chàng lại giật mình thức giấc, sau cùng chàng chìm trong giấc ngủ mỗi một ác mộng liên miên.

Trong mơ chàng thấy Trí Mẫn khóc khổ, nước mắt đầm đìa. Lệ Quân thất vọng, huynh đệ cùng các nàng dâu nhà họ Ba được Ba lão thái thái dẫn đầu, tất cả đều chỉ tay vào chàng trách móc, quát hỏi và xỉ vả!

Mẫn Doanh Doanh cười lạnh thê lương!

Hoàng Phủ Anh và Dị Tú Nga đều nghiêng răng cắn phẫn ...

Khi chàng tỉnh giấc thì ánh sáng trong khoang thuyền đã chói mắt. Trí Mẫn đang ngồi trước mặt dịu dàng ngắm chàng và lộ vẻ ngạc nhiên.

Trung Cường vội vã bò dậy, đưa tay dụi mắt, ngây ngây lên hỏi:

- Ấy da, đã là giờ gì rồi?

Trí Mẫn mỉm cười và đáp:

- Đã gần giờ ngộ rồi! Dậy đi thôi!

Trung Cường vô cùng xấu hổ, chàng đành cười khổ và nói:

- Đáng chết thật, người luyện võ mà tại sao lại ngủ mê như chết thế này!

Trí Mẫn đã bừng nước rửa mặt tới và nói:

- Vất vả cả mấy tháng nay, có một lần được an giấc thế này, cũng không phải là lạ!

Sau khi rửa mặt xong thì chủ thuyền đã mang bữa trưa dọn lên, hai người liền ngồi dùng bữa bên cửa sổ khoang thuyền. Những chuyện không vào đầu hôm qua hai người đều cố không nhắc tới. Mà chuyển sang nói về một số thành tựu võ công mà cả hai vừa đạt được trong thời gian gần đây.

Dùng bữa xong, Trung Cường lại lấy chiếc gương báu từ trong ngực ra, lắc lư lay động một hồi, hào quang tỏa sáng cả một khoang thuyền rộng. Cũng may là vào ban ngày, hai phu phụ chủ thuyền đều ở phía sau để bẻ lái nên trong khoang không có ai nhìn trộm, trên mặt nước phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh cũng không sợ bên ngoài thuyền có người đến phá đám.

Hai người ngồi song song với nhau, dán mắt vào gương cùng nhau tham ngộ các tuyệt học trên đó.

Đến gần tối thì thuyền cập bến, hai người liền dắt ngựa lên bờ.

Vì hai người là một đôi trai thanh gái lịch, khí vũ bất phàm, cả hai đều mang kiếm, dắt ngựa nên gây sự chú ý cho du khách nơi bến thuyền, mọi người đều ngẩng nhìn và bàn tán chỉ trỏ.

Do phải vội lên đường nên hai người cũng không có ý du ngoạn phở xá, cả hai chỉ mua vội một ít lương thực, cho ngựa ăn uống đầy đủ và lại tiếp tục lên đường.

Trên đường đi tuy cũng gặp một vài nhân vật trong giới võ lâm, nhưng trong lòng hai người đều đang đầy ấp tâm sự, lại sợ tốn thời gian, bỏ dở hành trình nên cả hai đều không chú ý đến họ.

Đi suốt một ngày một đêm, trong ngày thứ hai Trung Cường và Trí Mẫn đã đến Loan thành. Nhà nhà giờ đây đã treo đèn kết hoa chuẩn bị đón tết đoàn ngộ.

Trung Cường đưa mắt nhìn lên trời cao và quay sang nói với Trí Mẫn:

- Sư muội, theo lời lão quản gia của Tư Mã đại hiệp nói, thì đêm nay Bát quái sẽ tấn công vào núi. Chúng ta nhất định lên Ma Thiên Lãnh trước lúc nửa đêm để có gì tiếp ứng cho họ.

Trí Mẫn liền lên tiếng tán thành.

Hai người thúc ngựa vượt qua Loan thành đi về hướng tây bắc.

Sau lúc hoàng hôn, khi màn đêm chưa kịp phủ xuống thì dãy Ma Thiên Lãnh ẩn sau màn sương đã hiện ra trước mặt.

Hai người cưỡi ra roi thúc ngựa vọt đi, hai cỗ ngựa dường như cũng hiểu ý chủ, cả hai ngẩng cao đầu phi như tên bắn về phía chân núi. Đến canh một hai người đã đến ải thứ nhất dẫn vào Ma Thiên Lãnh.

Đột nhiên có một chiếc pháo thăng thiên màu đỏ vọt lên không trung, tiếp đến từng chiếc, từng chiếc vọt lên không dứt, toàn một sắc đỏ. Sau đó có tiếng phen la vang lên. Hai bên cửa ải bỗng thấp đèn sáng rực, có hai hàng người xếp hàng cấp đao, ai nấy đều có mang theo mình tấm thẻ bài, bỗng hiện ra. Sau đó từ trong cửa ải có một cỗ ngựa phóng vọt ra ngoài, trên lưng ngựa chính là lão lục của thất hùng họ Ba. Vô Thọ Tuấn Thiếu Ba Đức Tuấn, bạch mã lông trắng như tuyết, khí thế hùng dũng khác thường.

Trung Cường và Trí Mẫn vui mừng, đồng thanh kêu lên:

- Lục ca!

Ba Vân Tuấn liền vội vàng đón hai người vào trong trại, Ba lão thái và mọi người đều nghe tiếng đến nơi, ai nấy đều mừng vui lên tiếng hỏi thăm không ngớt.

Ba lão thái thái ra hiệu cho mọi người yên lặng và lên tiếng nói:

- Bọn tiện nhân đêm nay sẽ tấn công lên trại. Giờ này cũng gần canh hai rồi các người cứ theo sự xếp đặt mà trở về vị trí đợi địch, có chuyện gì ngày mai nói tiếp.

Thế là mọi người lần lượt tản đi.

Ba lão thái lại quay sang nói với Trung Cường và Trí Mẫn:

- Hai người các con đi đường có mệt mỗi. Cường nhi hãy vào dãy phòng bên trái mà điều tức. Mẫn cô nương vào dãy phòng bên phải nghỉ ngơi. Nếu có động tĩnh thì đi tiếp ứng cho họ nhé!

Trung Cường ngồi đối diện với ngọn đèn cô độc, chàng lặng lẽ vận công điều tức chuẩn bị ứng phó với cuộc đại chiến sắp sửa xảy ra.

Ai ngờ canh hai đã qua từ lâu. Màn đêm tĩnh mịch không một bóng người, bốn phía ngay cả một tiếng động do gió đùa ngọn cỏ phát ra cũng không có, trong lòng bỗng cảm thấy quái lạ.

Đột nhiên chàng nghe thấy tiếng chân người phá tan sự yên tĩnh, đẩy cửa bước vào và bổ nhào đến chàng. Người đến bất ngờ ngoài sự dự liệu của chàng.

Bất giác Trung Cường giật nảy mình cánh tay dài của chàng vươn ra, bàn tay phải giơ ra hai ngón nhằm vào Tàng Huyết đại huyệt của người nhào đến điểm tới.

- Ai da, là thiếp đây!

Người đến kêu lên nhưng không dừng lại, nàng đã bổ nhào đến và nằm gọn trong lòng chàng.

Lúc này Trung Cường đã nhìn rõ, bất giác mặt chàng đỏ bừng và nói:

- Quân tỷ tỷ, hóa ra là tỷ, làm đệ sợ hết hồn!

Ma Thiên Ngọc Nữ mắt nhìn Trung Cường say đắm và nói:

- Chàng còn nói nữa, đa tạ chàng hạ thủ lưu tình. Tàng Huyết đại huyệt là huyệt yếu mệnh, suýt chút nữa thiếp đã chết trong ngực chàng rồi.

Trung Cường e thẹn, cười khổ và nói:

- Ai kêu nàng không lên tiếng mà đến đột ngột, thật là suýt chút nữa là đã thất thủ đấy. Lúc ấy nàng biết tính sao?

Ma Thiên Ngọc Nữ Ba Lệ Quân lên tiếng thiết tha:

- Được chết trong ngực chàng, thiếp cũng toại nguyện lắm rồi, chết cũng nhắm mắt.

Đôi mắt to sáng long lanh của nàng giờ đây đã ướt ướt, từ thân thể nàng tỏa ra mùi hương đặc thù của thiếu nữ đang yêu.

Tim của Trung Cường bỗng đập thình thịch, các huyết mạch của chàng bỗng phồng trương.

Ba Lệ Quân khe khẽ khép hờ đôi mắt và cất giọng thỏn thức:

- Cường đệ đệ, từ sau khi xa cách thật là không ngày nào thiếp không nhớ đến chàng.

Người xưa nói thật hay, nhất nhật tam thu, thiếp thấy lời này cũng không quá đáng. Nhớ chàng thiếp lại ...

Nàng bỗng đỏ bừng gương mặt, những lời còn lại, nàng e thẹn không sao nói được, chỉ biết dụi mắt vào ngực Trung Cường.

Trung Cường tất nhiên là biết Lệ Quân xấu hổ khi muốn nhắc đến chuyện đã xảy ra giữa hai người, chàng cũng lên tiếng lo lắng hỏi:

- Tỷ tỷ, chuyện này không có ... Nàng có thừa với nghĩa mẫu chưa?

Ma Thiên Ngọc Nữ quay mặt ra và nói:

- Thiếp dám nói sao? Nếu muốn nói thì chàng đi mà nói lấy!

Mặt Trung Cường mặt cũng đỏ bừng lên tựa như mặt của Quan nhị gia (Quan Công) chàng vội nói:

- Làm sao mà nói ra cho được?
- Chàng ngượng, lẽ nào thiếp lại nói được sao?
- Tỷ tỷ, nàng ... Nàng có thể nói với năm vị tẩu tẩu, vì mấy người đều ... Thế nào?
- Điều thế nào?
- Mấy người đều là phận nữ nhi giữa phụ nữ với nhau để nói hơn.
- Thiếp không thèm, Cường đệ đệ dù sao thì thiếp cũng là người của chàng rồi. Những chuyện sau này sẽ nghe theo lời xếp đặt của chàng. Vạn nhất ... Ngộ nhỡ không được sống cùng nhau lúc ấy thì thiếp chỉ có thể tìm đến cái chết mà thôi!

Ba Lệ Quân nói đến đây, nàng bỗng chuyển giọng sầu bi nước mắt cũng lăn dài trên má.

Trung Cường đưa tay vuốt lấy mái tóc óng mượt của nàng và kề tai nàng cất giọng trầm ấm:

- Quân tỷ tỷ, vì sao nàng lại nói lên những lời như vậy, tiểu đệ tuyệt đối không phải là kẻ lăng tử khinh bạc, hơn nữa chúng ta đã ... Đã có ... Đã thuộc về nhau, sinh tặc đồng mị, tử tặc đồng huyết, tấm lòng của Cường Trung Cường này có trời cao minh chứng!

Ma Thiên Ngọc Nữ Ba Lệ Quân liền lau đi những giọt lệ trên má, nàng chuyển sầu thành vui, thân nàng cũng tựa chặt vào chàng, nàng lên tiếng thổ thê:

- Cường đệ ...

Nàng lại tiếp:

- Lời nói của chàng, đã khiến cho Ba Lệ Quân này từ đây cho đến suốt đời đã tìm được nơi nương tựa rồi!

Trung Cường không trả lời, chàng chỉ khe khẽ thở dài Ma Thiên Ngọc Nữ nghe vậy liền mở bừng mắt ra và lên tiếng hỏi:

- Cường đệ đệ, chàng có tâm sự trong lòng phải không?

Lòng Trung Cường vô cùng hoang mang rối rắm nhưng chàng lại lắc đầu và nói:

- Không có.

Lệ Quân giãy nảy:

- Không! Nhất định là chàng đang nghĩ gì đó?

Trung Cường ngẩng đầu lên và nói:

- Đệ ...

Chàng chưa nói dứt, bỗng chàng dựng Ba Lệ Quân dậy và chồm qua thối tắt ánh đèn đặt trên bàn. Chàng kêu lên:

- Có người!

Nói xong chàng liền như mũi tên lao vút ra khỏi cửa, chân chàng điểm xuống đất, lập tức vọt lên nóc nhà.

Bốn phía vẫn lặng yên như tờ chỉ có từ phía xa xa trống cạnh đã điểm liền ba tiếng, vang theo tiếng dưới ánh trăng nhàn nhạt truyền tới.

Và có chăng chỉ là những nơi cửa ải, những đoạn đường quanh co trong Ma Thiên Lãnh.

Trong những góc tối có mấy bóng người nấp ở trong đó thoát ần thoát hiện.

Lúc này, Ba Lệ Quân cũng đã lên đến mái nhà, đưa mắt nhìn ra bốn hướng và lên tiếng hỏi:

- Cường đệ có thấy gì không?

Đôi mày của Trung Cường bỗng cau lại chàng nói:

- Người này có thể xem là tuyệt thế cao thủ, khinh công khiếp quỷ kinh ma. Dựa vào công lực của tiểu đệ, tuy chưa đạt đến mức độ tinh thông. Nhưng có thể tự tin nói rằng là đã nhanh, không ngờ ngay cả bóng hình của người này cũng không nhìn thấy!

Ba Lê Quân bắt giác cũng âm thầm kinh hãi. Nàng biết rõ khinh công của Trung Cường cực kỳ nhanh nhẹn, phóng mắt nhìn vào giới võ lâm, công lực như chàng cũng có không quá ba người như vậy. Nếu thật là địch nhân thì đêm nay Ma Thiên Lãnh sẽ khó khăn to!

Do đó nàng vô cùng lo lắng, tuy biết Trung Cường không thể nhìn lầm nhưng nàng lại lên tiếng hỏi:

- Đệ không nhìn lầm thật chứ?

Trung Cường lắc đầu và nói:

- Tuyệt đối không lầm, tiểu đệ thấy rõ ràng là có một bóng người xẹt ngang cửa sổ, hơn nữa tiếng áo quần lướt đi trong gió văng vẳng vang lên, lẽ nào lại nhìn lầm cho được!

Trong lúc lo lắng, Lê Quân đã lên lên tiếng hỏi mà không cân nhắc. Do đó với hình trung nàng đã đánh giá thấp công lực của Trung Cường. Nên giờ nàng cảm thấy hết sức hổ thẹn.

Đột nhiên bỗng có tiếng áo quần loạt xoạt lướt gió vang lên, tiếp đến là bóng người xẹt đến.

Năm nàng dâu của nhà họ Ba đã từ bốn phía của đại trại vọt đến tất cả đều dừng lại bên cạnh Trung Cường và Lê Quân. Không hẹn mà gặp, năm người đồng thanh lên tiếng:

- Cường đệ đệ, Quân muội có động tĩnh gì không?

Gương mặt ngọc của Trung Cường bỗng thoáng ửng hồng, chàng lúng túng không nói nên lời.

Bởi vì nếu chàng nói không có động tĩnh gì thì tựa như tự xem mình chỉ là giật mình vô cớ, nông nổi bộp chộp và đúng với lời của Lê Quân thừa nhận mình đã bị hoa mắt.

Còn nếu nói có người xâm nhập vào Ma Thiên Lãnh, thì tình hình trước mặt sao lại không hề có động tĩnh gì.

Nếu nói bóng người mình thấy đã bỏ rơi mình lại phía sau thì mặt nên giấu ở chỗ nào cho phải!

Cho nên chàng lúng túng một hồi và đành miễn cưỡng cười khổ.

Ma Thiên Ngọc Nữ Ba Lê Quân đành lên tiếng nói:

- Muội và Trung Cường dường như thấy có một bóng người xẹt qua, nên ...

Tam tẩu thấy nàng không nói liền lên tiếng trêu chọc:

- Ấy dà! Đừng oán mấy tẩu tẩu phá đám nghe, hai người họ rõ ràng là ra đây để nói chuyện tư, thật chúng ta cũng quá là không biết điều.

Bốn vị tẩu tẩu còn lại cũng cười lên vui vẻ.

Khiến cho Trung Cường và Lê Quân xấu hổ chỉ biết cúi đầu không biết nói gì.

Tam tẩu liền quay sang mấy người còn lại nhẵn mặt trêu chọc và cười lên khe khẽ, sau đó bà lên tiếng nói:

- Công phu khinh công của Cường đệ đệ tuy chưa phải là xuất thần nhập hóa nhưng cũng đã đạt đến độ đăng phong tạo cấp, lại có người có thể bỏ rơi đệ đệ sao? Chuyện ấy ai dám tin?

Tứ tẩu cũng lên tiếng góp lời:

- Bất luận là thật hay giả, chúng ta cũng nên đi thôi, không khéo thì Cường đệ đệ và Quân muội muội sẽ trách chúng ta là tẩu tẩu mà lại không biết điều. Đi thôi!

Mỗi người một câu khiến cho Trung Cường khóc dở mếu dở, chàng đỏ mặt nói:

- Thật mà, không sai chút nào cả!

Đại tẩu nghi hoặc, lên tiếng nói:

- Không có đâu, năm người chúng tôi ẩn thân bốn góc. Nhìn bao quát cả khu nhà này, nhưng không thấy có gì động tịnh ngay cả ngọn cỏ bị gió lùa phát ra tiếng kêu cũng bị chúng tôi phát hiện nữa là. Khi này ngay cả một cái bóng chim cũng không thấy nói chi đến chuyện có người xâm nhập.

Ngũ tẩu cũng nói:

- Đúng đó, mấy đội trinh sát bên ngoài cũng không thấy có gì động tịnh chứng tỏ là có người xâm nhập. Nếu có thì trừ phi là muỗi thôi.

Nhị tẩu uyển chuyển nói:

- Mắt của bốn người các vị đều chết cả rồi! Trường não nhiệt trước mặt đã hết rồi. Sao lại còn đứng đây để mà lao nhao tranh cãi!

Bốn vị tẩu tẩu còn lại đều mỉm cười bí mật và quay sang nói với Trung Cường:

- Cường đệ đệ, đệ có thể dắt Kiều tỷ tỷ của người đi tìm nơi ẩn náu của bóng người ấy được rồi!

Cùng với tiếng năm bóng người đã vút đi mang theo một tràng cười tinh nghịch. Mỗi người đều trở về chỗ mai phục của mình.

Ba Lệ Quân lên tiếng can ngăn:

- Đều do đệ cả, đại kinh tiểu quái, làm cho họ cười cho!

Trung Cường tự tin rằng rõ ràng chàng đã thấy một bóng người vút qua. Do đó chàng lắc đầu và nói:

- Chuyện này không biết nói gì cho phải ...

Đột nhiên chàng bỗng nhớ ra một chuyện và lên tiếng gọi:

- Quân tỷ tỷ trong đại trại có phái người đi vòng quanh để thị sát hay không?

Lệ Quân lắc đầu và đáp:

- Trong đại trại giờ này chỉ còn có mỗi mình mẫu thân trấn giữ, các ca ca và các tẩu tẩu đều ở vòng ngoài, vì sợ rằng bọn chúng bất giác sẽ gây tổn hại đến đàn bà và trẻ con trong mấy phòng gần đó. Định rằng không cho địch nhân xâm nhập vào đại trại nửa bước.

Đột nhiên Trung Cường lại nhớ đến Khang Trí Mẫn, chàng lên tiếng nói:

- Khang sư muội ...

Đột nhiên Ba Lệ Quân thốt lên:

- Ô mình dần thật! Đệ rõ ràng là đang nhớ Mẫn muội đến xuất thần nên đã thấy có bóng của nàng lướt qua trước mắt. Nàng đang nghỉ ngơi ở trong dãy phòng kia kìa đệ hãy đến thăm nàng đi!

Trung Cường nghĩ đến Trí Mẫn, chàng cũng muốn đến đó thăm nàng. Chân chàng đã chuyển hướng bước về phía dãy phòng nơi Trí Mẫn ở. Nhưng có Lệ Quân trước mặt nên chàng e thẹn ấp úng nói:

- Chẳng qua đệ chỉ thuận miệng mà hỏi vậy thôi, có lẽ Mẫn muội đã mệt mà ngủ say mất rồi!

Lệ Quân thấy chàng thu thế lại, không đi nữa nàng nghiêng đầu hỏi:

- Đệ không đi xem thử à?

Trung Cường cười khổ và đáp:

- Nam nữ thụ thụ bất thân, nửa đêm nửa hôm còn đến đó quấy nhiễu Mẫn muội làm gì?

Nói xong chàng vọt người xuống đất và quay lưng bước về phòng mình, Lệ Quân cũng theo sau chàng. Trung Cường vẫn không yên tâm về bóng người mình đã thấy khi nãy. Đi ngang cửa sổ chàng cố ý dừng lại, hít ngửi ngửi mấy lượt và quay sang nói với Lệ Quân:

- Quân tỷ tỷ, tỷ đến đây thử xem, người hồi nãy đến đây nhất định là một nữ nhân, lúc này một mùi thơm dịu dịu vẫn còn vương vấn đâu đây.

Ba Lệ Quân đến bên cửa sổ, nàng cũng hít mấy lượt. Nhưng nàng vốn là phận má phấn môi son, bản thân mình cũng có dùng son phấn, lâu ngày dài tháng mùi hương đã trở nên quen thuộc, mũi nàng làm sao lẫn cảm với mùi son phấn bằng mũi Trung Cường, tất nhiên nàng ngửi không ra.

Nhưng nàng lại làm ra vẻ kinh ngạc và nói:

- Ý. Không sai, thơm lắm, đây có lẽ là mùi thơm trên người Mẫn muội tỏa ra!

Trung Cường đỏ bừng mặt mũi, chàng lên tiếng nói:

- Tỷ lại đùa nữa, đệ nói thật tình đây!

Lệ Quân khe khẽ cắn môi, đôi mắt nàng lộ vẻ ai oán và nói:

- Có lẽ là mùi hương trên chiếc khăn của Sưu Xuân tiên tử đó!

Trung Cường càng trở nên lúng túng khó xử. Bởi vì nếu không trúng độc mê hồn hương của Sưu Xuân tiên tử thì chàng và Ba Lệ Quân đã không nảy sinh chuyện gì đáng tiếc, đồng thời cũng không có những phiền não thế này xảy ra. Tâm sự trong lòng chàng đã bị khuấy động nên chàng không nhắc đến chuyện ngửi thấy mùi hương nữa, mà chỉ nói:

- Quân tỷ tỷ, tỷ càng ngày càng biết nói đùa, tỷ cũng nhớ nhiều chuyện trong dĩ vãng quá.

Không ngờ Ba Lệ Quân nắm chặt câu nói của Trung Cường, nàng lên tiếng nói:

- Bất kể chuyện gì cũng có thể quên, còn chuyện này suốt đời sẽ không sao quên được hay là đệ đã quên rồi?

Trung Cường cảm thấy mình bị khống chế giống như kẻ vạch vòng và sau đó tự mình nhảy vào vòng chàng cười giàn hòa, không nói gì và bước về phòng mình.

Đột nhiên có tiếng hiệu lệnh ngân vang. Sau đó là một tiếng rít của pháo hiệu vút lên trên không, tỏa ra một màu sáng xanh. Tiếp đến bốn phía xung quanh Ma Thiên Lãnh bỗng có vô số pháo lệnh màu xanh vút lên không trung.

Sau cùng trong đại trại lại vang lên ... Tràn pháo hiệu.

Ma Thiên Ngọc Nữ Ba Lệ Quân dừng chân lại và kêu lên:

- Ấy da! Đã canh tư rồi à!

Trung Cường đưa mắt lên nhìn bầu trời và nói:

- Canh tư rồi, địch nhân đã đến bên ngoài sơn trại phải không?

Lệ Quân đưa tay chỉ về ngọn pháo hiệu còn chút tàn tro xanh đang từ từ rơi xuống và nói:

- Pháo hiệu màu xanh này chính là hiệu lệnh thu quân! Đệ yên tâm nghỉ ngơi đi, ta cũng về phòng đây.

Nói xong nàng bỗng bỏ nhào đến, hai tay ôm chặt lấy cổ Trung Cường, và đặt một nụ hôn lên mặt của chàng. Sau đó nàng vọt đi về phía sau trại nhanh như sao băng. Nàng đã biểu lộ tình cảm một cách chân thành đáng yêu, khiến Trung Cường không kịp phản ứng.

Trung Cường đưa mắt dõi theo bóng hình của Lệ Quân, đợi cho nàng đi thật xa chàng mới đi vào phòng nghỉ ngơi.

Tưởng rằng sẽ có một trận kinh thiên động địa xảy ra trong đêm. Nhưng không ngờ đêm lại trôi qua một cách lặng lẽ yên bình như vậy!

Lao lực đã nhiều ngày, giờ đây được phút thanh thoi nhưng Trung Cường vẫn không định ngủ, chàng chỉ vận công điều tức. Công hành được một châu thiên chàng bỗng cảm thấy tinh thần phấn chấn tỉnh ngủ hẳn ra.

Bên ngoài cửa sổ ánh mặt trời đã tỏa sáng chan hòa. Lúc này tinh lực mục lực của Trung Cường, sau khi đã vận công điều tức tất cả đều đang ở trong tình trạng hưng phấn bước chân chàng cũng nhẹ nhàng linh động.

Bồng Vô Thọ Tuấn Thiếu thần sắc hết sức căng thẳng lo âu xô cửa bước vào phòng.

Trên gương mặt tuần tú của chàng lộ vẻ hết sức khẩn trương cấp bách và nói rằng:

- Cường đệ, chuyện lớn rồi!

Bất giác Trung Cường ngậy người kinh hãi, chàng cho rằng có lẽ lúc đêm bọn bọn Quan Sơn Bát Kiệt đã gây nên một sự gì đó ác độc, chàng liền tung người xuống ra khỏi giường, vội vàng lên tiếng hỏi:

- Lục ca, chuyện gì vậy?

Vô Thọ Tuấn Thiếu buồn bã nói:

- Không biết tại sao Khang cô nương bỗng nhiên không từ mà biệt!

Trung Cường bị chấn động như nghe sét nổ ngang mày. Tin tức này đối với chàng còn hơn là bọn Bát Kiệt đã xâm nhập sơn trại. Chàng đưa tay nắm chặt cánh tay của Vô Thọ Tuấn Thiếu và hỏi lên thất thanh:

- Lục ca, huynh nói sao?

Cánh tay của Vô Thọ Tuấn Thiếu bỗng bị tê dại, chàng liền đáp:

- Không biết sao Khang cô nương để thư lại và đã bỏ đi rồi.

- Thư đâu?

- Hiện ở nhà trên, mẫu thân đang giữ!

- Thư viết những gì?

- Thư dán kín, đề gửi cho đệ, nên không biết trong đó viết những gì.

Lòng Trung Cường nóng như lửa đốt, chàng không đợi Tuấn Thiếu dứt lời, lời mình cũng chưa nói hết. Chàng đã cất bước ... Xoạt! Một tiếng chỉ thấy bóng trắng vọt ra cửa, bàn tay nắm tay Tuấn Thiếu của Trung Cường cũng chẳng buông ra.

Công lực của Vô Thọ Tuấn Thiếu trong thất hùng thì cũng có thể xem là nhất đẳng công phu nhưng không sao so kịp Trung Cường. Nên lúc này giống như là Trung Cường nâng lên và ào ào lao đi, hai bên tai gió rít vù vù, chàng cùng đi. Trung Cường vọt ra khỏi cửa phòng.

Trung Cường vừa ra khỏi cửa, chàng liền vọt thẳng về phía đại đình. Chỉ một lần điểm chân chàng và Tuấn Thiếu đã vượt qua bức tường và phi thân đến thẳng đại đình.

Trên đại đình, Ba lão thái vẫn ngồi ở chỗ của bà. Nam tả nữ hữu, cháu con đều phân ra đứng hầu hai bên. Bạch Tuyết Lưu Đơn Mãn Doanh Doanh đang đứng bên cạnh Ba Lệ Quân.

Ba lão thái thái dường như đang nổi giận, bà vỗ tay lên chiếc ghế thái sư và trầm giọng nói:

- Tất nhiên là Ma Thiên Lãnh chúng ta có người thất lễ với khách. Nếu không thì có sao Khang cô nương không từ mà biệt ...

Bà vừa thấy Trung Cường bước đến liền đổi sắc mặt và nói:

- Cường nhi, Khang cô nương không ...

Lòng Trung Cường giờ đây nóng như lửa đốt, chàng không đợi Ba lão thái thái dứt câu, vội bước lên một bước và hỏi:

- Mẫu thân à, thư của Khang sư muội để lại đâu?

Ba lão thái thái lấy ra một phong thư dán kín.

Trung Cường tuy đang lo âu hết mực nhưng chàng vẫn lễ phép đưa hai tay đón nhận phong thư thì thấy trên phong bì viết rằng:

“Sưu Cường Trung Cường sư huynh thân khải” (Thân gửi sư huynh Cường Trung Cường).

Chàng không kịp đọc kỹ đã bóc thư ra xem, thấy trên tờ giấy trắng thơm tinh tươm viết rằng:

”Muội thành tâm chúc sư huynh và Quân tỷ tỷ, bách niên giai lão. Sau khi bái biệt ân sư, muội sẽ mang tằm thân phận bèo vật mây trôi của mình đến làm đệ tử của Khôn Long lão tiên bối.

Xin sư huynh hãy quên đi những hoài niệm về muội.

Sư muội Trí Mẫn cắn kỹ”.

Bút tích thảo loạn, chứng tỏ rằng Trí Mẫn sư muội đã viết bức thư trong lúc tinh thần của nàng hết sức rối loạn.

Những người có mặt trong đình thấy sau khi Trung Cường xem thư xong, sắc mặt của chàng bỗng tái xanh, bất giác tất cả đồng thanh lên tiếng hỏi:

- Cường đệ đệ, Khang cô nương vì ...

Lòng Trung Cường giờ đây đau như dao cắt, chàng không còn lòng dạ nào đâu mà nói chuyện, chàng chỉ kịp cho lá thư vào trong ngực áo, quay sang cung kính nói với Ba lão thái thái:

- Thưa mẫu thân, Khang sư muội đã trở về Lân Vân tự. Cường nhi đành xin cáo từ.

Nói xong thân chàng liền như dòng điện xẹt vọt ra khỏi đình. Chỉ một lần bổ nhào, chàng đã vượt ra ngoài năm trượng. Mọi người có mặt trong đình đều ngỡ người ngỡ ngác và đồng thanh gọi với theo:

- Cường đệ ...

Nhưng người của Trung Cường khẽ chạm đất và tiếp tục đằng không vọt lên. Người ở tại không, Trung Cường bèn cao giọng nói:

- Trung Cường đành thất lễ với các huynh tẩu.

Chữ tẩu vừa dứt thì ngay cả tiếng gió rít cũng không thấy vang lên.

Đôi mày bạc của Ba lão thái thái cau lại. Bà không thể nào nghĩ được chuyện gì đã xảy ra. Bà quay sang Mãn Doanh Doanh và hỏi:

- Mẫn cô nương có biết được chút gì không?

Bạch Tuyết Lưu Đơn lắc đầu và nói:

- Văn bối không biết!

Lúc này ánh mắt năm nàng dâu của nhà họ Ba đều nhìn về Ba Lệ Quân như có ý muốn nói:

“Đêm qua muội và Trung Cường đi với nhau, nên Khang cô nương không hài lòng”.

Nhưng những lời ấy chỉ không thốt lên mà thôi.

Lòng của Lệ Quân cũng vô cùng tỉnh tế, giờ đây nàng cũng đang âm thầm đau khổ.

Trong lòng nàng lộ vẻ quyết tâm, nàng đỏ mặt đến gần Ba lão thái thái kề vào tai bà nói nhỏ mấy câu.

Mặt Ba lão thái thái bỗng hiện lên nét hơi sững sốt nhưng chỉ gật đầu không nói chi cả.

Ba Lệ Quân xấu hổ đỏ bừng gương mặt, nàng vịn tay vào nhau và nói:

- Mẫu thân à! Người phải làm chủ mới được đó!

Ba lão thái thái khẽ trầm ngâm và quay sang nói với Bạch Tuyết Lưu Đơn Mãn Doanh Doanh:

- Mẫn cô nương, lão thân định đuổi theo hai sư huynh muội của chúng. Không biết cô nương có thể cùng với lão thân cực khổ một chuyến được không?

Mãn Doanh Doanh mỉm cười và đáp:

- Giờ đây cũng không có chuyện gì tất nhiên là được thôi!

Ba Lệ Quân bất giác vội vàng nói:

- Mẫu thân à! Con cũng đi!

Ba lão thái thái lắc đầu và đáp:

- Con không thể đi, e rằng Khang cô nương ...

Bà nói đến đây bất giác dừng lại không nói thêm nữa.

Ngờ đâu lão ngũ của nhà họ Ba Vô Đạo Cuồng phu Ba Vân Cuồng bỗng chập đôi chùy đồng vào nhau và cất giọng oang oang:

- Mẫu thân à! Không cần mẫu thân phải lao tâm đầu, con sẽ đi lôi cổ hai đứa nó về đây, vô duyên vô cớ, lại không ai có lỗi với bọn nó, cớ sao hai đứa vừa đến đã đi rồi!

Ba lão thái thái trừng mắt nhìn gã một cái và quát lên:

- Ngốc con! Chớ có nói bậy!

Vô Đạo Cuồng Phu cười hì hì và nói:

- Lời của con có lý mà!

Ba lão thái thái không màng để ý đến gã, bà quay sang nói với Vô Tranh Nghĩa Sĩ Ba Đức Minh:

- Đêm qua Bát quái bỏ đi, trong chuyện này ắt có điều kỳ lạ nào đó. Mấy ngày này các con ở nhà phải cẩn thận, không được lơ là sơ xuất dù chỉ là việc nhỏ. Mắn cô nương chúng ta đi thôi!

Nói xong Ba lão thái tung người vọt ra khỏi đại đình.

Chợt thấy Ba lão thái thái ở tuổi thất tuần mà xem thường. Công phu của bà cả năm vị con dâu nhà họ Ba không ai sánh kịp.

Lẽ nào Bạch Tuyết Lưu Đơn Mãn Doanh Doanh lại chịu tụt hậu, nàng liền vẫy tay chào năm nàng dâu nhà họ Ba, sau đó quay sang gật đầu mỉm cười với Ba Lệ Quân và thân nàng cũng cất lên vọt theo bóng dáng của Ba lão thái bà.

Lại nói về Trung Cường. Giờ này thân chàng như ngôi sao băng. Chàng như ngưng thần vận khí thi triển loại khinh công tối thượng. Thân chàng như một luồng ánh bạc lao thẳng về phía Vũ Thần phong ...

Đến canh một ngày thứ ba, chàng đã đến khu vực Hằng Doanh sơn. Lúc này tuy là tết Đoan Ngọ vừa qua, nhưng dãy Hằng Doanh sơn quanh năm băng giá này thì khí trời vẫn còn rất lạnh. Gió đêm như nước hắt thẳng vào mặt.

May mà từ nhỏ chàng đã ở một nơi trời băng đất tuyết, do đó đã quen nên không cảm thấy lạnh như người thường. Hơn nữa chàng đã tu luyện đến giới cảnh hàn thử bất xâm.

Chàng đã quên tất cả những gian khó nhọc nhằn, tinh thần phấn chấn lao tới như điện Từ phía xa xa, ngọn Vũ Thần phong đã hiện ra dưới ánh trăng bàng bạc. Trên ngọn núi tuyết vẫn phủ đầy. Phản chiếu ánh trăng long lanh sáng loáng.

Đột nhiên chàng nghe tiếng khóc cô độc trong đêm vang trong gió thoảng và truyền đến bên tai. Tiếng khóc này vô cùng yếu ớt, tai của người bình thường không thể nào nghe được. Những nhân vật võ lâm có thính lực hơi kém thì cũng khó có khả năng phân biệt được tiếng khóc và các loại âm thanh khác trong từng trận gió. Nhưng thính lực của Trung Cường đã đạt đến mức như không sinh minh. Nghe tiếng muỗi bay tựa như sấm dậy lẽ nào lại nghe không ra.

Chàng đoán rằng đó chính là tiếng khóc của Khang Trí Mẫn. Chàng càng rõ hơn về sự ra đi của Trí Mẫn. Sở dĩ nàng ra đi là vì đêm qua nàng đã thấy Lệ Quân nằm trong vòng tay chàng, đồng thời nàng một thân một mình cô độc, thấy cảnh gia đình Lệ Quân đầm ấm vui vậy nên không sao tránh khỏi về sự mặc cảm, về sự cô đơn của mình. Phận nữ nhi lại không có người thân để trao đổi tâm sự. Người thân duy nhất là Cường Trung Cường thì cũng xảy ra chuyện nhi nữ nhi thực với Ba Lệ Quân. Những điều ấy dồn lại một lúc tránh sao được nàng bị tủi thân mà trở về chốn cũ.

Trung Cường nghĩ ngợi nhưng chân chàng vẫn không hề giảm tốc. Thân chàng giờ đây như một làn khói đang lướt về Lãnh Vân tự.

Dần dần khoảng cách giữa chàng và Lãnh Vân tự được thu ngắn lại. Nhưng lạ một điều là tiếng khóc vắng vắng lúc này giờ đây đã im bất không hề nghe thấy nữa.

Lòng Trung Cường cũng thêm lo lắng sau hai ba lần nhấp nhô. Chàng đã lên đến đỉnh núi. Tim của Trung Cường chợt đập thình thịch. Chàng đoán rằng Trí Mẫn không sao đi nhanh như mình được, có lẽ nàng chỉ về đến Lãnh Vân tự không lâu, có lẽ giờ đây nàng đang khóc té trước linh cốt của sư phụ.

Tâm niệm như vậy, chàng liền không chần chừ do dự. Chàng đành không vọt đi về phía Cực Lạc đường phía sau ngôi chùa.

Chàng vừa đáp xuống mặt đất, bất giác bỗng giật mình kinh hãi. Chàng lại vọt người bỏ nhào về ngọn tháp chứa linh cốt của Vạn Tuyệt ân sư!

Nguyên là trên mặt đất trước tháp có một người đang nằm dài ở đó. Không là Trí Mẫn thì ai vào đây!

Trên gương mặt nàng nước mắt vẫn chưa khô, hai mắt nhắm chặt sắc mặt xanh xao, hai hàm răng nàng cũng đang nghiến chặt. Có lẽ nàng đã bị hôn mê bất tỉnh.

Trung Cường thấy tình hình như vậy. Chàng không cảm được xúc động, nước mắt như mưa, chàng lên tiếng nghẹn ngào:

- Sư muội, sư muội. Sao muội lại dầy vò mình như vậy!

Nhưng Trí Mẫn đã hoàn toàn vô tri vô giác nào có nghe được tiếng gọi của Trung Cường vang lên bên tai?

Trung Cường kêu liên mấy tiếng vẫn không thấy Trí Mẫn cử động, chàng càng hoảng loạn không yên, chàng áp tay lên huyết mạch môn của nàng thì nghe mạch nhảy yếu như sợi tơ, cực kỳ mỏng manh, may mà không khí nơi mũi nàng vẫn còn ấm ấm.

Chàng không dám trộm trề, lập tức đỡ Trí Mẫn ngồi dậy. Còn mình thì ngồi sau lưng nàng đỡ cho nàng ngồi thẳng. Chàng âm thầm vận khí từ Đan Điền vào song chưởng của mình, một chưởng áp ở giữa hậu tâm, một chưởng áp tại đại huyết Mệnh Môn của Khang Trí Mẫn. Chàng từ từ đẩy chân lực của mình vào trong cơ thể của Khang Trí Mẫn.

Dựa theo công lực hiện tại của Trung Cường chỉ cần người hấp thu công lực, ngũ tạng của họ không bị chấn động, huyết mạch không bị đứt đoạn, tuy không thể cải tử hoàn sinh nhưng những dạng bất tỉnh ngất đi hoặc là những loại ngoại thương thông thường chàng có thể tự tin chữa khỏi.

Nhưng giờ này chàng không dám thi triển toàn lực, chàng sợ rằng nếu thể lực quá mạnh sẽ làm chấn động nội phủ của Trí Mẫn. Hơn nữa thể chất của Trí Mẫn yếu ớt, lại đang trong lúc buồn tình thất vọng, dễ bị thương tổn đến chân nguyên, nên trị liệu cho nàng cần phải có thời gian, không thể nhất thời là có ngay hiệu quả.

Sau khoảng thời gian uống cạn bình trà, Trí Mẫn vẫn mê man ngồi ngẩn mặt dựa, vào chưởng của Trung Cường. Hơi thở vẫn còn yếu ớt, rõ ràng nàng chưa tỉnh dậy.

Trung Cường vừa buồn vừa lo, tâm thần không yên, công lực khó tập trung. Chàng hạ giọng khe khẽ kêu lên bên tai chàng:

- Mẫn muội! Mẫn muội!

Trí Mẫn vẫn như lão tăng nhập định nhắm mắt ngậm miệng không nói không rằng, tuy nhiên gương mặt trắng nhợt và bờ môi héo của nàng giờ đã chuyển sang hồng nhuận.

Trung Cường thấy đã có hiệu quả nên chàng bình tâm chuyển ý vận công vào song chưởng và từ từ đẩy luồng chân lực vào thân Trí Mẫn lại thêm nửa giờ trôi qua.

Lồng ngực của Khang Trí Mẫn giờ đã nhấp nhô lên xuống, hơi thở của nàng đã mạnh mẽ hẳn lên.

Trung Cường chấn động tinh thần, chàng mừng vui khôn xiết biết rằng Trí Mẫn đã thoát khỏi vòng hiểm nguy. Không còn quá lo lắng về tính mệnh của nàng. Nhưng chàng vẫn không dám dừng tay. Chân lực song chưởng của chàng từ từ tăng lên. Chàng lặng lẽ dùng ba thành công lực đẩy nhập vào cơ thể của Trí Mẫn. Công lực của Trí Mẫn tuy không sánh được với Trung Cường nhưng nàng cũng là người có một

cần cơ tốt. Lúc này do bất tỉnh nhân sự vô tri vô giác tất nhiên là không tự mình tiếp thu chân lực được. Giờ đây nàng đã tỉnh lại biết rằng sau lưng mình đang có người thi công tiếp trợ cho mình. Nhưng nàng vẫn chưa biết người này là ai, nàng định mở mắt nhìn xem thì bỗng nghe tiếng Trung Cường từ sau lưng cất lên:

- Mẫn muội cần thận, vận dụng chân nguyên của bản thân, tiếp dẫn chân khí của huynh.

Trí Mẫn vừa nghe tiếng Trung Cường, trên má nàng lộ thảm long lạnh, lập tức cuộn cuộn lăn xuống. Nàng hít sâu một hơi và miễn cưỡng nói:

- Cường ... Sư huynh ... Huynh ... Huynh đến đây để làm gì ...

Trung Cường hốt hoảng nói nhanh:

- Lúc này không được nói chuyện, nhanh lên, công tập Đan Điền khí nạp trung đình, dẫn lực song tuyệt!

Người của Trí Mẫn bỗng đổ nhào ra trước, nàng có ý thoát khỏi song chướng đang thi triển công lực của Trung Cường.

Nhưng sức khỏe của nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nên không sao đứng lên được mà đổ xoài ra đất, nàng kêu lên đau khổ:

- Huynh ... huynh ... ép ... muội ... huynh ...

Trung Cường đã thật hoảng loạn chàng cũng nhào đến đỡ lấy Trí Mẫn chàng vừa lo vừa giận, lên tiếng oán trách:

- Mẫn muội lúc này mà muội vẫn còn ngang bướng ...

Trong lúc tinh thần hoảng loạn, chàng nói không lựa lời. Nói đến đó sợ Trí Mẫn giận nên chàng chuyển giọng ôn tồn:

- Mẫn muội, có chuyện gì thì đợi muội hoàn toàn hồi phục rồi hẵng tính! Ngồi xuống nghe!

Trung Cường nói xong liền giúp Trí Mẫn ngồi xếp bằng trên đất, chàng liền ngồi đối diện với nàng, hai tay nắm chặt hai cổ tay của nàng tập trung hành công và từ từ nói:

- Chú ý, bắt đầu hành khí, khí tẩu Đan Điền, quán trung, nạp huyết nhập hải, bổ khí quy nguyên!

Trí Mẫn mở đôi mắt thất thần nhìn Trung Cường một lượt. Lòng nàng lại thấy đau xót, lệ thảm tuôn xuống như mưa, hình vóc nàng lúc này hết sức đáng thương.

Trung Cường thấy vậy liền vội vàng lên tiếng:

- Mẫn muội, muội nghe lời huynh một lần đi! Muội như vậy khiến huynh đau lòng xiết bao.

Chàng lên tiếng khẩn cầu, thần sắc chân thành lo lắng cho nàng, hai tay nắm tay nàng chặt hơn.

Khang Trí Mẫn không cầm được lòng, bất giác nàng lắc đầu nhẹ, khe khẽ thở dài và đành phải nhắm đôi mắt lại, tập trung tinh thần vận khí trong người theo lời của Trung Cường, nàng đưa khí luân chuyển qua các huyết đạo.

Núi đêm tĩnh mịch, khí lạnh xâm xâm.

Hai người kẻ phát người thu dẫn luồng chân khí luân chuyển quanh thân. Trong vòng nửa giờ không ai nói lên tiếng nào.

Giờ đây gương mặt của Khang Trí Mẫn đã hồng hào trở lại, xinh đẹp như hoa, hô hấp bình thường, khí thông huyết thuận. Nàng đã hoàn toàn bình phục như xưa.

Trung Cường tuy đã cảm nhận được điều đó nhưng ngược lại chàng càng tăng thêm công lực vào tay. Chàng đã vận tới bảy thành công lực ào ào trút vào cơ thể của Trí Mẫn.

Trí Mẫn bất giác mở trừng mắt kêu lên:

- Cường sư huynh ...

Trung Cường không cho nàng nói hết, chàng liền lớn tiếng nói:

- Không được vận động, vận công nhập nguyên.

Trí Mẫn thấy trên má Trung Cường bỗng hơi phát sáng, mồ hôi đã bắt đầu rịn ra, bất giác tim nàng chợt động, nàng nghĩ:

“Rõ ràng là Cường ca ca đang truyền công lực của chàng cho mình, điều này có ích lợi gì chứ?”.

Nhưng bây giờ đang là giai đoạn quan trọng, nếu có điều sơ xuất hai người sẽ không tránh khỏi bị tẩu hỏa nhập ma, nên lòng nàng vừa cảm kích vừa đau khổ, vừa lo lắng vừa âu sầu.

Cuối cùng nàng hạ giọng nói:

- Hãy mau thu công lại, thân thể muội mới bình phục, tiếp thu không nổi.

Lời nàng vừa nói ra, Trung Cường tin rằng nàng nói thật, chàng liền thu luồng chân lực lại và dừng việc phát công. Nhưng tay chàng vẫn nắm chặt tay nàng. Chàng thở dài một lượt và nói:

- Mẫn muội, muội bỏ đi, có biết trong lòng huynh rất đau khổ!

Trí Mẫn cố nén mối thương cảm trong lòng, nàng khẽ cắn môi nước mắt chảy và cũng cất tiếng bi thiết:

- Cường ... Sư huynh. Đa tạ cứu mạng của sư huynh, lúc này muội không những đã phục nguyên mà công lực cũng tăng lên đáng kể. Huynh nên trở về Vân Thiên Lãnh đi để cho Quân tỷ tỷ khỏi phải đau lòng trông ngóng!

Vốn là người hiền lành trung hậu, những lời này nàng thốt từ đáy lòng!

Trung Cường hồi hận, lên tiếng đáp ứng:

- Mẫn muội ... Muội ... Lẽ nào ... Muội không rõ tâm ý của huynh, chuyện của huynh và Quân tỷ tỷ ... Là do ... Là do ...

Trí Mẫn liền ngăn không cho nàng nói tiếp:

- Không! Muội biết! Đêm đó muội đã biết rồi!

Gương mặt của Trung Cường chợt đỏ bừng. Chàng kinh ngạc nói:

- Hả! Đêm đó!

Trí Mẫn đã trấn tĩnh lại, nàng điềm tĩnh nói:

- Dù cho có phải là sự tác quái của Mê Hồn hương hay không. Nhưng huynh và Quân tỷ tỷ quả là một đôi lang tài nữ mạo, thiên thiết địa tạo ...

Trung Cường lặng lẽ lắng đầu, chàng không còn cách nào để an ủi vị sư muội của mình, chàng đành lên tiếng trầm trầm:

- Mẫn muội, đây là lầm lỡ, huynh không biết thế nào cho phải với muội. Và càng không biết nói sao với ân sư đã khuất.

Trí Mẫn đành nghiêm nét mặt nói:

- Sư huynh. Sao huynh lại nói những lời như vậy. Lẽ nào Quân tỷ tỷ không xứng với huynh? Nếu tỷ tỷ nghe được hai chữ lầm lỡ, thì tỷ tỷ sẽ đau lòng đến mức nào huynh có biết không?

Trung Cường biết rằng vị tiểu sư muội này không phải giả vờ bênh vực Lệ Quân. Chàng nói:

- Mẫn muội, muội đã tha thứ cho huynh và Lệ Quân, muội cũng nên ...

Trí Mẫn thoát khỏi hai tay Trung Cường đứng lên và nói:

- Muội không những không hề oán trách mà còn thành tâm chúc hai người hạnh phúc!

- Thế tại sao muội lại bỏ đi?

- Muội e rằng sẽ khiến tỷ tỷ cảm thấy bất tiện!

Trí Mẫn nói xong nàng quay đi, âm thầm lau nước mắt, cố nén bi thương và nói:

- Cường ca ca, hôn sự của Quân tỷ tỷ và huynh là chuyện phải thành. Muội không phủ nhận là muội đã yêu huynh. Nhưng lúc này không còn được nữa, xin huynh hãy quên muội đi.

Muội đã thấm thía lời của câu đối treo trong phòng của sư phụ. “Dục trừ phiền não tu vô ngã, các hữu nhân duyên mạc mộ nhân”. (Muốn tránh phiền não cần phải vô ngã, mỗi sự việc đều có nhân duyên, chớ ganh tị ước muốn cái của người khác). Hai câu này thật chí lý!

Nàng không sao nói tiếp được nữa lắc lắc tay quay lưng đi về phía Lãnh Vân tự, Trung Cường vẫn ngồi ngay chỗ cũ, lúc này thấy nàng bỏ đi, chàng bật dậy hoảng hốt gọi:

- Mẫn muội muội!

Đồng thời, ngay lúc ấy đột nhiên từ trong góc tối của Lãnh Vân tự bỗng có hai bóng người vọt đến, cản lấy lối đi của Khang Trí Mẫn. Một trong hai người cất tiếng gọi:

- Khang cô nương ...

Trí Mẫn ngậy người dừng lại và lên tiếng chào:

- Bá mẫu. Doanh tỷ tỷ!

Nét mặt của Ba lão thái thái trông rõ vẻ vất vả mệt nhọc nhưng lại lên tiếng hiền từ:

- Khang cô nương, làm cho lão thân đây đuối theo khổ luôn!

Bạch Tuyết Lưu Đơn Mãn Doanh Doanh cũng vội bước lên hai bước, nắm lấy tay của Trí Mẫn và lên tiếng thân tình nói:

- Mẫn tỷ tỷ, tại sao tỷ lại tự hành mình như vậy?

Hai người họ đột nhiên đến đây không những Trí Mẫn cảm thấy bất ngờ mà Trung Cường cũng cảm thấy hết sức đột ngột.

Lúc này Ba lão thái thái từ tốn bước đến gần Trí Mẫn, đưa tay nắm lấy cánh tay còn lại của nàng, bà lên tiếng thân thiết nói:

- Khang cô nương. Cô nương vừa đi khỏi, không những toàn thể mọi người trên Ma Thiên Lãnh đều cảm thấy hết sức hối hận mà ngay cả lão thân đây cũng không yên tâm.

Trí Mẫn cảm động, nước mắt như mưa và lên tiếng nghẹn ngào:

- Bá mẫu, không ngờ rằng đã làm kinh động đến bá mẫu, làm sao vãn bối đáng nỗi tội lỗi này!

Ba lão thái thái lắc đầu và nói:

- Không cần phải nói những lời khách sáo, cô nương nể mặt lão già này mà cùng già về Ma Thiên Lãnh, già này có mệt cũng cảm thấy mãn nguyện lắm rồi!

Trí Mẫn hết sức áy náy và nói:

- Bá mẫu! Sở dĩ con đi chỉ vì ...

Ba lão thái thái không để cho nàng nói tiếp, bà liền cất tiếng nói:

- Không cần hỏi tại sao. Giờ đây già này xin cô nương trở về là được rồi!

Trí Mẫn miễn cưỡng nói:

- Chỉ vì vãn bối ... Nóng lòng muốn đến bái trước linh cốt của ân sư nên ...

Nàng muốn nói một cơ hợp lý mà thôi. Nhưng Ba lão thái thái vẫn không phân biện, bà chỉ lên tiếng nói:

- Ta biết bây giờ cô nương đã tận lòng báo hiếu của phận làm đệ tử rồi, người chết thì cũng không thể phục sinh cô nương nên giảm bớt đau buồn.

Trí Mẫn lòng đầy thương tâm xúc động nên không nói thành lời. Chỉ biết để cho từng giọt lệ nóng lăn tròn trên má.

Lòng của Bạch Tuyết Lưu Đơn đã rõ vì sao Trí Mẫn ra đi. Nhưng nàng cũng đồng bệnh tương lân, thân nàng có khác gì Trí Mẫn nên nàng cũng không biết nói gì để an ủi nàng.

Ba lão thái thái lại lên tiếng:

- Khang cô nương, lão thân đến đây có một chuyện muốn nói. Nếu nói không đúng thì xin cô nương bỏ qua cho lão thân.

Trí Mẫn ngạc nhiên không biết lão tiên bói định nói gì, nàng lên tiếng:

- Bá mẫu có chỉ giáo gì, vãn bối xin rửa tai cung kính lắng nghe. Sao bá mẫu lại khiêm tốn như vậy.

Mặt Ba lão thái thái thoáng hiện nét cười, bà lên tiếng nói:

- Theo sự phán đoán của lão thần, sở dĩ Mẫn cô nương không từ mà biệt có lẽ là do hai nguyên nhân quan trọng!

Lòng Trung Cường và Trí Mẫn bỗng kinh hãi sợ lão thái thái đã đoán được nguyên nhân mà nói, ra ba mặt một lời thế này sẽ khiến cho cả ba không thể nào rút lui được.

Nhưng miệng của Trí Mẫn lại lên tiếng nói:

- Không có nguyên nhân nào khác, xin tiên bói chớ có hiểu lầm.

Ba lão thái thái cười khổ và nói:

- Lão thân đây là người sống lâu từng trải, công lực tuy không bằng hai người. Nhưng chuyện nhân tình thế thái thì cũng trải qua mấy mươi năm. Mẫn cô nương nhất định là mặc cảm về thân thể phiêu linh. Thân nữ nhi đơn độc trên chốn giang hồ như chiếc lá không cuội.

Đến Ma Thiên Lãnh thấy cảnh gia đình lão thân đoàn tụ đề huề không sao tránh được nỗi buồn về thân thể, đây là chuyện bình thường, con người không sao tránh khỏi.

Lòng Trí Mẫn cũng cảm thấy nhẹ nhõm, nàng bỗng thở phào như trút đi gánh nặng.

Nàng gật đầu thừa nhận câu nói của lão thái bà.

Không ngờ, Mãn Doanh Doanh bỗng mỉm cười, bước đến gần và lên tiếng:

- Chuyện ấy thì dễ thôi, chỉ cần Mẫn tỷ tỷ bái lão thái làm nghĩa mẫu thì Ma Thiên Lãnh không phải đã thành nhà của Mẫn tỷ tỷ rồi hay sao? Còn nhớ gì đến chuyện nhớ nhà nữa!

Ba lão thái thái không ngờ lại có người đề nghị như vậy. Lão thái cười sảng khoái và nói:

- Chỉ sợ cô nương chê lão bà tử này thôi. Nếu ta mà có được phúc đức như vậy thì còn gì bằng!

Bà nói như vậy là rõ ý cầu nhưng không được. Nếu Trí Mẫn chối từ, chẳng khác nào nàng thật lòng khinh thường bà lão? Đây quả là thế đã lỡ ngồi trên lưng cọp khó mà bước xuống.

Do đó Trí Mẫn đành phải bước lên và nói:

- Được lão ma ma chấp nhận, con đây cũng có thể xem như kiếp trước khéo tu tâm tích đức!

Mãn Doanh Doanh liên nồn nóng nói:

- Hai bên đều đã thuận lòng, xem như xa thành mã tựu. Thì bái ngay tại đây vậy. Còn rượu mừng thì ngày mai sẽ bù sau!

Nói xong nàng thuận tay kéo Trí Mẫn đến và thúc giục:

- Mẫn tỷ tỷ, còn chờ gì nữa?

Trí Mẫn còn biết nói gì, nàng đành mỉm cười và nói:

- Thật quá luộm thuộm, xin nghĩa mẫu nhận cho nữ nhi mấy lạy bái kiến.

Ba lão thái thái cười lên sảng khoái, đôi mắt bà chỉ còn là một khe nhỏ. Bà nhận nửa bái liền đỡ Trí Mẫn đang dập đầu khấu lạy, bà mỉm cười nói:

- Ấy da, hài tử, thật là vất vả con quá!

Bạch Tuyết Lưu Đơn Mãn Doanh Doanh cười lên vui vẻ và nói:

- Tiền bối có thêm một nhi nữ. Khang cô nương có nghĩa mẫu tốt. Chuyện ăn mừng là không thể thiếu rồi. Trung Cường tuy hiểu rõ điều ấy vẫn chưa thể nào xóa tan phiền não trong lòng Trí Mẫn nhưng chàng cũng vui vẻ cười theo.

Ngờ đâu Ba lão thái thái lại lên tiếng nói:

- Ta đến quá vội, không kịp mang theo lễ vật gì để làm lễ gặp mặt.

Trí Mẫn liền nói:

- Mẫu thân à! Điều đó nặng về tính hủ tục quá!

Ai ngờ Ba lão thái thái lại nghiêm sắc mặt và nói:

- Chuyện này thì không thể thiếu được lễ vật! À, ta đã nghĩ ra một món lễ vật rồi. Mãn cô nương, cô nương lại đây. Nhất khách không thể phiền nhị chủ hay là cô nương mang lễ vật này tặng cho nhi tử muội giùm ta vậy!

Mãn Doanh Doanh lấy làm ngạc nhiên lòng nàng nghĩ:

“Đây là lễ vật gì, tại sao lão thái thái lại không tự mình giao cho Trí Mẫn”.

Nhưng nàng cũng bước đến bên cạnh Ba lão thái thái và nói:

- Xin tiền bối hãy lấy ra đi!

Nhưng Ba lão thái thái lại không lấy ra vật gì cả, bà lại kể sát vai Doanh Doanh nói nhỏ mấy câu. Sau đó lớn tiếng nói:

- Những chuyện thế này phạm làm nghĩa mẫu không thể nói ra, nên phải phiền cô nương thôi.

Nhưng thấy nét mặt của Mãn Doanh Doanh hết sức kỳ dị. Bỗng trắng bạch, sau đó lại đỏ hồng, nàng đưa mắt nhìn về Trí Mẫn, sau đó lại nhìn sang Trung Cường sau đó nàng lại trầm tư không nói:

- Ba lão thái thái lại lên tiếng thúc giục:

- Mãn cô nương! Cô nương ...

Bạch Tuyết Lưu Đơn chợt giật mình thần sắc nàng tỏ ra chần chừ không cả quyết nhưng nàng cũng từ từ bước đến bên cạnh Trí Mẫn và kề tai nói nhỏ với nàng:

- Ý của tiền bối là, sẽ đem đời Mẫn tỷ tỷ phó thác cho sư huynh Cường Trung Cường của Mẫn tỷ tỷ!

Trí Mẫn nghe vậy cảm thấy hết sức bất ngờ, nàng liền ngơ ngác nói:

- Chuyện này là như thế nào?

Lời nàng chưa dứt bỗng từ bốn phía xung quanh có bóng người ào ào lao tới và có người lên tiếng quát:

- Ai! Sao nửa đêm nửa hôm lại to gan đến đây gây huyên náo.

Hóa ra đó là hai vị trưởng lão của Lãnh Vân tự xuất lĩnh chúng tăng trong chùa nghe tiếng mọi người mà tìm đến.

Trung Cường thấy vậy liền bước lên kiến lễ!

Hai vị trưởng lão thấy Trung Cường và Trí Mẫn cùng trở về với Ba lão thái thái và Mãn Doanh Doanh. Bất giác ông lấy làm lạ lên tiếng hỏi:

- Trung Cường! Nửa đêm sao không về tự mà lại dắt mấy vị thí chủ này đến Cực Lạc đường. Lẽ nào họ có liên quan đến cái chết của ân sư người sao?

Trung Cường sợ sẩy ra hiểu lầm nên vội vàng đáp:

- Cái chết của sư phụ Cường nhi đã điều tra ra. Chính là do Miêu nữ đã gây ra!

Nhị vị trưởng lão liền lên tiếng hỏi:

- Quả đúng là Lục Dã Khôn Long đã làm phải không?

Trí Mẫn nghe vậy liền lên tiếng thưa:

- Thưa thật oan uổng cho Lục Dã Khôn Long lão tiền bối.

Nàng nghĩ đến chuyện Lục Dã Khôn Long đã thí phát quy y, nàng lại lên tiếng bi thương:

- Chính là bà nương Tiên Nô Kim Đế đã hạ độc thủ!

Ba lão thái thái nghe vậy, bất giác kinh ngạc và lên tiếng nói:

- Tiên Nô Kim Đế? Lẽ nào là một trong hai Lục Dã? Ấ đã kết giao sinh tử với Lục Dã Khôn Long tình nghĩa tựa như hai chị em ruột, tại sao lại ...

Trung Cường thở dài định nói rõ nguyên nhân đã dẫn đến cái chết của sư phụ. Nhưng hai vị trưởng lão đã chấp tay lên tiếng:

- Đêm khuya gió lạnh, xin mời các thí chủ vào trong dùng trà.

Mọi người bước thành hàng một vào trong các phòng khách của Lãnh Vân tự, chia nhau ngồi xuống, tiểu sa di mang trà đến mời khách.

Trung Cường liền kể tất cả những tình tiết về cái chết của sư phụ cho mọi người nghe.

Hai vị trưởng lão và Ba lão thái thái đều không ngớt thở dài và niệm phật hiệu.

Trong số họ nhất là Mãn Doanh Doanh. Nàng rất đồng cảm với mối tình tuyệt vọng của Lục Dã Khôn Long. Đôi mắt nàng long ngấn lệ, sắc mặt buồn thảm thê lương.

Ba lão thái thái nghe xong lời kể của Trung Cường. Đột nhiên bà nhớ đến chuyện khi xưa bà đã đến Miêu Cương, bà bèn lên tiếng hỏi:

- Hai vị đại sư có biết rõ lai lịch của Lục Dã Khôn Long không?

Hai vị đại sư lắc đầu vội vã đáp:

- Bần tăng không biết. Dám hỏi lão thái thái nếu biết lai lịch của Long nữ thì xin nói giúp!

Ba lão thái thái thông thả đáp:

- Hai mươi năm trước lúc cùng với ngoại tử đi viễn du Miêu Cương, lão đây có nghe sơ qua. Nghe đầu thân thể của Long nữ không những truyền kỳ ở vùng Miêu Cương mà gần như là thần thoại!

Tất cả những người có mặt trong phòng bất giác đều ngưng thần lắng nghe. Đối với thân thể của vị kỳ nữ có một thân bất thể công phu, và tấm lòng kiên quyết thể này, có lẽ vị kỳ nữ sẽ có một lai lịch bất phàm.

Ba lão thái thái lại thở dài và nói:

- Nguyên là phụ thân của Lục Dã Long Khôn không phải là người tầm thường!

- Ồ!

Mọi người trong phòng đột nhiên ồ lên kinh ngạc.

Ba lão thái thái vừa nói một lời đã làm kinh động mấy người xung quanh bất giác bà mỉm cười và nói:

- Các vị cảm thấy lạ lắm sao? Kỳ thực ...

Lời bà chưa dứt thì Trung Cường đã dời chỗ, ngồi dậy, ngưng thần hạ giọng nói:

- Ấy da! Giờ này sao lại còn ai đang sử dụng loại công lực cực nhanh về phía Lãnh Vân tự này?

Tất cả mọi người bỗng đều kinh ngạc nhưng không ai hiểu được có sao Trung Cường lại biết có người đang đến.

Trung Cường lại lên tiếng nói tiếp:

- Càng lúc càng gần, e rằng đã vào cách đây khoảng trăm trượng.

Hóa ra công lực của Trung Cường đã tăng tiến đến mức đó. Tất cả mọi người trong phòng đều không thể bì với chàng. Họ chỉ biết ngây người kinh ngạc cổ găng lắng nghe.

Trí Mẫn và Ba lão thái thái đã nghe được tiếng áo quần lướt đi trong gió, hai người bất giác giật mình kinh động, không hẹn mà lại đồng thanh lên tiếng:

- Không sai! Đã đến gần đây trong hàng năm mươi trượng rồi!

Bạch Tuyết Lưu Đơn Mãn Doanh Doanh đưa mũi ngửi không khí mấy lượt, sau đó miệng nàng bỗng xuất hiện nụ cười!

Trung Cường chỉnh lại quần áo, phất tay trực vọt về phía trước đồng thời miệng chàng lên tiếng:

- Người đã đến cách không xa Cường nhi đi đây!

Mãn Doanh Doanh lao đến cản thế vọt của Trung Cường lại cười nói:

- Không cần đâu!

Nói đoạn thân nàng như một ánh hồng vọt ra khỏi thất, vút lên trên không và cất lên một tiếng hú như tiếng phụng hót. Sau đó nàng cất tiếng gọi to:

- Sư huynh, đại sư huynh!

Lúc này Trung Cường cũng đã ngửi thấy được mùi khói thuốc trong không khí liền lên tiếng nói:

- Đại Yên Đài Trúc ca ca của Tuế Hàn Tam Hữu đã đến!

Lời chàng chưa dứt thì đã nghe tiếng cười ha hả phát ra trên mái nhà. Tiếng cười chấn động cả bốn xung quanh. Đại Yên Đài Trúc Thiên Lý lên tiếng gọi to:

- Tiểu sư muội, chủ nhân không ra đón, ngươi thay mặt ai mà ra đây đón khách!

Trong giới võ lâm thì Tuế Hàn Tam Hữu, không những đã uy trấn giang hồ, vang danh bốn cõi, mà cũng là nhân vật được hắc bạch lưỡng đạo rất đổi tôn trọng, hơn nữa tuổi tác lại cao nên trong giới võ lâm không ai không kính trọng.

Do đó hai vị đạo trưởng của Lãnh Vân tự, Ba lão thái thái và Khang Trí Mẫn tất cả đều ra đứng trước bậc thềm đón khách.

Trung Cường rất bội phục vị kỳ nhân này. Chàng xẹt lên mái nhà và cất tiếng chào hỏi:

- Lão ca ca, ngọn gió nào đã đưa lão ca ca đến Lãnh Vân tự này đây? Tiểu đệ nhớ ca ca muốn chết!

Trúc Thiên Lý cười ha hả mà rằng:

- Ngươi đã lọt vào trong quần hương quốc sắc, lại nhớ đến lão ca ca thế này à!

Trung Cường bị Trúc Thiên Lý trêu chọc, mặt chàng đỏ bừng ấp úng không nói nên lời.

Bạch Tuyết Lưu Đơn dẩu môi và nói:

- Lão ca ca, gặp mặt là nói đùa, xuống đi thôi!

Hai tay nàng đẩy mạnh vào lưng của Trúc Thiên Lý bắt lão nhào xuống phía dưới.

Chân Trúc Thiên Lý đứng không vững, thân ông rơi hẫng xuống trước phòng khách đồng thời cất tiếng kêu lên:

- Ấy da! Đã có đệ đệ nên không cần sư huynh nữa! Vậy là không vui rồi, ấy da!

Người của ông ngã bổ nhào xuống như mất trọng tâm, chân trên đầu dưới đâm thẳng xuống mấy phiến đá lát sân. Trông hết sức nguy hiểm như ông đang lấy đầu làm chân vậy.

Trí Mẫn vốn thực thà trung thực, thấy vậy buột miệng kêu lên kinh hãi:

- Ấy da!

Hai vị trưởng lão và Ba lão thái cũng đều âm thầm kinh hãi. Tất cả đều đang chuẩn bị bổ nhào đến dự định sẽ đỡ lấy thân hình của Trúc Thiên Lý sắp găm đầu vào đá.

Miệng ai đẩy đều thất kinh kêu lên:

- Ý, cẩn thận!

Dựa vào công lực của Trúc Thiên Lý, lẽ nào bị Bạch Tuyết Lưu Đơn Mãn Doanh Doanh đẩy té như vậy.

Khi đỉnh đầu tóc ngắn của lão chỉ còn cách đất không tới ba tấc, lão đột nhiên ngừng đầu xẹt ngang và vút lên theo thế Ngư Dược Long Môn, bóng đen vọt qua, người lão đã bay vọt vào trong phòng khách, lộn nhào một vòng, người đã ngồi ngay ngắn trên chiếc kỷ thái sư ở giữa.

Một tay ôm ngực giả vờ thở hổn hển như cực kỳ sợ hãi, và lên tiếng nói:

- Ấy da, Trúc Thiên Lý ta đây dường như đã được sống lại lần thứ hai, tiểu sư muội, thủ đoạn của người thật tàn ác, lòng dạ của người cũng ác độc vô cùng!

Lúc này mọi người mới biết rằng từ nãy đến giờ lão đang đùa giỡn.

Mãn Doanh Doanh từ trên mái nhà nhảy xuống, nàng mỉm cười và nói:

- Các vị xem vị đại sư huynh này có đáng giận không?

Trung Cường và tất cả mọi người đều cất tiếng cười lên vui vẻ.

Mãn Doanh Doanh bổ nhào đến trước người của Trúc Thiên Lý một tay nắm chặt chiếc tẩu, túm lấy bộ râu của lão đồng thời dẫm chân xuống đất và nói:

- Huynh còn không nghiêm túc nữa hay hết rồi? Nếu vẫn còn muội sẽ nhổ hết râu huynh cho mà xem!

Mọi người không nhịn được tiếng cười vang muốn sập căn nhà. Trúc Thiên Lý nhồm người dậy theo đà kéo tay của Doanh Doanh và kêu la oai oái:

- Ấy! Ấy! Ấy đừng nhổ, đừng nhổ mau buông tay ra ta sẽ nghiêm chỉnh!

Lúc ấy Mãn Doanh Doanh mới bỏ tay ra và lên tiếng răn đe:

- Nếu còn tái diễn, lần thứ hai tiểu muội sẽ không tha thứ cho đại ca, lúc đó không thể không nhổ trụi râu đại ca.

Quả nhiên Đại Yên Đài Trúc Thiên Lý liền nghiêm nét mặt và nói với lão thái thái:

- Lão thái thái, bà nên trở về đi. Từ đây đến Ma Thiên Lãnh nếu đi liền không nghỉ thì cũng phải mất ba ngày mới tới!

Lão ta nói không đầu không đuôi khiến cho mọi người không hiểu gì cả.

Nhưng nhìn trên gương mặt lão thì thấy thần sắc tuy không ngưng trọng, nhưng rõ ràng là ông đang nói thật không chút đùa cợt. Nên mọi người biết rằng hẳn là sẽ có nguyên nhân.

Mãn Doanh Doanh thấy đại sư huynh nói chuyện quan trọng, nàng liền chồm tới đoạt lấy chiếc tẩu mà lão coi trọng còn hơn chí bảo. Nàng lên tiếng nói:

- Nói mau, không nói sẽ không cho huynh hút thuốc.

Trúc Thiên Lý cười ha hả và nói:

- À! Cuối cùng thì bọn trẻ các người lại cùng một guộc với nhau, bắt nạt lão ca ca này như vậy không được đâu!

Lúc này mọi người trong phòng đều nóng lòng muốn nghe tin tức về Ma Thiên Lãnh nên đồng thanh lên tiếng thúc giục:

- Xin Trúc tiên sinh nói rõ thêm một chút! Nói xong Mẫn cô nương sẽ trả lại cho tiên sinh.

Trúc Thiên Lý không biết làm sao khi mất chiếc tẩu, đành phải đưa bọc thuốc lên mũi hít một hơi dài sau đó quay sang Trung Cường và nói:

- Chỉ vì người và Khang cô nương xuyên suốt ngày đêm trở về Ma Thiên Lãnh, thử nghĩ xem làm sao qua mắt được Quan Sơn Bát Kiệt, bọn họ biết người là trợ thủ của Ma Thiên Lãnh mới đến giúp sức. Họ tự liệu rằng không phải là đối thủ của người, nên bọn chúng quyết định đình chỉ cuộc đấu vào tết Đoan Ngọ, đi mời thêm cao thủ để đối phó với người.

Trung Cường bỗng hừm lên một tiếng và nói:

- Những người mà bọn chúng mời giờ đây đã đến rồi à?

Trúc Thiên Lý lại thông thả đáp:

- Ba ngày trước, người từ Ma Thiên Lãnh trở ra, tất nhiên là đã bị bọn thám thính thủ hạ của Bát Kiệt phát hiện tin tức này. Nên đêm ấy bọn chúng có người chủ trương là tổ chức tấn công bất ngờ vào Ma Thiên Lãnh!

Khang Trí Mẫn hốt hoảng kêu lên:

- Bọn họ có ...

Trúc Thiên Lý lại lên tiếng nói:

- Chỉ vì cao thủ mà bọn họ đi mời nhanh nhất cũng ba ngày sau mới có thể đến được.

Họ lại đoán rằng người sẽ không trở lại Ma Thiên Lãnh nên mới bàn bạc với nhau là ba ngày sau sẽ tiến hành tấn công.

Ba lão thái thái nghiêng răng, căm hận nói:

- Nói như vậy, trước mắt vẫn chưa phát động!

Trúc Thiên Lý gật đầu xác nhận, lão lại quay sang Mẫn Doanh Doanh và nói:

- Sư muội, trả lại cho ta được chưa?

Mẫn Doanh Doanh mang chiếc tẩu nhét vào tay Trúc Thiên Lý và nói:

- Huynh nói ba ngày sau, nhưng bắt đầu tính từ ngày nào?

Trúc Thiên Lý nhận lại chiếc tẩu tựa như gặp được bảo vật liền nhồi thuốc vào tẩu và vừa châm lửa vừa rít lấy rít để, vừa thả khói vừa nhướng mày gật gù đáp:

- Tất nhiên là kể từ hôm nay!

Ba lão thái thái nghe vậy thần sắc của bà cũng tỏ vẻ bất an bà kêu lên:

- Ấy da, chỉ còn ba ngày hai đêm thôi à, cảm ơn lão hữu đã báo cho.

Nói xong bà quay sang hai vị trưởng lão và cung kính nói:

- Chuyện quá bức thiết, lão thân xin cáo từ!

Trung Cường cũng vô cùng lo lắng nói:

- Mẫu thân à, con cũng đi!

Trí Mẫn, Doanh Doanh cũng đòi đi theo.

Đường như Ba lão thái thái đột nhiên bỗng nhớ ra điều gì, bà định mở miệng lên tiếng.

Ngờ đâu Trúc Thiên Lý cũng đứng lên và nói trước:

- Còn có một chuyện cũng quan trọng, đợi lão nói nốt các người đi cũng không muộn.

Mãn Doanh Doanh nhăn mặt và nói:

- Đại sư huynh, huynh thật là rườm rà quá! Huynh nói nhanh lên đi!

Đại Yên Đài Trúc Thiên Lý vẫn đứng đĩnh từ tốn nói:

- Mồng bảy tháng bảy là đại lễ khai am của Miêu Cương Vạn Tuyệt am. Các vị phải đến dự!

Trung Cường bỗng giật mình ngơ ngác, lẩm bẩm:

Vạn Tuyệt am?

Trúc Thiên Lý bỗng thở dài một tiếng thật ảo não, lão nghiêm túc nói:

- Không ngờ rằng nhất đại nữ hiệp Lục Dã Khôn Long cuối cùng lại đi trên con đường cổ Phật thanh đăng. Từ nay về sau, Long nữ vẫn còn mấy mươi năm tuổi phải sống trong thư nhàn tĩnh lặng. Không những chỉ là mối bi ai của riêng Long nữ mà còn là một chuyện mũi lòng trong giới võ lâm!

Giọng ảo não của lão khiến cho mọi người bỗng như bị chìm đắm vào bầu không khí buồn trầm mặc, ai nấy cũng đau lòng không dứt, nhất thời quên đi chuyện phải về gặp Ma Thiên Lãnh.

Hai vị trưởng lão của Lãnh Vân tự không hẹn mà gặp, cả hai cùng chấp tay và niệm một câu Phật hiệu:

- A di đà Phật, ngã Phật từ bi!

Trong lúc đau lòng thương cảm, Trung Cường bỗng nhớ đến mớ tóc của Lục Dã Khôn Long giao lại cho mình giờ đây vẫn còn trong ngực áo. Chàng liền lên tiếng:

- Trung Cường nhất định sẽ đến Miêu Cương đúng hẹn!

Nói xong chàng quay sang Ba lão thái thái và nói:

- Thưa mẫu thân! Xin mẫu thân đợi một chút để Cường nhi đem mớ tóc của Khôn Long tiền bối chôn trước mộ phần của sư phụ để hoàn thành lời phó thác của Khôn Long lão tiền bối. Sau đó chúng ta sẽ trở về Ma Thiên Lãnh.

Trúc Thiên Lý lại lên tiếng:

- Ta còn muốn nói thêm mấy câu rồi cũng phải đi đây.

Ngừng một chút, Trúc Thiên Lý lên tiếng nói:

- Lục Dã Khôn Long vào Trung Nguyên đã tạo ra ít nhiều ân oán. Những ân oán này có thể nói rằng cũng khó tiêu tan một sớm một chiều. Giờ đây Long nữ đã xuất gia đầu Phật, tất nhiên không thể nào tái phạm sát kiếp. Nhưng sẽ có một số người tìm đến Long nữ để trả lại hận xưa, có lẽ Long nữ sẽ khó mà bình tĩnh vô ngã cho nên ...

Trung Cường lên tiếng với hào khí ngút trời:

- Lão ca ca ... Xin chớ lo âu. Dù cho tiểu đệ có mất đi sinh mạng cũng nguyện gánh vác tất cả thay cho Khôn Long tiền bối.

Sắc mặt của Trúc Thiên Lý lộ vẻ vui mừng và nói:

- Lão đệ, quả là không hồi khi ta đã kết giao với đệ, nhưng chuyện này tất nhiên phải cho những cừu gia được biết. Ta đã hứa rằng nếu ba người Tuế Hàn Tam Hữu bọn ta chưa chết thì nhất quyết phải khai thoát cho Long nữ. Thông báo cho tất cả các nhân vật không phân chính tà cùng nhau đến Vạn Tuyệt am để kiến lễ, kỳ thực là để cho những mối huyết thù lần lượt tiêu tan.

Ba lão thái thái nghe vậy liền nói:

- Chỉ cần qua lần xâm phạm vào núi của Bát quái mà lão thân đây còn phúc chưa chết, lão thân sẽ xuất linh các con và dâu đi đến để quan lễ tham Phật!

Trúc Thiên Lý lại nói với hai vị trưởng lão:

- Miêu Cương phụng Phật từ thừa khai thiên lập địa đến nay là lần thứ nhất! Cũng là một đại hỷ sự cho việc Phật giáo phát huy lan truyền trong dân chúng!

Hai vị trưởng lão liền chấp tay nói:

- Cũng nhờ công đức của đại thí chủ!

Trúc Thiên Lý nhăn mặt mỉm cười và nói:

- Xong! Lời đã hết, ta sẽ không đến Ma Thiên Lãnh mà đi đánh nhau đâu!

Lời dứt thì người cũng bốc lên, thật là một thân pháp kỳ nhanh hiếm có.

Tất cả mọi người từ Trung Cường ra không một ai trông thấy thể vút người của lão.

Lão chỉ xẹt đi như một vì sao, chỉ thấy một đốm lửa bay xẹt trên không, một làn khói thuốc cũng tan dần trong gió để lại mùi vị nồng nồng.

Trúc Thiên Lý vừa đi khỏi thì Ba lão thái thái cũng cáo từ.

Trung Cường liền lên tiếng gọi:

- Mẫu thân ạ! Hãy đợi trong giây lát con sẽ làm xong chuyện Lục Dã Khôn Long tiền bối nhờ làm. Cũng xem như xong một lòng đầy lo lắng.

Trí Mẫn rưng rưng nước mắt và nói:

- Cũng như chôn vùi mối tình thâm ngầy dại của Khôn Long tiền bối.

Nói xong hai người liền đi ra khỏi phòng khách, đi thẳng về hướng Cực Lạc đường.

Hai vị trưởng lão cũng âm thầm niệm một câu Phật hiệu:

- A di đà Phật!

Trung Cường và Trí Mẫn đến trước tháp chứa linh cốt của Thiên Sinh Ngạo Tử Hồ Diên Lăng Tiêu. Trước mộ của ân sư cả hai đào một hố khá sâu và đi tìm đến mấy phiến đá bằng trơn láng xếp hình giống tựa một huyệt mộ bằng đá. Sau đó mang mớ tóc mây đen óng của Khôn Long tiền bối đặt vào trong huyệt và dùng đất cứng nén chặt. Cả hai cùng thở dài than thở:

- Ấy! Thương thay cho đôi thiên địa tình lữ, sinh không thể đồng tịch, tử lại không thể đồng huyệt ...

Than xong cả hai cùng đứng dậy, Trung Cường lên tiếng:

- Chúng mình ...

Trí Mẫn biết rõ là chàng muốn nói gì nhưng nàng cố vờ không biết. Nàng nói:

- Chúng ta nên về Ma Thiên Lãnh rồi sau đó lại đến Miêu Cương. Còn biết bao nhiêu ân ân oán oán trên giang hồ vẫn đang đợi chúng ta đi kết.

Gió đêm lành lạnh nổi lên, mang đến một nỗi buồn vô hạn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-thu-than-thau>